TỨ NGHI

TIẾN VÀO ÁNH LỬA

WWW.NGOCSCORNER1.WORDPRESS.COM

Tiến Vào Ánh Lửa - Tứ Nghi

Tứ Nghi

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Ngược, Sủng

【Yêu anh tựa như một cuộc mạo hiểm tiến vào ánh lửa】

Lần đầu tiên Bạch Chỉ gặp Phó Huyền Tây, anh vẫn còn là một thiếu niên phóng khoáng, nở nụ cười lười biếng trên gương mặt: "Em gái, bên ngoài nguy hiểm lắm, mau về nhà đi."

Nhưng sau này gặp lại, anh là Phó tiên sinh đã bôn ba qua bao nhiêu thăng trầm trên thương trường nhiều năm, dễ dàng nhìn thấu lòng người.

Ngày đó tuyết rơi đầu mùa, cô lâm vào cảnh khốn cùng, anh xuất hiện đúng lúc, vươn tay về phía cô: "Nếu chuyện không ổn, cứ tìm đến tôi."

Dẫu biết hành trình này không có điểm cuối, Bạch Chỉ vẫn một lòng tiến tới, không quay đầu nhìn lại.

Anh là người yêu hết mực dịu dàng, mọi chuyện đều ủng hộ và nuông chiều cô, nhưng giấc mộng nào cũng phải đi đến hồi kết.

Sau này, cô đề nghị chia tay, khóc nức nở: "Đừng tìm đến em nữa."

Anh không hề nhìn cô, chỉ cười lạnh một tiếng: "Nếu bây giờ em rời đi, anh sẽ không cản em."

Phó Huyền Tây lăn lộn trong thế giới vàng son, xa hoa trụy lạc, nhưng chưa từng để người phụ nữ nào trong lòng.

Cuối cùng mới có một người, vậy mà người đó cũng chạy đi mất.

Sau này, không thể quên được đoạn tình cảm đó, anh cũng dần dần phát hiện ra bí mật nhiều năm trời của người mình yêu.

“Cuối bức thư đó, em muốn nói gì với anh?”.

“Muốn nói chuyện cả đời với anh.”

“Em gái, bên ngoài nguy hiểm lắm, mau về nhà với anh đi.”

#Yêu anh tựa như thiêu thân mạo hiểm tiến vào ánh lửa#

Yêu thầm thành thật.

Dũng cảm x Dịu dàng, thâm tình

Song xử, HE, chênh lệch 7 tuổi.

Mục lục

- Chương 1: Cuộc hội ngộ định mệnh
- Chương 2: Giữa vạn người
- Chương 3: Châu chấu đá xe
- Chương 4: Đơn độc dũng cảm
- Chương 5: Thật vinh hạnh
- Chương 6: Ánh trăng soi sáng tôi
- Chương 7: Rơi vào thung lũng
- Chương 8: Cứu rỗi duy nhất
- Chương 9: Trả lại tình ý
- Chương 10: Không thể tự chữa
- Chương 11: Rượu độc có độc
- Chương 12: Có đôi có cặp
- Chương 13: Quyết chiến đến cùng
- Chương 14: Dựa gió tự cười
- Chương 15: Không say không ngừng
- Chương 16: Kim ốc tàng kiều
- Chương 17: Một giấc mộng đẹp
- Chương 18: Mưa phùn triền miên
- Chương 19: Năm này qua năm nọ
- Chương 20: Xuân phong đắc ý
- Chương 21: Tiệm ảnh Xuân Đường
- Chương 22: Pháo hoa rực rỡ
- Chương 23: Như bắt được vàng
- Chương 24: Ngọt ngào mặn mặn
- Chương 25: Đèn đuốc rực rỡ
- Chương 26: Tức giận
- Chương 27: Vô tình trêu chọc
- Chương 28: Tỉnh táo say mê
- Chương 29: Má hồng đào hoa
- Chương 30: Tích đức
- Chương 31: Đêm xuân tĩnh mịch
- Chương 32: Trên trời rơi xuống

- Chương 33: Vừa thuần khiết, vừa quyến rũ
- Chương 34: Nhịp tim đồng điệu
- Chương 35: Trái tim cũng đau
- Chương 36: Trước khi tỉnh mộng
- Chương 37: Sẽ không sụp đổ
- Chương 38: Mũi tên chạm vào dây cung
- Chương 39: Đêm vẫn còn dài
- Chương 40: Trả tự do cho em
- Chương 41: Hoàn quân minh châu
- Chương 42: Tâm trí rối bời
- Chương 43: Thật tuyệt vời
- Chương 44: Một nhát cắt đôi
- Chương 45: Lợi ích tình yêu
- Chương 46: Ngôn niệm quân tử
- Chương 47: Núi cao sông dài
- Chương 48: Trùng phùng sau ly biệt
- Chương 49: Không cách nào kiềm chế
- Chương 50: Đến nơi đến chốn
- Chương 51: Yêu là gì
- Chương 52: Yêu thương tỏ tình
- Chương 53: Tái hợp
- Chương 54: Chỉ có yêu
- Chương 55: Tiệm nhập giai cảnh
- Chương 56: Lửa cháy lan ra đồng cỏ
- Chương 57: Không có quy luật
- Chương 58: Đạt được ước nguyện
- Chương 59: Cả ngày dài
- Chương 60: Độc nhất vô nhị
- Chương 61: Có chuyện tốt
- Chương 62: Bí mật của em
- Chương 63: Cuối bức thư (Hoàn)
- Chương 64: Ngoại truyện 1
- Chương 65: Ngoại truyện 2
- Chương 66: Ngoại truyện 3
- Chương 67: Ngoại truyện 4
- Chương 68: Ngoại truyện 5

- Chương 69: Ngoại truyện 6
- Chương 70: Ngoại truyện 7
- Chương 71: Ngoại truyện 8 [Toàn văn hoàn]

Chương 1: Cuộc hội ngộ định mệnh

Giữa tháng mười, Lâm Nghi chào đón mùa thu bằng một trận mưa to.

Hạt mưa lăn trên lá ngô đồng, chạm đến điểm cuối cùng, rơi xuống không trung.

Không khí mang theo hơi lạnh ẩm ướt, tựa như mưa bụi tạt vào mặt, hơi lạnh.

Bạch Chỉ dời mắt, đóng cửa sổ phòng học, khóa lại.

Bạn cùng phòng Hứa Giai Ngọc đứng trước mặt, quay đầu gọi cô: "A Chỉ, hôm nay là thứ sáu, cậu có đi ăn không?"

Bạch Chỉ cong môi: "Tớ có việc phải làm, các cậu đi đi."

"Được rồi, đến lúc đó bọn tớ sẽ lén đóng gói mang về cho cậu!" Phùng Di đến gần, đứng sau lưng Hứa Giai Ngọc, mỉm cười với cô ấy, "Chúng ta đi ăn buffet đi."

Hai người họ nói xong, khoác tay nhau rời đi, phòng học không còn ai, hoàn toàn yên tĩnh.

"Ong ong ——"

Điện thoại rung lên trong túi cô, Bạch Chỉ lấy ra, nhìn thấy tin nhắn WeChat của đàn chị Trần Nhiễm: [Nhớ là chúng ta sẽ gặp nhau ở cổng Bắc, chị đợi em.]

Cô trả lời "Được rồi", nhét sách vào ba lô, khóa cửa phòng học, đi thẳng ra cổng Bắc.

Đại học Lâm Nghi là một trường đại học lâu đời thuộc dự án 985 (*), nằm ở một vị trí vô cùng đắc địa, xung quanh là khu phố thương mại, giờ tan học vào thứ sáu vô cùng nhộn nhịp.

(*) Dự án 985 là dự án phát triển và tài trợ giáo dục đại học của Chính phủ Trung Quốc. Hiện tại, có 39 trường đại học thuộc Dự án 985.

Mọi người tụ tập thành nhóm ba nhóm năm ra khỏi trường, bắt đầu cuộc sống về đêm đẹp đẽ, chào đón hai ngày cuối tuần.

Bạch Chỉ hòa vào đám đông, cẩn thận tránh mặt đất ẩm ướt, còn tránh giẫm phải nước mưa.

–

Trần Nhiễm đã đợi ngoài cổng Bắc của trường từ lâu.

Trời lạnh như vậy, cô ấy chỉ mặc váy da, để lộ hình xăm trên xương quai xanh và đùi, tóc uốn nhuộm sặc sỡ, rất dễ nhận ra.

Bạch Chỉ nhìn thấy cô ấy từ xa, định mở miệng gọi, đột nhiên ngứa mũi, không nhịn được nữa, hắt hơi một tiếng.

Trần Nhiễm nghe thấy âm thanh này, ngẩng đầu nhìn lên, lập tức mỉm cười, vẫy tay: "A Chỉ!"

Bạch Chỉ xoa mũi, nhanh chóng bước đến bên cô ấy: "Chị Nhiễm, chị không lạnh sao?"

"Chà, xinh đẹp là được rồi!" Trần Nhiễm hất tóc, nhìn cô một lượt, "Nhưng không xinh đẹp bằng A Chỉ nhà mình, không trang điểm cũng đẹp mắt như vậy."

Lời cô ấy nói là thật.

Bạch Chỉ chỉ mặc áo len trắng và quần jean vô cùng đơn giản, trông mộc mạc hết sức.

Nhưng tóc dài của cô buông xõa mượt mà, vẻ ngoài hiền hòa vì đã ngấm sông nước Giang Nam.

Chân mày thanh mảnh diễm lệ, mắt hạnh sáng ngời, mũi nhỏ xinh xắn, môi mềm cong cong, gương mặt trái xoan, không hề mang lại cảm giác khó gần, mà chính là xinh đẹp thuần khiết.

Nếu không phải như vậy, Trần Nhiễm cũng sẽ không tìm đến cô.

Hôm nay Trần Nhiễm sẽ đưa cô đến một trong những câu lạc bộ tốt nhất Lâm Nghi, câu lạc bộ Đại Vũ, để làm thêm.

Năm nay Trần Nhiễm học năm cuối đại học, chuyên kiếm tiền hoa hồng bằng cách giới thiệu việc làm thêm cho người khác, bước vào xã hội sống rất tốt, ai không biết cũng sẽ nghĩ nhân phẩm của cô ấy có vấn đề.

Nhưng Bạch Chỉ đã quen biết Trần Nhiễm được hai năm, rất tin tưởng cô ấy, bây giờ còn đang cần tiền, vậy nên cô không do dự mà đồng ý ngay.

"Đi thôi!" Trần Nhiễm đẩy cô vào taxi, "Chị sẽ đưa em đi kiếm tiền!"

–

Vào thu, vừa mưa xong, trời càng mau tối, đến Đại Vũ lúc màn đêm đã buông xuống.

Đại Vũ nằm ở trung tâm thành phố nhộn nhịp, nép mình trầm lặng, bảng đèn không khung chỉ ghi hai từ đơn giản: Đại Vũ.

Đặt trong khung cảnh phồn hoa diễm lệ xung quanh, đúng là không hợp chút nào.

Trong lòng Bạch Chỉ chợt có một ý nghĩ khác, cô đứng trước bậc thềm, không dám bước lên.

Một cô bé cầm giỏ trúc đi đến, khe khẽ giật giật vạt áo của cô, mỉm cười hỏi: "Chị ơi, chị có muốn mua hoa không?"

Bạch Chỉ cúi đầu nhìn xuống, trong giỏ chỉ còn một chiếc vòng tay kết từ hoa nhài —— rất giống loại cô từng bán giữa mưa bụi ở Giang Nam.

Cô bé mỉm cười hồn nhiên, tiếp tục chào bán: "Chú của em trồng hoa rất đẹp, hoa nhài nhà khác tháng tám không nở hoa, nhưng hoa nhài nhà em nở hoa đến tận cuối tháng mười."

Bạch Chỉ ngồi xổm xuống, mỉm cười xoa đầu cô bé: "Được rồi, chị mua."

Cô bé vui vẻ đeo vòng hoa lên tay cô: "Chị sẽ gặp may mắn."

Trần Nhiễm không kiên nhẫn như cô, đứng một bên lôi kéo: "Đi thôi, A Chỉ!"

–

Vào trong Đại Vũ mới phát hiện, ẩn sau vẻ ngoài đơn giản kia chính là một thế giới hoàn toàn mới.

Giữa sảnh lớn có một quả cầu đèn, được nâng lên tầng cao nhất, xung quanh là đèn chùm pha lê cực kỳ xa hoa, tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, phản chiếu trên sàn nhà, tạo nên những mảng sáng tối luân phiên.

Nằm dưới quả cầu đèn là tiểu cảnh sơn thủy, giờ phút này đang tạo nên âm thanh róc rách.

Bạch Chỉ vừa bước vào, chưa kịp nhìn kỹ, đã bị Trần Nhiễm kéo đi tìm quản lý Từ Lẫm.

Là một người đàn ông ngoài ba mươi, rất khéo đưa đẩy, thương lượng vài câu, sắp xếp công việc cho cô:

"Vào thang máy trước mặt, lên tầng sáu, rẽ trái, tìm căn phòng có tên "Cốc Vũ", khách hàng muốn uống Chivas Regal 25 năm tuổi với nửa ly đá, không được làm sai."

Trần Nhiễm đã rời đi, Bạch Chỉ gửi ba lô, sau đó cầm giỏ rượu đi tìm phòng của vị khách kia.

Bày trí theo phong cách châu Âu thời trung cổ, phù điêu và bích họa trên tường làm người ta lầm tưởng mình bước vào một không gian triển lãm.

Đường đi suôn sẻ, Bạch Chỉ ra khỏi thang máy, rẽ trái, nhanh chóng tìm được căn phòng tên "Cốc Vũ".

Một người đàn ông khoảng hai mươi tuổi mở cửa phòng, anh ta nhìn cô từ trên xuống một lượt, nở nụ cười: "Mới đến à? Vào đi."

Ngón tay của Bạch Chỉ nắm chặt giỏ rượu, hít một hơi sâu, theo anh ta đi vào.

Căn phòng rộng lớn, chỉ có một chiếc đèn chùm pha lê giữa trần nhà, ánh sáng âm u mờ mịt.

Một nhóm công tử bất cần đời ngồi trên ghế da, hầu như ai cũng có phụ nữ bên cạnh, nhưng giây phút Bạch Chỉ bước vào, ánh mắt của họ vẫn hướng về phía cô.

Bạch Chỉ chịu đựng mùi khói thuốc khó chịu trong không khí, cúi xuống bên cạnh chiếc bàn, lặng lẽ lấy ly rượu từ trong giỏ rượu, thêm đá, rót rượu.

Người đàn ông ngồi bên cạnh cô ngậm nửa điếu thuốc, nheo mắt nhìn cô một hồi lâu, ánh mắt sáng rỡ, tựa như nhìn thấy ngọc ngà châu báu.

–

Bạch Chỉ gần như nín thở, rót xong ly rượu.

Từ bên trong đi ra, cánh cửa chuẩn bị đóng lại, một bàn tay đột nhiên vươn ra, chặn giữa khe cửa.

Bạch Chỉ ngước mắt, nhìn thấy một người đàn ông vẻ ngoài sắc bén, không mấy dễ chịu, tầm hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi.

Cô cố trấn tĩnh bản thân, thấp giọng hỏi: "Xin hỏi, anh còn cần gì nữa không?"

Người đàn ông đóng cửa lại, không hề do dự: "Thiếu tiền à?"

Bạch Chỉ phớt lờ câu hỏi đó: "Nếu anh không cần gì nữa, tôi đi trước."

Người đàn ông nắm cổ tay cô, nở nụ cười nham hiểm: "Để lại phương thức liên lạc đi, tôi sẽ giới thiệu cô cho anh em tốt của tôi."

Bạch Chỉ nhíu mày, cổ tay vùng vẫy, nhưng không thoát ra được.

Chỉ muốn mắng người.

Nghĩ lại vừa rồi Trần Nhiễm dặn dò cô không được làm khách hàng ở đây phiền lòng, cô cũng không dám đắc tội với những người này, vậy nên cô kiềm nén bao nhiêu bực dọc, nói: "Mời anh buông tay."

"Người bình thường không kết nối với đường dây này được đâu, trừ khi cô trông giống ——"

Người đàn ông đang nói, đột nhiên im bặt.

Bạch Chỉ thấy người đàn ông trầm lặng, nhìn theo ánh mắt của anh ta.

Ở góc hành lang, có ba người đi tới.

Hai người đàn ông trái phải đều mặc âu phục đen, chỉ có người đàn ông ở giữa mặc áo sơ mi trắng, không cài nút cổ áo, trông hết sức thong thả tùy tiện.

Dáng vẻ anh cao ráo, lưng thẳng tắp, vai rộng eo thon, áo trắng quần đen, trông hết sức cao quý.

Ánh đèn vàng leo lắt chiếu sáng đường nét gương mặt anh, càng đến gần thì càng rõ ràng.

Lông mày kiếm mi, hốc mắt dưới chân mày lõm vào vừa vặn, sóng mũi cao, môi mỏng.

Từng chút từng chút, gương mặt này hiện ra trùng khớp với gương mặt ẩn giấu trong ký ức của Bạch Chỉ suốt bảy năm qua.

Dưới ánh đèn vàng mờ mịt, đôi mắt hạnh đẹp đẽ đó ẩn hiển tầng tầng lớp lớp hơi nước.

Cô chưa kịp nhìn kỹ, người đàn ông bên cạnh đã thấp giọng chửi bậy: "Mẹ nó! Sao lại gặp phải người này chứ?"

Sau đó, có người dùng sức, thô bạo kéo cô vào căn phòng sau lưng.

Tựa như mới tỉnh giấc khỏi cơn mơ, Bạch Chỉ hoảng loạn, cầm giỏ rượu trên tay đánh vào người đàn ông đang giữ tay cô: "Buông ra!"

"Cô con mẹ nó…" Người đàn ông bị đánh, hết sức bối rối, phản ứng

ngay, giật lấy giỏ rượu trong tay cô.

Không được để hắn cướp lấy công cụ của mình.

Bạch Chỉ phản ứng nhanh nhẹn, hắn chưa kịp đụng vào, cô đã ném đi.

Âm thanh ầm ĩ liên tục phát ra, quấy rầy những người đi về phía này.

Phó Huyền Tây ngước mắt, thấy giỏ rượu của câu lạc bộ nằm lăn lốc trên sàn hành lang.

Nhìn lên lại thấy một bàn tay thon dài trắng trẻo bấu chặt khung cửa đỏ thắm, móng tay trắng bệch, vùng vẫy một lát, một bông hoa nhài trên cổ tay rơi xuống.

Ấn đường khẽ nhíu lại.

"Quý Dung." Anh lên tiếng, thanh âm lạnh lẽo như băng, "Đại Vũ kinh doanh loại hình này từ bao giờ thế?"

Người đàn ông tóc húi cua, mặc áo vest đứng cạnh anh lập tức gật đầu, đáp lời: "Để tôi đi kiểm tra."

Hai người họ vừa dứt lời, một giọng đàn ông chửi bậy vang lên, một cô gái mặc quần áo trắng tinh lao ra khỏi phòng.

Cô chạy nhanh như ma đuổi, tóc bay loạn xạ.

Rõ ràng là không nhìn đường, cắm đầu chạy một mạch.

Phó Huyền Tây không kịp tránh, cô gái lao thẳng vào lòng anh.

Quý Dung ngây người bên cạnh: "Sao lại…"

Bạch Chỉ thừa dịp gã kia không để ý, giẫm lên chân hắn, như vậy mới có thể thoát ra, không dám nhìn đường.

Hương thơm mát lạnh luồn vào mũi, cô che trán, xuýt xoa một tiếng, ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt thâm sâu đó.

Người đàn ông rũ mắt nhìn cô, đèn hành lang vàng ấm tỏa sáng trên đỉnh đầu anh, xuyên qua mấy sợi tóc trên trán, nhuộm vàng hàng mi của anh.

Tựa như… đấng cứu thế.

Bạch Chỉ ngây người một lát.

Mãi đến khi ——

"Ôm đủ chưa?"

Thanh âm trầm khàn vang lên trên đỉnh đầu cô.

Bạch Chỉ sợ đến mức cuống cuồng buông tay, nhưng vì cô không thể đứng vững, đôi tay yếu ớt của cô phải bám trên người anh mới đứng vững một chút.

"Xin lỗi."

Nhịp tim hỗn loạn.

Cô còn muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Hình như anh không nhớ ra cô, như vậy cũng tốt.

"Đứng lại!" Người đàn ông kia đuổi theo.

Bạch Chỉ vội vàng níu lấy cánh tay của Phó Huyền Tây, núp sau lưng anh: "Anh trai à, cứu em!"

Phó Huyền Tây khẽ nhướng mày, nghiêng đầu nhìn cô.

Một mực đề phòng, run lẩy bẩy như chim cút.

Người đàn ông kia lao ra, vốn dĩ đang giận dữ, nhưng nhìn thấy Phó Huyền Tây, hắn đột ngột dừng bước, giọng nói run rẩy: "Phó, Phó tiên sinh."

Bạch Chỉ rúc sau lưng Phó Huyền Tây, khom người né tránh, tóc cô rối tung rối mù, không biết đã vướng vào khuy măng sét của anh từ bao giờ.

Nhịp tim hỗn loạn đến mức không dám nghĩ, vừa rồi đã lấy đâu ra dũng khí gọi hai tiếng "anh trai".

Nhưng cô tin anh sẽ cứu cô.

"Trình, An." Phó Huyền Tây cười lạnh, rõ ràng dáng vẻ vẫn ung dung thoải mái, nhưng giọng điệu lại vô cùng đáng sợ, "Làm gì thế?"

"Cô ta, cô ta…" Trình An nuốt nước bọt, hung hăng liếc cô, không thể nói tiếp.

Phó Huyền Tây mất kiên nhẫn, đưa tay xoa xoa thái dương, nhắm mắt nói: "Quý Dung."

Quý Dung hiểu ý ngay, bước về phía Trình An, lịch sự mỉm cười, đưa tay ra hiệu: "Trình phó tổng, xin mời đi theo tôi."

Trình An vẫn vùng vẫy: "Phó tiên sinh, tôi…"

Phó Huyền Tây cong ngón tay, ra hiệu cho người đàn ông khác cũng mặc âu phục, đứng sau lưng anh: "Quý Hải, cậu cũng đi đi."

Lúc này, Trình An cũng không dám mở miệng nữa, ngoan ngoãn

nghe Quý Dung và Quý Hải mời đi.

Bạch Chỉ không ngờ chuyện lại dễ dàng như vậy, ngơ ngác nhìn bóng lưng ba người rời đi, vẫn còn hoang mang.

Thậm chí vì quá phấn khích, bàn tay cô càng níu chặt cánh tay anh qua lớp áo sơ mi.

Mãi đến khi.

Thanh âm vang lên trên đỉnh đầu cô: "Muốn níu bao lâu nữa?"

Chương 2: Giữa vạn người

Giọng điệu không hề tức giận.

Nhưng Bạch Chỉ thấy sợ, buông tay anh ngay.

Vừa định đứng thẳng dậy cảm ơn anh, đột nhiên tóc bị vướng vào thứ gì đó.

Không muốn xấu hổ thêm, Bạch Chỉ cũng không nhìn kỹ, nắm chặt mớ tóc rối, kéo mạnh.

Kéo được tóc ra, nhưng hình như có gì đó cũng bị kéo ra theo.

Nằm trong lòng bàn tay, nhỏ xíu, lành lạnh, thô ráp.

Hình như là, khuy măng sét.

Vừa kịp phản ứng, tim Bạch Chỉ lại lỡ mất một nhịp, sợ anh tính sổ, cô vội vàng chắp tay sau lưng.

Chột dạ đến mức không dám nhìn anh: "Cảm ơn ngài đã giúp tôi."

Phó Huyền Tây khẽ nghiêng đầu nhìn cô, hết sức hờ hững: "Cảm ơn thế nào?"

Không ngờ anh lại hỏi như vậy.

Bạch Chỉ cho rằng, hoặc là anh sẽ không muốn phí sức để ý đến cô, hoặc là sẽ chất vấn cô sau khi phát hiện cô làm đứt khuy măng sét của anh, hoặc là sẽ nói đừng khách sáo.

Cô chưa từng nghĩ anh sẽ hỏi như vậy.

Thật sự rất khó trả lời, cô cắn môi: "Ngài…"

"Thương nhân không làm việc không công." Anh nói, hất cằm về phía vòng hoa nhài trên cổ tay trái của cô, "Trả công bằng cái này đi."

"Hả?" Bạch Chỉ ngạc nhiên ngước nhìn.

Phó Huyền Tây rũ mắt, nhìn cô chăm chú hết hai giây: "Không hiểu à?"

"Không có… Không phải." Bạch Chỉ cúi đầu, thở phào nhẹ nhõm, vươn cổ tay trái đang đeo vòng hoa nhài, "Cho ngài."

Bàn tay phải sau lưng nắm chặt khuy măng sét, ướt đẫm mồ hôi.

Bóng đêm rất giỏi che giấu nhiều điều, huống chi cô đang cúi đầu.

Cô tưởng anh không phát hiện ra ánh mắt thấp thỏm lo lắng của cô.

"Ha." Phó Huyền Tây không động tay, chỉ cười nhẹ.

Giọng cười của anh làm Bạch Chỉ hoảng hốt.

Giữa đêm lạnh, lòng bàn tay lại có cảm giác nóng ẩm, tay trái lơ lửng giữa không trung, nhẹ nhàng run rẩy.

"Muốn tôi tự lấy à?" Giọng điệu của anh vẫn thong thả như vậy, "To gan đấy."

Trong lòng Bạch Chỉ run rẩy, cô do dự, không biết có nên tháo ra cho anh hay không, lại thấy anh vươn tay ra.

Ngón tay thon dài, mang theo hơi ấm, ung dung chạm vào làn da trên cổ tay cô.

Chớp mắt một cái, cảm giác ngứa ngáy tê dại trên cổ tay cũng dần biến mất.

Bạch Chỉ không khỏi cong ngón tay.

Đó là một sợi dây kim loại, phải dùng hai tay mới mở được, một đầu xoắn thành vòng, một đầu gắn vào móc cài.

Nhưng anh không muốn tốn sức động tay còn lại, sự kiên nhẫn của anh cũng chỉ ở mức trung bình, chật vật hồi lâu vẫn không có kết quả, anh mất kiên nhẫn, nắm lấy tay cô.

Hơi thở của Bạch Chỉ như ngưng đọng, cổ họng khô rát, như cá giãy chết.

Cô cúi đầu, nhìn đầu ngón tay cái ấm áp ấn vào dây kẽm lành lạnh trên mạch đập của cô.

Ngón trỏ ấn vào một đầu sợi dây, lướt qua làn da trên cổ tay cô, đẩy sang phía bên kia.

Vòng hoa nhài dần dần nới lỏng, trượt xuống, hơi ngứa ngáy.

Ngón trỏ của anh đeo nhẫn, nhẹ nhàng lướt qua mạch đập của cô.

Bạch Chỉ cảm giác da đầu tê dại, nhanh chóng thu tay về.

Hình như lại nghe anh cười khẽ.

Bạch Chỉ chậm rãi thở ra một hơi, lại ngước mắt, đôi chân dài thẳng tắp của người kia đã bước đi, chỉ chừa lại bóng lưng phóng khoáng.

Hệt như bảy năm trước.

Anh cũng như vậy, áo sơ mi trắng quần đen, lạnh lùng rời đi trước mắt cô.

–

Gần chín giờ rưỡi, về đến ký túc xá, Bạch Chỉ đi tắm, sau đó ngồi vào bàn, ngây ngốc nhìn khuy măng sét.

Khuy măng sét hình hoa nhài, được làm từ bạch ngọc, cánh hoa được chế tác rất tinh tế, thậm chí còn tỉ mỉ khắc họa hoa văn nhỏ xíu.

Cầm trong tay, cảm giác vô cùng ấm áp.

Cô chống hai tay, nằm sắp, nhìn ngắm kỹ lưỡng.

Bạn cùng phòng đang tán gẫu, cô cũng không quan tâm.

Không nghĩ mình sẽ to gan như vậy, dám giấu diếm đồ đạc của anh ngay trước mắt anh.

Cuối cùng anh cũng không hỏi đến, là vì anh không để ý, hay là vì anh không để tâm?

Bạch Chỉ im lặng ngắm nhìn một lát, sau đó lấy chiếc hộp kim loại từng đựng bánh trung thu từ trong ngăn kéo, tìm một chiếc khăn tay xanh trắng, bọc khuy măng sét, đặt vào hộp.

Ánh mắt lại dừng trên quyển sổ trong hộp.

Là một quyển sổ rất cũ, năm đó học lớp mười một, cô giành giải á quân cuộc thi chạy ba ngàn mét trong đại hội thể thao của trường, lấy tiền thưởng đi mua quyển sổ.

Trang bìa quyển sổ là khung cảnh Xuân Đường cổ trấn quê cô, có sông Tiểu Thanh và cây cầu Hải Đường be bé trước tiệm ảnh Xuân Đường.

Bạch Chỉ cẩn thận mở bìa quyển sổ, sau trang bìa là bức ảnh của một thiếu niên khôi ngô tuấn tú.

Chàng thiếu niên lười biếng dựa người dưới mái hiên, nhìn cây cầu Hải Đường trước mặt, nụ cười nhàn nhạt nở trên môi.

Đó là Phó Huyền Tây năm hai mươi tuổi.

Khi đó, anh đi du lịch ở Giang Nam, để lại bức ảnh này ở tiệm ảnh Xuân Đường.

Đã ép nhựa được bảy năm, không hề phai màu.

Bạch Chỉ đưa ngón trỏ thon dài trắng trẻo, nhẹ nhàng chạm lên, cảm giác lành lạnh.

Nhớ lại hơi ấm đã chạm vào cổ tay cô mấy tiếng trước, gương mặt lại nóng bừng.

–

Điện thoại bên cạnh rung một lần, cô chưa kịp cầm lên xem, điện thoại lại rung thêm hai lần liên tiếp.

Là Trần Nhiễm.

[Hôm nay ở câu lạc bộ, em đánh người à?]

[Không phải chị đã dặn dò em không được đắc tội với người trong đó sao?]

[Em có biết người em đã đánh là ai không?]

Ba tin nhắn WeChat liên tiếp, cuối câu còn có chấm hỏi, chấm thang, như vậy cũng đủ chứng tỏ bây giờ cô ấy tức giận thế nào.

Bạch Chỉ xin lỗi cô ấy: [Em xin lỗi, chị Nhiễm, nhưng hắn thật sự rất quá đáng, nếu không phải vì ——]

Chưa kịp gõ xong tin nhắn, Trần Nhiễm đã gọi.

Bạch Chỉ bắt máy, ra ban công ký túc xá nói chuyện: "Chị Nhiễm."

"A Chỉ!" Giọng điệu của Trần Nhiễm vô cùng giận dữ, "Trên xe chị đã nói với em nhiều lần như vậy, sao em không chịu nghe lời thế?"

Trần Nhiễm nói liên tục, Bạch Chỉ không thể chen vào.

Đợi Trần Nhiễm dừng lại, cô nói: "Em xin lỗi, chị Nhiễm, em xin lỗi, nhưng hắn rất quá đáng."

Trần Nhiễm cười lạnh: "Em có biết mình đã đánh ai không? Phó chủ tịch công ty công nghệ Tân Vũ, người ta giàu sang quý phái! Tuy hôm nay em có người giúp đỡ, nhưng em không sợ sau này người khác sẽ tìm em tính sổ sao?"

Bạch Chỉ mấp máy môi, nhỏ giọng giải thích: "Em chỉ lấy giỏ tre đánh hắn một cái, đạp hắn một cước thôi."

Còn hai người đàn ông kia đưa hắn đi đâu, làm gì, cô không biết.

Lẽ nào còn tính sổ với cô sao?

Bạch Chỉ mím môi, bất giác phản ứng, giống như cô thật sự là người có lỗi.

Cũng không biết Phó Huyền Tây làm gì.

Người đàn ông tên Trình An kia không dám trêu chọc cô, nhưng chắc chắn sẽ dám làm gì đó với cô.

"Nếu em không may gặp lại hắn thì sao? Hắn sẽ gây sự với em, sao

tính tình em nóng nảy thế?”

Đầu ngón tay của Bạch Chỉ nắm chặt lan can rỉ sét, cảm giác thô ráp.

Cô thu tay lại, ngửi thấy mùi rỉ sét khó chịu.

Không biết tại sao lại cảm thấy ấm ức: “Nếu nói như vậy, dù cho em không làm gì, hắn cũng sẽ gây sự với em.”

Trần Nhiễm nghẹn lời, lát sau mới nói: “Bỏ đi, chị không quan tâm em nữa, có đi không? Chị nghĩ em nên đi.”

Gió đêm mùa thu mát mẻ, thổi bay mái tóc đen dài loạn xạ trên mặt.

Trong một thời khắc, Bạch Chỉ nhớ lại bàn tay kia chạm vào cổ tay cô, lấy đi vòng hoa nhài.

Hơi ngứa ngáy, nhẹ nhàng trêu chọc, giống như đầu ngón tay của anh, cuối cùng để lại cảm giác lạnh lẽo.

Không cần biết anh là ai, anh sẽ không chỉ đến Đại Vũ một lần duy nhất.

Có lẽ nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Nếu đi thì còn có cơ hội gặp lại anh.

Bạch Chỉ hít một hơi, gật đầu đồng ý: “Dạ đi.”

Nghe cô đồng ý, Trần Nhiễm vui vẻ: “Vậy mới phải chứ, đừng làm chuyện ngu ngốc nữa, chị từng dạy em rồi, phải thật ngoan ngoãn.”

–

Lúc quay về ký túc xá, ba cô bạn cùng phòng đã lên giường đi ngủ.

Bạch Chỉ đặt điện thoại lên giường, định chui vào giường, vừa tháo giày ra, lại nghe Trịnh Miểu Miểu nói chuyện điện thoại: "Ngày mai không đến đón em sao? Không được, em muốn anh đón em."

"Vậy em không đi nữa."

"Anh toàn bắt nạt em. Được rồi, vậy ngày mai gặp nhau ở Đại Vũ."

Bạch Chỉ dừng lại, chui vào giường, nhìn về phía Trịnh Miểu Miểu, bị Trịnh Miểu Miểu phát hiện, cô ấy liếc mắt: "Nhìn cái gì?"

"Ai nhìn cậu." Bạch Chỉ dời mắt, "Tớ hơi xao nhãng thôi."

Trịnh Miểu Miểu là thiên kim tiểu thư duy nhất trong ký túc xá, suốt ngày khoe khoang chú nhỏ của cô ấy tuyệt vời thế nào.

Bạch Chỉ chưa từng ủng hộ cô ấy, không biết tại sao cô nàng tiểu thư này không thích cô, lúc nào cũng mỉa mai châm chọc cô.

Có lúc không muốn so đo, cũng có lúc đáp lại vài lời.

Trịnh Miểu Miểu "hừ" một tiếng, quay đầu đi: "Suốt ngày lêu lỏng bên ngoài."

Bạch Chỉ không muốn nói chuyện với cô ấy nữa, cô nằm xuống, đắp chăn, mở Baidu tìm kiếm "Đại Vũ".

Cũng không biết anh là chủ của Đại Vũ hay là khách quý?

–

Chiều hôm sau, Bạch Chỉ đợi đến đúng giờ, lên đường đến Đại Vũ làm việc.

Mặt trời lên cao giữa trưa, gió thổi qua hàng cây bạch quả bên đường, tia sáng chiếu thành từng mảng trên mặt đất.

Bạch Chỉ nghĩ về chuyện đêm qua, không nhìn đường, vừa rẽ một góc đã suýt đá phải ai đó.

Cô giật mình, lùi một bước, định xin lỗi, lúc cúi đầu xuống, lại thấy Trịnh Miểu Miểu ngồi khóc dưới đất.

Do dự một lát, cô vẫn ngồi xuống hỏi han: "Cậu sao thế?"

Trịnh Miểu Miểu ngẩng đầu khỏi đầu gối, thấy cô, cô ấy đột ngột ngừng khóc, giơ tay lau nước mắt: "Liên quan gì đến cậu, muốn cười nhạo tớ à?"

Bó tay.

Bạch Chỉ đứng dậy rời đi: "Vậy cậu cứ khóc từ từ thôi."

"Này!" Trịnh Miểu Miểu gọi to sau lưng cô, thấy cô không dừng bước, cô ấy lại cao giọng, "Bạch Chỉ! Tớ gọi cậu đấy!"

Cô dừng lại, quay đầu, bình tĩnh nói: "Có chuyện gì?"

"Cậu kiêu ngạo lắm à, sao lại xem thường tớ như vậy?" Trịnh Miểu Miểu đứng dậy, đưa tay lau nước mắt, "Tớ ghét nhất loại người giả vờ thanh cao như cậu đấy!"

Cô ấy mắng xong, giận dỗi bỏ đi.

Bạch Chỉ đang đứng đó, Trịnh Miểu Miểu chạy đi, va vào cô, cô lảo đảo ngã xuống bậc thang, còn va vào người khác.

Là một bà cụ, chưa kịp đề phòng, bị va vào, ngã xuống đất.

"Trời ơi, tôi ngã sắp chết rồi! Đau quá…" Bà cụ ngồi trên nền đất,

nắm chặt cây gậy, vỗ đùi than thở, tình hình có vẻ rất nghiêm trọng.

Bạch Chỉ không quan tâm bàn tay trầy xước của cô, vội vàng đến đỡ bà cụ: "Xin lỗi bà, xin lỗi bà! Bà đứng dậy được không, con đưa bà đến bệnh viện."

–

Đến bệnh viện gần nhất, nằm ở trung tâm thành phố.

Bên ngoài, màn đêm đã buông xuống, nhưng bên trong bật đèn sáng trưng, không khí ngập tràn mùi thuốc khử trùng.

Bạch Chỉ đứng ngoài sảnh, đợi bà cụ chụp X-quang, không còn ghế trống, cô ngồi dưới đất, lưng dựa vào tường, gọi cho Trần Nhiễm nhờ giúp đỡ ——

Không có tiền bồi thường.

Một nhóm người đứng trong thang máy gần đó, một giọng đàn ông đùa giỡn: "Cười chết mất, cậu ấy tự xưng mình là cao thủ xa lộ, vậy mà bây giờ phải vào bệnh viện."

Bạch Chỉ không nghe thấy giọng nói ở đầu dây bên kia, sợ xung quanh ầm ĩ, cô vùi đầu trên đầu gối, cố gắng lắng nghe giọng của Trần Nhiễm trong điện thoại.

Phó Huyền Tây đứng trong thang máy, nhìn xuống.

Không biết tại sao cô gái ngồi dưới đất lại thu hút anh như vậy.

Giống hệt cô gái hôm qua gọi anh là anh trai.

Cô không buộc tóc, lúc úp mặt lên đầu gối, tóc buông xõa hai bên, để lộ chiếc cổ thiên nga trắng trẻo như tuyết, hoàn toàn tương phản với mái tóc đen của cô.

Thẩm Tư Ngôn bên cạnh nói xong, không nghe ai đáp lời, cũng nhìn theo ánh mắt của anh: "Sao vậy, anh Tây?"

Bạch Chỉ đưa tay vén tóc ra sau, khổ sở ngẩng đầu: "Cho em mượn trước một ngàn tệ đi, cũng không biết có đủ để ——"

Còn lại hai từ chưa kịp nói, lại lạc vào đôi mắt đen láy thâm sâu kia.

Tim cô lỡ một nhịp, bàn tay cầm điện thoại bất giác trượt khỏi tai cô, ngây ngốc nhìn người đứng trong thang máy đối diện cô.

Anh đứng trong thang máy, vẫn mặc áo trắng quần đen, ánh mắt thờ ơ.

Thang máy mở ra, bác sĩ, y tá và người nhà bệnh nhân đẩy giường bệnh ngang qua cô, có người hét to: "Nhanh lên! Vẫn còn thời gian!"

Trong thời khắc đó.

Trong thời khắc đó, toàn bộ thế giới trước mắt cô hóa mờ mịt vô thực, chỉ chừa lại mình anh, rõ ràng, sống động, đứng ở phía xa xăm nhìn cô.

Một thoáng nhịp tim hỗn loạn.

Mùi thuốc khử trùng trong không khí lại xộc vào mũi, âm thanh ồn ào bên tai lại quay về, thế giới trước mắt trở lại trạng thái bận rộn vốn có.

Trần Nhiễm ở đầu dây bên kia lo lắng, cao giọng nói: "Một ngàn tệ cũng chưa đủ đúng không?"

Trái tim của Bạch Chỉ lỡ mất một nhịp, vội vàng muốn cúp máy, nhưng ngón tay cô run rẩy, vô tình mở loa ngoài.

Giọng nói của Trần Nhiễm đột ngột vang vọng trong hành lang như sấm rền.

"A Chỉ! Rốt cuộc em va vào người ta nặng thế nào, cần bao nhiêu tiền?"

———————————

P/s: Bạch Chỉ rất ngoan, trong bản gốc, những chương đầu tiên của truyện, Bạch Chỉ gọi Phó Huyền Tây và mọi người lớn là "ngài", "tiên sinh". Để phù hợp với mạch truyện, trong bản edit này, mình vẫn giữ nguyên cách xưng hô của Bạch Chỉ với Phó Huyền Tây như bản gốc, cho nên trong những chương đầu, vẫn có những đoạn Bạch Chỉ vẫn gọi Phó Huyền Tây là "ngài", những đoạn khác thì gọi là "anh".

Chương 3: Châu chấu đá xe

Tựa như, khơi dậy nỗi đau còn chưa đủ.

Muốn hét to cho cả thế giới nghe, nhìn xem, người này thật thê thảm.

Bạch Chỉ hoảng loạn đến mức tim như ngừng đập, ngón trỏ run rẩy nhấn nút tắt máy.

Đúng lúc bác sĩ thực tập bên kia gọi cô: "Bệnh nhân ra rồi! Người nhà của Phùng Trịnh Thanh đâu?"

Tựa như tỉnh dậy khỏi giấc mộng dài, không quan tâm chuyện gì, chỉ chống tay lên sàn nhà lạnh lẽo, vội vàng đến đỡ người ta.

Trong tầm mắt của cô, anh và bạn anh hình như đang bước về phía cô.

Nhưng bước chân của cô vội vàng, cúi đầu đi thật nhanh, gần như lướt ngang qua anh.

Không dám nhìn trộm một cái.

Lúc đỡ bà cụ, cô quay đầu nhìn, nhưng anh đã đi mất.

Cô cúi đầu, thở ra một hơi.

–

Tối nay ở lại bệnh viện, đợi người nhà của bà cụ đến.

Đối phương thấy cô còn là sinh viên, lại rất có trách nhiệm, chỉ lấy một chút tiền thuốc men, nói đã có bảo hiểm xã hội.

Bạch Chỉ xúc động rơi nước mắt, chuyển số tiền đã mượn của Trần Nhiễm cho họ, xác định không có vấn đề gì nghiêm trọng mới tự tin rời đi.

Chưa đến tám giờ, cô vào Đại Vũ.

Hôm nay đã đồng ý ghé qua làm việc, kể cả khi đã gặp sự cố, cũng phải đến thông báo một tiếng, dù Trần Nhiễm đã nói thay cô.

Bảng đèn của Đại Vũ vẫn mở, hành lang chiếu sáng rực rỡ, hai chậu cây tùng đứng đón khách hai bên cửa xoay.

Xanh mướt, giàu sức sống, đứng giữa không gian lạnh lẽo.

Cô gái xinh đẹp ở quầy lễ tân mặc áo sơ mi xanh và váy kaki, mái tóc được chải gọn gàng, để lộ trán bóng đầy đặn, cô ấy nhẹ nhàng nói với cô, bây giờ quản lý đang bận.

Bạch Chỉ cảm ơn cô ấy, quyết định đợi quản lý Từ Lẫm đi ra.

–

Hành lang bên trong Đại Vũ được trải thảm nhập, bước đi cũng không tạo ra tiếng động.

Trên tường treo nhiều bức tranh nổi tiếng của các danh họa trong và ngoài nước, bày trí không theo quy tắc nào, hình như là tùy ý treo lên.

Bạch Chỉ đứng trước tác phẩm của Tề Bạch Thạch, nghiêm túc nghiên cứu rất lâu, muốn vươn tay chạm vào.

Nghĩ vậy, vừa vươn tay, còn chưa kịp chạm vào, một bóng dáng đột nhiên xông vào ở phía bên kia.

Cô giật mình, bất chợt thu tay lại.

Hóa ra là Trịnh Miểu Miểu.

"Đợi đã!" Bạch Chỉ nhanh tay, tóm lấy cô ấy.

Phải đòi tiền cô ấy mới được.

"Cậu ——" Vừa mở miệng, phát hiện Trịnh Miểu Miểu lại khóc.

Bạch Chỉ đau đầu hết sức: "Sao cậu lại khóc nữa rồi?"

"Ai cần cậu quan tâm! Buông ra!" Trịnh Miểu Miểu giật giật cánh tay, lại không thoát ra được, càng suy sụp hơn, "Buông tớ ra, đồ đáng ghét, buông ra…"

Cô ấy khóc, âm thanh dần dần nhỏ lại, cô ấy chậm rãi ngồi xổm xuống, dựa vào tường, khóc nức nở nghẹn ngào.

Bạch Chỉ không ngồi xuống hỏi han quan tâm như ban chiều, chỉ lặng lẽ đứng đó, cúi đầu nhìn cô ấy khóc.

Chỉ mấy giây sau, Trịnh Miểu Miểu đã ngẩng đầu lớn giọng: "Cậu đi chỗ khác được không? Phải đứng nhìn người ta khóc mới được à?"

"Ừ." Bạch Chỉ vô cảm gật đầu, đưa lòng bàn tay trầy xước ra, "Tớ đợi cậu trả tiền bồi thường."

Lúc này, mấy vết xước trên tay cô cũng đã khô, để lại vài vệt máu đỏ thẫm.

Rất đáng sợ.

Trịnh Miểu Miểu hốt hoảng nghẹn lời, cô ấy nén nước mắt, nuốt ngược vào trong, yếu ớt hỏi: "Sao lại muốn tớ bồi thường?"

“Vì cậu va vào tớ, làm tớ ngã, cũng vì cậu va vào tớ, làm bà cụ ngã, cậu phải bồi thường tiền thuốc men.”

“Cậu!” Trịnh Miểu Miểu giận dữ chỉ ngón tay vào cô, nhưng cũng không biết phản bác thế nào.

Giây tiếp theo, nhìn thấy bóng dáng vài người đi tới, lại bày ra bộ dạng đáng thương, chạy đến: “Chú nhỏ! Có người bắt nạt con.”

“Chú của cậu đến, cho nên cậu muốn ——” Bạch Chỉ quay đầu, đột nhiên im bặt, mắt mở to.

Cô chưa từng nghĩ sẽ trùng hợp như vậy.

Cô như vậy mà lại để anh bắt gặp dáng vẻ hung hăng của mình.

Từ đầu hành lang bên kia, Phó Huyền Tây bước về phía này.

Quản lý đi bên cạnh, hơi cúi đầu ghé sát vào, trông hết sức tôn kính, vừa đi cùng anh, vừa báo cáo gì đó.

Anh mặc sơ mi trắng đơn giản sang trọng, nhưng cả người lại toát ra dáng vẻ thong thả tùy ý, hệt như một công tử nhàn nhã, không để tâm đến chuyện gì.

“Chú, cô ấy bắt nạt con!” Trịnh Miểu Miểu níu cánh tay của Phó Huyền Tây, đòi được che chở, khiến cho Bạch Chỉ cô đơn bên này trông tội nghiệp hết sức.

Hai bàn tay của Bạch Chỉ lén lút nắm chặt lại, sau đó chậm rãi thả lỏng, trong lòng cảm nhận sóng to gió lớn, ngoài mặt lại giả vờ bình tĩnh.

Cô dặn lòng không được hoảng sợ, anh đâu phải người xấu, anh sẽ biết trái phải đúng sai.

Nhưng dù sao cô cũng chỉ là một cô bé, đôi môi run rẩy, ánh mắt bối rối.

Một chọi ba.

Bạch Chỉ chậm rãi thở ra, góp nhặt dũng khí nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói run run: "Tôi không bắt nạt cô ấy."

Vừa dứt lời, bao nhiêu ấm ức dâng trào, cô mắc kẹt trong cảm xúc này.

Từ nhỏ đến lớn, không có người nào đứng về phía cô.

Hình như lúc nào cũng là bản thân đơn độc đối mặt với cuộc đời.

Nếu anh muốn đứng về phía Trịnh Miểu Miểu, cô phải làm sao bây giờ?

Phó Huyền Tây cúi đầu, nhìn bàn tay của Trịnh Miểu Miểu đang níu lấy tay anh, nhíu mày: "Buông ra."

Trịnh Miểu Miểu giận dỗi bĩu môi, dù không cam tâm, cô ấy cũng nghe lời mà buông tay ngay.

"Nói đi." Phó Huyền Tay chậm rãi giơ tay, miết thẳng tay áo bị cô ấy nắm lấy, giọng điệu nhàn nhã: "Có chuyện gì?"

Anh không nhìn Bạch Chỉ, mà lại nói chuyện với Trịnh Miểu Miểu.

Trịnh Miểu Miểu trừng mắt khiêu khích Bạch Chỉ, định mở miệng nói bậy.

Bạch Chỉ thấy tình thế không đúng, lên tiếng trước cô ấy: "Chiều nay cô ấy đẩy tôi ngã!"

Nói đến cuối câu, thanh âm của cô run rẩy, vừa ấm ức vừa buồn

rầu, cô muốn khóc, nhưng cố tỏ ra kiên cường chịu đựng.

Phó Huyền Tây ngước mắt nhìn cô, cũng không biết anh còn nhớ cô là ai không, anh khẽ nhướng mày: "Nói tiếp đi."

Bạch Chỉ nghĩ về khuy măng sét hình hoa nhài mà cô đã giấu anh.

Sợ anh đột nhiên nhớ lại, đôi mắt của cô hóa mờ mịt.

"Không có gì." Cô lắc đầu, "Tôi không bận tâm."

Trịnh Miểu Miểu hét to: "Sao cậu dám ——"

Phó Huyền Tây nhẹ nhàng nhìn sang, Trịnh Miểu Miểu bĩu môi, không dám nhiều lời.

Bạch Chỉ cũng không muốn hung hăng đòi Trịnh Miểu Miểu bồi thường trước mặt anh, vậy nên cô bước ngang qua anh, rời đi.

Lúc lướt qua nhau, đột nhiên nghe anh nói: "Lúc này lại bỏ đi sao?"

Bạch Chỉ dừng bước, không dám nhìn lại, cũng không dám trả lời.

"Không muốn tôi phân xử à?"

Bạch Chỉ do dự, không khỏi quay đầu nhìn anh.

Đèn hành lang ở Đại Vũ là đèn trắng sáng ngời chói mắt, làm nếp gấp trên mí mắt anh hiện ra rõ ràng.

Đứng giữa ánh sáng rực rỡ như vậy, trông anh không khác gì một thẩm phán công tâm.

Chỉ cần cô có lý, thẩm phán sẽ đứng về phía cô.

Tình yêu giống hệt như châu chấu đá xe, nhưng niềm tin thì không

giống như vậy.

Cô nghiêm túc nhìn anh, hai mắt ngấn nước, ánh đèn trắng phản chiếu lấp lánh trong mắt cô: "Ngài có làm được không?"

Anh trầm lặng nhìn cô một lát, nụ cười nhàn nhạt đọng trên khóe môi: "Cô nghĩ sao?"

Bạch Chỉ dám cá là anh làm được.

Cô kể hết mọi chuyện xảy ra vào buổi chiều và tối nay, giống như đứa trẻ đòi người lớn phân xử, nói không dứt lời.

Tựa như dừng lại một chút sẽ khiến mọi lý lẽ của mình sụp đổ.

Sắc mặt của Trịnh Miểu Miểu bên cạnh càng lúc càng khó coi, tức giận nhưng không dám nói gì, chỉ im lặng trừng mắt với cô.

Nhưng Bạch Chỉ không quan tâm, chỉ cần anh phân xử công tâm cho cô.

Cô quyết định được ăn cả ngã về không, rốt cuộc cũng giành được thắng lợi.

Phó Huyền Tây chăm chú lắng nghe, sau đó vỗ vai Trịnh Miểu Miểu, giọng nói kiên định, không cho phép người ta từ chối: "Xin lỗi, bồi thường."

Trịnh Miểu Miểu kêu ca ngay: "Chú nhỏ…"

"Có gọi chú là ba cũng vô ích thôi."

Trịnh Miểu Miểu im lặng, quay đầu sang một bên, không chịu nhìn Bạch Chỉ, không cam tâm, nói nhanh: "Xin lỗi."

Không có thành ý chút nào.

Phó Huyền Tây nhìn cô ấy: "Nếu như con không chịu xin lỗi, chú cũng không ngại bảo ba mẹ con dạy dỗ lại đâu."

Bạch Chỉ luôn biết điểm dừng, nói nhanh: "Tôi nghe rồi."

Đôi mắt chán đời đó lại nhìn sang dò xét: "Chỉ cần công lý đến mức này thôi sao?"

Bạch Chỉ lắc đầu: "Tôi còn muốn được bồi thường một chút."

Phó Huyền Tây cười khẽ, không nghĩ cô thẳng thắn như vậy.

Trịnh Miểu Miểu đưa hết tiền trong ví cho Bạch Chỉ, tức giận chạy đi.

Quản lý Từ Lẫm bên cạnh ngây ngốc rất lâu, bây giờ mới phản ứng, hỏi Bạch Chỉ ngay: "Thì ra cô đến trễ là vì chuyện này."

Bạch Chỉ gật đầu: "Xin lỗi, tôi gặp chuyện ngoài ý muốn."

Từ Lẫm biết đọc sắc mặt của người khác, vừa nhìn thấy Phó Huyền Tây hành động như vậy, đã biết Bạch Chỉ cũng hơi đặc biệt.

Từ trước đến nay, Phó tiên sinh nhà họ gặp chuyện gì cũng không hề để tâm, vậy mà lại can ngăn hai cô gái cãi nhau.

Lạ thật.

Anh ta mỉm cười tốt bụng, nói: "Không sao, phải rồi, tối qua cô không mang ba lô về, lát nữa nhớ mang về."

Vừa dứt lời, anh ta đã chu đáo nói có việc phải đi trước, chừa lại không gian cho hai người họ.

Chớp mắt một cái, hành lang yên tĩnh sáng đèn chỉ còn hai người họ.

Một mùi hương nhàn nhạt tỏa ra trong không khí, hình như là nước hoa đàn ông.

Vừa thắng trận, cảm giác thành tựu vui sướng cho người ta thêm bản lĩnh, Bạch Chỉ khẽ nghiêng đầu nhìn người trước mắt.

Phó Huyền Tây cúi đầu hút thuốc, lúc cầm bật lửa, phát hiện cô nhìn trộm.

Anh nhanh chóng nhét điếu thuốc vào hộp.

Ánh mắt của anh dừng trên bàn tay cô: "Tay cô không cần kiểm tra lại sao?"

Bạch Chỉ cũng nhìn lòng bàn tay trầy xước của mình,

Thời điểm đau đớn nhất chính là khi ngã xuống, bây giờ cũng không còn đau nhiều như vậy nữa.

Nhưng không hiểu vì lý do gì, cô nhỏ giọng thì thầm: "Nếu ngài không nhắc đến nó thì cũng không đau lắm đâu."

Nói bóng gió như vậy, ý tứ chính là, vì anh nhắc đến nên cơn đau cũng tăng lên.

Cô vừa dứt lời, gương mặt đỏ ửng, cảm thấy mình cố tình làm khó người khác.

Anh gật đầu, tựa như hiểu ra gì đó, dài giọng nói: "Vậy nên… tôi có lỗi."

Bạch Chỉ vội vàng giải thích: "Không phải, chỉ là…"

Anh nhìn cô, nói: "Đi theo tôi, cô có sợ không?"

Hỏi đường đột như vậy, Bạch Chỉ vô thức thở dài.

Ngơ ngác ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt đen láy của anh.

Nhìn gương mặt khôi ngô tuấn tú đã khắc sâu trong ký ức, Bạch Chỉ ngỡ ngàng, do dự một lát, sau đó ngoan ngoãn lắc đầu: "Tôi không sợ ."

Biểu cảm của cô nghiêm túc như vậy, tựa như chuẩn bị vượt qua khói lửa, làm người trước mặt cười khẽ: "Tôi đưa cô đi khám, đi thôi."

Hóa ra anh muốn đưa cô đi khám.

Bạch Chỉ theo anh, gương mặt nóng lên.

Cô đến một bệnh viện hạng IIIA, vết thương nhỏ như vậy, nhưng bác sĩ đã đích thân sát trùng, băng bó, thao tác cực kỳ nhẹ nhàng.

Bạch Chỉ ngồi đó khó xử, chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm vào quần jean, không dám nhìn bác sĩ.

Cô chưa từng để tâm đến vết thương nhỏ như vậy, vừa rồi cô đòi Trịnh Miểu Miểu trả tiền thuốc men cũng chỉ là để bồi thường cho bà cụ.

Bây giờ cô ngồi ở đây, nghe bác sĩ trêu chọc, nói cô đến trễ một chút thì vết thương sẽ nghiêm trọng hơn, cô cảm thấy sợ hãi hết sức.

Phó Huyền Tây ra ngoài nghe điện thoại, cô sắp được băng bó xong, anh cũng trở lại.

"Có đau không?" Anh vừa hỏi vừa đi đến sau lưng cô.

Bàn tay anh nhẹ nhàng nắm lên lưng ghế của cô, khẽ cúi người, góc

mặt của hai người gần chạm vào nhau, chỉ cách vài centimet ngắn ngủi.

Không cần quay đầu cũng đã thấy được hàng mi dài của anh từ trong khóe mắt.

Có lẽ anh vừa hút thuốc bên ngoài, xung quanh cô có mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Cả người Bạch Chỉ đột nhiên cứng đờ, không dám nhúc nhích, chỉ dám nhỏ giọng nói: "Không đau."

Cô không hiểu lắm.

Tại sao lại có cảm giác, anh đột nhiên đối xử với cô… mập mờ, gần gũi như vậy.

Có phải là ảo giác không?

Chương 4: Đơn độc dũng cảm

Ra khỏi bệnh viện, Phó Huyền Tây lại nhận được một cuộc gọi khác.

"Nói đi." Anh lấy chìa khóa xe ra, vừa nói chuyện điện thoại, vừa mở khóa xe, ra hiệu cho Bạch Chỉ lên xe trước.

Bạch Chỉ gật đầu, ngoan ngoãn mở cửa ghế phụ, lên xe, thắt dây an toàn.

Cửa ghế lái bên kia cũng mở ra, giọng nói trầm thấp êm tai của anh lọt vào, dần dần đến gần: "Ở bệnh viện, không phải, tôi đưa bạn nhỏ đến xử lý vết thương."

Trái tim của Bạch Chỉ đột nhiên lay động.

Trong lòng lặng lẽ lặp lại: Bạn, nhỏ.

Chỉ có hai từ, không có từ nào cần đầu lưỡi phải chạm vào vòm họng mới phát âm được; chỉ cần đảo tròn trong miệng.

Giống như trái tim cô, cũng lạc lối giữa sóng gió, lơ lửng trong vô định.

"Cũng đáng đời cậu ấy, làm sao tôi có thể đi gặp cậu ấy hai lần trong một ngày được chứ?" Phó Huyền Tây nói, khởi động xe, một tay xoay vô lăng, "Được rồi, tôi lái xe, cúp máy trước nhé."

Anh cúp máy ngay, trong xe lại tĩnh lặng.

Cảnh đêm bên ngoài nhộn nhịp, ánh sáng và bóng tối nhanh chóng lùi xa, đèn xe vàng đỏ giao thoa lẫn lộn, tạo nên thành phố Lâm Nghi xa hoa tấp nập về đêm.

Bạch Chỉ lặng lẽ nhìn một lát, không dám lộn xộn trên xe, cũng không dám chủ động bắt chuyện với Phó Huyền Tây.

Kính xe đóng chặt, không gian trong xe ấm áp, gương mặt cũng dần dần nóng lên.

Có lẽ hơi ấm tỏa ra làm người ta buồn ngủ.

Cô tựa lưng vào ghế, chớp mắt, lát sau lại nghiêng đầu ngủ.

–

Chiếc Rolls-Royce Phantom dừng bên ngoài Đại Vũ, người giữ xe đi đến, Phó Huyền Tây khoát tay, ra hiệu không cần.

Anh ngẩng đầu nhìn kính chiếu hậu nghiêng nghiêng về phía Bạch Chỉ đang dựa lưng vào ghế ngủ, tóc dài rũ xuống, che hết nửa gương mặt của cô, chỉ lộ ra một phần nho nhỏ.

Đèn trong xe lờ mờ, nhưng vẫn thấy rõ hàng mi dài.

Dáng vẻ rất ngoan ngoãn, mềm mại.

Anh dời tầm mắt, cười khẽ.

Bạch Chỉ tỉnh dậy, chỉ còn mình cô trong xe.

Động cơ xe đã tắt, chỉ còn ánh đèn đường bên ngoài len lỏi vào, bên trong xe nửa sáng nửa tối.

Mơ mơ màng màng, hình như cửa xe hé mở, gió lạnh phả vào.

Bạch Chỉ ngây người một lát, sau đó tỉnh ngay, vội vàng tháo dây an toàn, xuống xe.

Sao có thể ngủ say đến mức xe dừng lại và người kia đã rời đi mà

cũng không biết?

Cô rầu rĩ mím môi, cẩn thận đóng cửa xe, quay đầu, thấy Phó Huyền Tây nói chuyện điện thoại dưới ánh trăng.

Ánh trắng soi rọi chiếc áo sơ mi trắng của anh, mang đến luồng không khí lạnh lẽo, tựa như không bị thế gian vấy bẩn.

Không hiểu sao lại cảm thấy thật xa cách.

Bạch Chỉ đứng đó, không dám quấy rầy.

Anh nói chuyện điện thoại xong, cô bước về phía anh.

Chưa kịp đến gần, anh đột ngột quay đầu, nhìn thấy cô, khẽ nhướng mày, thong thả hỏi: "Ngủ ngon không?"

"Thật xin lỗi, có phải đã làm chậm trễ công việc của ngài không, thật ra cũng có thể đánh thức tôi."

"Cô ngủ say như vậy." Khóe miệng anh cong cong, "Tôi không nỡ."

Hơi thở của Bạch Chỉ như ngưng đọng, cô nhìn anh một lát.

Nhịp tim hỗn loạn, hệt như vừa hoàn thành đường chạy tám trăm mét.

Bạch Chỉ ghét mình nhỏ tuổi, chuyện bé xíu như vậy đã mất bình tĩnh.

Nhưng với anh, hình như nói ra câu "Tôi không nỡ" cũng hệt như nói câu "Xin chào" bình thường, biểu cảm không hề thay đổi.

Vẫn là dáng vẻ thờ ơ, không quan tâm chuyện gì, góc mặt ẩn hiện trong ánh sáng mờ mịt, tâm tình nơi đáy mắt cũng không hiện rõ.

Đối với người có thân phận như anh, những lời như vậy thật dễ nói ra, có khi cũng chẳng có gì mờ ám.

Bạch Chỉ nhanh chóng phản ứng, tựa như đã tỉnh dậy khỏi giấc mơ, hoảng hốt mở to mắt, nhỏ giọng: "Trường của tôi đóng cửa lúc mười một giờ, tôi phải đi trước, chuyện tối nay, cảm ơn anh."

Anh đề nghị tìm người đưa cô về trường, cô khéo léo từ chối, vội vàng quay đầu rời đi.

Cô biết chừng mực, anh đưa cô đến bệnh viện là để xin lỗi thay cháu gái Trịnh Miểu Miểu vì đã va vào cô, anh nói muốn tìm người đưa cô về, có khi cũng chỉ là phép tắc lịch sự.

Nhiều năm trôi qua, cô đã quá hiểu ý tứ bóng gió trong lời của người khác.

–

Vào phút cuối cùng, Bạch Chỉ bước vào cổng ký túc xá.

Trịnh Miểu Miểu đã về ký túc xá, bây giờ đang ngồi trên giường, nghe thấy động tĩnh, lại đảo mắt coi thường: "Về trễ như vậy, không biết lại lêu lổng với ai."

Bạch Chỉ chưa từng so đo với cô ấy, cô thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi tắm.

Thấy cô không phản ứng, Trịnh Miểu Miểu không chịu buông tha, lại nói: "Đừng tưởng hôm nay chú tớ giúp cậu là cậu muốn làm gì thì làm, cũng đừng nằm mơ giữa ban ngày!"

Tựa như nhìn thấu nội tâm của cô, chạm đúng điểm ngứa.

Bạch Chỉ ngẩng đầu, cong môi: "Tớ chỉ nghĩ, lúc đó có người khóc trông thật xấu xí."

“Cậu!” Trịnh Miểu Miểu tức giận chỉ tay vào cô, nhưng cũng không dám phản bác.

Sao lại khóc trước mặt một kẻ đáng ghét như vậy chứ!

–

Người đã đưa Bạch Chỉ đi “lêu lổng”, bây giờ đang ngồi trong Đại Vũ.

Tối nay tụ tập với Thẩm Tư Ngôn, anh ta nói muốn giúp Phó Huyền Tây tăng doanh thu cho Đại Vũ, nhưng anh không hề thiếu thành tựu.

Thẩm Tư Ngôn nhỏ hơn Phó Huyền Tây hai tuổi, cùng nhau lớn lên, tình cảm rất sâu sắc, gần như sát cánh với anh.

Gương mặt anh ta vô cùng nhã nhặn, trông như không đến từ cùng một thế giới với những người trong vòng tròn này.

Nhưng người này rất giỏi giao thiệp, da mặt dày, miệng ngọt, có thể nói hết chuyện này đến chuyện khác, dù cho đa số những người xung quanh anh ta vẫn còn ra ngoài lăn lộn nghèo khổ hơn anh ta, anh ta vẫn có thể giao tiếp vài ba lời.

Anh ta là người vừa rồi đã gọi cho Phó Huyền Tây, liên tục hối thúc, nói anh không có mặt thì thật buồn chán, bảo anh quay về tiếp khách.

Phó Huyền Tây chưa từng ngăn cản Thần Tài, cái gì cũng để người ta chọn loại đắt tiền nhất, không cần biết có phù hợp hay không.

Thẩm Tư Ngôn lẩm bẩm: “Quân tử thì phải lấy thiện báo ác, cậu lấy oán trả ơn, sao có thể gọi là quân tử được?”

Phó Huyền Tây bảo Thẩm Tư Ngôn ra cửa nhìn xem tên phòng là gì: "Như vậy là đủ nể mặt cậu rồi."

Đây là phòng riêng tốt nhất của Đại Vũ, tên "Vũ Tán", bình thường không tiếp đón người khác.

Bàn trà trước ghế sofa được làm từ gỗ mun, thảm trải sàn được dệt từ sợi nhân tạo nhập khẩu, ngay cả ly rượu nhỏ bình thường trên bàn trà cũng là hàng chế tác cao cấp phiên bản giới hạn.

Những thứ này chỉ là thứ yếu, những căn phòng khác của Đại Vũ cũng được bố trí tương tự, điều đặc biệt nhất về căn phòng này chính là những vị khách mà nó tiếp đón.

Không cần biết ai đến Đại Vũ, chỉ cần Phó Huyền Tây chưa gật đầu đồng ý, dù cho đối phương có ra giá đủ để mua lại toàn bộ Đại Vũ, người đó cũng không được vào "Vũ Tán".

Thẩm Tư Ngôn cười nói: "Anh Tây, anh tốt quá."

Đến giờ diễn ra những cuộc vui, nam nữ đều có mặt, đánh bài, uống rượu, bida, cực kỳ sôi nổi.

Mùi hương của vô số loại rượu tràn ngập trong không khí, hòa lẫn với mùi khói thuốc.

"Anh Tây! Trước đó cậu nói đưa một bạn nhỏ đến bệnh viện xử lý vết thương." Thẩm Tư Ngôn cầm hai ly rượu đi đến, gương mặt tò mò, hào hứng, "Ý cậu là gì?"

Ngón tay của Phó Huyền Tây nắm chặt ly rượu thủy tinh, cảm xúc không hề dao động: "Nói thế nào thì ý thế đó."

"Giải thích đi?"

Phó Huyền Tây liếc anh ta: "Muốn vào bệnh viện với Tần Trạch

Nguyên không?”

Đồng tử của Thẩm Tư Ngôn co lại, anh ta khoát tay nói không muốn, không muốn, không muốn.

Đùa thôi, nếu anh thật sự muốn làm người ta không vui, chỉ cần nhờ đến anh trai của anh, giáo huấn một lần, ít nhất một tuần sẽ không thể rời khỏi giường.

Phó Huyền Tây ngửa đầu, nhắm mắt, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa thái dương.

Không biết đêm qua có phải là vì đã lấy được vòng tay hoa nhài hay không, mà lại ngủ ngon đến tận bình minh.

Hiện tại cũng cùng giờ đó, vẫn chưa thấy buồn ngủ, lại đau đầu như thường lệ.

Đèn chùm pha lê trên đỉnh đầu tỏa ánh sáng vàng cam nhàn nhạt, len lỏi qua hàng mi, tạo nên một vòng sáng mờ ảo.

Anh nghĩ đến một cô bé giống hệt hoa nhài.

Còn có chiếc cổ trắng như tuyết dưới ánh đèn, mắt hạnh ngấn nước nhìn lên.

Thật thú vị.

–

Ba hôm liên tiếp đi học cả ngày, mệt kiệt sức.

Thứ năm chỉ có hai tiết thí nghiệm buổi sáng, giải phẫu côn trùng.

Trong lúc giải phẫu, Bạch Chỉ suýt ngất xỉu, nhưng Phùng Di bên cạnh nhanh tay đỡ cô.

Phùng Di đưa cô một thanh sô cô la, lo lắng hỏi: "Cậu lại bỏ bữa sáng à?"

Bạch Chỉ mở giấy gói sô cô la, cắn một miếng: "Tớ muốn học thêm một lát, không thấy đói, vậy nên cũng quên luôn."

Chủ yếu là vì hôm qua cô chạy lòng vòng đi bắt côn trùng, bây giờ đã vào tháng mười, nhiệt độ hạ xuống đột ngột, đa số côn trùng đã bước vào thời kỳ trú đông hoặc di cư, cô dành mấy tiếng đồng hồ tìm giữa gió lạnh, mãi mới lấy được trứng bọ rùa và châu châu từ trong khe đá.

Cô mặc ít quần áo, bị gió lạnh thổi qua, còn mắc mưa, bị cảm một chút.

"Tớ nghĩ chắc chắn hôm qua A Chỉ đi bắt côn trùng bị trúng gió, cảm rồi." Hứa Giai Ngọc nhíu mày, cầm dụng cụ giao chiến với mấy con côn trùng, "Bảo vệ thực vật khó khăn như vậy, tớ thề kiếp sau sẽ không làm công việc này đâu."

Trịnh Miểu Miểu lợi dụng thời cơ, bĩu môi, nhỏ giọng oán trách: "Bắt nạt tớ nên gặp quả báo!"

Bạch Chỉ không buồn để tâm đến cô ấy, nhưng nghĩ đến Phó Huyền Tây, lại không kịp đề phòng.

Đang ngẩn người, điện thoại trong túi áo blouse trắng rung lên.

Bạch Chỉ lấy ra, nhìn thấy một tin nhắn không rõ người gửi: [Có thể mua thêm một vòng tay hoa nhài nữa không?]

Một tay vẫn cầm dụng cụ giải phẫu, thất thần nhìn tin nhắn một lát.

Là… anh?

–

Tin nhắn xuất hiện đột ngột như vậy, lại còn đang trong giờ học, Bạch Chỉ kìm nén cơn phấn khích và tò mò, giả vờ không nhìn thấy, kiên quyết làm thí nghiệm cho xong.

Tan học, mọi người ùa ra như ong vỡ tổ, Trịnh Miểu Miểu đã chạy mất tăm, Hứa Giai Ngọc khoác tay Phùng Di, hỏi Bạch Chỉ: "A Chỉ, chiều nay không có tiết, cậu có muốn đến con phố sau trường mình ăn một bữa không?"

Bạch Chỉ nghĩ về tin nhắn kia, tim đập nhanh một chút, cô lắc đầu: "Các cậu đi đi, tớ có việc phải ra ngoài."

Khu phòng thí nghiệm nhanh chóng yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng vọng truyền đến từ hành lang trống trải.

Bạch Chỉ ra khỏi hành lang, đạp lên vệt nắng nho nhỏ, xuống cầu thang mới gửi tin nhắn.

Hoa sen trong hồ Toại Tâm trước khu phòng thí nghiệm đã ngừng nở hoa, lá vàng khô héo, mang đến không khí đìu hiu lạnh lẽo, nhưng vẫn có lá xanh kiên cường đong đưa dưới ánh mặt trời.

Bạch Chỉ bước lên cầu Bát Quái bắc qua hồ Toại Tâm, ngồi lên hàng rào đá, cúi đầu cắn ngón tay.

Trên màn hình điện thoại, nội dung tin nhắn mà cô đã nhập là: [Xin lỗi, anh là ai?]

Vẫn chưa gửi đi, cũng vì không rõ, hỏi như vậy có phải là giả ngốc không.

Dù sao cũng chỉ có hai người họ biết về vòng tay hoa nhài thôi, phải không?

Nhưng hoa nhài thật sự không nở vào mùa này, nhất là khi tuần trước, trời đổ cơn mưa nặng hạt, đánh dấu giai đoạn Lâm Nghi chuyển từ hè sang đông, hoa nhài càng khó nở hơn.

Nếu chăm sóc kỹ càng, có lẽ cũng có thể sống được.

Ngày đó cũng chỉ là trùng hợp.

Bạch Chỉ do dự một lát, sau đó cắn răng: [Được rồi.]

Nếu ngày đó chỉ là trùng hợp, vậy hôm nay sẽ mang hết dũng khí đi thử vận may.

Dù sao thì, cô luôn là một người biết rõ chuyện gì mình không thể làm, nhưng vẫn mang trong mình bản lĩnh châu chấu đá xe, sao có thể bỏ cuộc ngay từ khi bắt đầu chỉ vì cảm thấy không có khả năng?

Chương 5: Thật vinh hạnh

Buổi chiều không có tiết, Bạch Chỉ đếm số tiền còn lại trên tay, đi đến chợ hoa.

Cô tìm từng tiệm hoa, chủ tiệm nào cũng nói cô làm khó họ: "Trời lạnh như vậy, hoa nhài đã không còn nở, cô cố ý làm vậy sao?"

Bạch Chỉ đi hết tiệm này đến tiệm khác, vẫn không thể tìm được, vậy nên chỉ có thể lấy điện thoại ra, tìm một chợ hoa khác.

Có một vườn hoa lớn gần trung tâm thành phố, cách Đại Vũ không xa, tên "Hoài Ân", được đánh giá tương đối tốt.

Hai mắt Bạch Chỉ sáng rỡ, cô nhanh chóng chạy về phía ga tàu.

Cô không nhìn kỹ, không nhận ra ở đây người ta không bán hoa, là vườn hoa tư nhân.

Lan can bằng sắt của Hoài Ân mang kiểu dáng phương Tây, kéo dài từ đường lớn đến cuối hẻm, đứng bên ngoài nhìn vào, có thể thấy đủ loại hoa quý và cây xanh đua sắc.

Bạch Chỉ cầm lấy một trăm tệ từ trong túi, đột nhiên không dám đi vào.

Không biết có mua nổi hoa nhài trong một vườn hoa lớn như vậy không nữa.

"Chú, con không muốn đi học, cho con ở đây chơi nhé?"

"Đừng để chú nói lần thứ hai."

Đột nhiên, hai giọng nói xa xăm tiến đến gần, hai bóng dáng bước

trên lối đi lót đá trong vườn.

Người đàn ông khoảng ba mươi lăm tuổi, đeo kính gọng vàng.

Cô bé tầm mười tuổi, buộc tóc hai bên, mặc bộ đồng phục màu xanh đậm của một trường tiểu học tư thục.

Bạch Chỉ nhìn cô bé, sửng sốt, không phải đó là cô bé tuần trước đã bán hoa nhài cho cô trước cửa Đại Vũ sao?

Cô vẫy tay vào trong: "Em gái!"

Cô bé nghe thấy, ngẩng đầu nhìn lên, dừng lại hai giây, sau đó mỉm cười chạy về phía cô: "Chị? Sao chị lại ở đây?"

Không ngờ cô bé vẫn còn nhớ cô.

Bạch Chỉ vui vẻ, ngồi xổm xuống, nắm lấy tay cô bé, cười hỏi: "Nhà em còn hoa nhài không?"

"Dạ, còn một chậu." Cô bé ngoan ngoãn gật đầu, "Nhưng đó là cục cưng của chú em, có lẽ chú sẽ không bán đâu."

Bạch Chỉ ngẩng đầu, thấy người đàn ông kia đã bước đến.

Đến gần hơn, nhìn thấy rõ ràng hơn.

Người đàn ông mặc âu phục đen sọc bạc, dù cho đôi kính che bớt ánh mắt thâm sâu, nhưng cả người cũng đã toát ra khí chất tính toán sắc sảo.

Không giống một người làm vườn yêu thích cỏ cây, cũng chẳng giống một người hô mưa gọi gió trên thương trường.

Bạch Chỉ đứng dậy, nở nụ cười, lễ phép hỏi: "Xin chào, xin hỏi anh còn hoa nhài không, có thể bán cho tôi vài bông hoa chứ, không cần

nhiều đâu.”

Cô đứng dậy, người đàn ông hơi sửng sốt, anh ta đẩy kính, nheo mắt quan sát cô.

Sau một hồi, hình như anh ta tự lẩm bẩm: “Bé con?”

Bạch Chỉ không nghe rõ: “Anh vừa nói gì sao?”

Cuối cùng người đàn ông cũng hoàn hồn, giống như tỉnh dậy khỏi cơn mơ, rũ mắt che giấu mọi cảm xúc.

“Có.” Anh ta nói, “Theo tôi.”

Đúng là chỉ còn một chậu hoa nhài, được chăm sóc trong nhà kính, trời lạnh như vậy vẫn có thể nở rộ.

Đóa hoa nhài trắng nhỏ, thoang thoảng mùi hương tươi mát.

Người đàn ông tự tay cầm kéo, cắt hoa nhài, sau đó xoay người, cầm dây kẽm kết thành vòng tay hoa nhài cho cô.

Hỏi thăm cô ấy như đang cố gắng bắt chuyện: “Cô tên gì?”

Bạch Chỉ không nghĩ ngợi nhiều, thật thà trả lời: “Tôi tên Bạch Chỉ, là tên của một loại thảo dược Đông y.”

“Bạch Chỉ…” Anh ta nhẹ nhàng lặp lại, đưa vòng tay hoa nhài cho cô, “Không cần trả tiền.”

“Như vậy không được ——”

“Chậu hoa này vô giá.”

Bạch Chỉ: “…”

–

Cô không ngờ mua vòng tay hoa nhài lại dễ dàng như vậy, Bạch Chỉ vừa rời khỏi Hoài Ân đã nhắn tin ngay cho Phó Huyền Tây: [Tôi mua rồi, tình cờ hôm nay ra ngoài chơi.]

Chưa ăn trưa đã chạy đi lâu như vậy, cũng thấy hơi đói một chút, đúng lúc đi ngang qua tiệm bánh, Bạch Chỉ muốn vào mua bánh.

Vừa bước đến cửa, đã nghe thấy nhân viên thu ngân nói: "Mười tám tệ, cảm ơn."

Cô ngước mắt, nhìn thấy người đàn ông mua một chiếc bánh rất nhỏ, rất bình thường.

Bạch Chỉ lùi bước.

Hình như cũng không còn đói nữa.

Bàn tay tê rần, Phó Huyền Tây gọi đến, giọng nói còn mang theo một chút ý cười: "Hôm nay không đi học à, sao lại ra ngoài chơi?"

Cũng không có lời dạo đầu khách sáo nào cả, thân thuộc như hai người bạn lâu năm.

Sự khó chịu trong lòng của Bạch Chỉ tan biến một chút, cô ậm ừ đáp lời: "Đúng lúc thấy có người bán, nhớ ra anh muốn mua, vậy nên tôi mua rồi."

"Ở đâu?"

Bạch Chỉ ngẩng đầu nhìn bảng tên đường, ánh nắng tháng mười len lỏi qua tán lá bạch quả rì rào, tạo ra những vệt sáng loang lổ trên bảng tên đường màu xanh chữ trắng dưới gốc cây.

Cô không nghĩ nhiều, thông báo địa chỉ: "Quận thương mại Hối Tinh,

phía Bắc đường Bạch Quả, ở ngã tư, dưới gốc cây bên ngoài tiệm bánh ngọt Nghi Tâm.”

Trong điện thoại im lặng một giây, anh cười một tiếng: “Hiểu rồi.”

Bạch Chỉ hoang mang: “Sao?”

“Tôi gọi người đến đón cô.” Anh nói, “Ở yên đó, đừng chạy lung tung.”

Bạch Chỉ ngây người một lát, sau đó mới nhận ra mình vô thức thông báo địa chỉ chi tiết như vậy, không khác nào muốn bảo ai đó đến đón cô.

Nhưng đây chỉ là thói quen, vì thường xuyên làm thí nghiệm và ghi chép số liệu, cô đã quen báo cáo chính xác mọi việc.

Mặt cô nóng lên, mãi đến khi cúp máy.

Chỉ vì một vòng hoa nhài, lại phải gọi người khác đến đón.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy mình xem trọng bản thân quá đáng.

–

Người đến đón cô là Quý Hải, lái một chiếc Maybach, đưa cô đến nhà hàng Tây White House trên tầng hai của Phố Trung tâm.

Lúc này, nhà hàng Tây không đông khách, chỉ có vài bàn có người ngồi.

Bạch Chỉ vừa vào cửa, tiếng nhạc thư giãn sảng khoái lọt vào tai cô.

Cô ngước mắt, thấy nghệ sĩ violin là một cô gái trẻ trung xinh đẹp, đang tập trung chơi đoạn violin trong bài “Where Is The Love” do Josh Vietti sáng tác.

Nhà hàng được bày trí theo phong cách châu Âu cổ điển, mặt tường được trang trí bằng mấy bức tranh phương Tây, toàn bộ đèn trang trí trong căn phòng cũng được ánh nắng chiều thu thắp sáng.

Cũng không hề chói mắt, mà lại lãng mạn một chút, mập mờ một chút, ánh sáng vàng nhạt trên bầu trời rải xuống mặt đất.

Bạch Chỉ bước theo tiếng nhạc vui tươi và những tia sáng nhỏ chiếu xuống, nhìn thấy Phó Huyền Tây bên chiếc bàn cạnh cửa sổ vòm.

Anh lười biếng dựa trên ghế sofa đơn đỏ thắm, một tay chống lên trán, nhìn ra khung cảnh bên dưới cửa sổ.

Chỉ chừa lại một bên mặt, được ánh sáng vàng nhàn nhạt trong nhà hàng Tây bao bọc.

Đôi mắt rũ xuống, hàng mi dài khẽ chớp, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên.

Nhìn ra được, tâm trạng anh cũng tốt.

Chỉ cần thong thả nghiêng người ở đó, cũng đủ bộc lộ khí chất công tử bình thản mà lười biếng.

Bạch Chỉ còn bất an hơn trước.

Cô chỉ mang theo một vòng hoa nhài, không biết tại sao lại đến một nơi cao cấp như vậy.

Trong túi cô chỉ có một trăm tệ, có muốn tiêu số tiền này cũng không dám nhắc đến chuyện chia đôi tiền ăn.

Nhịp tim giống như nhịp trống, sai một nhịp, không bao giờ quay lại đúng tiết tấu nữa.

May mà tiếng violin nhiệt tình lãng mạn che giấu cho cô, cô ra sức giả vờ bình tĩnh, bước đến, dịu dàng gọi tên anh giữa tiếng nhạc: "Phó tiên sinh."

Người đàn ông đang lười biếng dựa người rốt cuộc cũng hoàn hồn, nhìn thấy cô, khóe môi anh cong lên, anh vươn tay ra hiệu cô ngồi xuống.

Vốn dĩ Bạch Chỉ chỉ muốn đưa anh vòng hoa rồi rời đi, nhưng bây giờ đột nhiên lại có cảm giác đã lên thuyền thì không thể về bờ.

Cô do dự mất 0,01 giây, lại ngồi đối diện anh.

Mùi trầm hương thoang thoảng trong không khí, còn có cả mùi hương bánh ngọt, rượu ngon, hương thảo pha trộn với nhau, dần dần nới lỏng thần kinh.

"Đây là hoa ngài bảo tôi mua." Bạch Chỉ lấy ra vòng hoa nhài mà cô đã bảo quản kỹ càng, đưa qua chiếc bàn gỗ sồi đen kiểu Tây.

Ngón tay thon dài chậm rãi gõ nhẹ trên mặt bàn, từng nhịp từng nhịp, chiếc nhẫn trên ngón trỏ phản chiếu ánh sáng vàng.

Lẽ nào anh không cần nữa.

Bạch Chỉ hoảng hốt nắm chặt ngón tay dưới bàn, cảm giác từng động tác đều làm lòng mình dao động.

Lát sau, anh cũng cầm lấy vòng hoa nhài, cách mười centimet, nhẹ nhàng ngửi hương hoa.

Đôi mắt thâm trầm nhìn cô, khẽ nhướng mày: "Cảm ơn."

"Không cần đâu." Bàn tay nắm chặt của Bạch Chỉ dưới bàn cũng nới lỏng một chút.

Lòng bàn tay lại bắt đầu đổ mồ hôi không kiểm soát, cô đấu tranh tư tưởng, bây giờ có nên rời đi hay không.

Nhưng mà, lại muốn có thêm thời gian ở bên anh.

"Để cảm ơn cô, tôi có thể mời cô ăn cơm không?" Phó Huyền Tây xoay cổ tay, ánh mắt dừng lại trên chiếc đồng hồ bạc trên cổ tay, "Tôi nghĩ cô cần một bữa trà chiều."

Anh chưa kịp nói xong, nhân viên phục vụ của nhà hàng đã mang thức ăn ra, bày biện lên bàn.

Bản nhạc "Where Is The Love" trước đó đã kết thúc, chuyển sang bản nhạc "Purple Passion" nổi tiếng của nghệ sĩ violin người Bulgaria, Diana Boncheva.

So với bản nhạc trước đó, bản nhạc này còn vui tươi hơn, làm tâm trạng mọi người bay bổng hơn một chút, rất khó từ chối.

Huống chi, trong lòng cô thật sự không muốn từ chối.

Thức ăn của họ hơi khác, khai vị của cô là salad cá, tráng miệng là kem táo và thức uống là nước hoa quả có ga.

Nhưng anh không gọi món tráng miệng cho mình, thức uống cũng không phải nước có ga, mà là rượu trắng.

Bạch Chỉ cảm thấy may mắn vì trước đây từng có thời gian làm thêm ở nhà hàng Tây, hiểu được một số lễ nghi ăn uống cơ bản, không thì có lẽ cũng sẽ hơi rụt rè trước tình huống này.

Cô rất thích món súp kem ngô mà anh đã gọi cho cô, xoa dịu cái bụng cả ngày chưa ăn gì của cô.

Dù cho cô nhớ món canh mướp ở quê nhà hơn.

Anh có thói quen ăn uống rất lành mạnh, không nói nhiều, chỉ đôi lúc hỏi cô có hợp khẩu vị không, có muốn gọi thêm món gì không.

Cô trả lời từng câu hỏi một, rất hợp khẩu vị, không cần gọi thêm món gì, như vậy là đủ rồi.

Rất phải phép, giống như học sinh ngoan trả lời thầy giáo, làm anh cảm thấy hết sức vui vẻ.

"Cô rất ngoan." Anh nói, "Biết nghe lời hơn Miểu Miểu."

Họ cùng quen biết một người, cuộc trò chuyện cũng trở nên tự nhiên hơn.

Bạch Chỉ vắt óc tìm kiếm ký ức về Trịnh Miểu Miểu, cố gắng nói về những chuyện tốt của cô ấy.

Cô đã vụng trộm quan sát, khi anh vui vẻ, ánh mắt sẽ cực kỳ dịu dàng, không hề bộc lộ sự buồn chán.

Nhất là khi cô kể những chuyện vui ở trường, chẳng hạn như: "Ngày đó trời mưa rất nặng hạt, tôi bị ngã, Trịnh Miểu Miểu mắng tôi ngốc, nhưng cô ấy vừa mắng xong thì cũng ngã."

Kể lại tai nạn xấu hổ theo cách này, thật ra cũng làm anh cong môi cười vui vẻ.

Bữa ăn này kéo dài, mặt trời buổi chiều dần dần ngả về phía Tây, chậm rãi lặn sau hàng cây bạch quả ngoài cửa sổ.

Người qua lại tấp nập trên đường, từng bản nhạc violin du dương nối tiếp nhau, vui vẻ, nhẹ nhàng, chậm nhịp, tất cả đều vô cùng êm tai.

Bạch Chỉ đắm chìm vào không gian kỳ diệu khó tả này, thật sự hưởng thụ một bữa ăn tuyệt vời.

Ra khỏi White House, anh mời cô đi xem nhạc kịch cùng anh.

Đúng lúc một cơn gió thổi qua Phố Trung tâm, mấy lá bạch quả rơi trên đường bị thổi tung, họ đứng bên đường chờ Quý Hải lái xe đến.

Cô quay đầu, nhìn thấy anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng mềm mại rộng rãi, dáng người cao gầy, dù luôn toát ra vẻ thong thả tùy ý, nhưng lưng lại rất thẳng.

Tính tình ung dung mà lại thanh cao nhã nhặn, giống như công tử gia giáo tốt đẹp.

Và vòng hoa nhài cô mang đến, anh giữ gìn cẩn thận trong tay.

Dù cho nó hết sức bình thường, vẫn được anh để trong lòng.

Người cô thích thật sự vẫn dịu dàng như xưa.

Lá bạch quả rì rào trên đỉnh đầu, ánh nắng cuối ngày bao bọc lấy anh, anh khẽ nghiêng đầu nhìn cô, thanh âm trầm thấp theo tiếng gió len lỏi vào tai cô: "Bây giờ chúng ta đi nhé?"

Cô biết anh là đại dương không đáy, là núi cao vô tận, là thung lũng sâu thẳm.

Nhưng đại dương có cá, núi cao có muôn thú, thung lũng có tiếng vọng.

Toàn bộ thế giới đều gào thét, đừng đi, người sẽ vạn lần ngủ say trong giấc mộng.

Cô đã nắm câu trả lời chính xác trong tay, vậy mà vẫn lựa chọn ý niệm sai lầm.

"Tôi chưa từng xem nhạc kịch, thật vinh hạnh."

Chương 6: Ánh trăng soi sáng tôi

Giấc mộng ly kỳ và mê hoặc, cho nên người ta sẽ vạn lần ngủ say.

Người cô muốn đến gần chủ động tiếp cận cô, Bạch Chỉ không cách nào chối từ được, dù cho sự vô định này làm cô sợ hãi, lo lắng, bất an.

Cô chỉ muốn ngủ say trong giấc mộng, hưởng thụ sự gần gũi đã mong mỏi từ lâu.

Vở nhạc kịch đêm đó là vở nhạc kịch kinh điển trong nước, "Bướm", phân đoạn mà cô ấn tượng sâu sắc nhất chính là "Yêu là cách tôi đấu tranh".

Bạch Chỉ vẫn nhớ câu thoại: "Khi người đến bên tôi, tôi hoàn toàn không biết về người."

Sau đó còn có một câu: "Vậy nên tôi viết tên mình lên tay người."

Khi lời này phát ra, bàn tay cô đặt trên đùi, đột nhiên bị Phó Huyền Tây kéo sang.

Vào thời khắc đó, cô chỉ muốn hét lên giữa khán phòng lặng thinh, cô mở miệng, cũng không biết tìm đâu ra sức lực mà nuốt ngược vào trong.

Nhưng trái tim vẫn lỡ một nhịp, đập loạn xạ trong lồng ngực.

Xung quanh có người mua trà sữa, uống được một nửa, lại đặt cạnh ghế ngồi.

Mùi hương trà sữa ngọt ngào bao trùm không gian.

Dưới khán đài không có ánh đèn, mượn ánh sáng le lói từ sân khấu, nhìn thấy anh khẽ gật đầu, đường nét gương mặt ẩn ẩn hiện hiện.

Cảm giác ngứa ngáy ấm áp truyền đến lòng bàn tay, cô cúi đầu, ngón trỏ thon dài của anh di chuyển trên lòng bàn tay của cô.

Rất nhẹ nhàng, nhưng cô có thể cảm nhận được.

Anh đang viết tên mình.

Khi anh viết đến chữ "Huyền", cô mới nhận ra.

"Xem đến đây mới nhớ, tôi chưa chính thức giới thiệu bản thân." Anh thì thầm, "Đây là tên tôi, Phó Huyền Tây."

Nửa sau của vở nhạc kịch, cô không cách nào tập trung theo dõi.

Trong đầu xuất hiện rất nhiều suy nghĩ, tại sao đột nhiên anh lại muốn gần gũi với cô như vậy?

Tại sao hôm nay đột nhiên anh lại muốn có hoa nhài, tại sao lại đợi cô ở nhà hàng Tây, còn gọi món trước?

Đó là phép tắc xã giao, hay là có ý khác?

Làm sao anh tìm được số điện thoại của cô, đã hỏi ai?

Rất nhiều câu hỏi, nhưng cô chỉ muốn hỏi một chuyện: "Làm sao anh có số điện thoại của tôi?"

Làm sao?

Đêm đó ở Vũ Tán, Phó Huyền Tây nhắm mắt, dựa lưng lên sofa nghỉ ngơi.

Một người phụ nữ không hiểu chuyện, quấn lấy anh, muốn anh đáp

lại.

Lúc đó sắc mặt anh lạnh lẽo, Thẩm Tư Ngôn bên cạnh nhìn thấy, kéo cô ấy đi: "Cô nói đi, sao cô lại quấy rầy anh tôi, anh tôi là người như thế nào, cô lại đi quấn lấy ——"

Vừa nói vừa chỉ tay vào anh chàng lãng tử phòng khác: "Đi tìm Phùng công tử đi, anh ta để mắt đến cô đấy."

Mùi hương gay gắt dần dần tan biến, Phó Huyền Tây nhớ đến hương hoa nhài tươi mát, gọi điện thoại hỏi Từ Lẫm: "Sao không báo cáo thông tin nhân viên làm thêm?"

Từ Lẫm sợ đến mức lập tức gửi thông tin của Bạch Chỉ sang điện thoại của anh.

Nhưng giữa ánh sáng mờ mịt, anh cong môi nói: "À, Từ Lẫm cho tôi."

Đó là một đêm vô cùng lãng mạn, Bạch Chỉ cảm nhận hơi ấm cơ thể của anh trên lòng bàn tay.

Dẫu biết đó là ngọn lửa làm người ta bỏng rát, cũng không nỡ rút tay về, muốn nhận lấy hơi ấm.

Là thiêu thân lạc lối.

Kết thúc vở nhạc kịch, anh chu đáo bảo Quý Hải lái xe đưa cô về trường, anh cũng ngồi ghế sau cùng cô.

Xe không chạy đến tòa nhà ký túc xá nữ, tránh người khác dòm ngó, mà đỗ xa một chút.

Xuống xe, Bạch Chỉ nắm lấy tay cầm, xoay người nói cảm ơn anh.

Trải qua buổi chiều tối này, lồng ngực của cô ngập tràn niềm vui

không tưởng, hoàn toàn không thể bình tĩnh nổi.

Lúc nói ra, thanh âm còn mang theo ý cười nho nhỏ đáng yêu: "Cảm ơn anh."

Đứng trong màn đêm mà cũng đáng yêu như vậy, làm người trên xe không nén được nụ cười, anh hỏi cô: "Tối nay tôi rất vui, cô có vui không?"

Cô gật đầu, nụ cười trên môi ngày càng rõ ràng, đáy mắt sáng ngời, chan chứa ý cười: "Rất vui."

Đi đến dưới lầu ký túc xá, cô lại quay đầu nhìn, trống rỗng, không thấy bóng dáng chiếc Maybach.

Cô bé Lọ Lem ngồi trên cỗ xe bí đỏ, rời khỏi dạ hội.

Cô cúi đầu, cong ngón tay, nắm chặt bàn tay.

Lại nhớ ngón tay thon dài ấm áp của anh, nhẹ nhàng viết lên lòng bàn tay của cô.

Giống như hai câu thoại sau đó ——

"Khởi đầu ấm áp như vậy luôn mang đến cảm giác vô thực, tôi nắm thật chặt từng chữ trong tay, sợ chúng biến mất khi bình minh ló dạng."

–

Suốt một tháng rưỡi sau đó, Bạch Chỉ không gặp lại anh.

Ngay cả cuối tuần đến Đại Vũ làm thêm, dù cố tình hay vô ý tìm kiếm bóng dáng của anh, tất cả đều vô ích.

Giống như bong bóng giấc mơ, đột ngột vỡ tan, biến mất.

Cho đến một buổi chiều, thấy Từ Lẫm nói chuyện điện thoại, cô lén lút trốn sau một góc lắng nghe.

Nghe Từ Lẫm nói về chênh lệch múi giờ, lại gọi Phó tiên sinh, mới biết anh đi công tác nước ngoài.

Việc học hành của sinh viên năm ba chuyên ngành bảo vệ thực vật rất áp lực, Bạch Chỉ và bạn cùng phòng đến thư viện học thêm, đẩy nhanh tốc độ hoàn thành bài tập trước đó.

Thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời bên ngoài óng ánh mê hoặc, cây bạch quả trước cửa thư viện rì rào trong gió.

Rất thích hợp để ra ngoài chơi.

Hứa Giai Ngọc ném cây bút, trượt xuống ghế thư viện: "Mẹ nó, tớ không muốn vẽ nữa đâu, tại sao giáo viên này lại tàn nhẫn như vậy, bắt chúng ta vẽ tám bộ, mỗi bộ ba bức, tớ còn khổ sở hơn sinh viên ngành mỹ thuật!"

Bạch Chỉ xoa xoa cổ vai đau nhức, tiếp tục cúi đầu vẽ côn trùng, thấp giọng nhắc nhở: "Nói nhỏ thôi, không thì lát nữa có người đến đánh cậu đấy."

"Ai dám đánh tớ?" Hứa Giai Ngọc còn cao giọng hơn trước, nhanh chóng thu hút một nhóm người nhìn qua.

Cô ấy sợ hãi rụt cổ, chắp tay xin lỗi, hạ giọng than thở với Bạch Chỉ: "Không biết tại sao lại học bảo vệ thực vật nữa, bệnh lý học đã khổ sở rồi, côn trùng học còn đáng ghét hơn."

Trịnh Miểu Miểu cũng than thở: "Vẽ một đống côn trùng này làm gì chứ, tớ không chịu nổi nữa, tớ muốn ra ngoài chơi!"

Phùng Di nhỏ giọng kể lại tin tức cô ấy nghe được: "Đừng buồn,

nghe nói tháng sau chúng ta sẽ bắt đầu tuần thực tập.”

Trịnh Miểu Miểu bĩu môi: “Đây mà là tin tốt à, thực tập mệt muốn chết, trời lạnh thế này, ai lại muốn chạy tới chạy lui bên ngoài chứ?”

“Lần này đi công viên rừng.” Phùng Di cắn môi suy tư, “Hẳn là cũng giống như đi chơi thôi?”

–

Giữa tháng mười một, giáo viên thông báo sẽ đi thực tập một tuần, địa điểm thực tập là một công viên rừng rất phát triển ở ngoại ô.

Cuối tuần phải đi thực tập, không thể đến Đại Vũ, sau khi về đến ký túc xá, Bạch Chỉ gọi cho Từ Lẫm xin nghỉ phép, thoáng nghe thấy giọng nói của Phó Huyền Tây.

Hình như đã về nước, nhưng cô không dám hỏi.

Đúng lúc vào mùa vắng khách du lịch, không có nhiều du khách ghé thăm.

Đi thực tập, ngày ngày phải ra ngoài tìm côn trùng, đào đất, nhặt vỏ cây, hái lá, viết nhật ký thực tập…

Hai ngày đầu còn rất vui vẻ, nhưng sau đó, chuyện gì cũng lặp đi lặp lại, nhàm chán hết sức, trên núi lại lạnh, mỗi ngày đều có người la hét đòi bỏ trốn.

Vào đêm thứ năm, rốt cuộc Trịnh Miểu Miểu cũng sụp đổ, gọi về nhà, vừa khóc vừa la: “Con muốn nghỉ học!”

“Cái nơi chết tiệt này lạnh lắm, cũng không có gì ngon để ăn, nói ba đến đón con đi!”

“Ba mẹ thật sự đi du lịch sao? Tại sao ba mẹ đi du lịch, còn con phải

ở đây khốn khổ vậy chứ?”

“Thật không? Chú nhỏ sắp đến thăm con sao? Đừng lừa con!”

Tất cả bọn họ sống trong mấy căn phòng hai giường tầng, giống như cách sắp xếp ở ký túc xá, họ vẫn dựa vào cách phân chia ở ký túc xá, dễ quản lý.

Bạch Chỉ ngồi trên sofa trong homestay viết nhật ký thực tập, nghe đến hai từ “chú nhỏ”, cô nhanh chóng dừng bút.

Cô lắng tai nghe, Trịnh Miểu Miểu thút tha thút thít hỏi ba mẹ: “Có thể bảo chú đừng hung dữ với con không?”

“Được rồi, bảo chú ngày mai đưa mấy đầu bếp đại tài đến đây, mua thêm nguyên liệu nấu ăn, con muốn mời bạn học một bữa.”

Trịnh Miểu Miểu cúp máy được mấy phút, Phó Huyền Tây gọi đến.

Tiếng khóc của cô ấy đã ngừng từ lâu, thay bằng giọng nỉ non ngọt ngào: “Chú nhỏ, ngày mai chú đến thăm con sao?”

“Muốn ăn gì à? Đợi một chút, con hỏi thử xem.” Trịnh Miểu Miểu hắng giọng, quay đầu, nước mắt vẫn đọng trên mi, gương mặt lại nở nụ cười kiêu ngạo, “Các cậu muốn ăn gì?”

Trịnh Miểu Miểu mở loa ngoài, muốn mọi người cùng nghe thấy giọng nói êm tai của chú cô ấy.

“Giò heo hầm đậu nành!”

“Đậu hũ hầm cá trích!”

Ở trong núi bị thèm ăn, Hứa Giai Ngọc và Phùng Di không hề ngại ngùng, nhanh chóng nói tên món ăn.

Bạch Chỉ im lặng một lát, Trịnh Miểu Miểu cũng không quan tâm đến cô, cô ấy cười, nói với người bên kia đầu dây: "Chú nhỏ, chú nghe thấy không?"

Đầu bên kia phát ra tiếng mạt chược đập lên bàn, anh nhàn nhạt trả lời: "Ừ."

Sau đó lại hỏi: "Còn gì nữa không?"

Là thanh âm trầm thấp nhưng vô cùng rõ ràng, nhẹ nhàng hỏi han, làm người ta khó lòng dứt ra.

Hứa Giai Ngọc và Phùng Di hào hứng thì thầm: "Trời ơi, giọng nói êm tai quá!"

Trịnh Miểu Miểu càng đắc ý hơn, cười nhiều đến mức hai mắt cong cong.

Cô ấy định thông báo món mình muốn ăn, Bạch Chỉ quay đầu hỏi Hứa Giai Ngọc: "Ngọc Ngọc, cậu còn dư bút không, cho tớ mượn một cây đi, bút của tớ hỏng rồi."

Bên kia đầu dây có tiếng xào bài, át đi nửa câu sau của cô.

Bạch Chỉ lo lắng nắm chặt tay, không rõ người kia có phát hiện ra tâm tình của cô không.

Chớp mắt một cái, tiếng xào bài trong điện thoại dừng lại, người kia không quan tâm xung quanh, hỏi: "Bạch Chỉ, cô thì sao?"

"Không muốn ăn gì à?"

Tựa như hải tặc xâm lược, xông vào hòn đảo chỉ mình cô sinh sống.

Trái tim Bạch Chỉ đập loạn xạ, cô khẽ cắn môi, nhưng không thể nén được nụ cười.

“Không phải chứ, A Chỉ!”

Như sấm rền trên mặt đất, Hứa Giai Ngọc là người đầu tiên phản ứng.

“Sao chú nhỏ của Miểu Miểu lại biết cậu? Chúng ta từng gặp nhau sao?”

Hứa Giai Ngọc lớn giọng, Bạch Chỉ bị dọa hết hồn, run rẩy: “Tớ…”

Người đàn ông trong điện thoại nghe thấy, bình thản nói: “Bọn tôi quen nhau rất lâu rồi.”

Bạch Chỉ sửng sốt, nín thở nhìn về phía điện thoại của Trịnh Miểu Miểu.

Trịnh Miểu Miểu nhíu mày, khó chịu trừng mắt với cô, nhưng cũng chỉ dám tỏ thái độ như vậy, không dám tạo ra động tĩnh.

“Được gần một tháng.” Người trong điện thoại lại nói.

Bạch Chỉ thở ra, tựa như quả bóng dần dần xẹp xuống.

Cứ tưởng anh nhớ đến lần đầu tiên họ gặp nhau, nhưng hình như anh thật sự không nhớ.

“Bạch Chỉ.” Anh lại gọi, “Muốn ăn gì?”

Mọi người trong phòng đều hướng mắt về phía Bạch Chỉ, Bạch Chỉ vuốt vuốt ngón tay, ngại ngùng trả lời: “Ăn gì cũng được.”

“Được rồi.” Anh cười ẩn ý, “Ngày mai gặp lại.”

Hình như anh đến không phải là để thăm cháu gái Trịnh Miểu Miểu, mà là đặc biệt đến để gặp cô.

Trịnh Miểu Miểu vừa cúp máy, đã tức giận đến mức đôi môi run rẩy, chỉ tay về phía cô, mắng: "Cậu, cậu, cậu…"

Hứa Giai Ngọc và Phùng Di bước đến giữ cô ấy lại, tò mò hỏi: "A Chỉ, có chuyện gì thế?"

Bạch Chỉ cắn môi, giải thích: "Đó là ông chủ nơi tớ làm thêm."

–

Phó Huyền Tây đến nơi, nắng sớm vừa tan hết, ánh mặt trời vàng chói chiếu sáng tầng tầng lớp lớp trên ngọn núi.

Khi đó, sinh viên bảo vệ thực vật đang thu thập mẫu vỏ cây trên núi để quan sát ảnh hưởng của khí hậu và độ cao trên những loài thực vật khác nhau.

Một dãy xe sang xếp hàng từ chân núi lên con đường núi quanh co, một bạn học đang câu cá, vô tình nhìn thấy, lập tức hét to: "Mẹ nó! Nhiều xe sang quá!"

Gần như tất cả mọi người đều hướng về phía dòng xe đắt tiền đó.

Các bạn học than khổ không ngừng mấy ngày nay lại trở nên hào hứng, sôi nổi thảo luận xem mấy chiếc xe đó đến đây làm gì.

Giọng nói kiêu ngạo của Trịnh Miểu Miểu ầm ĩ vang lên giữa nhóm người xôn xao: "Là chú nhỏ của tớ đấy, cực kỳ đẹp trai, hôm nay chú ấy đến thăm tớ, muốn mời mọi người ăn cơm."

Nhóm người sôi nổi nhộn nhịp, giáo viên vừa giải tán lớp học, họ cùng nhau điên cuồng chạy xuống núi.

Nam sinh hào hứng xuống nhìn xe sang, nữ sinh hào hứng xuống nhìn soái ca.

Giáo viên lớn giọng nhắc nhở sau lưng: "Chậm thôi! Nhớ nhìn đường!"

Như nước đổ đầu vịt.

Bạch Chỉ cũng chạy theo sau, nghĩ đến hôm qua anh hẹn ngày mai gặp lại, cô không kiềm lòng được, muốn nhanh chóng gặp anh.

Đã là cuối thu, bắt đầu vào đông, Phó Huyền Tây mặc áo khoác đen, góc áo bị gió thổi cong lên.

Phóng khoáng thong thả, nhưng lại mang vẻ quý phái trời sinh.

Anh đứng hút thuốc cạnh bồn phun nước với bức tượng trước cổng công viên, khói bay tứ tán trong gió, góc mặt anh tuấn cũng hóa mờ mịt.

Anh quá nổi bật, ngay cả nam sinh cũng không khỏi nhìn anh một cái.

Nhóm người ào ào tiến về phía anh như sóng biển, anh quay đầu lại.

Cách một đám đông ầm ĩ, Bạch Chỉ bắt gặp ánh mắt của anh.

Đã lâu không gặp.

Cô tự nói với chính mình.

Đó không phải là ánh trăng của cô, nhưng vào thời khắc này, lại đơn độc soi sáng mình cô.

Chương 7: Rơi vào thung lũng

Đám người chen lấn ồn ào sôi nổi, nhưng phần lớn âm thanh đều đến từ hướng khác.

Phó Huyền Tây không muốn phí sức đối phó với một đám trẻ con, bảo Thẩm Tư Ngôn đưa người đến giải cứu.

Thẩm Tư Ngôn đang xem qua homestay, tìm một nơi để đánh bài, nhanh chóng đặt điện thoại xuống, đưa người đến.

Anh ta mặc một chiếc áo khoác da hết sức thời thượng, đeo một cặp kính râm vô cùng dư thừa, vừa đi đến vừa vẫy tay nói: "Này, này, này! Soái ca ở bên này!"

Đám đông nhìn về phía động tĩnh một lát.

Bạch Chỉ cũng quay đầu nhìn, thấy mấy người đàn ông đi đến từ phía homestay.

Cô nhận ra hai người họ, là trợ lý Quý Dung và tài xế Quý Hải của Phó Huyền Tây, người đang lên tiếng là Thẩm Tư Ngôn, người còn lại là ai, cô không nhận ra.

Người mà Bạch Chỉ chưa từng gặp là Tần Trạch Nguyên, tự xưng là cao thủ xa lộ, nhưng tháng trước đua xe gặp tai nạn, bị thương, phải nhập viện, ánh mắt của anh ta hướng về phía Trịnh Miểu Miểu bên cạnh Phó Huyền Tây.

"Trời ơi! Nhiều mỹ nam, mỹ nữ quá!" Thẩm Tư Ngôn từ từ đến gần, bản chất ương bướng ngang tàng cũng hoàn toàn lộ ra.

"Không biết ở đây có gì vui không, đi đi đi đi, bên kia có xe sang, có món ngon, còn có rượu nữa, đi qua chơi đi!"

Anh ta vốn dĩ là dân chơi, tuổi nào cũng có thể chơi được, gặp ai cũng có thể chơi được, nói vài câu đã đưa được một đám người đi cùng.

Trịnh Miểu Miểu không chịu rời đi, bị Tần Trạch Nguyên kéo lại: "Lâu rồi không gặp, cũng không biết chào một tiếng à?"

"Buông ra ——" Trịnh Miểu Miểu nhìn Bạch Chỉ chằm chằm, không chịu bỏ cuộc, chỉ tay vào cô, "Đưa cô ấy đi nữa!"

Đừng để cô ở bên cạnh chú nhỏ!

Phó Huyền Tây ném nửa điếu thuốc vào thùng rác, nhàn nhạt nói: "Hai người qua kia trước đi."

"Nghe chưa?" Tần Trạch Nguyên cốc đầu Trịnh Miểu Miểu, không nói thêm lời nào nữa, dắt cô ấy đi.

Từ xa cũng có thể nghe tiếng cô ấy mắng: "Đáng đời chú! Chú đáng phải ngồi xe lăn!"

"Không biết điều, muốn ăn đòn à?"

…

Phó Huyền Tây đứng bên cạnh bồn phun nước, không nhúc nhích, đắm mình trong ánh mặt trời vàng óng, chớp mắt.

Rõ ràng là không nói gì, nhưng lại giống như ngàn lời muôn tiếng hấp dẫn lòng người.

Bạch Chỉ chạy đến bên anh, lồng ngực phập phồng, kìm nén niềm vui sướng nhỏ nhoi, chỉ nhàn nhạt mỉm cười: "Lâu rồi không gặp."

"Lâu rồi không gặp." Anh cũng nói, tò mò chỉ vào đống chai lọ trong

tay cô, "Cầm gì thế?"

"Vỏ cây, lá cây, còn có một ít trứng côn trùng." Bạch Chỉ nói, định mở ra cho anh xem, nhưng sau đó kịp nhận ra, nhanh chóng dừng lại.

"Vẫn là…" Cô ngại ngùng cắn môi, giấu lại sau lưng, "Không nhìn thì hơn, hơi đáng sợ."

"Sợ tôi bị dọa à?" Anh cười, khẽ nhíu mày nhìn cô, "Hình như lại gầy đi một chút."

Đôi mắt hạnh lấp lánh dưới ánh nắng đột nhiên mở to: "Có không?"

Mong manh, kinh ngạc, tóm lại là rất đáng yêu.

Làm cho người kia nắm hờ bàn tay đang buông thõng hai bên.

Bạch Chỉ theo anh về phía homestay, rừng cây um tùm mang đến không khí trong lành, tránh xa thành phố ồn áo náo nhiệt, hệt như một quả cầu oxy tự nhiên.

Có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, cũng không thấy khó chịu, thật ra còn cảm thấy yên tâm.

Anh hút thuốc, nhưng chưa từng để cô hít phải khói thuốc của anh.

Đi được nửa đường, anh đột nhiên bước đến bên cạnh, cầm lấy tay cô: "Tay còn nóng không?"

Chuyện này bắt đầu từ buổi nhạc kịch đêm đó.

Anh nắm tay cô trong lòng bàn tay anh, viết xong tên mình cũng không buông tay.

Vở nhạc kịch kết thúc, bàn tay cô bỏng rát.

Anh tò mò chạm vào trán cô: "Bị cảm à?"

Mới phát hiện trán không nóng.

Anh cũng nhanh chóng nhận ra, đứng giữa đám đông đang ra về, cười khẽ: "Cô lo lắng vậy sao?"

Có người vội vã rời đi, chạy đến từ sau lưng cô, đẩy cô ngã vào lòng anh.

Anh phản ứng nhanh, vững vàng ôm lấy cô, thấp giọng thì thầm bên tai cô: "Đừng sợ, tôi đưa cô về trường."

Lúc này anh đột nhiên nhắc lại chuyện tay còn nóng hay không, Bạch Chỉ bất chợt nhớ về đêm mà bàn tay cô nóng bừng, không kiềm lòng được, da mặt cũng nóng lên.

–

Nhà bếp trong mấy căn homestay đều đã có người dùng, đầu bếp đại tài mà Phó Huyền Tây đưa đến phân chia nhà bếp để nấu ăn, chưa kịp đến gần đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng tràn ngập trong không khí.

Bạn học chuyên ngành bảo vệ thực vật đều đã đi chơi cùng Thẩm Tư Ngôn, Tần Trạch Nguyên và hai trợ lý của Phó Huyền Tây, ngoài sân, trên hành lang, bên đường, đâu đâu cũng chật kín người tới lui.

Bạch Chỉ rút tay ra.

Phó Huyền Tây cũng không đưa tay nắm lấy tay cô nữa, tựa như đã thấu hiểu ăn ý với nhau.

Nhưng cô vẫn không dám nhìn biểu cảm của anh.

Bàn tay vẫn còn lưu hơi ấm của anh, Bạch Chỉ khẽ gật đầu, thở phào nhẹ nhõm, tự nắm lấy tay mình.

–

Bữa trưa hôm đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Trịnh Miểu Miểu không chấp nhận được chuyện Bạch Chỉ tụt lại phía sau, một mình đi cùng chú nhỏ thân yêu của cô ấy, vậy nên vào bàn ăn lại nhắm vào cô.

Bất kể Bạch Chỉ chọn món nào, Trịnh Miểu Miểu cũng đều lấy món đó đặt trước mặt mọi người: "Ngon lắm, các cậu thử đi!"

Chuyện này xảy ra mấy lần, mọi người ngồi bên bàn ăn đều xấu hổ, chỉ có Bạch Chỉ vẫn bình tĩnh, đưa đũa gắp lấy rau cải luộc.

Trịnh Miểu Miểu lặp lại chiêu cũ, lấy đĩa thức ăn đặt sang nơi khác, Bạch Chỉ nhanh chóng nhấn đầu đũa vào đĩa, nhíu mày nhìn cô ấy: "Muốn làm nhân viên phục vụ à?"

"Cậu mắng ai thế!" Trịnh Miểu Miểu ném đũa, làm mọi người xung quanh nhìn về phía cô ấy, "Nhiều món như vậy, cậu nhất định phải ăn món tớ thích à?"

Bạch Chỉ không sợ, cô bình tĩnh ngồi đó, giọng nói lạnh lùng: "Tớ chỉ nói sự thật thôi, gọi cậu là nhân viên phục vụ đâu phải là mắng, đó là một công việc bình thường mà."

Nói xong, cô thong thả gắp một đũa xôi và mứt ngó sen, cho vào miệng.

Trịnh Miểu Miểu bị chọc giận, không phục vụ thức ăn nữa, lại đi về phía cô, giật lấy đôi đũa: "Không cho cậu ăn nữa!"

Ghế trong homestay được làm bằng gỗ, nghiêng người một chút

cũng rất dễ bị ngã, Bạch Chỉ không ngờ Trịnh Miểu Miểu bất chấp hình tượng, nổi điên, không cẩn thận, làm cả ghế và người bị ngã.

"Không được ăn! Chú nhỏ đặc biệt gọi người nấu ăn cho tớ, tớ không muốn cậu ăn!" Trịnh Miểu Miểu giật lấy chén đũa của cô, ném về phía cửa.

"Xoảng ——"

Chén sứ vỡ vụn trên mặt đất, tan tành thành từng mảnh, cơm trắng và xôi ngó sen còn sót lại, văng tung tóe trên nền đá, bóng loáng dưới ánh mặt trời.

Mấy mảnh sứ vỡ nảy lên khỏi mặt đất, văng lên người vừa bước đến cửa.

Một đôi giày da bị ánh nắng nhuộm vàng xuất hiện trong tầm mắt của Bạch Chỉ

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Phó Huyền Tây đứng bên cửa, quay lưng về phía ánh sáng, trời xanh cuối thu đầu đông ở sau lưng anh, phía xa kia có núi đồi trập trùng sau vai anh.

Gió nhẹ thổi qua vạt áo khoác đen của anh.

Giọng nói của Trịnh Miểu Miểu run rẩy: "Chú nhỏ, chú nhỏ…"

Hứa Giai Ngọc và Phùng Di ngồi xuống đỡ Bạch Chỉ đứng dậy, những người còn lại đều im lặng, vài người cúi đầu ăn cơm, vài người âm thầm xem kịch hay.

"Trịnh Miểu Miểu." Phó Huyền Tây đưa chân đá mảnh sứ vỡ sang một bên, "Muốn chầu trời à?"

"Dạ, không có…" Trịnh Miểu Miểu ái ngại liếc nhìn Bạch Chỉ, không dám nhìn Phó Huyền Tây lấy một giây, "Là tay con, tay con bị trượt."

“Ra ngoài cho chú.”

Phó Huyền Tây nói xong mấy lời đã rời đi, tuy Trịnh Miểu Miểu không hề cam tâm, cô ấy cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể khổ sở theo anh ra ngoài.

Trước khi đi còn hung dữ quay đầu liếc Bạch Chỉ.

–

Trịnh Miểu Miểu mặt nặng mày nhẹ đi theo Phó Huyền Tây, mãi đến khi đi đến bảng quảng cáo danh lam thắng cảnh mới dừng lại.

Bảng quảng cáo dài hai mét, cao ba phẩy tám mét, trên đó có bản đồ danh lam thắng cảnh, mỗi điểm dừng chân đều có ký hiệu và lời tuyên truyền riêng biệt.

Dòng sông nhỏ sau bảng quảng cáo chảy róc rách theo khe núi, bên bờ có cỏ dại và phiến đá rêu phong.

Phó Huyền Tây bắt Trịnh Miểu Miểu đứng phạt ở đây.

Trịnh Miểu Miểu không vừa ý, bắt đầu khóc la, Phó Huyền Tây không hề mềm lòng, còn âm thầm bổ sung hình phạt: “Còn khóc nữa thì không được ăn cơm đâu đấy.”

“Không ăn, sẽ không ăn đâu!” Trịnh Miểu Miểu hét về phía bóng lưng anh đang rời đi.

–

Bạch Chỉ vừa lau dọn xong sàn nhà với Hứa Giai Ngọc và Phùng Di, Phó Huyền Tây cũng quay lại.

Vốn dĩ cô không định lau dọn, nhưng chủ homestay còn có trẻ con

trong nhà, cũng không biết khi nào Trịnh Miểu Miểu mới quay lại, vậy nên an toàn là trên hết, lau dọn cũng không có gì khó khăn.

Sau một hồi, thức ăn trên bàn gần như nguội lạnh, nhiều người ăn xong đã rời đi, chỉ còn lác đác mấy người ngồi ăn.

"Hỏi xem cô ấy muốn ăn gì." Anh hất cằm về phía Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ không muốn ăn, hỏi Hứa Giai Ngọc và Phùng Di, họ cũng không muốn ăn gì.

"Đi với tôi một chút." Phó Huyền Tây ra hiệu cho Bạch Chỉ ra ngoài với anh.

Trái tim Bạch Chỉ run rẩy, lẳng lặng theo anh.

Có phải dạy dỗ Trịnh Miểu Miểu xong, đã đến lúc dạy dỗ cô rồi không?

Nói không lo lắng là nói dối, nhưng lại muốn đi cùng anh, núi cao biển rộng cũng sẽ đi cùng anh.

Không biết anh muốn đi đâu, muốn dừng ở đâu, đầu óc Bạch Chỉ đang mơ mộng, không kịp đề phòng, đâm sầm vào lưng anh.

"A…" Bạch Chỉ đau đớn kêu một tiếng, xoa mũi.

Người đàn ông trước mặt xoay người lại, cúi đầu nhìn cô một lát, đột nhiên cười khẽ: "Sao em dễ bị bắt nạt thế?"

Bạch Chỉ ngạc nhiên: "Hả?"

Anh không nói tiếp, cô mới hoàn hồn hiểu ra.

Là đang nói đến chuyện ban nãy cô bị Trịnh Miểu Miểu đẩy ngã xuống đất, hay đang nói đến chuyện lần nào họ gặp nhau, trông cô

cũng hết sức khổ sở?

"Chiều nay lại lên núi thực tập à?"

Đúng là lịch trình được sắp xếp như vậy, Bạch Chỉ nghĩ ngợi một lát, nói: "Hai giờ chiều lên núi, bốn giờ rưỡi là xong việc."

Lại nghĩ về mục đích anh đến đây hôm nay, không thể không hỏi: "Trịnh Miểu Miểu đâu rồi?"

Phó Huyền Tây hất cằm về phía bảng quảng cáo, Bạch Chỉ nhìn qua, thấy Trịnh Miểu Miểu đang dựa vào lan can bên bờ sông chơi điện thoại.

"Anh mắng cô ấy à?"

"Em nghĩ sao?"

"…" Bạch Chỉ im lặng, "Phải hung dữ mới được."

"Bắt nó đứng phạt thôi." Phó Huyền Tây khẽ nhướng mày, không để tâm lắm, "Phải dạy dỗ đứa nhỏ này."

Đứa nhỏ.

Bạch Chỉ mấp máy môi nói khẽ hai từ này, cô âm thầm lặp lại trong lòng, lúc hoàn hồn lại nói: "Còn tôi thì sao?"

Tôi cũng là một đứa nhỏ à?"

Họ đã hai mươi tuổi rồi.

"Em à?" Anh mỉm cười nhìn cô, tựa như đang suy nghĩ nghiêm túc, nhẹ nhàng nói, "Bạn nhỏ."

Hình như không giống nhau, đứa nhỏ và bạn nhỏ.

Dễ dàng như vậy, đã có thể khiến người khác vui vẻ, anh rất thấu hiểu tâm tình của con gái.

Bạch Chỉ không kiềm lòng được, khẽ cong môi, nói đỡ cho Trịnh Miểu Miểu: "Cô ấy rất thích anh, ở ký túc xá, lúc nào cũng ca ngợi anh."

Anh cười khẽ, nhìn cô hỏi: "Còn em thì sao?"

Bạch Chỉ khó hiểu: "Hả?"

"Em có thích tôi không?"

Anh tựa như thung lũng không đáy, nhìn thật lâu lại khiến người ta khao khát rơi vào.

Chương 8: Cứu rỗi duy nhất

Em có thích tôi không?

Chưa có người nào hỏi Bạch Chỉ thẳng thắn như vậy.

Cũng có vài chàng trai thổ lộ tình cảm với cô, nhưng tất cả đều bắt đầu bằng "Anh thích em", hoặc là rất chừng mực, hoặc là cuồng nhiệt, ngập tràn hơi thở thiếu niên.

Họ trẻ tuổi như vậy, không hề mang lại cảm giác… kiểm soát người khác thế này.

Trong lòng Bạch Chỉ ban đầu cũng hơi sợ hãi, nhưng cô hiểu rõ, những người sinh ra trong hoàn cảnh như họ, nói ra những lời này cũng dễ như trở bàn tay.

Cho nên, có lẽ anh chỉ có ý đùa giỡn, muốn trêu chọc cho nữ sinh đỏ mặt.

Cô nhanh chóng gạt đi rung động và lo lắng, rất khéo léo trả lời: "Người như ngài, không ai là không thích."

Anh cười vui vẻ, không thuyết phục cô phải dối lòng, cũng không ép buộc cô phải đưa ra câu trả lời.

Chỉ nói với cô, đừng gọi là "ngài", cứ gọi là "anh".

–

Buổi chiều thực tập xong, trên núi đi xuống, từ xa đã ngửi thấy mùi thì là và ớt nồng nặc.

Mấy bàn đồ nướng đã được bố trí trên khu đất gần homestay, có thịt

nướng than và thịt nướng trên giấy.

Dê nướng và heo sữa quay từ lò nướng bên cạnh tỏa ra mùi hương thơm lừng.

Nam sinh trong lớp đã hò reo, họ không có hứng thú với soái ca như các nữ sinh, sáng nay phấn khích là vì nhìn thấy nhiều xe sang một lúc, bây giờ phấn khích là vì thấy nhiều thịt.

Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên đứng bên lò nướng, hai trợ lý của Phó Huyền Tây, Quý Dung và Quý Hải, tự tay rắc gia vị.

Đầu bếp lâu năm tự mình pha trộn gia vị, chỉ cần rắc lên trên, dầu nóng xì xèo, tỏa mùi hương đi khắp nơi.

Thấy cả một binh đoàn đang xuống núi, Thẩm Tư Ngôn đứng trên một chiếc ghế đẩu, vẫy tay gọi to: "Em trai, em gái, đến đây chơi đi!"

Nam sinh hò reo chạy đến, nữ sinh thì khép kín hơn, nhưng cũng không cưỡng lại được mùi thức ăn hấp dẫn.

Bạch Chỉ không tham gia, cầm đồ đạc của Hứa Giai Ngọc và Phùng Di, định mang về phòng thu dọn trước rồi mới xuống.

–

Phó Huyền Tây dựa người lên ghế trúc chợp mắt, khuỷu tay phải chống lên tay vịn của ghế, nhẹ nhàng đỡ trán.

Bạch Chỉ vừa vào cửa đã nhìn thấy cảnh tượng này.

Mặt trời chậm rãi lặn xuống, ánh nắng di chuyển từng chút từng chút, rơi trên mi mắt của anh.

Sóng mũi của anh rất cao, ngả bóng nhàn nhạt bên mặt anh.

Một cơn gió thổi qua, mấy sợi tóc trên trán khẽ khàng đong đưa.

Dường như anh thuộc về thế giới này, nhưng lại giống như không thuộc về thế giới này.

Bạch Chỉ đứng bên cửa, cầm mấy chiếc túi to tướng, ngẩn ngơ nhìn anh.

Sau đó, cô rón rén mang đồ đạc lên lầu, bậc thang gỗ phát ra âm thanh khe khẽ.

Giây tiếp theo, cô còn cúi người, di chuyển nhẹ nhàng như mèo con.

Lúc cô đi xuống, anh không còn ở trong sân, chỉ còn chiếc ghế trúc nhẹ nhàng lắc lư trong gió.

Một chút, hai cái, ba lần, sau đó dừng lại.

Bạch Chỉ nhẹ nhàng rũ đôi mi dài, hít một hơi, quay đầu đi ra.

–

Trịnh Miểu Miểu mất tích.

Trước giờ ăn, Trịnh Miểu Miểu gọi cho Phó Huyền Tây, nói cô ấy ghét anh vì đã bênh vực người ngoài, bắt nạt cô ấy, muốn biến mất để trừng phạt anh, biến anh thành tội đồ trong mắt ba mẹ cô ấy

Trẻ con hết sức, ai nghe qua cũng nghĩ chỉ là nói suông.

Nhưng Trịnh Miểu Miểu lại vô cùng nghiêm túc.

Bạch Chỉ vừa đến nơi đã nghe tin sét đánh, toàn bộ bạn học tản ra tìm tung tích cô ấy, cô cũng đi theo họ.

Nam sinh tập trung lên núi, nữ sinh tìm kiếm quanh chân núi, hẹn gặp nhau dưới cột đèn đường bên cạnh bảng quảng cáo.

Cuối thu, đầu đông, ngày ngắn hơn, xung quanh chân núi là rừng cây, bầu trời tối đen như mực.

Đèn đường bật mở, nhưng vẫn không đủ sáng, mấy cột đèn lại cách xa nhau, có nhiều nơi ánh sáng không chiếu đến.

Bạch Chỉ mở đèn pin trên điện thoại, nhưng nửa tiếng trôi qua, cô vẫn không tìm được gì.

Cô quay về cột đèn bên bảng quảng cáo, đợi tin tức từ các bạn học khác, nghĩ ngợi xem Trịnh Miểu Miểu có thể trốn đi đâu.

Trịnh Miểu Miểu sợ bóng tối, có lần, trước khi đi ngủ, cô ấy uống nhiều nước, nửa đêm không dám xuống giường đi vệ sinh.

Ngày đó chỉ có hai người họ trong ký túc xá, cuối cùng cô ấy không nhịn được nữa, phải đánh thức cô để cùng đi đến nhà vệ sinh.

Chán ghét cô như vậy, vẫn không thể không đánh thức cô nhờ giúp đỡ, vậy cũng đủ chứng tỏ cô ấy sợ bóng tối đến mức nào.

Bây giờ trời tối, dù cho cô ấy muốn trốn, chắc chắn cũng không trốn đi xa.

Chẳng lẽ đang trốn ở góc nào đó trong homestay?

Bạch Chỉ chuyển hướng, vào homestay tìm.

"Ùm ——"

Âm thanh đột ngột phát ra dưới cầu.

Bạch Chỉ dừng bước, dùng đèn pin trên điện thoại, nhìn phía sau

bảng quảng cáo.

Là một dòng sông, cây cỏ mọc hai bên bờ, rêu phong bám đầy trên đá, mặt nước trong suốt phản chiếu ánh sáng.

Dòng sông chảy dưới gầm cầu, nơi đó hoàn toàn là điểm mù.

Đột nhiên Bạch Chỉ phỏng đoán được.

"Trịnh Miểu Miểu?" Cô nhỏ giọng thăm dò, "Đừng trốn nữa, tớ nhìn thấy cậu rồi."

Không ai trả lời.

Cô không bỏ cuộc, tiếp tục gọi to: "Đừng trốn nữa, tớ nhìn thấy cậu dưới gầm cầu rồi."

"Ùm ——"

Rất giống tiếng tảng đá rơi xuống nước.

Bạch Chỉ nhanh chóng cúi người qua lan can, giơ đèn pin trên điện thoại, cố hết sức chiếu sáng gầm cầu.

Không nhìn thấy được.

Cô nhìn quanh, tìm thấy một sườn dốc, vội vàng chạy đến, đi xuống sông.

"Tớ xuống tìm cậu đây, đừng chạy ——"

"Ùm —— xoạt ——"

Là tiếng đá rơi vào nước và tiếng cỏ dại lay động.

Bạch Chỉ dám chắc Trịnh Miểu Miểu làm ra tiếng động đó, cố ý bảo

cô ấy đừng chạy, dọa cô ấy sợ để phát ra động tĩnh.

"Xoạt ——"

Bạch Chỉ trượt thẳng xuống sông, nước lạnh làm cô run lập cập.

"Trịnh Miểu Miểu?" Cô giơ đèn pin trên điện thoại về phía gầm cầu.

"Đừng đến đây!" Đột nhiên có người gào lên, là Trịnh Miểu Miểu đứng dậy từ bãi cỏ dưới gầm cầu.

Có một khu đất nhô cao, cô ấy trốn ở đó.

Thấy cô ấy bình an vô sự, Bạch Chỉ cũng nhẹ lòng.

"Cậu trốn ở đây không lạnh sao?" Bạch Chỉ chậm rãi bước về phía cô ấy, "Lại tối như vậy, cậu không sợ sao?"

"Tớ bảo cậu đừng đến đây!" Trịnh Miểu Miểu khóc lóc, hét to, "Nếu cậu còn bước đến, tớ sẽ nhảy xuống sông cho nước cuốn đi luôn đấy!"

Bạch Chỉ cúi đầu nhìn xuống sông, càng về phía trước, nước càng sâu, không biết cửa sông tiếp theo nằm ở đâu.

Cô dừng bước, không dám đến gần, tốt bụng khuyên nhủ: "Được rồi, tớ không đến đó, vậy cậu quay về với tớ đi."

"Tại sao!"

"Mọi người đều lo lắng ——"

"Tại sao?" Trịnh Miểu Miểu cắt lời cô, suy sụp, "Tại sao cậu vừa xuất hiện, mọi người đều nghĩ cậu là người tốt?"

Cô ấy khóc to, ấm ức: "Cậu không biết tớ thích anh ấy thế nào, yêu

anh ấy thế nào…”

Bạch Chỉ: “…?”

Phó Huyền Tây?

Không phải đó là chú nhỏ của cô ấy sao…

Bạch Chỉ hơi mất tự nhiên.

“Tớ hạ mình vì anh ấy, sẵn sàng thỏa hiệp với anh ấy, còn thay đổi bản thân vì anh ấy.”

Trịnh Miểu Miểu vừa khóc vừa lau nước mắt, giận dữ nhìn cô: “Kết quả là, anh ấy vừa gặp cậu một lần đã luôn miệng ca ngợi cậu dịu dàng, xinh đẹp, hiểu chuyện!”

Trịnh Miểu Miểu còn khóc to hơn: “Anh ấy muốn chia tay với tớ…”

Bạch Chỉ hé môi: “?”

Chia tay? Chú cháu yêu nhau?

Vào thời khắc này, cô cũng không biết mình nên kinh ngạc hay khó chịu.

Nhưng nhớ đến sự dịu dàng của anh, dường như cô cũng tin chuyện này là thật.

Có lẽ anh là người không bận lòng với thế giới phàm trần.

Chẳng trách sao một người kiêu ngạo như Trịnh Miểu Miểu, đêm nào cũng gọi cho bạn trai mè nheo như một cô bé, chuyện gì cũng nghe theo đối phương.

Hóa ra đối phương chính là anh.

“Ngay cả chú ——”

“Hả? Hình như có người dưới đó!”

Trên đỉnh đầu có tiếng bước chân rầm rập đi đến, có người cúi đầu qua lan can, hỏi: “Có ai ở đây không?”

Giọng nói của Thẩm Tư Ngôn từ đằng xa vang đến: “Tìm ra rồi sao?”

Sau khi nghe tin dữ, tâm trạng của Bạch Chỉ rối bời, bây giờ cũng đã trấn tĩnh lại, tiếp tục khuyên nhủ cô ấy: “Nhìn xem, mọi người đều đến tìm cậu kìa, quay về thôi.”

“Không muốn!”

“Tôi nghe thấy giọng Trịnh Miểu Miểu!”

Ngay lập tức, có người nhảy xuống sông.

Bạch Chỉ quay đầu, nhìn thấy Tần Trạch Nguyên.

“Miểu Miểu!” Vào giây phút nhìn thấy Trịnh Miểu Miểu bình an vô sự, gương mặt của Tần Trạch Nguyên giãn ra, nhanh chóng tiến về phía cô ấy.

“Đừng đến đây! Nếu chú đến đây, tôi sẽ nhảy xuống!”

“Nổi điên gì đấy?” Không biết Phó Huyền Tây xuống từ lúc nào.

Bạch Chỉ quay đầu nhìn anh, ánh mắt phức tạp, sau đó cũng lẳng lặng dời mắt.

“Con không điên!” Trịnh Miểu Miểu gào khóc, chỉ tay về phía Bạch Chỉ, “Tại sao chú vì cô ấy mà bắt nạt con? Con muốn cô ấy xin lỗi

con!”

Ánh mắt của Phó Huyền Tây dao động: “Vớ vẩn!”

“Con không đùa đâu! Nếu cô ấy không xin lỗi con, con sẽ nhảy xuống, để cho nước cuốn đi! Con sẽ khiến chú không có cách nào giải thích với ba mẹ con! Con sẽ khiến chú trở thành tội đồ vĩnh viễn!”

Thẩm Tư Ngôn cũng nhảy xuống sông, giúp khuyên nhủ cô ấy: “Được rồi Miểu Miểu, đừng càn quấy nữa, mọi người đã tìm cô rất lâu rồi.”

Trịnh Miểu Miểu hít mũi: “Tôi nói, nếu cô ấy không xin lỗi tôi thì đừng hòng thương lượng.”

Đột nhiên Bạch Chỉ cảm thấy thật mệt mỏi, nước sông chảy qua lòng bàn chân lạnh buốt, cô cũng không thể nghĩ được gì nữa.

Không phải chỉ cần xin lỗi là xong sao? Không có gì to tát cả.

Cô không nghĩ ngợi lâu, thở dài: “Xin lỗi cậu, gây nên rắc rối cho cậu là lỗi của tớ.”

Phó Huyền Tây nhìn bóng lưng của Bạch Chỉ.

Cô bé gầy gò nhỏ xíu, đứng lẻ loi trong dòng nước, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bị cuốn đi.

Trịnh Miểu Miểu cứng đờ, rõ ràng không nghĩ Bạch Chỉ sẽ xin lỗi thật.

Mãi đến khi Tần Trạch Nguyên gọi, cô ấy mới hoàn hồn, tìm cách xuống khỏi bãi đất nhô cao.

Có lẽ ngồi xổm lâu quá làm chân tê dại, hoặc tảng đá rêu phong quá

trơn trượt, hoặc là vì cô ấy không ăn tối nên không có sức.

Cả người lắc lư, ngã xuống nước, bị cuốn đi.

Bạch Chỉ đứng gần cô ấy nhất, vội vàng chạy đến kéo cô ấy lại, Tần Trạch Nguyên cũng lao đến.

Khi cả người ngã về sau, Bạch Chỉ nhìn thấy những tia sáng đèn đường trên cầu, Tần Trạch Nguyên vững vàng tóm lấy Trịnh Miểu Miểu, Thẩm Tư Ngôn ở bên kia cũng chạy về phía cô ấy.

Đột nhiên cô cảm thấy ngưỡng mộ Trịnh Miểu Miểu.

Được nhiều người yêu mến như vậy, có cảm giác thế nào?

Hẳn là rất hạnh phúc.

"Ùm ——" Âm thanh vang lên.

Bạch Chỉ nhắm mắt, nín thở.

Nước sông lạnh như băng mạnh mẽ cuốn cô đi, bóng tối vô hạn nuốt chửng cô vào màn đêm.

Trước khi mất đi ý thức, hình như có cái gì đó nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô.

Tựa như một miếng ván gỗ lững lờ trên đại dương mênh mông.

Là cứu rỗi duy nhất của cô.

Chương 9: Trả lại tình ý

Dường như toàn bộ thế giới ngưng đọng trong một thời khắc ngắn ngủi.

Mơ mơ màng màng, tựa như rơi vào giấc mộng.

Trong giấc mộng đó, có người giữ lấy cô giữa dòng nước lạnh chảy xiết, ôm chặt cô vào lòng.

Người đó vóc dáng cao lớn, vòng tay đủ đầy ấm áp, băng qua một dòng sông lạnh lẽo, cũng có thể sưởi ấm trái tim một người.

Anh nói: "Đừng ngủ, tôi đưa em lên bờ."

Bóng tối dần tan biến, ánh sáng thế chỗ.

Có người lo lắng gọi to, vội vàng hỗ trợ, nói phải nhanh chóng đưa cô vào bệnh viện.

Xe gầm rú trong đêm, lao vào bóng tối.

Người đã kéo cô lên bờ, bây giờ vẫn luôn nắm tay cô, giúp cô nôn ra nước, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Hình như cô đã tỉnh lại một lần, nhưng lại nhanh chóng mất đi ý thức.

Chỉ là giữa thế giới hỗn loạn đó, có một người luôn bên cạnh cô.

Lúc tỉnh lại, cảnh vật xung quanh hóa thành nền trắng hiu quạnh, trong mắt toàn màu xanh trắng.

Bạch Chỉ chật vật mở mắt, đầu óc nặng nề hoang mang.

Có tiếng bước chân vang lên, cô quay đầu nhìn về phía cửa, Trịnh Miểu Miểu cúi đầu, lấm lét nhìn cô qua ô kính trên cửa.

Thấy cô đã tỉnh dậy, cô ấy sợ hãi tránh né.

Lát sau, cô ấy lại mở cửa bước vào, lúng túng hỏi: "Cậu không sao chứ?"

Bạch Chỉ không có tình cảm đặc biệt gì đối với Trịnh Miểu Miểu, không yêu mến cũng không chán ghét, thậm chí chuyện cô cứu cô ấy dưới sông, thật ra cũng là vì áy náy.

Bây giờ họ đã thanh toán xong mọi chuyện, lại nghĩ đến giây phút cô ấy ngồi bên bờ sông, nói chuyện yêu đương với… anh.

Trịnh Miểu Miểu sờ mũi, nhỏ giọng thì thầm: "Cảm ơn cậu."

Bạch Chỉ nhắm mắt, vẫn không để tâm, nghe cô ấy hừ một tiếng, sau đó chạy ra ngoài.

Lại có tiếng bước chân vang lên bên cửa, Bạch Chỉ tưởng cô ấy quay lại, cuối cùng cũng mở miệng: "Không cần cảm ơn đâu."

"Không cần sao?" Phó Huyền Tây lên tiếng.

Bạch Chỉ kinh ngạc mở mắt, thấy anh đã thay một chiếc áo len xám nhạt mềm mại, mặc áo khoác đen bên ngoài, chậm rãi bước về phía cô.

Trước khi mất đi ý thức, hình như có ai đó nắm lấy tay cô.

Là… là anh sao?

Mí mắt của Bạch Chỉ giật giật, cô thu tầm mắt, nhìn chằm chằm vào màn hình tivi tối đen trên tường, không dám nhìn vào mắt anh.

Bàn tay của cô bên cạnh giường bị bao bọc lấy, trong lòng cô run rẩy, muốn rút lại.

Hơi ấm đó đột nhiên siết chặt lại.

Giây tiếp theo, một luồng gió lạnh thổi qua eo cô, anh khẽ nhấc chăn, đặt tay cô vào trong chăn.

"Không lạnh à?" Anh nói, cầm tay cô không buông, hai bàn tay đặt trong chăn, anh di chuyển ngón cái, nhẹ nhàng vuốt ve tay cô.

Tựa như trong chăn có thêm lò lửa, nhiệt độ nhanh chóng tăng cao, làm da mặt khô nóng.

Cổ họng khô rát, không đáp lại sự quan tâm của anh.

"Không nói à? Chẳng phải vừa rồi rất dũng cảm sao?" Giọng điệu anh trêu chọc.

Bạch Chỉ không muốn mè nheo, lúng túng nói: "Không lạnh."

"Lúc cứu con bé, em không sợ à?" Hình như anh rất có tâm trạng trò chuyện, hoặc là anh cũng không quan tâm cô có muốn nói chuyện với anh hay không, "Buổi trưa nó bêu xấu em, em không trách nó sao?"

"Cô ấy là bạn học của tôi, còn là bạn cùng phòng, dù cho cô ấy có là người lạ, tôi cũng sẽ không bỏ mặc cô ấy."

"Dù cho phải trả giá bằng cả tính mạng à?"

Bạch Chỉ không nói.

Cô không muốn bỏ mạng.

Cô thật sự là người tốt, nhưng không vĩ đại đến mức dùng mạng của mình đổi lấy mạng người khác.

Ở nhà còn có bà ngoại cần cô chăm sóc, vì lý do này, cô nhất định phải sống.

Nhưng khi cô ngã xuống dòng nước, cảm xúc cũng cạn vơi, tình thế cấp bách, cô cũng không nghĩ nhiều, bản năng con người thay cô lựa chọn.

Anh cúi đầu.

Áp trán mình lên trán cô.

"Làm sao bây giờ?" Anh nhắm mắt, hơi thở hòa quyện cùng hơi thở của cô, "Em đáng yêu như vậy, tôi thật muốn hôn em."

Bạch Chỉ không hiểu rõ, "Tôi thật muốn hôn em" có phải là tỏ tình không, hay chỉ là nói lời thật lòng.

Nhưng dù có là gì, thời khắc môi anh hạ xuống, cô đã né tránh.

Đôi môi chạm vào cằm, mang theo hơi ẩm mềm mại.

Anh không buông ngay, dừng lại mấy giây ngắn ngủi, có lẽ cũng không ngờ cô sẽ né tránh.

Huống hồ chi, một người đàn ông như anh, chưa từng nghĩ sẽ có người từ chối nụ hôn của mình.

Bạch Chỉ cảm thấy bất an, cứ tưởng anh sẽ nổi giận.

Dù sao thì, cô cũng làm anh mất mặt mà?

Nhưng không.

Anh nhẹ nhàng hôn lên góc mặt cô.

Tự nhiên đến mức, còn tưởng họ rất thân thuộc, mối quan hệ cũng phải rất gần gũi.

Nhưng khi Bạch Chỉ nghĩ đến lời Trịnh Miểu Miểu nói bên bờ sông, về mối quan hệ giữa hai người họ, cô chỉ cảm thấy khó chịu.

Cô đưa tay còn lại, kéo chăn trùm đầu, che phủ gương mặt, giọng nói phát ra dưới lớp chăn: "Tôi muốn ngủ."

Rõ ràng là muốn đuổi người ta đi.

Giây tiếp theo, chăn đã bị kéo xuống dưới cằm: "Ở trong bệnh viện, sao có thể đắp chăn như vậy."

Đến lúc đó cô mới hoàn hồn, nhận ra đúng là điềm gở, chẳng khác nào tự bước chân vào nhà xác.

Một luồng gió nhẹ phả lên mặt, hình như anh lại cúi đầu xuống, giọng nói rất gần bên tai: "Lần sau em còn trốn, tôi sẽ không hôn nữa đâu."

Bàn tay nắm lấy tay cô trong chăn cũng rút ra, đè chặt mép chăn.

Tiếng bước chân xa dần, tiếng đóng cửa nhẹ nhàng vang lên.

Bạch Chỉ mở mắt, chỉ còn mình cô trong căn phòng trống rỗng.

–

Trịnh Miểu Miểu vẫn trốn ngoài cửa, hai tay đan vào nhau, đôi lúc lại nhìn vào phòng một chút.

Rèm cửa kéo lại, không nhìn thấy gì.

Tiếng cửa mở ra đóng lại vang lên, cô ấy run rẩy.

Nhìn thấy ánh mắt của Phó Huyền Tây, cô ấy lùi lại nửa bước, cười hỏi: "Chú nhỏ… cô ấy không sao chứ?"

Phó Huyền Tây ngước mắt, khẽ nhíu mày một lát, đến gần nhéo tai cô ấy dẫn đi.

"Đau ——" Lại hạ giọng, "Đau…"

"Định khi nào mới chia tay tên bạn trai xấu xa kia?" Phó Huyền Tây nhéo tai Trịnh Miểu Miểu đến tận cuối hành lang, giọng điệu hung dữ hơn nhiều, "Đang đợi kết hôn à?"

Trịnh Miểu Miểu bĩu môi xoa tai, cúi đầu không nhìn anh, lẩm bẩm: "Anh ấy không muốn cưới con."

Phó Huyền Tây đau đầu, xoa xoa thái dương: "Nếu người ta gật đầu, con sẽ dám lấy trộm sổ hộ khẩu luôn sao?"

Trịnh Miểu Miểu mấp máy môi, nhưng không nói.

Phó Hiểu Tây đã hiểu, tức giận nhắm mắt, ngón tay chọc mạnh lên trán cô ấy: "Đừng trả lời, đến khoa thần kinh kiểm tra não đi."

"Á…" Trịnh Miểu Miểu che trán kêu đau, bĩu môi, phớt lờ anh.

–

Bạch Chỉ không ở lại bệnh viện lâu, biết bản thân không gặp vấn đề nghiêm trọng, nhất quyết đòi về.

Hôm đó Quý Hải đến đón cô, nói Phó tiên sinh bận rộn nên không thể đến, xong việc sẽ đến thăm cô.

Cô cũng không cảm thấy thất vọng lắm, hình như cũng có một chút,

nhưng chỉ là cảm giác thoáng qua, cô mỉm cười, cảm ơn anh ta đã giúp làm thủ tục xuất viện.

Khi cô quay về ký túc xá, bạn cùng phòng chuẩn bị một màn chào đón, chúc mừng cô hồi phục, xuất viện thuận lợi, Trịnh Miểu Miểu còn lúng túng đưa cô một bó hoa cẩm chướng khổng lồ, nói cảm ơn.

Cô đặt hoa cẩm chướng trên góc bàn học, cũng đẹp.

Chỉ là tâm trạng của cô u ám, không cách nào vui vẻ nổi.

Cô nghĩ về những lời Trịnh Miểu Miểu đã nói bên bờ sông, không biết là thật hay giả, cô cũng không có gan xác thực chuyện này, chẳng qua cô cảm thấy, dường như đó là chuyện anh có thể làm ra.

Tựa như bảy năm kiên trì lưu luyến không quên lại hóa thành trò cười.

Vốn dĩ cô có thể nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài qua cửa sổ thủy tinh trong suốt, nhưng một ngày, cửa sổ bị người ta đập nát, mặt kính nứt vỡ.

Phong cảnh ngoài cửa sổ trở nên mơ hồ, xấu xí.

Cô không muốn nhìn nữa.

–

Thứ tư ngay sau tuần thực tập, phải đi học cả ngày, rất nhiều người ngủ trong lớp.

Giáo viên đi kiểm tra một lượt, không chịu được nữa, khoát tay bảo họ về nghỉ.

Không ngờ lại bị qua mặt, sinh viên vừa ra khỏi giảng đường đã tràn đầy sức sống, chuồn đi ăn ngon.

Mới nửa buổi chiều, thời gian còn sớm, Bạch Chỉ nhìn qua cửa sổ, thấy bầu trời xám xịt, không biết lát nữa có mưa không.

Nhưng dù có mưa hay không, hôm nay cô đã quyết định ra ngoài một chuyến.

Hộp kim loại trong ngăn kéo chứa đầy bí mật nho nhỏ của cô, một chiếc khăn tay xanh trắng cuộn tròn trong góc hộp.

Bạch Chỉ do dự mấy giây, cầm chiếc khăn tay, mở ra, một chiếc khuy măng sét hình hoa nhài bằng bạch ngọc nằm bên trong, màu sắc dịu dàng, làm người ta không kiềm lòng được, muốn chạm vào một cái.

Cô không chạm vào, sau đó lại bọc lại, nhét vào ba lô.

Quyển sổ tay to bằng lòng bàn tay, lặng lẽ nằm giữa chiếc hộp, lần cuối mở ra đã cách đây một tháng.

Bạch Chỉ thở dài, mở quyển sổ, bên trong trang bìa kẹp một bức ảnh.

Trong bức ảnh, chàng trai ấy mắt phượng mày ngài, mặc áo trắng quần đen, lười biếng ngồi dưới mái hiên cong cong, tựa lưng vào cột gỗ, nhìn về phía cây cầu xa xăm.

Năm đó, Phó Huyền Tây hai mươi tuổi, đi du lịch đến Giang Nam, bị bạn bè kéo vào một tiệm ảnh ở cổ trấn.

Ngày đó, họ không chỉ gặp nhau một lần.

Thật ra cô đã vụng trộm đi theo anh.

Chủ tiệm ảnh là ông năm của cô, nghe cô năn nỉ mấy lần, ông ấy mới rửa thêm một bức ảnh, dặn dò cô tuyệt đối không được cho ai

xem.

Cô ngoan ngoãn gật đầu.

Không cho, dù là ai cũng không cho, không nỡ cho.

–

Bạch Chỉ đến Đại Vũ, đúng lúc gặp lại Từ Lẫm, không đợi Từ Lẫm hỏi, cô đã bước đến, đưa khuy măng sét hình hoa nhài và chiếc khăn tay xanh trắng cho anh ta: "Làm phiền anh đưa cái này cho Phó… Phó tiên sinh."

Từ Lẫm hoang mang mở khăn tay, thấy khuy măng sét hình hoa nhài bằng bạch ngọc, nhưng chỉ có một chiếc, không phải một cặp.

"Cái này…"

"Phó tiên sinh đánh rơi, xin anh giúp tôi trả lại cho anh ấy."

Từ Lẫm vẫn nghi hoặc, gãi gãi trán: "Sao cô không tự trả lại cho anh ấy?"

Bạch Chỉ mấp máy môi: "Hôm nay tôi đến đây để xin nghỉ việc."

"Nghỉ việc?" Từ Lẫm ngạc nhiên, mở to mắt, "Sao lại nghỉ việc?"

"Học hành hơi bận một chút, sau này tôi không đến đây nữa."

Từ Lẫm có lòng muốn ngăn cản cô, bàn tay lơ lửng giữa không trung, ậm ừ thật lâu, vẫn không tìm được lý do thích hợp.

Anh ta nhìn xuống chiếc khuy măng sét lặng lẽ nằm trong chiếc khăn xanh trắng trên tay, nhíu mày khó tin.

Thật kỳ lạ, khuy măng sét của Phó tiên sinh rơi vào tay một cô gái

khác, mới đây mà đã…

Ánh mắt của Từ Lẫm sáng lên, mới đây mà đã ngủ, ngủ, ngủ với nhau sao?

Anh ta lấy điện thoại ra, mím môi nghĩ ngợi, hay là gọi cho ông chủ nhà mình đi.

Nhỡ đâu người ta chạy mất thì sao?

Chương 10: Không thể tự chữa

Có lẽ là trùng hợp, Từ Lẫm gọi đúng lúc Phó Huyền Tây đang ở tận Thụy Sỹ xa xôi, không thể nghe máy được.

Không biết bao nhiêu ngày trôi qua, cuộc gọi nhỡ kia mới được gọi lại.

Lúc đó Từ Lẫm đang đón khách, anh ta cười vội, lui sang một bên: "Phó tiên sinh, Bạch Chỉ đưa khuy măng sét cho tôi, nói anh làm rơi, bảo tôi trả lại cho anh."

Một tay của Phó Huyển Tây đỡ trán, tay kia gấp gáp lật mấy trang tài liệu, giọng điệu nhàn nhạt: "Lúc nào?"

"Mới mấy ngày trước, cô ấy xin nghỉ việc, không đến làm nữa, tôi còn đang tự hỏi có cần phải thuê người mới không."

Phó Huyền Tây dừng tay, ném tài liệu sang một bên, dựa lưng lên ghế làm việc, một tay che mắt, giọng nói mệt mỏi: "Không cần."

Từ Lẫm hiểu ý, trả lời "Được rồi", sau đó cúp máy.

Phó Huyền Tây cảm thấy vô cùng ngột ngạt, một lát sau, anh mới trấn tĩnh lại, khẽ quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Zurich bây giờ mới ba giờ chiều, người đi đường nhàn nhã dạo bước bên bờ sông Linmat, đàn thiên nga trắng chải lông trên mặt nước, dưới ánh nắng chiều nhuộm vàng vạn vật.

Một cặp đôi ngồi hôn nhau trên lan can đá ven sông, một nhiếp ảnh gia tự do tình cờ đi ngang qua, chụp lại khung cảnh này.

Đây là thành phố giàu có nhất Thụy Sỹ, là nhà của rất nhiều người

nhàn nhã, không thiếu cơm ăn áo mặc, cũng không phải lo lắng gì.

Phó Huyền Tây đưa một tay lên, chầm chậm xoa thái dương.

Anh cũng không nhớ, đã bao lâu rồi kể từ lần cuối anh cảm thấy ung dung tự tại như những người này, rõ ràng cũng lãng phí rất nhiều thời gian, lãng phí cuộc đời, chìm đắm trong vàng son, xa hoa trụy lạc.

Nhưng anh chưa từng cảm thấy tự do.

Luôn có rất nhiều thứ đè nặng lên anh, xô đẩy, ép buộc, làm anh chán ghét, nhưng anh phải tiến lên.

Dường như anh không thiếu thứ gì, nhưng lại chưa từng tìm lại được cảm giác ung dung tự tại ngắm nhìn hoa nở ban chiều.

Nghĩ đến lời Từ Lẫm nói qua điện thoại, anh nhắm mắt, đột nhiên bật cười.

Đêm đó cô lao ra khỏi Đại Vũ chạy trốn.

Thật sự sống động, thật sự liều mạng.

Còn dám giấu khuy măng sét của anh trước mắt anh, lấy đâu ra dũng khí đó chứ?

Rõ ràng là cỏ non quật cường, nhưng tháng năm yên tĩnh như hoa tươi mềm mại, hoặc là mèo con dễ mến.

Lại nghĩ đến buổi chiều hôm đó bình lặng thưởng thức trà chiều cùng cô tại nhà hàng Tây White House ở Phố Trung tâm Lâm Nghi, vòm gạch đỏ bên ngoài cửa sổ, dưới lầu có cây bạch quả, ánh chiều tà, người qua đường…

Thế giới này, rốt cuộc vẫn khác biệt.

–

Chớp mắt một cái đã sang tháng mười hai, mùa đông đã đến với Lâm Nghi, kèm theo một trận tuyết rơi.

Hứa Giai Ngọc đắp tuyết dưới lầu ký túc xá hết nửa tiếng, nặn được người tuyết to bằng ngón tay cái, sau đó chạy lên lầu khoe với Bạch Chỉ.

"A Chỉ, A Chỉ!" Hứa Giai Ngọc cẩn thận cầm người tuyết, đưa đến trước mắt Bạch Chỉ, đôi mắt sáng rỡ như trăng sao, "Nhìn này! Là người tuyết!"

Bạch Chỉ đặt con chuột CAD xuống, nhìn người tuyết nhỏ như ngón tay cái sắp tan chảy, biểu cảm kinh ngạc: "Trời ơi, dễ thương quá!"

"Thật không?" Hứa Giai Ngọc kéo tay cô qua, đặt người tuyết vào lòng bàn tay cô, "Cho cậu."

"Nó tan mất thì sao?"

"Ít ra cậu cũng có người tuyết!"

Nụ cười của Bạch Chỉ cứng đờ, ngơ ngác nhìn chằm chằm người tuyết nhỏ.

Kể từ lần tạm biệt nhau trong bệnh viện, cô chưa từng gặp lại anh.

Còn tự tay mang khuy măng sét trả lại, tưởng như vậy là đã buông bỏ được anh, nhưng lại chưa từng thật sự buông bỏ.

Còn lo lắng quá mức, sợ sau khi Từ Lẫm đưa khuy măng sét cho anh, anh sẽ tìm cô, nhưng không ngờ lại hóa thành tảng đá chìm vào biển cả, không còn nghe thấy động tĩnh nào.

Quên đi, dù sao cũng có được sự dịu dàng ngắn ngủi của anh.

"Lạnh quá, lạnh quá!" Cửa ký túc xá lại mở ra, Trịnh Miểu Miểu mang một túi thức ăn vào, "Tớ mua thức ăn cho các cậu đấy."

Bạch Chỉ đặt người tuyết nhỏ lên đất trong chậu cây trên bàn học, định vẽ tiếp, một củ khoai lang nướng và xiên kẹo hồ lô được đặt lên bàn.

"Ai cũng có phần." Trịnh Miểu Miểu nói.

Kể từ lần đó Bạch Chỉ cứu cô ấy, cô ấy luôn làm những chuyện khó xử này.

Tựa như muốn đối xử tốt với Bạch Chỉ, nhưng cũng không muốn thể hiện rõ ràng.

Mỗi lần nhìn thấy cô ấy, Bạch Chỉ lại nhớ về cảm giác bàng hoàng, khó chịu, u sầu.

"Này." Trịnh Miểu Miểu chia phần xong, quay tới quay lui, chắp tay sau lưng, dựa vào tủ quần áo của Bạch Chỉ, do dự mở miệng, trông lúng túng hết sức.

Bạch Chỉ lột vỏ khoai lang nướng, nhàn nhạt "Hả" một tiếng: "Sao?"

"Cái này…" Không nói tiếp.

Bạch Chỉ không còn cách nào khác, phải quay đầu nhìn cô ấy, thấy cô ấy còn lúng túng hơn trước, cô tò mò: "Cậu lại làm gì có lỗi với tớ à?"

"Gì chứ?" Trịnh Miểu Miểu cong môi, "Cậu nói xem, từ lúc chúng ta thực tập xong, tớ đã làm gì có lỗi với cậu chưa?"

Bạch Chỉ giả vờ không hiểu: "Làm sao tớ biết được."

“Sao lại có người như cậu chứ… Bây giờ tớ đối xử không tốt với cậu sao?” Trịnh Miểu Miểu nóng nảy, chỉ về phía khoai lang nướng trên tay cô, “Tớ tự chọn củ khoai lang nướng này đấy, được chưa?”

“Sao thế, cậu định đầu độc tớ à?”

Trịnh Miểu Miểu tức giận đến mức giậm chân chạy đi: “Cậu muốn chọc tức tớ!”

–

Bạch Chỉ không chỉ làm thêm ở một nơi duy nhất.

Từ năm nhất đến năm ba đại học, cô làm nhân viên quản lý thư viện của trường, mỗi tháng kiếm được năm trăm tệ.

Sau khi cô nghỉ việc ở Đại Vũ, đàn chị Trần Nhiễm cũng tìm cho cô việc làm thêm ở một quán bar.

“Bây giờ không làm gia sư, chỗ này trả lương cao hơn, tùy em lựa chọn.”

Bạch Chỉ từ chối, cuối kỳ bận rộn, làm ở quán bar, nhiều tình huống đột xuất phát sinh, cô cũng không có sức lực đảm nhiệm một công việc thế này.

Trần Nhiễm mắng cô điên: “Em không muốn sống nữa à? Em còn tiền không?”

Khi đó là chín giờ tối, Bạch Chỉ vừa đi tìm việc làm thêm về.

Radio phát thanh trong tai nghe nói đây là mùa đông lạnh nhất trong mấy năm gần đây, có thể sẽ có tuyết rơi nặng hạt.

Cô thổi thổi ngón tay đông cứng, bấm nút trên màn hình điện thoại

lạnh như băng, trả lời Trần Nhiễm.

Đột nhiên tuyết rơi.

Gió thổi tuyết bay lên hàng mi của cô, che chắn tầm mắt, rất khó nhìn thấy màn hình điện thoại.

Thật sự là…

Bạch Chỉ đưa tay phủi tuyết, gửi một tin nhắn thoại cho Trần Nhiễm: "Em không có tiền, nhưng em đang tìm việc làm thêm, cứ như vậy trước đã."

Trần Nhiễm trả lời: "Chị thấy em điên thật rồi, em muốn mùa đông này chết đói à?"

"Sao có thể chết đói…" Bạch Chỉ trả lời cô ấy, chưa kịp nói xong, một chiếc Maybach đã đỗ trước mặt cô.

Nghĩ mình cản đường người khác, Bạch Chỉ tránh sang một bên, tiếp tục nói vào điện thoại: "Không chết đói đâu, nếu chuyện không ổn, em đến tìm ——"

Cửa xe Maybach đột ngột mở ra, gió điều hòa ấm áp trong xe tỏa ra trên gương mặt của cô, thổi tan bông tuyết.

"Nếu chuyện không ổn." Người trong xe thay cô nói tiếp, "Cứ đến tìm tôi."

Như ngọc rơi xuống đất, tiếng vỡ tan làm tâm tư người ta run rẩy.

Bạch Chỉ ngây ngốc cầm điện thoại, quay đầu nhìn.

Cách lớp màn tuyết rơi, gương mặt mà cô khắc cốt ghi tâm lại xuất hiện rõ ràng trước mắt cô.

Giữa màn đêm tăm tối, anh vươn tay: "Đến không?"

Tuyết rơi nặng hạt, radio trong tai nghe ầm ĩ: "Một luồng khí lạnh xuất hiện mạnh mẽ, tuyết nặng hạt đến sớm, xin hãy phòng lạnh và giữ ấm cơ thể."

Tuyết rơi như tơ bông, rơi khắp mặt mũi cô.

Ánh mắt của Bạch Chỉ run rẩy, cô nhanh chóng cúi đầu phủi tuyết trên tóc và hàng mi.

Nhớ lại lời của Đới Thúc Luân, "Hoàn tác Giang Nam hội, phiên nghi mộng lý phùng" (*), luôn cảm thấy rất đồng cảm.

(*) Tạm dịch: Chúng ta còn hội ngộ ở Giang Nam, ngỡ như gặp gỡ trong giấc mộng.

Thời khắc này, đêm nay, tất cả đều không giống lần đầu họ gặp gỡ ở Giang Nam, càng ngỡ như gặp nhau trong giấc mộng.

"Trùng hợp quá." Cô nhúc nhích khóe miệng đông cứng, nở một nụ cười, nhét tay vào túi áo khoác, nhìn người trong xe, ánh mắt hơi chua xót, "Tôi không đến đâu, tôi phải quay về ký túc xá."

"Chắc chưa?"

Bạch Chỉ cũng không chắc, quay đầu nhìn bông tuyết đang rơi.

"Bạch Chỉ." Người trong xe gọi cô, thu tay về, chắp vào nhau, khẽ nheo mắt, không còn nhìn cô, thanh âm nặng nề như nước lạnh, "Chắc chắn sẽ không đến à?"

Bạch Chỉ im lặng không nói, dùng hành động trả lời.

Cứ vậy rời đi.

Nhưng thích một người sẽ rất dễ yếu lòng, cô đi được mấy bước đã quay lại, cửa xe vẫn mở.

"Lạnh quá." Bạch Chỉ đưa tay ra dưới mắt anh, đôi mắt ngấn nước nhìn anh, "Anh nhìn xem, tay tôi lạnh quá nên đỏ bừng rồi, tôi có thể mượn gió điều hòa trong xe anh được không?"

Phó Huyền Tây ngước mắt nhìn cô rất lâu, làm cô chột dạ: "Nếu không được thì ——"

Hơi ấm bao trùm bàn tay lạnh như băng của cô, kéo cô vào trong xe, cô lảo đảo, lúc ngã lên đùi anh, cô mở mắt.

"Để chân lên."

Bạch Chỉ cảm giác như con sâu ngọ nguậy, run rẩy trườn về phía trước.

"Để lên." Cô nằm sấp trên ghế, không dám ngẩng đầu.

Hình như cô nghe anh cười khẽ, cửa xe đóng lại, hơi ấm trong xe thổi tan tuyết lạnh trên người cô.

Cô sắp nảy mầm rồi (*).

(*) Ý nói Bạch Chỉ nằm lâu quá nên mọc rễ, nảy mầm.

Một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng cô: "Định nằm đó bao lâu nữa?"

Bạch Chỉ cắn môi, cảm thấy xấu hổ hết sức, rầu rĩ nói: "Chân anh dài quá, tôi không qua được."

"Hóa ra là tôi cản đường em."

Vừa nghe anh nói, chưa kịp giải thích, eo nhỏ đã bị người ta giữ lấy, nâng người ngồi dậy, mở mắt lần nữa, đã thấy mình ngồi cạnh anh.

Không ai nhắc đến khuy măng sét cô trả lại, giống như anh chưa từng đánh rơi, cô cũng chưa từng cầm lấy.

Trong xe im lặng quá mức.

Bạch Chỉ hơi khó xử, cô nắm đệm xe, vặn vẹo một hồi, không thể không nghĩ người có tiền bọn họ đều hỗn loạn vậy sao, yêu đương sai trái thì thôi đi, sao còn phải làm thế này thế kia với cô?

Sự kiêu ngạo trở về, cô vẫn không nghĩ mình có thể chấp nhận làm chuyện này với bạn trai của bạn cùng phòng, cô cúi đầu, mân mê ngón tay của mình.

Suy nghĩ một hồi, rốt cuộc cũng tìm ra dũng khí để hỏi: "Anh không sợ làm thế này, Trịnh Miểu Miểu sẽ không vui sao?"

Phó Huyền Tây nhướng mày, nhàn nhạt nói: "Sao lại sợ nó không vui?"

"Chuyện này…" Bạch Chỉ nhíu mày, lựa lời cẩn thận, "Hai người đang yêu đương ——"

Cô chưa kịp dứt lời, Phó Huyền Tây đã hoang mang nhìn cô, giống như vừa nghe thấy chuyện kinh thiên động địa.

Giọng điệu nguy hiểm: "Em nói gì?"

Hơi đáng sợ.

Bạch Chỉ rúc người sang bên kia, không dám nhìn anh, giọng nói còn nhỏ hơn trước: "Không phải hai người…"

Phó Huyền Tây chắc chắn mình không nghe nhầm, nhắm mắt, ngón tay thon dài véo véo sóng mũi.

“Nói thế này.” Giọng điệu từ tốn, tựa như anh muốn cô nghe rõ từng từ, “Cả em và nó đều nên đến khoa thần kinh kiểm tra não đi.”

Bạch Chỉ: “…”

Bị mắng rồi.

“Vậy hai người ——”

“Im miệng.”

Hung dữ mới là bản chất thật, dịu dàng chỉ là giả vờ.

Mười phút sau, cô bị bỏ lại dưới lầu ký túc xá.

–

Ký túc xá đại học Lâm Nghi cắt điện sinh hoạt vào lúc mười một giờ đêm, cả ký túc xá chìm trong bóng tối.

Bạch Chỉ rút dây điện đèn bàn, mở mức sáng nhỏ nhất, lấy quyển sổ to bằng lòng bàn tay từ trong hộp kim loại.

Mỗi trang trong đó đều tràn ngập mộng tưởng của một cô bé.

Cô lật sang trang mới, bắt đầu viết.

Trịnh Miểu Miểu nằm trên giường, giọng nói điệu đà truyền vào tai: “Chú nhỏ bảo em chia tay với anh, nói anh không xứng, nhưng em không nghe lời chú ấy đâu, em cảm thấy anh xứng.”

Từng câu từng chữ đều thể hiện rõ ràng, bạn trai cô ấy và Phó Huyền Tây là hai người khác nhau.

Tình cảm sai trái gì chứ, toàn là tưởng tượng trong đầu cô.

Bạch Chỉ cắn đầu bút, ngả người lên bàn, hồi tưởng khung cảnh ánh đèn leo lắt trong xe, người đàn ông đó bị những lời kinh thiên động địa của cô chọc giận, trán nổi gân xanh.

Nhưng mà, anh chỉ bảo cô im miệng.

Là kiềm chế, là phép tắc, là đáp án không bao giờ sai.

Cô muốn giành lấy đáp án này cho riêng mình.

Chương 11: Rượu độc có độc

Buổi sáng chỉ có hai tiết thí nghiệm, lúc Bạch Chỉ ra khỏi phòng thí nghiệm, cố vấn học tập gọi cô đến văn phòng.

Trận tuyết đêm qua rơi đến mười hai giờ rưỡi thì ngừng, sáng nay trời nắng.

Định gọi cho Phó Huyền Tây xin lỗi, rốt cuộc đành hoãn lại, Bạch Chỉ ra khỏi khu phòng thí nghiệm, bước đi dưới những vệt nắng, băng qua cầu Bát Quái trên hồ Toại Tâm, đến khoa Lâm Nghiệp.

Thật tốt làm sao, sau trận tuyết rơi nặng hạt lại là một ngày nắng.

Tâm trạng của Bạch Chỉ cũng được cải thiện, cô bước nhanh lên lầu.

Không biết hôm nay có chuyện gì vui, vừa bước vào cửa đã thấy giáo viên tập trung một chỗ nói chuyện với nhau, tâm trạng vui vẻ.

Bạch Chỉ gõ cửa, cố vấn học tập ngẩng đầu nhìn lên, thấy cô, lại gọi cô vào.

"Em đã điền đơn xin học bổng dành cho sinh viên khó khăn đúng không? Đến đây scan một bản đi, có một gói học bổng mới." Cố vấn học tập đưa cô một túi giấy tờ, bảo cô tự tìm đơn của mình.

Sau đó lại lấy một tờ đơn khác từ trong máy in, bảo cô điền vào, là giấy tờ bổ sung.

Bạch Chỉ hơi hoang mang, hai năm qua cô đã nhận được bao nhiêu học bổng lớn nhỏ, sao đột nhiên cuối học kỳ lại có thêm một cái nữa?

Tình cờ nhìn thấy số tiền học bổng, là mười ngàn nhân dân tệ, được

trao theo học kỳ.

Cô thấy hơi khó tin, cảm giác mỗi lần rơi vào cảnh khốn cùng lại tìm thấy hy vọng (*).

(*) Đoạn này trong bản gốc là "cảm giác mỗi lần rơi vào sơn trùng thuỷ phúc nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn", trích dẫn hai câu thơ trong bài thơ Du Sơn Tây Thôn của Lục Du, tạm dịch là "Sông khuất núi trùng ngờ tắt lối, liễu xanh hoa thắm lại thôn xa".

Lần trước vừa mất việc gia sư, hôm sau đã tìm được việc làm ở Đại Vũ.

Lần này vừa nghỉ việc ở Đại Vũ, lại có học bổng tốt như vậy rơi vào đầu.

Mặc dù số tiền học bổng không đến ngay, còn mất thời gian chuẩn bị và đợi giấy tờ bổ sung được phê duyệt.

Trái tim Bạch Chỉ đập liên hồi, cô ước mình có thể lao về quê nhà, đến chùa Chung Minh lạy Phật.

Buổi chiều lên lớp, cố vấn học tập công bố học bổng mới: Học bổng Diệc Tây, được trao theo học kỳ, mỗi gói trị giá mười ngàn, mỗi khoa có ba suất, một trong những điều kiện để giành được học bổng là sinh viên phải có hoàn cảnh khó khăn, tiếp theo là phải được nhiều người bình chọn nhất.

Ngài Phó Huyền Tây là người tài trợ cho học bổng này.

Lúc đó Bạch Chỉ đang ngồi cạnh bạn cùng phòng, nghe cố vấn học tập thông báo người giành được học bổng, họ đều nhìn cô.

Cán sự lớp Châu Tinh Tinh ngồi góc trái trên cùng, đỏ mắt nhìn cô chằm chằm.

Cô ấy có thành tích tốt, nhưng dù cho có cố gắng bao nhiêu, cũng chưa từng giành được hạng nhất từ Bạch Chỉ, bị mọi người đùa là ngàn năm hạng nhì.

Vốn dĩ đã đố kỵ với Bạch Chỉ, bây giờ học bổng mới vừa xuất hiện đã gọi tên Bạch Chỉ, làm sao có thể bảo cô ấy bình tĩnh được.

Rõ ràng cô ấy là người chăm chỉ nhất, vậy nên cô ấy nghĩ mọi người sẽ bình chọn mình, năng lực giao thiệp như vậy, mọi người nhất định phải chọn cô ấy!

Chắc chắn là có thỏa thuận ngầm!

Có chuyện mờ ám!

Trịnh Miểu Miểu cũng có biểu cảm kỳ lạ, thấp giọng lẩm bẩm: "Sao lại có cảm giác như được đo ni đóng giày sẵn vậy?"

Bạch Chỉ cúi đầu, nhìn số điện thoại vừa lưu, còn chưa kịp gọi, hơi sửng sốt.

Buổi trưa điền đơn cũng không nghĩ đến chuyện này, mỗi loại học bổng đều khác nhau, cô chỉ nghĩ mình tình cờ đáp ứng điều kiện được nhận học bổng thôi.

Tối qua gặp nhau ngoài cổng trường, trong mười phút đó, cô đã hỏi tại sao anh lại xuất hiện trước cổng trường Lâm Đại.

Anh chỉ nói mình đến làm vài việc, Quý Hải ngồi trên ghế lái, nhanh miệng chen ngang: "Đến đây làm việc thiện tích đức."

Lúc đó cô không hiểu, nhưng bây giờ thì hiểu rồi.

Cô tưởng mình trả khuy măng sét lâu như vậy mà không có động tĩnh gì chính là ngầm chấp nhận giữa họ không còn mối quan hệ nào.

Không ngờ đi lâu như vậy, anh lại tìm về lần nữa.

Có phải là… anh chưa tìm được niềm vui khác trong cuộc sống, hay là anh cũng có một chút ý tứ với cô?

Dù sao thì, đàn ông có cảm tình với phụ nữ cũng đâu có nghĩa là yêu.

Có không?

Hứng thú, mới mẻ?

–

Cầu Bát Quái trên hồ Toại Tâm, bốn giờ chiều, mặt trời chưa lặn.

Lịch xưa đã nói, hôm nay Thần Tình yêu hạ xuống phía Tây.

Bạch Chỉ đứng ngay trung tâm cầu Bát Quái, gương mặt hướng về phía Tây, bấm gọi người mà cả buổi sáng cô muốn gọi.

Điện thoại vang lên ba tiếng "bíp", thanh âm trầm thấp của anh truyền vào tai: "A lô."

Bạch Chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời phía Tây, mặt trời đã ngả về nơi đó, bầu trời mang sắc xanh hiếm thấy.

"Phó Huyền Tây." Cô gọi thẳng tên anh, "Nếu chuyện không ổn, em sẽ đến tìm anh."

Cô giơ tay về phía Tây, khẽ nheo mắt, viền ngón tay hóa thành màu hồng nhàn nhạt, tia nắng xuyên qua khe hở ngón tay cô, tạo thành một vòng sáng rực rỡ ở phía xa xa.

Tựa như giấc mộng, thì có sao, đầu ngón tay của cô vẫn phát ra ánh

sáng.

Ở đầu dây bên kia, giọng nói của Phó Huyền Tây không để lộ cảm xúc nào, anh hỏi: "Sao thế?"

"Em đến để cảm ơn anh." Bạch Chỉ cười, còn vô thức làm nũng.

"Thật à, cảm ơn chuyện gì?" Hình như anh cũng cười khẽ, "Cảm ơn vì đã thả em ra khỏi xe à?"

Bạch Chỉ hơi ngại ngùng, nghĩ thầm, không biết người này ghi thù hay là thích trêu chọc người khác, sao còn nhắc đến chuyện này.

"Em xin lỗi." Cô nói, "Em không cố ý hiểu lầm đâu."

"Vậy em muốn cảm ơn chuyện gì?"

"Cảm ơn…" Bạch Chỉ thở ra một hơi, "Cảm ơn vì đã đến làm việc thiện tích đức, em đã nhận được việc thiện của anh."

"Sao em biết đó là của anh?"

Bạch Chỉ không quan tâm, cô giả vờ: "Vậy em đến tìm anh được không?"

"Cũng không phải không thể." Anh dừng lại, thanh âm dần dần trở nên trầm thấp hơn, tựa như cố ý quyến rũ người ta, "Định cảm ơn anh thế nào?"

Bạch Chỉ nắm chặt toàn bộ tài sản của cô trong túi: "Em mời anh một bữa!"

Đầu dây bên kia trầm mặc một lát, sau đó, người kia cười không dứt: "Vậy anh nhất định phải ăn bữa cơm này thôi."

–

Bạch Chỉ mời anh ăn ở một quán ăn hết sức bình thường, mời người ta một bữa trong khả năng chi trả của mình, chọn một nơi tương đối gần chỗ của anh.

Cô từng làm thêm ở Đại Vũ, mấy ngày trước khi nghỉ việc, Từ Lẫm đưa cho cô mấy trăm tệ, nói là tiền lương cho mấy ngày cô xin nghỉ phép.

Anh ta nói, ở Đại Vũ, nếu không xin nghỉ trước thì không được trả lương, bảo cô cầm lấy, cô cũng nhận.

Tối qua Trần Nhiễm hỏi cô còn tiền không, cô nói không còn tiền, nhưng thật ra cũng không đến nỗi hết sạch tiền.

Từ nhỏ đến lớn đều nghèo khó, không có khao khát hưởng thụ vật chất, bình thường cũng chỉ dùng phiếu ăn để mua cơm, rất rẻ, trong túi vẫn còn mấy trăm tệ.

Chỉ sợ là một thời gian nữa không có công việc mới, cũng khó sống qua ngày.

Bạch Chỉ nghĩ vài trăm tệ chắc là cũng đủ cho hai người họ ăn một bữa.

Nếu thật sự không đủ, đến lúc thanh toán, có lẽ phải mượn người ta một chút?

Cô đến trước, không gian chật hẹp làm người ta thấp thỏm luống cuống, vậy nên cô cố ý chọn một bàn gần cửa sổ.

Cửa sổ kính khung gỗ rộng mở, đường phố tấp nập, mặt trời buổi chiều sắp lặn.

Lá bạch quả màu vàng óng, hình như còn vàng hơn lần trước họ dùng trà chiều trong nhà hàng Tây ở Phố Trung tâm.

Phó Huyền Tây không bảo Quý Hải lái xe, tự mình vào bãi đỗ xe, tìm chiếc xe rẻ tiền nhất, lái đi.

Xuống xe, khóa cửa, nhìn thấy nóc xe bám đầy bụi vì đã lâu không dùng đến, chỉ muốn bật cười ——

Thật kỳ lạ, có một ngày anh lại vì một cô bé, thật sự lái chiếc xe tồi tàn này ra đường, chỉ là để người ta không cảm thấy bữa cơm rẻ tiền này còn không đủ trả tiền cước xe cho anh.

Anh quay đầu, đúng lúc nhìn thấy Bạch Chỉ ngồi cạnh cửa sổ, mỉm cười vẫy tay với anh.

Hôm nay cô mặc áo len trắng mềm mại, tóc vẫn buông xõa, một cơn gió thoáng qua, thổi bay lọn tóc bên má, che hết nửa gương mặt cô.

Nụ cười ẩn ẩn hiện hiện, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời trong trẻo.

Đó là… một cảm giác rất sống động.

Là động cơ để hôm nay anh vờ ngớ ngẩn.

–

Kể từ thời khắc nhìn thấy Phó Huyền Tây, nụ cười của Bạch Chỉ chưa từng biến mất, ánh mắt cô dõi theo anh, mãi đến khi anh bước vào, ngồi đối diện cô.

"Hôm nay anh tự lái xe đến đây sao?" Bạch Chỉ lau sạch sẽ mặt bàn bên phía anh, rót nước cho anh.

Hôm nay Phó Huyền Tây vẫn mặc áo khoác đen, lúc ngồi xuống, vạt áo hơi cong lên.

"Tài xế chạy mất rồi," anh nói, "chỉ có thể tự lái xe thôi."

Bạch Chỉ biết anh đang đùa, vậy nên cô đoán tâm trạng anh cũng rất tốt.

Cô chủ động giúp anh tráng qua chén đũa, bảo anh gọi món, vui vẻ đáp lời anh: "Vậy anh bắt anh ấy trở về đi."

"Không bắt được, hay là em lái xe cho anh đi?" Giọng nói mang theo ý cười, như đang trêu chọc.

Bạch Chỉ cũng thong thả trả lời: "Dạ được."

Nghĩ ngợi một lát, sợ anh tin là thật: "Nhưng em không có bằng lái, cũng không biết lái xe."

Anh lật thực đơn, bình thản nói: "Sợ gì chứ? Em biết lái xe đạp không?"

Bạch Chỉ gật đầu: "Dạ biết."

"Vậy em lái xe đạp chở anh cũng được." Anh gọi món, đưa thực đơn cho phục vụ, gọi thêm thức uống nóng cho cô, "Có sữa nóng không?"

Nhân viên phục vụ gật đầu mỉm cười: "Dạ có."

Bạch Chỉ hỏi: "Anh muốn uống gì?"

"Anh à?" Anh khẽ nhướng mày, "Anh uống rượu, như vậy thì không cần phải lái xe."

Bạch Chỉ: "…"

Đương nhiên chỉ là đùa thôi, cuối cùng anh không uống rượu, chỉ uống sữa nóng giống cô.

Nếu bữa trà chiều ở nhà hàng Tây White House trong Phố Trung tâm lần trước tựa như giấc mộng, vậy thì bữa ăn tối nay có vẻ chân thật hơn nhiều.

Tuy trong tiệm không yên tĩnh lắm, nhưng rất sạch sẽ, ngăn nắp, vệ sinh, sát bên đường lớn, món ăn được bày trí đẹp mắt, mà còn là món Trung.

Gần gũi với khói lửa nhân gian hơn.

Nhưng cuối cùng, Bạch Chỉ cũng không thể trả tiền cho bữa ăn này, Phó Huyền Tây đã trả trước.

"Em đã nói sẽ mời anh một bữa để cảm ơn mà." Giọng điệu của cô hơi ủ rũ, lại không hề làm người ta chán ghét, mà còn làm người ta cảm thấy vui vẻ.

Khi đó họ đã ra khỏi tiệm cơm, đang đứng trên lề nhìn đường phố.

Con đường này thiên vị cây bạch quả, vừa mới lên đèn, lá bạch quả rì rào trên đỉnh đầu, rải tia sáng sặc sỡ xuống đất.

"Không phải ——" Phó Huyền Tây dừng lại, kéo cô vào lòng, "Có xe kìa, em phải đứng bên cạnh anh mới được."

Tựa như phối hợp với anh, một chiếc xe đột ngột phóng qua, tiếng xe gầm rú vang lên.

Gương mặt của Bạch Chỉ áp lên áo khoác của anh, lành lạnh, cảm nhận được đường may, mang theo hương nước hoa tuyết tùng tươi mát.

Thật kỳ lạ, giữa khói lửa nhân gian, lại vừa đắm chìm trong mùi thức ăn lâu như vậy, anh vẫn không bị ảnh hưởng chút nào.

Cô không lùi bước khỏi vòng tay anh ngay, anh cũng không buông

cô ngay.

Mãi đến khi một đứa bé đùa giỡn bên chân, cô mới đỏ mặt lùi bước, tựa như tỉnh dậy khỏi giấc mơ.

Anh cũng không có phản ứng gì khác thường, chỉ mỉm cười, nói tiếp chuyện ban nãy: "Còn không phải vì anh muốn lần sau em có thể mời anh à?"

Nhìn xem, thật sự giỏi dỗ dành cô gái nhỏ.

Bạch Chỉ nghĩ thầm, dẫu biết anh chỉ thuận miệng nói ra, nhưng cô không khỏi mong đợi đến ngày đó.

"Vậy… Vậy lần tới, em ——"

"Lần tới," Giữa màn đêm, anh nở nụ cười thâm sâu, "Cảm ơn anh cho đàng hoàng."

Rõ ràng chưa xa nhau, vậy mà đã tìm lý do để lần sau gặp lại.

Anh thật giống một loại rượu mê người nhưng kịch độc.

Dẫu biết là có độc, lại luôn nghĩ, mình chỉ uống một ngụm thôi, được không?

Chương 12: Có đôi có cặp

Vẫn chưa trễ lắm, anh mời cô đi xem kịch, nói một người bạn vừa khai trương sân khấu kịch, cho anh hai vé.

Bạch Chỉ không hỏi, tại sao anh độc thân mà người ta lại đưa anh hai vé.

Tóm lại là, lúc mơ màng ngồi dưới khán phòng của sân khấu kịch, ánh đèn tối dần, cô nhận ra tay mình bị anh nắm lấy.

Nhiệt độ bàn tay anh cao hơn nhiệt độ bàn tay cô, làm người ta khao khát hơi ấm đó.

Mùa đông đến, tay chân cô lạnh, không thể tự mình giữ ấm.

Vở kịch đêm đó là "Yêu Thầm Đào Hoa Nguyên", là một vở kịch kinh điển.

Nói về tình yêu, có nuối tiếc, có cảm động, Bạch Chỉ vừa xem vừa khóc, người bên cạnh đưa tay lau nước mắt cho cô.

Khăn tay mềm mại, trông thật quen thuộc.

Cô quên mất mình đang khóc, nhìn thấy màu sắc và hoa văn trên chiếc khăn tay, lại trầm mặc: "Không phải là…"

Anh ghé đến gần, môi mỏng chạm vào vành tai cô, nhỏ giọng thì thầm: "Có phải kẻ trộm nào đó để lại cho anh không?"

Hóa ra anh biết tất cả.

Da mặt Bạch Chỉ nóng lên, cô đưa tay định cầm lấy, nhưng giữa bóng tối, bàn tay cô bị anh bắt lại.

“Đừng gây sự.” Thanh âm trầm khàn, “Còn chưa tính sổ với em đấy.”

Rõ ràng là đe dọa, nhưng tại sao qua lời anh lại mập mờ như vậy?

Bạch Chỉ không dám nhúc nhích, lại cảm giác bàn tay anh nắm lấy bàn tay cô nâng lên.

Cô quay đầu nhìn sang, có gì đó ấm áp trên mu bàn tay.

Anh hôn bàn tay cô.

Bạch Chỉ vội vàng dời mắt, trái tim loạn nhịp, không cách nào tập trung vào vở kịch, trong đầu chỉ còn lại cảm giác anh đặt nụ hôn lên mu bàn tay của cô.

Nghĩ tới nghĩ lui, lòng bàn tay toát mồ hôi, hình như anh phát hiện ra, nhẹ nhàng mỉm cười: “Em sợ như vậy, tại sao chưa từng từ chối anh?”

“Em…” Bạch Chỉ hoảng loạn, không biết nên trả lời thế nào.

Chẳng lẽ lại nói, điều anh làm chính là điều em mong muốn?

–

Đến tận thời điểm vở kịch đêm đó kết thúc, nhiệt độ trên da mặt của Bạch Chỉ cũng không hề hạ xuống.

Sau khi lên xe, bàn tay bị anh nắm lấy cuối cùng cũng được tự do, trên đó còn lưu lại nhiệt độ không thuộc về cô.

“Đi đâu bây giờ?” Phó Huyền Tây nghiêng người sang, thắt dây an toàn cho cô, cổ áo anh lướt qua mặt cô, mang theo mùi hương nhàn nhạt, “Theo anh nhé?”

“Em, em muốn về trường.” Bạch Chỉ không dám nhìn anh, cúi đầu chọc chọc ngón tay, “Sắp đến giờ đóng cửa rồi.”

Cô cảm thấy có lẽ mình nên quay về trấn tĩnh lại, hoặc chuẩn bị cho chu đáo.

“Ừm…” Anh cố tình dài giọng, còn trêu chọc một chút, “Qua giờ đóng cửa thì càng tốt, như vậy sẽ không cần đưa em về.”

Bạch Chỉ đột ngột quay đầu nhìn anh, đôi mắt lấp lánh, vừa ngạc nhiên, vừa ấm ức.

“Được rồi.” Anh mỉm cười khởi động xe, “Đùa thôi, anh đưa em về.”

Trên đường đi, anh không nói nhiều, tâm tình của Bạch Chỉ cũng chầm chậm bình tĩnh lại.

Xe chạy đến cây ngô đồng bên cạnh tòa nhà ký túc xá của cô, cô tháo dây an toàn, chuẩn bị xuống xe, bị anh gọi lại: “Anh làm tài xế cho em, không cảm ơn anh à?”

Bạch Chỉ không nghĩ ngợi gì, nói cảm ơn.

Anh khẽ nhíu mày, sau đó cũng không đành lòng, gương mặt giãn ra: “Cũng được.”

Bạch Chỉ thở phào nhẹ nhõm, chạy trối chết.

Lần này, Phó Huyền Tây không lái xe đi ngay.

Dù đó là một chiếc Mercedes-Benz, nhưng cũng là mẫu mã của hai năm trước, không quá bắt mắt, anh đỗ xe dưới cây ngô đồng như vậy cũng không sợ người ta dòm ngó.

Trong xe đang phát một bản nhạc blues, anh cứ ngồi trong xe như vậy, nhìn bóng lưng của cô bé mặc áo len trắng chạy đi mất.

Thật sự là, chạy trốn nhanh hết sức.

Anh cúi đầu, nhìn vào gương chiếu hậu, cũng không nghĩ mình có điểm nào đáng sợ.

Mấy sinh viên tốp ba, tốp bốn bước ngang qua xe anh, đôi lúc lại nhìn sang, cặp đôi trong sân bóng rổ bên cạnh còn do dự chưa chịu tách ra, gần gũi thân mật.

Nữ sinh nhỏ nhắn, mặc áo khoác len lông xù, được nam sinh nâng lên, ném quả bóng vào rổ, tươi cười vui vẻ.

Nam sinh không đành lòng thả cô ấy xuống, ngẩng đầu đòi hôn.

Đó là một đêm đẹp trời, mặt trăng tỏa sáng rực rỡ, bóng người đổ xuống sân bóng rổ, có đôi có cặp.

Phó Huyền Tây dời mắt, cười khẽ, nâng kính xe lên, rời đi.

–

Bạch Chỉ lại đến Đại Vũ, hỏi Từ Lẫm cô có thể đến làm thêm trong kỳ nghỉ đông không.

"Tôi học bảo vệ thực vật, ở đây có thiếu thợ làm vườn hay người trồng cây không? Cái nào tôi cũng làm được!"

Cô không muốn làm nhân viên phục vụ nữa, đó không phải là chuyên môn, cũng không biết rõ khách hàng mà mình sẽ gặp là ai, người đàn ông trước đó để lại nỗi ám ảnh quá lớn.

Nếu như không được, cô phải tìm một công việc khác.

Sở dĩ cô đến đây hỏi là vì muốn tìm hiểu về Phó Huyền Tây càng nhiều càng tốt.

Gặp được cô, Từ Lẫm vô cùng vui vẻ, anh ta dựa người lên cột nhà, lịch sự trò chuyện với cô.

Một người am hiểu như Từ Lẫm làm sao có thể không nhìn ra sự tình, anh ta thường xuyên tới lui những nơi này, tâm tình lứa đôi, chỉ cần liếc mắt một cái đã hiểu rõ.

Ngày đó anh ta mang trả khuy măng sét mà Bạch Chỉ để lại, sắc mặt của Phó tiên sinh u ám như giông bão kéo đến.

Nhưng đó chỉ là khuy măng sét, nếu là người khác mang đến, chỉ sợ Phó tiên sinh nhà họ sẽ ném đi mất, không có cách nào mang về nhà.

Không chỉ mang về, mà còn cất giữ cả chiếc khăn tay.

Từ Lẫm rất giỏi nhìn người, đối xử với Bạch Chỉ nhiệt tình như khách quý: "Tất nhiên rồi, phù hợp với chuyên ngành của cô, như vậy thì tốt quá."

Hai người họ trò chuyện, không để ý một người bước vào hành lang, người đó khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, ăn mặc hơi chợ búa, chính là người đêm đó đã cố kéo Bạch Chỉ vào căn phòng ở Đại Vũ.

Phó chủ tịch của công ty công nghệ Tân Vũ.

Trình An liếc mắt đã nhìn thấy Bạch Chỉ đứng trong sảnh lớn.

Gương mặt này, khí chất này, rất giống bạch nguyệt quang của Bùi tiên sinh nhà anh ta.

Sở dĩ anh ta nhớ rõ như vậy là vì đã từng tham dự một bữa tiệc ở nhà họ Bùi.

Ngày đó trời mưa, mọi người đều ở trong nhà, anh ta ra ngoài nói chuyện điện thoại, quay đầu nhìn thấy Bùi Tu Niên thất thần nhìn bức ảnh.

Nhìn ngắm hết nửa tiếng.

Sau đó, anh ta tình cờ nhìn thấy bức ảnh, cô gái trong ảnh mặc đồng phục học sinh màu xanh trắng, buộc tóc đuôi ngựa, nụ cười thuần khiết, mang dáng vẻ của mối tình đầu.

Nhìn thấy một lần sẽ không thể nào quên.

Nghe đồn đó là bạch nguyệt quang của Bùi Tu Niên.

Bản thân Trình An cũng không nghĩ đến Đại Vũ sẽ gặp một người giống hệt bạch nguyệt quang như Bạch Chỉ.

Không ngờ hôm nay sẽ gặp ở đây.

Nghĩ đến chuyện lần trước, anh ta không tiến lên mà bước ra khỏi Đại Vũ.

–

Bạch Chỉ và Từ Lẫm thương lượng xong chuyện làm thêm, cô rời khỏi Đại Vũ.

Vừa rẽ một góc, lại nghe thấy tiếng kèn xe chói tai bên đường, làm cô run rẩy.

Lúc hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn lên, thấy một người đàn ông đang dựa vào bức tường trước mặt, bị làn khói bao phủ, nheo mắt nhìn cô.

Đừng nói là… Bạch Chỉ hít một hơi, bỏ chạy.

“Chạy cái gì?” Trình An giữ lấy cổ tay cô.

Bạch Chỉ vùng vẫy thoát ra, hét to: “Ăn cướp ——”

Vừa kêu một tiếng, miệng đã bị bịt lại.

Trình An thấp giọng, ghé vào tai cô cảnh cáo: “Đừng kêu bậy.”

Tất nhiên không thể nghe theo anh ta, Bạch Chỉ ra sức lên tiếng, lặp lại chiêu cũ, giẫm lên chân anh ta.

Làm sao Trình An có thể để cô đạt được ý đồ, nhanh chóng tránh ra, một mực kéo cô đến chiếc xe đang đỗ bên cạnh.

Dọc con đường, vài người tò mò nhìn họ, nhưng Trình An chỉ cười nói: “Bọn tôi cãi nhau.”

Không ai cảm thấy cô đang gặp nguy hiểm.

–

Xe của Trình An đỗ dưới gốc cây, anh ta lấy chìa khóa ra, mở cửa xe, một tay vẫn giữ chặt Bạch Chỉ.

Nhưng ít ra cũng đã thả lỏng một chút, một tay của Bạch Chỉ được thả ra.

Cô nhớ lần trước đến Đại Vũ đã nhét một cây kéo trong túi áo khoác, lúc giặt quần áo cũng quên lấy ra.

Đó là một cây kéo gấp, lúc gấp lại còn nhỏ hơn bàn chân mèo con, trước đây mua hộp kim chỉ được tặng kèm.

Bạch Chỉ đưa tay chạm vào cây kéo, phát hiện nó thật sự còn ở đó, thấy hơi bất ngờ!

Trong lúc Trình An mở cửa xe, cô lén lút rút cây kéo, mở ra, đâm một nhát lên tay anh ta.

"Ui ——"

Trình An buông tay ngay, kéo tay áo lên, máu tràn ra ở chỗ bị đâm.

Đến lúc rồi!

Bạch Chỉ hít một hơi, chạy nhanh như đang tham gia cuộc thi chạy năm mươi mét.

Chỉ tiếc là cây kéo được dùng để thêu thùa may vá, trời lạnh còn làm sức lực của cô suy giảm, vết thương không sâu lắm, Trình An phản ứng, nhanh chóng tóm lấy cô.

"Đúng là cô rồi." Trình An xuýt xoa, giật lấy cây kéo trong tay cô, "Còn cầm theo công cụ gây án à?"

"Buông ra, đồ khốn!" Bạch Chỉ thở hổn hển, ánh mắt hung dữ nhìn hắn chằm chằm, "Anh không sợ Phó Huyền Tây tìm anh tính sổ sao?"

Trình An bật cười: "Không phải cô chỉ là một con nhóc không tiền không quyền chuyên đi đào mỏ sao? Còn nghĩ người ta giúp cô là vì thích cô à?"

"Chẳng qua anh ta không muốn nhìn người khác gây rối trên địa bàn của mình thôi, sao còn mơ mộng giữa ban ngày thế, tưởng mình là chim sẻ hóa phượng hoàng à?"

Trình An quan sát cô từ trên xuống dưới, nói: "Nếu cô ngoan ngoãn yên tĩnh một chút, đúng là rất giống chị gái kia, tôi giới thiệu cô cho anh em tốt của tôi nhé? Đảm bảo giàu sang phú quý."

Bạch Chỉ vừa nghe đã hiểu, người này chắc chắn rất sợ Phó Huyền

Tây, càng muốn mang anh ra làm bia đỡ đạn.

"Tất nhiên là anh ấy thích tôi rồi!" Bạch Chỉ thấy áy náy, nhưng buộc lòng phải tỏ ra khí thế, "Nếu không, anh nghĩ tại sao tôi lại có mặt ở đây?"

Trình An nhớ lại cảnh tượng Bạch Chỉ và Từ Lẫm cười nói trong sảnh, cũng hơi tin lời cô: "Cô nói Phó tiên sinh thích cô à?"

"Tất nhiên!" Bạch Chỉ thấyấnnh ta tin lời cô, khí thế càng lên cao ngút trời, cao giọng, "Tôi là bạn gái của Phó Huyền Tây, anh ấy chỉ thích tôi thôi!"

Một chiếc Aston Martin đỗ lại sau lưng cô.

Phó Huyền Tây vừa xuống xe, nghe thấy ai đó nói anh thích cô.

Anh ngước mắt nhìn sang.

Rõ ràng cô bé chỉ là một chú gà nhỏ, vậy mà lại giả vờ hung dữ, giương nanh múa vuốt, mang hết võ nghệ đẩy người kia ra.

Phó Huyền Tây nhíu mày, bước về phía đó.

Bạch Chỉ vẫn chưa nhận ra sự tình, mạnh dạn nói thêm: "Nếu anh dám động đến tôi một lần nữa, chắc chắn anh ấy sẽ không bỏ qua cho anh!"

Trình An nghe vậy, nửa tin nửa ngờ, anh ta cũng tương đối hòa nhập với người trong giới, gần đây bị đày đi nơi khác, vừa mới trở về, cũng không nghe ai nói bên cạnh anh đã có một người phụ nữ.

Hẳn là con nhóc đào mỏ này đang đùa với lửa rồi.

"Cô đặc biệt ——" Mới mắng được nửa câu, đột nhiên nhìn thấy Phó Huyền Tây chậm rãi bước đến sau lưng Bạch Chỉ, hắn tròn mắt,

“Phó, Phó, Phó…”

Bạch Chỉ chưa hiểu, còn tưởng anh ta sợ cô, thừa cơ hội này, dọa anh ta thêm một chút: “Phải, là Phó ——”

“Phó Huyền Tây.” Phó Huyền Tây bước đến sau lưng cô, chu đáo nói tiếp nửa câu sau thay cô.

Bạch Chỉ im bặt, miệng mở ra còn chưa kịp đóng lại, chớp chớp mắt, da đầu tê dại.

Không, không phải đâu, anh, anh, anh?

Sao lại có thể như vậy, Bạch Chỉ cắn môi, khóc không ra nước mắt, ước gì có thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Trình An phản ứng nhanh hơn, hắn lấy cây kéo ra, để lộ vết thương đang chảy máu trên tay, đổi trắng thay đen: “Phó tiên sinh, cô ấy…”

Phó Huyền Tây rũ mắt nhìn, cây kéo còn dính một chút máu, bây giờ đã khô lại.

“Cô ấy thế nào?” Giọng điệu hờ hững nhưng đáng sợ hết sức.

Trình An toát mồ hôi lạnh, nghĩ thầm, chẳng lẽ lời con nhóc này nói là thật sao?

Vị tiên sinh này thật sự thích cô?

“Cô ấy…” Trình An luống cuống đến mức không nói được một câu đầy đủ.

“Anh ta muốn bắt em đi!” Bạch Chỉ không thèm xấu hổ nữa, đỏ mặt quay đầu tố cáo, “Em không quen anh ta, nhưng lần nào anh ta cũng muốn bắt em đi!”

Phó Huyền Tây khẽ nhướng mày nhìn cô, nở nụ cười ẩn ý: "Thật sao, bạn gái yêu dấu… của anh?"

Bạch Chỉ ngại muốn chết, mặt cô đỏ bừng, né tránh ánh mắt của anh, gật đầu: "Dạ thật."

"Nghe chưa?" Phó Huyền Tây nhìn Trình An chằm chằm, môi nở nụ cười, ánh mắt lại lạnh lẽo đáng sợ.

"Hiểu lầm thôi!" Trình An sợ hãi, vừa cười vừa giải thích, "Thật sự chỉ là hiểu lầm thôi!"

"Tôi không biết em gái này là bạn gái của Phó tiên sinh, tôi chỉ muốn đưa cô ấy ra ngoài đi chơi thôi, hiểu lầm, thật sự chỉ là hiểu lầm!"

"Thật sao?" Gương mặt của Phó Huyền Tây khó hiểu, "Tôi cũng không biết bạn gái tôi bảo người khác dẫn đi chơi từ bao giờ."

Anh đưa tay ra hiệu cho Quý Dung sau lưng: "Gọi cho Trình tiên sinh, hỏi xem ông ấy dạy dỗ con trai thế nào, có cần tôi giúp đỡ không."

"Được." Quý Dung thật sự muốn gọi.

Trình An biết ngay chuyện không ổn.

Ngày ngày giao du với người trong giới, làm sao có thể không hiểu được, một gia tộc nhỏ như nhà họ Trình mà đắc tội với nhà họ Phó, chắc chắn ba anh ta sẽ vứt bỏ anh ta để bảo vệ gia sản!

"Xin lỗi, em gái! À không, chị gái, chị dâu!"

Trình An nhịn nhục, cầu cứu Bạch Chỉ, cũng không còn quan tâm mặt mũi, hạ mình rất thấp: "Tôi có mắt như mù!"

"Xin rộng lòng tha thứ cho tôi, sau này tôi chắc chắn sẽ giữ phép

tắc, lần này tôi sai rồi!”

Bạch Chỉ còn đang đắm chìm trong lời của Phó Huyền Tây, “bạn gái của anh”, không cách nào kiềm lòng được, Trình An bất ngờ thay đổi thái độ như vậy, làm cô giật mình.

Cô ghé sát vào Phó Huyền Tây, nhanh chóng lấy lại sự tự tin: “Anh giả vờ cái gì, chỉ biết ỷ mạnh hiếp yếu.”

“Em gái tốt bụng, chị dâu tốt bụng, tha thứ cho tôi ——”

“Được rồi.” Phó Huyền Tây xoa thái dương, dần dần mất kiên nhẫn, “Quý Dung, đến nhà họ Trình đi, sau này tôi không muốn nhìn thấy anh ta nữa.”

“Được.”

Trình An vẫn giãy dụa xin tha, nhưng Phó Huyền Tây chỉ kéo Bạch Chỉ rời đi, không nhìn lại lần nào.

–

Đi được một đoạn, Bạch Chỉ chủ động xin lỗi: “Vừa rồi em không cố ý đâu, anh đừng tức giận.”

“Thật sao? Không phải vừa rồi còn hét to là bạn gái của anh sao?”

Giọng điệu còn mang theo ý trêu chọc, nhưng cũng nghe ra được, anh không hề tức giận.

Chẳng qua là khơi dậy niềm hứng thú trêu chọc trong anh, hình như anh muốn nhìn thấy cô đỏ mặt.

Bạch Chỉ cúi đầu cắn môi, lòng bàn tay bị anh nắm lấy, bây giờ cũng toát mồ hôi, cô không dám đáp lời.

Nhưng đúng là mặt đỏ lên rồi.

–

Sau đó, Phó Huyền Tây nhờ người thăm dò, tìm hiểu xem tại sao Trình An lại gây sự với Bạch Chỉ hết lần này đến lần khác.

Quý Dung làm việc rất hiệu quả, nhanh chóng mang tin tức trở về.

Phó Huyền Tây không đọc tài liệu nữa, ném lên mặt bàn ở phía xa xa, gác chân phơi nắng, giơ tay ra hiệu: "Nói chi tiết hơn một chút đi."

Quý Dung gật đầu.

"Tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng rồi, đêm đó ở Đại Vũ, Trình An nói anh ta muốn giới thiệu một anh trai cho Bạch Chỉ, cô Bạch từ chối, Trình An mắng cô ấy, nói nếu vẻ ngoài của cô ấy không giống người kia, chắc chắn sẽ không nhận được đãi ngộ này."

"Người kia là bạch nguyệt quang của Bùi Tu Niên."

"Dáng vẻ và khí chất của cô Bạch tương đối giống người kia, có lẽ Trình An muốn lấy lòng Bùi Tu Niên, vậy nên mới có ý định đưa cô Bạch sang đó."

Biểu cảm trên gương mặt của người đang lười biếng phơi nắng dần dần trở nên lạnh lẽo.

Quý Dung còn báo cáo hành động và phương hướng gần đây của Bùi Tu Niên, bất kể chuyện lớn chuyện nhỏ.

Một tay Phó Huyền Tây đỡ trán, nghe hết chuyện, lại mỉa mai: "Hắn giả vờ tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, xem người khác là kẻ ngốc."

Nhà họ Bùi của Bùi Tu Niên là đối thủ một mất một còn của nhà họ

Phó suốt nhiều năm qua, rõ ràng Bùi Tu Niên là trụ cột của nhà họ Bùi.

Người này ba mươi lăm tuổi, vẻ ngoài nhã nhặn, nhưng thật ra là một doanh nhân hết sức thủ đoạn và tàn nhẫn, quấy phá trên thương trường mà không để lại động tĩnh.

Lớn hơn Phó Huyền Tây tám tuổi, cùng thế hệ với ba của Phó Huyền Tây, Phó Kính Chi, nhưng đến bây giờ vẫn chưa kết hôn.

Nghe nói hồi còn trẻ, anh ta yêu một người phụ nữ hơn tuổi, lẽ ra không nên yêu, nhưng yêu rồi cũng không có được.

Sau đó, bạch nguyệt quang biến mất, anh ta mở một vườn hoa ở trung tâm thành phố, chuyên trồng những loại cỏ hoa mà bạch nguyệt quang yêu thích.

Vườn hoa tên "Hoài Ân", chiếm diện tích cực kỳ lớn, kéo dài từ đầu đường đến cuối hẻm, người bình thường chỉ có thể nhìn từ xa.

Nhắc đến chuyện này, Quý Dung nhớ ra mình quên nói một chuyện: "Phải rồi, trước đây cô Bạch đã đến Hoài Ân của Bùi Tu Niên, mua mấy bông hoa nhài."

Nghĩ ngợi một lát, thấy nói vậy cũng chưa chính xác, anh ta sửa lại: "Nói đúng hơn là được tặng, Bùi Tu Niên tặng."

Lại nghĩ ngợi một hồi, anh ta nói tiếp: "Lần đầu tiên Bạch Chỉ đến Đại Vũ, đúng lúc cháu gái của Bùi Tu Niên đang bán hoa nhài gần đó, cô Bạch đã mua một chuỗi."

Dừng lại một lát, anh ta nói: "Có lẽ vì lý do này nên mới có lần thứ hai."

Phó Huyền Tây lười biếng ngồi trên ghế dựa, mở mắt một lát: "…"

Thì ra chuỗi hoa nhài đó lấy từ tay Bùi Tu Niên.

Chương 13: Quyết chiến đến cùng

Gần cuối học kỳ, giáo viên cũng dần dần dạy hết môn, các lớp thí nghiệm cũng đã kết thúc.

Từ nhỏ Bạch Chỉ đã học hành vô cùng nghiêm túc, cô thông minh, có trí nhớ tốt, thi cuối kỳ cũng không có gì khó khăn.

Giống hệt hai năm qua, cô tìm phòng học trống trong khu giảng đường để ôn tập, bạn học vây quanh cô hỏi trọng điểm ôn thi.

Đa số giáo viên sẽ giới hạn phạm vi ôn tập vào tiết cuối cùng, nhưng phạm vi của giáo viên lúc nào cũng rộng, không khác nào học thuộc lòng cả một quyển sách.

Học kỳ nào Bạch Chỉ cũng xếp hạng nhất, nếu phải so sánh, mọi người vẫn muốn tập trung tìm hiểu trọng điểm ôn tập của cô hơn.

Nhưng hôm nay xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Như thường lệ, Bạch Chỉ lật sách, cẩn thận phân tích trọng điểm mà giáo viên đã nêu, một giọng nói châm chọc phát ra từ cửa phòng học ——

"Chà, lại làm người tốt, chia sẻ trọng điểm cho mọi người."

Cô ngừng bút, ngẩng đầu nhìn về phía cửa cùng mọi người.

Là cán sự lớp Châu Tinh Tinh, cũng là người ngàn năm hạng nhì của lớp.

Thật ra Châu Tinh Tinh học rất giỏi, nhưng lần nào cũng bị Bạch Chỉ áp đảo, vậy nên mới có ác cảm với Bạch Chỉ.

Cũng không phải là chán ghét, nhưng từ xưa đến nay, văn nhân tương khinh (*), vẫn có ghen ghét đố kỵ.

(*) Nhà văn thường khinh nhau, đấu đá lẫn nhau.

Bình thường, Bạch Chỉ rất khép kín, hết giờ học lại đi làm thêm, không thể bồi dưỡng các mối quan hệ xã giao, vậy nên cũng hiếm khi gặp phải Châu Tinh Tinh.

Cô nhéo nhéo ngón tay cứng đờ, phớt lờ cô ấy, cúi đầu nói tiếp.

"Chúng ta xem phần này ——"

"Giả vờ cái gì." Thái độ của cô thờ ơ như vậy, chọc giận Châu Tinh Tinh, đột nhiên cô ấy cao giọng, "Ai biết được trọng điểm có phải do cậu vẽ ra hay không, nếu không phải như vậy, làm gì có chuyện chỉ có mình cậu xếp hạng nhất?"

"Cậu còn giấu chuyện gì chưa nói với mọi người à?"

Đám đông xì xào bàn tán, còn có người để lộ biểu cảm lạ.

Thi cuối kỳ ở đại học hoàn toàn khác với cấp ba, một số môn ôn tập theo trọng điểm mà giáo viên đã nêu là có thể đạt điểm cao.

Sinh viên được nhận vào đại học 985 cũng không hề ngốc, trọng điểm như nhau, đều ôn tập nghiêm túc, vậy mà…

Chuyện này thật ra cũng hơi vô lý, đều học cùng giáo viên, kết quả cuối cùng chẳng phải đều dựa vào bản thân sao?

Châu Tinh Tinh làm người ta hoài nghi, không khỏi đắc ý, khẽ hất cằm nhìn Bạch Chỉ.

Bình thường cô ấy giỏi giao thiệp, tất nhiên lời nói rất có tính thuyết phục, làm sao một người không biết lấy lòng người khác như Bạch

Chỉ có thể so sánh với cô ấy?

Bị giáo viên thiên vị hết lần này đến lần khác, học bổng tốt như vậy…

Bạch Chỉ khẽ nhíu mày, không hiểu rõ tại sao vị cán sự lớp ngày thường xem trọng mặt mũi, hôm nay lại bất chấp thể diện đối đầu với cô như vậy.

Bình thường, cùng lắm cũng chỉ mỉa mai châm chọc cô hoặc là lén lút làm khó cô, nhưng mọi chuyện đều diễn ra vụng trộm vậy thôi.

Dây dưa với cô ấy thật phí thời gian, vậy nên Bạch Chỉ thu dọn sách vở, đứng dậy nhường chỗ cho cô ấy.

"Nếu cậu có ý tưởng nào hay hơn, cậu có thể chỉ ra trọng điểm, dù sao cậu cũng là cán sự lớp, chẳng phải giúp đỡ mọi người là trách nhiệm của cậu sao?"

"Xùy." Châu Tinh Tinh đảo mắt xem thường, nhanh chóng bước đến: "Tớ tự làm ——"

Chưa kịp dứt lời, mũ áo đã bị kéo lại.

"Ai kéo áo tớ!" Châu Tinh Tinh tức giận quay đầu.

Trịnh Miểu Miểu từ sau lưng cô ấy lao đến, giọng nói điệu đà, còn mang theo ý cười: "Đó là ghế của Bạch Chỉ, sao cậu lại chiếm lấy?"

Bạch Chỉ thấy Trịnh Miểu Miểu bất ngờ xuất hiện, còn hơi ngạc nhiên.

Bình thường, Trịnh Miểu Miểu không bao giờ đến lớp ôn thi, cũng chưa từng quan tâm đến trọng điểm.

"Tớ chiếm cái gì…" Bị người ta vạch trần như vậy, Châu Tinh Tinh

kinh ngạc, cảm thấy kỳ lạ.

Trong ấn tượng của cô ấy, Trịnh Miểu Miểu luôn chán ghét Bạch Chỉ.

Sao đột nhiên lại nói giúp cho cô?

Trịnh Miểu Miểu cong môi, thiếu kiên nhẫn: "Người ta đang ngồi đó yên lành, sao cậu lại ra đây bày mưu tính kế?"

"Cậu!" Châu Tinh Tinh tức giận liếc mắt, không ngờ Trịnh Miểu Miểu lại xuất hiện đột ngột như vậy.

Bị người ta nói lời khó nghe như vậy, hình tượng người tốt mà cô ấy tạo nên không thể duy trì được nữa, cô ấy tức giận quay đầu rời đi.

Trịnh Miểu Miểu nhún vai, quay đầu nhìn về nhóm người đang xem kịch hay, lắc đầu: "Cán sự lớp đi rồi, sao các cậu còn chưa đi, không tin Bạch Chỉ thì ở lại làm gì?"

Thật sự có vài người xấu hổ rời đi, những người khác lại giả vờ như không có chuyện gì, tiếp tục ngồi lại tìm hiểu trọng điểm.

Trịnh Miểu Miểu đi đến ngồi cạnh Bạch Chỉ, thấp giọng mắng thầm: "Đúng là không có tác dụng gì."

Bạch Chỉ: "…"

Mãi đến khi màn đêm buông xuống, họ cùng nhau quay về ký túc xá, Bạch Chỉ mới nói cảm ơn.

"Cảm ơn gì chứ, cô ấy ghen tị học bổng mười ngàn tệ của cậu, cậu không nhìn ra à?"

Trịnh Miểu Miểu quay đầu nhìn cô chằm chằm, thái độ dò xét: "Mối quan hệ giữa cậu và chú nhỏ của tớ là gì?"

Bạch Chỉ không trả lời được, dứt khoát không nói.

Trịnh Miểu Miểu hơi hoảng hốt, đuổi theo cô: "Tớ hỏi cậu đấy, sao lại phớt lờ tớ?"

Lại nói: "Nói cho cậu biết, không phải chú ấy đối xử tốt với cậu là cậu muốn làm gì thì làm, không đơn giản vậy đâu."

"Cậu có biết người trong giới của bọn họ là người thế nào không? Họ không yêu đương đâu, dù cho họ có thích cậu, cũng chỉ là cảm xúc thoáng qua thôi!"

"Huống hồ chi, cậu còn chưa chắc chú ấy thích cậu. Cậu chưa từng yêu ai bao giờ, có phải chú ấy đối xử với cậu tốt một chút, mập mờ một chút, vậy là cậu đã nghĩ chú ấy thích cậu?"

"Còn nữa, dù cho chú ấy có thích cậu, vậy thì sao chứ, cậu có chắc chú ấy sẽ thích cậu lâu dài không? Mà dù chú ấy có thích cậu lâu dài thì cũng có làm được gì?"

"Cậu có biết gia đình chú ấy thế nào, thân phận của chú ấy là gì không? Gia đình chú ấy muốn chú ấy kết hôn với người mang thân phận gì? Người như cậu không bao giờ bước vào cửa nhà chú ấy được."

"Bất kể chú ấy có bao nhiêu tiền, bao nhiêu quyền lực, gia đình chú ấy vẫn sẽ ép buộc chú ấy kết hôn vào một gia đình có tiền hơn, quyền lực hơn, cậu chắc chắn chú ấy sẽ kiên định lựa chọn cậu sao? Hay là cậu nghĩ chú ấy sẽ chống đối gia đình, vứt bỏ gia đình đàng gái hùng mạnh vì cậu?"

Trịnh Miểu Miểu chân thành khuyên nhủ, nói lời vàng ngọc, từng câu từng chữ đè nặng trái tim của Bạch Chỉ.

Cô ấy nói đó là chảo lửa mà cô không nên lao vào, phải thật tỉnh táo!

Nhưng làm sao Bạch Chỉ có thể không hiểu?

Ngay từ đầu đã hiểu rồi.

Nhưng cô không thể kiềm chế bản thân.

Cô chưa từng mang lòng tham đối với bất cứ thứ gì.

Nhưng sau bảy năm vương vấn, cô lại tham lam có được anh.

Suốt những năm qua, cô đã nghĩ mình sẽ không bao giờ gặp lại anh, cô luôn muốn gặp lại anh một lần, vậy là đủ rồi.

Sau đó gặp lại anh, nhưng càng muốn gặp anh nhiều hơn, dù chỉ len lén nhìn từ xa, không nói lời nào cũng có thể cảm thấy hạnh phúc.

Bây giờ cô mang lòng tham không đáy, vẫn muốn đến gần anh hơn, muốn ở bên cạnh anh, muốn trở thành một phần của cuộc đời anh.

Dù cho kết quả cuối cùng có là anh chán ghét cô, cô vẫn yêu anh đến thịt nát xương tan, không cách nào hàn gắn những mảnh vỡ đó thành một trái tim hoàn chỉnh.

Cô chưa từng nghĩ chuyện này sẽ có kết quả, chỉ là tỉnh táo mà say mê.

"Cậu không cần phải nói gì cả." Bạch Chỉ cắt lời Trịnh Miểu Miểu, "Tớ biết hết rồi."

"Cậu biết rồi mà vẫn ——"

"Học cả ngày rồi, cậu không mệt sao?" Bạch Chỉ bình thản thay đổi đề tài, "Tớ mệt rồi, mà còn khát nước nữa, tớ giảng bài cho cậu, cậu mời tớ uống nước được không?"

Trịnh Miểu Miểu nhìn cô, lồng ngực phập phồng, gương mặt mang biểu cảm hết cứu.

"Uống, uống, uống, muốn uống cái gì? Uống chết cậu luôn đi!"

Cô ấy hung dữ, còn mắng người.

Bạch Chỉ chỉ cảm thấy buồn cười.

Cô nàng thiên kim tiểu thư này, bây giờ không còn nhắm vào một mình cô như trước đây nữa.

Cô ấy nói như vậy là vì muốn tốt cho cô, cũng không có ý xem thường cô.

Nhưng Bạch Chỉ nghĩ, chẳng sao cả.

Cô yêu người đàn ông đó đến mức nguyện ý hóa thành thiêu thân tiến vào ánh lửa.

Dù sao thì, vẫn còn một năm nữa mới tốt nghiệp, vẫn còn thời gian để si mê.

Huống hồ chi, cảm giác mới mẻ mà cô mang đến cho anh, có lẽ cũng không kéo dài lâu.

Cứ xem như một giấc mộng không biết khi nào sẽ tỉnh giấc, dù cho sớm muộn gì cũng phải tỉnh lại, chỉ hy vọng giấc mộng này đẹp đẽ một chút, tỉnh lại trễ một chút.

Nhưng lời của Trịnh Miểu Miểu cũng không phải hoàn toàn không có tác dụng, ít ra cũng cho Bạch Chỉ động lực để đưa ra quyết định.

Có lẽ là thôi thúc, hoặc có lẽ là quyết chiến đến cùng.

Tóm lại là, Bạch Chỉ vừa tắm xong, nằm trên giường, làm thế nào

cũng không ngủ được, vậy nên cô bị ngốc, gửi một tin nhắn cho Phó Huyền Tây: [Em lại tìm đến anh có được không?]

Nhắn xong, nhịp tim hoàn toàn mất kiểm soát.

Cô nhét điện thoại dưới gối, trở mình nằm sấp, bàn tay nắm chặt, chờ bên kia trả lời tin nhắn.

Một lát sau, điện thoại rung lên.

Bạch Chỉ lo lắng lấy ra, giống hệt như hút thuốc, hít sâu mấy hơi, bàn tay run rẩy bấm vào.

Anh trả lời: [Ý em là gì?]

Thừa dịp vẫn còn khí thế, Bạch Chỉ ra sức bấm màn hình điện thoại: [Là ——]

Chưa kịp gửi đi, một tin nhắn mới lại xuất hiện: [Muốn theo anh à?]

Anh thẳng thắn hơn cô.

Vốn dĩ Bạch Chỉ mang khí thế hừng hực, bây giờ cũng tiêu tan gần hết.

Cô không trả lời, bên kia cũng không còn động tĩnh nào.

Hình như đó là cơ hội cuối cùng để tiếp cận đáp án đó.

Dù cho anh đã nói "Theo anh", mà không phải là "Em có muốn ở bên anh không" hay "Làm bạn gái anh nhé".

Bạch Chỉ nghĩ, đủ rồi, bảy năm chấp niệm, dù sao cũng phải đi đến điểm cuối.

Cô trả lời: [Dạ.]

–

Mùa đông, ngày ngắn hơn, bóng tối đột ngột ập đến.

Quý Hải lái chiếc Pagani của Phó Huyền Tây đến đón cô, anh ta xuống xe, chu đáo mở cửa xe cho cô.

Bạch Chỉ nói cảm ơn, ngồi vào ghế sau, quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Cảnh vật lùi xa, hoàn toàn thay đổi, Lâm Nghi vào ban đêm vô cùng xa hoa trụy lạc.

Điều hòa trong xe thổi gió ấm, Bạch Chỉ nhẹ nhàng chống bàn tay phải lên kính xe, bỡ ngỡ nhìn ngắm cảnh đêm bên ngoài.

Hơi thở của cô đọng lại trên mặt kính, ánh đèn neon rực rỡ lướt qua kẽ ngón tay, hóa thành vầng hào quang ở nơi xa.

Tựa như mở ra một hộp châu báu vừa nguy hiểm vừa mê hoặc, lớp bụi tháng năm bay lên mặt mũi.

Toàn bộ sự vô định đó nhắc nhở cô phải cẩn thận.

Bạch Chỉ nhắm mắt, nhẹ nhàng áp trán lên mặt kính lạnh ngắt.

Cô nghĩ mình đủ bình tĩnh, đủ tỉnh táo.

Bởi cô đã trải qua trăm đắng ngàn cay, sẽ nhớ mãi không quên, đã dành rất, rất nhiều năm trèo đèo lội suối.

–

Chiếc Pagani chạy thẳng về phía bờ sông, cuối cùng dừng lại trong căn biệt thự ở lưng chừng núi, đèn sáng rực rỡ.

Bạch Chỉ tò mò nhìn ra cửa xe, thấy một tảng đá nguyên khối khổng lồ trên bãi cỏ, trên đó có bốn từ "Nguyệt Mê Tân Độ" bằng chữ thảo màu vàng.

"Vụ thất lâu đài, nguyệt mê tân độ, đào nguyên vọng đoạn vô tầm xứ." (*)

(*) Được trích trong bài thơ Đạp Sa Hành của Tần Quán, tạm dịch là: Sương khuất lầu cao, trăng mờ bến cũ, nguồn đào xa tít nhìn đâu rõ.

Cô nhớ về ngày họ gặp lại nhau, nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng của anh ở Đại Vũ, vậy mà bây giờ lại lao về phía anh, bước vào trăng mờ bến cũ.

Là ai đã luôn lạc đường?

Quý Hải đưa cô đến cửa, nói hiện tại Phó tiên sinh đang bận, lát nữa mới trở về, sẽ có người chăm sóc cô.

Bạch Chỉ nghĩ tới nghĩ lui, ngoài cảm giác lo lắng một chút, cô cũng không cảm thấy gì khác.

Cô không mang nhiều đồ đạc, chỉ đeo chiếc ba lô, tựa như người qua đường ghé vào nghỉ ngơi.

Bước dọc hành lang kính với trần nhà trong suốt, bầu trời ngàn sao tỏa sáng trên đỉnh đầu, cơn gió mang theo hơi lạnh ban đêm, tràn ngập mùi hương của hoa mai mùa đông.

Đi đến cửa chính, người giúp việc đã đứng đó đợi cô, bà ấy dịu dàng mỉm cười, hiền hòa gọi tên cô: "Cô Bạch."

Được đối xử tử tế, vừa ngạc nhiên vừa lo lắng, trước đây chưa có ai gọi cô như vậy.

Bạch Chỉ nghiêm túc, không tỏ vẻ rụt rè, nở nụ cười ngọt ngào, nói với bà ấy: "Cứ gọi con là A Chỉ cũng được."

Người giúp việc không hỏi nhiều, gọi theo ý cô: "Nửa tiếng nữa tiên sinh mới quay lại, cậu ấy đã gọi bảo tôi hỏi cô muốn ăn gì trước."

Cô không muốn ăn gì, nói mình muốn đợi anh quay về.

Người giúp việc lại hỏi cô muốn uống gì, muốn xem gì, chơi gì, muốn nghe nhạc hay lên sân thượng ngắm sao không.

Chăm sóc chu đáo và dịu dàng hơn tất cả mọi người, tựa như cô là một khách hàng SSSSSVIP (*).

(*) Ở Trung Quốc, người ta thường dùng "SVIP" thay cho "VVIP", hai cách dùng từ đều có ý nghĩa như nhau.

Nhưng cô không cần gì cả, chỉ yên tĩnh đứng bên cửa sổ tròn, nhìn ánh trăng phản chiếu trên dòng sông.

Nửa tiếng trôi qua, một chiếc Rolls-Royce Phantom mang biển số là một dãy số 8 xuất hiện trên con đường lưng chừng núi.

Bạch Chỉ quay lại sofa, tiện tay cầm quyển sách đặt bên cạnh, giả vờ đọc sách.

Nhưng trong giây lát, tiếng giày da bước trên sàn gỗ vang lên.

"Bịch, bịch, bịch…"

Mỗi bước chân đều tựa như bước vào trái tim cô.

Lát sau, giọng nói quen thuộc phát ra sau lưng, từng từ từng chữ truyền vào tai: "Dì Xuân, cảm ơn dì đã vất vả."

"Cảm ơn, tiên sinh."

Bạch Chỉ nghe hết tất cả, theo phép lịch sự, lẽ ra cô nên đứng dậy chào hỏi.

Nhưng cô thật sự rất lo lắng, khớp ngón tay nắm quyển sách chặt đến mức chuyển màu trắng bệch, trán nóng đến mức toát mồ hôi.

Mùi hương tươi mát bao bọc lấy cô, một cánh tay mặc vest đen vươn ra từ sau lưng đến trước mặt cô.

Ngón chân cô cong lên, cô không dám cử động, ngón tay thon dài trắng trẻo dưới ánh đèn không hề chạm vào cô, mà lại cầm mép sách trên tay cô.

"Cầm sách ngược rồi." Giọng nói gần trong gang tấc, vang lên bên tai, hơi thở nóng ấm mơn man vành tai.

Thật sự làm xương cốt người ta mềm nhũn.

Bạch Chỉ gượng gạo cắn môi, bình tĩnh lật quyển sách lại, run rẩy ngụy biện: "Em muốn xem tranh ngược."

Cũng may, tình cờ trang này có một bức tranh, khắc họa dòng sông đêm.

Cô đưa ngón trỏ xinh xắn mềm mại chỉ vào bức tranh: "Anh xem, ở đây này."

"Có đẹp không?" Thanh âm ẩn chứa ý cười thâm trầm, tay kia vòng qua bên còn lại, nắm bàn tay đang cầm quyển sách của cô: "Để anh xem thử."

Bạch Chỉ không dám nhúc nhích: "Em cũng không biết có đẹp hay không, cho nên mới thay đổi góc nhìn."

Anh không vạch trần cô, chiếc cằm lạnh lẽo cọ lên mặt cô, mỉm cười

khen ngợi: “Thông minh quá.”

–

Cơm tối toàn đặc sản Giang Nam, rất hợp ý cô, canh gà nấu đậu hũ khô, thịt cua viên hầm, tôm Long Tỉnh, giò heo sốt trong…

Tất cả đều là món cô thích, kể cả món chè tráng miệng mà người giúp việc đã nấu.

Ăn uống xong xuôi, cái bụng của cô đầy ắp ấm áp, nghe tiếng điện thoại reo, cô trộm nhìn Phó Huyền Tây.

Gần gũi như vậy, cô cũng nghe loáng thoáng thanh âm quen thuộc bên kia đầu dây, là Thẩm Tư Ngôn, hỏi anh có ra ngoài chơi không.

Anh nói không đi, vươn tay nắm lấy tay cô, cúi đầu nhìn ngắm kỹ lưỡng, hệt như đang nghiên cứu hàng thủ công mỹ nghệ.

Thẩm Tư Ngôn trêu chọc: “Sao vậy anh trai, không phải bình thường chỉ cần gọi là đi ngay sao, hôm nay bị em gái nào giữ chặt không cho đi à?”

Anh mân mê ngón tay cô, khẽ ngước mắt, hơi lên giọng: “Ừ.”

Nghe thấy lời này, da mặt Bạch Chỉ nóng bừng, còn nghĩ rõ ràng anh là người nắm tay cô không buông mà.

Gặp chuyện là lại viện cớ.

“Vậy cậu đưa em gái đến chơi cùng đi, chúng ta đi đánh bài, Trịnh Tinh Dã quay lại rồi, ba người bọn tôi còn thiếu một tay nữa, tôi sẽ làm Thần Tài cho cậu.” Thẩm Tư Ngôn mang tiền bạc ra dụ dỗ.

Một giọng nam khác mà Bạch Chỉ chưa từng nghe thấy cũng hét to trong điện thoại: “Không đi được à?”

Anh cúp máy, hàng mi dài rũ xuống dưới ánh đèn, cúi đầu nhìn vào đôi mắt hạnh trong trẻo như mắt nai, ngón cái chạm vào khóe môi cô.

"Đi giành tiền nhé?"

"À… Nhưng em không biết chơi."

"Có anh rồi, đi thôi, có người dâng tiền đến tay, không có lý do gì để từ chối cả."

Chương 14: Dựa gió tự cười

Không biết là địa bàn của ai, trong sân nhà cũ ở trung tâm thành phố, trên mặt tường cạnh cửa có treo một chiếc bảng kim loại hình chữ nhật, trên đó ghi nơi này từng là điểm tham quan.

Ánh sáng từ đèn lồng treo dưới mái hiên vô cùng mờ mịt, Bạch Chỉ bị Phó Huyền Tây kéo vào trong, chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Bước qua cánh cửa đá xanh, hai bể cá được đặt trên sân trước, phản chiếu ánh trăng.

Hai bên lối đi trồng hoa, giữa màn đêm, Bạch Chỉ cũng không rõ đó là loại hoa gì, chỉ ngửi thấy hương hoa mai mùa đông nhàn nhạt trong không khí.

Trời lạnh, lò sưởi trong nhà đã lên lửa bập bùng, vừa vào cửa đã ấm áp, nhưng không thấy Thẩm Tư Ngôn và mọi người ở đâu.

Người giúp việc nói Trịnh thiếu gia và mọi người đang ở trên lầu.

Bậc thang gỗ cũ kỹ, khi bước lên lại tạo ra âm thanh cổ xưa vang vọng.

Đến góc cầu thang, nghe thấy một giọng đàn ông xa lạ: "Em gái nào mà lại quyền lực như vậy, có thể quyến rũ người ta, chưa kịp nói xong đã cúp máy."

Thẩm Tư Ngôn cao giọng: "Im miệng, cậu nghĩ ai cũng giống cậu, ngày ngày đều háo sắc à?"

Tần Trạch Nguyên ngồi một bên, nghiêm túc đếm lá bài, búng búng tàn thuốc trên tay, không buồn nhìn họ, chỉ nói: "Họ đến rồi đấy, tin hay không thì tùy."

“Đến thì đến đi, đánh tôi một trận cũng được.” Người kia bất cần, giọng điệu trêu chọc, “Người không vì sắc, trời tru đất diệt.”

Anh ta vừa dứt lời, ở đầu cầu thang vang lên một giọng đàn ông lạnh lẽo: “Vậy cậu định sống đến ngàn năm à?”

Mọi người bên bàn đều quay đầu nhìn, người đàn ông cao lớn hôm nay mặc áo khoác đen, càng làm anh nổi bật dáng vẻ cao ráo, đứng đắn.

Chỉ là đôi mắt luôn tràn ngập nỗi u sầu buồn bã đó, bây giờ đã chứa đựng một tia sáng hiếm hoi.

Họ cảm thấy kỳ lạ, nhìn kỹ, còn thấy anh nắm tay một cô bé, đi sau anh nửa bước.

Trông cô bé khoảng độ mười bảy, mười tám tuổi, mặc áo khoác trắng, tóc dài mềm mại buông xõa mượt mà hai bên vai, cô tò mò nhìn họ bằng đôi mắt hạnh, gương mặt xinh xắn.

Có lẽ cô cũng không ngờ nhiều ánh mắt cùng lúc hướng về mình như vậy, cô mở to mắt sợ hãi, nhích lại gần cánh tay của anh.

Quả là một đóa hoa nhỏ thuần khiết, mềm mại, dễ bị bắt nạt.

Thẩm Tư Ngôn đã từng gặp Bạch Chỉ, phản ứng rất nhanh, nở nụ cười chào hỏi: “Họ hỏi em gái nào lại quyền lực như vậy, hóa ra là em gái Bạch Chỉ.”

Người đàn ông bên kia đang bình thản, đột nhiên sửng sốt, nhưng anh ta nhanh chóng hoàn hồn, mỉm cười: “Xin chào em gái, anh là Trịnh Tinh Dã.”

Trịnh Tinh Dã là chú ruột của Trịnh Miểu Miểu, cũng là con trai duy nhất của ông chú cô ấy.

Anh ta từ nhỏ đã quen ăn chơi đàn đúm, không bao giờ nói lời đứng đắn, bình thường cái miệng đi trước, đầu óc theo sau.

Tháng sáu năm nay anh ta đến New York, vừa quay về hồi tuần trước.

Hai ngày qua anh ta bị lệch múi giờ, vừa quen với thời gian trong nước đã bắt đầu lêu lổng, dõng dạc kéo người ta ra ngoài đánh bài ăn tiền.

Căn nhà cũ này là của tổ tiên anh ta, hôm nay anh ta ngủ đến sáu giờ tối, thức dậy ăn cơm xong lại lần lượt gọi từng người một.

Bạch Chỉ định đáp lời chào hỏi của Trịnh Tinh Dã, nhưng Phó Huyền Tây kéo cô lại gần, trả lời thay cô: "Đừng gọi là em gái nữa được không?"

"Xem anh hẹp hòi chưa kìa, gọi là em gái mà cũng ghen được sao?" Trịnh Tinh Dã bật cười, nhìn Bạch Chỉ bằng ánh mắt hết sức thiếu đứng đắn, "Có đúng không, em gái?"

So với Thẩm Tư Ngôn, anh ta còn ăn chơi quyết liệt hơn, nói năng còn bất cần hơn Thẩm Tư Ngôn, nhiều cô gái nhỏ cảm thấy rất khó cưỡng.

Hết lần này đến lần khác, Bạch Chỉ cong môi bày ra nụ cười giả tạo hoàn hảo, không lên tiếng.

Vừa rồi, Phó Huyền Tây nói trước cô, có phải ý anh là không cho cô lên tiếng không?

"Ai ghen ——"

Từ phía xa xa, một giọng phụ nữ quyến rũ vang lên.

Bạch Chỉ vô thức quay đầu.

Giữa mùa đông, một đôi chân thon dài mang giày cao gót màu bạc đập vào mắt, sườn xám xẻ đến tận đùi, áo khoác lông màu trắng tùy ý khoác lên, để lộ xương quai xanh tinh tế.

Ngước mắt nhìn lên, thấy một gương mặt xinh đẹp động lòng người, đôi mắt mê hoặc, đôi môi quyến rũ tô son đỏ, lọn tóc dài uốn xoăn rơi vừa đúng trên xương quai xanh, cong lên.

Than trong lò sưởi cháy bừng bừng, phát ra tiếng lách tách giòn tan.

Trịnh Tinh Dã ngậm điếu thuốc đã hút được một nửa, bước đến gần, ôm lấy người đẹp đứng bên cầu thang, đỡ đến ghế của anh ta.

"Nhìn hai người mà xem, cũng không biết có thấu hiểu ăn ý hay không, hẹn hai người đến, hai người đều nói không đến, cuối cùng lại đến cùng lúc."

Là nói đến Phó Huyền Tây và người đẹp kia, mờ mờ ám ám, tựa như trước đây từng có một bí mật nào đó.

Bạch Chỉ mất tự nhiên, hàng mi dài chớp chớp, đầu ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy vạt áo khoác, cảm thấy vô cùng bất an.

Trịnh Tinh Dã ngồi trên tay vịn của chiếc ghế mà người đẹp đang ngồi, bình thản bốc bài, phỏng đoán quân bài trong tay, ánh mắt đầy ý cười, nhìn Phó Huyền Tây.

"Sao không để em gái Bạch Chỉ chơi với Thịnh Tuyết đi, hai chúng ta ngồi bên cạnh làm quân sư."

Bạch Chỉ đã ngồi ngay ngắn, đúng lúc đối mặt với người đẹp tên Thịnh Tuyết.

Không cần vụng trộm liếc mắt, có thể quang minh chính đại nhìn

ngắm nhan sắc đó.

Nếu như mang hoa ra mô tả, vậy thì Thịnh Tuyết là đóa hoa hồng xinh đẹp nhất.

Thuần thục mỹ lệ, phong tình vạn chủng, thiên kiều bá mị (*).

(*) Ý nói nét đẹp trưởng thành, chín chắn, gợi cảm, mê hoặc lòng người.

"Xin chào em gái." Người đẹp phóng khoáng vươn bàn tay thon dài trắng trẻo, nở nụ cười, ánh mắt lấp lánh như sao băng lướt qua, "Chị tên là Thịnh Tuyết, thịnh trong nở rộ, tuyết trong tuyết trắng."

"Em tên là Bạch Chỉ, là tên của một loại dược liệu Đông y." Bạch Chỉ bắt tay cô ấy, mỉm cười, nụ cười ngọt ngào, ngoan ngoãn.

"Em gái ngoan như vậy, chẳng trách sao anh ấy ghen." Thịnh Tuyết đùa, đẩy Trịnh Tinh Dã sang một bên, "Lấy ghế đi, đừng bám vào tôi như vậy."

Trịnh Tinh Dã lấy ghế thật, còn mang thêm một cái cho Phó Huyền Tây: "Anh chơi, hay em gái chơi?"

Bạch Chỉ nghe vậy, định đứng dậy nhường ghế cho Phó Huyền Tây: "Em không ——"

Một bàn tay đặt trên vai cô, ấn xuống: "Em quên hôm nay chúng ta tới đây làm gì à?"

Bạch Chỉ ngại ngủng mỉm cười, ngồi xuống: "Em chơi, anh ấy sẽ dạy em."

"Hai người ăn gian." Tần Trạch Nguyên ngồi một bên kêu gào.

Thẩm Tư Ngôn xào bài, nở nụ cười đắc ý: "Vậy bọn anh không

khách sáo đâu đấy, em gái Bạch Chỉ chuẩn bị tiền đi.”

Chuẩn bị tiền…

Bạch Chỉ cắn môi nhìn Phó Huyền Tây, ánh mắt cầu cứu.

“Nghe cho vui thôi.” Anh cười, không để bụng, tay trái vuốt ve gáy cô, “Đợi bọn họ đưa tiền cho em đi.”

Nhóm người nhốn nháo, nhưng anh không quan tâm, dạy cô xếp bài, cầm bài, ra bài.

Bạch Chỉ thật sự không biết chơi, chơi xong hai vòng, cô mới lờ mờ hiểu luật chơi, mấy lá bài cứ vào tay cô, cô chơi bài theo lời anh hướng dẫn.

Còn lý do tại sao cứ thắng mãi, đều là nhờ vào anh.

Máy sưởi dưới mặt bàn, hơi ấm len lỏi từ chân cô, dâng cao lên mặt cô.

“Đánh lá này đi.” Anh nghiêng người cầm mấy lá bài cho cô, cằm cọ vào mặt cô, anh cúi đầu nhìn cô.

Sau khi đánh ra lá bài, anh đưa tay chạm vào trán cô: “Bị cảm à?”

Thật xấu hổ.

Bị cảm bao giờ, rõ ràng là anh gần gũi như vậy, đôi lúc lại chạm vào bàn tay, gương mặt của cô, cánh tay kề cận bên cô, còn cả hơi thở ấm nóng khi anh lên tiếng đều mơn man bên tai cô.

Cô cúi đầu, tránh ánh mắt của anh, trả lời: “Không phải, ở đây nóng quá.”

Cửa sổ gỗ phát ra tiếng “két”, Trịnh Tinh Dã mở hé cửa sổ, mỉm cười

hỏi cô: "Còn nóng không?"

Thịnh Tuyết chạm vào lá bài, nhướng mày, cong môi: "Anh biết quan tâm đến người khác vậy sao?"

"Tôi luôn đối xử tốt với người đẹp." Trịnh Tinh Dã nghiêng đầu, dựa người bên cửa sổ hút thuốc, "Hút không, Huyền Tây?"

Phó Huyền Tây nói không muốn, lại đưa tay bốc bài cho Bạch Chỉ.

Thịnh Tuyết nũng nịu bất mãn: "Đủ rồi, đã thắng được gì đâu."

Bạch Chỉ ngại ngùng, cô còn chưa thua lần nào.

Cô quay đầu nhìn phản ứng của anh, anh cúi đầu nhìn số tiền cô thắng được, khẽ nhướng mày, bảo cô tự chơi một ván, sau đó đi đến bên cửa sổ hút thuốc với Trịnh Tinh Dã.

Ý tứ của anh như vậy, hình như là muốn cô thua một ván.

Cô đánh một lá bài, vụng trộm nhìn anh hút thuốc.

Cửa sổ trên tầng hai rất thấp, chân anh dài, anh trụ một chân, ngồi lên bệ cửa sổ.

Gió đêm bên ngoài lướt qua, thổi bay làn khói thuốc, che mờ hết nửa khung cửa sổ.

Khung cửa sổ làm từ gỗ lê hoa vàng ôm lấy bầu trời đêm tràn ngập khói sương, làm nổi bật góc mặt của anh, cằm hơi hất lên, để lộ cổ thon dài và yếu hầu bất chợt trượt xuống.

Đột nhiên cô nhớ đã đọc ở đâu đó một câu mô tả nhà thơ Vương Duy, cảm thấy vô cùng phù hợp để mô tả anh ——

"Thu thủy phù cừ, ỷ phong tự cười." (*)

(*) Trích trong tập thơ "Thi Nhân Ngọc Tiết" của Ngụy Khánh Chi, được viết vào thời kỳ Nam Tống, là hai câu thơ mô tả nhà thơ Vương Duy. Tạm dịch: Sen nước mùa thu, dựa gió tự cười.

Đến lượt cô bốc bài, Thẩm Tư Ngôn đùa giỡn: "Nhìn ngây ngốc làm gì thế?"

Cô vội vàng cúi đầu bốc bài, mùi thuốc lá theo làn gió truyền đến, len lỏi vào mũi.

Sau buổi đánh bài đêm đó, cô thắng rất nhiều tiền, đến mức không dám cầm cũng không dám buông, Phó Huyền Tây lại bảo cô cầm hết: "Em thắng được mà, sao lại không cầm?"

Thịnh Tuyết ngồi bên kia, nhẹ nhàng khoát tay, móng tay sơn đỏ, mỉm cười ẩn ý: "Phó thiếu gia vẫn vung tiền thẳng tay vậy sao?"

Bạch Chỉ lúng túng, lẳng lặng đặt số tiền đó trở lại bàn.

Lần đầu tiên gặp chuyện này, họ lại là bạn bè, cô thật sự không biết phải làm gì.

Hình như người đẹp không vui rồi.

Không ngờ Phó Huyền Tây lại đấu tranh cho cô: "Không nhận thua sao?"

Thịnh Tuyết hừ một tiếng: "Mới chỉ đùa thôi mà anh đã bảo vệ cô ấy rồi."

Phó Huyền Tây nhướng mày: "Không bảo vệ cô ấy thì bảo vệ ai?"

Bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng, lạnh lẽo.

Trịnh Tinh Dã là người đầu tiên bước lên, khuấy động bầu không

khí: "Chà, làm gì vậy, không nhận thua thật sao?"

Anh ta đặt hai tay lên vai cô ấy, giữ cô ấy ngồi trên ghế, nở nụ cười nham hiểm: "Khiến em gái nhỏ khó xử làm gì, cô muốn thắng đúng không? Tôi chơi với cô, đặt bao nhiêu tiền?"

Trịnh Tinh Dã nói xong, anh ta cười với Bạch Chỉ: "Em gái Bạch Chỉ, hay là em đứng dậy, anh chơi với cô ấy một chút."

Bạch Chỉ nhanh chóng gật đầu, đứng dậy nhường ghế cho anh ta.

Cô không chơi nữa, Trịnh Tinh Dã dẫn đầu, chỉ còn bốn người họ muốn tiếp tục ván bài.

Lúc ra khỏi nhà của Trịnh Tinh Dã, đêm đông tối tăm, còn có một lớp sương mù, hơi lạnh thấm vào da mặt, lại mang theo hơi ẩm.

Phó Huyền Tây nắm tay Bạch Chỉ đứng trong ánh đèn lồng dưới mái hiên, đợi Quý Hải lái xe đến.

Vừa mới ra khỏi căn phòng ấm áp, khóa kéo áo khoác mở ra, bây giờ lại hơi lạnh, Bạch Chỉ rụt cổ, kéo khóa kéo lên.

Cô quay đầu nhìn Phó Huyền Tây, mắt sáng long lanh, vừa quan sát vừa thăm dò.

Phó Huyền Tây phát hiện ra ánh mắt của cô, anh cúi đầu nhìn sang, đưa tay chạm vào mặt cô: "Nhìn cái gì?"

Bạch Chỉ cắn cắn khóa kéo, thấp giọng hỏi: "Chúng ta làm vậy có phải là phá hỏng cuộc vui rồi không?"

"Ý em là gì?" Phó Huyền Tây không trả lời cô, dường như rất tò mò muốn biết cô sẽ nói gì.

Bạch Chỉ nhón chân, tự kiểm điểm bản thân, hệt như học sinh

ngoan: "Đều là lỗi của em, lẽ ra em không nên nói mình không cần tiền, ngay từ đầu em nên thoải mái cầm lấy, như vậy thì Thịnh Tuyết không thể nói gì về em, nếu cô ấy nói em, rõ ràng là cô ấy không nhận thua."

Giống hệt như bản kiểm điểm.

Phó Huyền Tây chưa từng gặp người nào như cô, hơi bất ngờ.

Anh từng gặp qua vô số phụ nữ vào những đêm say sưa trong vàng son, những người phụ nữ đó ăn mặc đủ kiểu quyến rũ.

Muốn trong sáng cũng có trong sáng, nhưng sâu thẳm trong lòng chỉ toàn là thủ đoạn, thấu hiểu cả phụ nữ và đàn ông, biết giả vờ, biết làm nũng.

Khi chọc cho kim chủ mất vui, họ sẽ dỗ dành: "Đều là lỗi của em, đừng tức giận nhé, lần sau sẽ không làm như vậy nữa, em xin lỗi."

Toàn là vỏ bọc, không có cảm xúc.

Nhưng cô thì khác.

Cô không ra sức dỗ anh vui, chỉ tự kiểm điểm lỗi lầm, còn cảm thấy hơi rầu rĩ áy náy, giống hệt như học sinh ngoan.

Một người tàn nhẫn chém giết trên thương trường như anh, nghe lời này cũng phải động lòng trắc ẩn.

Tay phải anh véo gáy cô, dịu dàng nói: "Anh không trách em."

Bạch Chỉ cúi đầu, cảm nhận hơi ấm bàn tay anh trên gáy cô.

Cô không nhìn thấy, nhưng có thể tưởng tượng được ngón tay của anh thon dài, khớp ngón tay nổi lên rõ ràng, trên ngón trỏ có một chiếc nhẫn.

Đầu ngón tay ấm áp, chiếc nhẫn lạnh như băng, nhẹ nhàng vuốt ve trên gáy cô.

Bạch Chỉ cảm thấy hơi ngứa ngáy, cô rụt cổ lại.

Một tia sáng từ xa truyền đến, là xe của Quý Hải.

Anh thu tay lại, ôm cô nói: "Về nhà thôi."

Bạch Chỉ khẽ mấp máy môi, nhẹ nhàng thở ra giữa đêm mùa đông lạnh lẽo.

Một làn hơi nước chậm rãi tan biến, dưới ánh đèn lồng mờ mịt, trông giống hệt như giấc mộng nằm sâu trong ngọn núi.

Thật tốt đẹp làm sao, anh nói, về nhà thôi.

Giữa vô số giấc mộng không bao giờ với tới, đây chính là khung cảnh mà cô không dám ảo tưởng nhất.

Chương 15: Không say không ngừng

Bảy năm trước, mưa bụi mịt mù trong một con hẻm nhỏ ở Giang Nam.

Hoa nhài của Bạch Chỉ ế ẩm, đi từ đầu hẻm đến cuối hẻm, chỉ bán được năm chuỗi.

Dưới mái hiên cong cong, có người ngăn cô lại, cô sợ hãi ngẩng đầu, bắt gặp một đôi mắt lười biếng nhàn nhã.

Ngày đó cô không biết yêu từ cái nhìn đầu tiên là thế nào.

Chỉ nhìn một lần, cô đã lưu luyến vấn vương anh đến bảy năm trời.

Thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, nhanh nhẹn đưa ngón tay thon dài giữ lấy giỏ hoa, mỉm cười: "Hoa đẹp quá, bán hết cho anh đi."

Thanh âm của dòng sông nhỏ lững lờ trôi dưới mái hiên cũng không êm tai bằng giọng nói của anh.

Cô bán hết hoa cho anh, nhỏ giọng báo giá: "Sáu, sáu mươi ạ."

"Sáu mươi sao? Nhưng anh trai không có tiền lẻ." Anh lấy ra một tờ tiền màu đỏ, đặt vào giỏ hoa, khẽ rũ mắt, sắc trời u ám xuyên qua hàng mi dài của anh, nhẹ nhàng bao bọc đôi mi.

Hình như đang cố tình trêu chọc bạn nhỏ, anh dài giọng: "Chà… phải làm sao bây giờ?"

"Em, em cũng không có tiền lẻ." Cô sợ anh không mua, do dự cầm tiền, "Em đi đổi tiền lẻ thối lại cho anh được không ạ?"

"Không cần thối." Đột nhiên anh mỉm cười, đôi mắt cong cong, nhẹ

nhàng xoa đầu cô, "Em gái, bên ngoài nguy hiểm lắm, mau về nhà đi."

Anh còn chọn ra chuỗi hoa nhài đẹp nhất trong số chuỗi hoa mà cô đã bán, tặng cho cô: "Không có cô gái nào không thích hoa cả, anh trai tặng em."

Cô chưa từng gặp người nào động lòng như vậy.

Làm sao cưỡng lại được, ngày đó cô mới mười ba tuổi.

–

Nửa đêm mới về đến Nguyệt Mê Tân Độ.

Trước đó đánh bài vẫn không có cảm giác gì khác lạ, nhưng bây giờ chỉ còn hai người họ, Bạch Chỉ không khỏi cảm thấy bất an.

Đấu tranh tư tưởng một hồi, lại có người vỗ vỗ đầu cô.

"Đừng đứng ngây ra đó, đi tắm đi."

"Dạ."

Cô bước nhanh đến phòng tắm, dì Xuân đã chuẩn bị nước nóng, bồn tắm trắng tinh, đủ chỗ cho hai người.

Một mặt phòng tắm là cửa sổ sát đất, rèm cửa sổ mở hé, có thể thưởng thức cảnh sông bên ngoài.

Trên kệ có khăn tắm và áo choàng tắm mới, hình như là cố tình chuẩn bị cho cô.

Cô chưa từng mặc áo choàng tắm đứng trước mặt một người đàn ông, sau khi tắm xong, Bạch Chỉ lo lắng nắm lấy áo choàng tắm mềm mại, đi ra, làn da ửng đỏ vì nước nóng.

Phó Huyền Tây đang ngồi trên sofa dưới lầu đọc sách, quần áo trên người cũng đã đổi thành áo choàng tắm, tóc cũng ướt.

Hẳn là đã tắm dưới lầu rồi.

"Em đi ra đấy."

Bạch Chỉ bước đến, giọng nói hơi run rẩy, do dự không biết có nên ngồi không.

Phó Huyền Tây ngẩng đầu nhìn cô, ném sách sang một bên, đưa tay bắt lấy cô.

Cô mất thăng bằng, khẽ giọng kêu một tiếng, lúc mở mắt ra, cô đã ngồi trên đùi anh.

Cánh tay vòng qua eo cô, anh vùi đầu vào cổ cô, hít một hơi: "Em sợ à?"

Đương nhiên là sợ muốn chết.

Bạch Chỉ không dám nhúc nhích, nhỏ giọng nói không sợ.

Sau đó lại nghe anh cười khẽ bên tai: "Vậy sao em run?"

Bạch Chỉ: "…"

Sao lại vạch trần người ta như vậy chứ?

–

Vòng tay anh ấm áp đủ đầy, bao bọc cả người cô, có cảm giác anh hoàn toàn chiếm cô làm của riêng, cả người cô nóng bừng.

Bạch Chỉ nắm chặt cổ áo choàng tắm trước ngực anh, không dám

nhìn anh, chỉ hy vọng anh muốn làm gì thì làm nhanh đi, đừng hành hạ cô như vậy.

Vốn dĩ luôn là như vậy, cô luôn nghĩ sớm bĩ cực thì sớm thái lai.

Nhưng anh không làm vậy.

Anh chỉ trầm lặng ôm cô như thế, chóp mũi lành lạnh nhẹ nhàng chạm vào vành tai cô.

Ngứa thật.

Bạch Chỉ không khỏi rụt người lại, nhưng không thể né tránh đi đâu, vậy nên chỉ có thể rụt lại trong lồng ngực anh.

Phó Huyền Tây cúi đầu, thấy tai nhỏ đã ửng đỏ, hàng mi cũng đã khẽ run rẩy.

Sợ hãi bất an như vậy, còn nói là không sợ.

Anh đùa giỡn xong, cuối cùng cũng rũ lòng thương xót, thả người ta ra: "Đi ngủ đi."

Cô gái nhỏ trong lòng anh ngây ngốc một lát, xong đó ngạc nhiên ngước mắt nhìn anh.

Lát sau, mới nhỏ giọng hỏi: "Còn anh thì sao?"

Bạch Chỉ thấp thỏm chờ đợi rất lâu, nhưng đối phương không trả lời.

Không khỏi lo lắng, có phải mình quá thật thà, đơn thuần, chất phác, vậy nên anh thấy chán?

Do dự một lát, cô thử thăm dò, vươn cánh tay thon thả ôm lấy cổ anh.

Anh chỉ rũ mắt nhìn cô, không dung túng, cũng không từ chối.

Hình như anh muốn xem cô có thể chủ động đến mức nào.

Bạch Chỉ nín thở, ôm cổ anh, tim đập thình thịch, sợ anh nghe thấy, cô ghé sát vào hôn anh.

Cô vừa nghiêm túc vừa lo lắng, cong môi, lại cảm thấy cổ họng khô rát, nuốt nước bọt một cái, nhắm mắt lại.

Sắp hôn đến nơi, nhưng anh mở miệng ——

"Đêm nay không muốn ngủ phải không?"

Hơi thở nóng ấm của anh dừng bên môi cô, hòa quyện cùng hơi thở của cô.

Bạch Chỉ dừng lại một lát, lúc mở mắt, tầm nhìn đột nhiên cao hơn, cô bị bế lên.

"Sáng mai sẽ có người đưa em đi học."

Anh nói xong lời này, cả căn phòng chìm vào bóng tối, cửa phòng đóng lại, chỉ còn một mình cô.

–

Hôm sau thức dậy, dì Xuân đã chuẩn bị bữa sáng.

Cô ăn sáng một mình, không thấy anh đâu.

Còn thi cuối kỳ mấy môn nữa, Quý Hải đưa cô đến trường.

Hai ngày sau khi thi xong, buổi chiều, Bạch Chỉ đến ngân hàng mở một tài khoản tiền gửi, kỳ hạn tính từ ngày hôm đó.

Tiền cược đêm đó là hạt dẻ xào, mỗi hạt dẻ trị giá mười ngàn tệ, cô thắng năm mươi hạt.

Chỉ bấy nhiêu thôi, sau đó còn cố tình thua mấy ván.

Cuộc chơi kết thúc, tất cả hạt dẻ đều được đổi thành tiền, chuyển vào tài khoản của cô.

Trong đời mình, cô chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy, cầm bỏng tay, suy nghĩ mấy ngày mới tìm ra giải pháp.

Mở một tài khoản khác, tiết kiệm số tiền lấy được nhờ vào anh, dùng tiền mua quà cho anh, nếu còn dư lại, sau này mỗi người một ngả thì trả lại cho anh.

Lấy tiền nhờ vào anh, chi tiền cho anh.

Cho đến hiện tại, tất cả những gì cô quan tâm chính là đi bên anh hạnh phúc vui vẻ, chỉ vậy thôi.

Về tiền bạc, mặc dù từ nhỏ đến lớn túng thiếu, cô cũng không nguyện ý cầm tiền như vậy.

Cô gửi tiền vào một ngân hàng thương mại, đúng lúc ngân hàng vừa cho ra mắt dòng thẻ vàng, tuy không phải thẻ vàng đúng nghĩa, nhưng trông rất đẹp mắt.

Ngoài ra, còn được nhận một thùng dầu đậu nành.

Cô gắng sức nhấc lên, nhưng vẫn không di chuyển được, đứng trước sảnh ngân hàng gọi cho Phó Huyền Tây.

Không dám giải thích cặn kẽ, chỉ nói mình cất trước một phần số tiền ngày đó thắng được, được ngân hàng tặng quà.

Phó Huyền Tây im lặng một lát, chỉ nghe thấy tiếng lật tài liệu.

Bạch Chỉ thấp thỏm cào cào cửa kính của ngân hàng, cô gọi cuộc điện thoại này không phải là để giải quyết thùng dầu ăn, chỉ là nhiều ngày rồi không nghe tin anh, thấy hơi nhớ anh một chút.

Cũng không biết anh có nhìn ra tâm tư nho nhỏ này không.

Tiếng lật tài liệu dừng lại, anh hỏi cô đang ở đâu.

"Ngân hàng thương mại trên đường Nam Lâm."

"Anh bảo Quý Hải sang khiêng thùng dầu."

Anh không có ý định đến đón cô.

Bạch Chỉ hơi thất vọng, buồn bã trả lời: "Dạ."

Nghĩ tới nghĩ lui, thấy không cam tâm, lấy dũng khí hỏi anh: "Còn em thì sao?"

"Em ——"

Em nhớ anh.

Chưa kịp nói xong, anh đã tiếp lời: "Thời gian này anh ở nước ngoài."

Sau đó anh nói: "Nhớ anh à?"

Bạch Chỉ vui vẻ gật đầu: "Dạ nhớ."

–

Trước môn thi cuối cùng, Lâm Nghi đón một trận tuyết.

Tuyết bắt đầu rơi từ đêm trước khi thi, rơi mãi đến khi môn thi cuối

cùng kết thúc cũng không ngừng, tuyết bao phủ sân trường mênh mang, làm người ta cảm thấy vô cùng u ám.

Bạch Chỉ đứng trước cửa chính của khu giảng đường, đội mũ áo khoác lên, kéo khóa kéo đến tận trên cùng, cúi đầu tiến vào màn tuyết rơi.

Bầu trời tối tăm, cô vừa bước một chân vào tuyết, đèn đường đột nhiên bật sáng, tuyết trắng phản chiếu ánh sáng vàng óng.

Cô và bạn cùng phòng không ngồi cùng phòng thi, bây giờ đang một thân một mình, xung quanh lại có mấy nhóm người, đôi lúc lại vang lên tiếng cười.

Gió lạnh quét qua, tuyết rơi mờ mắt, cô mắc kẹt giữa một trời băng tuyết vô bờ bến, nghĩ về Phó Huyền Tây.

Lần trước tạm biệt nhau, rất lâu rồi chưa gặp lại anh.

"Bíp bíp ——"

Tiếng kèn xe vang lên, cô tránh sang bên đường, ngẩng đầu nhìn qua.

Bông tuyết rơi dày đặc, không nhìn rõ biển số xe, chỉ mơ hồ cảm thấy hình dáng chiếc xe hơi quen thuộc.

Trong lòng đã phỏng đoán, cô cong môi bước nhanh đến.

Cửa xe bên cạnh cô nhanh chóng mở ra, thanh âm mà cô ngày nhớ đêm mong gọi cô: "Lên xe đi."

Lúc Bạch Chỉ ngẩng đầu, gương mặt mà cô lưu luyến vấn vương đang ẩn hiện ở nơi sáng tối đan xen, hệt như đang tỏa ra ánh sáng mê hoặc.

Cô liều mạng vào xe, lao vào vòng tay anh, không quan tâm đến Quý Hải ngồi trước, chỉ ôm anh thật chặt.

Cứ tưởng cảm giác mới mẻ mà cô mang lại chỉ là một thời khắc ngắn ngủi, anh không còn muốn có cô nữa.

Cửa xe đóng lại, hơi ấm trong xe và hơi ấm của vòng tay anh nhanh chóng bao bọc lấy cô.

Cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng, tham lam cọ cọ gò má lên áo khoác đen mềm mại của anh.

Vào thời khắc này, cô thật sự có được anh.

"Ngẩng đầu lên." Anh nói.

Cô ngoan ngoãn ngẩng đầu, bàn tay trên eo cô đột nhiên kéo khóa kéo trên áo khoác cô xuống.

Cô run rẩy, nhưng không ngăn anh lại, còn nhắm mắt, vô thức nắm chặt áo khoác của anh.

Giây tiếp theo, hơi lạnh mơn man trên cổ cô, cô mở mắt, thấy cánh tay anh vòng qua người cô, bàn tay anh nhẹ nhàng chạm vào gáy cô.

Hình như là dây kim loại trượt trên da.

Cô cúi đầu nhìn xuống, một chiếc dây chuyền mã não đỏ được đeo vào cổ cô.

Anh ghé lại gần, cười khẽ: "Em nhắm mắt làm gì thế?"

Da mặt Bạch Chỉ nóng bừng, cô nhỏ giọng ngụy biện: "Đâu có nhắm mắt."

Nụ cười của anh càng vui vẻ hơn, ngón cái chạm vào môi cô, dừng bên khóe môi, nhẹ nhàng ấn vào: "Đợi về đến nhà mới thỏa mãn em được."

–

Xe còn chưa khởi động, anh hỏi cô có cần quay về làm gì không.

"Em phải viết đơn đăng ký rời trường gửi cho quản lý ký túc xá."

Xe sang luôn thu hút sự chú ý, vừa đỗ dưới lầu ký túc xá, ánh mắt của người qua đường đều hướng về phía đó.

Bạch Chỉ bước nhanh về phía ký túc xá, thu dọn mấy món, kéo vali xuống lầu.

Đơn đăng ký rời trường chỉ yêu cầu điền tên, phân viện, chuyên ngành, thông tin liên lạc và thời gian rời đi, vậy là đã hoàn thành.

Cô đứng dậy, kéo vali ra khỏi ký túc xá, nhưng đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe hạ kính xuống, Trịnh Miểu Miểu đang nằm sấp trên chân người bên trong, cùng nói chuyện.

Không ngờ sẽ gặp Trịnh Miểu Miểu ở đây, vậy nên cô do dự, không bước đến ngay.

Trịnh Miểu Miểu nhanh chóng đi vào, thấy cô kéo vali đứng trong sảnh, cô ấy tò mò hỏi: "Tối rồi mà còn phải đi sao?"

Trong một thoáng, hình như cô nhớ ra gì đó, quay đầu nhìn chiếc xe đỗ ngoài cổng trường.

"Cậu…" Cô ấy mở to mắt kinh ngạc.

Chuyện đã đến nước này, không cần phải che giấu nữa, Bạch Chỉ nói khẽ: "Tớ đi trước."

Trịnh Miểu Miểu ngây người tại chỗ, nhìn Bạch Chỉ bước ra khỏi cửa, ngồi vào xe, biểu cảm của cô ấy lại trở nên phức tạp.

Cô ấy cúi đầu, lấy điện thoại ra nhắn tin WeChat.

Quý Hải xuống xe đặt vali vào cốp, Bạch Chỉ lên xe, điện thoại trong túi áo khoác rung lên.

Cô lấy ra xem, tin nhắn của Trịnh Miểu Miểu bộc lộ sự kinh ngạc, phẫn nộ, bối rối: [Cậu điên rồi!]

Không đợi cô trả lời, cô ấy đã gửi một tin nhắn khác: [Trước đó tớ nói nhiều như vậy, cậu không nghe lọt câu nào sao?]

Trịnh Miểu Miểu gửi tin nhắn cuối cùng: [Hai người sẽ không có kết quả đâu!]

Bạch Chỉ không trả lời tin nhắn nào, lại nhét điện thoại vào túi áo khoác.

Cửa xe vẫn đóng, cô quay đầu, thấy Trịnh Miểu Miểu đứng trong sảnh ký túc xá sáng bừng nhìn cô.

Người sau lưng hỏi: "Muốn hạ kính xuống không?"

Cô chỉ lắc đầu: "Hơi lạnh, chúng ta nâng kính lên được không?"

Kính xe chậm rãi nâng lên, ngăn cách ánh mắt của Trịnh Miểu Miểu.

Bạch Chỉ nhẹ nhàng dựa lên vai của Phó Huyền Tây, cọ cọ, không muốn rời xa.

Anh chạm vào đầu gối cô: "Em chỉ mặc quần jean, có lạnh không?"

Hình như ngón tay của anh có ma thuật, cách một lớp quần jean

cũng có thể cảm nhận được hơi nóng bỏng rát.

Cô nhắm mắt, áp trán lên vai anh, thở ra: “Không lạnh.”

Dẫu cho anh là rượu độc, cũng nguyện ý không say không ngừng.

Ai yêu thầm mà không phải uống rượu độc giải khát?

Chương 16: Kim ốc tàng kiều

Dì Xuân vẫn nấu món Giang Nam, cười nói thức ăn tối nay đều dùng thùng dầu đậu nành mà ngày đó Quý Hải mang về từ chỗ cô Bạch.

Bạch Chỉ hơi ngại ngùng, cúi đầu ăn rau mầm xào trong chén.

Ngày đó cũng vì muốn gặp anh nên mới vụng về viện cớ như vậy, cái nhà này làm sao có thể quan tâm đến thùng dầu đậu nành tặng kèm chứ?

Anh đang ở nước ngoài, nhưng vẫn bảo Quý Hải đích thân đến lấy.

Anh thật sự là một tình nhân rất tốt, quan tâm đến cảm xúc của đối phương như vậy.

Nếu là người khác, có lẽ họ đã bảo cô vứt đi.

Bạch Chỉ không biết Phó Huyền Tây có bao nhiêu căn nhà, nhưng ở Nguyệt Mê Tân Độ này chỉ thấy có một mình dì Xuân.

Anh rất tôn trọng dì Xuân, miệng luôn nói những lời "Dì vất vả rồi" và "Cảm ơn dì".

Ăn xong, anh bảo dì Xuân đi ngủ sớm, không cần phục vụ gì nữa.

Cô không khỏi bất an.

Lần trước đến Nguyệt Mê Tân Độ, vừa ăn xong đã bị Thẩm Tư Ngôn gọi đi đánh bài, rốt cuộc đêm đó thắng năm mươi vạn, ngoài ra cũng không xảy ra chuyện gì.

Nhưng lần này, không có người nào quấy rầy nữa.

Bạch Chỉ cảm thấy mâu thuẫn đến mức không cách nào trấn tĩnh được, vừa lo lắng vừa mong mỏi, khao khát thấu hiểu sâu sắc hơn về một người không quen nhưng đã khiến cô lưu luyến nhiều năm.

Cô rúc vào một góc sofa, ôm gối, gác cằm, giả vờ xem phim trên màn hình.

Khóe mắt lại vụng trộm nhìn anh, quan sát xem anh đang làm gì, quan sát biểu cảm của anh, ra sức phỏng đoán tâm trạng.

Một tay anh đỡ trán, nhắm mắt xoa thái dương, không biết có phải đã phát hiện cô nhìn trộm hay không, anh trầm giọng gọi cô: "Đến đây."

Cô đành vứt gối ghé sát vào, rất hiểu chuyện, nhỏ giọng hỏi: "Muốn em xoa giúp anh không?"

Đôi mắt đột ngột mở ra, mí mắt dao động, lộ vẻ mệt mỏi, còn hơi bối rối.

Bạch Chỉ sợ hãi, cô sợ ánh mắt vô tình hờ hững, đối với chuyện gì cũng không có hứng thú, làm cô luôn có cảm giác anh không muốn sống.

"Dạo này anh mệt sao?" Cô chủ động đặt tay lên thái dương của anh, nhẹ nhàng thay anh xoa xoa.

"Hơi mệt một chút."

Anh dời bàn tay mình trên thái dương, chuyển xuống nhấc eo cô, đặt cô ngồi trên đùi anh.

Trong nhà bật máy sưởi, trước đó vừa vào nhà, Bạch Chỉ đã cởi áo khoác, chỉ mặc áo len trắng mỏng bên trong.

Kiểu dáng ôm sát, ôm lấy đường cong vòng eo nhỏ nhắn hoàn hảo

của cô.

Bây giờ bị anh ôm như vậy, cô còn thấy nóng hơn, cứng đờ, không dám nhúc nhích, ra sức phớt lờ tay anh, tập trung xoa thái dương của anh.

Dì Xuân thắp hương xông rất nhẹ, lần trước đến đây là mùi hoa nhài, lần này đã đổi thành mùi hoa mai mùa đông, rất phù hợp với mùa này.

Bạch Chỉ không dám hỏi thêm, cô ấn ngón tay trên da anh một lát, dần dần nóng lên.

Cảm giác bên vai nặng nề, anh ôm chặt cô vào lòng, tựa đầu lên vai cô.

"Không cần ấn." Anh nghiêng đầu, chóp mũi cọ cọ vành tai và gò má của cô.

Hơi lạnh, hơi ngứa ngáy.

Cô né tránh, một tay anh lại giữ chặt lấy cô.

"Có lẽ anh phải nói." Anh áp trán mình lên trán cô, chóp mũi lành lạnh nhẹ nhàng chạm vào chóp mũi của cô, lưu luyến vô bờ, "Chúng ta làm chuyện khác đi."

Tuyết bay như tơ bông trong đêm, không bao giờ ngừng lại.

Rèm che cửa sổ sát đất vẫn chưa kéo lại, ôm lấy đêm tuyết tĩnh mịch.

Trong nhà lại ấm áp như mùa xuân, thậm chí còn hơi nóng một chút.

Bạch Chỉ không thể né tránh, cô vừa nhắm mắt, nụ hôn nồng nhiệt

đã chạm vào.

Tựa như phản ứng của cơ thể, cả người cô mềm nhũn, bàn chân của cô đặt hai bên người anh cứng đờ.

Hình như anh rất giỏi hôn môi.

Khi anh dễ dàng cạy mở đôi môi của cô, đầu óc lại xuất hiện ý nghĩ không đúng lúc như vậy.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, đầu lưỡi tê dại, pháo hoa nở rộ trong tâm trí.

Suy nghĩ của cô dần dần đứt quãng, không thể kết nối thành một đường thẳng hoàn chỉnh, cô cũng không có cách nào suy nghĩ tiếp.

Ngửa cổ quá lâu, gáy hơi mỏi, cô không chịu được, sắp ngã xuống, lại có một bàn tay vững vàng nâng cô lên.

Tựa như quyết tâm liều chết quấn quýt bên cô.

Bạch Chỉ vươn cánh tay nhỏ nhắn vòng qua cổ anh, chầm chậm siết chặt, cố tìm điểm tựa.

Cả người đột nhiên nhẹ bẫng, tầm nhìn cao lên, anh ôm cô đứng dậy, đi lên lầu.

Mất trọng lực làm người ta cảm giác như sắp rơi xuống, cô vô thức ôm anh chặt hơn, gót chân ấn mạnh sau lưng anh.

Lưng ngả xuống nệm giường mềm mại, đàn hồi lại ngay, tựa như chìm đắm vào sóng biển, chìm nổi đến chóng mặt.

Bạch Chỉ mở hé hai mắt nhìn lén, anh đang tháo đồng hồ.

Nhịp tim hỗn loạn, hơi thở cũng dồn dập.

Ngay cả những suy nghĩ miên man ghé qua cũng mất hết phương hướng, đầu óc trống rỗng, chỉ còn chờ anh nhanh chóng đặt dấu chấm hết hoàn hảo.

Anh cúi người xuống, thì thầm bên tai cô: "Em vẫn có thể từ chối một lần."

Không được, không được, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra.

Cô đỏ mặt lắc đầu, nhỏ giọng nói không cần.

Lâu thật lâu cũng không có động tĩnh nào.

Đang định hỏi anh làm sao vậy, đã nghe anh nói: "Không ngồi dậy thì làm sao cởi áo?"

Bạch Chỉ xấu hổ đến mức da mặt đỏ bừng, định ngồi dậy, điện thoại của anh đột nhiên rung lên điên cuồng.

Điện thoại rung không ngừng giữa không gian yên tĩnh, anh cúp máy một lần, điện thoại lại rung thêm một lần.

Cô không dám tiếp tục, thấy anh nhíu mày, cô nhắm mắt không vui.

Điện thoại ngừng rung, giọng nói của anh lạnh lẽo như băng: "Nói nhanh."

Thẩm Tư Ngôn cười hỏi: "Anh Tây, ra đây chơi bài không?"

"Tự chơi đi."

Phó Huyền Tây lạnh lùng nói ba từ này, sau đó cúp máy, vừa định ném đi, điện thoại lại rung.

Tiếng Tần Trạch Nguyên bên kia kêu cứu: "Cứu tôi!"

“Tìm Thẩm Tư Ngôn đi.”

Tần Trạch Nguyên đột nhiên cao giọng: “Anh trai à! Tôi đang đứng trước cửa nhà cậu, ở Nguyệt Mê Tân Độ, cậu ở đây đúng không? Tôi vào nhé?”

“Đi ra ngoài!”

“Anh trai à…” Tần Trạch Nguyên tru tréo thê thảm, “Cậu phải cho tôi ở đây, không thì tôi tiêu đời mất!”

Phó Huyền Tây bực bội xoa thái dương: “Bây giờ tôi xuống lầu, nếu không có chuyện gì nghiêm trọng, cậu tiêu đời thật đấy!”

Cuộc gọi bị cúp, anh tiện tay nhặt quần áo mặc vào, cúi đầu hôn lên khóe môi cô, ngón cái vuốt ve môi mềm của cô, nhỏ giọng thì thầm: “Anh xuống xem một chút, em ngoan ngoãn ở đây đợi anh nhé.”

–

Dưới lầu, Tần Trạch Nguyên nhàn nhã ăn quýt mà dì Xuân mang ra, nhìn thấy Phó Huyền Tây xuống lầu, anh ta vội vàng rút khăn giấy lau tay.

Chưa đến 0,01 giây là đã trở mặt buồn bã, diễn viên xuất sắc mà nhìn thấy cũng phải mặc cảm.

“Anh trai à…” Anh ta nức nở, dài giọng gọi, “Cuối cùng cũng xuống rồi.”

Cậu mà không xuống, tôi sẽ bị cháu gái nhà cậu đuổi giết.

Anh ta dang tay muốn ôm, nhưng Phó Huyền Tây nhíu mày tránh đi.

Phó Huyền Tây bước đến sofa, ngồi xuống, lặng lẽ nhìn anh ta:

“Nhìn xem cậu còn ra thể thống gì không, nhanh lên, có gì thì nói.”

Tần Trạch Nguyên nghiêm túc nói: “Tôi lái xe đâm vào nhà người ta.”

Phó Huyền Tây: “?”

“Không ngờ căn nhà đó giống như xây lên từ giấy, vừa đâm vào đã sập, xe của tôi dính lại đó, bây giờ họ bắt tôi làm con rể nhà họ, không thì sẽ giết tôi.”

Phó Huyền Tây hít một hơi sâu, bảo anh ta cút.

“Đừng mà…” Tần Trạch Nguyên bám vào sofa, không chịu rời đi, ngẩng đầu nhìn lên lầu, “Sao hôm nay cậu thiếu kiên nhẫn thế, có phải kim ốc tàng kiều (*) không?”

(*) Nhà vàng giấu người đẹp.

“Nếu cậu không đi, tôi cũng không ngại kim ốc giấu xác cậu đâu.”

Tần Trạch Nguyên ho nhẹ một tiếng, vẫn còn giãy dụa: “Không đến mức…”

“Cút.”

Tần Trạch Nguyên lẩm bẩm, sợ hãi cút đi, Phó Huyền Tây chuẩn bị lên lầu, điện thoại của Bạch Chỉ trên sofa rung lên.

Anh không định nhìn trộm, chỉ nghĩ tiện tay mang lên cho cô, nhưng màn hình vô tình sáng lên, anh nhìn thấy tin nhắn WeChat của Trịnh Miểu Miểu.

[Cậu vẫn chưa trả lời tin nhắn của tớ! Muốn chết à? Tức quá!]

[Chú nhỏ của tớ vừa bất ổn vừa bi quan, ai mà biết cảm giác mới

mẻ đối với cậu có thể kéo dài bao lâu chứ.]

[Một giây trước còn anh anh em em, giây sau đã có thể bóp chết cậu rồi.]

[Tớ bảo gã họ Tần đến kéo dài thời gian, nhưng chắc là chú ấy không làm được gì, không kéo dài được bao lâu đâu, cậu nghĩ ngợi cho cẩn thận, tiểu thư đây không thèm quan tâm đến cậu nữa!]

Cuối cùng lại nhắn thêm một tin: [Đừng để chú ấy nhìn thấy! Không thì tớ chết mất!]

Phó Huyền Tây nheo mắt đe dọa.

Được lắm.

–

Phó Huyền Tây mất hứng, ngồi một mình trong phòng làm việc suốt đêm.

Sáng hôm sau, Trịnh Miểu Miểu gọi đến, chuông điện thoại đánh thức Bạch Chỉ: "Không ngờ cậu là loại người như vậy! Lẽ ra tớ không nên giúp cậu!"

Cô đang mơ màng, không biết điện thoại xuất hiện ở đầu giường từ khi nào.

Sau khi ngơ ngác nghe Trịnh Miểu Miểu lên án, cô mới phát hiện cô ấy nhắn tin WeChat.

Nhưng đêm qua tắm xong, quá buồn ngủ nên lên giường đi ngủ, không có thời gian xem qua.

Hẳn là anh nhìn thấy rồi…

“Ba cậu phạt cậu, cắt nửa tiền tiêu vặt của cậu sao?” Bạch Chỉ thấy hơi áy náy, nói mình cũng mới thấy tin nhắn.

Cô chưa từng nghĩ Trịnh Miểu Miểu sẽ làm nhiều chuyện vì cô như vậy.

Tiểu thư kiêu căng bị phạt, cắt nửa tiền tiêu vặt, nghe giọng như sắp khóc.

“Bỏ đi.” Trịnh Miểu Miểu bực bội, “Cậu không làm chuyện kia đúng không?”

Cô ấy hỏi như vậy, Bạch Chỉ đỏ mặt: “Không có…”

–

Mấy ngày này, Phó Huyền Tây vô cùng bận rộn, Bạch Chỉ thật sự trở thành kim ốc tàng kiều.

Chỉ là giấu quá kỹ, cô còn chưa lần nào gặp lại vị kim chủ đã giấu cô đi.

Ngày ngày giết thời gian bằng cách chăm sóc mấy con cá mà anh nuôi, thưởng thức thư pháp treo trong nhà, vào phòng trà học nghệ thuật thưởng trà.

Càng hiểu thêm về anh, cô càng phát hiện anh đa tài đa nghệ, thư pháp treo trên tường và tranh quốc họa đều là tác phẩm của anh.

Chữ ký cũng chỉ có hai từ: Diệc Tây.

Thật ra Bạch Chỉ cũng tò mò “Diệc Tây” có nghĩa là gì, vì học bổng mà anh tài trợ cũng mang cái tên này.

Nhưng rõ ràng tên anh là Huyền Tây mà.

Không có cơ hội nhắc đến chuyện này, vậy nên dần dần cũng bị quên lãng.

Ở nhà đợi anh đến ngày thứ năm, cuối cùng cũng gặp được anh.

Đêm đó anh phải tham dự một bữa tiệc, buổi chiều về nhà lấy đồ, vẫn không nhắc đến chuyện sẽ đưa cô đi cùng.

"Anh có bạn nữ đồng hành không?" Cô hỏi.

Lúc đó anh đang đứng trước gương phòng tắm, cúi đầu sửa sang đồng hồ, nghe thấy lời này, anh ngẩng đầu nhìn cô qua gương.

Cô không diễn tả được biểu cảm này, hình như là hơi ngây người một lát.

Không muốn chọc anh mất vui, cô chỉ dám thuận miệng hỏi một câu, sau đó xoay người rời đi.

"Không có." Anh lên tiếng, hình như là muốn giải thích, sau đó lại nói, "Anh chưa từng nghĩ sẽ dẫn theo bạn nữ."

"Tối nay anh có về không?" Cô biết mình không có danh phận để hỏi câu này, nhưng thật sự không kiềm lòng được, "Nếu thời gian này anh bận rộn như vậy, em muốn về nhà thăm bà ngoại một chút."

"Em giận à?"

Anh xoay người kéo cô lại, nâng người cô đặt lên bồn rửa mặt, hai tay chống hai bên người cô, hơi cúi đầu nhìn cô chăm chú.

Khoảng cách gần gũi, mập mờ như vậy, hơi thở quẩn quanh, khiến người ta không thể không nhìn vào mắt anh.

Mắt phượng mày ngài, trông khí khái hào hùng, mắt hai mí từ khóe mắt đến đuôi mắt.

Nhưng mắt anh rất hẹp, không to lắm, chỉ có thể đợi đến lúc anh rũ mắt nhìn xuống hay ngước mắt nhìn anh mới có thể thấy được toàn bộ đôi mắt.

Bình thường, anh mở mắt nghiêm túc quan sát thứ gì đó, một phần ba mí mắt sẽ lõm vào trong, đuôi mắt khẽ hếch lên.

Giờ phút này, anh nhìn cô chăm chú, tựa như đôi mắt ẩn giấu cả biển sâu, đủ để người ta chìm đắm.

Thật sự không thể chịu nổi, cô lẳng lặng né tránh ánh mắt đó.

"Không có, rảnh rỗi như vậy, em không quen lắm, cảm giác như em là một người ăn không ngồi rồi, mặc dù thật sự là như vậy."

Cô nói, bao nhiêu ấm ức trỗi dậy, còn có cảm giác hơi giận dỗi.

"Bà ngoại ở nhà một mình, em muốn quay về bên cạnh bà."

Dù sao anh cũng không cần em bên cạnh.

"Nếu anh không cho em đi thì sao?" Khóe môi anh cong lên, nhàn nhạt mỉm cười, "Em có chạy không?"

Biết anh đùa giỡn, nhưng Bạch Chỉ vẫn nghiêm túc suy nghĩ.

Lúc cô suy nghĩ nghiêm túc, ấn đường khẽ nhíu lại, môi mỏng nhỏ nhắn xinh xắn cũng mím chặt, dáng vẻ chăm chú.

Trán nóng lên, anh đưa tay ấn vào, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve ấn đường, giúp nới lỏng hàng chân mày đang nhíu lại.

Phó Huyền Tây khẽ nheo mắt, nghiêm túc nhìn phản ứng của cô bé trước mặt.

Đôi mắt ẩn giấu cả biển sâu trầm lặng nhìn cô lâu thật lâu, nổi sóng.

Thật ra, ngay từ lần đầu tiên gặp cô, anh cũng rất tò mò, tại sao đôi mắt trong trẻo đó lại ngấn nước mỗi lần nhìn thấy anh.

Giống như lúc này, chẳng qua là giọng điệu hơi nặng nề một chút, vậy mà trông cô như sắp khóc đến nơi, đôi mắt vốn trong trẻo lại mang theo hơi nước mông lung.

Anh không vui, đưa tay nâng cằm cô lên, buộc cô phải ngẩng đầu nhìn anh.

Bạch Chỉ nhìn đôi mắt càng lúc càng trở nên tàn nhẫn, đột nhiên nhớ đến tin nhắn WeChat mà Trịnh Miểu Miểu đã gửi cho cô ——

[Một giây trước còn anh anh em em, giây sau đã có thể bóp chết cậu rồi.]

Cô kiên quyết tin rằng anh vẫn còn tỉnh táo, không phản kháng chút nào.

Chớp mắt một cái, bàn tay dưới cằm cô đã dời đi, một nụ hôn nhẹ nhàng đặt trên khóe môi cô.

"Anh không cố ý hung dữ với em đâu ——"

"Nhưng em phải ngoan, đừng nghĩ đến chuyện bỏ đi."

"Không phải em buồn chán sao? Anh đưa em đi dự tiệc."

Chương 17: Một giấc mộng đẹp

Từ lúc Bạch Chỉ gặp lại Phó Huyền Tây, cô đã biết rõ tương lai sẽ có rất nhiều lần đầu tiên.

Hôm nay là lần đầu tiên cô được thợ trang điểm chuyên nghiệp trang điểm, lễ phục dự tiệc cũng là Phó Huyền Tây tự tay chọn cho cô.

Hình như anh rất thích cô mặc màu trắng, liên tiếp gọi người mang mấy bộ váy trắng cho cô thử.

Cô nghĩ bộ nào cũng thật xinh đẹp, nhưng anh không hài lòng, biểu cảm nhàn nhạt, liên tục bảo đổi bộ khác.

Đến bộ cuối cùng.

Là một chiếc váy đơn giản nhưng lại vô cùng tỉ mỉ, không có tay áo, cổ áo vừa đủ khoe ra xương quai xanh quyến rũ.

Sau lưng còn khoét hở, vừa vặn cho một bàn tay chạm vào.

Bạch Chỉ nhìn vào gương, hơi lo lắng một chút, đẹp thì đẹp, nhưng cô chưa từng mặc quần áo hở như vậy ra ngoài.

Màn nhung kéo ra, cô nâng váy bước hai bước ra ngoài, nhỏ giọng gọi anh: "Em xong rồi."

Anh đang tựa vào bồn hoa bên cạnh, cúi đầu xem điện thoại, nghe thấy giọng nói đó, lại hờ hững ngẩng đầu nhìn.

Ánh mắt sáng lên, khóe môi khẽ cong, hình như rất hài lòng.

"Lấy bộ này đi." Anh cất điện thoại, bước đến, ôm lấy bờ vai mịn

màng của cô, hôn lên khóe môi cô, "Đẹp lắm."

Bao nhiêu lo lắng trong lòng Bạch Chỉ tan biến gần hết.

Chỉ cần anh hài lòng là được.

"Trễ rồi, đi thôi." Anh giơ tay nhìn đồng hồ, sau đó lại ung dung ôm cô.

Bàn tay kia vốn dĩ đang đặt trên lưng cô, lập tức trượt xuống hõm lưng của cô.

Có lẽ cũng rất thích hợp để đặt tay vào, anh còn di chuyển một chút, tìm góc độ phù hợp.

Bàn tay không ấm, hơi lạnh một chút, so với nhiệt độ rất cao trên lưng, bàn tay anh còn hơi mát.

Bạch Chỉ không khỏi thẳng lưng lên.

–

Màn đêm buông xuống, họ mới đến khách sạn, Bạch Chỉ cẩn thận nắm lấy vạt váy, tìm cách mở cửa xuống xe, nhưng Quý Hải đã ra ngoài mở cửa cho cô.

"Cô Bạch, cẩn thận đỉnh đầu." Anh ta vừa nói vừa đưa tay che trần xe, tránh cho cô bị đụng đầu.

Đây là lần đầu tiên cô được đối xử như vậy, cô cười, nói cảm ơn.

Phó Huyền Tây cong khuỷu tay, ra hiệu cho cô khoác lấy.

Tựa như cô là một thiên kim tiểu thư cao quý, được người ta chăm chút từ những chi tiết nhỏ nhặt nhất.

Nhưng luôn đủ tỉnh táo, biết mình không phải là người cao quý như vậy.

Gia đình Thẩm Tư Ngôn tổ chức tiệc mừng, Bạch Chỉ cũng không biết chính xác là mừng cái gì.

Tần Trạch Nguyên và Trịnh Tinh Dã cũng có mặt, thấy cô đến nơi, họ trêu chọc nhiệt tình.

Cô cũng không cần phải phản ứng quá khéo léo, chỉ cần e thẹn nép bên người Phó Huyền Tây.

Chỉ cần cô trốn bên người như vậy, anh sẽ ra mặt giải quyết hậu quả cho cô, nhẹ nhàng nắm tay cô, để bọn họ im miệng.

Lát sau, Trịnh Miểu Miểu cũng đến, tâm trạng không tốt lắm.

Vừa vào cửa đã bày ra gương mặt lạnh lùng, một cô gái khác, có lẽ là người trong vòng bạn bè của cô ấy, đến cười nói với cô ấy, gương mặt cô ấy mới nở nụ cười.

Bạch Chỉ luôn ở bên cạnh Phó Huyền Tây, lắng nghe họ nói đến những đề tài mà cô không hiểu lắm.

Cũng không hẳn là buồn chán, chỉ cảm thấy khung cảnh này thật lạ lẫm.

Sảnh tiệc tối sang trọng, đèn sáng như ban ngày, mùi rượu và món ngon tràn ngập trong không khí, còn có vô số loại nước hoa đắt tiền.

Ngay cả phục vụ cũng mặc áo sơ mi, khoác áo vest nhã nhặn tới lui, cực kỳ tinh tế.

Bạch Chỉ nhớ trước đây làm thêm, từng phục vụ tiệc của nhà giàu, nhưng khi đó cô là phục vụ, còn lần này là bạn đồng hành mà một vị khách quý đưa đến.

Chuyện thế gian, không có gì là vĩnh cửu.

Cô cúi đầu mỉm cười, âm thầm an ủi bản thân ——

Coi như tất thảy đều là mộng đẹp, vĩnh viễn không thể thành hiện thực.

–

Vừa vào cửa, Trịnh Miểu Miểu đã nhìn thấy Bạch Chỉ, nhưng cô ấy sợ Phó Huyền Tây, không dám đến gần.

Lát sau, Bạch Chỉ nhận được tin nhắn WeChat của Trịnh Miểu Miểu, bảo cô tìm cớ rời đi, đến gặp cô ấy.

"Em vào nhà vệ sinh nhé." Bạch Chỉ ghé vào tai Phó Huyền Tây thì thầm.

"Đừng chạy lung tung." Anh dặn dò.

Bạch Chỉ gật đầu, băng qua rượu ngon và người đẹp, vào khu vực nghỉ ngơi tìm Trịnh Miểu Miểu.

"Cậu đúng là…" Trịnh Miểu Miểu liếc mắt nhìn sau lưng cô, chắc chắn Phó Huyền Tây không nhìn sang bên này, cũng không đi đến đây, cô ấy mới thở phào nhẹ nhõm, "Cậu hại chết tớ!"

Bạch Chỉ xin lỗi cô ấy, nhưng cô ấy lại bĩu môi: "Được rồi, ai bảo tớ…"

Đang nói, cô lại chuyển đề tài, nhỏ giọng hỏi: "Chú nhỏ chủ động đưa cậu đến đây à?"

"Không có." Bạch Chỉ nghĩ ngợi một lát, gật đầu, "Chắc vậy."

“Mờ mờ ám ám, nghe không hiểu.” Trịnh Miểu Miểu không thể kiên nhẫn lắng nghe những lời ẩn ý này, phục vụ vừa bưng khay đi ngang qua, cô ấy đã cầm lấy hai ly đồ uống lạnh, đưa cho cô một ly.

Bạch Chỉ uống một ngụm nhỏ, hơi ngọt, lại hơi chua, màu đỏ đỏ, không biết là cái gì.

Cô không hỏi Trịnh Miểu Miểu nghĩ sao về cô, chuyện đã đến nước này, hình như họ đã bước vào giai đoạn chấp nhận trạng thái kỳ lạ hiện tại.

“Thịnh Tuyết đến rồi.” Trịnh Miểu Miểu đột nhiên kéo tay Bạch Chỉ, chỉ về phía cửa, thấp giọng, “Cậu có biết cô ấy là ai không?”

Bạch Chỉ ngước mắt, thấy hôm nay Thịnh Tuyết vẫn mặc váy đỏ, vô cùng rực rỡ chói mắt, cô ấy vừa vào cửa, nhiều người đã nhiệt tình tụ tập xung quanh.

Hình như cô ấy rất giỏi ứng phó với những tình huống này, vô cùng thoải mái, luôn nở nụ cười khéo léo, trang nhã.

Cô lắc đầu: “Không biết, nhưng tớ từng gặp một lần.”

“Cậu không biết à? Tớ biết!” Trịnh Miểu Miểu đắc ý kiêu ngạo, “Nếu cậu năn nỉ, tớ sẽ nói cho cậu biết.”

Bạch Chỉ: “…”

Trịnh Miểu Miểu cũng không trông đợi Bạch Chỉ năn nỉ, vậy nên cô ấy cũng tự mình nói ra: “Chị của cô ấy từng là hôn thê của chú nhỏ, sau đó lại tự sát.”

Nghe thấy lời này, bàn tay của Bạch Chỉ run rẩy, đồ uống trong ly văng ra một chút.

Chất lỏng màu đỏ rơi lên chiếc váy trắng tinh, nhanh chóng lan

rộng, hệt như hoa hồng đỏ nở rộ trong tuyết, nhưng vỡ vụn ngay lập tức.

Trịnh Miểu Miểu cao giọng: "Cậu ——"

"Tớ vào nhà vệ sinh."

Bạch Chỉ nhanh chóng đứng dậy, kéo phục vụ lại, hỏi nhà vệ sinh ở đâu.

–

Nhà vệ sinh có mùi tinh dầu hương hoa nhàn nhạt, vòng ánh sáng xanh khử trùng được bật xung quanh chiếc gương lớn trước bồn rửa tay.

Bạch Chỉ đi đến bồn rửa tay, tìm nước rửa tay trên bệ, xịt vào lòng bàn tay, do dự một chút.

Nghĩ ngợi một lát, vẫn quyết định đánh cược một lần ——

Hẳn là anh sẽ không tức giận vì một chiếc váy hỏng.

Năm phút trôi qua, đốm đỏ cũng dần dần phai mờ, nhưng trông vẫn rõ ràng, còn làm ướt cả một mảng vải.

Bạch Chỉ đau đầu, ra sức dùng giấy khô thấm nước, nhưng cuối cùng lại làm váy nhăn nhúm.

Làm thành thế này, cô cũng không dám ra ngoài, vậy nên chỉ biết gọi cho Trịnh Miểu Miểu nhờ giúp đỡ.

Điện thoại của Trịnh Miểu Miểu thông báo đã tắt máy.

Bỏ đi.

Bạch Chỉ hít một hơi, định chuồn đi, ra ngoài sẽ gửi tin nhắn cho Phó Huyền Tây, nói mình không khỏe nên về trước.

Vừa ra khỏi nhà vệ sinh, ngẩng đầu một cái, lại nhìn thấy một người đàn ông trong khu hút thuốc.

Người đàn ông mặc âu phục, mang giày da, đeo kính gọng vàng, ngón tay kẹp điếu thuốc hút được một nửa.

Đúng lúc anh ta cũng nhìn về phía cô.

Trí nhớ của cô luôn rất tốt, nhớ ra anh ta là ông chủ của Hoài Ân, chú của cô bé kia.

Nhưng chỉ gặp nhau một lần duy nhất, cô cũng không cảm thấy nhất thiết phải chào hỏi, huống hồ chi thân phận của người kia như vậy, chưa chắc anh ta đã nhớ ra cô.

Bạch Chỉ phớt lờ anh ta, định rời đi, nhưng bị gọi lại: "Bạch Chỉ."

Cô đành phải dừng lại mỉm cười: "Xin chào."

Ánh mắt của người đàn ông hướng về vết bẩn trên váy cô, anh ta dập điếu thuốc, đi đến, hỏi cô có cần áo khoác không.

"Không cần, cảm ơn, tôi có việc phải đi trước." Bạch Chỉ áy náy gật đầu, chuẩn bị rời đi.

"Cô có cần váy mới không?" Anh ta hỏi, "Ngay tại khách sạn."

–

Phó Huyền Tây nhìn đồng hồ lần thứ ba, Trịnh Tinh Dã trêu chọc: "Em gái chỉ vào nhà vệ sinh, anh đã đến mức này, sao cứ nhìn đồng hồ mãi thế?"

Thịnh Tuyết đang đùa giỡn, nghe thấy lời này cũng không thể không liếc mắt nhìn sang Phó Huyền Tây, ung dung hỏi: "Có phải là em gái Bạch Chỉ đêm đó không?"

"Đúng vậy." Trịnh Tinh Dã cười, "Vô cùng cưng chiều, đi đâu cũng dẫn theo."

Phó Huyền Tây không thèm phí lời với họ, chỉ đi về phía nhà vệ sinh.

Sau lưng họ, Thẩm Tư Ngôn vẫn đùa giỡn với mọi người, cuối cùng Trịnh Miểu Miểu cũng có can đảm chạy đến: "Chị Thịnh Tuyết, lâu rồi không gặp."

–

Bạch Chỉ không hề do dự lấy 0,01 giây chuyện có nên nhận lấy thành ý của người đàn ông trước mặt mình hay không, cuối cùng vẫn quả quyết từ chối: "Xin lỗi, tôi nghĩ cũng không cần đâu."

"Tôi tên là Bùi Tu Niên." Anh ta lùi nửa bước, cư xử phải phép, hết sức bình thản: "Nếu không yên tâm, tôi sẽ bảo người mang đến đây, cô có thể thay trong nhà vệ sinh."

Bạch Chỉ hơi cảm động.

Nhưng sự cảm động nhanh chóng tan biến, vì nghĩ ngợi một lát, vẫn cảm thấy không cách nào có thể giải thích được lý do lần đầu tiên đến khách sạn này đã thay sang váy của người khác.

Xét thấy đối phương cũng lịch thiệp, thật lòng muốn giúp đỡ, lúc nói lời từ chối, Bạch Chỉ nở nụ cười chân thành.

"Cảm ơn Bùi tiên sinh, nhưng tôi nghĩ là không tiện lắm."

"Sợ bạn trai hay bạn nam đồng hành của cô tức giận sao?" Bùi Tu Niên hơi nghi hoặc, nhưng cũng không phải vì bị từ chối liên tục mà

không vui.

Còn nói thêm: "Cô gặp chuyện nhưng không nhờ anh ta giúp đỡ, có lẽ người đó cũng không xứng."

Anh ta vừa dứt lời, một giọng nói khác truyền từ xa đến gần: "Tại sao Bùi tiên sinh lại chắc chắn là tôi không xứng?"

Bạch Chỉ không nghĩ Phó Huyền Tây sẽ đến, cô hoảng loạn ngẩng đầu nhìn, nghe người khác nói xấu sau lưng, biểu cảm của anh cũng không hề giận dữ, vẫn luôn mỉm cười.

Nhưng cả người lại đằng đằng sát khí, cô chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của anh.

"Hóa ra là em sửa sang váy áo, làm anh lo lắng quá." Chớp mắt một cái, anh đã bước đến bên cô, nhẹ nhàng chạm vào đầu cô.

Sau đó anh xoay người nhìn Bùi Tu Niên, nhướng mày, cười khẽ: "Bùi tiên sinh lớn tuổi rồi, đến tiệc tối cũng phải đi pha trà."

Bùi Tu Niên cũng cười, nhìn Bạch Chỉ qua cặp kính: "Vừa gặp được một người bạn cũ."

Anh ta ném nửa điếu thuốc kẹp giữa ngón tay vào thùng rác bên cạnh: "Tôi đi trước."

"Đi đứng cẩn thận."

Bóng gió nói anh ta lớn tuổi.

Bạch Chỉ lo lắng níu tay áo của Phó Huyền Tây, như trẻ con mắc phải lỗi lầm: "Em phải làm sao bây giờ? Váy dính bẩn rồi, hay là em về trước?"

Cô có thể cảm giác được anh hơi tức giận, nhưng cơn giận này có lẽ

không liên quan gì đến ái tình.

Có lẽ là vì mong muốn chiếm hữu, có lẽ đàn ông không thích bạn nữ đồng hành có mối quan hệ với người đàn ông khác, dù cho anh ta không thích bạn nữ này.

Phó Huyền Tây cúi đầu nhìn cô, biểu cảm của cô bé vô cùng nịnh hót, như mèo con mắc lỗi cầu xin lòng thương xót.

Sát khí cũng tan biến gần hết.

"Hai người quen nhau thế nào?" Anh nhẹ nhàng vuốt ve cằm cô, tựa như chơi đùa với bạn nhỏ, "Bạn cũ à?"

Không nghe ra ghen tuông, chỉ ẩn giấu một chút tức giận.

Dù cho không dành nhiều thời gian bên nhau, nhưng bình thường anh cũng sẽ không nói như vậy.

Hình như là giận thật rồi.

Bạch Chỉ không dám giấu diếm chuyện gì, kể hết với anh: "Em cũng không ngờ anh ấy còn nhớ em."

"Vui mừng lắm sao?"

Câu này nghe ra ghen tuông, cơn giận lại tan biến hết.

Bạch Chỉ thầm thở phào nhẹ nhõm, còn cãi: "Không có, em chỉ bất ngờ thôi."

"Bất ngờ à?" Lên giọng cuối câu, giọng điệu đe dọa.

Eo cô bị siết chặt, bàn tay to lớn đẩy lưng cô về phía trước, áp sát vào người anh.

Bạch Chỉ biết, hẳn là giờ phút này anh không hề tức giận chút nào, vậy nên cô không khỏi ngẩng đầu nhìn anh, cong môi mỉm cười: "Vậy quần áo của em phải làm sao bây giờ?"

Không đợi anh trả lời, lại nhỏ giọng nói: "Anh sẽ không bắt em bồi thường phải không?"

"Đương nhiên là phải bồi thường rồi."

"Không bồi thường nổi…"

Bạch Chỉ chủ động ôm chặt lấy anh, áp mặt vào người anh, lắng nghe nhịp tim của anh.

"Không bồi thường được không…"

"Không được."

Bạch Chỉ: "…"

"Đêm nay bồi thường." Anh cúi đầu, cắn cắn vành tai cô, "Hiểu không?"

————————-

Tác giả có lời muốn nói:

A Chỉ: Tui không hiểu.

Chương 18: Mưa phùn triền miên

Tiệc tối bắt đầu không sớm lắm.

Bạch Chỉ không có thói quen uống rượu, cũng không biết uống, chỉ nhẹ nhàng nhấp một chút rượu trước bữa ăn và rượu kèm món chính.

Ăn mấy món chính, vẫn thích nhất món khoai tây tí hon nướng, ngon hơn bất cứ món nào cô từng ăn.

Món tráng miệng yêu thích là bánh chanh, trái cây và mấy món ướp lạnh, nhưng chỉ ý tứ ăn một chút xíu.

Phó Huyền Tây không thích món ngọt, thấy cô ăn xong miếng bánh chanh nhỏ, anh nhẹ nhàng đẩy phần mình sang cho cô.

Bạch Chỉ hơi ngại ngùng, nhỏ giọng nói không cần.

"Ăn đi, lát nữa đói đấy." Anh ghim một miếng nhỏ, đưa đến miệng cô, "Anh đút em ăn."

Giữa thanh thiên bạch nhật, Bạch Chỉ không dám phụng phịu, ăn một miếng anh đút, sau đó nói muốn tự ăn.

Bạn bè của anh xung quanh, bảo anh đút ăn mãi cũng không thoải mái lắm.

Anh cũng không kiên quyết đòi đút ăn, chỉ mỉm cười, đưa ngón cái lau khóe môi cô: "Dính mép rồi."

Bạch Chỉ còn thấy xấu hổ hơn, vành tai cô đỏ bừng.

Định giả vờ cúi đầu ăn như không có chuyện gì, nhưng lại cảm giác

có ai đó nhìn mình chằm chằm.

Ngẩng đầu nhìn lên, là Thịnh Tuyết.

Bị bắt quả tang nhìn lén, cô ấy cũng không hề cảm thấy chột dạ, còn mỉm cười với cô.

Nụ cười không quá giả tạo, nhưng chắc chắn cũng không hề thật lòng.

Bạch Chỉ nhớ lại lời của Trịnh Miểu Miểu trước bữa ăn, nội tâm phức tạp, cười đáp lại.

–

Bữa ăn kết thúc, còn có rượu sau bữa ăn, nhưng họ chỉ ở lại một lát, không tham gia vũ hội xã giao sau đó.

Ban đầu Bạch Chỉ không uống nhiều lắm, nhưng ăn hai miếng bánh chanh liên tiếp, cô không thể không cầm lấy ly rượu bên cạnh, uống cạn.

Rượu vừa vào miệng mang theo vị cay nhè nhẹ, nhưng trung hòa với vị ngọt của bánh, pha trộn với mùi thơm của chanh, cuối cùng hóa thành dư vị thơm ngát.

Bình thường cô không uống rượu, tửu lượng rất thấp, ban đầu không cảm thấy gì, nhưng khi tác dụng của rượu kéo đến, đầu óc cô choáng váng.

Bạch Chỉ lờ mờ nghĩ ngợi, chắc là hơi say một chút.

Trên xe về Nguyệt Mê Tân Độ, cô không buồn duy trì sự tỉnh táo, ngoan ngoãn, liều mạng, tựa lên vai Phó Huyền Tây.

Hình như cô không thoải mái, còn kéo cánh tay anh, tìm tư thế thoải

mái, dựa vào người anh ngủ thiếp đi.

Gương chiếu hậu phản chiếu cảnh tượng Phó Huyền Tây rũ mắt.

Anh lặng lẽ nhìn Bạch Chỉ sắp ngã vào ngực anh.

"Quý Hải." Anh gọi.

"Tôi đây, Phó tiên sinh."

"Quý Dung sẽ về sớm phải không?"

"Phải, nửa đêm nay sẽ đến sân bay."

"Bảo cậu ấy tìm hiểu bạch nguyệt quang của Bùi Tu Niên."

"Được, tôi nhớ rồi."

Bạch Chỉ nhúc nhích, trong xe lại quay về trạng thái im lặng.

–

Vừa về đến Nguyệt Mê Tân Độ, gió đêm lạnh lẽo len lỏi vào cửa xe hé mở, Bạch Chỉ tỉnh giấc, nhưng cũng chưa tỉnh hẳn.

Hay là, giả vờ say, không tỉnh giấc.

Phó Huyền Tây xuống xe, bế cô vào nhà.

Dì Xuân chưa đi ngủ, đợi phục vụ chủ nhà, nhưng bị bảo đi ngủ.

Bạch Chỉ nghe anh nói: "Còn chưa dậy sao?"

Hình như là… anh đang nói với cô.

Cô lén lút hé mắt, bắt gặp ánh mắt của anh nhìn cô, sợ hãi nhắm

mắt ngay.

"Chóng mặt…" Cô lẩm bẩm, quay đầu vùi mặt vào ngực anh, "Em hơi say."

Trong ngực có rất nhiều mùi hương của bữa tiệc tối, có mùi rượu, mùi thức ăn, mùi nước hoa…

"Rốt cuộc là say, hay là không muốn bồi thường?" Anh bế cô lên lầu.

Bạch Chỉ thấy hơi xấu hổ, không ngờ anh còn nhớ chuyện này.

"Em không nghĩ…" Giọng cô dần dần nhỏ lại như tiếng muỗi vo ve, không giãy dụa nữa, "Vậy anh đòi bồi thường đi."

Ánh đèn tối đi từng chút từng chút, cô nhắm mắt, mặc kệ bước chân trập trùng của anh làm người cô lắc lư.

Mùi rượu Klein Constantia Vin de Constance quay về, cô bị ném vào vạt nước sôi.

Cô ngẩng mặt lên, anh lại cúi xuống trao đổi hương vị rượu, hôn một hơi dài đằng đẵng, lại ngà ngà say.

Cô vươn cánh tay nóng hầm hập, mở rèm cửa một chút.

Ánh sáng phản chiếu trên mặt sông ngoài cửa sổ sát đất vô cùng rực rỡ, mặt trăng vỡ vụn rồi lại tròn vành vạnh trong nước, hóa ra đêm nay là rằm tháng chạp.

Lòng bàn tay nóng hổi vươn ra, nắm lấy tay cô kéo trở lại, rèm cửa vốn chỉ mở hé lại bị anh mở rộng ra.

Sau lưng có một ngọn lửa cháy bừng, thiêu đốt người ta đến mất hết ý thức.

Có một thời khắc nào đó, hình như nghe anh nói:

"Không tập trung à?"

"Hay là em thích thưởng thức cảnh sông trong lúc ——"

Anh ghé sát vào, cắn cắn vành tai cô, thì thầm: "Ngoan nào."

Hơi nóng khiến người ta cảm giác tan chảy thành một vũng bùn mềm, tiến thoái lưỡng nan.

Suy nghĩ của cô trở nên rời rạc, cô tìm lại giọng nói của mình trong vầng trăng tròn trịa trên mặt sông, bị nước nóng thấm ướt, lại trở nên vỡ vụn: "Đừng làm ở đây."

Không muốn ở đây, cô không muốn nhìn thấy trăng trên trời phản chiếu trên mặt nước, vụn vỡ rồi lại tròn.

Đúng như cô nghĩ, anh là tình nhân cực kỳ chu đáo, hoàn toàn tôn trọng quyết định của cô.

Chỉ là, cô không phải tình nhân phù hợp, không hề có kinh nghiệm trong chuyện này.

Dẫu cho anh tử tế, lại kiên nhẫn, cuối cùng cũng từ bỏ ngay từ khi mở màn.

"Em căng thẳng quá." Anh ở phía sau, cắn vành tai cô, "Dạy em chuyện khác."

Dạy cô chuyện khác…

Bạch Chỉ mơ màng nghĩ ngợi, anh rất có kinh nghiệm sao, rất hiểu biết sao, sao lại dùng từ "dạy" với cô?

Nghĩ vậy, lại không thể không hỏi: "Anh làm chuyện này bao nhiêu

lần…”

Hỏi câu này không khác nào đang tìm chỗ chết.

Móng tay anh cắt tỉa gọn gàng, rất ngắn, không nhọn.

Có lần ngồi trên xe nhàm chán, cô từng dùng đồ bấm móng tay dũa qua móng tay anh, rất nhẫn nhụi.

Chỉ vì câu hỏi tìm chỗ chết của cô, bây giờ anh lại lấy oán trả ơn.

Hình như anh tức giận, ngón tay cái ấn vào, nghiến răng thì thầm: “Không có.”

Không có cái gì?

Nhưng không nghĩ thêm được nữa, đầu óc trống rỗng, tựa như mọi dây thần kinh đều bị rút ra.

Cô khom lưng, muốn rút lui khỏi vòng tay anh, nhưng như vậy càng khó rút lui hơn.

Anh giữ cô lại, bảo cô đừng lộn xộn, nếu không thì sẽ không nhường cô.

Hệt như ngồi trong phòng xông hơi, tóc mai ướt đẫm mồ hôi, nhưng anh vẫn muốn luyện đàn tỳ bà cùng cô.

Giống như thầy giáo hỏi, có nhớ bài học đàn tỳ bà không.

Cô nói không nhớ, vậy nên anh dạy dỗ cô, nhẹ nhàng, chậm rãi…

Cuối cùng, cô chỉ còn nhớ, ngón tay anh có vị mặn.

–

Sáng hôm sau Bạch Chỉ thức dậy, vừa cử động, đã bị người sau lưng ôm chặt hơn.

Một cánh tay vòng qua eo cô, lòng bàn tay nóng ấm giữ chặt lấy cô.

"Đừng nhúc nhích." Giọng nói trầm khàn vang bên tai, cũng đoán được anh đang rất kiềm chế.

Cô ngây người một lát, không dám nhúc nhích nữa, vành tai đỏ ửng.

Nụ hôn ướt át chạm vào gáy cô, bị người ta xoay lại, ôm vào lòng.

Bạch Chỉ không phản kháng, nhưng cũng không ngủ được nữa, lặng lẽ nằm trong lòng anh nhìn ngắm anh.

Da anh trắng trẻo hơn những người đàn ông khác, không hề thô ráp, vô cùng nhẹ nhàng êm tay.

Mà anh lại có thói quen tập thể hình, lúc mặc quần áo thì không thấy rõ, nhưng thật ra đường nét cơ bắp rất đẹp, vai rộng eo thon cũng vô cùng thu hút.

Cô nhìn chăm chú, không phát hiện ra anh cũng không ngủ, đang mở mắt nhìn cô.

"Đẹp mắt không?"

Anh nói, ngón tay cái đặt lên miệng cô, ấn nhẹ, trượt vào miệng cô.

Ban đầu cô không phản ứng, nhưng lát sau, lại nhớ về chuyện tối qua.

Ngón tay anh thon dài, linh hoạt, biết mạnh biết nhẹ, kiểm soát tốc độ rất tốt.

Có phải trước đây đã học rất nhiều loại nhạc cụ không?

–

Cuối năm, Phó Huyền Tây còn bận rộn hơn trước.

Không như trước đây, bây giờ đêm nào Bạch Chỉ cũng đến Nguyệt Mê Tân Độ gặp anh.

Sớm muộn gì, anh hết bận cũng sẽ trở về.

Anh không hạn chế sự tự do của cô, nhưng cô cũng không còn nơi nào để đi.

Mỗi sáng tiễn anh đi làm xong, cô lại vào phòng làm việc của anh.

Anh viết thư pháp bằng chữ hành khải, cũng có vài bức viết bằng chữ thảo, giống hệt như anh, phần lớn thời gian đều rất nghiêm nghị, nhưng đôi lúc cũng không hề đứng đắn.

Bạch Chỉ ngồi vào ghế mà anh thường ngồi viết, tự hỏi, không biết anh học viết thư pháp từ khi nào.

Luyện tập thư pháp đòi hỏi rất nhiều sự kiên nhẫn, đa số trẻ con đều thích quậy phá, không chịu ngồi yên, không biết khi còn nhỏ, anh là người thế nào, có phải cũng nghiến răng nghiến lợi luyện chữ, dù cho bản thân chỉ muốn lẻn ra ngoài chơi không?

Nghĩ đến chuyện này, cô không nhịn được cười, vì cô chưa từng xem ảnh cũ của anh, khó lòng tưởng tượng dáng vẻ của anh khi còn nhỏ.

Tự tưởng tượng dáng vẻ trưởng thành của anh mà thu nhỏ lại, cảm giác như ông cụ non, lại cảm thấy buồn cười.

Bạch Chỉ trải một tờ giấy gạo, chọn bút lông, bắt đầu bắt chước chữ viết của anh trên giấy.

Cô cũng từng học viết thư pháp, là một bài học mà giáo viên chỉ dạy qua một chút trên lớp, cũng không quá chuyên sâu.

Sau giờ lên lớp, nếu không làm bài tập, cô còn phụ giúp việc trong phòng, ra ngoài kiếm tiền, dù có nhàn hạ, thoải mái đến đâu, cô cũng chưa từng có nhiều thời gian rảnh rỗi.

Vậy nên cô chỉ biết viết một chút thư pháp, cũng chỉ biết một chút về cách cầm bút lông, biết về góc độ và sức lực khi cầm bút, ngoài những kiến thức này, những chuyện khác, cô cũng không biết rõ.

Viết cả buổi chiều đã kín một tờ giấy gạo.

Cầm lên đã thấy, không cách nào bắt chước được đường nét chữ viết của anh.

"Khó quá…" Bạch Chỉ cầm bút lông, nhẹ nhàng gõ gõ lên đầu mình, tự lẩm bẩm.

"Cái gì khó?" Giọng nói mà cô nhung nhớ cả ngày trời đột nhiên vang lên bên cửa.

Bạch Chỉ ngước mắt, thấy anh cởi áo khoác, cúi đầu bước vào nhà, nới lỏng cà vạt.

"Anh về rồi!"

Cô muốn đứng dậy ôm anh, anh lại bước hai bước về phía cô, giữ lấy vai cô, ấn xuống.

"Để anh xem, cái gì khó?"

Anh vừa nói vừa khom lưng một chút, một tay chống lên bàn, một tay cầm tờ giấy chi chít chữ viết của cô nhìn ngắm.

Để lộ sự xấu xí trước mặt người trong lòng, làm cô ngại ngùng hết

sức.

Bạch Chỉ vươn tay định lấy lại: "Anh đừng nhìn thì hơn…"

Anh giơ tay, không cho cô lấy lại, quay đầu nhìn cô, ngồi trên mép bàn làm việc.

"Vậy là bạn nhỏ muốn học thư pháp sao?" Anh cười khẽ, gió lạnh thấm vào, hàng chân mày dần dần giãn ra.

"Chỉ là… tùy ý viết thôi."

"Tùy ý viết à?" Anh xoay người, đặt tờ giấy sang một bên, trải ra một tờ giấy gạo khác, lấy đồ chặn giấy đè lên, rút một cây bút lông mới, cầm trong tay, "Thư pháp không tùy ý được đâu."

Bạch Chỉ rất nghe lời: "Em xin lỗi, em chưa từng học qua, không phải em cố ý vấy bẩn ——"

"Anh sẽ là thầy giáo của em." Anh chấm bút lông vào mực, đặt bút vào tay cô, lòng bàn tay ấm áp lại chạm vào mu bàn tay của cô, bao bọc toàn bộ tay cô.

Bạch Chỉ hóa thân thành học sinh ngoan, lưng thẳng tắp, nghiêm túc nhìn giấy gạo.

Nhưng tâm trí lại không tập trung lắm.

Mắc kẹt giữa mùi hương tươi mát nhàn nhạt trong vòng tay anh, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi ẩm ướt.

"Em cầm bút đúng rồi đấy." Thầy giáo áp má lên má cô khen ngợi, kiên nhẫn cầm tay cô viết lên tờ giấy gạo, "Anh dạy em hành khải."

Bạch Chỉ nhớ hồi còn nhỏ, lần đầu tập viết chữ, không biết cái gì, nhưng những đứa trẻ khác đều có ba mẹ nắm tay chỉ dạy.

Khi đó, cô luôn ngưỡng mộ, khát khao có một bàn tay ấm áp cầm lấy tay cô chắp bút, dạy cô từng đường nét.

Nhưng mãi đến khi cô đã luyện được chữ đẹp, cũng chưa từng có được bàn tay mà cô đã mong mỏi.

Bà ngoại biết chữ, nhưng không thể dạy cô viết: "A Chỉ nhà mình không thể bị nét chữ xấu xí của bà ngoại ảnh hưởng được."

Trong ký ức của cô, chưa từng có hình bóng của ba mẹ.

Cả đời này, hai mươi năm dài đằng đẵng lại vô cùng ngắn ngủi, cô chưa từng gọi qua hai tiếng này.

Bà ngoại không bao giờ nhắc đến ba mẹ, giống như bà nhặt được cô, hai người họ sống nương tựa vào nhau, thế thôi.

Hôm nay đã là hai mươi mốt tháng chạp, một tuần nữa sẽ đến giao thừa.

Cô nhớ bà cụ tóc bạc quá.

Không chuyên tâm học thư pháp, bị thầy Phó bắt tại trận.

"Vào lớp của anh mà dám xao nhãng à?" Anh vui vẻ trêu chọc, quay đầu nhìn cô, "Không sợ thầy sẽ phạt em sao?"

Phạt cô…

Nghe thấy hai từ này, Bạch Chỉ không khỏi đỏ mặt.

Chương 19: Năm này qua năm nọ

Bạch Chỉ không yên lòng, viết thêm hai chữ nữa, không thể nhịn được: "Em nhớ bà ngoại, em muốn…"

Chưa kịp nói xong, nụ cười trên môi anh đã phai nhạt một chút, anh khẽ nhướng mày, tựa như nghĩ ngợi rất nghiêm túc.

Mấy giây sau, anh đưa tay xoa đầu cô: "Em muốn khi nào đi?"

Anh dùng từ "đi", không phải là "trở về".

Ý nghĩa vô cùng khác biệt.

Đi là rời đi, nhưng trở về là còn có thể quay lại.

Hình như mu bàn tay của cô còn lưu lại hơi ấm khi anh cầm tay cô dạy viết, một giây trước đó, họ còn lưu luyến nắm tay, dịu dàng, vương vấn.

Dạy cô viết từng nét như vậy, vô thức bù đắp tình yêu thương mà cô thiếu thốn.

Lòng tham chưa dứt, lại đột ngột tỉnh giấc mộng đẹp.

Bạch Chỉ hoảng loạn.

"Em muốn anh ôm em." Cô vụng về làm nũng, bàn tay cầm bút đã ướt đẫm.

Anh không ôm cô ngay, rũ mắt, dường như đang quan sát biểu cảm của cô.

Mấy giây sau, anh buông tay cô, cúi người bế cô, đặt cô lên bàn,

chống hai tay bên người cô.

"Ôm thế này à?" Anh cúi đầu, cười hỏi.

Bạch Chỉ nhẹ nhõm, ngẩng đầu cười với anh: "Anh muốn ôm thế nào cũng được."

"Lên lớp không tập trung, toàn tơ tưởng chuyện yêu đương, phải phạt em." Anh lại nở nụ cười dịu dàng, nhưng còn có ý trêu chọc cô.

Bạch Chỉ không sợ dáng vẻ này, vòng tay qua eo anh, áp mặt lên ngực anh.

"Thầy muốn phạt thế nào cũng được."

"Thầy sao?" Yết hầu của Phó Huyền Tây trượt xuống, "Nhập vai à?"

Bạch Chỉ: "!"

Chẳng phải anh nói sẽ làm thầy của cô sao? Sao đột nhiên lại thành cô nhập vai rồi?

Tai cô nóng bừng, anh nhẹ nhàng cắn lấy, đầu lưỡi mềm mại mơn man trên vành tai.

"Nghĩ kỹ chưa?" Tựa như ma lực luôn hiện thân giữa màn đêm, anh dịu dàng thì thầm bên tai cô, "Lần này làm được không?"

Bạch Chỉ không kiềm lòng nổi, nhẹ nhàng run rẩy.

"Ha." Anh cười khẽ, tựa đầu lên vai cô, "Ăn trước đã."

–

Bữa ăn diễn ra nhanh hết sức.

Anh lấy chuyện giúp người làm niềm vui, đến tắm rửa cũng giúp cho cô.

Chỉ là sự cố xảy ra.

Đột nhiên họ hàng (*) ghé thăm.

(*) Ý nói "bà dì" ghé thăm, là đến kỳ sinh lý.

Bạch Chỉ cũng thấy hơi xấu hổ, không dám nhìn anh.

Một hồi sau, anh bực bội ôm cô hôn hôn, nói cô không nghiêm túc học thư pháp, muốn phạt cô thật nặng.

Cô nhỏ giọng nỉ non: "Phạt thế nào?"

Chẳng lẽ lại phạt cô viết một trăm chữ sao?

Nhưng không phải.

Giữa đêm khuya tĩnh mịch, anh cầm tay cô, lòng bàn tay của cô nóng như lửa đốt.

Anh nói cô cầm bút rất đúng, nhưng vẫn chưa đủ lực, góc độ viết cũng chưa đúng, nét bút chưa đủ nhanh, chưa đủ mượt mà, bảo cô luyện tập thêm.

Cô hỏi luyện tập thế nào.

"Anh dạy em." Giọng nói trầm khàn.

Bạch Chỉ cũng phải thừa nhận, anh đúng là một thầy giáo tốt.

Anh nắm tay dạy cô, kiên nhẫn tuyệt đối, dịu dàng vô bờ.

Cuối cùng, thầy Phó ghé vào thì thầm bên tai cô: "Thật sự là học

sinh ngoan của thầy.”

–

Hai mươi lăm tháng chạp, Bạch Chỉ rúc vào lòng Phó Huyền Tây, cùng nhau đọc sách.

Anh hỏi cô khi nào thì trở về.

Bạch Chỉ bán tín bán nghi, tưởng mình nghe nhầm: “Anh nói… trở về sao?”

Không phải là “đi” à?

“Em không muốn trở về sao?”

“Không phải, không phải!” Bạch Chỉ hơi phấn khích, bật dậy từ trong ngực anh, hai mắt sáng rỡ nhìn anh, “Vậy em có thể quay lại đây ạ?”

Phó Huyền Tây nhìn cô thận trọng thăm dò, dáng vẻ mong đợi, khẽ nhướng mày: “Không ——”

Anh dài giọng, đúng như suy đoán, đôi mắt của cô bé u ám đi.

“Em phải quay lại.” Anh lật sách, nói hết câu.

Đôi mắt u ám của Bạch Chỉ lại sáng rỡ ngay tức khắc, hét to một tiếng, nhào vào lòng anh, ôm thật chặt.

“Anh thật tốt!”

Phó Huyền Tây bất ngờ bị cô nhào vào lòng, bị đẩy ngửa ra sau, hai tay giơ lên cao, cúi đầu nhìn cô đang phấn khích, không thể không cong môi.

–

Hai năm qua luôn đi làm thêm đến hai mươi bảy tháng chạp mới trở về, vậy nên lần này, Bạch Chỉ cũng quyết định trở về vào ngày hai mươi bảy tháng chạp, hai mươi sáu tháng chạp ở lại bên cạnh Phó Huyền Tây.

Anh vẫn như cũ, sáng sớm ăn xong thì ra khỏi nhà ngay, lúc lên xe, anh hỏi cô có cần mua gì về quê không, anh chuyển tiền vào thẻ của cô, sắp xếp Quý Hải lái xe cho cô.

Bạch Chỉ vui vẻ, không từ chối lòng tốt của anh, buổi sáng ra ngoài mua sắm.

Năm nay cô nhận thêm một học bổng, những học bổng trước đó đều đã nhận trong thời gian thi cử, dù cho không cầm tiền của anh, so với trước đây, bây giờ cô đã là cô gái giàu có, tiết kiệm đến năm con số.

Nhưng bà ngoại biết tình hình tài chính của cô, sợ bà nghĩ lung tung, cô cũng không dám mua gì nhiều, chỉ mua nhiều thuốc bổ hơn trước, dễ giải thích hơn.

Buổi chiều, cô cố tình vào phòng làm việc.

Luyện tập mấy ngày, cô viết thư pháp cũng tiến bộ hơn.

Cả buổi chiều ngồi trong phòng làm việc, viết hết mấy tờ giấy gạo, nhưng cuối cùng chỉ có một tờ là còn ra hình ra dạng.

Là một tờ giấy xin nghỉ phép, có ghi ngày quay lại, cuối đơn xin nghỉ còn chúc anh năm mới vui vẻ.

Nhìn ngắm cẩn thận, hình như viết vậy cũng không hay lắm.

Cô không dám cho anh xem.

Cổ hơi đau nhức, Bạch Chỉ ngáp một tiếng, vươn vai, xoa cổ.

Nhìn thời gian, mới năm giờ chiều.

Bình thường, sáu giờ tối Phó Huyền Tây mới về nhà, xem ra cô cũng còn thời gian viết thêm một tờ giấy nữa.

Bạch Chỉ lại trải giấy, sắp nhúng bút lông vào mực thì nghe có người nói chuyện bên ngoài.

Dì Xuân hơi bất ngờ: "Hôm nay tiên sinh về sớm thế?"

"Cô ấy đâu rồi?"

"Cô Bạch ở trong phòng làm việc cả buổi chiều."

"Dì Xuân vất vả rồi."

"Cảm ơn tiên sinh."

Bạch Chỉ lập tức giấu tờ giấy mà trước đó cô đã cảm thấy vô cùng hài lòng, ngồi thẳng lưng, bắt đầu viết một tờ nữa.

Vừa viết được một chữ, giọng nói của Phó Huyền Tây đã vang lên bên cửa: "Hôm nay em thế nào rồi, Quý Hải nói sáng nay em không mua gì nhiều, đã mua hết chưa?"

Bạch Chỉ ngẩng đầu, cười với anh: "Em mua xong rồi, mua thuốc bổ cho bà ngoại, còn lại thì đợi về nhà mua, mua nhiều quá, em không mang hết."

Anh nhướng mày, bước về phía cô, cúi người hôn lên khóe môi cô: "Anh gọi người đưa em đi nhé?"

"Không cần, không cần." Bạch Chỉ vội vàng từ chối, "Em đi một mình

là được rồi.”

“Có bị lạc không?”

“Không có! Sao hôm nay anh về sớm thế?” Bạch Chỉ đặt bút xuống, nắm chặt bàn tay đang vuốt ve gò má của cô, “Tay anh lạnh quá, để em ủ ấm cho anh.”

Gương mặt của cô nhỏ, hai tay của anh đã có thể che hết mặt cô, chỉ chừa lại đôi mắt linh hoạt di chuyển, tựa như ánh sao lấp lánh.

Cực kỳ ngoan ngoãn.

Buổi trưa, trời đổ một trận tuyết, Phó Huyền Tây vừa về, tuyết lại bắt đầu rơi.

Anh từ bên ngoài vào, trên người thật sự mang theo hơi lạnh, bàn tay anh cũng hơi lạnh, ngay cả chân mày cũng thấm gió tuyết lạnh lẽo.

Bây giờ được người ta sưởi ấm tay, đúng là khó lòng cảm thấy lạnh lẽo mãi.

Anh cười, khẽ nheo mắt: “Không cho em đi.”

Nghe thấy lời này, Bạch Chỉ mở to mắt: “…”

Môi mấp máy, muốn nói gì đó, nhưng cũng không dám.

Có lẽ muốn nói, thân phận của anh như vậy, vậy mà còn lật lọng.

Phó Huyền Tây cũng không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn cô, hình như muốn nhìn xem cô sẽ phản ứng thế nào.

Bạch Chỉ rũ mắt, buông tay anh ra.

Phó Huyền Tây nhướng mày, nhưng vẫn im lặng không nói.

"Chuyện này…"

Làm gì có người nào như anh.

Bạch Chỉ mở miệng, nhưng không thể nói hết câu.

Cô rơi vào tình huống khó khăn, không đến mức giận dỗi, nhưng chắc chắn cảm thấy buồn rầu, thất vọng.

Nghĩ ngợi xong, cô lấy tờ giấy xin nghỉ nãy giờ giấu diếm ra cho anh xem.

"Vậy em xin nghỉ được không?"

Giống như ở bên cạnh anh là một công việc vậy.

Phó Huyền Tây cầm tờ giấy, xem qua.

[Phó tiên sinh yêu dấu:

Kiến tín như ngộ (*), giao thừa sắp đến, ở nhà còn bà cụ tóc bạc chờ tôi đoàn tụ, nhân đây xin ngài cho phép tôi nghỉ một kỳ nghỉ ngắn ngày, ngày quay lại sẽ là mùng năm Tết.

Xét thấy đêm giao thừa sẽ không ở bên cạnh ngài, xin chúc ngài năm mới vui vẻ trước.

—— Bạch Chỉ]

(*) Thấy tin như thấy người, đại khái là đọc lời này cũng như người nói trực tiếp, thư nói thay người.

Đơn xin phép cực kỳ khuôn mẫu, còn không thể xem là một bức thư.

Tự dưng Bạch Chỉ hối hận vì đã cho anh xem.

Thật ra lúc viết, cô cũng rất luống cuống, muốn lém lỉnh hơn, nhưng sợ bản thân mình đi quá xa, anh đọc được sẽ không vui.

Nhìn thấy dáng vẻ trầm mặc của anh, có lẽ là không vui thật rồi.

Đúng là anh nói: "Không được."

Bạch Chỉ thở dài cam chịu: "Dạ."

"Viết lại một bức thư cho anh." Phó Huyền Tây đặt tờ giấy lên bàn, lấy một tờ giấy khác, trải ra, "Muốn người ta giúp đỡ, chẳng phải là nên dỗ người ta vui sao?"

Bạch Chỉ ngây người một lát, nhìn anh thăm dò, nhỏ giọng hỏi: "Em viết lại một tờ nữa là được sao?"

"Để xem em viết thế nào." Anh đưa bút vào tay cô, "Anh đứng đây xem."

Bạch Chỉ: "…"

Thật giỏi làm cô xấu hổ đỏ mặt.

Viết thư cho anh ngay trước mắt anh, mà nếu đoán không lầm, nội dung bức thư này còn là những lời dỗ dành sến sẩm.

Nhưng cũng không còn cách nào khác.

Bạch Chỉ cắn môi, nghĩ ngợi một hồi, bắt đầu viết.

Mất một tiếng đồng hồ mới viết xong bức thư, đến tận bảy giờ tối.

Anh cũng không thấy nhàm chán, cứ nhìn cô viết, làm cô đỏ mặt,

tim đập thình thịch.

Mãi đến khi bức thư mà anh giám sát đã được viết xong, cô toát mồ hôi ướt đẫm.

"Được rồi." Anh gấp lá thư lại, kẹp vào quyển sách bên cạnh, cúi người đè cô vào ghế, hôn cô.

Mãi đến không bụng cô kêu réo rắt, anh mới buông cô ra, vuốt ve mặt cô, còn khẽ cong môi: "Hình như mấy ngày nay luyện chữ rất tốt, tiến bộ hơn hẳn."

Bạch Chỉ vui vẻ: "Thật sao?"

"Ừ." Anh cắn cắn cô, hình như thật sự đói rồi, "Tối nay ôn bài, vậy thì khi về nhà, em mới không bỏ bê luyện tập, ngựa quen đường cũ."

Bạch Chỉ: "…"

Luyện chữ cái gì! Rõ ràng anh có ý…

–

Lăn lộn một đêm, đến tờ mờ sáng, Bạch Chỉ mới ngủ, giữa trưa mới tỉnh giấc, bỏ lỡ chuyến tàu cao tốc buổi sáng.

Anh bật cười trêu chọc: "Không về được rồi."

Thấy dáng vẻ tiếc nuối buồn bực của cô, lại quay đầu gọi người đặt vé máy bay buổi chiều cho cô.

Hôm nay anh không đi làm, điện thoại reo liên tục.

Lúc phải tạm biệt nhau, anh cúi người hôn cô: "Chú ý an toàn, ngoan ngoãn nghe lời, anh đi xem mấy tên ngốc kia gặp vấn đề gì."

Cuối cùng, anh rời đi trước, giống như mỗi sáng tiễn anh anh đi làm, rất bình thường.

Nhưng điều khác biệt chính là, hôm nay tạm biệt nhau, lần sau gặp lại đã là năm mới.

Tuổi mới sẽ đến, giấc mộng bọt biển có còn như lúc ban đầu không?

Bạch Chỉ không dám nói gì, bắt đầu khao khát ở bên anh từ năm này qua năm nọ.

Tiếng phà nhàn nhã chạy trên mặt nước, dòng người dạo bước bên bờ sông, vô cùng sống động, cực kỳ huyên náo, là thế gian xa hoa trụy lạc.

Quý Hải đưa cô đến sân bay, cô nghiêng đầu ra cửa xe, quay đầu nhìn lại.

Nguyệt Mê Tân Độ ở lưng chừng núi, bầu trời ảm đạm bao trùm, tựa như lâu đài của hoàng tử trong một câu chuyện cổ tích khác.

Anh là… hòn đảo xa xôi.

Bạch Chỉ dời mắt, cúi đầu nhắn tin WeChat cho anh: [Chúng ta sẽ gặp lại nhau phải không?]

———————-

Chương 20: Xuân phong đắc ý

Trước khi máy bay cất cánh, Bạch Chỉ nhận được tin nhắn WeChat của Phó Huyền Tây.

Cô lưu tên anh là "Thám Hoa Lang" (*).

(*) Là một loại danh hiệu của học vị Tiến sĩ trong hệ thống khoa bảng Nho học thời phong kiến.

Ngày đó kết bạn WeChat xong, không muốn lưu họ tên đầy đủ, không thể nghĩ ra biệt danh nào, lại không khỏi nghĩ đến ——

Giữa mưa bụi mịt mù ở Giang Nam, gặp anh năm hai mươi tuổi, nụ cười của anh vô cùng rạng rỡ, hết sức đẹp mắt, thật giống thám hoa lang kiêu ngạo.

Lúc này, Thám Hoa Lang gửi tin nhắn WeChat: [Có đi lạc không?]

Bạch Chỉ cầm điện thoại, không nhịn cười được, trả lời: [Không có.]

Thám Hoa Lang nhắn: [Đến nơi gọi anh.]

Rõ ràng là anh quan tâm, nhưng lại không nói thêm từ nào, có vẻ hơi khuôn mẫu, lạnh lùng.

Nhưng Bạch Chỉ vẫn cảm thấy vô cùng hài lòng, có lẽ bởi vì anh thường gọi điện thoại, dù cho đối phương là bạn bè hay cộng sự, khi ở bên anh, cô chưa từng thấy anh nhắn tin WeChat với ai.

Hình như chuyện lẳng lặng gõ chữ trên màn hình điện thoại chỉ rộng có mấy inch rốt cuộc còn mất thời gian hơn nói chuyện điện thoại, thật sự lãng phí cuộc đời.

Nhưng bây giờ, anh đang lãng phí thời gian đó với cô.

Nghĩ đến sau này phải từ biệt anh, trái tim cô chua xót, nhưng thời khắc này lại nhận được niềm an ủi to lớn, trở nên cực kỳ mềm mại.

–

Hôm nay Nam Thành không có tuyết, nhưng trời đã đổ mưa từ khi máy bay chưa hạ cánh.

Đây là lần đầu tiên Bạch Chỉ ngồi máy bay, không hiểu quy trình, người đàn ông ngồi cạnh cô cũng ký gửi hành lý, máy bay vừa hạ cánh, cô đã đi theo sau lưng ông ta.

Người ta làm cái gì, cô cũng làm cái đó, cuối cùng cũng lấy được hành lý ra khỏi cổng thuận lợi.

Đã tám giờ rưỡi tối, bên ngoài mưa gió lạnh buốt, ánh đèn vàng mờ nhạt giao thoa cùng ánh đèn trắng lạnh lẽo, làm những người đứng ở cổng không muốn đi ra.

Rất nhiều taxi và xe cho thuê đứng bên ngoài đón khách, nhiệt tình kêu gọi, làm người ta cảm giác như mình là minh tinh nổi tiếng.

Bạch Chỉ lên một chiếc taxi mang biển số Nam Thành, ngồi vào ghế sau, gửi tin nhắn WeChat cho Phó Huyền Tây: [Em đến rồi, đang ngồi trên taxi, không bị lạc!]

Anh bảo cô gọi điện thoại, nhưng cô chỉ dám nhắn tin WeChat.

Cổ họng dường như nghẹn lại, khó lòng lên tiếng, tựa như một bể nước chanh chua xót dâng lên mắt, làm cô muốn khóc.

Cô không dám gọi anh, sợ nghe thấy giọng nói của anh sẽ bật khóc trong xe.

Lúc này, nhắn tin vẫn tốt hơn nói chuyện, có thể vờ nhẹ nhõm, vờ vui vẻ.

Màn đêm bên ngoài nhanh chóng lùi xa, Nam Thành không hoa lệ như Lâm Nghi, ngay cả cảnh đêm cũng mang vẻ tĩnh lặng, không ganh đua với đời.

Màn mưa che mờ cảnh đêm, đèn đường hai bên nhanh chóng lùi xa, tựa như tranh vừa vẽ xong đã bị người ta dùng khăn lông lau qua, màu sơn đều bị bôi đi mất, chỉ chừa lại một chút tàn dư.

Bạch Chỉ cúi đầu nhìn điện thoại trên tay, ba phút trôi qua, anh vẫn chưa trả lời tin nhắn WeChat.

Thất vọng, nhưng cũng mừng vì anh không gọi.

Có lẽ anh đang bận, gọi điện thoại sẽ quấy rầy anh, làm anh không vui.

Góc phải điện thoại hiện thời gian là tám giờ ba mươi ba phút.

Bình thường, giờ này anh đã về đến nhà, hoặc là đang ăn tối cùng cô, ngồi trên sofa đọc sách cùng cô, hoặc là làm chuyện khác.

Tối nay anh bận việc gì?

–

Tối nay, Phó Huyền Tây tụ tập cùng Thẩm Tư Ngôn.

Trịnh Tinh Dã dựa người trên sofa hút thuốc, nheo mắt nhìn anh, đùa giỡn: "Sao hôm nay không đưa em gái đi cùng? Cô ấy bị thất sủng rồi à?"

Phó Huyền Tây dựa người trên sofa, lười biếng nhướng mày: "Về nhà rồi."

Mọi người cảm thấy kỳ lạ, trước đây có bao nhiêu cô gái muốn tiếp cận vị tiên sinh này, nghe nói hiện tại có mấy người đã từ bỏ ý định đó.

Trịnh Tinh Dã không nhịn được cười: "Mấy ngày trước gọi anh thế nào cũng không được, em gái vừa về nhà, chỉ gọi một lần, anh đã ra ngay, sao thế, cuộc sống hôn nhân của anh là vậy sao? Bà xã quản nghiêm à?"

Phó Huyền Tây liếc anh ta, không buồn để ý.

Thẩm Tư Ngôn hỏi: "Em gái là người ở đâu, về rồi có quay lại không?"

Tần Trạch Nguyên đá anh ta: "Người ta đã nói là về nhà, về, về, về, cậu không hiểu à, có về thì phải có quay lại, ngốc."

"Tôi đánh chết cậu ——" Thẩm Tư Ngôn xoay người, đè Tần Trạch Nguyên xuống sofa, đánh hai cái, "Đá chết cụ cậu."

"Cụ tôi xuống lỗ lâu rồi, cậu cũng muốn xuống lỗ à?"

"Cút con mẹ cậu đi."

Trịnh Tinh Dã không muốn dính líu vào cuộc ẩu đả hết sức ấu trĩ này, mỉm cười đề nghị: "Hay là tôi gọi vài em gái đến chơi với chúng ta? Toàn đàn ông con trai, chẳng vui chút nào."

Từ trước đến nay, anh ta là kiểu người không thể sống thiếu phụ nữ, không có phụ nữ thì không cam tâm, không có giờ phút nào là không nghĩ đến phụ nữ.

Tật xấu như vậy cũng không phải mới ngày một ngày hai, chẳng qua mọi người cũng không thèm để ý đến anh ta.

Thật ra anh ta cũng không quan tâm đối phương có để ý đến mình hay không, vừa dứt lời, anh ta đã gọi cho ai đó.

Lúc một nhóm phụ nữ bước vào, họ đã bắt đầu đánh bài.

Đang chơi nổ kim hoa (*), trình độ đánh bài của Thẩm Tư Ngôn kém cỏi vô cùng, đêm nay không chơi, chỉ ngồi bên cạnh học hỏi Phó Huyền Tây.

(*) Một kiểu đánh bài của Trung Quốc.

Đây là quán bar của Trịnh Tinh Dã, mọi người ở đây đều hết sức tinh tế, rất hiểu thiếu gia nhà mình, đưa đến đây toàn những em gái đặc biệt xinh đẹp.

Họ trang điểm đàng hoàng nhã nhặn, không hề nhỉn ra dáng vẻ phóng đãng.

Trịnh Tinh Dã ung dung vươn tay ôm một em gái, không đụng chạm, cũng không lên tiếng.

Tần Trạch Nguyên không cần, chỉ gọi người bưng trà, dâng nước, bóp vai.

Một em gái muốn đến gần Phó Huyền Tây, Phó Huyền Tây chưa kịp đuổi, Thẩm Tư Ngôn đã khoát tay: "Tránh ra, tránh ra, không thấy anh trai bên này sao, đừng chen chúc qua đấy."

Cũng không phải anh ta hống hách, chỉ là Phó thiếu gia nhà họ chưa từng thích phụ nữ kiểu này, cảm thấy không đứng đắn.

Trịnh Tinh Dã gọi người đến gần, ôm trái ôm phải, chẳng khác nào khách quen của nhà thổ.

Ngồi xem một ván bài, Thẩm Tư Ngôn đã ngứa tay, nhốn nháo hỏi Phó Huyền Tây: "Anh trai, cho tôi chơi một lát được không?"

Phó Huyền Tây không trả lời, đứng dậy nhường ghế cho anh ta.

Bên trong hơi ngột ngạt, anh cầm áo khoác ra ngoài hút thuốc.

Lúc chạm vào hộp thuốc, lại vô tình lướt qua điện thoại lạnh ngắt, hình như nhớ ra gì đó, anh lấy ra nhìn thời gian.

Đã chín giờ rưỡi rồi.

Không có cuộc gọi nhỡ, nhưng có một tin nhắn WeChat chưa đọc.

Phó Huyền Tây đứng trong gió, nheo mắt, thở ra khói bị gió cuốn đi, làm gương mặt anh hóa mờ ảo, tựa như lênh đênh trong một chuyến hải trình giữa màn đêm, gặp được một hòn đảo trong thế giới mộng tưởng.

Anh gọi một cuộc điện thoại.

–

Trong hẻm nhỏ khó lùi xe, Bạch Chỉ bảo tài xế taxi cho cô xuống xe ở đầu hẻm, cô tự đi bộ vào nhà.

Cô lấy dù trong ba lô, mở ra, chỉ vừa đủ che mưa cho chính mình, vali phải dầm mưa bên ngoài.

Đèn trong hẻm nhỏ leo lắt, vắng vẻ, nhưng cô không thấy sợ, không khí quen thuộc tiếp thêm dũng khí cho cô.

Đột nhiên điện thoại reo lên giữa đêm tối tĩnh mịch, cô dừng lại, lấy điện thoại từ trong túi áo khoác, màn hình sáng lên, làm cô cảm thấy rất vui vẻ.

Còn chưa tới một trăm mét nữa là đến nhà, vậy mà cô lại dừng trước sân nhà của người ta, đứng giữa gió mưa nghe điện thoại.

“Đến nơi chưa?” Người bên kia hỏi, “Sao không gọi anh?”

Rõ ràng chỉ mới nửa ngày không nghe giọng anh, lúc này được nghe thấy, cảm giác như đã xa cách muôn trùng sông núi.

Bạch Chỉ hít một hơi, hơi thở hóa thành làn khói trắng giữa đêm mưa.

“Dạ rồi, em nhắn tin WeChat cho anh, sợ làm phiền anh.” Cô cố tình dùng giọng vui vẻ, sợ anh cảm thấy nhàm chán.

“Không phiền.” Anh nói.

Dừng một lát, anh lại hỏi: “Em về nhà chưa?”

“Dạ chưa.” Bạch Chỉ quay đầu nhìn sân nhà cô ngay trước mắt, nơi đó có một ngọn đèn đường, ánh sáng mờ mịt, chỉ lờ mờ nhìn thấy trong sân một chút: “Còn một phút nữa là đến nhà rồi.”

“Cũng được.” Anh cười khẽ, “Không đi lạc chứ?”

Bạch Chỉ cũng cười: “Em đâu có ngốc đến vậy.”

Người bên kia trầm mặc một lát, bảo cô đi ngủ sớm.

Cô nói dạ, không hỏi lý do tại sao mãi đến một tiếng sau, anh mới nhìn thấy tin nhắn của cô.

–

Bà ngoại chưa ngủ, còn quấn chăn ngồi trong phòng khách đợi cô.

Bà đội nón len, lộ ra vài sợi tóc trắng trên trán, mặc áo bông thật dày, quấn tấm chăn thật cũ.

Mặt tròn, dáng vẻ tốt bụng, trông rất phúc hậu.

Trước chân có một cái lò, trên lò có một cái nồi đất, khói trắng bốc lên.

Bạch Chỉ vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi canh gà.

"Bà ngoại!" Cô ném vali sang một bên, cúi người ôm bà, ngửi mùi hương xà phòng thân thuộc trên người bà, toàn bộ trái tim đều tan chảy.

Bà ngoại cười ha hả, chỉ về phía chén muỗng, mở nắp nồi ra cho cô nhìn: "Đường về nhà vừa lạnh vừa đói, mau ăn canh gà cho ấm."

Bạch Chỉ nghe lời, ngồi xuống múc canh gà, hỏi dạo này bà thế nào, hỏi tại sao giờ này bà chưa ngủ, không phải đã nói là không cần chờ sao.

"Sao bà ngủ được, con về đến nhà, bà phải nhìn thấy con mới yên tâm, sợ trên đường xảy ra chuyện gì." Bà cụ âu yếm xoa đầu cô.

Nhìn cô một hồi lâu, mới hài lòng nhận xét: "Lần này về nhà, trông con tốt hơn mọi khi, sắc mặt cũng tốt."

Bạch Chỉ cười hồn nhiên: "Dạ, lần này ông chủ của con rất tốt, ngày ngày con được ăn thật no, cũng rất vui vẻ."

"Ông chủ tốt như vậy, con nhớ phải trả ơn người ta." Bà cụ dạy cô đạo lý cuộc sống, "Không thì ông chủ sẽ buồn lòng."

Bạch Chỉ gật đầu: "Con biết rồi, bà ngoại."

–

Phó Huyền Tây quay lại phòng riêng trong quán bar, lấy đồ rời đi.

Trịnh Tinh Dã hỏi: "Sao không ở lại chơi một lát, sớm như vậy mà đi làm gì?"

Anh nói buồn ngủ, muốn về nhà ngủ.

Trịnh Tinh Dã cười anh, em gái đi rồi mà còn có giờ giới nghiêm sao, sớm như vậy mà đã về nhà.

Anh phớt lờ, rời đi.

Vẫn là Quý Hải lái xe, nhìn vào gương chiếu hậu, thấy ông chủ nhà mình ngồi ghế sau từ từ nhắm mắt nghỉ ngơi, còn khẽ nhíu mày, hình như không thoải mái lắm.

Chưa được bao lâu đã bị cô bé ảnh hưởng.

Giường chỉ có một người, lạnh lẽo hết sức, Phó Huyền Tây trở mình, vô thức chạm vào chỗ nằm bên cạnh.

Trống rỗng, lạnh lẽo.

Anh mở mắt, buồn ngủ nhưng không ngủ được.

Bạch Chỉ bảo bà ngoại đi ngủ, dọn dẹp nồi đất và chén muỗng, tắm xong đi ra, đúng lúc điện thoại trên giường sáng lên, sau đó lại tắt.

Cô vừa lau tóc vừa bước đến, đầu ngón tay ửng đỏ mở khóa điện thoại.

Là cuộc gọi nhỡ của Phó Huyền Tây, hơi bất ngờ.

Bạch Chỉ gọi lại ngay.

Chuông reo ba giây, anh đã bắt máy, giọng điệu bình tĩnh, không lộ ra cơn giận nào: "Sao em không nghe máy?"

Sợ bà ngoại tỉnh giấc, Bạch Chỉ nhỏ giọng giải thích: "Vừa rồi em đi tắm."

Đầu dây bên kia trầm lặng không nói, Bạch Chỉ không thể không hỏi: "Anh buồn ngủ rồi à?"

"Ừ…" Phó Huyền Tây dừng lại, "Bạch Chỉ."

"Em đây."

Lại trầm lặng.

Bạch Chỉ nhỏ giọng gọi anh: "Anh ngủ chưa?"

"Bạch Chỉ." Anh lại gọi, thanh âm trầm khàn.

"Em…" Bạch Chỉ hơi hoang mang, "Anh sao thế?"

"Ngủ một mình, hơi lạnh."

Chương 21: Tiệm ảnh Xuân Đường

Đến tận nửa đêm, Bạch Chỉ mới dỗ Phó Huyền Tây ngủ được, hôm sau vẫn thức dậy theo đồng hồ báo thức.

Bầu trời trong trẻo, tia nắng nghiêng nghiêng dịu dàng, ăn sáng xong, cô cầm tiền rời khỏi hẻm Thanh Thủy.

Từ khi bắt đầu hiểu chuyện xung quanh, cô và bà ngoại vẫn luôn sống trong hẻm Thanh Thủy ở Xuân Đường cổ trấn, vừa ra khỏi hẻm là đến sông Tiểu Thanh, hàng liễu rũ trồng dọc bờ sông.

Cơn mưa qua đi, mặt trời lại tỏa sáng rực rỡ.

Phong cách hoàn toàn khác biệt với những khu đô thị mới, nếu không phải mùa cao điểm du lịch, nhịp sống ở nơi đây vô cùng chậm rãi, nhàn nhã.

Nhưng hôm nay Bạch Chỉ không có thời gian chầm chậm dạo bước trên đường, cô phải ra ngoài mua đồ đạc chuẩn bị đón Tết, còn phải mua quà năm mới tặng ông Năm.

Ông Năm là em chồng của bà ngoại, cũng là người thân duy nhất của bà ngoại, những người khác đã rời đi, rất lâu rồi cũng không còn liên lạc.

Bạch Chỉ biết bà ngoại nhặt được mình, cô không phải cháu ruột của bà ngoại, nhưng ông Năm vẫn yêu thương cô không khác nào con cháu nhà họ Bạch.

Cô sẽ vĩnh viễn không quên, ngày cô lên đại học, bàn tay già nua của ông Năm đã đưa cô một phong bì màu vàng, bên trong có hai ngàn tệ.

“Có khó khăn thì phải nói.” Ông Năm nói vậy.

–

Tiệm ảnh của ông Năm nằm trên đường Thanh Hà, là tiệm ảnh nổi tiếng nhất Xuân Đường cổ trấn, bất kể là mùa cao điểm du lịch hay mùa vắng khách, tiệm vẫn luôn làm ăn rất tốt.

Bạch Chỉ mua rượu và thuốc lá, đi xuống cầu Hải Đường nhỏ, từ xa đã thấy ông dán câu đối.

Ông mặc áo bông màu xanh, đeo một cặp kính lão, tóc vẫn chưa bạc hết, trông vô cùng khí thế, có thể lờ mờ nhìn ra dáng vẻ thanh niên văn nghệ năm nào.

Mặt trời ban trưa chiếu xuống cột gỗ, chiếu lên bức tường, mặt đất, chiếu sáng khung cửa.

Bốn chữ “Tiệm ảnh Xuân Đường” viết gọn gàng ngay ngắn, được lau sạch sẽ, sáng bóng.

“Ông Năm!” Bạch Chỉ cao giọng gọi ông.

Ông Năm quay đầu nhìn, nâng cặp kính lão, thấy cô, ông nở nụ cười: “Ôi! A Chỉ về rồi sao?”

“Ông dán câu đối ạ?” Bạch Chỉ cười, bước nhanh đến, lém lỉnh đọc câu đối, hai tay đưa quà Tết cho ông: “Chúc ông năm mới vui vẻ.”

Ông Năm mỉm cười nhận lấy, bảo cô vào nhà ngồi chơi.

Tiệm ảnh rất gọn gàng ngăn nắp, những bức ảnh qua nhiều năm tháng dán trên mặt tường, là ảnh của du khách đến chụp, còn giữ lại đến bây giờ.

Vào sâu trong tiệm ảnh, qua khỏi cánh cửa gỗ là nơi ở, ông Năm,

con trai, con dâu và cháu nội của ông đều sống ở đây.

Lúc này, con trai và con dâu ông đang rửa rau củ bên trong, thấy cô đến, họ cười bảo cô ở lại ăn cơm.

Bạch Chỉ chào hỏi từng người, nói cô phải về nhà chăm sóc bà ngoại.

Đi đến cửa tiệm ảnh, cô dừng lại, quay đầu tìm kiếm trên mặt tường bên ngoài.

Rất dễ nhận biết, là một bức ảnh được bọc trong khung kính, không bị ẩm, vẫn đẹp mắt như bảy năm trước.

Là bức ảnh Phó Huyền Tây đã chụp ở tiệm ảnh Xuân Đường năm hai mươi tuổi trong chuyến du lịch đến Giang Nam.

Ông Năm nói dáng vẻ của anh rất đẹp mắt, hỏi có thể giữ lại một tấm, dán bên ngoài để quảng cáo hay không.

Khi đó, trên mặt tường có ảnh của rất nhiều người khác, anh thong thả liếc mắt, bị bạn bè thúc giục rời đi, anh gật đầu đồng ý.

Ảnh của mọi người được ép nhựa chống ẩm.

Chỉ có anh là độc nhất vô nhị.

Vì cô đã dùng nửa tháng nhặt chai nhựa đổi lấy khung kính đó.

Khi chưa lên đại học, tháng nào cô cũng đến đây, dùng khăn ướt lau chùi khung kính, khi lên đại học, tháng hóa thành năm.

Ông Năm cũng trêu chọc cô: "A Chỉ, tuy anh trai này đẹp mắt thật, nhưng con cũng đừng làm đến mức này chứ, cây si nhỏ."

Cô cũng không biết phải giải thích thế nào, chẳng qua là cảm thấy

——

Giống như con người anh, bức ảnh này không nên long đong qua năm năm tháng tháng.

Bức ảnh này đã được dán trên mặt tường của tiệm ảnh Xuân Đường qua bảy mùa xuân, hạ, thu, đông.

Cũng là bảy mùa xuân, hạ, thu, đông có cô bầu bạn.

Bạch Chỉ ghé sát vào, dùng lòng bàn tay lau đi bụi bẩn.

Bình thường, ông Năm chỉ dùng chổi lông gà quét qua một lượt, bây giờ vẫn còn một lớp bụi mỏng.

Cô lau đi một chút, trên tường có mấy vệt xám trắng, vệt cao nhất cũng tương đương với chiều cao hiện tại của cô.

Vệt thấp nhất cách mười mấy centimet.

Nhìn thấy mấy vệt này, cô chỉ muốn bật cười, năm mười ba tuổi, cô chỉ cao một mét năm mươi hai, ngay cả khi anh khom lưng xuống, vẫn cao hơn cô nhiều, anh đứng thẳng dậy, cô phải ngẩng đầu rất cao mới nhìn được.

Có lẽ trong mắt anh, cô chỉ là một đứa trẻ.

Bạch Chỉ cúi đầu, lấy khăn giấy ướt mà cô đã cho vào túi trước khi ra khỏi nhà, lau chùi sạch sẽ khung kính.

Bức ảnh dần dần rõ ràng hơn, anh hai mươi tuổi, ngồi cạnh hiên nhà cong cong, dựa người vào cột gỗ, nhìn về phía cây cầu Hải Đường trước mặt, khóe môi khẽ cong lên.

Như thu thủy phù cừ, ỷ phong tự cười.

Cô đưa tay che chắn khung kính, tia nắng nghiêng nghiêng chiếu qua kẽ ngón tay.

Trong bức ảnh, anh nghiêng mặt mỉm cười trong ánh nắng.

Cảm giác này thật kỳ diệu làm sao, trước đây cô chỉ có thể chạm vào bức ảnh, nhưng bây giờ, cô không chỉ có thể chạm đến bức ảnh của anh năm hai mươi tuổi, mà bảy năm sau còn có thể chạm đến anh năm hai mươi bảy tuổi.

Là người thật, nhiệt độ cơ thể rất cao, còn có mối quan hệ thân mật dịu dàng với cô.

Anh không còn là mộng đẹp vĩnh viễn không thể với tới, mà đã trở thành cảm xúc và ký ức chân thật nhất.

Là mùi hương tươi mát trên người anh, thanh âm của anh thì thầm bên tai cô, là đầu ngón tay tạo nên gợn sóng trong lòng cô.

Là cái ôm từ phía sau mỗi khi cô tỉnh giấc lúc nửa đêm.

Có lẽ anh đã quên, năm hai mươi tuổi mình từng chụp bức ảnh này trong một thị trấn nhỏ xíu ở Giang Nam.

Nhưng cô không quan tâm, cô phải thay anh giữ gìn bức ảnh này.

Vó ngựa kiêu hãnh, ánh nắng tươi sáng tuổi hai mươi của anh, vĩnh viễn, vĩnh viễn sẽ có cô thay anh đặt trong lòng.

–

Mặt trời lên cao tận hai ngày trời, đến ba mươi tháng chạp, dự báo thời tiết nói sẽ có tuyết, cả ngày sương mù dày đặc.

Ăn sáng xong, Bạch Chỉ dán cao dán cho bà ngoại.

Hồi còn trẻ, bà ngoại rất vất vả, bây giờ lớn tuổi, bà bị thấp khớp nghiêm trọng, gặp trời mưa lạnh, bệnh còn trở nặng hơn.

Đã đi khám rất nhiều bác sĩ, họ đều nói bệnh này rất khó trị tận gốc, chỉ có thể dùng thuốc thường xuyên.

Giữa đêm hôm qua cô rời giường đi vệ sinh, nghe thấy động tĩnh trong phòng khách tối tăm, bật đèn mới phát hiện bà ngoại đau, không ngủ được, vậy nên bà âm thầm đi ra bôi thuốc.

Bóng dáng co ro nhỏ xíu, còng lưng, chật vật mãi mà vẫn không bôi thuốc được.

Thấy cô bật đèn, bà giật mình, giả vờ như không có chuyện gì, khoát tay: "Bà không sao, bà không ngủ được nên ra đây ngồi một lát."

Sợ cô lo lắng.

Tối qua cô không tỏ thái độ gì trước mặt bà ngoại, nhưng lúc về phòng lại vụng trộm khóc đến nửa đêm.

Cô không hiểu tại sao bà ngoại lại già nhanh như vậy, chớp mắt một cái đã thấy làm chuyện gì cũng khó.

Rõ ràng mới đây, bà còn có thể đội mưa to đưa cô đến trường mà.

Cô đang dán cao, đột nhiên dừng lại.

Không biết chữa trị sẽ tốn bao nhiêu tiền.

Trong thẻ của cô vẫn còn năm mươi vạn trước đó thắng bài, có đủ không?

Bạch Chỉ thở ra một hơi, gạt đi ý nghĩ này.

Số tiền đó chưa từng là của cô, dù cho cô có dùng số tiền đó để…

Tuyết giao thừa rơi từ sáng sớm.

Bạch Chỉ nấu mấy món, chuẩn bị một nồi lẩu, buổi trưa mời gia đình ông Năm và gia đình dì Chu sang ăn cơm đoàn viên, cảm ơn họ đã chăm sóc bà ngoại giúp cô.

Ông Năm mang đồ vào sân, lớn giọng nói: "Chà, tuyết lớn thật, sang năm sẽ thu hoạch đậm lắm đấy."

Bà ngoại cười vui hơn hai ngày trước, chống gậy mời họ vào nhà ngồi chơi.

Dì Chu vào bếp giúp Bạch Chỉ nấu ăn, thuận miệng tán gẫu với cô, hỏi cô có yêu đương với ai không.

Bạch Chỉ cười: "Dạ không có, dì Chu."

Dì Chu nửa đùa nửa thật, hỏi: "Con thấy anh Thụy thế nào?"

Bạch Chỉ sợ đến mức tay run lẩy bẩy, dì ấy lại nói: "Đùa thôi, anh Thụy của con lát nữa mới đến, bây giờ còn có học sinh tìm gặp nó."

Con trai của dì Chu tên Tô Trạch Thụy, năm nay hai mươi lăm tuổi, sau khi tốt nghiệp đại học, anh ấy quay về đây làm giáo viên toán cấp hai, bề ngoài và tính tình đều tốt, ở đây có nhà, có xe, đối với nhiều người, anh ấy xứng đáng là một người đàn ông mà cả đời này có thể dựa dẫm vào.

Lúc anh ấy đến, còn mang theo quần áo mới cho bà ngoại, giúp bà mặc thử.

Người lớn đều trêu chọc, nói họ xứng đôi, bà ngoại cũng thế, dù bà không hưởng ứng, nhưng trên mặt luôn nở nụ cười hài lòng.

Bạch Chỉ biết, nếu cô ở bên cạnh Tô Trạch Thụy, mọi người đều sẽ vui mừng viên mãn, ngoại trừ cô.

Nhưng suy cho cùng, thế gian này không hề viên mãn.

Cũng không nên dựa vào cô mà viên mãn.

Dẫu cho cô là cánh chim đơn độc, cũng chỉ muốn dừng chân trên một hải đảo xa xôi không người hay biết.

Dẫu cho một giây sau, sóng biển dâng lên, từ đó về sau không còn chỗ trú thân.

–

Đêm giao thừa, Bạch Chỉ thức khuya, cô tắm xong đi ra, đã là mười giờ rưỡi.

Tuyết bên ngoài lạnh lẽo vô cùng, cô không buồn sấy tóc, chạy ngay đến lò lửa sưởi ấm.

Bà ngoại đã đi ngủ, tivi đang phát chương trình Xuân Vãn, bông tuyết lượn lờ đầy trời, cô mở WeChat, đặt ngón tay vào khung trò chuyện.

Đêm đó, Phó Huyền Tây nói ngủ một mình hơi lạnh lẽo, cô nói muốn mua cho anh một con gấu bông, nhưng cửa hàng online đều không giao hàng nữa.

Cô lại hỏi, hay là nhờ người chạy ra siêu thị mua một con?

Anh cười nhạo: "Em nghĩ anh thiếu một con gấu bông à?"

Cô hỏi: "Vậy anh thiếu cái gì?"

"Em nghĩ sao?" Anh hỏi.

Dường như cô hiểu, nhưng lại không hiểu: "Em không biết."

Hình như cô muốn nghe chính miệng anh nói, nói nhớ cô, nói cần cô.

Cô tham lam, khao khát được chiếm đóng một chỗ trong tim anh.

Anh chỉ hỏi: "Sao em lại giả ngốc thế?"

Dù sao cũng không chịu nói lời cô muốn nghe.

Cô không còn cách nào ứng phó với anh, cuối cùng cũng đầu hàng trước, ấm ức hỏi anh: "Vậy em phải làm sao bây giờ?"

"Em kể chuyện dỗ anh ngủ đi."

"Cô bé Lọ Lem? Bạch Tuyết và bảy chú lùn? Hay là Cô bé bán diêm?"

Đầu dây bên kia trầm mặc thật lâu: "Cô bé bán diêm, kể chuyện này cho anh đi."

Đêm đó phải đọc đến hai câu chuyện mới dỗ anh ngủ được.

Nhưng sau đêm đó, anh cũng không liên lạc với cô nữa.

Bạch Chỉ cúi đầu mở khung trò chuyện WeChat với anh, do dự một lát, không kiềm lòng được nữa, lại gửi cho anh một tin nhắn WeChat.

Không dám nói gì nhiều, chỉ nhắn bốn từ: [Chúc mừng năm mới].

Nhìn qua cũng chẳng khác nào tiện tay nhắn tin vào nhóm trò chuyện.

Là đường lui và tôn nghiêm mà cô giữ lại cho bản thân mình.

Hy vọng anh sẽ trả lời, nhưng không nghĩ anh sẽ trả lời.

Bạch Chỉ lật than trong lò lửa, than đã cháy gần hết, lửa không còn lớn như trước nữa

Cô cầm điện thoại trên tay, ngồi xem Xuân Vãn, một ca sĩ nổi tiếng đang hát.

Không biết qua bao lâu, bàn tay mới cảm thấy tê rần, điện thoại bắt đầu rung.

Cô cúi đầu, màn hình sáng lên, là anh gọi đến.

Bạch Chỉ khó lòng diễn tả cảm xúc của mình lúc này, có lẽ còn vui hơn ngày nắng sau mùa mưa ròng rã.

Cô cầm điện thoại, hít một hơi thật sâu mới bắt máy, cố giữ giọng bình tĩnh: "Alo?"

Có tiếng trẻ con chơi đùa ầm ĩ, một giây sau đã lùi xa, hình như có người còn hét to: "Đừng đánh rơi!"

Lò lửa phát ra tiếng lách tách, tia lửa nhỏ nhảy múa.

"Bạch Chỉ." Giọng anh phát ra trên chiếc điện thoại rẻ tiền tầm thường của cô, vậy mà vẫn êm ái như tiếng đàn violin, "Nhắn tin chúc mừng năm mới với anh mà cũng nhắn đại trà vậy sao?"

"Em đúng là không ngoan chút nào."

———————-

Tác giả có lời muốn nói:

Đúng là không ngoan chút nào!

Chương 22: Pháo hoa rực rỡ

Gần mười một giờ đêm giao thừa, bên ngoài đã lác đác tiếng pháo hoa, có người đốt pháo hoa, lóe sáng qua khung cửa kính.

Toàn bộ thế giới đều tràn ngập âm thanh sống động, Bạch Chỉ che một tai, nói với người bên kia: "Không có, em chỉ gửi cho mình anh thôi."

"Sao không gọi anh?"

Giọng anh trầm thấp, xung quanh còn có tiếng gió, như tơ nhện lọt vào tai, ngứa ngáy vô cùng.

Bạch Chỉ xoa xoa tai, giải thích: "Em sợ làm phiền anh."

Anh trầm lặng một lát: "Anh đã nói rồi, không phiền."

Dây dưa nói chuyện này mãi cũng không được gì, Bạch Chỉ thay đổi đề tài: "Ngày hôm nay của anh thế nào? Đang ở Nguyệt Mê Tân Độ, hay là…"

Cô không biết về gia đình anh, cũng chưa từng nghe anh nhắc đến, ngay cả bữa tiệc mà gia đình Thẩm Tư Ngôn tổ chức trước đó, cũng không thấy người nhà anh tham dự.

"Anh đang ở nhà, không phải Nguyệt Mê Tân Độ." Anh không hề lảng tránh chủ đề này, chỉ là không định nói chi tiết, "Em đang làm gì?"

"Em đang xem Xuân Vãn, anh nghe này." Bạch Chỉ bước đến bên tivi, đưa điện thoại sát vào, "Anh nghe thấy không?"

Phó Huyền Tây im lặng một hồi lâu mới gọi cô: "Bạch Chỉ."

“Dạ?”

“Anh không có điếc.”

Bạch Chỉ: “…”

Bây giờ nghĩ lại, đúng là cư xử như anh bị điếc vậy, đến gần như thế, hẳn là bên tai anh ầm ĩ lắm.

Cô đứng dậy, đổi đề tài: “Nhà anh có đốt pháo không?”

Đầu dây bên kia đột nhiên xôn xao ầm ĩ, tiếng pháo nổ còn rõ ràng hơn trước, ít nhiều trùng hợp với bên này.

Anh nói: “Đốt rồi, em muốn xem không?”

Bạch Chỉ tháo chốt, mở hé cánh cửa gỗ, luồng không khí lạnh lẽo len lỏi chui vào, mơn man trên da mặt, buốt giá như lưỡi dao rạch vào.

Tuyết mịn bay trong làn gió như cánh hoa lê, cô ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy pháo hoa rực rỡ thắp sáng bầu trời đêm, đẹp đẽ đến mức không cách nào kể xiết.

“Em đang xem đấy.” Cô nói.

“Không giống nhau đâu.” Hình như anh đang hút thuốc, lúc anh nhả khói, có một dòng điện ong ong truyền đến tai, “Muốn xem pháo hoa ở nhà chúng ta không?”

Chúng ta.

Vào thời khắc đó, Bạch Chỉ cảm động vô cùng, khóe môi của cô cong lên: “Dạ, anh muốn gọi video call không?”

Người bên kia dừng lại: “Anh gọi em.”

–

Phó Huyền Tây quay về nhà họ Phó, kể từ năm hai mươi tuổi, anh rất ít khi quay về căn nhà này.

Mỗi năm, anh chỉ chủ động quay về đây vào mấy ngày đoàn viên thế này.

Lúc này, người giúp việc nhà họ Phó đang châm ngòi đốt pháo hoa, rất nhiều pháo hoa, có thể nở rộ đến tận thời khắc giao thừa.

Dì Tôn giúp việc ở nhà này rất nhiều năm, đã nhìn Phó Huyền Tây lớn lên, lúc này thấy anh mặc một chiếc áo khoác mỏng đứng ngoài sân, bà ấy cầm một chiếc áo khoác khác, đưa cho anh.

Phó Huyền Tây nói cảm ơn, thuận tay khoác áo lên vai, bấm gọi video call.

Dường như người bên kia đang đợi, cuộc gọi vừa được kết nối, một gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo đã xuất hiện trên màn hình.

Hình như cô vừa tắm xong, tóc còn ẩm, mặc đồ ngủ nhung dày thật dày.

“Phó Huyền Tây.” Cô mỉm cười gọi anh, tự do phóng khoáng hơn những giờ phút ở cạnh anh, sôi nổi hơn nhiều, “Chúc mừng năm mới!”

Sau đó cô chụm ngón cái và ngón trỏ lại với nhau, làm hình trái tim.

Cô đứng trong sân nhà tại một con hẻm nhỏ nằm trong cổ trấn ở Giang Nam, chỉ có mấy chậu hoa xếp dọc bức tường ngoài sân, còn có một giá phơi quần áo bằng trúc.

Ngoài những thứ đó, cũng chẳng còn gì khác, có vẻ vô cùng trống trải.

Nhỏ xíu, lẻ loi, nhưng đang mỉm cười với anh.

Anh nhớ đêm đó đến Lâm Đại, xe đỗ bên đường, anh hỏi cô có muốn đến tìm anh không, cô quay đầu rời đi, đi được mấy bước, cô đã quay lại, đưa hai tay ra, đáng thương hết sức ——

"Lạnh quá, anh nhìn xem, tay tôi lạnh quá nên đỏ bừng lên, tôi có thể mượn gió điều hòa trong xe anh được không?"

Dáng vẻ kiên cường, lại tội nghiệp như vậy, làm người ta phải mềm lòng.

Phó Huyền Tây dập điếu thuốc, xoay ống kính sang bầu trời đêm sáng rực pháo hoa, nhưng ánh mắt của anh chăm chú nhìn cô trong màn hình, nhẹ nhàng hỏi: "Không lạnh à?"

"Không lạnh ——" Cô cố tình lên giọng, nhưng vẫn bị tiếng pháo hoa át đi.

Nhưng cũng không có ai quan tâm.

Cô ngẩng đầu nhìn pháo hoa phát sáng rực rỡ trên bầu trời, mắt hạnh lấp lánh như ánh sao.

Phó Huyền Tây thích nhìn đôi mắt của cô, cực kỳ vô tư, đơn thuần.

Chính anh cũng không hề phát hiện, đôi mắt luôn mang dáng vẻ mệt mỏi của mình, lúc này cũng trở nên bao dung vô bờ, dịu dàng như vũ trụ rộng lớn ôm lấy những vì sao.

Cuối cùng cô nói: "Pháo hoa nhà anh đẹp quá, đẹp hơn pháo hoa ở chỗ em nhiều."

Sau đó lại nói: "Nhưng em…"

Cô bé trên màn hình hít hai hơi thật sâu: "Nhưng em muốn nhìn thấy anh hơn."

Thanh âm dần dần nhỏ lại: "Anh xoay ống kính lại được không?"

–

Bạch Chỉ không thấy Phó Huyền Tây xoay ống kính như cô muốn, anh nói làm vậy thật ngốc, sau đó cúp máy.

Tiếng pháo hoa trong điện thoại đột ngột gián đoạn, toàn bộ thế giới chìm trong sự trống trải và tĩnh lặng vô hạn, như sóng biển cuốn người ta ra xa.

Không thể tránh được cảm giác mất mát.

Cô hối hận rồi, lẽ ra không nên to gan nói muốn nhìn thấy anh.

Còn cảm thấy tiếc nuối hơn vì góc phải điện thoại đang hiện lên thời gian là hai mươi ba giờ mười lăm phút, cô không cách nào nghe được thanh âm của anh vào thời khắc giao thừa.

Tivi vẫn mở, đã bắt đầu phát lại Xuân Vãn, Bạch Chỉ quay về phòng khách, lại thêm than vào lò, ngồi xuống lột quýt.

Vỏ quýt tách ra thành mấy miếng nhỏ, rơi vào ngọn lửa, làm mấy tia lửa nhỏ phát ra, kêu lách tách.

Bị lửa than thiêu đốt, hương cam tươi mát mang theo mùa khói, ngọt ngào, nhàn nhạt, vỏ quýt màu cam cũng dần dần bị cháy đen.

Mùi hương lạnh lẽo hóa thành mùi hương ấm áp.

Cô nhìn xuống, tò mò vô cớ, không biết rốt cuộc là nóng sợ lạnh hay

lạnh sợ nóng.

Bạch Chỉ nhất quyết trông chừng đến năm giờ sáng, bên ngoài có người thức dậy đốt pháo, cô đang buồn ngủ, bị dọa hết hồn, đành đứng dậy đi nấu bữa sáng.

Sáng sớm mùng một Tết, nhà cô có thói quen ăn bánh trôi nước nhân mè và đậu phộng, cầu nguyện điềm lành, viên mãn ngọt ngào.

Ăn xong, như thường lệ, lại cùng hàng xóm đi chùa Chung Minh dâng hương cầu phúc, bà ngoại không tiện đi xa, ở nhà đợi cô.

Thời tiết hết sức kỳ lạ, hôm qua tuyết rơi lâu thật lâu, vậy mà hôm nay lại nắng, lúc ra cửa đã lờ mờ nhìn thấy mặt trời mọc ở phía Đông, bầu trời màu xanh nhàn nhạt.

Bạch Chỉ đeo ba lô nhỏ ra ngoài, bà ngoại ngồi bên cửa, cô vẫy tay tạm biệt bà: "Con sẽ về trước buổi trưa."

Cô đóng cổng, sang nhà bên cạnh gọi dì Chu.

Dì Chu xách mấy túi lớn, hình như sắp đi thăm ai đó, dì ấy cười nói: "Hôm nay dì về nhà ba mẹ dì, con và anh Thụy đi đi."

Nói xong, lại quay đầu gọi to vào nhà: "A Thụy, em A Chỉ đến rồi."

Tô Trạch Thụy xách túi đi đến trước mặt cô: "Đi thôi."

Bạch Chỉ gật đầu, đi bên cạnh anh ấy, thuận miệng nói: "Anh xách theo cái gì thế?"

Tô Trạch Thụy mở túi cho cô xem, bất lực mỉm cười: "Mẹ anh nhất quyết bảo anh mang theo trái cây ăn nhẹ, còn có khăn giấy."

–

Mùng một hàng năm luôn là thời điểm chùa Chung Minh đông đúc nhất.

Ngôi chùa linh thiêng nhất ở khu này chính là chùa Chung Minh, người ta nói nén hương đầu tiên của mùng một là tốt nhất, rất nhiều chức sắc đã xếp hàng từ đêm hôm trước để có thể thắp nén hương này.

Bạch Chỉ và Tô Trạch Thụy đến nơi, từ chân núi đến đỉnh núi đều đã đông nghìn nghịt, mặt trời đã ló dạng, tia nắng rực rỡ, tựa như Phật quang màu vàng, phổ độ chúng sinh.

Tổng cộng một ngàn bậc thang, Bạch Chỉ đi được nửa đường, Tô Trạch Thụy bảo cô dừng lại nghỉ một chút, mở túi ra, hỏi cô có muốn ăn trái cây hay dùng khăn giấy không.

Trong ba lô của Bạch Chỉ cũng có, nhưng Tô Trạch Thụy đã đưa đến trước mặt cô, vậy nên cô xin khăn giấy lau mồ hôi.

Leo đến đỉnh núi, gió lạnh trong trẻo thổi từ nơi xa xăm, mùi hương khói nhàn nhạt từ chùa Chung Minh len lỏi vào mũi, làm người ta cảm thấy yên lòng.

Mỗi sảnh đường trong chùa Chung Minh đều thờ những vị thần Phật khác nhau, có người cầu tài, có người cầu duyên, có người cầu an.

Bạch Chỉ chỉ cầu an.

Không dám tham lam, sợ thần Phật phiền lòng.

–

Mới giữa trưa, dì Chu đã quay về, đeo tạp dề đứng trước cửa, Bạch Chỉ mới đi chùa Chung Minh về, dì ấy đã gọi: “Vào ăn trưa đi.”

Bình thường, hai nhà đón Tết cũng thường ăn chung như vậy, Bạch

Chỉ nghĩ ngợi, thấy cũng không có gì không ổn, cô gật đầu đồng ý.

Về nhà đỡ bà ngoại sang nhà dì Chu, sau đó cởi áo khoác, vào bếp phụ giúp.

Dì Chu gọi Tô Trạch Thụy: "A Thụy, sao còn rảnh rỗi như vậy chứ? Em A Chỉ của con còn biết phụ giúp! Ai lại để khách ——"

Chưa kịp dứt lời, Tô Trạch Thụy đã cầm hai chiếc tạp dề đi vào, đưa một chiếc cho Bạch Chỉ: "Em cần không?"

Bạch Chỉ nói cảm ơn, cũng không nghĩ gì nhiều, dì Chu lại nở nụ cười: "Xem ra cũng hiểu chuyện đấy chứ."

Tô Trạch Thụy không cam tâm: "Mẹ, mẹ có thể nào ——"

"Được rồi, được rồi, mẹ biết con thấy mẹ phiền phức, mẹ ra ngoài rửa rau nhé?" Dì Chu bưng rổ rau ra ngoài, "Con nấu ăn cũng ngon, trưa nay con xuống bếp đi."

Bạch Chỉ ăn bữa cơm trưa này khổ sở hết sức.

Trên bàn ăn, không chỉ hai nhà bọn họ mà còn có người nhà họ Tô, tất cả đều trêu chọc, nói họ rất xứng đôi.

Tô Trạch Thụy giải vây cho cô: "A Chỉ còn nhỏ, đừng đùa như vậy."

Nói vậy càng làm mọi người xôn xao phỏng đoán.

Thật lòng mà nói, cô rất thích anh Tô Trạch Thụy, dù sao từ lúc còn nhỏ, anh ấy đã luôn che chở cho cô, nhưng tình cảm đó chỉ đơn thuần là tình anh em.

Cười suốt bữa ăn, vất vả lắm mới ăn xong, dì Chu bảo Tô Trạch Thụy dạo phố cùng cô: "Lâu rồi A Chỉ mới về, con đưa con bé đi dạo đi."

Nếu Bạch Chỉ cứng rắn hơn một chút, gạt đi nỗi sợ bị vạch mặt, cô đã có thể từ chối, chấp nhận bị gọi là "bạch nhãn lang" (*), cũng chấp nhận chuyện không có người chăm sóc bà ngoại.

(*) Ý chỉ loại người vong ơn bội nghĩa, tâm địa tàn bạo.

Nhưng cô biết mình không thể làm như vậy.

Mang theo xiềng xích trên người, một bước đi lại vang lên một tiếng, một bước đi lại suy nghĩ nặng nề.

Không muốn nghĩ, nhưng không thể không nghĩ.

Tô Trạch Thụy nghe lời mẹ, đi dạo phố cùng Bạch Chỉ, không cầm theo túi trái cây nữa, chỉ đeo một chiếc túi đeo chéo.

Tháng trước, anh ấy vừa tròn hai mươi lăm tuổi, lại thường xuyên tiếp xúc với học sinh cấp hai, rất có hơi thở thiếu niên.

"Em đừng để bụng lời mọi người nói." Tô Trạch Thụy mỉm cười trấn an cô, "Người lớn là vậy, em mà để bụng thì sẽ thấy khó chịu đấy."

Năm mới chính là dịp cao điểm du lịch ở Giang Nam, du khách rộn ràng khắp phố, đèn lồng treo dưới hiên nhà cong cong, hương thơm ngọt ngào lãng đãng trong không khí.

Bạch Chỉ mắc kẹt giữa dòng người nhốn nháo trên cầu Hải Đường, nhận được cuộc gọi của Phó Huyền Tây.

Thời khắc đó, xung quanh cô xôn xao ầm ĩ, thanh âm của anh trong điện thoại lại trong trẻo bình lặng, êm đềm như gió xuân.

Anh nói: "Xuân Đường cổ trấn đông đúc quá, anh không chen vào được, hay là em ra ngoài đi."

Cô ngây ngốc đứng trên cầu, bị dòng người xô đẩy.

Lúc rời khỏi chùa Chung Minh, cô quay đầu nhìn Phật từ bi, trong đầu lóe lên một ý nghĩ ——

Tối qua không được ngắm nhìn anh, thật tiếc.

Hình như… thần Phật nghe thấy rồi.

Giọng nói trong điện thoại lại vang lên: "Đêm qua ai bảo anh xoay ống kính lại, muốn nhìn anh một chút?"

"Bây giờ lại không chịu ra đón anh sao?"

———————

Tác giả có lời muốn nói:

Nghi Nghi: Nói làm vậy ngốc lắm, nhưng lại lái xe mười tiếng đến đây.

Phó tổng: Có ý kiến gì?

Nghi Nghi: …Không dám.

Chương 23: Như bắt được vàng

Ánh mặt trời ấm áp làm người ta lầm tưởng mùa xuân đã đến, mãi đến khi gió nhẹ lững lờ thổi qua cầu, Bạch Chỉ mới tỉnh khỏi giấc mộng.

"Anh đang ở đâu?!"

Thậm chí Tô Trạch Thụy đang đi dạo cùng cô, cô cũng chỉ kịp vội vàng nói một câu "Em có việc".

Dòng người đông đúc nhộn nhịp trên cầu, cô tựa như chú chim non sợ hãi lao ra khỏi khu rừng, xung quanh còn có người nhỏ giọng mắng thầm: "Chen chúc cái gì chứ? Nhanh lên…"

Nghĩ đang là năm mới, đột nhiên câu chuyện lại chuyển biến thành: "Vội đi gặp người trong lòng."

Một chiếc áo khoác trắng lướt ngang qua vai, để lại một vệt đỏ tươi.

Nhịp tim của Bạch Chỉ gấp gáp gấp trăm lần nhịp trống trong tiệm nhạc cụ dọc dòng sông, hương thơm ngọt ngào mãi lưu luyến trên chóp mũi cô, cô kéo tay áo khoác, ra sức chạy nước rút giữa đám đông chật chội.

Đế giày đạp lên mặt đường lát đá, phát ra tiếng vang nặng nề, bị tiếng cười đùa sôi nổi xung quanh lấn át.

Cô chạy xuống cầu Hải Đường, chạy hết đường Thanh Hà, băng qua đường Liễu Tự, ra khỏi hẻm Thanh Liên, lao qua cánh cửa tồi tàn cuối đường Thanh Từ.

Vẫn không thể dừng lại.

Anh nói đang đợi cô bên một ngọn tháp nhỏ ở góc phố ngoài Xuân Đường cổ trấn.

Ánh nắng buổi chiều rực rỡ đến mức Bạch Chỉ ướt đẫm mồ hôi, ngay cả sợi tóc trên trán cũng ướt, dính lên trán cô, bị gió thổi đong đưa.

Cảm giác linh hồn khao khát lao ra khỏi sự ràng buộc của thể xác rất giống năm lớp mười một cô tham gia cuộc thi chạy ba ngàn mét.

Năm đó, đại hội thể thao của trường Trung học số 1 Nam Thành cực kỳ hào phóng, người thắng cuộc vừa có phần thưởng lại vừa được nhận tiền.

Tiền thưởng cho top ba trong cuộc thi chạy ba ngàn mét lần lượt là ba trăm, hai trăm, một trăm.

Không có người nào liều mạng xông pha như cô chỉ vì một, hai trăm tệ, rất nhiều người giảm tốc độ, còn có người bỏ cuộc.

Cô là người duy nhất nghiến răng nghiến lợi, kiên trì hoàn thành đường đua.

Ngày đó, gió mang theo mùi máu trong cổ họng cô, cô ngã xuống ở vạch đích trong tiếng cổ vũ của bạn bè, giành hạng nhì cuộc thi chạy ba ngàn mét năm đó.

Trong suốt mười mấy giây nín thở chạy đến vạch đích, trong đầu cô chỉ ngập tràn hình bóng một chàng trai lười biếng mỉm cười, gọi cô là em gái.

Sau đó, được nhận hai trăm tệ như ý nguyện, sống xa xỉ một ngày, mua một hộp bút, một quyển sổ mới tinh, xôi và mứt ngó sen.

Sổ và bút dùng để viết tâm tình về anh, xôi và mứt ngó sen là món bà ngoại thích.

Ngày đó, cô đặt anh và niềm vui của bà ngoại trong lòng.

Là một ý niệm khác về viên mãn.

–

Chiếc chuông đồng trong tòa tháp nhỏ vang lên êm dịu, một tay Bạch Chỉ nắm lấy khung cửa, thở hồng hộc, quét mắt như radar, tìm bóng hình đó trên phố.

Mùi máu trong miệng, khó khăn thở dốc, hình bóng anh trong tâm trí, tất cả đều giống hệt đại hội thể thao vào năm lớp mười một.

Nhưng cô nhìn thấy phố xá đông đúc, ngựa xe như nước, cả thế gian không liên quan gì đến cô, ồn ào, xôn xao, duy nhất chỉ không nhìn thấy anh.

Giữa chiều, mặt trời vẫn tỏa ánh nắng chói chang, nhưng cơn gió thoảng qua, mồ hôi cũng chầm chậm bay hơi, rõ ràng là rất lạnh.

Cô còn hoài nghi cuộc gọi vừa rồi là vì cô nhớ anh quá mà sinh ra mộng tưởng, vội vàng cúi đầu nhìn điện thoại.

Hương hoa bách hợp len lỏi vào mũi.

Cô dừng tay, rũ mắt nhìn, ngón tay thon dài từng khuấy đảo hàng đêm, nhẹ nhàng cầm một bó hoa bách hợp nở rộ, đưa đến trước mắt cô.

"Chúc mừng năm mới." Anh nói.

Thanh âm vang bên tai cô, tựa như tiếng vọng của núi rừng, lưu luyến thật lâu, nhưng chỉ vây quanh cô.

Sau lưng cô có một nhiệt độ còn ấm áp hơn cả ánh mặt trời vây quanh, một cánh tay mặc áo khoác đen vòng qua eo cô.

Vai cô nặng trĩu, anh tựa cằm, cọ cọ góc mặt lên cổ cô: "Không thích hoa bách hợp à?"

Cô nhìn ngây ngốc, không phản ứng, hai mắt mông lung như sương mù che phủ núi xa.

Anh nhẫn nại hỏi: "Em thích hoa gì? Anh không mua được hoa nhài, hoa hồng thì bình thường quá, không xứng với em, hay là em thích ___"

Anh chưa kịp dứt lời, cô đã cầm lấy bó hoa trên tay anh, lúc cúi đầu, một giọt nước mắt pha lê rơi thẳng xuống vỉa hè gập ghềnh.

Không hề vỡ vụn, chỉ bị tro bụi che phủ, nhanh chóng biến mất.

"Em thích lắm." Cô nói, cắn răng nghẹn ngào, "Rất, rất thích."

Hai cánh tay của anh vòng qua người cô, ôm cô từ phía sau, giữ thật chặt trong lòng.

Cảm giác nghẹt thở hoàn toàn tan biến từ lâu, cô ngửi thấy mùi hương êm dịu của hoa bách hợp.

Bất ngờ vì tìm thấy cầu vồng sau mưa.

Phó Huyền Tây vùi đầu lên vai cô, hít một hơi, không thể không cười khẽ: "Có phải vừa rồi em đi cướp kẹo hồ lô không, sao mùi hương trên người em lại ngọt ngào như vậy?"

Chớp mắt một cái, cảm xúc của cô đã chuyển thành ngại ngùng xấu hổ.

"Chỉ là… vô tình chạm vai người khác thôi."

Anh không nghe, nhất quyết nghĩ cô thèm, vậy nên anh kéo cô đi

mua một đống kẹo hồ lô.

–

Hiếm hoi lắm mới có một ngày trời ấm gió mát, một người thường xuyên di chuyển bằng xe như anh, hôm nay cũng sẵn lòng nắm tay cô bước dọc con đường đi mua kẹo hồ lô.

Hai bên con đường vẫn còn lưu lại những nét đặc trưng của cổ trấn, không hoa lệ như đô thị hiện đại.

Chủ yếu là phòng trà, quán rượu, thỉnh thoảng lại thấy mấy siêu thị nhỏ và vài cửa tiệm.

Trên con đường bình dị và xưa cũ này, không có nơi nào bán kẹo hồ lô, anh nắm tay cô, đi qua đại lộ Bạch Quả phồn hoa.

Biển tên đại lộ Bạch Quả có nền xanh chữ trắng, mũi tên hai chiều chỉ hướng Nam, Bắc, tán cây bạch quả vươn tận trời cao.

Giẫm lên những vệt nắng nho nhỏ, đi một đường đến cây bạch quả thứ bảy, mua một đống kẹo hồ lô của một ông chú.

Ông chú vui mừng đến mức đưa cho họ một mớ cỏ khô: "Thật sự không có đồ đựng, hai người cầm lấy cái này đi."

Anh cầm lấy, nhưng hình như cũng không thích cầm một đống đồ đi trên đường, bắt cô giải quyết luôn.

Bạch Chỉ dở khóc dở cười: "Làm sao em ăn hết được?"

Anh lại cười, khẽ nhướng mày: "Ăn từ từ thôi, còn nếu ăn không được, em gặp ai thì đưa cho người đó một xiên."

Cô nghe lời anh, thật sự dành nửa buổi chiều đứng ngoài đường, mỗi lần gặp được một bạn nhỏ lại đưa một xiên kẹo.

Khi đối phương từ chối nhận, cô lại nói hôm nay là ngày đầu tiên chú này ra đường bán kẹo, muốn quảng bá tiếng tăm.

Đối phương vui vẻ nhận lấy, hỏi: "Vậy ngày mai sẽ bán bao nhiêu tiền một xiên ạ?"

Bạch Chỉ thật sự gặp khó, nghĩ ngợi một hồi, lại kéo tay Phó Huyền Tây, mỉm cười nịnh hót: "Còn tùy vào tâm trạng của chú ấy."

Sau đó, mặt trời dần dần khuất bóng, họ quay lại xe anh.

Anh rút khăn ướt lau tay, ngồi bên ghế lái vươn tay qua, dùng ngón cái lau nước đường đỏ trên khóe miệng của cô, thấp giọng nói: "Gọi anh là chú à?"

Cô vẫn còn cầm nửa xiên kẹo hồ lô trên tay, mới nuốt một viên vào miệng, cô cúi đầu phun hạt táo gai lên miếng khăn giấy trên tay.

Sau đó cô nói: "Ý em là các bạn nhỏ phải gọi anh là chú."

Anh rũ mắt mỉm cười, hỏi: "Vậy em gọi anh là gì?"

"Gọi anh là…" Bạch Chỉ nuốt nước bọt, "Phó Huyền Tây."

"Không có cách xưng hô nào êm tai một chút sao?"

"Tên của anh là êm tai nhất."

Anh nheo mắt cười khẽ, đưa ngón tay còn dính nước đường lên miệng cô, thanh âm trầm thấp: "Mở miệng ra."

Đầu ngón tay đã lau qua bằng khăn ướt, lại dính nước đường, mang theo cảm giác dính dính lành lạnh.

Đôi mắt hạnh khép hờ, cô chỉ do dự một giây, môi đỏ hé mở, liếm

sạch nước đường.

Điều hòa trong xe bật mở, sáp thơm hương nhài nhàn nhạt tỏa ra, hòa lẫn cùng hương nước đường chua chua ngọt ngọt.

Hòa hợp diệu kỳ.

Lòng bàn tay ngứa ngáy, Phó Huyền Tây chăm chú ngắm nhìn, nhìn cô bé thuần khiết trước mặt, lại làm hành động quyến rũ người ta mà không hay không biết.

Sắc trời nơi đây hơi u ám, ánh nắng mơn man bên góc mặt của cô, tạo ra cảm giác mong manh dễ vỡ, hàng mi dài khẽ rũ xuống, như lông vũ nhẹ nhàng cọ vào lòng người.

Cọ xong lại bỏ chạy, sau đó quay đầu cọ thêm một chút, lại chạy mất.

Làm người ta không cách nào bắt được, cũng không cách nào chạm được, chỉ có đáy lòng là ngứa ngáy mãi.

Sáng nay Thẩm Tư Ngôn gọi cho anh, biết anh đang lái xe, anh ta tò mò hỏi: "Sao lại đi vậy, anh trai?"

Sao lại đi?

Khi đó anh cũng tự hỏi bản thân mình như vậy, nhưng cuối cùng chỉ có một đáp án: "Đi xem một chút."

Thẩm Tư Ngôn cực kỳ tò mò: "Đi xem cái gì?"

Anh không trả lời được, cúp máy.

Anh chưa từng làm chuyện như thế này.

Vừa cảm thấy ngốc, vừa muốn giả vờ ngốc.

Nếu như nhất định phải có đáp án.

Phó Huyền Tây rũ mắt hồi tưởng một lát, nhớ đến đêm qua, trên màn hình điện thoại của anh, đôi mắt của cô tỏa sáng rực rỡ như ánh sao, vừa mong mỏi vừa thận trọng, nói muốn nhìn thấy anh.

Cô gầy gò, nhỏ xíu, bị tuyết và màn đêm trống trải vây quanh.

Lẽ ra phải rất đáng thương, vậy mà cô không hề để lộ nỗi buồn, còn mỉm cười với anh.

Làm sao anh có thể không mềm lòng được?

Cảm thấy, cô ngoan ngoãn như vậy, không thể để cô một mình.

Anh cũng cảm thấy, thật khó nói cảm giác này không phải là thích, nhưng cũng thật khó nói đó chính là yêu.

Lòng bàn tay của anh có cảm giác mềm mại, khô ráo, anh cúi đầu nhìn cô bé hiểu chuyện, rút khăn giấy lau tay cho anh.

Cô cúi đầu, rất nghiêm túc, mũi nhỏ xinh xắn, tóc dài mềm mại trượt xuống vai, nửa gương mặt bị bóng tối che phủ.

Nhìn thế nào cũng thấy, trông rất ngoan ngoãn, dễ bị bắt nạt.

Bóng đêm bên ngoài đột ngột buông xuống, ánh đèn xe vội vã tới lui, họ đỗ xe dưới gốc cây bạch quả, đèn đường bên cạnh đột nhiên bật sáng.

Bạch Chỉ vò khăn giấy, nhét vào túi áo khoác, chuẩn bị xuống xe tìm thùng rác vứt đi.

Đúng lúc điện thoại rung lên, Tô Trạch Thụy hỏi khi nào cô quay lại.

Có lẽ là vì trời sắp tối rồi, cô lại vội vã rời đi như vậy, lâu thật lâu cũng chưa thấy trở về, anh ấy lo cô gặp chuyện.

Cô không trả lời tin nhắn, lại quay đầu hỏi Phó Huyền Tây có thể nghe nhạc thiếu nhi không.

Anh gật đầu, nghiêng người mở nhạc trong xe cho cô.

Hai người đến từ hai thế giới khác nhau, ngay cả danh sách nhạc cũng hoàn toàn khác biệt.

Danh sách nhạc trong xe anh toàn là nhạc bằng rất nhiều ngôn ngữ, tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Pháp, tiếng Ý.

Nhạc tiếng Trung được sắp xếp vào một danh sách riêng biệt, lúc cô bấm vào, thấy toàn những ca khúc cô không thường xuyên nghe.

"Em kết nối Bluetooth điện thoại thì hơn." Cô lấy điện thoại ra, mở Bluetooth, phát một ca khúc vô cùng ngọt ngào.

Phó Huyền Tây chưa từng nghe ca khúc này, giọng nữ yểu điệu hát "Em nhớ mùi vị của anh nhất".

Anh ghé sát qua, nâng cằm Bạch Chỉ, hơi thở ấm nóng mơn man trên môi cô: "Em nhớ mùi vị của ai nhất?"

Điện thoại trong túi lại rung lên.

Bạch Chỉ không quan tâm, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lông mày anh, mắt hạnh chớp chớp, cong môi: "Của anh."

Anh bên cạnh cô, hơi ấm cơ thể của anh thiêu đốt đầu ngón tay của cô, cảm giác vô cùng chân thật.

Khiến người ta cảm giác như bắt được vàng, làm sao bảo người ta bỏ đi được?

Tầm nhìn trước mắt bị che chắn, anh nâng cằm, hôn cô: "Cho em nếm thử."

Điện thoại cứ rung mãi.

———————

Tác giả có lời muốn nói:

Nghi Nghi: Nếm thử đi, có vị kẹo hồ lô.

Chương 24: Ngọt ngào mặn mặn

Bạch Chỉ chật vật vươn tay cầm điện thoại, nhưng Phó Huyền Tây giữ tay cô lại: "Không tập trung à?"

Vừa hôn xong một nụ hôn dài đằng đẵng, hơi thở của Bạch Chỉ dồn dập, giọng nói buồn bực, nhỏ xíu: "Em sợ bà ngoại…"

Bàn tay đang giữ chặt tay cô nới lỏng: "Nghe máy đi."

Bạch Chỉ cảm giác anh không vui, nhưng lại không biết giải thích thế nào.

Điện thoại kết nối Bluetooth, đang phát một ca khúc, không nhét trong túi, lại đặt trên đùi, vì hai người họ dây dưa quấn quýt mà rơi xuống khe hở giữa ghế.

Cô xoay người cầm lấy, để lộ chiếc cổ thon dài, giữa ánh sáng mập mờ trong xe, trông vô cùng quyến rũ.

Phó Huyền Tây đặt tay phải lên gáy cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Ấm áp, mịn màng, mềm mại, cảm giác vô cùng tuyệt vời.

Hàng chân mày khẽ nhíu lại vì bị quấy rầy, sau đó lại từ từ giãn ra.

Cuối cùng Bạch Chỉ cũng lấy được điện thoại, giọng nói của Tô Trạch Thụy nhẹ nhàng vang lên bên kia đầu dây.

Anh ấy hỏi: "A Chỉ, khi nào em về? Mẹ anh đã nấu cơm rồi, bà ngoại cũng ở đây."

Bạch Chỉ cảm nhận được bàn tay ấm nóng trên gáy cô bất chợt ngừng vuốt ve.

Cô không dám nhìn biểu cảm của Phó Huyền Tây, bình tĩnh trả lời Tô Trạch Thụy: "Em sẽ về sớm, mọi người ăn trước đi, đừng đợi em."

Cúp máy, trong xe lại im lặng.

Cô đang suy nghĩ nên giải thích với anh thế nào, lại nghe anh hỏi: "Ai thế?"

Giọng điệu bình thường, cũng không nghe ra vui buồn gì cả.

Nhưng Bạch Chỉ biết anh không vui.

"Anh trai bên nhà hàng xóm gọi cho em, nói đã đưa bà ngoại sang nhà bên đó ăn cơm, hỏi em khi nào trở về."

Bạch Chỉ lo lắng mỉm cười, lại nói: "Chắc là bây giờ em phải về rồi, anh…"

"Đuổi anh đi à?" Anh cười khẽ, ánh mắt nheo nheo, chan chứa một cảm xúc gì đó mà Bạch Chỉ không cách nào hiểu được, "Anh cũng chưa ăn gì."

Hình như anh đang cố tình làm khó cô, nhưng lại không nói rõ là muốn cô làm gì.

"Vậy em mời anh một bữa nhé?" Bạch Chỉ thở ra, cúi đầu mở điện thoại, "Em gọi về nhà, bảo sẽ về trễ một chút."

Giữa tình thế khó xử như vậy, cô vẫn ưu tiên lựa chọn anh.

"Được rồi." Anh cắt lời cô, "Anh đưa em về."

Trong lòng Bạch Chỉ nhẹ nhõm, cô không dám nghĩ sâu hơn, vội vàng lấy đồ đạc, mở cửa xe: "Không cần, không cần, đường bên trong rất khó lái xe, em sẽ đi bộ."

Phó Huyền Tây không nói gì, mắt đen thâm trầm nhìn cô.

Bây giờ, thật sự tức giận rồi.

Bạch Chỉ mở hé cửa xe, gió lạnh ùa vào, dường như tỉnh táo lại một chút, nhớ ra mình chưa nói tạm biệt anh.

Cô quay đầu định nói tạm biệt anh, lại bắt gặp ánh mắt đáng sợ.

Cảm giác như núi lở đá mòn.

Cô nhìn thấy rõ ràng, lại không có cách nào ngăn cản, cũng không thể chặn con sóng dữ.

"Hôm nay em rất vui." Cô nói, "Cảm ơn anh."

"Nếu như có thể, em vẫn muốn đi cùng anh, hoặc là…"

Cô cười, mắt hạnh che giấu nỗi chua xót, rốt cuộc cũng không thể nói ra bốn từ "đưa anh về nhà".

"Đi đi." Anh lấy hộp thuốc lá từ trong túi áo khoác, ngón tay nhẹ nhàng cầm lấy, gõ nhẹ lên vô lăng, rút một điếu thuốc, nghiêng đầu châm lửa, "Không phải em muốn về nhà ăn cơm sao?"

Bạch Chỉ bất động.

Bởi vì anh lại nói từ "đi".

Cô đóng cửa xe, lại ngồi ngay ngắn trong xe, nói rõ từng câu từng chữ: "Em không đi."

Trong xe yên tĩnh đến mức, âm thanh duy nhất chính là tiếng anh nhả khói.

Lát sau, anh cười giận, tiến đến ép cô vào cửa xe, vuốt ve mặt cô: "Đừng làm ra vẻ anh bắt em ở lại."

"Em muốn ở lại." Hai mắt cô ngấn nước nhìn anh.

Dường như cảm thấy không đủ biểu đạt sự quyết tâm, cô lặp lại: "Em không đi."

Khoang mũi tràn ngập mùi khói thuốc của anh, hơi ngột ngạt, không khỏi ho một tiếng.

Cận kề đối mặt, anh chăm chú nhìn cô rất lâu.

"Không có cách nào giữ được em cả." Anh dập điếu thuốc, cúi đầu hôn cô, "Hôn một cái thôi, mau về nhà đi."

Nụ hôn lần này dịu dàng hơn nụ hôn trong tiếng nhạc trước đó, còn có dư vị thuốc lá, nhưng không hề ngột ngạt.

Cô cảm giác, hình như anh đã thỏa hiệp với cô.

Cảm giác này làm người ta vô cùng phấn khởi, thậm chí cô còn muốn ở lại, không muốn quay về nữa.

Môi dưới hơi đau, anh cắn nhẹ, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi, cảm giác núi lở đá mòn trước đó đã hoàn toàn biến mất.

Chỉ để lại một chút… dịu dàng vấn vương.

"Không được làm gì với anh trai nào đó của em, nếu không…" Anh nhỏ giọng cảnh cáo, sau đó cũng không nhịn được cười, vuốt ve mặt cô, "Trở về đi."

Hai mắt Bạch Chỉ sáng rỡ nhìn anh, chỉ vì anh nói hai từ "trở về".

Cô biết chuyện này vốn dĩ là hai người ngấm ngầm đồng điệu ăn ý.

“Đi” và “trở về” hoàn toàn khác nhau.

Người như anh, lại chấp nhận thỏa hiệp và nhượng bộ cô, không khác nào một món quà bất ngờ của số phận.

“Tối nay có thời gian, em sẽ lẻn ra ngoài gặp anh!” Cô mỉm cười, ghé sang hôn má anh, sau đó mở cửa xuống xe.

Cô chạy hai bước, xoay người lại, vươn hai tay, nghiêng đầu làm trái tim khổng lồ cho anh.

Phó Huyền Tây lại ngậm điếu thuốc trong miệng, nhìn cô chạy khuất khỏi tầm nhìn.

Nhấn bật lửa mấy lần mới có ngọn lửa vàng nhàn nhạt tỏa ra.

Anh khẽ cúi đầu, ghé xuống châm thuốc, hạ kính xe, cầm bật lửa ném ra ngoài.

Tiếng vang khe khẽ, bật lửa rơi vào thùng rác xanh xanh bên cạnh.

Sao lại như thế, rõ ràng là cô gái của anh, vậy mà lại tạo ra cảm giác như hai người họ vụng trộm ngoại tình vậy.

Điện thoại reo, Trịnh Tinh Dã gọi hỏi: “Phó công tử, nghe Thẩm tiểu tam nói sáng sớm hôm nay anh đã lái xe ra ngoài đi xem gì đó, cuối cùng là xem cái gì, tại sao lâu như vậy vẫn chưa gặp được anh?”

Xem cái gì?

Xem bóng lưng.

“Đừng lải nhải nữa.” Anh nhả một hơi khói, nghiêng người mở nhạc: “Ngày mai sẽ về.”

Trịnh Tinh Dã sửng sốt hét to: "Anh đi đâu thế, hôm nay vừa đi mà ngày mai đã về rồi sao, chắc là không xa lắm?"

Không xa à?

Phó Huyền Tây mỉm cười: "Không xa."

"Ở đâu, ở đâu? Có vui không, mấy anh em bọn tôi cùng đi." Tần Trạch Nguyên đến gần, nói vào điện thoại.

"Nam Thành, đi không?"

"Mẹ nó, xa như vậy, điên rồi sao?" Trịnh Tinh Dã há hốc mồm, "Vừa đi vừa về mất đến hai ngày, anh có tài xế lái xe không? Không sợ trên đường đi mệt chết à?

Đâu chỉ có vậy, anh còn suýt tức chết.

Cảm thấy đau lòng vì bạn nhỏ nhà mình cô đơn ở đây, lái xe trong đêm vượt ngàn dặm xa xôi, cuối cùng bị bỏ lại một mình.

Đây là lần đầu tiên trong đời, Phó Huyền Tây gặp chuyện như thế này.

Nếu là người khác, có lẽ anh đã bảo cút đi từ lâu, duy nhất chỉ có người này, hết lần này tới lần khác vẫn không bỏ được.

Sợ cô khóc, sợ ánh mắt cô hóa mông lung.

–

Bạch Chỉ chạy về nhà họ Tô, mọi người vẫn đang chờ đợi cô, căn nhà tràn ngập tiếng cười sôi nổi, thấy cô quay lại, họ hỏi cô đi chơi với bạn có vui không, sao không đưa người ta về nhà ăn cơm.

Đối diện với ánh mắt chan chứa ý cười của Tô Trạch Thụy, cô mới

hiểu ra, là anh ấy giúp cô viện cớ về trễ.

Giải thích vài câu, sau đó cô lại vào bếp, giúp bưng thức ăn ra bàn, lúc đi cạnh Tô Trạch Thụy, cô nhỏ giọng nói cảm ơn.

"Không cần, áo em bẩn rồi." Anh ấy nhìn cánh môi trầy xước nhè nhẹ của cô, sau đó dời mắt, chỉ vào vết đường đỏ dính trên cánh tay áo của cô, "Có cần anh đưa em ra tiệm giặt ủi không?"

"Không sao, lát nữa em giặt thử, chắc là giặt ra thôi."

Bữa cơm tối này khá hơn bữa cơm trưa một chút, không có họ hàng nhà họ Tô, chỉ có hai nhà hàng xóm với nhau.

Trong bữa ăn, dì Chu lại hỏi: "A Thụy nói bạn cùng phòng ký túc xá của con ghé chơi, có chỗ ở chưa? Dịp Tết thế này, rất khó đặt được khách sạn."

Bạch Chỉ dừng đũa một lát, đột nhiên nhớ ra Phó Huyền Tây cũng quyết định đến đây vào giờ chót, anh đã có chỗ ở chưa? Có tìm được chỗ ăn chưa?

Lái xe từ Lâm Nghi đến đây, xa xôi như vậy, không hề nghỉ ngơi, lại dành cả buổi chiều đi dạo cùng cô.

Cô bỏ lại người ta trong xe như vậy, chạy về nhà ăn cơm canh nóng hổi, có bạn bè và người nhà bên cạnh.

Mùng một vốn là ngày đoàn viên, cô bỏ lại anh một mình trong đêm.

Càng nghĩ càng tò mò, anh lên đường ngay giữa đêm qua, đã ăn sáng chưa, ăn trưa chưa?

Ở bên anh mấy tiếng đồng hồ, chỉ biết đắm chìm trong niềm hân hoan vui sướng vì được gặp lại anh, được ôm anh, còn không hỏi

han được một câu.

Bạch Chỉ càng nghĩ càng thấy khó chịu, đứng ngồi không yên, nói bạn cùng phòng ghé chơi, lạ nước lạ cái, ban đêm không an toàn, cô muốn đi xem thử.

"Chắc là tối nay con không về, bà ngoại đi ngủ sớm nhé bà."

Cô cảm ơn dì Chu vì bữa ăn, sau đó vội vàng rời đi.

Xuân Đường cổ trấn về đêm vô cùng nhộn nhịp, quán bar dọc bờ sông đã chật ních, không còn ghế trống, ca sĩ hát tình ca đến khàn cả giọng.

Ánh đèn rực rỡ thắp sáng dọc bờ sông, khách ngồi bàn ngoài trời vừa uống rượu vừa chụp ảnh, ghi chép, ai ai đến đây cũng hóa thành thanh niên văn nghệ.

Bạch Chỉ chạy xuống cầu Hải Đường, đi qua quầy bánh trứng gà be bé, vừa gọi cho Phó Huyền Tây, vừa mua hai cái bánh.

"Anh đang ở đâu? Em ra ngoài rồi."

"Đại lộ Bạch Quả sao? Anh vẫn chưa rời đi à?"

"Em sẽ đến ngay!"

Trăng non mùng một rơi xuống sông Tiểu Thanh, thuyền ô bồng lướt qua, mặt trăng lại vỡ vụn.

Chưa từng có ánh trăng nào khiến trái tim người ta nóng như lửa đốt thế này.

–

Bạch Chỉ đến nơi, Phó Huyền Tây đang dựa người vào xe, cúi đầu

hút thuốc.

Một chân thoải mái duỗi ra, chân kia hơi cong lên, tia lửa lóe lên giữa đầu ngón tay, khói thuốc bị gió thổi tứ tán, che mờ góc mặt khôi ngô tuấn tú của anh.

Công tử cao quý ngồi ung dung nhàn nhã, không nhiễm bụi trần, dạo chơi trong thế gian hư ảo.

Một chiếc xe lướt qua, đèn xe xa xa nhàn nhạt chiếu sáng, lộ ra dáng vẻ đơn độc của anh, sau đó lại chìm vào bóng tối.

Một đôi tình nhân tình cờ đi ngang qua anh, cả hai đều quay đầu nhìn lại.

Cô gái nói: "Đẹp trai quá."

Chàng trai nói: "Xe xịn quá."

Sau đó họ nhìn nhau, mỉm cười đi xa.

Anh ngước mắt nhìn bóng lưng của cặp tình nhân đang rời đi, cũng cúi đầu mỉm cười.

Giữa khung cảnh xôn xao ầm ĩ, anh quay đầu bắt gặp ánh mắt đau lòng của cô.

"Lại đây." Bàn tay cầm điếu thuốc của anh ra hiệu cho cô.

Hai mắt Bạch Chỉ ngấn nước, tăng tốc chạy đến, lao vào lòng anh: "Sao anh không ngồi trong xe hút thuốc? Hút thuốc bên ngoài không lạnh sao?"

Thật ra cô muốn hỏi, hút thuốc không tốt, tại sao anh lại hút thuốc?

Nhưng cô không dám hỏi.

Dẫu cho khoảng cách giữa hai người họ gần gũi thân mật thế này, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh, ngửi thấy hương nước hoa của anh hòa lẫn cùng mùi thuốc lá.

Cô vẫn sợ.

"Còn không phải vì sợ hút thuốc trong xe, khói thuốc không bay đi, em hít phải sẽ ho à?" Anh cúi đầu, cắn khóe môi cô, đưa điếu thuốc ra xa, không để cô hít phải.

Rõ ràng là anh chỉ nói những lời bình thường như vậy, nhưng Bạch Chỉ vẫn vùi đầu vào lồng ngực của anh, hốc mắt ướt đẫm.

Gió đêm lạnh lẽo, cuốn làn khói thuốc lượn lờ.

Cô sẽ ngủ say vạn lần trong giấc mộng có anh.

Chương 25: Đèn đuốc rực rỡ

Hôm đó, Phó Huyền Tây chỉ ăn một cái bánh trứng gà.

Cái còn lại, anh đút vào miệng của Bạch Chỉ.

"Hình như… Anh đã từng ăn món này ở đây rồi." Anh nói, "Chắc là anh đã từng đến đây."

Khi đó, hai người họ ngồi trên ghế sau, xung quanh chỉ có ánh đèn đường leo lắt.

Anh thuận miệng nói ra, ánh mắt và biểu cảm đều không hề dao động.

Tựa như đúng lúc anh nghĩ về chuyện này, thong thả nói ra.

Không một ai hay biết, vào thời khắc đó, trái tim Bạch Chỉ đập loạn nhịp.

Nhưng chớp mắt một cái, anh đã thay đổi đề tài, không nói tiếp chuyện này.

Cô cắn một góc bánh trứng gà, rũ mắt, khóe môi chua xót.

Anh không chỉ không nhớ ra cô, anh còn không nhớ năm đó đã đến Nam Thành.

Mơ hồ, không quan tâm.

Trong toàn bộ những ký ức khắc cốt ghi tâm của đời cô, cô chưa từng có được một góc nhỏ xíu mông lung trong lòng anh.

–

Phó Huyền Tây không đặt phòng khách sạn, vốn dĩ cũng không cần.

Chuỗi khách sạn của nhà họ Phó phân bố khắp cả nước, luôn luôn dành một căn phòng độc quyền cho anh.

Sau đó Bạch Chỉ mới biết chuyện này, còn cảm thấy hơi buồn cười, sao lại có thể lo anh không có chỗ ở chứ?

Cô chưa nhìn thấy nhiều chuyện đời, vậy nên có rất nhiều vấn đề chưa từng xuất hiện trong tâm trí cô, cũng quên mất, người như anh, nếu có một ngày rơi vào cảnh nghèo túng, chắc chắn cũng chỉ là khoảng thời gian ngắn ngủi mặt trời đi ngủ trước bình minh.

Đây là lần đầu tiên cô ở căn hộ penthouse trong một khách sạn năm sao.

Dù cho Nam Thành không hoa lệ như Lâm Nghi, nhưng đêm mùng một cũng tràn ngập đèn đuốc rực rỡ.

Toàn bộ cảnh đêm thu vào tầm mắt, cô nhoài người ngoài ban công ngắm nhìn thật lâu.

Cảm giác này thật kỳ diệu làm sao.

Đây là thành phố của cô suốt hai mươi năm trời, cũng là nơi cô học hành, sinh sống, nhưng đây là lần đầu tiên cô đứng ở một nơi cao thế này để ngắm nhìn cảnh đêm.

Một bóng dáng cao lớn từ phía sau bao phủ lấy cô, đôi tay mạnh mẽ vòng qua eo cô.

"Đẹp không?" Anh hỏi, hơi thở nóng ấm xuyên thủng màn đêm, dừng bên cổ cô, làm cô cảm thấy ngứa ngáy hết sức, "Đói rồi."

Họ đến khách sạn mà vẫn chưa ăn tối, vì anh bôn ba một quãng

đường dài, không chịu được đường sá xa xôi mệt mỏi, muốn đi tắm.

Bạch Chỉ rúc vào lòng anh, hỏi anh muốn đi ăn ở đâu.

"Không phải đây là địa bàn của em sao, em giới thiệu đi?"

Bạch Chỉ ngây người.

Trong suốt hai mươi năm qua, cô chỉ ăn trong bếp nhà hoặc nhà ăn ở trường học, rất hiếm khi ra ngoài ăn.

Dù có ra ngoài, vẫn luôn đến những quán ăn rất bình thường, rất rẻ, rất bé nhỏ.

Bất kể là quán nào, cũng không đáng để anh phung phí thời gian.

Một thoáng lặng thinh.

Anh vùi đầu vào cổ cô, hít một hơi: "Anh nhớ mấy quán ăn lụp xụp sau trường hồi đại học."

Giúp giải vây cho người ta, dễ dàng đánh tan bao nhiêu nhọc lòng khổ sở.

Trái tim Bạch Chỉ mềm nhũn, cô đáp lời: "Em đưa anh đi tìm lại nơi đó."

–

Dịp Tết đoàn viên, nhiều quán ăn đã đóng cửa.

Dưới sự hướng dẫn của Bạch Chỉ, Phó Huyền Tây lại lái xe vòng quanh thành phố hết mấy vòng, biểu cảm nhàn nhã.

Anh không vội.

Nhưng Bạch Chỉ hoảng loạn.

Cô bị dây an toàn giữ lại, phải vươn người về phía trước, hai mắt liên tục nhìn trái nhìn phải, mấy quán ăn thường ngày mở cửa, hôm nay đều đã đóng, chỉ còn những địa điểm ăn chơi là vẫn mở cửa.

Cô rất ít khi vào thành phố trong dịp Tết, chủ yếu là ở nhà với bà ngoại, đi dạo quanh Xuân Đường cổ trấn, không hề biết đến cảnh tượng này.

Bây giờ làm chủ nhà, dẫn khách ra ngoài tìm chỗ ăn, lại lâm vào hoàn cảnh khốn cùng này.

Da mặt cô nóng lên, còn hơi muốn khóc.

Hình như từ trước đến nay, cô chưa từng làm tốt chuyện gì trước mặt anh.

Cảm giác bất lực như cơn sóng đánh vào từ mọi phía, nhưng cô lại không biết phải làm gì.

"Chúng ta…" Cô hít một hơi.

Phó Huyền Tây ngồi bên cạnh, nãy giờ vẫn lẳng lặng lái xe, lúc này lại lên tiếng tiếp lời cô: "Anh thấy đằng kia có một siêu thị đang mở cửa, vào đó mua một ít thức ăn đi."

Anh ngước mắt nhìn cô qua gương chiếu hậu: "Em biết nấu ăn không?"

Bạch Chỉ giật mình, tảng đá đè nặng trong lòng cô được anh nhẹ nhàng nhấc lên.

"Dạ biết." Cô nói, thanh âm phát ra từ trong lồng ngực, như vừa sống sót trở về, "Em biết nấu nhiều món lắm."

–

Người như Phó Huyền Tây không nên bước vào siêu thị.

Bề ngoài của anh quá nổi bật, khí chất kiêu ngạo xa cách, đến một nơi đầy khói lửa nhân gian thế này, thật sự rất gây chú ý, ngay cả những người phụ nữ lớn tuổi cũng không thể không ngoái đầu nhìn anh.

Bạch Chỉ kéo anh đi, một tay đẩy xe, lựa chọn hàng hóa vô cùng thành thạo, cuối cùng anh thay cô đẩy xe.

Ánh đèn trắng trong siêu thị sáng rực, họ sánh bước bên nhau giữa những kệ hàng đầy màu sắc, không khác nào một cặp tình nhân ngọt ngào bình thường.

Thậm chí cô còn muốn vĩnh viễn ở lại nơi này bên cạnh anh.

Lúc mua xong, ra khỏi siêu thị, lại nhìn thấy một ông cụ ngồi bán pháo hoa que ở giao lộ.

Bạch Chỉ ngoái đầu nhìn, bị Phó Huyền Tây bắt gặp, rốt cuộc lại vô cùng hào phóng mua hết pháo hoa que của ông cụ.

"Chúng ta mua nhiều như vậy, làm sao đốt hết được?"

"Có gì quan trọng đâu, thích thì mua thôi."

Cô ôm một túi pháo hoa que to tướng, cúi đầu mỉm cười.

–

Bạch Chỉ nấu bữa cơm này hết sức chu đáo, mất một tiếng rưỡi.

Như trẻ con không thể đợi nổi đến lúc thể hiện chút xíu tài lẻ.

Nhớ ra Phó Huyền Tây chưa ăn gì nhiều, cô nấu trước một chén mì udon cho anh.

Có lẽ anh cũng rất thích những thời khắc dịu dàng như lúc này, đã bưng chén mì ăn ngay cạnh đảo bếp.

Khi còn nhỏ, người lớn đã dạy, lúc ăn phải ngồi, đứng ăn thì không khác nào ăn mày.

Nhưng thật lạ lùng, anh làm gì trông cũng vô cùng dễ nhìn.

Anh khen ngợi tay nghề của cô, gắp mì đút cho cô.

Nước súp vương bên khóe môi cô, anh vừa cười vừa nghiêng người liếm sạch.

Làm người nấu đỏ mặt.

Bạch Chỉ luôn biết khẩu vị của anh rất khó chiều, bình thường gặp được món nào hợp khẩu vị mới ăn nhiều một chút.

Nhưng tối nay, anh cực kỳ nể mặt cô, món nào cô nấu, anh cũng động đũa.

Cô ăn cùng anh, lẳng lặng nhìn anh, cứ có cảm giác phút giây này, anh hết mực dịu dàng.

Còn có một loại ảo giác của riêng cô.

Rất giống cuộc sống hôn nhân bình lặng, ngọt ngào.

Và anh là của cô.

Ý niệm này vừa xuất hiện, da mặt Bạch Chỉ lại bắt đầu nóng lên.

Mãi đến khi nhân viên khách sạn đến dọn dẹp căn bếp, nhiệt độ da

mặt của cô mới giảm xuống.

Đã mười một giờ đêm.

Giờ này tối qua, hình như cô còn nói chuyện điện thoại với anh.

Nhưng bây giờ, anh ở ngay trước mắt cô, trong tầm tay.

Bạch Chỉ thật sự vươn tay muốn ôm anh, nhưng anh lại hào phóng kéo cô vào lòng.

"No bụng rồi lại ham muốn cái gì?" Anh cười bên tai cô.

"Em chỉ muốn…" Ánh mắt của cô hướng về phía pháo hoa que bên cạnh, "Lấy pháo hoa que."

Hình như anh nhớ ra pháo hoa que, vừa về đến khách sạn đã thong thả ném lên sofa, anh buông cô ra, hỏi cô muốn chơi pháo hoa không.

"Đốt ở đâu bây giờ? Sẽ không bị cháy đâu, phải không anh?" Bạch Chỉ lo lắng.

Anh cầm đống pháo hoa que, kéo cô ra ban công: "Ở đây."

Đây là ban công mở, thông thoáng, rộng rãi, cũng không có vật dụng gì dễ cháy.

Bên ngoài, ánh đèn phát ra từ những căn nhà xung quanh và bầu trời sao rực rỡ, cực kỳ lãng mạn.

Bạch Chỉ rút ra một que, bảo anh đưa bật lửa: "Anh đưa bật lửa cho em đi."

Phó Huyền Tây đưa tay vỗ vỗ khắp người, nhớ ra lúc cô rời đi, anh đã ném bật lửa vào thùng rác, sau đó lại ngồi trong xe, dùng diêm

châm thuốc.

"Đợi anh một chút." Anh nói, quay người đi vào.

Bạch Chỉ không hiểu chuyện gì, đứng trước cửa kính ban công nhìn vào trong.

Anh bước qua phòng khách, đi vào bếp.

Tiếng bật lửa khe khẽ vang lên, lúc anh bước ra, lại ngậm một điếu thuốc trong miệng, lúc hút vào lại lóe lên một đốm sáng đỏ tươi.

Bạch Chỉ vẫn không hiểu, chẳng lẽ anh bảo cô đợi một chút là vì anh thèm một điếu thuốc, muốn vào châm thuốc trước.

Nhưng không phải.

Anh ngậm điếu thuốc trong miệng, bước ra, nắm lấy bàn tay đang cầm pháo hoa que của cô, cúi đầu chắn gió.

Đốm sáng đỏ tươi chạm vào đầu pháo hoa que, anh hút một hơi, hai má hơi hóp lại.

Chớp mắt một cái, tia pháo hoa rực rỡ bắt đầu nhảy múa, soi sáng góc mặt và ánh mắt lười biếng của anh, trông anh giống hệt một vị thần hạ giới giữa màn đêm.

Pháo hoa rực rỡ nở rộ trước mắt cô, anh híp mắt, dịu dàng mỉm cười với cô giữa làn khói thuốc lượn lờ.

"Bật lửa hỏng rồi, anh dùng tạm lửa bếp gas."

Vào thời khắc đó, cô có cảm giác như một đội quân đang khuấy đảo trái tim cô, làm cô không có cách nào bình tĩnh được.

Có lẽ anh không hề nhận ra, anh khiến người ta mê muội đến thế

nào.

Một công tử cao quý lưu lạc chốn nhân gian, vẫn là giọng điệu lười biếng đó, làm chuyện này vì một cô gái, vừa lãng mạn, cưng chiều, vừa phóng khoáng vô cùng.

Cô nhớ đến năm lớp mười một, cổ trấn đón chào rất đông du khách ghé thăm vào dịp Tết.

Sáng sớm tinh mơ ngày đó, cô cầm pháo hoa que mua từ cửa hàng bán sỉ, mang ra ngoài bán cho du khách, người mua chủ yếu là phụ huynh đi cùng con cái hoặc mấy cặp tình nhân.

Họ mua pháo hoa que, đốt pháo hoa bên bờ sông ngay cạnh cô.

Khi đó, cô cũng thấy một anh trai vô cùng khôi ngô tuấn tú, dùng điếu thuốc đang cháy, châm lửa đốt pháo hoa cho chị gái kia.

Giữa pháo hoa rực rỡ, chị gái mỉm cười thật xinh đẹp.

Đêm hôm đó cũng đẹp vô cùng, trong một thời khắc nào đó, cô đã nghĩ, con trai hút thuốc cũng không đáng ghét như cô tưởng.

Cũng vào đêm đó, cô rất, rất nhớ Phó Huyền Tây.

Cô luôn tự hỏi, có phải anh thật sự thấy Xuân Đường cổ trấn rất buồn chán, cho nên chưa từng quay lại nơi này.

Mỗi năm ở Xuân Đường cổ trấn, bất kể mùa cao điểm du lịch hay vắng khách, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, cô lại một lòng kiếm tìm bóng dáng của anh từ ngày đến đêm.

Chỉ là, cô chờ đợi bảy năm, cũng chưa từng gặp lại chàng thiếu niên áo trắng quần đen, gọi cô là em gái, lười biếng mỉm cười ở Xuân Đường cổ trấn.

–

Sau đêm đó, chỉ còn lại mấy que pháo hoa.

Anh cắn đầu điếu thuốc, hỏi cô: "Không chơi nữa à?"

Cô lắc đầu: "Bấy nhiêu là em vui rồi."

Cô không muốn anh hút quá nhiều thuốc lá.

Nhưng đêm đó, cô còn nở rộ rực rỡ hơn cả pháo hoa que.

Lòng bàn tay ấm nóng của anh siết chặt cổ chân cô đẩy lên, quỳ gối đỡ cô.

"Rốt cuộc cũng không còn căng thẳng nữa à?" Thanh âm của anh trầm thấp, tựa như tiếng chuông đồng êm tai.

Cô nói dạ, không còn căng thẳng nữa, chỉ muốn bước vào hành trình nở rộ.

Anh hiếm hoi chửi bậy một câu, giọng điệu vô cùng trầm thấp: "Mẹ nó…"

Thật kỳ lạ, rõ ràng cô không thích con trai chửi bậy, cũng chưa từng nghe anh nói ra những lời đó.

Nhưng khi anh mắng một câu như vậy, cô thật sự cảm thấy quyến rũ mê người.

Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn ngủ leo lắt, Phó Huyền Tây mượn ánh sáng, cúi đầu nhìn cô.

Cô bé vô cùng thuần khiết thật sự biểu lộ sự ham muốn, cực kỳ hấp dẫn.

Anh đè lên, nhẹ nhàng xoa nắn.

Giữa ánh đèn leo lắt mờ mịt, cô bé nhắm mắt, mím chặt môi.

Không phải là phản ứng của người lành nghề, nhưng lại khiến người ta chìm đắm say mê.

Chiếc hộp trên tủ đầu giường mở ra rồi lại đóng, tiếng xé bao nhè nhẹ vang lên, lại nhanh chóng bị vùi lấp.

Nước mắt sinh lý tràn ra từ khóe mắt của Bạch Chỉ, cô hiểu chuyện, cắn môi mình, sợ không kiềm chế được âm thanh của bản thân.

Đúng lúc cánh tay nóng rực chạm vào môi cô, nhẹ nhàng lắc lư.

"Cắn tay anh đi." Anh nói, "Đừng cắn môi em."

Cô do dự không dám cắn anh, bị anh dạy dỗ thô bạo, cô mới không kiềm lòng được nữa, hung hăng cắn tay anh.

Sau đó, dạo bước vào chốn bồng lai tiên cảnh, chìm nổi giữa sóng biển, mơ mơ màng màng nghe anh hỏi: "Đây là pháo hoa que hay là thần tiên?"

Vào thời khắc đó, bầu trời bên ngoài khung cửa sổ sát đất đột nhiên tràn ngập pháo hoa đủ sắc màu chớp tắt, ánh sáng phản chiếu lên gương mặt anh.

Đang là mùa đông, vậy mà trán anh cũng toát mồ hôi, lúc áp xuống, cảm giác nóng rực: "Là thần tiên."

Cô nhắm mắt, càng nhiều pháo hoa nở rộ trong tâm trí của cô.

–

Lúc tỉnh dậy, đã quá nửa đêm.

Quần áo vương vãi trên sàn nhà, Bạch Chỉ xoa xoa bên eo đau nhức, gắng sức xuống giường.

Pháo hoa trên bầu trời đêm bên ngoài vẫn nở rộ rực rỡ, sống động, đẹp mắt.

Nhưng bên cạnh cô không có ai, anh không ở đó, làm cô cảm thấy vô cùng bất an.

Cô nhặt quần áo trên sàn nhà mặc vào, rộng thùng thình, không khác nào mặc váy.

Căn bếp tỏa ra ánh sáng lờ mờ, cô đi về phía ánh sáng, nhìn thấy bóng lưng bận rộn của anh.

Anh chỉ mặc một chiếc quần ngủ lụa, trên lưng không có chỗ nào lành lặn, bị cô cào thành đủ loại vết tích.

Chẳng chịt, nhìn thấy cũng phải giật mình.

Bạch Chỉ nhìn thấy thì tỉnh ngủ, bước đến, đưa đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào anh, hỏi có đau không.

"Dậy rồi à?" Tay vẫn khuấy bánh mochi, anh quay đầu hôn lên khóe môi cô, "Không đau, như gãi ngứa thôi."

Anh tắt bếp, lấy một cái chén sứ màu hồng, múc bánh mochi và nước đường đỏ ra.

Nước đường đỏ thẫm, bánh mochi trắng tinh, mềm mại, núng nính, nhẹ nhàng xoay xoay trong nước đường đỏ.

Thậm chí còn được phục vụ cùng xoài và viên khoai môn.

Vào một đêm mùa đông thế này, làn khói tỏa ra giữa không trung,

hết sức mê hoặc lòng người.

Bạch Chỉ bất ngờ: "Anh còn biết làm món này sao?"

Anh khẽ nhướng mày: "Khó lắm à?"

Sau đó anh đến gần, vén áo cô lên: "Có sao không? Để anh nhìn xem."

"Đừng." Bạch Chỉ giữ vạt áo lại, né tránh, vươn tay cầm lấy chén mochi đường đỏ anh vừa làm.

"Để yên." Anh vội vàng vỗ vỗ tay cô, "Không sợ bỏng à?"

Đã quá muộn, cô đưa tay chạm vào chén sứ, nóng đến mức phải rụt tay về.

"Đúng là bạn nhỏ nào cũng ngốc." Giọng điệu của anh bất lực, nắm lấy tay cô quan sát kỹ lưỡng, sau đó lại cho vào miệng.

Cô rụt lại, bị anh giữ chặt hơn.

Lâu thật lâu sau, anh mới buông ra, liếm môi trên: "Như vậy sẽ không đau nữa."

Ánh đèn trắng trong bếp vô cùng chói mắt, Bạch Chỉ cúi đầu nhìn ngón trỏ của mình, trắng trắng, hồng hồng, lại hơi ẩm ướt.

"Như vậy sẽ không đau thật sao?" Cô nói, ngậm ngón tay trong miệng như anh.

Không biết có phải cố ý hay không, nhưng lại vô cùng quyến rũ mê người.

Ánh mắt của Phó Huyền Tây tối tăm, đưa ngón cái chạm vào cánh môi cô.

“Em cố tình đúng không?” Giọng anh trầm khàn, anh nhấc cô ngồi lên đảo bếp.

Cô đang mặc chiếc áo len của anh, mềm mại đến mức rất dễ vén lên.

“Lạnh quá.” Cô nói.

Áo len bị xé ra, biến thành đệm gối đầu.

Cuộn bọc thực phẩm lăn xuống đất, bung ra một đoạn dài.

Gió lạnh luồn qua khung cửa sổ đang mở trong bếp, khiến người ta run rẩy như cánh hoa cuộn tròn trong làn gió.

———————

Tác giả có lời muốn nói:

Nghi Nghi: Hút thuốc có hại cho sức khỏe, đừng hút thuốc.

Chương 26: Tức giận

Sáng mùng hai Tết, Bạch Chỉ đói bụng đến tỉnh cả ngủ.

Vừa nhúc nhích đã cảm giác có gì đó nhốt cô lại.

Lúc mở mắt, mới phát hiện bị Phó Huyền Tây ôm lấy.

Anh đã dậy, đang xem điện thoại.

Thấy cô tỉnh giấc, anh khẽ nghiêng đầu: "Dậy rồi sao?"

Bạch Chỉ ngáp một tiếng, trở mình rúc vào lồng ngực của anh, buồn rầu nói: "Dạ."

Giữa hai chân vẫn cảm giác không thoải mái, cô thật sự không muốn nói chuyện.

"Có đói không?" Phó Huyền Tây đưa điện thoại cho cô xem, "Em muốn ăn gì?"

Bạch Chỉ ngước mắt nhìn vào màn hình điện thoại của anh.

Đó là giao diện hệ thống đặt thức ăn của khách sạn, món ăn đa dạng phong phú, có cả món Trung và món Tây.

Bạch Chỉ ngơ ngác, bảo anh muốn gọi gì thì gọi.

Phó Huyền Tây đặt điện thoại xuống, nhích lại gần nhìn cô: "Có đau ___"

Anh chưa kịp dứt lời, Bạch Chỉ đã đỏ mặt chen ngang: "Không có."

"Cứ tỏ ra mạnh mẽ làm gì?" Anh cười, kéo cô sát vào lòng, thấp

giọng nói, “Hơi sưng một chút.”

Bạch Chỉ: “…”

Khách sạn giao thức ăn đến phòng nhanh hết sức, Phó Huyền Tây xuống giường lấy thức ăn, đặt lên bàn, sau đó về giường bế cô đi rửa mặt.

Ăn xong, Phó Huyền Tây đưa cô đến lối ra vào của cổ trấn, đợi đến khi cô hoàn toàn khuất bóng khỏi tầm nhìn, anh mới quay lưng rời đi.

Mãi đến buổi chiều mùng ba, Phó Huyền Tây mới từ Nam Thành về đến Lâm Nghi.

Người ta còn chưa đến, người có mặt trong hộp đêm của Trịnh Tinh Dã, một mặt nói sẽ đi đón anh, một mặt lại đồn đại linh tinh chuyện của anh.

Nói, chậc, không ngờ người như Phó công tử, tham dự tiệc tối còn không buồn dẫn theo phụ nữ, vậy mà thật sự xuyên đêm vượt ngàn dặm xa chỉ vì một cô gái.

Còn nói, hồ ly nhỏ xuống núi, quá thuần khiết, lại biết quyến rũ mê người, đến mức câu dẫn được tâm hồn của thiếu gia bi quan chán đời.

Ngay cả những người ngồi ghế bên cạnh cũng không thể không hỏi, là ai, có phải là cô bé mà trước đó anh đưa đến tiệc tối ở nhà họ Thẩm hay không? Trông đơn thuần muốn chết, thế mà lại có thủ đoạn cao tay vậy sao?

Còn có người tò mò, hỏi có phải Phó công tử chỉ thích mấy cô gái thuần khiết như vậy không?

Trịnh Tinh Dã nở nụ cười ẩn ý, cầm ly rượu, dựa người lên sofa, hỏi:

“Các cậu nghĩ tôi có giành được cô ấy không?”

“Cậu à?” Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên nghĩ anh ta nói đùa, “Cậu giành cậu còn không được.”

Trịnh Tinh Dã nhíu mày: “Không à? Vậy thì tôi càng có hứng thú hơn.”

“Mẹ nó!” Thẩm Tư Ngôn sửng sốt, “Nói thật đấy à?”

Trịnh Tinh Dã uống một ngụm rượu, ánh mắt mập mờ, không biết đang nghĩ gì: “Cướp trên tay anh ta, không phải thú vị lắm sao?”

Tần Trạch Nguyên không lên tiếng, chỉ nhìn Trịnh Tinh Dã, hình như bất chợt hiểu ra gì đó.

Họ trải qua thời thơ ấu cùng nhau, lớn lên cùng nhau, bây giờ, so với lúc bắt đầu, lại thiếu mất một người.

Người đó tên là Thịnh Vũ, chị gái của Thịnh Tuyết.

Bảy năm trước, Thịnh Vũ đính hôn cùng Phó Huyền Tây, chưa đầy nửa năm sau, lại nhảy lầu tự sát.

Tình cảm thanh mai trúc mã, cùng nhau trưởng thành, thời gian đó, mọi người đều đau buồn, Trịnh Tinh Dã lại lên đường sang nước ngoài.

Sau đó, anh ta quay về, còn phóng đãng hơn xưa.

Bình thường, Tần Trạch Nguyên không quan tâm đến chuyện yêu đương linh tinh, nhưng nghĩ về chuyện này, đầu óc lại sáng lên, đột nhiên anh ta có một suy đoán vô cùng kinh khủng ——

Có lẽ nào, Trịnh Tinh Dã thích Thịnh Vũ, đem chuyện Thịnh Vũ tự sát đổ lên người anh Tây nhà mình?

Cũng vào lúc đầu óc sáng lên, anh ta mới bất chợt nhớ ra hộp đêm này tên là: Ngày Đêm Không Mưa (*).

(*) "Vũ" có nghĩa là "mưa".

Tần Trạch Nguyên lại nghĩ xa hơn, nhớ lại ngày đó ngồi trong nhà tổ tiên của Trịnh Tinh Dã đánh bài, đó là lần đầu tiên Trịnh Tinh Dã gặp Bạch Chỉ.

Giây phút đó, hình như đôi mắt của anh ta sáng lên, ánh nhìn luôn hướng về phía người ta, nghe người ta nói nóng, anh ta lập tức mở cửa sổ.

Tần Trạch Nguyên sửng sốt, lại càng sợ hãi hơn ——

Tình nghĩa vun đắp từ nhỏ đến lớn, đâu nhất thiết phải vì một người phụ nữ mà trở mặt với nhau.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu Trịnh Tinh Dã thật sự muốn cướp lấy cô, anh Tây sẽ vì Bạch Chỉ mà trở mặt với Trịnh Tinh Dã sao?

–

Phó Huyền Tây đến Ngày Đêm Không Mưa, trong sảnh đã ồn ào sôi nổi.

Trịnh Tinh Dã cởi áo khoác, mặc áo sơ mi đen mềm mại, vặn vẹo trên sàn nhảy.

Anh ta sinh ra đã mang dáng vẻ phong lưu phóng đãng, là công tử nhà giàu ra ngoài tìm niềm vui, chỉ đứng trên sàn nhảy cũng đủ thu hút ánh nhìn.

Nhưng người này hoàn toàn không thấy e ngại, đứng trên sàn nhảy, vặn vẹo điên cuồng hơn cả người mẫu chuyên nghiệp.

Mọi người xung quanh tản ra, nhường chỗ cho anh ta, một nhóm đông đàn ông, phụ nữ tụ tập xung quanh.

Anh ta nở nụ cười nham hiểm, nháy mắt với người đẹp xung quanh, khiến họ la hét chói tai.

Họ đến đây chơi, ánh mắt sáng rực như sói.

Có người nói, người như Trịnh công tử, bề ngoài như vậy, dáng dấp như vậy, khí chất như vậy, dù cho không phải công tử nhà giàu, cả đời này chắc chắn cũng sống tốt.

Nếu vậy thì làm gì có ai vung tiền như nước cho người người tranh cướp?

Phó Huyền Tây đi vào, ồn ào đến mức hai tai đau nhức, anh nhìn sang sàn nhảy, sau đó lại dời mắt.

Thẩm Tư Ngôn nhìn thấy anh, tránh sang một bên nhường đường, mời anh ngồi xuống: "Anh trai, cuối cùng cũng trở lại, ba ngày trời không gặp cậu, cảm giác như một năm dài đằng đẵng!"

Thật ra anh ta không hề nói nhảm, mấy năm trước, họ đều tụ tập đón giao thừa, ăn xong bữa cơm tất niên lại bắt đầu vui chơi, nhưng năm nay, ăn xong bữa cơm tất niên cũng không gặp được anh, chẳng phải là nhớ lắm sao?

Huống hồ chi trong nhóm bọn họ, Phó Huyền Tây là người đứng đắn nhất, có tiếng nói nhất, không khác nào xương sống của nhóm, miễn là anh đừng ngã xuống, mọi người đều có thể dựa dẫm vào anh một chút.

Anh hoàn toàn khác với Tần Trạch Nguyên, Tần Trạch Nguyên nhỏ tuổi hơn những người còn lại, những ý niệm về tình yêu cũng đến với anh ta vô cùng muộn màng, anh ta chỉ xem lời vừa rồi của Trịnh

Tinh Dã là thuận miệng đùa giỡn, không để bụng chút nào.

Nhưng lúc này, biểu cảm của Tần Trạch Nguyên không hề thoải mái.

Cảm giác phỏng đoán được bí mật, nhưng không cách nào có thể nói ra, thật sự quá khó chịu.

Phó Huyền Tây uống một ngụm rượu, nhìn anh ta: "Căng thẳng à?"

"Không có, không có." Tần Trạch Nguyên ho khẽ một tiếng, cầm ly rượu, cúi đầu uống, che giấu ánh mắt.

Thẩm Tư Ngôn mắng anh ta: "Sao lại ấp a ấp úng như thế, hèn nhát quá đi."

Anh ta không quan tâm, ngẩng đầu nhìn Trịnh Tinh Dã từ sàn nhảy bước xuống, ngang qua một nhóm mỹ nữ, đi thẳng đến.

"Chà, chịu về rồi à?" Nụ cười nham hiểm trên môi anh ta chưa hề tắt, liếc mắt nhìn Phó Huyền Tây.

Nhảy nhót một hồi, gương mặt ướt đẫm mồ hôi, lại thong thả lau đi, bưng ly bia uống cạn.

Phó Huyền Tây nhíu mày, không chịu được mùi mồ hôi trộn lẫn với mùi nước hoa trên người anh ta: "Cút ra xa một chút."

Trịnh Tinh Dã cười sặc sụa, đến mức hai vai run rẩy, càng muốn ngồi bên cạnh anh hơn.

"Tôi với anh thân thiết nên mới ngồi cạnh nhau, giống như tôi đây, mấy em gái rất thích, nhất là ——"

Anh ta nở nụ cười ẩn ý: "Em gái ngoan."

Lại nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Chẳng hạn như, em gái Bạch

Chỉ, đúng không?”

–

Sau đó, ở Ngày Đêm Không Mưa, Phó Huyền Tây không thể kiềm chế được.

Từ nhỏ, cái gì anh cũng học, tán thủ (*) cũng đạt đến nhất đẳng.

(*) Võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa.

Tần Trạch Nguyên và Thẩm Tư Ngôn ra sức can ngăn hai người họ, nhưng đều bị anh đá ra.

Người người vây quanh, nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không dám đến gần, chỉ dám đứng yên tại chỗ nhìn.

Đánh nhau một hồi, anh bị thương nhẹ, khóe môi trầy xước, Trịnh Tinh Dã suýt bị đánh tơi bời.

Anh vươn tay kéo người kia đứng dậy, cười nhạo: “Thế nào? Dám đụng vào cô gái của tôi sao?”

Khóe miệng của Trịnh Tinh Dã chảy máu, nhưng vẫn cố cười: “Anh không quản được tôi.”

Phó Huyền Tây không muốn cãi nhau với một tên khốn nạn như vậy, anh cầm áo khoác rời đi, lạnh lùng nói: “Cậu thử xem.”

Sau đó, sự cố này cũng lan truyền trong giới, mà không biết tại sao lại truyền đến tai ông cụ Phó, ông gọi hỏi: “Sao con lại đánh nhau với thằng nhóc nhà họ Trịnh nữa?”

Sao lại đánh nhau nữa?

Bảy năm trước cũng đánh nhau, khi đó Thịnh Vũ tự sát, Trịnh Tinh Dã đau khổ đến mức, chuyện đầu tiên anh ta làm chính là tìm anh đánh một trận.

Nhưng chuyện của Thịnh Vũ, anh không làm gì được.

–

Lần này Phó Huyền Tây và Trịnh Tinh Dã đánh nhau, không ai chịu thua ai.

Mùng năm Tết, Bạch Chỉ từ Nam Thành quay lại, khóe miệng anh vẫn còn vết bầm nhàn nhạt.

"Anh đụng vào đâu à?" Bạch Chỉ nhíu mày, lo lắng hết sức, định đi lấy hộp y tế, bôi thuốc cho anh, "Anh bôi thuốc chưa?"

Vừa đặt đồ đạc xuống, còn chưa kịp đi, anh đã nắm lấy cổ tay cô: "Bôi rồi."

Cô nhẹ nhõm một chút, ngồi xuống cạnh anh, vẫn cảm thấy thật kỳ lạ: "Sao có thể đụng vào khóe miệng chứ?"

"Vô tình thôi." Phó Huyền Tây không nói rõ, lại ném quyển sách trên tay sang một bên, kéo cô vào lòng ôm ôm, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô.

Quý Hải đặt vé cho Bạch Chỉ, cũng là Quý Hải hôm nay đã đến sân bay đón cô, lúc này vừa từ bên ngoài đi vào, cả người còn lạnh lẽo, quần áo cũng đóng băng.

"Cả người em ở đâu cũng lạnh." Cô vặn vẹo, "Anh ôm vào không thấy lạnh sao?"

"Anh nóng." Cánh tay anh còn siết chặt hơn, làm cô hơi khó thở.

Bạch Chỉ chiều ý anh.

Anh vùi đầu vào cổ cô, hít một hơi, nhẹ nhàng cắn cắn xương hàm của cô: "Đừng để ý đến tên họ Trịnh kia."

Cô không kịp phản ứng, còn cảm thấy hơi buồn bực: "Anh nói đến Miểu Miểu sao?"

Thấy biểu cảm của anh hình như không đúng lắm, cô lại nghĩ ngợi, nhưng nghĩ mãi không ra: "Em chỉ biết duy nhất cô ấy là mang họ Trịnh."

Dáng vẻ suy nghĩ nghiêm túc, lại hơi ngốc nghếch đáng yêu.

Còn không nhớ đến trước đó đi đánh bài và tham dự tiệc tối đã gặp Trịnh Tinh Dã.

Phó Huyền Tây đột nhiên bật cười: "Cũng đừng để ý đến nó."

Bạch Chỉ: "…"

–

Đại học Lâm Nghi khai giảng vào ngày mười ba âm lịch, trước Tết Nguyên tiêu hai ngày.

Bạch Chỉ suy nghĩ, có lẽ không thể đón Tết Nguyên tiêu cùng Phó Huyền Tây.

Cô quyết định ăn Tết Nguyên tiêu sớm cùng anh.

Dì Xuân vào bếp giúp đỡ cô, thỉnh thoảng lại tán gẫu mấy câu.

Dì Xuân nói năng và hành động đều rất có chừng mực, chỉ nói về những chuyện vui hồi Tết và mấy món đặc sản địa phương, không

nói chuyện gì liên quan đến Phó Huyền Tây.

Bạch Chỉ không chủ động hỏi chuyện, nhưng rất hòa hợp với dì ấy, họ cùng nhau chuẩn bị bánh trôi.

Bột bánh được vo tới vo lui mấy lần, trở thành một viên tròn tròn, trắng trắng, núng na núng nính.

"Dì Xuân, chúng ta đợi lát nữa nấu sau, con gọi hỏi xem khi nào anh ấy quay lại."

"Được rồi, con đi đi, dì làm mấy món khác."

Bạch Chỉ lau tay, ra phòng khách lấy điện thoại.

Vừa định gọi, lại có người bước vào.

Người đó mặc áo khoác đen, quần đen, giày đen, Bạch Chỉ giật mình, tưởng người đó vào nhà cướp của.

Nhưng cô nhanh chóng nhận ra, người này là một người mà trước đây cô đã từng gặp, tên Trịnh Tinh Dã, là bạn của Phó Huyền Tây.

"Xin chào, em gái Bạch Chỉ." Trịnh Tinh Dã mỉm cười chào hỏi, tháo găng tay, thoải mái ngồi xuống, không chờ cô chào lại.

Bạch Chỉ chưa từng tiếp đón bạn của Phó Huyền Tây tại đây, lại còn một mình tiếp đón như vậy, cũng không biết phải làm sao."

"Anh muốn uống gì?" Cô nghĩ ngợi một lát, cố tỏ ra tự nhiên, "Chắc là lát nữa anh ấy mới về."

"Uống gì cũng được, em có nước gì?"

"Nước sôi để nguội, trà ——" Bạch Chỉ mím môi, "Dễ nhất là ngâm trà, rót nước sôi vào, bắt đầu ngâm."

Trịnh Tinh Dã bật cười thành tiếng, cười nghiêng ngả, ngẩng đầu nhìn cô mà vẫn cười: "Sao lại đáng yêu thế?"

Đáng yêu…

Bạch Chỉ nghe thấy lời này, da đầu tê dại, mím môi, quay đầu rời đi: "Em bảo dì Xuân ra tiếp đãi anh."

"Không cần." Trịnh Tinh Dã ngăn cô lại, "Cứ ngâm trà đi."

Cô ngâm Lục An Qua Phiến, loại trà này cực kỳ đắt tiền, vốn dĩ Bạch Chỉ muốn hỏi dì Xuân cách ngâm trà này, sợ lãng phí trà ngon, nhưng lại cảm thấy bỏ khách bên ngoài một mình cũng không hay, lại dứt khoát rót nước sôi ngâm trà, hết sức đơn giản.

"Anh ngồi chờ một lát, em gọi hỏi xem khi nào anh ấy về." Bạch Chỉ đặt trà trước mặt anh ta, sau đó gọi cho anh.

Phó Huyền Tây bắt máy, thanh âm rõ ràng trong điện thoại: "Anh đến cửa rồi, nhớ anh à?"

Trịnh Tinh Dã ở bên cạnh cũng nghe thấy, da mặt Bạch Chỉ nóng bừng, cô ậm ừ mấy tiếng, sau đó cúp máy.

"Anh ấy sẽ về ngay." Bạch Chỉ lịch sự mỉm cười với Trịnh Tinh Dã, "Anh có muốn ăn gì không, để em nói với dì Xuân?"

Nhưng Trịnh Tinh Dã chỉ ngồi trên sofa, nhìn cô chăm chú, không nói một lời.

Cô đang có cảm giác kỳ lạ, anh ta lại đột ngột đứng dậy, ngón cái nhẹ nhàng lướt qua sóng mũi của cô.

"Chỗ này dính gì đó." Anh ta nở nụ cười, se se ngón tay, "Trơn trơn."

———————-

Tác giả có lời muốn nói:

Trịnh Miểu Miểu: Ai kêu tui đó?

Chương 27: Vô tình trêu chọc

Một người đàn ông không thân thiết, làm một hành động như vậy, khiến người ta cảm thấy thật thiếu đứng đắn.

Nếu anh ta là bạn bè hơi thân thiết hơn một chút, người ta sẽ không cảm thấy thô lỗ đến vậy.

Bạch Chỉ lùi lại nửa bước, đưa mu bàn tay lau qua chỗ mà Trịnh Tinh Dã vừa chạm vào: "Anh làm gì thế?"

Trịnh Tinh Dã bày ra vẻ mặt vô tội, đi đến gần, đưa tay cho cô xem: "Trên mặt em dính gì đó, anh chỉ tiện tay lau cho em, sao em lại căng thẳng thế?"

Cũng đúng lúc này, đứng gần anh ta như vậy, Bạch Chỉ mới nhìn thấy trên mặt anh ta có một vết thương, đã dùng kỹ thuật trang điểm che phủ.

Cô cảm thấy hơi lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, cúi đầu nhìn thấy trên tay Trịnh Tinh Dã có dính bột trắng.

Hẳn là lúc làm bánh trôi với dì Xuân trong bếp, cô vô tình làm dính bột nếp lên mặt.

Nhưng đây cũng đâu phải lý do để anh ta hành động như vậy.

Họ không hề thân thiết.

"Chỉ cần nói với em là được, em tự lau đi." Bạch Chỉ kìm nén cảm giác không vui, "Là bột nếp dùng để làm bánh trôi."

"À ——" Trịnh Tinh Dã nhướng mày, đột nhiên bừng tỉnh, lại mỉm cười, giọng điệu ngưỡng mộ, "Em thật hiền lành, anh ta may mắn

quá, có em bên cạnh."

"Thật sao?" Giọng nói của Phó Huyền Tây đột ngột vang lên.

Bạch Chỉ ngước mắt, thấy anh cởi áo khoác, cầm trên tay, cô nhanh nhẹn bước về phía anh, cầm lấy áo khoác: "Bạn anh ở đây, vừa mới đến thôi."

Phó Huyền Tây hết sức thong thả đưa áo khoác cho cô, tựa như đã làm chuyện này rất nhiều lần rồi.

Trịnh Tinh Dã nhìn anh, ánh mắt mỉa mai châm chọc.

Nhưng chớp mắt một cái, anh ta vẫn cười vui vẻ: "Thật, chẳng phải rất đáng để người ta ao ước sao, ngày ngày ôm ôn hương nhuyễn ngọc (*) trong lòng, chu đáo dịu dàng, nấu cơm ngon chờ anh."

(*) Diễn tả người con gái trẻ tuổi, xinh đẹp, dịu dàng.

"Chà." Trịnh Tinh Dã thở dài, "Ghen tị muốn chết."

Ánh mắt của Phó Huyền Tây dừng trên gương mặt của anh ta một lát, anh khẽ nhướng mày: "Hồi phục cũng nhanh đấy."

"Chứ sao, mấy năm nay vào Nam ra Bắc, chẳng lẽ còn bị vết thương nhỏ xíu này ảnh hưởng sao?"

Trịnh Tinh Dã lười biếng duỗi người, nắm lấy vai Bạch Chỉ: "Em gái Bạch Chỉ, không phải em nói đã làm bánh trôi sao? Anh đói rồi."

Nói xong lời này, anh ta đi thẳng đến bàn ăn, không quan tâm đến phản ứng của người khác.

Bạch Chỉ cầm áo khoác của Phó Huyền Tây, do dự quay đầu nhìn anh, muốn xem biểu cảm của anh có thay đổi không.

Chắc là anh không nhìn thấy Trịnh Tinh Dã chạm vào mặt cô đâu, phải không?

Phó Huyền Tây hoang mang hỏi cô: "Sao thế?"

Lại đưa tay ấn vào sóng mũi cô một cái: "Đúng là ở nhà làm bánh trôi rồi, mặt mũi toàn bột."

Bạch Chỉ mỉm cười làm nũng: "Em làm bánh với dì Xuân đấy! Đến Tết Nguyên tiêu, em lại phải đi học rồi, vậy nên em muốn ăn trước."

Rõ ràng là cùng một hành động, Phó Huyền Tây còn dùng sức, cũng không hề có ý trêu chọc, vậy mà Bạch Chỉ lại cảm thấy vô cùng hấp dẫn.

Anh bước vào, đầu ngón tay hơi lạnh, lại mang theo một chút nhiệt độ cơ thể, chạm vào mặt cô, mang lại cho cô một cảm giác hết sức mâu thuẫn.

Tóm lại là, rất thích.

–

Đêm đó, Trịnh Tinh Dã không làm gì khác thường.

Chỉ là, hình như anh ta muốn quậy phá thế giới riêng của hai người họ, ăn xong cũng không rời đi, lại ngồi trong phòng khách chơi game.

Phòng khách được trang bị đầy đủ, anh ta ngồi một mình trên thảm trải sàn chơi đua xe, vô cùng hăng hái.

Liên tục hét to "Mẹ nó", "Tiến lên", "Đừng nghiêng".

Vốn dĩ Bạch Chỉ muốn đêm nay diễn ra như mọi đêm khác, ăn xong lại ngồi trên sofa đọc sách cùng Phó Huyền Tây, nhưng đêm nay lại

không đọc được chút nào.

Cô bị Trịnh Tinh Dã làm phiền, buồn bực rúc vào lòng Phó Huyền Tây, nhỏ giọng nói buồn ngủ.

Thà đi ngủ còn hơn ở đây nghe Trịnh Tinh Dã la hét.

"Chúng ta đi ngủ thôi." Phó Huyền Tây đặt quyển sách xuống, ôm lấy cô, hoàn toàn xem như Trịnh Tinh Dã vô hình.

Trịnh Tinh Dã lập tức ném tay cầm điều khiển đi: "Hai người tiếp đãi khách quý như vậy à?"

Phó Huyền Tây ôm Bạch Chỉ trong lòng, lạnh lùng liếc anh ta: "Không thích sao còn chưa cút đi tìm chỗ ngủ?"

"À, hiểu rồi." Trịnh Tinh Dã đứng dậy, mang dép lê, đi theo hai người họ, "Đi thôi, cùng nhau lên lầu."

Bạch Chỉ: "…"

Sao người này lại lạ lùng vậy, hai lần trước đó gặp mặt đâu phải như thế này?

–

Đêm đó, Bạch Chỉ hơi suy sụp.

Trịnh Tinh Dã không khác nào bệnh nhân tâm thần vừa mới ra viện, chưa kịp học cách cư xử như người bình thường, liên tục gõ cửa, gọi điện thoại.

Lúc thì đói, lúc thì mệt, lúc thì không ngủ được, Phó Huyền Tây mắng anh ta cũng vô ích.

Chật vật đến nửa đêm mới được yên tĩnh, Bạch Chỉ buồn ngủ, mơ

mơ màng màng rúc vào lòng Phó Huyền Tây, hỏi: "Anh ta như vậy, không phải đang ngứa đòn sao anh?"

Còn nói: "Hình như mặt anh ta bị thương, có phải là đã bị đánh rồi không?"

"Thật sao?" Phó Huyền Tây ôm cô trong lòng, "Làm sao em nhìn ra vết thương trên mặt cậu ấy?"

"Tuy anh ta trang điểm che vết thương, nhưng đứng gần như vậy vẫn có thể nhìn thấy dấu vết."

"Em đứng gần cậu ấy lúc nào?"

Bạch Chỉ hít một hơi.

Lát sau mới nói: "Thị lực của em tốt, cho nên mới nhìn thấy."

Ánh mắt của Phó Huyền Tây tối tăm, hình như anh đang nghĩ ngợi gì đó, đột nhiên buông cô ra, bật đèn.

Bạch Chỉ không hiểu, nhưng trong lòng lại hoảng loạn vô cớ.

"Em nói xem." Phó Huyền Tây mặc bộ đồ ngủ màu xám bằng lụa mềm, rộng rãi, thong thả dựa người lên tủ đầu giường.

Dáng vẻ thoải mái, lại có cảm giác uy hiếp.

Anh cầm lấy hộp thuốc lá trên tủ đầu giường, rút một điếu, kẹp giữa ngón tay, nghiêng đầu châm thuốc, thấy Bạch Chỉ co rúc thành một cục nhỏ xíu nhìn anh, anh lại đặt bật lửa xuống.

Bạch Chỉ hỏi anh: "Nói gì?"

"Nói xem, trước khi anh về, Trịnh Tinh Dã đã làm gì."

“Không làm gì cả…” Bạch Chỉ mím môi, định đánh trống lảng.

“Thật sao?” Phó Huyền Tây đưa tay nâng cô lên, ôm trong lòng, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đang né tránh, “Lúc đó hai người đứng gần như vậy, là làm gì?”

Bạch Chỉ nhìn vào mắt anh.

Đôi mắt của anh vẫn luôn như vậy, khi muốn điều tra chuyện gì, lại trở nên cực kỳ thâm sâu, như giếng xưa sâu thẳm, đáng sợ hết sức.

Rõ ràng là tư thế ngồi thong thả như vậy, nhưng ánh mắt của anh không khác nào quan toà, làm người ta không dám nói dối.

Thú tội thì mới được khoan hồng.

Bạch Chỉ đứng dưới góc độ công bằng khách quan, ra sức thuật lại tình tiết: “Lúc đó em vừa làm xong bánh trôi, đi ra phòng khách, định gọi hỏi anh khi nào về nhà, tự dưng anh ta xuất hiện.”

“Sau đó em ngâm một ly trà Lục An Qua Phiến cho anh ta, hỏi anh ta muốn ăn gì, anh ta không trả lời, tự dưng lại chạm vào mặt em.”

Lúc Bạch Chỉ nói ra lời này, cô cảm nhận rõ ràng bàn tay trên eo cô đột ngột siết chặt.

Cô nuốt nước bọt, tiếp tục giải thích kỹ càng: “Cuối cùng anh ta đến gần, đưa tay cho em xem, anh ta nói trên mặt em dính bột nếp, muốn lau cho em.”

Khách quan mà nói, thì cũng không khách quan lắm.

Bạch Chỉ chủ động gạt bỏ đoạn Trịnh Tinh Dã nói cô đáng yêu.

Cô cũng không biết rõ, mối quan hệ giữa cô và Phó Huyền Tây, hay mối quan hệ giữa Trịnh Tinh Dã và anh, rốt cuộc thì cái nào quan

trọng hơn.

Hồi nhỏ xem phim truyền hình, công tử nhà giàu ra ngoài tìm niềm vui, cũng làm bạn tốt với một cô gái, chiều chuộng vô bờ.

Nhưng đó là niềm vui, đâu phải tình yêu.

Là loại tình cảm mà bất cứ lúc nào cũng có thể buông xuống được.

Đột nhiên hơi ấm mơn man trên da mặt, anh đưa ngón cái ấn vào: "Chạm vào đây à?"

Bạch Chỉ không nghe ra tâm tình gì trong giọng nói của anh, cô lo lắng gật đầu: "Dạ, nhanh lắm, rất nhẹ."

Hình như còn sợ gì đó, cô lại nói: "Chắc là anh ta quen làm vậy với con gái, cho nên ——"

"Còn viện cớ cho cậu ấy à?" Phó Huyền Tây xùy một tiếng, lại ấn mạnh vào chỗ giữa gò má và sóng mũi, "Từ khi nào mà mối quan hệ của hai người lại tốt như vậy?"

Không đợi cô giải thích, anh đã nhấc chăn xuống giường.

Cửa phòng đóng lại.

Hoàn toàn che chắn tầm nhìn của cô.

–

Bạch Chỉ cảm thấy buồn bực, nghĩ anh không chịu nghe cô giải thích, vậy nên cô cũng không muốn giải thích.

Nằm một mình trên giường, giận dỗi một hồi, không đợi Phó Huyền Tây trở lại.

Trong lòng cô điên cuồng tự hỏi: Anh nhất định phải ầm ĩ đòi tách ra, sau đó sẽ tách ra thật sao?

Lần nào cũng chỉ có một đáp án, đó là, đừng nghĩ nữa.

Đã biết là không nên, nhưng có chết cũng không ân hận.

Cô nghĩ, bảy năm trước anh mua hoa của cô chắc là đã bỏ bùa cô, không thì tại sao lại không thể dừng lại.

Nghĩ đến chuyện phải từ bỏ anh, đã cảm thấy toàn thân đau đớn, khó chịu vô cùng.

Cuối cùng, cô nuốt ấm ức vào trong, xuống giường tìm anh.

Tìm ra Phó Huyền Tây trong phòng ngủ của khách.

Trịnh Tinh Dã cầm một chai whiskey lấy từ trong tủ rượu, dưới chân còn ngổn ngang một đống chai bia.

Phó Huyền Tây ngồi đối diện anh ta, thờ ơ lạnh nhạt: "Uống đủ chưa? Đủ rồi thì cút."

"Sao phải cút?" Trịnh Tinh Dã đưa tay đang cầm chai rượu chỉ vào anh, "Tại sao, tại sao khi đó anh không ngăn cản cô ấy?"

"Nếu anh ngăn cản cô ấy, cô ấy đã không, đã không…"

Vành mắt của Trịnh Tinh Dã đỏ bừng, lúc ngẩng đầu, ánh mắt lại đầy thù hận: "Hai người sắp kết hôn mà, tại sao chứ!"

Bạch Chỉ đi đến nơi, nghe thấy lời này, vô thức trốn một góc.

Trịnh Tinh Dã nói xong lời này, căn phòng cùng chìm vào im lặng.

Lâu thật lâu sau, giọng nói của Phó Huyền Tây mới phát ra: "Nhưng

đó đâu phải lý do để cậu trêu chọc cô ấy.”

“Ha.” Trịnh Tinh Dã cười lạnh, “Tôi trêu chọc cái gì? Tôi làm cái gì? Sao anh lại cuống quýt thế này?”

“Chuyện này không liên quan đến cô ấy.” Phó Huyền Tây dừng lại một lát, “Còn chuyện của Thịnh Vũ, tôi chỉ có thể nói, tôi cũng rất buồn.”

“Anh không buồn một chút nào cả! Anh biết cô ấy bị trầm cảm, sao không dành nhiều thời gian bên cô ấy?”

Trịnh Tinh Dã đập chai rượu.

Bạch Chỉ sợ run người, thở nhẹ một tiếng.

Đúng lúc bên trong có tiếng bước chân vang lên, cô quay đầu định bỏ chạy, nhưng chạy chưa được hai bước, Phó Huyền Tây đã nắm lấy cổ tay cô: “Sao lại chạy lung tung thế?”

Anh dùng sức, hơi đau, giọng điệu lạnh lẽo.

Bạch Chỉ nghĩ đến chuyện vừa rồi nghe thấy, hai mắt cô đau xót, rất muốn khóc.

Nghĩ ngợi một lát, lại nhịn xuống, nhưng cũng không dám nhìn anh nữa, như trẻ con làm chuyện xấu, cứ nhìn chằm chằm xuống sàn nhà, nhỏ giọng thì thầm: “Em lo cho anh.”

Vừa dứt lời, cổ họng như nghẹn lại.

Trước đây anh từng có một vị hôn thê, nếu cô gái đó không nhảy lầu, có lẽ bây giờ anh đã nên duyên vợ chồng với cô ấy, hưởng thụ hạnh phúc gia đình.

Anh nói anh cũng rất buồn, buồn vì cô gái đã nhảy lầu đó.

Anh từng yêu ai đó quang minh chính đại, không phải giống như cô bây giờ.

Hư vô mờ mịt, không thể dự đoán, rất gần lại rất xa.

Hóa ra anh chưa từng là hòn đảo không dấu chân người, mà chỉ là bến cảng cho người ta cập bến.

Những ý niệm này xuất hiện trong tâm trí, cô có thể cảm nhận sâu sắc.

Cảm nhận được, yêu là đau đớn.

Chương 28: Tỉnh táo say mê

Buổi đêm rơi vào một vòng luẩn quẩn lặng thinh, tựa như một cuộc đấu tranh ác liệt.

Bạch Chỉ chưa từng cảm thấy buồn như bây giờ.

Dù cho đã vô số lần nghĩ đến chuyện rời xa anh, không thể đi cùng anh, cũng chỉ có một cảm giác "Anh ấy không yêu mình, chúng ta không hợp".

Nhưng khi đó, cô còn có chỗ để lừa dối bản thân ——

Anh ấy không yêu ai cả, cho nên không yêu cô cũng là bình thường thôi.

Nhưng vào thời khắc này, cô khám phá được bí mật của anh, khám phá ra anh không phải là hòn đảo không dấu chân người, anh vẫn yêu người ta, sẽ kết hôn, sinh con như tất thảy mọi người khác.

Anh có sự ưu ái, nhưng sự ưu ái đó chưa từng thuộc về cô.

Trịnh Tinh Dã là người phá vỡ màn đối đầu lặng thinh này.

Anh ta bước ra, đầu tóc rối bời, hai mắt đỏ bừng, gương mặt say khướt, buồn bã, nhưng vẫn nở nụ cười: "Em gái Bạch Chỉ, em nghe thấy gì rồi?"

"Không nghe gì cả." Cô nói, "Em vừa ra đây, chỉ nghe anh đập vỡ chai rượu."

"Xin lỗi, làm em sợ rồi." Anh ta lại cười, đóng cửa lại, đứng trong hành lang mờ mịt cùng họ, "Bọn anh chỉ đùa giỡn thôi, đừng lo, về phòng ngủ đi."

Hoàn toàn không phải là thanh âm vừa rồi đã đau đớn tuyệt vọng, la hét khàn giọng, mà lại cực kỳ nhẹ nhàng.

Bạch Chỉ gật đầu, nhúc nhích cổ tay, gắng sức thoát khỏi bàn tay của Phó Huyền Tây, nhưng anh còn nắm chặt hơn.

Cô không giãy dụa nữa, giọng điệu bình tĩnh: "Anh muốn về phòng ngủ sao?"

"Ừ." Anh kéo cô đi, quay đầu nhìn Trịnh Tinh Dã, "Tự quét dọn sạch sẽ đi."

Trịnh Tinh Dã mắng thầm sau lưng: "Mẹ nó."

–

Đường về phòng vô cùng trầm lặng.

Bạch Chỉ an ủi bản thân, trong lòng bình thản.

Mối quan hệ của họ như vậy, vốn dĩ cô phải chu đáo, hiểu chuyện, không giống như bạn gái bình thường, không được giận dỗi, không được đòi dỗ dành.

Cô rất chu đáo, ngoan ngoãn chui vào giường, còn mỉm cười: "Anh mau lên đây đi, còn giận phải không?"

Phó Huyền Tây đứng cạnh giường nhìn cô, ấn đường khẽ nhíu lại.

Anh cảm thấy, thế này không đúng lắm, nhưng lại cảm thấy, thế này cũng đúng.

Anh bực bội vô cớ, tắt đèn, lên giường, cô bé bên cạnh chủ động đến gần, rúc vào lòng anh.

Cử chỉ thân mật, giống hệt mọi ngày.

Mỗi lần tàn cuộc còn lưu luyến vấn vương, cô cũng rúc vào lòng anh như vậy.

Cảm giác ỷ lại.

Sau khi tắt đèn, cả căn phòng chìm vào bóng tối, Phó Huyền Tây từng bị mất ngủ, rèm phòng ngủ luôn che chắn ánh sáng tuyệt đối, rèm đóng lại cũng không khác nào tường bê tông, không cho ánh sáng lọt vào.

Bóng tối giúp phóng đại thính giác.

Bạch Chỉ nghe thấy nhịp tim của anh không ổn định, cũng không rõ ràng lắm, nhưng cô đã quen, chỉ thấy hơi khác một chút.

Khi thì nhanh, khi thì chậm.

Tim đập loạn nhịp, là vì nghĩ đến cô gái kia sao?

Cô nhắm mắt, nhẹ nhàng cọ cọ lồng ngực anh, thì thầm chúc ngủ ngon: "Ngủ ngon."

Anh trầm mặc từ nãy đến giờ, lúc này mới lên tiếng: "Làm sao mà ngủ ngon? Ngủ ngon cái gì? Em ngủ ngon được sao?"

Thanh âm vang lên trong bóng tối, anh trở mình trong chăn, nằm nghiêng, ôm cô vào lòng: "Em nghe thấy cái gì?"

Bạch Chỉ vẫn nói lại lời đã nói: "Nghe tiếng chai rượu vỡ."

Làn da mềm mại bên eo bị véo một cái, anh nhỏ giọng cảnh cáo trên đỉnh đầu cô: "Cho em một cơ hội nữa."

Đúng là không có tự trọng chút nào, Bạch Chỉ nghĩ, anh làm một

hành động đơn giản như vậy, nói ra một lời đơn giản như vậy, cô đã cảm thấy được dỗ dành.

Bao nhiêu ngột ngạt trong lòng lập tức tan biến, rất nhiều cảm xúc mềm mại xuất hiện.

Cô mấp máy môi, mân mê áo ngủ của anh, làm nũng: "Nghe thấy anh có một vị hôn thê, nhưng cô ấy tự sát, anh nói anh cũng rất buồn."

Nhưng cảm thấy nói như vậy về một cô gái đã qua đời cũng không hay lắm, bảy năm trước, có lẽ cô gái đó còn nhỏ tuổi hơn cô bây giờ.

Bạch Chỉ buông áo ngủ của anh ra, tỉnh táo hơn, lý trí hơn, thoát khỏi nỗi đau đớn tuyệt vọng trong lòng.

Cô an ủi anh: "Anh đừng buồn, có lẽ cô ấy cũng muốn anh được hạnh phúc."

Chỉ là không biết, cô gái đó nhìn thấy cô ở bên cạnh anh thế này, có cảm thấy buồn không?

Bạch Chỉ cảm thấy mâu thuẫn, đặt tay lên ngực anh đẩy ra: "Chúng ta vẫn nên giữ khoảng cách thì hơn."

Tiếng cười khẽ phát ra trên đỉnh đầu, lại bị anh véo một cái.

"Anh không nói gì cả, vậy mà em đã tự tưởng tượng ra rồi." Anh cúi đầu cắn cô, cũng không cần biết là cắn vào đâu, nhất định phải cắn cô một cái mới được, "Ai dạy em thế?"

Hình như họ đã quay về trạng thái trước đó.

Bạch Chỉ rụt lại, khó xử: "Em tự hiểu mà, em đâu có ngốc."

“Em không ngốc à?” Anh nghiến răng nghiến lợi, thì thầm, “Em ngốc hết sức ngốc, nếu không ngốc, sao em không hỏi anh, lại tự mình tưởng tượng ra như vậy?”

Bạch Chỉ không trả lời.

Cô cảm thấy mình không có tư cách hỏi.

“Đừng nghĩ ngợi linh tinh.” Anh hôn lên trán cô, “Anh đối xử với em rất tốt mà, đúng không?”

Cô nghĩ, đúng rồi.

–

Sáng hôm sau dậy sớm, Trịnh Tinh Dã đã rời đi, phòng ngủ của khách đêm qua bị anh ta quậy phá tơi bời, bây giờ cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Dì Xuân nói trời còn chưa sáng, Trịnh tiên sinh đã rời đi, lái xe mô tô, nhờ dì ấy làm một ly sữa đậu nành, không ăn gì cả.

Bạch Chỉ không thể không nghĩ đến những lời đêm qua đã nghe thấy.

Có lẽ Trịnh Tinh Dã mới là người yêu Thịnh Vũ sâu đậm.

Cô không biết rõ về Trịnh Tinh Dã, nhưng lần nào gặp anh ta, anh ta cũng mang dáng vẻ lãng tử phong lưu.

Hình như anh ta đối xử với người phụ nữ nào cũng như nhau, bên người chưa từng thiếu phụ nữ, cư xử cũng vô cùng phóng khoáng.

Người như vậy, cũng có một trái tim mềm mại, mang lòng yêu một người con gái sao?

–

Sau khi nhập học, Bạch Chỉ ít khi ngủ lại ở Nguyệt Mê Tân Độ.

Học kỳ hai của năm ba phải học nhiều môn hơn.

Thời khóa biểu vừa được phát, tất cả ứng dụng học tập trên điện thoại đều được đồng bộ hóa.

Trịnh Miểu Miểu vừa khóc la đòi nghỉ học, vừa lẳng lặng ôm chân Bạch Chỉ: "Tớ trông cậy vào cậu."

Cả Hứa Giai Ngọc và Phùng Di đều bất ngờ, mối quan hệ giữa hai người họ tốt lên từ khi nào thế?

Ngay cả trước đây, Bạch Chỉ cứu mạng Trịnh Miểu Miểu, Trịnh Miểu Miểu cũng chỉ lúng túng đối xử hơi tốt với cô một chút, chưa từng thân thiết đến mức này.

Hứa Giai Ngọc trêu chọc: "Kỳ nghỉ đông, hai người đã làm cái gì, sao đột nhiên tình cảm lại phát triển vượt bậc như vậy?"

Bạch Chỉ cũng hơi hoang mang, vì trong kỳ nghỉ đông, họ không liên lạc nhiều, cùng lắm cũng chỉ nhắn tin chúc mừng năm mới.

Trịnh Miểu Miểu hừ một tiếng, vẫn giữ dáng vẻ đỏng đảnh: "Người ta gọi là biết co biết dãn, ai bảo mấy môn của học kỳ này kỳ lạ quá làm gì! Nhất định phải tìm một cái đùi thật sớm, làm gì còn cái đùi nào tốt hơn Bạch Chỉ chứ?"

Nếu không phải cô ấy đã bị cảnh cáo từ trước, không được để lộ chuyện chú nhỏ và chú ruột của cô ấy đánh nhau, cô ấy đã muốn ôm đùi của Bạch Chỉ gọi một tiếng "sư phụ", van xin cô dạy dỗ bí quyết khiến đàn ông đánh nhau vì mình.

"Xùy xùy…" Hứa Giai Ngọc và Phùng Di ghét bỏ.

Bạch Chỉ dở khóc dở cười: "Được rồi, được rồi, cho cậu ôm."

Xét đến mối quan hệ giữa Phó Huyền Tây và Trịnh Miểu Miểu, bây giờ nhìn Trịnh Miểu Miểu, cô cũng có cảm giác như người lớn trong nhà yêu thương trẻ con.

Thậm chí Trịnh Miểu Miểu ỏng a ỏng ẹo, cô cũng không cảm thấy khó chịu nữa.

Tình yêu thật sự làm người ta bao dung hơn.

–

Học kỳ này không chỉ học nhiều môn, mà thời gian thực tập còn kéo dài, được sắp xếp vào tháng năm, tháng sáu, kéo dài một tháng rưỡi.

Bạch Chỉ ngồi vào bàn, nghiêm túc xem thời khóa biểu, định sắp xếp thời gian thật kỹ lưỡng.

Hiện tại cô chỉ còn làm thêm ở thư viện trường, chỉ cần dành ra hai tiếng buổi trưa thứ hai, tư, sáu đi sắp xếp kệ sách, ngoài ra không phải làm gì khác, không tốn bao nhiêu thời gian.

Chỉ cần cân bằng thời gian học hành với thời gian bên cạnh Phó Huyền Tây.

Cô hiểu rõ, càng gần đến ngày tốt nghiệp, thời gian dành cho Phó Huyền Tây càng ít.

Ngay từ đầu, cô đã không hề hy vọng đi đến kết thúc có hậu cùng anh.

Chuyện của Thịnh Vũ càng chứng minh rõ ràng, thân phận của cô và anh như vậy, sẽ không có cách nào ở bên nhau.

Cô cho mình thời hạn chấm dứt mối quan hệ này là trước khi tốt nghiệp, bất kể người đề nghị là anh hay cô.

Chỉ là, cô luôn nghĩ, trong thời hạn này, sẽ cố gắng duy trì mối quan hệ của họ càng lâu càng tốt.

Cô rất thích anh, nhưng họ đến từ hai thế giới khác nhau, sống hai cuộc đời khác nhau.

Cô còn phải cố gắng làm việc kiếm tiền, giúp bà ngoại trị bệnh, còn muốn làm việc thật tốt, cho bà ngoại dưỡng lão.

Trước khi tốt nghiệp, muốn tỉnh táo say mê một lần.

Cô muốn ích kỷ, dành thật nhiều thời gian bên anh.

Dù sao sau này cũng không còn cơ hội nữa mà.

Bạch Chỉ đang tô tô vẽ vẽ trên giấy, lại nhận được tin nhắn WeChat của anh: [Có một buổi đấu giá từ thiện, em muốn đi không?]

Chủ động mở lời, hỏi ý kiến của cô, mời cô đi.

Lại còn dùng phương thức liên lạc mà anh không thích, luôn cảm thấy lãng phí thời gian.

Thật nhiều thành ý mà.

Bạch Chỉ không cần biết mình có thời gian hay không, đồng ý ngay: [Dạ đi.]

Anh trả lời: [Bốn giờ chiều mai, anh bảo Quý Hải sang đón em.]

Bạch Chỉ xem lịch học, chiều mai chỉ học hai tiết đầu, ba giờ rưỡi là tan học.

Thật trùng hợp, thật kỳ diệu.

–

Quý Hải lái một chiếc Cullinan đến đón Bạch Chỉ.

Xe vừa đỗ dưới lầu ký túc xá, người qua lại đã tò mò dòm ngó.

Một chiếc xe sang đỗ dưới lầu ký túc xá nữ, khiến người ta nghĩ ngợi rất nhiều.

Quý Hải quay đầu xe, bắt đầu nói với Bạch Chỉ về lịch trình hôm nay: "Hiện tại Phó tiên sinh đang bận, tôi sẽ đưa cô đi làm tóc, thử đồ trước, sau đó sẽ đưa cô đến bữa tiệc từ thiện."

"Cô đừng lo, Phó tiên sinh nói anh ấy sẽ đến trước cô năm phút, cứ đi theo anh ấy là được."

Bạch Chỉ cảm ơn anh ta, không khỏi tò mò: "Ai lái xe cho anh ấy thế?"

"Anh trai Quý Dung của tôi, dạo này anh ấy cũng ở trong nước." Quý Hải cười với cô qua gương chiếu hậu, "Nếu anh trai tôi không ở đây, Phó tiên sinh vẫn còn tài xế khác, cô Bạch đừng lo."

Bạch Chỉ cười nói: "Tôi nghĩ nhiều rồi."

–

Buổi đấu giá từ thiện hôm nay là do nhà họ Tần tổ chức để xây dựng trường học mới cho trẻ em ở vùng núi hẻo lánh.

Có rất nhiều buổi đấu giá từ thiện, lớn nhỏ đều có, ai trong giới thượng lưu cũng có thể tổ chức, tùy thuộc vào chuyện có người đến ủng hộ hay không.

Cũng không hoàn toàn vì việc thiện, một phần là vì lễ nghi xã giao trong giới thượng lưu.

Nhưng mục đích là gì cũng không quan trọng, đối với người hưởng lợi cuối cùng, đó vẫn là việc thiện.

Bạch Chỉ hơi tò mò, không biết tối nay sẽ đấu giá món đồ nào.

Buổi đấu giá từ thiện này được tổ chức trong vườn nho của gia đình Tần Trạch Nguyên ở ngoại ô, lúc đến nơi, trời đã sụp tối, nhưng hiện trường lại sáng bừng rực rỡ, vô cùng sống động.

Lúc Bạch Chỉ xuống xe, một bàn tay đưa ra trước mặt cô.

Cô ngẩng đầu, người đàn ông mỉm cười dịu dàng giữa màn đêm: "Hôm nay em rất xinh đẹp."

————————-

P/s: Trịnh Tinh Dã là chú ruột của Trịnh Miểu Miểu, còn Phó Huyền Tây là chú họ, là em họ của ba á.

Chương 29: Má hồng đào hoa

Vườn nho của nhà họ Tần tên Vân Trạch, nằm ở ngoại ô, chiếm cả một ngọn núi.

Ngoài kinh doanh rượu, Vân Trạch còn kinh doanh dịch vụ nghỉ dưỡng, giải trí, chẳng hạn như tiệc cocktail, du lịch.

Trước vườn nho có một khu biệt thự, được dùng làm homestay, còn là nơi phổ cập văn hóa và khoa học về các loại rượu, cũng là nơi chứa rượu.

Buổi đấu giá từ thiện hôm nay được tổ chức trong một căn biệt thự ba tầng, mô phỏng một lâu đài theo phong cách châu Âu.

Phòng đấu giá nằm ở tầng một, sảnh bên kia là nơi tổ chức tiệc tối sau buổi đấu giá.

Trước biệt thự có một thảm cỏ rộng lớn, đèn đường theo phong cách châu Âu, đèn mặt đất với nhiều hình thù độc đáo, cao thấp khác nhau, bầu trời xa xa tối đen như mực, cảm giác tầng tầng lớp lớp đan xen.

Một cặp nam nữ biểu diễn trên thảm cỏ, violin và piano hòa tấu, biểu diễn một bản canon.

Bạch Chỉ khoác tay Phó Huyền Tây đi vào trong, bước giữa tiếng đàn du dương êm dịu, hình như còn có mùi rượu nhàn nhạt len lỏi vào mũi, rượu chưa kịp thấm môi đã thấy say.

"Đây có phải là vườn nho của gia đình Tần Trạch Nguyên không anh?" Bạch Chỉ ngẩng đầu, ghé vào tai Phó Huyền Tây thì thầm, "Vườn nho này đẹp quá."

Phó Huyền Tây kiên nhẫn giải thích với cô: "Nhà họ Tần có truyền thống lâu đời trong văn hóa rượu, kiếm được rất nhiều tiền từ nghề này, tất nhiên là phải đẹp rồi."

Bạch Chỉ cảm thấy vạn vật trước mắt tựa như giấc mộng, cô chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này, cũng chưa bao giờ dám nghĩ về nó.

Ở bên cạnh anh, thật dễ dàng ngắm nhìn thế giới.

Nhân viên phục vụ đón tiếp họ vào, trang trọng đưa họ đến chỗ ngồi trong phòng đấu giá.

Xung quanh toàn những người giàu sang phú quý, trang phục được cắt may tỉ mỉ, cử chỉ lịch sự.

Bạch Chỉ không dám nhìn người khác, chỉ đi theo Phó Huyền Tây, thấy anh thoải mái trò chuyện với mọi người.

Hôm nay Tần Trạch Nguyên đứng trong ban tổ chức, bận rộn đón tiếp khách quý, Thẩm Tư Ngôn cũng chạy đi hỗ trợ, chỉ còn Trịnh Tinh Dã là rảnh rỗi, tới lui một vòng, sau đó lại chạy đi tìm hai người họ.

Anh ta ngồi bên cạnh Bạch Chỉ, nở nụ cười chào hỏi: "Lâu rồi không gặp, em gái Bạch Chỉ."

Bạch Chỉ mỉm cười khách sáo: "Lâu rồi không gặp anh."

"Này, Huyền Tây." Trịnh Tinh Dã nghiêng người về phía trước, nói, "Nhìn kìa."

Anh ta chỉ về phía kia.

Bạch Chỉ nhìn qua bên đó, thấy một người đàn ông đi qua cánh cửa vòm, khoảng độ ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, đeo một cặp kính gọng vàng, tây trang chỉnh tề.

Trông hết sức nho nhã, nhưng lại mang khí chất khôn khéo khó lường, cho thấy anh ta là một doanh nhân.

Đó là Bùi Tu Niên.

Phó Huyền Tây thong thả vắt chân, liếc nhìn về phía đó, sau đó dời mắt, cười khẽ: "Ngày ngày anh ta nhàn nhã, không ganh đua với đời, chuyện gì cũng sa sút."

"Chậc chậc." Trịnh Tinh Dã gật đầu đồng ý, "Phải đấy, mà nhà họ Bùi chỉ trông cậy vào anh ta."

–

Đây là lần đầu tiên Bạch Chỉ được tham dự một buổi đấu giá, trước đây đã từng xem video trên mạng, nhưng cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Hóa ra, khi người tham gia trả giá, thật sự có cảm giác tiền không phải là tiền, mà chỉ là một con số.

Một đồng xu Từ Thế Xương bằng bạc, được ra giá một triệu tệ, một món đồ sứ Trung Hoa mô phỏng phong cách Càn Long có thể được bán với giá chưa đến một trăm ngàn tệ.

Bạch Chỉ cố gắng kìm nén bao nhiêu ngưỡng mộ thán phục, nhưng ngón tay cô trong tay của Phó Huyền Tây vẫn không khỏi cong lên vì giật mình.

Không ngờ người đàn ông này lại ghé qua, thì thầm vào tai cô: "Cái này chỉ là hàng mô phỏng thôi, nếu là hàng thật thì giá phải lên đến mấy triệu."

Bạch Chỉ âm thầm đếm đếm trong lòng, mấy triệu, là mấy số không?

Đếm đếm một hồi, cô hít một hơi, mím môi.

Nếu không phải đang mơ thì còn là gì nữa, lúc cô đưa bà ngoại đi viếng mộ, cũng không dám đốt nhiều giấy tiền vàng mã như vậy.

Ban đầu còn nghĩ sẽ cảm thấy buồn chán, rốt cuộc là càng lúc càng phấn khích, muốn xem người giàu tiêu tiền thế nào.

Vật phẩm đấu giá tiếp theo là một chiếc nhẫn kim ngọc thủy, màu sắc chủ đạo là sự kết hợp giữa xanh và vàng, cực kỳ đẹp mắt.

Giá khởi điểm của chiếc nhẫn là năm mươi ngàn, hình ảnh giới thiệu chiếc nhẫn vừa xuất hiện trên màn hình, ánh mắt của Bạch Chỉ đã vô cùng mê mẩn.

Tuy cô còn trẻ, nhưng nghèo quen rồi, cho nên rất thích nhìn những đồ vật sang trọng như vậy.

Vốn dĩ Phó Huyền Tây cũng không có hứng thú tham dự buổi đấu giá này, nãy giờ vẫn chăm chú quan sát phản ứng của cô.

Phản ứng của cô còn thú vị hơn buổi đấu giá, đôi mắt xinh đẹp liên tục mở to, khi nghe thấy người khác trả giá, biểu cảm kinh ngạc của cô đáng yêu hết sức.

Anh phát hiện ra ánh mắt mê mẩn của cô.

“Thích không?” Anh hỏi, “Anh giành lấy nó cho em nhé?”

“Không, không, không…” Bạch Chỉ lắc đầu, “Em không cần cái này.”

Mấu chốt là, cô có mua nổi những thứ này đâu.

Sắc mặt của Phó Huyền Tây nhàn nhạt, khí chất phóng khoáng toát ra dưới ánh đèn vàng trong phòng đấu giá, anh giơ bảng số của

mình.

"Sáu mươi ngàn, sáu mươi ngàn, còn ai nữa không?" Người điều khiển hỏi.

Đây chỉ là một món đồ nhỏ xíu, rẻ tiền, anh ta còn định gõ búa chốt giá, nhưng không ngờ có người giơ bảng số.

"Bảy mươi ngàn, bảy mươi ngàn, còn ai nữa không?"

Phó Huyền Tây không bận tâm, lại giơ bảng số.

Nhưng có người cố ý nâng giá liên tục, trả giá mấy vòng, chiếc nhẫn trị giá tám mươi ngàn lại bị nâng lên hai trăm ngàn.

Không đắt, nhưng so với giá trị thật sự của chiếc nhẫn, đúng là lên giá ào ào.

Lúc này anh mới quay đầu nhìn đối phương, đúng lúc chạm phải ánh mắt tràn ngập ý cười của Bùi Tu Niên, ngồi dưới ánh đèn, đúng là chướng mắt hết sức.

Người kia đưa tay nâng kính, nhẹ nhàng gật đầu chào hỏi.

"Mẹ nó." Trịnh Tinh Dã ngồi bên cạnh, cười hả hê, "Gần đây cậu đắc tội với anh ta, anh ta quyết đối đầu với cậu vì một món đồ nhỏ xíu vậy sao?"

Phó Huyền Tây khẽ nhíu mày, tim Bạch Chỉ đập liên hồi, cô giữ lấy tay anh: "Em không muốn thứ này đâu."

Hai trăm ngàn… Cô thật sự cảm giác như mình nghe nhầm.

Giây tiếp theo, Phó Huyền Tây gỡ tay Bạch Chỉ, lại giơ bảng số.

Nhưng rõ ràng Bùi Tu Niên đang cạnh tranh với anh, đến tận phút

cuối cùng, toàn bộ phòng đấu giá cũng không thể không chăm chú theo dõi trận đấu giá này.

Vậy mà từ năm mươi ngàn đã lên năm trăm ngàn!

Búa vẫn chưa gõ xuống!

Không ít người còn tự hỏi, giữa hai nhà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, những món đồ khác sao không tranh giành đi, chiếc nhẫn này chẳng có gì đặc biệt, tại sao lại nhất quyết đối đầu làm gì?

Bạch Chỉ lắng nghe hai người họ trả giá, sợ hết hồn hết vía, cuối cùng sợ quá, hai chân run lẩy bẩy, cô khe khẽ kéo tay áo của Phó Huyền Tây: "Em không muốn."

Phó Huyền Tây mỉm cười, xoa xoa tay cô, ý nói đừng sợ.

Sao lại không sợ được chứ?

Bạch Chỉ nghĩ, tiền bạc đâu phải do gió thổi đến, dù cho anh có tiền cũng không nên phung phí như vậy, phải không?

Nhưng cô nhanh chóng phát hiện mình hiểu lầm.

Phó Huyền Tây trả chín trăm chín mươi ngàn, Bùi Tu Niên trả một triệu.

Toàn bộ quá trình này, Phó Huyền Tây tỏ vẻ quyết tâm giành thắng lợi, dẫn dắt đối phương tiếp tục nâng giá cùng anh.

Chuyện cứ tiếp diễn như vậy, đến phút cuối cùng, anh đột ngột bỏ cuộc, Bùi Tu Niên đành phải mua chiếc nhẫn này với giá một triệu.

Toàn bộ căn phòng xôn xao ầm ĩ.

"Anh trai cao tay!" Thẩm Tư Ngôn lập tức hiểu ra, phấn khích vỗ tay,

“Anh lại khiến người ta vung tiền như rác rồi.”

Phó Huyền Tây khẽ nhướng mày, nở nụ cười nhàn nhạt: “Nói thế nào chứ, vung tiền như rác cái gì, chẳng phải Bùi tiên sinh làm việc thiện sao? Đóng góp tiền xây dựng trường học mới cho trẻ em miền núi.”

“Phải, phải, đúng là như vậy, đúng là như vậy!”

Rốt cuộc Bạch Chỉ cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, không dám tò mò hỏi về mấy vật phẩm đấu giá sau đó nữa.

Buổi đấu giá kết thúc, sảnh tiệc bắt đầu sôi nổi, bạn đồng hành mà mấy người đàn ông đưa đến trước đó, bây giờ cũng đi ra tìm họ.

Trong lòng Bạch Chỉ còn phấn khích, thật khó thoát khỏi sự kích thích của đồng tiền.

Phó Huyền Tây thấy cô như vậy, cũng không nhịn được cười, lại cảm thấy tiếc nuối: “Thật sự không có người nào thích chiếc nhẫn đó sao?”

Bạch Chỉ giận dỗi liếc anh: “Không có! Em cũng không thích!”

“À…” Anh suy tư gật đầu, “Hình như là còn trách anh, em chỉ thích chiếc nhẫn đó, vậy mà anh lại dâng nó cho người khác rồi.”

Bạch Chỉ biết anh đang trêu chọc cô, cô vừa bực bội vừa buồn cười, lại không khỏi lo lắng: “Tối nay anh không mua gì cả, như vậy có ảnh hưởng xấu không, dù sao cũng là làm từ thiện…”

“Không.” Phó Huyền Tây mỉm cười, mê hoặc giữa màn đêm, còn có cảm giác rất phong lưu lãng mạn, “Em có biết chiếc nhẫn là của ai không?”

Bạch Chỉ lắc đầu: “Dạ không ——”

Chưa kịp dứt lời, hai mắt cô đã sáng lên: "Của anh sao?"

"Thông minh quá." Phó Huyền Tây mỉm cười hài lòng, đầu ngón tay véo véo eo cô.

Mãi đến khi vào sảnh tiệc, Bạch Chỉ mới biết, anh đóng góp vài vật phẩm đấu giá trong buổi đấu giá tối nay, bao gồm cả chiếc nhẫn kia, số tiền thu được đều được dùng vào mục đích từ thiện.

–

Tiệc tối chưa chính thức bắt đầu, Phó Huyền Tây nhàn nhã dựa người bên bàn rượu, xoay xoay ly rượu trắng trong tay, không biết anh đang nghĩ gì, đột nhiên bật cười: "Thật thâm tình."

"Cái gì thâm tình?" Bạch Chỉ uống một ngụm rượu đào, hai mắt đột nhiên mở to, "Cái này ngon quá!"

Cô nói, lại uống một ngụm lớn, cay đến lè lưỡi, nhỏ giọng than thở: "Chắc là chỉ uống từng ngụm nhỏ mới được."

Phó Huyền Tây chỉ dựa vào bàn, khẽ nghiêng đầu nhìn cô, trông thật đáng yêu làm sao, anh đưa ngón cái lau khóe miệng cô.

Dáng vẻ của cô hôm nay vẫn vô cùng thuần khiết, suối tóc dài mượt mà buông xõa, váy hai dây trắng tinh, có một vòng lông vũ trước ngực, che đi cảnh xuân.

Vẫn là một cô bé hai mươi tuổi, non nớt, đơn thuần, uống một ngụm rượu đã lè lưỡi vì cay.

Anh ghé qua, nâng cằm hôn cô, đầu lưỡi cảm nhận vị ngọt trong miệng cô, hoàn toàn khác với ly rượu trắng trong tay anh.

"Không cay." Giọng nói của anh trầm khàn, chạm vào vành tai nóng

hổi mềm mại của cô, thì thầm: "Thơm ngọt như em vậy."

Đúng là đã thấy vành tai đỏ bừng của cô ẩn giấu sau mái tóc.

Vì đang tham dự một sự kiện, nụ hôn này mới không kéo dài.

Đầu lưỡi của Phó Huyền Tây lướt qua bên trong khóe miệng, hình như vẫn còn có thể cảm nhận được vị ngọt của rượu đào.

Lại nhớ đến những tài liệu mà Quý Dung đã đưa, có một bức ảnh cũ kỹ mờ mờ, anh khẽ nheo mắt.

Đúng là trông rất giống nhau.

Có hai người bước đến trước mặt, là Bùi Tu Niên và trợ lý của anh ta.

"Cô Bạch." Bùi Tu Niên toát ra khí chất khôn khéo, trông rất nho nhã, ra hiệu cho trợ lý đưa một chiếc hộp nhung màu đỏ, "Hôm nay là tiết Xuân phân, tôi xin tặng cô một món quà."

Bạch Chỉ ngây người, vẫn cầm nửa ly rượu đào trong tay, hai má đỏ ửng vì vừa rồi bị Phó Huyền Tây hôn, trông không khác nào hoa đào ngày xuân.

Cô còn chưa kịp phản ứng, chiếc hộp nhung đỏ đã mở ra trước mắt cô, là chiếc nhẫn kim ngọc thủy vừa được đấu giá.

————————-

Tác giả có lời muốn nói:

Nghi Nghi: Cô ấy không muốn thì cho tui đi.

Chương 30: Tích đức

hương 30: Tích đức

Giữa một bữa tiệc mà người trong giới đều quen biết lẫn nhau, thật sự rất hiếm khi nhìn thấy một người tặng quà cho bạn nữ đồng hành của người đàn ông khác ngay trước mặt người đó.

Huống hồ chi, hai người đàn ông này lại là khách quý ở Lâm Nghi.

Những người xung quanh đang uống rượu, tán gẫu, cười đùa, cũng bị thu hút, cầm ly rượu, hướng ánh mắt tò mò sang bên đó.

Ngây người một lát, Bạch Chỉ nhanh chóng hiểu ra, cô nên từ chối mới phải.

"Tôi nghĩ Bùi tiên sinh có hiểu lầm gì đó." Cô miễn cưỡng nở một nụ cười rất phải phép, "Tôi không thích chiếc nhẫn này, mà anh đưa cho tôi như vậy cũng không thích hợp lắm."

Phó Huyền Tây đưa tay siết chặt eo cô, kéo cô vào lòng.

"Bùi tiên sinh có ý gì với bạn gái của tôi?"

Anh vừa nói ra lời này, không chỉ khách mời xung quanh, mà Bạch Chỉ cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Biểu cảm của anh ghen tuông, không vui, tựa như thật sự tức giận vì có người đụng đến bạn gái của mình.

Nhưng mà, giữa hai người họ không có mối quan hệ đó…

Bùi Tu Niên không tức giận vì bị Bạch Chỉ từ chối, cũng không e ngại vì bị Phó Huyền Tây chất vấn, chỉ ra hiệu cho trợ lý đóng hộp nhung

đỏ lại.

Anh ta nở nụ cười nhàn nhạt, nâng kính, giọng điệu rất chân thành: "Tôi chỉ nghĩ chiếc nhẫn này rất hợp với cô Bạch, không hề có ý gì khác, hai người lo lắng quá rồi."

Lại nói: "Cô Bạch không bằng lòng nhận lấy, tôi sẽ quyên góp chiếc nhẫn này dưới danh nghĩa của cô Bạch, xem như kết giao bạn bè cùng cô Bạch."

Thẩm Tư Ngôn và Trịnh Tinh Dã trốn một góc xem kịch hay, tò mò hỏi: "Cậu nghĩ anh Tây sẽ làm gì?"

Trịnh Tinh Dã nheo mắt, hút một hơi thuốc lá, ra bề suy nghĩ: "Còn làm gì nữa, gặp chuyện thế này, phải đánh anh ta một trận chứ sao?"

Tần Trạch Nguyên cũng nói: "Bùi Tu Niên chưa từng cư xử như người bình thường, lúc nào cũng mờ mờ ám ám, hành xử như vậy, chẳng phải là quấy rầy người ta sao?"

"Bây giờ mới nhìn ra à?" Trịnh Tinh Dã liếc anh ta, "Chẳng phải anh ta muốn quấy rầy Phó Huyền Tây sao? Cứ xem cuộc đấu giá vừa rồi thì biết, anh ta nhất quyết giành lấy chiếc nhẫn."

"Không phải anh ta cũng mất tiền sao?"

"Cậu ngốc thế, cậu thật sự nghĩ một người thông minh như vậy mà không nhìn ra sao? Anh ta đã biết sẽ mất tiền, vậy mà vẫn sẵn lòng chịu thiệt, không phải trả thù thì là gì?"

"Trước mặt nhiều người như vậy, lại dám lấy lòng người phụ nữ của người ta, rõ ràng là không xem người ta ra gì."

Lại nhìn sang bên kia.

Phó Huyền Tây không hề mất bình tĩnh, nụ cười còn thâm sâu hơn cả Bùi Tu Niên.

Anh đưa ly rượu trắng trong tay, chạm vào ly của Bùi Tu Niên, khẽ nhướng mày, cười nói: "Bùi tiên sinh thật ra dáng người lớn, suy nghĩ chu đáo quá, còn chuẩn bị quà cho bạn nhỏ."

Nói xong lời này, anh siết chặt bàn tay bên bờ eo thon của Bạch Chỉ, cúi đầu mỉm cười với cô, giọng điệu nhẹ nhàng: "Đây là bạn của ba anh, em phải gọi là chú."

Bạch Chỉ do dự một lát, nhưng sau đó cũng gọi là chú thật.

Phó Huyền Tây thân thiện tiếp lời thay Bạch Chỉ: "Cô ấy hơi xấu hổ, chúng tôi cảm ơn Bùi tiên sinh trước."

Nói xong, anh ra hiệu cho Bạch Chỉ nhận lấy hộp quà: "Nói cảm ơn chú Bùi đi, hôm nào anh đưa em đi thăm hỏi chú ấy, để em đáp lễ cho đàng hoàng."

Những người xung quanh đột nhiên thay đổi sắc mặt, có người quay lưng cười khẽ, sợ Bùi Tu Niên phát hiện, lại trốn vào góc khuất.

Ánh mắt của Bùi Tu Niên nổi giận, nhưng gương mặt vẫn nở nụ cười, anh ta không nói thêm lời nào, chỉ gật đầu, xem như nói xong rồi: "Xin thứ lỗi."

Trịnh Tinh Dã suýt phun rượu ra ngoài, anh ta bám vào vai của Thẩm Tư Ngôn, cười gãy lưng: "Mẹ ơi, Huyền Tây tài năng thật đấy, tôi còn đang suy nghĩ xem anh ta sẽ phản đòn thế nào, không ngờ lại nói đến chuyện tuổi tác, vai vế."

Tần Trạch Nguyên cũng cười: "Chắc là Bùi Tu Niên cũng không ngờ có người ra đòn thế này, chưa gì đã lên chức làm cha chú rồi."

Ánh mắt của Thẩm Tư Ngôn lộ rõ vẻ tôn sùng: "Không hổ danh anh

Tây của tôi, cứ tưởng cuối cùng sẽ đánh nhau, giống như hôm đó đánh Trịnh Tinh Dã ở Ngày Đêm Không Mưa đấy."

"Thẩm tiểu tam, muốn chết à?" Trịnh Tinh Dã giơ chân đá Thẩm Tư Ngôn, "Bọn tôi là anh em, làm sao mà giống nhau được? Làm gì có anh em nào mà không đánh nhau?"

…

Khi đám đông hiếu kỳ giải tán, cảnh tượng đó cũng lùi xa, tim Bạch Chỉ vẫn đập thình thịch.

Không nghĩ cuối cùng chiếc nhẫn kia lại nằm trong tay cô.

"Làm sao bây giờ?" Bạch Chỉ đưa hộp nhung đỏ cho Phó Huyền Tây, cảm thấy buồn bực, "Em thật sự không thể nhận lấy đâu."

"Có thể chứ, sao lại không?" Phó Huyền Tây véo mặt cô, tâm trạng vui vẻ, "Lát nữa qua kia quyên góp, tích đức cho em."

Như vậy sẽ không còn dính líu gì nữa, như củ khoai lang nóng hổi, Bạch Chỉ thật sự không dám cầm trong tay.

Nhưng nghĩ lại lời Phó Huyền Tây vừa nói, cô vẫn không khỏi cảm thấy hư ảo như trong mơ, lại nhỏ giọng hỏi: "Anh vừa nói… em là bạn gái của anh sao?"

Đôi mắt của Phó Huyền Tây cong cong: "Còn muốn làm bạn gái của ai nữa?"

"Không có." Ánh mắt của Bạch Chỉ tỏa sáng rực rỡ, vui mừng hết sức, "Là của anh!"

–

Bữa tiệc từ thiện kéo dài đến tận nửa đêm, Bạch Chỉ bị Phó Huyền

Tây kéo ra, đích thân dạy cô khiêu vũ.

Anh nói: "Nói chung sau này còn làm bạn đồng hành của anh trong nhiều bữa tiệc nữa, không biết khiêu vũ thì không được."

Lại nói: "Dáng dấp xinh đẹp như vậy, ăn mặc đẹp mắt như vậy, nên tỏa sáng lấp lánh trên sàn khiêu vũ, làm người khác phải ngưỡng mộ anh vì có bạn gái ưu tú thế này."

Dỗ ngon dỗ ngọt, làm đầu óc người ta choáng váng.

Trong một thời khắc nào đó, cô đã nghĩ họ đang bước vào một mối quan hệ nghiêm túc, sau này sẽ đi đến hôn nhân.

Cô chưa từng mơ mộng đến cảnh tượng thế này, anh dịu dàng, chu đáo, lại thích cô, khiến cô nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Bùi Tu Niên đang ngồi trong khu vực nghỉ ngơi bên cạnh, không tham gia khiêu vũ, chỉ im lặng ngồi vắt chân trên sofa, cầm ly rượu đỏ trong tay, nheo mắt nhìn cặp tình nhân cực kỳ xứng đôi trên sàn khiêu vũ.

Trợ lý của anh ta tên Bùi Quang, được nhà họ Bùi nhận nuôi, từ nhỏ đã đi theo anh ta, cùng nhau lớn lên, gần như là người hiểu rõ anh ta nhất trên thế giới.

Lúc này, Bùi Quang đang ở bên cạnh anh ta, anh ta nhẹ giọng gọi: "Bùi Quang."

Bùi Quang trả lời: "Tiên sinh."

"Cậu có cảm giác hai người họ rất giống nhau không?" Ánh mắt của Bùi Tu Niên dần dần trở nên mông lung, tựa như nhìn xuyên qua Bạch Chỉ, nhìn về nơi xa xăm, nơi đó có người khác mà anh ta muốn gặp.

Bùi Quang nghiêm túc quan sát một hồi lâu, trong lòng âm thầm thở dài: "Tiên sinh, dù có giống nhau thế nào, cũng không phải cùng một người."

"Tôi biết." Bùi Tu Niên thì thào, "Đương nhiên là tôi biết, dù giống thế nào cũng không phải là cô ấy, nhưng tôi… không tìm thấy cô ấy."

Anh ta nhắm mắt, dần dần im lặng không nói, cũng dần dần dời mắt khỏi người trên sàn khiêu vũ.

Bùi Quang chỉ biết buồn bã trong lòng, ngoài ra cũng không thể làm gì khác.

Bùi Quang chưa từng yêu, cũng không hiểu về tình yêu, cho nên không rõ tại sao tiên sinh nhà mình lại lưu luyến một người phụ nữ biệt tăm biệt tích suốt hai mươi năm trời.

Tại sao lại có thể khó quên đến mức, ký ức về cô ấy chiếm đóng gần hết cuộc đời của anh ta?

Nếu là người bình thường, dáng vẻ thế nào, có lẽ cũng không nhớ mãi thế này.

–

Tiệc tối kết thúc, lại lên xe về Nguyệt Mê Tân Độ.

Bạch Chỉ hơi mệt, lại hơi buồn ngủ, cô tựa đầu lên vai Phó Huyền Tây, muốn ngủ một giấc.

Đột nhiên ngón tay có cảm giác lành lạnh, có thứ gì đó đang bao bọc ngón tay cô.

Cô rụt ngón tay, lại bị anh nắm lấy.

"Chiếc nhẫn." Anh nói.

Bạch Chỉ mơ mơ màng màng, trong lòng nghĩ, nhẫn gì, chẳng phải vừa rồi đã cùng nhau mang đi quyên góp sao, chẳng lẽ đã mua lại rồi à?

Tiền vào túi mỗi ngày, có phải là nhiều quá, đốt không hết, lại muốn lấy ra tiêu linh tinh thế này?

Nhưng lúc nhìn xuống, cô mới phát hiện là không phải.

Đó là một chiếc nhẫn bạch kim rất bình thường, được đính kim cương hết nửa vòng.

Trông quen quá, hình như đã từng nhìn thấy ở đâu rồi.

Đột nhiên nhớ ra, hình như đã nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay anh, vội vàng hỏi: "Của anh sao?"

"Ừ." Anh thong thả đáp lời, vẫn cúi đầu, đeo thử từng ngón tay.

Bạch Chỉ hoang mang, không biết tại sao tự dưng anh lại đưa cho mình một chiếc nhẫn, lại còn tự tay đeo vào.

"Ngón tay em nhỏ quá, đeo ngón nào cũng hơi rộng, ngón giữa thì tạm được." Anh nói, đeo chiếc nhẫn lên tay cô, "Hôm nào anh đưa em đi chọn một chiếc nhẫn mà em thích."

Anh thuận miệng nói ra, nhưng lại rất chân thành, cũng không rõ ý tứ là gì.

Cô luôn cho rằng, ngoại trừ chiếc nhẫn kim ngọc thủy trong buổi đấu giá, những chiếc nhẫn khác đều rất đặc biệt, mang ý nghĩa rất quan trọng.

Chẳng hạn như, đính hôn, kết hôn, kỷ niệm ngày cưới.

Nhưng vào giây phút này, anh không chỉ cho cô chiếc nhẫn mà chính anh đã đeo, còn nói hôm nào sẽ đưa cô đi chọn một chiếc nhẫn mà cô thích.

Tựa như chiếc nhẫn này chỉ là một món trang sức bình thường, không có bất kỳ ý nghĩa gì với anh.

Thật ra cô muốn hỏi anh: "Tại sao lại cho em chiếc nhẫn?"

Nhưng cô không thể đoán ra câu trả lời của anh, vậy nên cô không hỏi, chỉ cười nói: "Dạ, vậy em đợi anh đưa em đi mua."

–

Lúc về đến Nguyệt Mê Tân Độ, hai người họ hôn nhau kịch liệt.

Dì Xuân đang ra ngoài đổ rác, đúng lúc bắt gặp cảnh tượng này, lập tức nhắm mắt lại, giơ tay giả vờ mộng du, liên tục lẩm bẩm: "Buổi sáng có sữa đậu nành, trứng gà đâu, buổi trưa có muốn ăn canh không…"

Bạch Chỉ xấu hổ đến mức da đầu tê dại, gương mặt đỏ bừng, đưa tay đẩy Phó Huyền Tây ra.

Anh lại tỏ vẻ chính nhân quân tử, thong thả nâng váy giúp cô, ôm cô lên lầu như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng có lẽ từ lúc bước vào cửa đụng phải dì Xuân, đã định sẵn chuyện đêm nay sẽ không thuận lợi ——

Anh vừa cởi áo, điện thoại lại reo liên hồi, không thể không bắt máy.

Bạch Chỉ nằm trên giường một mình, lắng nghe thanh âm nho nhỏ của anh ngoài ban công.

Nhưng vẫn có thể nghe ra được một chút, hình như là đang tranh

luận hay cãi nhau gì đó, tóm lại là có thể đoán được, cuộc gọi này không mấy vui vẻ.

Trước khi anh ra ngoài nói chuyện, cô đã liếc nhìn màn hình điện thoại, thấy người gọi có tên "Nhà Cũ".

Ngoài ban công, Phó Huyền Tây không mặc áo, chỉ mặc quần, ngồi trên ghế mây lắc lư giữa gió đêm, sắc mặt mệt mỏi, mất kiên nhẫn.

"Thì sao?" Anh đưa tay xoa xoa thái dương, giọng nói lạnh lùng như gió đêm, "Đừng mang quy tắc ra mà quản thúc con."

"Muốn xen vào chuyện của con à?" Anh cười lạnh, "Để ý rồi sao?"

Cuộc điện thoại vẫn kết thúc trong cơn giận dữ.

Phó Huyền Tây bước vào, cả người lạnh ngắt.

Bạch Chỉ chạm vào, giật mình, kéo anh vào trong chăn, ôm ôm sưởi ấm.

"Bạch Chỉ." Anh vùi đầu vào cổ cô, rầu rĩ nói, "Anh hơi lạnh."

Hơi suy sụp, muốn tìm kiếm cảm giác ỷ lại.

Bạch Chỉ ôm anh chặt hơn, truyền hơi ấm cơ thể sang cho anh, hôn anh an ủi: "Em ôm anh."

Vào giây phút này, đột nhiên cô muốn hỏi: Hay là chúng ta yêu nhau thật đi?

Chương 31: Đêm xuân tĩnh mịch

Đồng hồ trong phòng phát ra tiếng tích tắc, rèm cửa hiếm hoi mở ra, ánh đèn vàng ấm áp bên ngoài chiếu sáng vào trong.

Trông thật ấm áp, khiến trái tim người ta tan chảy như dòng suối xuân.

Mùi hương dầu gội nhàn nhạt len lỏi vào mũi, Bạch Chỉ nhẹ nhàng cọ cọ cằm mình trên mái tóc mềm mại của anh.

Chưa từng có thời khắc nào cô cảm thấy hai người họ gần gũi với nhau như bây giờ.

Dù cho khoảng cách giữa họ là số âm, ôm nhau thật chặt, vào thời khắc dâng hiến cho nhau, cô vẫn cảm giác có một bức tường vô hình giữa họ.

Đột nhiên kim đồng hồ phát ra âm thanh lớn hơn trước, đã là hai giờ đêm.

Bạch Chỉ đưa tay chạm vào đầu Phó Huyền Tây, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của anh.

Cô nói: "Chúng ta yêu nhau được không?"

Dẫu cho chỉ yêu nhau đến tháng mười hai năm nay.

Môi anh chạm vào cổ cô, cựa quậy một chút, nhưng cũng không trả lời ngay.

Cô không vội, vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Anh tựa vào lòng cô, ỷ lại vào cô, cảm giác lưu luyến vấn vương.

Hình như, cũng rất nghe lời.

Ở nơi cô không nhìn thấy, Phó Huyền Tây mở đôi mắt luôn tràn ngập sự chán nản bi quan.

Chỉ là, vào giờ phút này, đôi mắt đó không còn ẩn chứa sự mệt mỏi, mà lại rất nghiêm túc, còn hơi bối rối.

Ánh đèn ngủ soi rọi hàng mi dài, hàng mi hóa thành màu vàng nâu mờ mịt.

Chớp một cái, rất chậm rãi, rất nhẹ nhàng.

Anh rũ mắt, trong tầm mắt của anh chính là làn da mịn màng, mềm mại, trắng trẻo của cô bé đã nở rộ dưới tay anh, cô không hề đề phòng, cho anh được thoải mái gần gũi.

Từ trước đến giờ, anh chưa từng suy nghĩ sâu sắc về tình yêu, vào giờ phút này, đột nhiên lại bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc.

Yêu đương là thế nào nhỉ?

Là hai người yêu nhau, mỗi ngày cận kề bên nhau, nói chuyện trời chuyện đất sao?

Sau đó anh lại bắt đầu nghĩ.

Người mình yêu sẽ yêu mình, hai bên đều yêu nhau.

Yêu là gì?

Anh cũng không biết mình có yêu hay không, nhưng biết chắc người đang ôm anh vào lòng, hiến dâng toàn bộ cho anh, không giữ lại chút nào cho riêng mình, người đó yêu anh.

Đôi mắt đó không thể che giấu tâm tình của cô, lại vạch trần cô hết lần này đến lần khác, sự thật là, cô thích anh.

Nhưng thật kỳ lạ làm sao.

Anh không biết có người nào có thể chia tách được thích và yêu.

Anh không biết yêu là gì, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng rằng anh thích cô.

Không biết thích từ khi nào, nhưng đã thích rồi.

Vậy nên cuối cùng, anh nhắm mắt, cắn cắn cổ cô, nơi đó có mạch máu đập từng nhịp.

Khi buông ra, anh nói: "Được rồi, chúng ta yêu nhau."

Anh vừa dứt lời, đã có thể cảm nhận rõ ràng, cơ thể của cô bé trong vòng tay anh cứng đờ.

Tựa như, nghe thấy chuyện rất khó tin.

Nhưng chớp mắt một cái, cô đã ôm anh thật chặt.

Như một người mẹ an ủi đứa con bị tổn thương, ôm lấy đầu anh, cọ cọ cằm mình lên tóc anh.

Cô im lặng.

Nhưng chỉ mấy giây sau.

Một giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống cằm, chạm vào trán anh, sau đó trượt xuống hàng mi anh.

Vào giây phút đó, trong lồng ngực của anh xuất hiện một sự rung động không cách nào tưởng tượng nổi.

Cảm giác này thật kỳ diệu làm sao, ngắn ngủi như một cái chớp mắt, anh vừa nhận ra, lại không kịp bắt lấy giọt nước mắt đó.

Nhưng vào thời khắc này, trong lòng anh đột nhiên xuất hiện một ý niệm, phải đối xử với cô thật tốt.

Cảm giác này hoàn toàn khác với trước đây.

Anh nghĩ mình luôn đối xử tốt với cô, nhưng trong toàn bộ sự tử tế đó, có rất ít sự chân thành, hình như chỉ hành động theo bản năng.

Lần này, ý niệm đó đã thực sự xuất hiện trong lòng.

Đó là một đêm ấm áp lạ thường, không nhiễm khói bụi thế gian.

Phó Huyền Tây bị cuộc điện thoại kia gây ra bao nhiêu phiền muộn, Bạch Chỉ lại chữa lành trái tim anh, anh trìu mến ôm cô trong vòng tay, lặng lẽ dựa dẫm, ngủ một giấc thoải mái, ấm áp.

Sáng hôm sau Bạch Chỉ tỉnh giấc, vẫn cảm thấy khó tin.

Mới mấy tháng trước, họ chuyển từ người lạ sang tình nhân, sau đó lại sang người yêu.

Tình yêu thầm kín kéo dài suốt bảy năm trời của cô, lại mở ra một trang mới kỳ diệu như vậy.

Còn nghĩ cả đời này khó lòng gặp lại một lần.

Điện thoại đặt dưới gối, cô lấy ra xem lịch.

Cô muốn xem đoạn tình cảm này có thể kéo dài bao lâu.

Thời gian hiện ra, hôm nay là ngày hai mươi sáu tháng ba, vẫn còn tám tháng năm ngày nữa mới đến năm mới.

Chỉ là, đợt tuyển dụng mùa thu sẽ diễn ra trước năm mới, cô cũng không biết mình có thể kiên trì được không.

Có lẽ cô sẽ quay về quê nhà ở Nam Thành, sống bên cạnh bà ngoại.

Lâm Nghi hoa lệ sẽ vĩnh viễn là một giấc mộng.

Một cánh tay xuất hiện bên vai, đột nhiên điện thoại bị giật đi mất.

"Còn sớm như vậy mà đã dậy rồi, lại xem điện thoại sao? Trong điện thoại có gì thế?" Người sau lưng trách móc, lại đặt điện thoại của cô dưới gối.

Bạch Chỉ bĩu môi, muốn trở mình nhìn anh.

Vừa mới nhúc nhích, đã cảm thấy có gì đó không đúng lắm, chưa gì đã đỏ mặt, tránh sang một bên.

"Anh…" Thanh âm của cô yếu ớt, "Có cần em giúp một tay không?"

Vừa dứt lời, bàn tay đã bị kéo sang.

Cô không thể nhìn thấy phía sau, nhưng cảm giác rất rõ ràng.

"Giúp à?" Thanh âm của anh trầm khàn, cực kỳ gợi cảm quyến rũ giữa một buổi sáng mùa xuân, "Vậy em giúp anh đi."

Nói xong, lại đè tay cô vào, bảo cô chu đáo một chút: "Bạn gái yêu dấu của anh."

Vì danh xưng động lòng như vậy, cô đã trở thành bạn gái vô cùng chu đáo.

–

Chiều thứ sáu, học xong tiết cuối cùng, Bạch Chỉ vừa lấy điện thoại ra, màn hình đã hiện lên một cuộc gọi.

Tên: Thám Hoa Lang.

Cô mỉm cười, ôm sách, hòa vào dòng người tan lớp.

Giọng nói của người đàn ông trên điện thoại vô cùng dịu dàng: "Tan học rồi à?"

Sinh viên xung quanh xôn xao ồn ào, vui vẻ tới lui bên cạnh cô, vội vàng bước vào hai ngày cuối tuần tươi đẹp.

Ngày dài hơn đêm, mặt trời đã treo xa xa ở phía Tây, tỏa ra ánh nắng vàng óng dịu dàng.

Trái tim của cô mềm mại đến tan chảy, cô gật đầu nói: "Em vừa tan học, anh thì sao, hết bận chưa?"

"Cũng chưa làm hết việc, còn chưa bắt đầu ở bên em mà."

Giọng nói của anh dịu dàng, truyền qua điện thoại, len lỏi vào tai cô, hơi ngứa, tựa như lông vũ mơn man bên tai.

Không biết từ lúc nào, từ nơi nào, lại học được cách nói ngon nói ngọt như vậy.

Bạch Chỉ không nhịn được cười, nhưng cũng cố kiềm chế hết sức, nhẹ giọng ho một tiếng: "Vậy khi nào anh mới ở bên em?"

Lại nói: "Em đến tìm anh, hay anh đi đón em?"

Người trong điện thoại không trả lời.

Phó Huyền Tây ngồi trong xe dưới tán ngô đồng, bên cạnh là nhóm thiếu niên chơi bóng rổ ồn ào trong sân, lúc bóng ném vào rổ, còn

có tiếng reo hò, vạn vật thật sống động, nhộn nhịp.

Anh đặt một tay trên vô lăng, nhẹ nhàng gõ gõ, lặng lẽ nhìn bóng dáng trắng trẻo giữa đám đông.

Cô thiên vị màu trắng, thiên vị màu trắng mà anh thích.

Chỉ vì anh thuận miệng khen cô mặc đồ trắng trông thật xinh đẹp, cô lại bắt đầu mặc đồ trắng hết lần này đến lần khác.

Cô mang rất nhiều hơi thở thanh xuân, mặc váy trắng, tay trái ôm hai quyển sách trong ngực, cúi đầu nói chuyện điện thoại.

Xa như vậy, giữa dòng người tấp nập, anh chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra cô.

Ý cười đọng bên khóe môi cô, mái tóc dài mềm mượt phủ lên vai, làn gió nhẹ nhàng lướt qua, thổi tóc che đi gò má.

Một cô sinh viên trẻ trung như vậy, lại thuộc về một người chìm trong thương trường tăm tối như anh.

Từ phía xa, một cặp tình nhân đang tán tỉnh, rượt đuổi, tìm cách vượt qua cô.

"Sang bên trái một chút." Anh nhắc nhở.

Nhưng vẫn chậm một bước, cô gái va vào vai cô, làm hai quyển sách trong tay cô rơi xuống đất.

Lúc cặp tình nhân dừng lại xin lỗi cô, cô cười, nhìn khẩu hình cũng có thể đoán được, cô nói không sao.

Nhưng giây tiếp theo, cặp đôi kia rời đi, người trong điện thoại không thể không cao giọng: "Anh đến rồi sao?"

Anh chỉ ngồi trong xe, quan sát cô nhón gót nhìn quanh tìm anh.

Gót chân lại hạ xuống mặt đất, Bạch Chỉ ôm chặt hai quyển sách, tim đập nhanh hơn, còn hơi phấn khích: "Anh đến rồi phải không?"

Trong điện thoại phát ra một thanh âm vô cùng dịu dàng: "Ừ."

Cô lại nhón gót nhìn quanh, sau đó bước ra khỏi đám đông.

Rốt cuộc, nhìn dưới tán ngô đồng không biết bao nhiêu năm tuổi, lại tìm thấy một chiếc Maybach.

Cô nhận ra biển số, là xe của anh.

"Vậy mà anh cũng không nói với em là đến rồi!" Cô chạy về phía bãi đỗ xe, còn mang theo oán trách hờn dỗi.

Cô cắm đầu lao đến, cửa xe mở ra, người đàn ông bước xuống xe, mặc áo trắng quần đen, đắm mình trong ánh nắng chiều tà, rất giống một vị thần khiến trái tim người ta loạn nhịp.

Anh tựa vào cửa xe, khẽ nghiêng đầu, dang tay đón cô.

Cô chạy một đường vào lòng anh.

Hương thơm trên người anh thoang thoảng len lỏi vào mũi cô, chóp mũi lại cảm nhận nhiệt độ cơ thể của anh.

Quá chân thật, chân thật đến mức khiến người ta muốn khóc.

"Sao anh lại tự lái xe đến đây đón em thế?" Hai cánh tay cô ôm anh thật chặt, cô nhắm mắt cảm nhận sự hiện diện của anh.

Anh cười khẽ bên tai cô, bàn tay thiếu đứng đắn véo véo eo cô: "Đương nhiên là anh phải tự lái xe đi đón bạn gái rồi."

Đó là thời khắc cô muốn khóc nhất.

Thật ra anh vẫn luôn là một người rất có chừng mực, trước đây đối xử tốt với cô, dịu dàng với cô, nhưng luôn có khoảng cách.

Quý Hải luôn là người lái xe đưa đón cô, đôi lúc anh sẽ ngồi trên xe cùng cô.

Nhưng bây giờ, vì anh đã đồng ý yêu đương, nên thật sự tự mình lái xe đến đây.

–

Đầu tiên là đến nhà hàng Trung Quốc ăn cơm, nơi này được bày trí theo phong cách cổ điển, dùng rất nhiều vật dụng bằng gỗ, trong góc phòng riêng có một chậu cây thiết mộc lan.

Anh ngồi trên một chiếc ghế chạm khắc cạnh cửa sổ, gió lạnh giữa đêm xuân len lỏi qua khe cửa sổ gỗ, nhẹ nhàng thổi qua mái tóc của anh.

Êm dịu như lông vũ lướt qua trái tim cô.

Bạch Chỉ đưa đũa cho anh, cảm giác anh nhích sang một bên, gió thổi về phía cô hình như cũng nhẹ hơn một chút.

Chi tiết nhỏ xíu như vậy, cô còn tưởng mình nghĩ nhiều.

Không ngờ lại nghe anh hỏi: "Em có muốn đóng cửa sổ lại không? Hay là mở cửa sổ để thông gió một chút? Có lạnh không?"

Cô vẫn cầm đôi đũa trong tay, nghe thấy lời này, suýt nữa đánh rơi.

Cho nên, anh là người rất để ý đến chi tiết.

Bàn tay đột nhiên ấm lên, tay anh bao phủ tay cô, tựa như đang

kiểm tra nhiệt độ: "Sao không nói gì thế? Cũng không lạnh lắm, hay là mở cửa sổ thông gió nhé?"

Ánh đèn ấm áp bao phủ căn phòng, phản chiếu lấp lánh trong đôi mắt của cô.

Đột nhiên cổ họng nghẹn lại, gió thổi giữa đêm xuân tĩnh mịch, mang theo thanh âm rung động lòng người.

Cô nói: "Em rất hạnh phúc."

Vốn dĩ nên là tiếng thì thầm nỉ non, lại tựa như thanh âm đầu tiên phát ra trên cây đàn violin.

Rõ ràng là không hề êm tai, nhưng vào thời khắc đó, lại là thanh âm khiến người ta động lòng nhất.

Chương 32: Trên trời rơi xuống

Vài người sinh ra ở La Mã, trời sinh đã có vận may và thực lực.

Phó Huyền Tây là người như vậy.

Nếu muốn hỏi có chuyện gì anh không giỏi, thì thật ra cũng có, nhưng nếu muốn hỏi có chuyện gì anh không hiểu, thật sự rất hiếm.

Anh là kiểu người có đầu óc cực kỳ tỉnh táo và thông minh, dễ dàng ghi nhớ mọi chuyện.

Chẳng hạn như, phương ngữ Tô Châu mềm mại đặc trưng, anh không cần nghe kỹ cũng đã có thể đoán được vài từ.

Nhưng anh giả vờ không biết, đưa cô tách trà nóng trong tay, cười khẽ, hỏi: "Em nói gì, anh không nghe rõ?"

Bạch Chỉ bĩu môi buồn bực: "Không nghe rõ thì thôi, em không nói nữa."

Chọc người ta hết vui, anh vừa cười vừa dỗ: "Anh thật sự không nghe rõ mà, nói lại lần nữa nhé?"

Bạch Chỉ nghiêm túc nhìn sắc mặt của anh, nhưng anh cũng không hề né tránh, thoải mái cho cô nhìn ngắm, còn hơi nhướng mày.

"Được rồi." Thấy biểu cảm của anh cũng chân thật, Bạch Chỉ khẽ thở dài, nghĩ có lẽ vừa rồi giọng cô hơi khàn, anh mới nghe không rõ.

Cô tốt bụng nói lại: "Em rất hạnh phúc."

Thật ra thì viết thành chữ cũng rất dễ hiểu, nhưng nói bằng giọng địa phương, lại thay đổi cách phát âm, cũng không còn dễ hiểu nữa.

Cô cố tình nói chậm lại, cho anh nghe rõ từng từ.

Phó Huyền Tây gật đầu, tựa như đã hiểu ra: "À… hình như anh hiểu rồi."

Da mặt Bạch Chỉ nóng lên, trước đây chưa từng thổ lộ thế này, vậy nên cô ôm mặt nhìn anh, trong lòng mang theo bao nhiêu hy vọng: "Vậy anh nói đi, anh có ý gì?"

Cô bé xinh đẹp, vẻ mặt mong chờ, đôi mắt cong cong như trăng khuyết, thật sự khiến người ta nổi hứng trêu chọc.

"Chắc là." Phó Huyền Tây cố tình dừng lại một lát, thấy ánh mắt của cô bé sáng lên một chút, tựa như đang đợi chờ một phần thưởng.

Anh mỉm cười, một bó hoa đột ngột xuất hiện từ sau lưng anh: "Anh sẽ làm em hạnh phúc."

Được rồi, đừng trêu chọc nữa, nếu lát nữa người ta khóc, mình lại phải dỗ dành người ta.

Bạch Chỉ đỏ mặt một lát, sau đó vỗ vỗ gương mặt, kinh ngạc nhìn bó hoa đột ngột xuất hiện, tò mò hỏi: "Hoa này ở đâu ra thế?"

"Anh vừa gọi người mang đến." Phó Huyền Tây đưa bó hoa vào tay cô, thong thả dùng muỗng múc canh đút cô, "Đây là lần đầu tiên anh tặng hoa cho em đấy."

Bạch Chỉ không nghĩ nhiều, tưởng anh đã quên: "Chẳng phải hồi Tết anh đến Nam Thành, đã mua hoa bách hợp cho em sao?"

Phó Huyền Tây đang đút canh, dừng lại một lát: "Lúc đó khác."

Khác chỗ nào?

Anh không nói, cô cũng không hỏi.

–

Sau bữa ăn, họ lại cùng nhau đi xem phim, Phó Huyền Tây không thích người khác la hét quấy rầy, vậy nên đã bao cả phòng chiếu phim, chỉ có hai người họ xem phim.

Xem một bộ phim tình cảm vừa mới ra mắt, tiếc là bộ phim lại quá ngớ ngẩn, Bạch Chỉ không thể xem được nữa, đến nửa phim lại lăn ra ngủ.

Sau đó cô cũng không nhớ rõ nội dung bộ phim là gì, chỉ nhớ nam chính ra đi, nữ chính khóc lên khóc xuống.

Đó là kết cục mà cô đã xem được khi tỉnh giấc trong vài phút cuối cùng của bộ phim, lúc rời khỏi phòng chiếu, cô vẫn còn than thở: "Biên kịch kiểu gì không biết? Đã làm phim tình cảm rồi, cho hai người họ cái kết có hậu cũng không được sao, phải cho người ta chết mới được?"

Phó Huyền Tây buồn cười: "Không phải con gái bọn em đều thích xem thể loại này sao?"

Bạch Chỉ ôm cánh tay anh, đi ra khỏi phòng chiếu, bước vào hành lang tràn ngập ánh sáng.

Là kiểu hành lang mở, gió đêm giữa xuân vẫn còn hơi lạnh.

Làn gió lạnh làm cô tỉnh táo, nhìn mấy vị khách rời khỏi phòng trà phía đối diện, chủ phòng trà chuẩn bị đóng cửa.

Không biết tại sao lại thấy hơi buồn.

Cô dời mắt, lắc đầu: "Không, em không thích, thà là hai người vĩnh viễn không thể bên nhau, dù cho chia xa buồn bã cũng được, hận

thù sâu đậm đến mức cả đời không bao giờ gặp lại nhau cũng được."

"Nói chung là." Cô ôm tay anh chặt hơn, "Chỉ cần người kia sống tốt là được."

"Dù có căm ghét thế nào, vẫn muốn người đó sống tốt sao?"

"Dạ."

Lâu thật lâu về sau, Phó Huyền Tây vẫn nhớ về vẻ mặt chân thành và nghiêm túc của cô bé đêm đó.

Rõ ràng cô xem không đến nửa bộ phim, tâm trạng lại bị ảnh hưởng sâu sắc, thậm chí còn muốn khóc, ôm chặt tay anh, nói:

"Chỉ cần em từng yêu, dù cho sau này không yêu nữa, nhưng nghĩ đến những thời khắc em đã từng yêu người đó, rồi nghĩ đến chuyện người đó ra đi, em vẫn sẽ cảm thấy khó chịu."

"Cho nên…" Cô còn hơi nghẹn ngào, "Chỉ cần người đó sống tốt, em cũng có thể chấp nhận được BE, nhưng em không thể chấp nhận được người đó rời khỏi thế gian này."

Khi đó anh không hiểu, luôn cảm giác cô khó chịu không hẳn là vì kết cục của bộ phim.

Anh chỉ cố dỗ người ta vui, cũng không suy nghĩ sâu xa.

–

Sau quãng thời gian ngọt ngào, Phó Huyền Tây lại phải sang nước ngoài công tác.

Khoảng thời gian này, Bạch Chỉ tự do bình đẳng yêu đương với anh, đã dạn dĩ hơn nhiều, còn dám hỏi anh đi nước nào, đi bao lâu, khi

nào về, có nhớ cô không?

Những câu hỏi này, trước đây cô không dám hỏi.

Đương nhiên, trước đây anh cũng rất ít khi nói với cô chuyện mình đi công tác, bình thường anh sang nước ngoài rồi, cô mới nghe người khác nói.

Phó Huyền Tây rất kiên nhẫn, trả lời từng câu hỏi.

"Anh đến Nhật, không xa đâu, khoảng một tuần là quay về." Anh bận rộn thu dọn hành lý, nhưng vẫn dành thời gian hôn cô một cái, "Đương nhiên là nhớ em rồi."

Dừng một lát, anh lại suy tư: "Em còn bận học, đợi em nghỉ hè, anh sẽ đưa em đến những nơi anh đến."

Bạch Chỉ vui mừng đến mức lao vào lòng anh, quấn quýt hôn hôn.

Phó Huyền Tây bối rối: "Vui vậy sao?"

Cô chỉ cười.

Đương nhiên là vui rồi, mới tháng ba đã tính đến nghỉ hè, còn không đáng để vui vẻ sao?

Chuyện này chứng tỏ, ít nhất trong kế hoạch của anh, luôn có sự hiện diện của cô.

Lên kế hoạch ở bên cô trong tương lai gần.

Hôn xong, Bạch Chỉ không quấy rầy việc của anh nữa, lại trốn vào phòng, bí mật tải ứng dụng học tập, học vài từ tiếng Nhật.

Lúc tiễn anh ra cửa, cô còn lắp bắp khoe khoang mấy câu tiếng Nhật đã học: "道は安全だ (Lên đường bình an)."

Còn nói: “私のことを考えて覚えている” (Hãy nhớ đến em).”

Cuối cùng, cô nhón gót, hôn lên mặt anh, thẹn thùng: “私はあなたが好きです (Em thích anh).”

Vốn dĩ cô muốn nói “Em yêu anh” bằng tiếng Nhật, nhưng lại cảm thấy quá nhiều người nói câu này, vậy nên dứt khoát đổi thành “Em thích anh”.

Phó Huyền Tây không nghĩ cô sẽ làm thế này, ngây người một lát, sau đó khom lưng bế cô, đặt lên tủ giày trước cửa huyền quan, cúi đầu áp trán lên trán cô.

“Câu cuối cùng, em nói gì?” Anh tỏ thái độ học sinh ngoan ham học hỏi, hoàn toàn không tiết lộ chuyện đã học tiếng Nhật từ hồi tiểu học, “Nói lại đi.”

Bạch Chỉ hoang mang: “Anh có hiểu không?”

“Không hiểu.”

“Vậy sao anh không hỏi hai câu đầu nghĩa là gì?”

Phó Huyền Tây không khỏi cong môi, cắn lấy môi cô, bàn tay lại luồn vào chiếc áo cotton của cô: “Anh cảm thấy lời cuối cùng chính là lời quan trọng nhất.”

Bạch Chỉ nghĩ ngợi, cảm thấy cũng có lý, vậy nên cô nghiêm túc lặp lại.

Nhưng người này thật xấu tính, lại tò mò hỏi: “Nghĩa là gì?”

Lời này làm cô gái trước mặt kiêu ngạo hết sức, cô ngẩng đầu, ánh mắt vui vẻ: “Anh muốn học sao? Em sẽ dạy anh.”

“Muốn học, em dạy anh đi.”

Bạch Chỉ thật sự nghĩ anh không hiểu, cứ lặp đi lặp lại mãi, dạy tới dạy lui mấy lần.

Mãi đến khi Quý Dung gọi đến nhắc nhở, nếu không đi thì trễ mất.

Phó Huyền Tây hôn môi cô một cái, sau đó lại ghé vào tai cô thì thầm: “私もあなたが好きです (Anh cũng thích em).”

Giống hệt như cách phát âm của các biên tập viên trên bản tin Nhật Bản mà trước đây từng nghe, cả về cách nhấn nhá và nhả chữ.

Thanh âm của anh trầm thấp cuốn hút, cố tình nhẹ giọng, càng êm tai hơn.

Cao thủ tàn sát lính mới.

Bạch Chỉ sửng sốt đến mức ngây ngốc trước tủ giày ở huyền quan, đợi chiếc xe rời đi, phát ra tiếng vang, cô mới hoàn hồn.

Anh, anh, anh…

Á!

Mất mặt quá đi mất, sao cô lại có thể nghĩ mình vô cùng vĩ đại, còn dám khoe khoang trước mặt anh.

–

Tháng ba qua đi, thời tiết ấm lên.

Bạch Chỉ xem lịch, phát hiện Phó Huyền Tây đã đi được một tuần.

Rõ ràng đã nói đi một tuần sẽ về nước, nhưng khi cô gọi hỏi, anh nói việc ở đó còn hơi rắc rối, phải ở lại thêm mấy ngày nữa.

Bạch Chỉ không làm phiền anh, cực kỳ hiểu chuyện, chỉ làm nũng, bảo anh không được đi tìm tình yêu mới.

"Anh bận lắm, đến giấc ngủ cũng trở thành hy vọng xa vời, làm sao mà tìm tình yêu mới được?" Anh cười, "Vậy chẳng phải đầu óc anh có vấn đề à?"

"Hứ, dù sao cũng không được làm như vậy, anh không đi tìm người khác, mà người khác tìm đến anh, anh cũng không được phép chấp nhận."

Người trong điện thoại bật cười, đồng ý với cô.

Học kỳ này phải đi thực tập vào tháng năm và tháng sáu, lịch học dày đặc, Bạch Chỉ còn không có thời gian tìm việc làm thêm, chỉ làm trong thư viện.

Ngày ngày bận rộn, theo lời Hứa Giai Ngọc nói: "Tớ mẹ nó bận như chó, không biết mình đang làm gì nữa."

Nghĩ tới nghĩ lui, thấy cũng đúng.

Thứ năm, giáo viên đi công tác, phải điều chỉnh lịch học, vậy nên buổi chiều chỉ học hai tiết.

Hứa Giai Ngọc kêu gọi mọi người ra ngoài ăn một bữa, giải tỏa bao nhiêu mệt mỏi mấy ngày qua.

Trịnh Miểu Miểu ngơ ngác ngả người lên bàn, nói không muốn đi.

Rất ít khi cô ấy mệt mỏi thế này, làm người ta lo lắng hết sức: "Cậu sao thế?"

"Không sao, chỉ là…" Trịnh Miểu Miểu hít một hơi, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh, "Tớ chia tay rồi."

“Hả?”

Chớp mắt một cái, ba cô bạn cùng phòng đều bàng hoàng, trong đó có Bạch Chỉ.

Hơn hai năm qua, cô ấy ở ký túc xá, gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, ai cũng thấy rõ, cô ấy thật sự yêu người đó tha thiết.

Trong thời gian đó, họ chia tay mấy lần, nhưng cuối cùng đều quay về bên nhau.

Lần này lại chia tay, nếu cô ấy khóc, mọi người còn nghĩ là bình thường, nhưng cô ấy không khóc, cũng không làm lớn chuyện, bình tĩnh như không có gì xảy ra.

Trịnh Miểu Miểu và Phùng Di nhìn nhau, tựa như đang nói thầm: Chia tay thật sao?

Mấy ngày liền, Trịnh Miểu Miểu như mắc chứng sợ xã hội, ngoại trừ đi học, cô ấy không đi đâu.

Tiết mục nói chuyện điện thoại mỗi tối cũng kết thúc, tắm xong lại lẳng lặng nằm trên giường xem phim truyền hình.

Giống như thất tình, nhưng cũng không giống lắm.

Bạch Chỉ lo lắng, tìm cơ hội đưa cô ấy ra ngoài.

“Cậu thì biết nơi nào vui chứ?” Trịnh Miểu Miểu bĩu môi, “Lúc nào cũng chỉ biết học, còn có thể đưa người khác ra ngoài chơi sao?”

“Theo tớ đi.” Bạch Chỉ không giải thích, chỉ kéo cô ấy đi.

–

Nơi Bạch Chỉ đưa Trịnh Miểu Miểu đến là ——

Sân vận động.

Trịnh Miểu Miểu chống hông, nhìn một vòng quanh nơi quái quỷ này, cuối cùng cũng mất bình tĩnh: "Cậu đưa tớ đến chỗ này à?"

Sắc mặt của cô ấy cực kỳ giận dữ, cực kỳ chống đối, cực kỳ hoang mang.

Bạch Chỉ không quan tâm, kéo cô ấy ra đường chạy: "Chạy một vòng, xem ai chạy nhanh hơn, nếu cậu thắng, cậu yêu cầu cái gì tớ cũng sẽ làm, cái gì cũng được."

"Cái gì cũng được sao?" Trịnh Miểu Miểu nheo mắt nhìn cô, "Bảo cậu rời xa chú nhỏ của tớ được không?"

Thật sự quá đáng, nhưng Bạch Chỉ chỉ cười: "Vậy cậu nhất định phải thua."

"Hứ." Trịnh Miểu Miểu không phục, vượt lên chạy trước, "Hôm nay tớ sẽ cho cậu thua!"

Bạch Chỉ không tuột lại phía sau, nhanh chóng đuổi theo.

Chạy bộ giúp giải tỏa cảm xúc, bất kể là vui hay buồn, tất cả đều sẽ được giải tỏa giữa những hơi thở khi chạy bộ.

Trịnh Miểu Miểu chỉ chạy được nửa vòng.

"Ra bãi cỏ đi." Bạch Chỉ kéo cô ấy ra bãi cỏ, ngồi xuống đối diện với cô ấy, đưa cô ấy một tờ khăn giấy, "Lau nước mắt đi, cái này là giấy tốt đấy."

Trịnh Miểu Miểu không nhịn được nữa, vừa khóc vừa cười, giật lấy khăn giấy: "Cậu xấu tính quá!"

Bạch Chỉ ôm đầu gối, cười: "Sao lại chia tay?"

Rốt cuộc cũng quyết định buông bỏ à?

Trịnh Miểu Miểu lau nước mắt, hít một hơi, nhìn nhóm người gảy đàn guitar ở phía xa xa, ánh mắt bình tĩnh tuyệt vọng.

"Tớ không chịu được nữa, anh ấy không thật sự yêu tớ."

"Cậu biết không, thật ra ban đầu tớ không hề ghét cậu." Nói đến đây, Trịnh Miểu Miểu hít mũi, ngại ngùng cười một cái, "Là vì anh ấy nói, trông cậu rất ngoan, làm người ta muốn che chở."

"Một người kiêu ngạo như tớ, làm sao mà chịu được, đương nhiên là ghét cậu rồi, trẻ con hết sức."

Bạch Chỉ nghe thấy lời này, chỉ muốn cười: "Tớ oan muốn chết, còn chưa nhìn thấy bạn trai cậu trông thế nào, đã bị cậu ghét rồi."

"Vậy…" Trịnh Miểu Miểu bĩu môi, "Tất nhiên là tớ không trách cậu, vậy nên, xin lỗi cậu."

"Không sao."

"Tớ nghĩ kỹ rồi, tớ không thèm quan tâm đến anh ấy nữa." Trịnh Miểu Miểu hít một hơi thật sâu, nắm tay Bạch Chỉ, chân thành nhìn cô, "Bạch Chỉ, chúng ta làm bạn đi."

Bạch Chỉ ngây người.

Chưa từng gặp cảnh tượng kết giao bạn bè mà lại trang trọng như tỏ tình thế này.

Thấy cô không đồng ý ngay, Trịnh Miểu Miểu chớp chớp mắt, sắp khóc: "Tớ biết mà, cậu không muốn."

“Không phải!” Bạch Chỉ gật đầu, “Tớ đồng ý, chúng ta là bạn bè.”

“Thật sao?”

“Tất nhiên.” Bạch Chỉ vỗ lưng cô ấy an ủi, “Đừng buồn, sẽ qua nhanh thôi, cậu sẽ gặp một người cậu thích.”

“Không bao giờ.” Trịnh Miểu Miểu bật khóc, “Không bao giờ.”

“Người như tớ, nhìn thì thấy giàu sang phú quý, gia cảnh tốt, không thiếu cơm ăn áo mặc, tùy tâm sở dục (*), nhưng vậy thì sao chứ?”

(*) Thích gì thì làm nấy, lại còn làm rất dễ dàng.

“Tớ không được tùy tâm sở dục mà yêu đương, đến thời điểm thích hợp, bất kể tớ muốn thế nào thì vẫn phải kết hôn.”

“Người như chú nhỏ của tớ cũng vậy thôi.”

Dù cho đã biết sự thật là như vậy, nhưng nghe thấy lời này, Bạch Chỉ vẫn cảm thấy khó tiếp thu.

Truyện cổ tích đã viết, cô bé Lọ Lem và hoàng tử sống bên nhau hạnh phúc mãi mãi về sau.

Kết cục thật tốt đẹp, khiến người ta khao khát.

Nhưng hiện thực không giống cổ tích.

Thế gian này, mạnh được yếu thua, từ thời xa xưa, người ta đã biết liên kết đồng minh, kẻ mạnh cũng phải ngưỡng mộ kẻ mạnh hơn, ai lại cam tâm tình nguyện buông bỏ tất cả đến đứng dưới đáy xã hội?

Giống hệt thời khắc biệt ly trên sân ga, ai cũng biết sẽ sớm chia xa, nhưng vẫn đắm chìm mãi trong những phút giây còn lại.

Mãi đến khi tiếng tàu xé gió vang lên.

Con tàu tiến vào sân ga, lăn bánh trên đường ray.

Phải làm gì để tìm được nơi dừng chân vĩnh viễn?

Chương 33: Vừa thuần khiết, vừa quyến rũ

Vào cuối xuân, đa số nữ sinh trong trường đều nôn nao chờ đợi đến lúc được mặc váy.

Bạch Chỉ thì không, mỗi ngày đều mặc áo trắng với quần jean xanh, làm mọi người trong ký túc xá tưởng cô chỉ mặc một chiếc quần duy nhất.

Trịnh Miểu Miểu buồn bã một tuần, cuối cùng cũng quyết định thay đổi, xuống giường, giọng điệu hào phóng: "Đừng đến thư viện, tớ đưa cậu đi mua sắm."

Đến trung tâm thương mại Thành Thương Mậu.

Nhờ phước đức của Trịnh Miểu Miểu, Bạch Chỉ không phải chen chúc trên tàu điện ngầm.

Hôm nay Trịnh Miểu Miểu ăn mặc đẹp đẽ, một chiếc váy đen làm nổi bật làn da trắng như tuyết, vừa thuần khiết, vừa quyến rũ.

Lại là một cô gái trẻ tuổi như vậy, khí chất tự tin ngất trời, vô cùng bắt mắt, suốt đoạn đường, không ít người phải ngoái đầu nhìn cô ấy.

"Thấy chưa, con gái cũng cần ăn diện cho đẹp mắt mà." Trịnh Miểu Miểu cười thỏa mãn, kéo tay Bạch Chỉ, chậm rãi dạo bước trên tầng hai của Thành Thương Mậu.

Bạch Chỉ gật đầu: "Thấy rồi, thấy rồi."

"Thất tình thì nhằm nhò gì, tớ xinh đẹp, có tiền, tài giỏi, sao phải buồn vì một người đàn ông không thích mình chứ?"

Bạch Chỉ: "Đúng, đúng, đúng."

"Điều kiện của tớ như vậy, nếu tớ muốn, chẳng phải tớ cũng có thể dễ dàng tìm được người tốt hơn anh ta sao?"

Bạch Chỉ: "Phải."

"Cho nên, đừng sợ thất tình, sau này cậu mà thất tình, cứ gọi cho tớ, tớ đưa cậu đi mua sắm."

Bạch Chỉ: "?"

Được rồi, chỉ cần cô ấy vui vẻ là được, sớm muộn gì cũng phải chia tay, cứ để cô ấy nói đi.

–

Hôm nay Trịnh Miểu Miểu đến đây đốt tiền, đi từ trên xuống dưới Thành Thương Mậu, gặp bao nhiêu cửa hàng quần áo, giày dép, túi xách, nữ trang, cô ấy đều đi vào tiêu tiền, thấy thích cái nào là mua cái đó.

"Cái này, cái này, cái này nữa, gói hết cho tôi đi." Ngón tay thanh mảnh lướt qua một vòng, "Gói cái này nữa, giao đến nhà họ Trịnh đi, có biết nhà họ Trịnh không?"

Ai mà không biết?

Bạch Chỉ hoa mắt, nghĩ, cũng may tiểu thư này không giống trên phim: "Cái này, cái này, cái này, không muốn, mấy thứ khác thì gói lại hết đi."

"Được rồi." Trịnh Miểu Miểu thở ra, nở nụ cười mệt mỏi, đặt cằm lên vai Bạch Chỉ, cọ cọ: "Đi thôi, tớ dẫn cậu đi mua quần áo."

Bạch Chỉ nghe thấy, còn hơi bất ngờ: "Tớ sao?"

“Còn ai nữa?” Trịnh Miểu Miểu bĩu môi, “Chú nhỏ của tớ keo kiệt thật, cậu theo chú ấy, vậy mà chú ấy còn không mua được một bộ quần áo mới cho cậu.”

Bạch Chỉ: “…”

Nghĩ ngợi một lát, lại quyết định giải thích thay anh, tránh ảnh hưởng đến danh tiếng: “Anh ấy đưa thẻ cho tớ, là do tớ không mua đấy.”

Chuyện này là thật, Phó Huyền Tây đưa cho cô một chiếc thẻ, nhưng cô không có nhu cầu, vậy nên vẫn luôn giữ tiền, không tiêu xài gì.

Nhưng sau khi bị Trịnh Miểu Miểu nhắc nhở, cô cũng suy nghĩ lại.

Hình như cô cũng nên ăn diện một chút, để anh không phải mất mặt.

Nghĩ vậy, Bạch Chỉ gật đầu ngay: “Mua đi.”

Trịnh Miểu Miểu búng tay: “Đi thôi!”

Trịnh Miểu Miểu làm cố vấn hình ảnh cho cô, lại yêu thích váy đầm, Bạch Chỉ cũng mua một loạt váy đầm.

Ngoài ra, còn mua không ít giày, túi xách, nữ trang.

Lúc quẹt thẻ, Trịnh Miểu Miểu còn cười một tiếng: “Tớ còn nghĩ, sao lại keo kiệt vậy chứ, hóa ra là đã đưa thẻ cho cậu.”

–

Mua sắm hết cả buổi chiều, trời đã sụp tối, Bạch Chỉ mệt mỏi ngả người trong quán cà phê.

Ghế ngồi trong quán cà phê này không giống nhau, họ ngồi trong khu ghế sofa cạnh cửa sổ, trên ghế sofa là chiến lợi phẩm của hai người họ.

"A, mệt muốn chết." Trịnh Miểu Miểu đá giày cao gót ra, ngồi khoanh chân trên sofa.

Bạch Chỉ cũng mệt, nhưng vẫn còn nhiều năng lượng hơn thiên kim tiểu thư Trịnh Miểu Miểu.

Cô cầm ly nước đá trong tay, nhìn thực đơn một lát, lại đẩy đến trước mặt Trịnh Miểu Miểu: "Cậu có muốn uống gì không, tớ mời cậu."

Trịnh Miểu Miểu không muốn nhúc nhích, chỉ nheo mắt nói: "Cậu mời tớ à?"

Bạch Chỉ nhíu mày, nghiêm túc nói: "Chú nhỏ của cậu mời."

"Mẹ nó…" Trịnh Miểu Miểu chửi bậy, vội vàng ngồi thẳng dậy nhìn thực đơn, "Vậy tớ phải gọi thật nhiều món, để trả thù trước đây chú ấy bắt nạt tớ."

Cô ấy thật sự không nương tay, ngón tay lướt qua từng món, gọi mấy loại cà phê khác nhau, còn gọi thêm mấy loại bánh ngọt.

Ném thực đơn sang một bên: "Tạm thời cứ như vậy trước ——"

Chưa kịp dứt lời đã ngơ ngác, nhìn chằm chằm về phía sau lưng Bạch Chỉ, đôi mắt cũng dần dần u ám.

Bạch Chỉ khó hiểu: "Sao thế?"

Cô quay đầu nhìn, nhưng không thấy gì đặc biệt, ngoại trừ một cặp năm nữ ôm nhau đi về phía họ.

Nếu có điểm nào đặc biệt, thì chắc là chàng trai trông vô cùng đẹp mắt.

Không phải kiểu đẹp mắt đứng đắn, mà là kiểu đẹp mắt nham hiểm xấu xa, là dáng vẻ lãng tử mà mấy cô gái trẻ mộng mơ sẽ thích.

Tóc ngắn cắt tỉa gọn gàng, mặc áo thun trắng và áo khoác jean xanh, cuối chân mày còn có một vết sẹo rất nông.

Hẳn là đang cặp kè cùng cô gái kia, hai người họ cư xử rất thân mật, bàn tay chỉ chực chờ đến thời khắc được luồn vào quần áo người kia.

Bạch Chỉ không ngốc, ngây người hết hai giây, cô nhớ đến phản ứng của Trịnh Miểu Miểu, cũng ít nhiều hiểu ra.

Có lẽ nào, đây là bạn trai cũ mà Trịnh Miểu Miểu vừa chia tay tuần trước?

Vừa định dời mắt, đột nhiên nghe có người tức giận mắng to, Trịnh Miểu Miểu vừa rồi còn ngả người rũ rượi, bây giờ đã lên tinh thần, mang giày cao gót lao đến.

Khí thế đầy mình, trong tay còn cầm…

Không phải chứ, thứ Trịnh Miểu Miểu cầm trong tay, chẳng phải là ba lô của cô sao?

Bạch Chỉ vội vàng đứng dậy, đi theo cô ấy.

Vừa nghe tiếng hét, đã thấy Trịnh Miểu Miểu giơ ba lô đánh lên người hắn.

Tiếng hét là của cô gái kia, mà Trịnh Miểu Miểu còn chưa đụng đến cô ấy.

“Tình cảm hai năm rưỡi, anh lại đối xử với tôi như vậy sao?” Giọng nói của Trịnh Miểu Miểu tràn ngập nỗi tuyệt vọng, “Chúng ta mới chia tay được một tuần mà!”

Hắn không né tránh, chỉ bảo vệ cô gái sau lưng, cắn môi, nhướng mày, bật cười lười biếng châm chọc.

“Cô cũng nói chúng ta đã chia tay, vậy thì cô có tư cách gì?”

“Chúng ta mới chia tay được một tuần thôi! Anh đã qua lại với người khác? Có phải anh đã ngoại tình lâu rồi không?”

Trịnh Miểu Miểu mắng, giơ ba lô đánh hắn thêm mấy cái.

Hắn nhíu mày, không nhịn được nữa, nắm lấy cổ tay cô ấy: “Đừng nổi điên, chia tay thì cũng chia tay rồi, không cần tranh cãi ồn ào làm gì, khó coi lắm, dù sao cô cũng là thiên kim tiểu thư mà.”

“Tôi điên à? Tại sao tôi lại nổi điên chứ? Vậy tôi hỏi anh! Có phải anh đã gian díu với cô ta từ lâu rồi không?”

Giọng điệu của Trịnh Miểu Miểu từ trước đến nay luôn nhỏ nhẹ nũng nịu, bây giờ cũng trở nên giận dữ sắc bén, khiến mọi người trong quán cà phê đều hướng mắt nhìn sang.

Cô gái sau lưng hắn ấm ức nói: “A Hạo, cô ta là ai thế?”

Hắn nắm tay cô ấy, nở nụ cười trấn an: “Đừng sợ, tâm thần đấy.”

Trịnh Miểu Miểu nghe thấy lời này, tức giận đến mức muốn giơ ba lô đánh hắn thêm một cái.

Hắn phản ứng nhanh nhẹn, siết chặt cổ tay cô ấy, cô ấy khó lòng cầm được ba lô, hắn còn hung hăng bẻ tay cô ấy ra sau.

Trịnh Miểu Miểu đau đớn, ba lô văng ra, Bạch Chỉ bắt được.

Hắn cười nhạo: "Đừng nổi điên ở đây, cô giàu như vậy, muốn gì mà không được, đừng dây dưa với tôi nữa được không, nhìn là thấy buồn nôn, soi gương đi, cô không tâm thần đâu, mà cô ——"

Hắn chưa kịp dứt lời, mọi người đã nhìn thấy một cô gái dịu dàng, yên tĩnh, yếu đuối, mặc áo trắng quần jean, nhỏ nhẹ, hiền lành, tức giận cầm ba lô lao đến, đập vào mặt gã kia.

"Anh có phải là đàn ông không?" Cô gái mở miệng mắng, khiến người ta càng có hứng thú theo dõi.

Vốn dĩ chuyện tình cảm ngốc nghếch vớ vẩn thế này rất dễ thu hút sự chú ý của người khác, ba nữ một nam, rất đáng theo dõi.

Người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng ngồi một góc, nhìn thấy chuyện này, chỉ bình tĩnh nâng kính, lẳng lặng làm người qua đường đứng xem.

Đây là lần đầu tiên Bạch Chỉ mắng đàn ông như vậy, tim cô đập thình thịch, tức giận đến mức giọng nói cũng run rẩy.

Cô kéo Trịnh Miểu Miểu ra sau lưng, che chở cho cô ấy, tiếp tục mắng người kia: "Nuôi chó thì nó còn biết trả ơn, nhưng nuôi người như anh còn không bằng nuôi bạch nhãn lang (*), anh là cái thá gì, sao lại mắng người ta tâm thần?

(*) Ý chỉ loại người vong ơn bội nghĩa, tâm địa tàn bạo.

Cô làm như vậy, khiến cả ba người trong cuộc đều hơi hoang mang.

Vốn dĩ cô mang dáng vẻ yếu đuối, dễ bị bắt nạt, đột nhiên hung dữ thế này thì lạ thật.

Người kia sững sờ một lát, nhíu mày, hình như nhớ ra: "Cô không

phải là ——”

“Tôi là ai thì có liên quan gì đến anh? Loại người cặn bã như anh, không xứng đáng quen biết tôi!” Bạch Chỉ mắng lấy mắng để, đến khi hốc mắt nóng bừng, suýt khóc.

Trước đây, cô chưa từng trải qua chuyện này, bây giờ tức giận và sợ hãi đến mức hai tay run rẩy.

Nhưng cô không thể trơ mắt đứng nhìn Trịnh Miểu Miểu bị bắt nạt.

Lần đầu gặp chuyện này, chỉ biết dùng bạo lực.

Trịnh Miểu Miểu cũng phản ứng ngay, bám lên vai Bạch Chỉ, mắng: “Phải đấy! Anh là loại người cặn bã! Tôi mua cho anh bao nhiêu thứ, vung bao nhiêu tiền vì anh, trả lại cho tôi!”

Đám đông bắt đầu chỉ trỏ:

“Hóa ra là ăn cơm mềm (*), chẳng trách sao.”

(*) Đàn ông ăn bám phụ nữ.

“Tiểu bạch kiểm (*) mà còn kiêu ngạo như thế! Không biết xấu hổ!”

(*) Chỉ những chàng trai trắng trẻo, ưa nhìn, sống bám vào người khác hoặc được bao nuôi.

“Thôi đi, tiểu bạch kiểm người ta ít ra cũng phải đẹp mắt, tên này vừa nhìn đã thấy lưu manh, không chừng là PUA (*) con gái người ta đấy.”

(*) Viết tắt của “pickup artist”, chỉ những kẻ thao túng, kiểm soát tâm lý người khác, làm người khác nghi ngờ về những hiểu biết của bản thân mình.

…

A Hạo, chính là bạn trai cũ của Trịnh Miểu Miểu, thấy vậy cũng không nóng mặt, chỉ cười giận một tiếng: "Hai người thật là, kẻ tung người hứng, đừng nghĩ tôi không dám đánh phụ nữ."

Trịnh Miểu Miểu kéo Bạch Chỉ ra sau lưng, ngẩng đầu, ưỡn ngực: "Thử đi."

A Hạo đảo mắt, kéo cô gái phía sau rời đi: "Không quan tâm đến hai người nữa."

"Anh đứng lại đó cho tôi, giải thích rõ ràng đã!" Trịnh Miểu Miểu níu tay hắn.

Một cô gái kiêu ngạo như cô ấy, làm sao chấp nhận người khác đội nón xanh cho mình?

Không làm rõ chuyện này thì không buông tha.

"Có thấy phiền không?" A Hạo nóng nảy hất tay, đẩy cô ấy và Bạch Chỉ ra, "Thật mẹ nó bệnh hoạn, thích tôi đến vậy sao?"

"Được rồi." Hắn cười, chỉ về phía Bạch Chỉ, "Cô bảo cô ấy làm người phụ nữ của tôi luôn đi, hai người cùng nhau hầu hạ tôi."

"Chát!" Bạch Chỉ tát hắn, "Vô liêm sỉ!"

A Hạo nghiêng đầu, chạm vào mặt, cười lạnh: "Trông cô thuần khiết thế mà cũng dữ dội đấy, trên giường cũng dữ dội vậy sao, tôi thích rồi đấy."

Hắn vừa dứt lời, một người đàn ông đột nhiên lao ra, đá vào lưng hắn, đẩy hắn ngã xuống đất.

"Á ——" Cô gái nãy giờ được A Hạo che chở, bây giờ hét to, chạy

đến giúp đỡ hắn, "Sao anh lại?"

"Chắc là chưa chết đâu." Giọng điệu bình tĩnh, còn hơi lạnh lùng.

Họ quay đầu, thấy một người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng, bước về phía này.

Anh ta mặc tây trang màu đen, tỏa ra khí chất mạnh mẽ, khiến mọi người đều vô thức lùi bước nhường đường cho anh ta.

Trịnh Miểu Miểu nhỏ giọng kinh ngạc, níu tay Bạch Chỉ: "Là Bùi Tu Niên!"

A Hạo bị Bùi Quang đá một cước không hề nhẹ, cô gái kia vất vả lắm mới đỡ dậy được, ngồi trên sàn nhà.

Hắn che ngực, giương mắt sói giận dữ nhìn Bùi Quang, muốn đứng dậy đánh anh ta, nhưng không đứng dậy được, lại ho một trận.

Bùi Tu Niên còn không buồn nhìn hắn, đến trước mặt Bạch Chỉ, dáng vẻ nho nhã như cũ: "Có sao không?"

Bạch Chỉ hơi đề phòng anh ta, lùi lại một bước, gật đầu: "Cảm ơn."

Sau đó anh ta mới nhíu mày liếc nhìn A Hạo trên sàn nhà, bĩu môi, trừng mắt: "Cái miệng dơ bẩn thật!"

Bùi Quang hiểu ý, lập tức kéo người kia đi.

Bùi Tu Niên quay đầu, nở nụ cười dịu dàng nhã nhặn: "Hai cô gái đều sợ như vậy, hay là hôm nay tôi mời một bữa được không?"

–

Thay vì ở lại quán cà phê làm trò cười cho thiên hạ, chiến trận chuyển sang nhà hàng Tây cùng tầng đó.

Trịnh Miểu Miểu níu chặt cánh tay của Bạch Chỉ, không tự nhiên lắm, đôi lúc lại nhìn trộm Bùi Tu Niên.

Đùa à, ở Lâm Nghi, ai mà chẳng biết người này đáng sợ thế nào, cô ấy còn muốn sống mà.

Lúc này mới thấy, chú nhỏ xấu tính của cô ấy cũng thật hiền lành nhân từ.

Bạch Chỉ không bất an như Trịnh Miểu Miểu, nhưng cũng không tự nhiên lắm.

Trải qua buổi đấu giá từ thiện ngày đó, cô đứng cùng chiến tuyến với Phó Huyền Tây, cũng đồng nghĩa với việc đối đầu với Bùi Tu Niên.

Ngồi ăn cùng nhau thế này, làm người ta cảm thấy bứt rứt.

Ngược lại, Bùi Tu Niên điềm tĩnh hơn nhiều, tựa như bạn cũ ôn chuyện xưa, rất lịch thiệp, hỏi họ thích ăn gì, gọi món theo ý thích của họ.

Người đàn ông này rất biết chừng mực, không hề vượt quá giới hạn, chỉ ngồi ăn, đôi lúc lại hỏi han vài câu.

Ăn xong, Bùi Tu Niên chủ động đề nghị gọi tài xế đưa họ về trường: "Nhiều đồ đạc như vậy, khó xách lắm."

Trịnh Miểu Miểu cười, kéo Bạch Chỉ chạy đi: " Không cần, không cần, không cần đâu, ông Bùi."

Bùi Tu Niên: "…"

Bạch Chỉ quay đầu, nói tạm biệt: "Cảm ơn, bọn tôi về trường trước."

Bùi Tu Niên cũng không giữ họ lại, lặng lẽ đứng nhìn họ rời đi.

Bùi Quang thấp giọng hỏi: "Tiên sinh, thật sự cố chấp vậy sao?"

Bùi Tu Niên chỉ im lặng mỉm cười, không trả lời.

–

Về đến ký túc xá, Bạch Chỉ vẫn thấy hơi lo lắng, lại gọi cho Phó Huyền Tây.

Chuông reo rất lâu, nhưng không ai trả lời.

Cô tắm xong, anh mới gọi lại: "Nhớ anh à?"

Nghe thấy giọng anh, Bạch Chỉ nhẹ nhõm: "Dạ, anh có nhớ em không?"

"Đương nhiên." Anh cố tình thấp giọng, "Nhớ quá, không ngủ được."

Bạch Chỉ đỏ mặt, cầm điện thoại chạy ra ngoài: "Em đang ở ký túc xá, anh kiềm chế một chút đi."

"Nhớ em thì làm sao kiềm chế được?"

Bạch Chỉ vừa vui vừa xấu hổ, nghĩ đến chuyện quan trọng, lại đổi đề tài: "Hôm nay em gặp Bùi Tu Niên."

Anh dừng một lát, sau đó lại hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Bạch Chỉ kể với anh chuyện xảy ra trong quán cà phê và nhà hàng Tây hôm nay, còn hơi hoang mang, "Em luôn có cảm giác, ánh mắt anh ta nhìn em, giống như anh ta đã biết em lâu lắm rồi."

"Nhưng mà, em chỉ mới gặp anh ta có ba lần, không thân thuộc chút nào."

Người trong điện thoại im lặng một lát, đột nhiên Phó Huyền Tây gọi cô: "Bạch Chỉ."

"Dạ?"

"Từ nhỏ em đã sống cùng bà ngoại sao?"

"Dạ, bà ngoại nhặt em về, em chưa từng gặp người thân nào khác."

Phó Huyền Tây không lên tiếng.

Vào giờ phút này, anh ngồi bên cửa sổ sát đất trong một khách sạn ở Tokyo, nhàn nhã ngắm nhìn nhà nhà lên đèn.

Điếu thuốc kẹp giữa mấy ngón tay, nãy giờ không có người hút, cháy thành một đoạn tro dài, đột nhiên bị gãy, rơi xuống đất.

Anh liếc mắt, tiện tay dụi điếu thuốc vào gạt tàn.

Nghĩ về người phụ nữ chiều nay đã nhìn thấy trên đường, vẫn có cảm giác hơi hoang mang.

Không biết nên nói thế nào, trông hơi giống cô.

Chỉ là, người phụ nữ đó khoác tay chồng, nắm tay đứa con của mình, cả người tràn ngập niềm hạnh phúc.

Một hồi sau, anh nhắm mắt, ngả người, nhẹ giọng nói: "Không có gì đâu, anh chỉ thuận miệng hỏi thôi, ngủ sớm đi, tối mai gặp lại."

–

Chuyến bay của Phó Huyền Tây hạ cánh xuống sân bay vào lúc bảy giờ tối, từ tối hôm qua biết anh trở về, Bạch Chỉ đã vui vẻ phấn khích.

Tình cờ cô không có tiết vào chiều thứ sáu, buổi trưa cũng không ngủ, nhờ Trịnh Miểu Miểu tư vấn phong cách.

Trịnh Miểu Miểu nhìn thấy dáng vẻ tiểu kiều thê (*) của cô, không thể không kéo cô sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "Trước đây tớ chưa hỏi cậu, có phải…"

(*) Cô vợ nhỏ vừa trẻ, vừa đẹp, vừa dịu dàng.

Cô ấy cắn môi, nhíu mày, hình như còn hơi xấu hổ.

Bạch Chỉ hoang mang: "Sao thế?"

"Bỏ đi." Trịnh Miểu Miểu khoát tay, "Hỏi cũng vô ích, chắc chắn là vậy rồi."

Cuối cùng Bạch Chỉ cũng hiểu ra cô ấy định hỏi gì, lại đỏ mặt, gật đầu: "Ừ."

Trịnh Miểu Miểu thở dài, lục lọi đống váy đầm vừa mua hôm qua: "Nếu vậy thì, tìm cách quyến rũ người ta thôi."

Cuối cùng, Bạch Chỉ bị cô ấy chỉnh trang thành dáng vẻ vừa thuần khiết vừa quyến rũ.

Vẫn mặc váy trắng, nhưng trang điểm rất có chiến lược.

Má hồng, phấn mắt, son môi, cả nước hoa, tất cả đều được Trịnh Miểu Miểu kiểm tra kỹ lưỡng.

Bạch Chỉ soi gương, cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Phấn mắt lấp lánh, không phải là để đi trình diễn sao?

Cô rất dễ đỏ mặt, còn đánh phấn má màu cam hồng.

Môi mọng hồng hồng, không phải là trẻ con lắm sao?

Còn nước hoa này nữa…

Bạch Chỉ ngửi cổ tay, mùi ngọt lịm.

"OK, OK." Trịnh Miểu Miểu đeo hoa tai cho cô, hài lòng nhìn ngắm, đặt tay lên vai cô, ghé vào tai thì thầm gì đó.

"Tuy tớ rất muốn khuyên cậu đừng ở bên chú ấy, nhưng tớ biết có khuyên cũng không được, đã như vậy thì, nhân lúc còn trẻ, mau ra ngoài yêu đương hết mình đi."

Mãi đến khi Bạch Chỉ lên xe của Quý Hải, lời của Trịnh Miểu Miểu dường như vẫn còn văng vẳng bên tai.

Đúng là cô còn trẻ, còn thời gian, nhưng anh thì sao?

–

Vẫn đến Nguyệt Mê Tân Độ.

Quý Hải đưa cô đến nơi, sau đó lại lên đường đi đón Phó Huyền Tây.

Dì Xuân dẫn cô vào nhà, rót một ly nước ấm, mỉm cười khen ngợi cô: "Lâu rồi không gặp, A Chỉ lại xinh đẹp hơn rồi."

Ngại quá.

Từ sân bay về nhà cũng tốn nhiều thời gian, Bạch Chỉ không ngồi trên sofa nữa, lại chạy vào phòng làm việc.

Đã có người đến quét dọn Nguyệt Mê Tân Độ, vậy nên phòng làm việc vắng người lâu như vậy mà vẫn không dính một hạt bụi.

Chậu cây phát lộc đã được châm đầy nước, tán lá xanh biếc.

Bạch Chỉ dời chậu cây phát lộc sang nơi khác, lấy một tờ giấy ra, bắt đầu tô tô vẽ vẽ.

Lúc sắp vẽ xong, một thanh âm quen thuộc đột ngột truyền vào tai: "Vẽ gì đấy?"

Không biết có phải vì lâu ngày không gặp hay không, Bạch Chỉ nghe thấy giọng nói của anh cận kề gần bên như vậy, không khỏi rùng mình như dòng điện chạy qua người.

"Em vẽ chậu cây phát lộc." Cô nói, vẽ một nét cuối cùng, đưa cho anh xem, "Anh thấy sao?"

Phó Huyền Tây đã đi đến sau lưng cô, khom lưng, tựa như ôm lấy cả người cô vào lòng, ngắm nhìn chăm chú.

"Hình dáng cũng được rồi, chỉ thiếu một chút sắc thái." Anh cầm cây cọ trong tay cô, vẽ thêm vài đường nét, "Thế này thì sao?"

Bạch Chỉ nghiêng đầu nhìn, đúng thật, sinh động hơn rồi.

"Hay quá!" Cô ngưỡng mộ.

Phó Huyền Tây khẽ cong môi, đặt bút xuống, chóp mũi cọ cọ vào gò má cô: "Thơm quá, giống mùi quả đào, em dùng nước hoa à?"

Bạch Chỉ quay đầu, ôm cổ anh, kéo lại gần: "Anh ngửi lại đi, xem em có dùng nước hoa không."

Phó Huyền Tây rũ mắt, thấy vành tai hồng hồng và chiếc cổ trắng tinh của cô dưới ánh đèn.

Mà đâu chỉ có vậy, cô hôm nay rất khác trước đây.

Mí mắt sáng lấp lánh, tựa như ngàn vì sao rơi vào ánh mắt cô.

Phấn má cam hồng dưới mắt, môi tô son bóng, nhìn bao lâu cũng thấy thu hút vô cùng.

Rõ ràng là vẫn thuần khiết như vậy, đôi mắt vẫn trong trẻo như vậy, nhưng trong đó lại ẩn giấu một chút quyến rũ mê hoặc.

Là dáng vẻ làm người ta muốn hung hăng lao đến bắt nạt cô.

Đột nhiên ánh mắt của anh tối lại, trong đầu nảy ra ý nghĩ gì đó.

Không rõ cô bé này muốn anh ngửi thật, hay là muốn quyến rũ anh.

Nhưng anh thật sự ghé lại gần ngửi thử, chóp mũi hạ xuống dưới vành tai cô.

Ngửi thấy mùi hương trái cây.

Nhưng anh chỉ cười, giả vờ không ngửi ra: "Chà, hình như không dùng nước hoa."

Bạch Chỉ hơi bất ngờ: "Không thể nào, em có dùng mà."

"Anh không ngửi ra, chỉ ngửi thấy mùi ——" Anh dừng lại một lát, ánh mắt hướng về xương quai xanh của cô, "Quả đào của anh tỏa ra mùi hương trái cây vô cùng thu hút."

"Hả?" Bạch Chỉ hơi hoang mang, vô thức vuốt ve cổ tay anh, "Quả đào nào?"

Chớp mắt một cái, Phó Huyền Tây đã nâng cằm cô hôn: "Còn không phải là Bạch Đào sao?" (*)

(*) Bạch đào là quả đào trắng, rất phổ biến ở Nhật Bản. Đoạn này vừa ám chỉ Bạch Chỉ là quả đào, vừa liên tưởng đến chuyến công tác

Nhật Bản của Phó Huyền Tây.

Đúng là cửu biệt thắng tân hôn (*), anh hôn mãnh liệt đến mức, Bạch Chỉ ngồi cũng không vững, phải ngửa ra sau, hai tay nắm chặt áo sơ mi trắng của anh, tránh bị ngã.

(*) Xa cách lâu ngày còn mang đến cảm xúc sâu đậm hơn tân hôn.

Sau nụ hôn dữ dội dài đẳng đẵng, anh ghé vào tai cô thì thầm: "Anh còn một câu tiếng Nhật muốn dạy em, em có muốn học không?"

"Câu gì?"

"だ め (Không, không được, không muốn)."

———————

P/s: Trước đó có nói Bùi Tu Niên cùng thế hệ với ba của Phó Huyền Tây, vậy nên Trịnh Miểu Miểu mới gọi Bùi Tu Niên là ông Bùi á.

Chương 34: Nhịp tim đồng điệu

Một giờ sáng, Nguyệt Mê Tân Độ rất yên tĩnh, làm người ta an lòng.

Một đêm cuối xuân, có cảm giác rộn ràng chào đón mùa hè.

Lành lạnh, nhưng là hơi lạnh khiến người ta hưởng thụ, tựa như bước lên lớp tuyết rơi đầu mùa đông.

Dẫu biết là lạnh buốt, nhưng vẫn cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Lại là một đêm trăng tròn, ánh trăng sáng ngời treo trên trời cao, rèm cửa mở ra, ánh trăng tỏa bóng vào phòng ngủ lộn xộn.

Cửa kính ban công chưa đóng chặt, gió đêm lướt vào, thổi rèm cửa đong đưa.

Trên mặt tường bên kia, ánh trăng tạo nên hai chiếc bóng.

Giống như ra trận, tay trong tay tiến về phía trước, giống như phút cuối mất đi lớp phòng thủ, tay không đánh giặc, giống như trời đổ cơn mưa giữa hoàng hôn mùa xuân.

Sau đó, mưa rơi xuống biển sau, tàu thuyền cập bến.

Thanh âm sóng biển lắng đọng lại lưu luyến vô tận.

Bàn tay Bạch Chỉ nắm chặt ga giường lụa, dần dần thả lỏng, ngón tay thon dài trắng trẻo của cô cũng chuyển thành màu hồng xinh xắn.

Vừa mới nhúc nhích, đã bị người ta nắm trọn bàn tay.

Không giống như cô, bàn tay đó ấm áp, bao bọc toàn bộ bàn tay cô.

“Không, em không làm được nữa đâu…” Cô sợ hãi co người lại, giọng nói còn hơi nức nở.

Nghe thấy tiếng cười thỏa mãn của người đàn ông: “Nghĩ gì thế?”

Anh nói xong, cô đã cảm thấy đầu ngón tay mình ấm áp, sau đó anh hôn lên tay cô.

Bạch Chỉ cong ngón tay, lại cảm giác lành lạnh, hình như có gì đó luồn vào.

Dưới ánh trăng, cô nhẹ nhàng giơ tay, phát hiện ra một chiếc nhẫn.

Không như trước đây, chiếc nhẫn lần này rất vừa vặn trên ngón áp út của cô.

Cảm giác sửng sốt qua đi, cuối cùng cô cũng phản ứng: “Lần này không to không nhỏ, rất vừa vặn, nhỉ?”

“Lần này mà không vừa nữa, chẳng phải là quá đáng lắm sao?”

“Vậy làm sao anh mua được đúng kích cỡ thế?” Bạch Chỉ trở mình, nép vào ngực người sau lưng, cảm thấy hơi nóng, lại lùi lại một chút, “Chưa thấy anh đo bao giờ.”

Phó Huyền Tây đặt tay lên lưng cô, kéo cô vào lòng, cái chạm nhẹ nhàng như dương chi ngọc, làm người ta lưu luyến vấn vương.

Giữa ánh trăng, anh cúi đầu nhìn vào ánh mắt dịu dàng của cô.

Thật khó cưỡng lại, lại nhẹ nhàng hôn bên tóc mai ươn ướt của cô.

“Đêm nọ em đang ngủ, anh động tay động chân một chút.”

Giọng điệu bình thản ung dung như vậy, không khác nào đang hỏi

tối nay ăn gì.

Nghe thấy lời này, trái tim Bạch Chỉ lỡ mất một nhịp.

Bởi vì giây phút đó, cô không biết rõ sự tình.

Thừa dịp bạn gái ngủ say, anh vụng trộm ghi nhớ kích thước ngón tay cô, lúc đi công tác, lại mua một chiếc nhẫn vừa vặn hoàn hảo.

Lúc họ gặp lại nhau, anh cũng không đưa ra, đợi đến lúc gần gũi thân mật xong, vào thời khắc ấm áp dịu dàng nhất, anh lẳng lặng tự mình đeo vào tay cô.

Anh là bạn trai hoàn hảo như vậy.

Nhưng cũng vì như vậy, lại làm người ta cảm thấy người bạn trai này thật vô vọng.

Đó là đáp án tiêu chuẩn, vĩnh viễn gần bên, nhưng lại không thể nói thành lời.

Ngón cái và ngón trỏ bên tay trái của Bạch Chỉ liên tục vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út bên tay phải của cô, đột nhiên trong lòng cô xuất hiện một mộng tưởng không hồi kết.

Cũng có một ngày nào đó, thật sự khao khát mình mang xuất thân cao quý.

Như vậy thì, đoạn tình cảm ngọt ngào này cũng không còn vô vọng.

–

Ngày cuối cùng của tháng sáu là sinh nhật Bạch Chỉ.

Vừa mới hoàn thành một tháng rưỡi thực tập, chương trình học cũng gần như kết thúc, chỉ còn chờ kỳ thi cuối kỳ.

Hai ngày trước sinh nhật cô, bạn cùng phòng bàn bạc xem nên mua quà gì cho cô.

Hứa Giai Ngọc nằm trên giường, lướt ứng dụng mua sắm: "Chúng ta mua bánh đi, nghĩ xem hôm đó sẽ đi ăn món gì, dạo này sống khổ quá, ra ngoài ăn một bữa thật ngon nhé?"

Phùng Di gật đầu đồng ý: "Cũng được, nhưng đây là sinh nhật cuối cùng của A Chỉ ở trường, hay là chúng ta mua một bó hoa? Dù sao giờ này năm sau, cũng chưa chắc họp mặt đông đủ thế này."

Hứa Giai Ngọc mím môi, quyết định: "Cứ làm như cậu nói đi."

Hai người họ đều nhìn về phía Trịnh Miểu Miểu: "Miểu Miểu, cậu nghĩ sao?"

Trịnh Miểu Miểu đang nằm trên giường soạn tin nhắn WeChat, khoát tay: "Hai cậu quyết định đi, tớ thế nào cũng được."

"Được rồi, cứ quyết định như vậy trước đi, đừng cho A Chỉ biết, để cô ấy bất ngờ."

Trịnh Miểu Miểu đưa ngón trỏ gãi mũi, cắn môi, cuối cùng cũng gõ xong tin nhắn WeChat: [Chú nhỏ, hai ngày nữa là sinh nhật của Bạch Chỉ, chú nhớ chuẩn bị quà cho cô ấy.]

Hít một hơi, gửi đi.

Trịnh Miểu Miểu khóa màn hình, cầm máy tính bảng, chọn quà trên cửa hàng online.

Cô ấy không rõ Phó Huyền Tây có biết sinh nhật của Bạch Chỉ không, cũng không rõ mình gửi tin nhắnWeChat như vậy có phải là đang xen vào chuyện của người khác không.

Nhưng mà cô ấy nghĩ, sớm muộn gì họ cũng chia tay, chi bằng nhân lúc chưa chia tay, mang một chút hạnh phúc đến cho Bạch Chỉ.

Dù cho sau này nhớ lại sẽ muốn khóc, còn hơn đau đớn tuyệt vọng mãi không buông.

–

Thật ra Bạch Chỉ cũng không có thói quen ăn mừng sinh nhật, vậy nên cũng không biết ăn mừng thế nào.

Cô chưa từng gặp mẹ mình, không biết tại sao mình bị bỏ rơi, cũng không có cảm xúc đặc biệt vào Ngày của Mẹ.

Chẳng qua chỉ là lời nhắc nhở, cô lại lớn thêm một tuổi.

Nhưng năm nay thì khác.

Trước khi kết thúc tuổi hai mươi, cô đã tìm được người đàn ông mà năm mười ba tuổi mình yêu thầm, vun đắp một mối quan hệ gắn bó cùng anh.

Đây nhất định là kỷ niệm đáng giá của tuổi đôi mươi.

Nhưng nên ăn mừng thế nào đây?

Bạch Chỉ chưa từng thực hiện lễ nghi nào, trí tưởng tượng hạn hẹp cũng không cho cô ý tưởng nào.

Buổi trưa, thư viện vẫn đông đúc, nhiều người trả sách, sách chất đống dưới lầu.

Bạch Chỉ đẩy xe hết lần này đến lần khác, xếp mấy quyển sách lên kệ.

Chỉ còn lại một quyển, cô cầm lên, định xếp lên kệ, đột nhiên bị thu

hút.

Bìa sách chữ trắng nền đen, cực kỳ đơn giản, trắng đen rõ ràng.

Tựa đề quyển sách chỉ có một từ: "Brahma."

Bạch Chỉ tò mò mở ra, bên trong có rất nhiều tranh ảnh đẹp mắt.

Thật ra đó là một quyển sách liên quan đến hình xăm.

Bạch Chỉ đóng quyển sách lại, xếp lên kệ.

Ra khỏi thư viện, một giờ rưỡi chiều, mặt trời hơi nóng, hàng liễu rũ bên bờ hồ nhân tạo gục đầu ảm đạm.

Bạch Chỉ định lấy dù ra, tự dưng phát hiện cổ tay dính bụi.

Hôm nay thư viện bị cắt nước, cô không thể rửa tay.

Mấy hạt bụi cũng thật thông minh, tạo nên hình thù như bọ cạp.

Bạch Chỉ lấy khăn giấy lau tay, đột nhiên nhớ đến "Brahma".

Hình xăm sao?

Hai mắt Bạch Chỉ sáng rỡ, tựa như đã tìm ra lễ nghi cần thực hiện, là thứ gì đó kỷ niệm tuổi đôi mươi.

–

Gần trường có một tiệm xăm, tên "Vân Lai", trước đây Bạch Chỉ đã đi ngang qua nơi này mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô bước vào.

Bày trí rất đẹp, có lẽ là trùng hợp, đúng lúc không có khách.

Thợ xăm mình là một anh trai rất ưa nhìn, thấy cô bước vào, anh ta cũng không buồn để tâm: "Tìm ai à?"

Bạch Chỉ nhìn quanh, lắc đầu: "Không có, tôi muốn xăm."

"Hả?" Chàng trai hơi bất ngờ, nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, "Cô? Xăm? Trẻ vị thành niên không được xăm đâu."

Chẳng trách sao chàng trai ngạc nhiên như vậy, trông mặt mà bắt hình dong vốn là bản năng của con người.

Hôm nay Bạch Chỉ mặc một chiếc váy cotton trắng đơn giản, vì còn phải đi làm trong thư viện, cô cũng không trang điểm, tóc buộc đuôi ngựa, làm cô trông không khác nào học sinh cấp ba.

Cô đưa chứng minh thư cho anh ta xem: "Hai ngày nữa là tôi hai mươi mốt rồi."

Anh trai: "…"

Sau một hồi thương lượng, Bạch Chỉ cũng được xăm hình bọ cạp.

Vị trí này vừa khéo, là xương bả vai bên trái.

Rất gần trái tim cô.

Hơi đau một chút, nhưng cũng không đến nỗi không chịu được.

Anh trai này trò chuyện cùng cô: "Cô gái hiền lành như vậy, xăm làm gì? Thất tình à?"

Bạch Chỉ nghiến răng nghiến lợi chịu đau: "Không phải, tôi muốn tạo kỷ niệm."

Anh ta bật cười: "Kỷ niệm tình yêu đã chết à? Không phải đấy chứ?"

Bạch Chỉ không thèm nói chuyện tiếp với anh ta.

Tay nghề của anh ta rất tốt, Bạch Chỉ quay đầu, nhìn vào gương, thấy một con bọ cạp sống động trên bả vai trái.

Phó Huyền Tây thuộc cung Bọ Cạp.

Cô muốn lưu giữ ký ức về anh, vĩnh viễn ôm lấy, cảm nhận nhịp đập trái tim.

Muốn lùi về phía sau, giống như họ, là bóng và hình, đi ngược hướng nhau.

–

Đến ngày sinh nhật, cảm giác xăm mình đau đớn đã giảm đi nhiều, tựa như không có chuyện gì xảy ra.

Buổi sáng thức dậy, bạn cùng phòng đều đã ra ngoài.

Bạch Chỉ cảm thấy hơi thất vọng, cứ tưởng sẽ nhận được lời chúc mừng sinh nhật.

Thất vọng đến mức không đến thư viện, ở lại ký túc xá học bài đến trưa.

Đúng lúc vừa định xuống nhà ăn ăn trưa, đột nhiên cửa phòng ký túc xá mở ra, ba cô bạn cùng phòng ùa vào.

"Surprise!" Hứa Giai Ngọc là trưởng phòng ký túc xá, cô ấy cầm bánh trên tay, bước vào trước.

Phùng Di đưa hoa cho cô: "Chúc mừng sinh nhật!"

Trịnh Miểu Miểu vào cuối cùng, hai tay dâng cho cô một chiếc túi giấy: "Đảm bảo cậu sẽ hài lòng!"

Bạch Chỉ ngây người một lát, hai mắt ngấn nước, cô cúi đầu chớp chớp mắt, lại ngẩng đầu cười với họ: "Các cậu làm gì thế…"

"Đương nhiên là mừng sinh nhật cậu rồi!"

"Cậu tưởng bọn tớ quên à? Đùa sao, làm gì có chuyện đó!"

Trịnh Miểu Miểu đưa Bạch Chỉ một chiếc máy tính bảng, giọng điệu vẫn kiêu ngạo: "Cậu là bạn của Trịnh Miểu Miểu tớ đây, làm sao có thể không sở hữu công cụ xem phim được chứ?"

Buổi trưa lại đến một nhà hàng đắt tiền ăn mừng, ba cô bạn chia tiền với nhau, không để Bạch Chỉ phải lo nghĩ gì cả.

Bốn người họ vui vẻ chụp ảnh nhóm, sau đó lại vui vẻ đi xem phim.

Vốn dĩ Hứa Giai Ngọc lên lịch ăn tối cùng nhau, nhưng Trịnh Miểu Miểu kiếm cớ, nói buổi tối không rảnh, vậy nên bữa ăn mới dời lên buổi trưa.

Đùa à, chẳng phải buổi tối còn chừa lại thế giới riêng cho người ta sao?

–

Bộ phim kết thúc, Phó Huyền Tây gọi đến: "Xem phim xong chưa?"

"Dạ rồi." Bạch Chỉ cười khẽ, trả lời anh, sau đó mới nhận ra có gì đó không đúng, "Sao anh biết bọn em xem phim?"

"Cái gì mà anh không biết?"

Bạch Chỉ: "…"

Thật ra cũng có.

Cô hơi chột dạ, nhún vai một cái, tự hỏi khi nhìn thấy hình xăm, anh sẽ phản ứng thế nào.

Ra khỏi rạp phim, Trịnh Miểu Miểu kéo Hứa Giai Ngọc và Phùng Di về trường trước, Bạch Chỉ đứng dưới lầu rạp phim chờ vỏn vẹn hai phút, một chiếc Aston Martin đã dừng bên cạnh cô.

Cô cúi người mở cửa xe, nhưng còn chưa kịp chạm vào, cửa xe đã mở ra, Phó Huyền Tây ra hiệu cho cô lên xe.

Hôm nay cô vội vàng ra ngoài, chỉ trang điểm nhẹ, mặc váy trắng tinh khôi, còn ôm nửa hộp bắp rang trong ngực.

Dáng vẻ rất ngoan ngoãn.

"Anh ăn không?" Cô đưa nửa hộp bắp rang về phía anh, "Ngon lắm."

Phó Huyền Tây lần mò vào hộp bắp rang, còn hơi dùng sức, lục lọi: "Hôm nay có vui không?"

"Dạ vui." Bạch Chỉ nở nụ cười, hai mắt sáng ngời, cong cong như trăng khuyết giữa đêm, "Em chưa từng có ngày sinh nhật vui vẻ như hôm nay."

Cô bất chợt dừng lại, nhỏ giọng nói: "Anh có biết hôm nay là sinh nhật em không?"

"Em nghĩ sao?" Phó Huyền Tây mỉm cười nhìn cô.

Bạch Chỉ thở dài: "Em cũng chưa nói với anh, chắc là anh không biết, thôi xong, em không có quà rồi."

"Phải, anh không biết." Phó Huyền Tây gật đầu đồng tình với cô, "Em không có quà rồi, phải làm sao bây giờ?"

Quý Hải ngồi trước lái xe, không khỏi bật cười một tiếng, Phó Huyền Tây nghiêm mặt nhìn anh ta, anh ta chỉ ho khẽ, quay lại trạng thái nghiêm túc trước đó.

Bạch Chỉ nhìn Phó Huyền Tây, vừa xấu hổ, vừa giận dỗi: "…"

Muốn nói gì đó, nhưng lại do dự, muốn trách anh, nhưng sợ nói ra, Quý Hải còn cười lớn hơn.

Thấy cô đáng yêu như vậy, Phó Huyền Tây chỉ mỉm cười, cô bé đáng yêu đến mức, anh không thể không vươn tay xoa đầu cô.

–

Lúc hai người họ đến nơi, Bạch Chỉ mới nhận ra, không chỉ có hai người họ.

Trong khách sạn của gia đình Thẩm Tư Ngôn, bạn bè của anh đã có mặt từ sáng sớm, đợi chúc mừng sinh nhật cô.

Màn đêm đã buông xuống, đi ra bãi cỏ phía sau sảnh khách sạn, hoa tươi trải đầy đường, điểm xuyết ánh đèn đủ màu sắc, bóng bay đủ mọi hình thù bay giữa không trung.

Gió đêm thổi bay hơi nóng ban ngày, gió mát quẩn quanh, không khí tràn ngập hương thơm của vô số loại hoa.

Dây leo quấn quanh gốc cây, hoa nở rộ dọc con đường đến ngôi nhà kính ở trung tâm bãi cỏ.

Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên ở bên trong giúp bày trí, đôi lúc lại cãi cọ mấy câu, chỉ có đại gia Trịnh Tinh Dã ngồi vắt chân, nhìn Phó Huyền Tây dẫn Bạch Chỉ đi về phía này.

Đèn hoa tỏa sáng lối đi, ánh đèn chiếu sáng gương mặt cô bé đang tươi cười rạng rỡ.

Trông vô cùng hạnh phúc, đi hai bước lại vui vẻ quay sang nắm tay người ta, từ góc này chỉ thấy được một bên mặt.

Suối tóc dài đen mượt buông xõa, mặc một chiếc váy trắng tinh khôi, để lộ đôi chân mảnh mai, mang một đôi giày búp bê trắng.

Đi hai bước, mắt cá chân thon nhỏ lại vô tình chạm vào nhau, lảo đảo một chút, không khác nào tiên nữ khiêu vũ giữa màn đêm.

Trẻ trung, xinh đẹp, giống hệt như Thịnh Vũ năm mười tám tuổi ở nơi ký ức sâu thẳm.

Tần Trạch Nguyên và Thẩm Tư Ngôn cũng đến gần nhìn ngắm, một cặp trai xinh gái đẹp, chỉ cần dạo bước như vậy cũng khiến người ta cảm thấy thật đẹp đôi.

Cô gái xinh xắn đáng yêu, người đàn ông điềm tĩnh, cưng chiều.

"Hình như anh Tây nhà tôi thích thật rồi." Thẩm Tư Ngôn chậc lưỡi hai tiếng, nhận xét.

Tần Trạch Nguyên hơi lo lắng: "Đúng là thích thật, nhưng gia đình cậu ấy… còn nhà họ Thịnh…"

Trịnh Tinh Dã kêu một tiếng: "Hai người quan tâm nhiều chuyện như vậy làm gì, người ta yêu đương cũng đâu có đụng chạm đến hai người."

"Mẹ nó, trước đây ai nói sẽ cướp lấy?" Thẩm Tư Ngôn vỗ vai Trịnh Tinh Dã, "Đâu phải là cậu đâu, đúng không? Là con chó nào nhỉ?"

Tần Trạch Nguyên cúi đầu quan sát Trịnh Tinh Dã, Trịnh Tinh Dã lại dán mắt vào Bạch Chỉ.

"Bỏ đi, thật khó tìm được người mình thích, cũng chưa chắc sẽ bên

nhau dài lâu, làm việc thiện tích đức vậy, dây dưa vào làm gì?”

Trịnh Tinh Dã duỗi lưng, dáng vẻ thờ ơ: “Tôi đợi hai người họ chia tay.”

Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên ngây người.

“Mẹ nó…”

“Có phải là con người không?”

–

Bởi vì từ nhỏ đã phải kiên cường, thật ra tâm lý của Bạch Chỉ chín chắn hơn bạn bè đồng trang lứa, chỉ là vào lúc được người ta yêu thương thế này, cô mới vô thức biến thành một cô bé.

Cô ngẩng đầu nhìn Phó Huyền Tây, nở nụ cười ngọt ngào: “Anh nói không biết sinh nhật em, vậy anh chuẩn bị cái này cho ai thế?”

Phó Huyền Tây khẽ cong môi, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra: “Không phải anh chuẩn bị.”

“Vậy thì là ai?”

Cô vừa dứt lời, Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên đã cầm pháo giấy phun lên người họ, kim sa và ruy băng đầy màu sắc tràn ngập bầu trời.

“Chúc mừng sinh nhật!”

Phó Huyền Tây hất cằm về phía họ: “Họ đấy.”

Bạch Chỉ đưa tay cản pháo giấy, một dải ruy băng vương trên tóc cô, bị Phó Huyền Tây lấy đi.

“Cảm ơn.” Cô mỉm cười với Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên.

Cũng không còn cảm giác lạ lẫm câu nệ, mà rất tự nhiên, ngọt ngào, chỉ nhìn thôi cũng thấy vui vẻ.

“Này, này, này!” Giọng Trịnh Miểu Miểu phát ra từ phía xa xa, “Sao có thể quên tớ chứ!”

Mọi người quay đầu nhìn, thấy Trịnh Miểu Miểu mặc váy đỏ, đã tháo giày cao gót, chân trần chạy về phía họ, trên tay cầm giày cao gót.

Tần Trạch Nguyên nhìn thấy, vội vàng chạy qua, còn chưa kịp đến gần, đã nghe anh ta mắng: “Không đi chậm lại được à?”

“Chú thì biết gì chứ!” Trịnh Miểu Miểu lớn giọng mắng anh ta, “Tôi bỏ bạn cùng phòng giữa đường, sợ không kịp đến đây, mệt muốn chết.”

Vừa nói vừa đá anh ta: “Quỳ xuống cõng tôi qua đó đi!”

“Không biết già trẻ lớn bé gì cả, lên đi.”

Hai mắt Bạch Chỉ sáng rỡ, cảm giác là lạ.

–

Ban đầu chỉ có vài người họ, nhưng sau đó, không biết tại sao ngày càng đông người tham gia, ngôi nhà kính không đủ sức chứa nhiều người như vậy, vậy nên họ chuyển sang Đại Vũ.

Nhóm người tụ tập, gọi thêm mấy người, cuối cùng, hình như ai ở Lâm Nghi cũng được gọi đến đây.

Có mấy người vốn dĩ không biết tối nay tụ tập làm gì, lại có người nói: “Này, tối nay là sinh nhật bạn gái nhỏ của Phó tiên sinh đấy.”

“Bạn gái sao? Là người mà anh ta yêu à?”

“Chắc vậy, hình như rất được cưng chiều, không thấy ông chủ Trịnh, Thẩm thiếu gia và Tần công tử đều bắt tay vào chuẩn bị hay sao? Không phải yêu đương thì làm gì được ưu ái như vậy?”

“Nhớ rồi, không phải lúc buổi đấu giá từ thiện lần trước kết thúc, cô ấy tranh cãi với Bùi Tu Niên sao?”

“Con gái nhà nào thế, có phải đối tượng kết hôn không? Không thể nào, tôi chưa từng gặp cô ấy, cũng không biết rõ cô ấy, nhà nào mà giấu con gái kỹ thế?”

“Trông không giống thiên kim tiểu thư nhà nào cả, nghe nói là…”

Đại Vũ quá rộng, Bạch Chỉ không nghe thấy những người kia nói gì, mấy người bên cạnh thì không dám bàn tán như vậy.

Cô chỉ hơi hoang mang trước khung cảnh này, trong lúc mọi người vui chơi, cô lại giật giật góc áo của Phó Huyền Tây.

Phó Huyền Tây ghé lại gần, hỏi: “Sao thế?”

Bạch Chỉ sắp lên cơn sợ xã hội: “Nhiều người quá, họ đến đây để ăn mừng sinh nhật em sao?”

Phó Huyền Tây cũng đau đầu hết sức: “Người này gọi người kia đến, dù sao cũng là sinh nhật em, quan trọng nhất là em thấy vui, mặc kệ họ.”

Bạch Chỉ gật đầu, rất hiểu chuyện: “Dạ, vậy khi nào chúng ta về nhà?”

Phó Huyền Tây cầm ly rượu, đưa tay chạm vào trán cô: “Mệt à?”

Cũng không phải là mệt, chỉ là: “Muốn ở bên anh, chỉ hai chúng ta.”

“Vậy về nhà thôi.” Phó Huyền Tây đặt ly rượu xuống, kéo cô đi.

“Anh không cần chào họ sao?”

“Quan tâm bọn họ làm gì?”

Hôm nay Từ Lẫm vô cùng bận rộn, đến tận phút cuối, anh ta mới nghe tin tối nay phải tiếp đón một nhóm khách rất đông, lại còn miễn phí, anh ta sắp xếp từ trên xuống dưới, mệt rã rời.

Cuối cùng cũng được ngồi nghỉ một chút, lại thấy ông chủ nhà mình kéo cô gái nhỏ xuống cầu thang, anh ta sợ hãi, còn tưởng mình làm gì đó không hay, lập tức đứng dậy chào họ.

Kết quả là, người ta còn không buồn nhìn, kéo cô bé chạy ra, không khác nào đang bỏ trốn.

Từ Lẫm đứng đó ngây ngốc, đây có phải là ông chủ mà chuyện gì cũng không để tâm, thờ ơ lạnh nhạt của mình không?

Sảnh chính có trần rất cao, có đèn pha lê sang trọng, cột nhà làm từ bạch ngọc, trên tường có bích họa phương Tây và mấy bức phù điêu, giống hệt một mê cung.

Người đàn ông áo sơ mi trắng kéo một cô gái mặc váy lụa trắng, tiến vào màn đêm.

Gió đêm vẫn thổi, tóc đen dài và chiếc váy lụa trắng nhẹ nhàng phấp phới giữa làn gió, áo sơ mi trắng cũng rung động theo làn gió đó.

Vóc dáng và chiều cao của hai người họ vô cùng khác biệt, nhưng nhìn qua vẫn thấy cực kỳ xứng đôi.

Từ Lẫm mở miệng, nuốt lại mấy lời anh ta định nói.

Rất lâu về sau, anh ta vẫn nhớ cảnh tượng này.

Bởi vì, đó là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Phó tiên sinh ngày ngày tĩnh lặng suy tư, lại mang một hơi thở tươi mới như vậy.

Một phút trước, trong thang máy, Bạch Chỉ nắm chặt tay Phó Huyền Tây, không dám nhìn anh.

Phó Huyền Tây tò mò: "Sao thế?"

"Em…" Cô bé né tránh ánh mắt anh, chỉ nhìn gương mặt e thẹn của mình phản chiếu trên thang máy, "Hôm nay, anh yêu em nhiều một chút được không?"

Phó Huyền Tây: "…?"

"Chính là, tình yêu mà em khắc cốt ghi tâm, vĩnh viễn không quên ——"

"Ding ——" Thang máy mở ra.

Phó Huyền Tây nắm cổ tay cô, bước đi thật nhanh: "Em đừng hòng cầu xin anh buông tha."

Người như anh, đứng giữa thế gian thiên biến vạn hóa mà vẫn trầm lặng, điềm tĩnh.

Vậy mà, chỉ vì cô gái yêu dấu của mình thẹn thùng mời gọi, vạn vật đều trở nên hỗn loạn, nhịp tim của họ đồng điệu với nhau.

Chương 35: Trái tim cũng đau

Quý Hải được tan làm sớm, đỗ lại chiếc xe dưới tán ngô đồng bên ngoài Đại Vũ.

Ánh đèn đường len lỏi qua tầng tầng lớp lớp lá ngô đồng, chỉ chừa lại một chút ánh sáng nhàn nhạt, làm nơi này trông hết sức mịt mờ.

Bạch Chỉ không ngờ sẽ bị Phó Huyền Tây nắm tay chạy đi, đuổi theo anh thật sự rất mệt, lại còn hết hơi.

Còn chưa kịp lấy hơi, đã bị ném vào trong xe, ghế xe đàn hồi lại.

Một bóng dáng bao phủ xuống, cửa xe bị đóng mạnh.

Hơi thở vừa vào miệng đã bị người ta lấy đi.

Bạch Chỉ kêu một tiếng, chống tay lên ghế, ra sức lùi lại, cố tìm điểm tựa để không bị ngã.

Nhưng người đàn ông từng bước ép sát, giữ cằm cô hôn, chớp mắt một cái, hình như váy của cô cũng bị kéo lên.

Khoang miệng tràn ngập vị whiskey của đối phương, làm người ta không uống rượu mà vẫn say.

Không biết nụ hôn kéo dài bao lâu, nhưng lúc sắp ngạt thở, cô véo anh một cái, nụ hôn mới kết thúc.

Phó Huyền Tây đưa tay chạm vào gò má cô, chóp mũi chạm vào chóp mũi của cô, hơi thở dây dưa, lúc anh mở miệng lên tiếng, môi anh lại chạm vào môi cô: "Em thật là, rất cuồng nhiệt."

Lúc nói lời này, anh còn thở hổn hển, lồng ngực phập phồng, yết

hầu trượt xuống, ngồi trong xe tối tăm mịt mù, càng khiến anh trông quyến rũ mê người hơn.

Bạch Chỉ đưa tay, chậm rãi ghé vào.

Áo sơ mi trắng thoát khỏi quần tây và thắt lưng, từng chút, từng chút buông lỏng hơn.

"Em chỉ cuồng nhiệt với anh thôi." Cô nói, thanh âm nhỏ nhẹ khàn khàn, còn chưa kịp lấy hơi, giọng nói run rẩy, cô ngẩng đầu, cắn vào khóe môi anh.

Hai từ cuối nhẹ như làn hơi, tựa như thì thầm: "Anh trai."

Nghe những lời này, trong lòng Phó Huyền Tây rung động như một dòng điện chạy qua, hai mắt tối tăm như thủy triều dưới đáy biển sâu.

Cổ họng khô rát, anh không nói, chỉ đưa tay giữ chặt.

Bạch Chỉ đang nghĩ đến hậu quả, nhưng đột nhiên anh làm như vậy, cô cũng không khỏi co người lại.

Lái xe thật khó chịu, Phó Huyền Tây còn nghĩ, lẽ ra không nên cho Quý Hải tan làm sớm, bây giờ lái xe cũng không khác nào tra tấn.

Nhưng nhìn qua kính chiếu hậu, thấy cô bé toát ra bao nhiêu quyết rũ mê người, ngoan ngoãn ngồi đó, chỉ nhìn thôi cũng làm người ta động lòng.

Một tay Phó Huyền Tây nắm vô lăng, mở ngăn đựng đồ, lấy thức ăn, nước uống, đưa ra phía sau: "Đừng để bụng đói."

Ban nãy ngồi trong nhà kính đã ăn bít tết và bánh ngọt, đúng là một bữa tiệc mãn nhãn.

Bạch Chỉ rất nghe lời, nhận lấy thức ăn, nước uống, mở bao bì, xé một miếng bánh mì, đút cho anh: "Anh cũng ăn một chút nhé?"

"Không ——"

"Anh trai?"

"…"

–

Mọi chuyện diễn ra vô cùng tự nhiên.

Lái xe về đến Nguyệt Mê Tân Độ, dì Xuân thấy người nhà đã về, đi ra hỏi xem họ có muốn ăn khuya không.

Giây tiếp theo, lại chuyển sang trạng thái mộng du: "Sáng mai chúng ta uống sữa đậu nành được không? Nếu không thì thêm đậu xanh vào, hay là nấu cháo?"

Bạch Chỉ xấu hổ đỏ mặt, vùi đầu vào ngực Phó Huyền Tây, bị anh bế lên.

Sau khi vào phòng, vì cả ngày chạy ngoài đường, mồ hôi đầm đìa, cô cảm thấy không thoải mái, bảo anh pha nước cho cô tắm trước.

Dòng nước chậm rãi chảy vào bồn tắm, áo váy vương vãi khắp sàn nhà.

Dì Xuân đốt huân hương (*), mùi hoa nhài nhàn nhạt lững lờ trong không khí.

(*) Các loại hương chiết xuất từ thiên nhiên, mang mùi hương cây cỏ.

Làn da của cô gái nhỏ còn mịn màng hơn tơ lụa thượng hạng, chạm

vào thật dễ chịu, làm người ta không nỡ buông tay.

Móng tay ấn vào, để lại một vết hằn đỏ.

Nhưng chớp mắt một cái, hình như vạn vật đều ngưng đọng.

Phó Huyền Tây nắm lấy vai Bạch Chỉ bằng hai tay, ánh mắt dừng nơi hình xăm bọ cạp trên vai cô: "Đây là cái gì?"

Anh nói xong, lại nhúng ngón tay vào nước, chà xát nơi đó, hình như anh tưởng có gì đó dính lên.

Kết quả là, bất kể chà xát mạnh thế nào, cũng không thể xóa đi dấu vết đó.

Trong lòng Bạch Chỉ run rẩy, tỉnh ngộ hoàn toàn, không dám thở mạnh.

"Bạch, Chỉ." Phó Huyền Tây kiềm chế cảm xúc, gằn giọng gọi tên cô, thanh âm lạnh lẽo, "Em xăm à?"

Không còn cách nào né tránh được, Bạch Chỉ nhắm mắt, đánh cược một lần, trả lời: "Dạ."

Phó Huyền Tây hít một hơi, ngón tay chạm vào hình xăm bọ cạp, véo véo làn da cô.

Thân thể hoàn hảo, làn da nhẵn nhụi không tỳ vết, sao lại dùng một thứ như vậy phá hỏng nhan sắc chứ?

Anh cảm thấy chuyện này quá vô lý, tức giận nói: "Em điên rồi à?"

"Không có…" Bạch Chỉ không muốn nói ra lý do xăm mình, chỉ ngập ngừng nói, "Em nghĩ là đẹp."

"Đẹp à? Đẹp chỗ nào? Cho ai nhìn? Em xăm ở đây, đừng nói là để

cho bản thân em nhìn đấy nhé?”

“Chỉ là…” Bạch Chỉ cắn môi, cảm thấy hơi bất an, “Đẹp…”

“Em cho người ta chạm vào lưng em sao? Cho người ta nhìn lưng em sao?” Phó Huyền Tây buông vai cô ra, nâng cằm cô lên, ánh mắt tối tăm, vô cùng lạnh lẽo, “Nam hay nữ?”

Trong lòng Bạch Chỉ run rẩy.

Lúc đó không nghĩ nhiều, còn tưởng thợ xăm nam là bình thường.

“Nam, nam ——”

Cô còn chưa kịp dứt lời, ngón tay giữ cằm cô hơi siết chặt lại, Phó Huyền Tây bị cô chọc giận, đến mức sắc mặt trở nên khó coi hết sức.

“Anh chưa từng nghĩ em lại ——”

Bạch Chỉ không muốn nghe nữa, cô vòng tay qua cổ anh, kéo anh đến gần, sau đó ghé vào chặn môi anh.

Phó Huyền Tây cố lùi lại, nhưng bị tay cô ôm chặt.

Cô dùng hết kỹ năng hôn đã học từ anh, tránh bị anh dạy dỗ thêm.

Phó Huyền Tây không phải kiểu người dễ bị ảnh hưởng, vẫn muốn lùi lại.

Bạch Chỉ cũng dạn dĩ vòng chân qua người anh, dùng mọi chiêu bài mà cô biết.

Vừa quyến rũ, vừa thuần khiết, rõ ràng rất mê người, nhưng đôi lúc lại lộ ra một chút lúng túng vì kỹ thuật chưa đủ thành thạo, làm người ta không cách nào cưỡng lại được.

Phó Huyền Tây dần dần xiêu lòng, nhưng vẫn muốn dạy dỗ cô: "Thân thể, tóc, da, tất cả đều do ba mẹ em cho em, nếu không thể thảo luận với ba mẹ em, ít nhất cũng nên nói với anh."

Anh nói lời này, vừa nghiêm túc, vừa dịu dàng, Bạch Chỉ không cách nào kiềm nén niềm chua xót, chỉ biết nhắm mắt gật đầu đồng ý, cổ họng nghẹn ngào, không thể nói thành lời.

"Em khóc à?"

Một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào mặt, dịu dàng lướt qua đôi mắt, dừng bên khóe mắt cô.

Bạch Chỉ không muốn khóc, nhưng nghe anh nói như vậy, không kiềm được nước mắt, từ khóe mắt rơi ra, chảy vào lòng bàn tay anh.

"Thật là, muốn hung dữ với em một chút cũng không được, anh chỉ hơi nghiêm khắc thôi mà." Phó Huyền Tây không đành lòng, đầu ngón tay lau đi nước mắt bên khóe mắt cô.

Nhưng hình như đã mở công tắc nước mắt rồi, càng nhiều nước mắt tràn mi.

Thanh âm của anh dịu dàng tuyệt đối: "Được rồi, được rồi, chỉ cần em vui là được, được rồi, anh không kiểm soát em, không mắng em nữa."

Thỏa hiệp thế này, nhẹ nhàng như vậy, càng làm Bạch Chỉ cảm thấy buồn hơn.

Cô rất, rất muốn vĩnh viễn ở bên anh.

Cô cũng không muốn xăm bất cứ hình thù gì trên thân thể, nhưng sợ sau này chia tay, không còn thứ gì chứng minh cô từng có được anh.

Tại sao, tại sao từ nhỏ đến lớn, cái gì cô muốn cũng chỉ là hy vọng xa vời, phải cực kỳ, cực kỳ cố gắng mới có thể đến gần.

Gần như vậy, nhưng vẫn không thuộc về cô.

Càng nghĩ về chuyện này, Bạch Chỉ càng cảm thấy đau đớn, vùi đầu vào vai anh nức nở.

Phó Huyền Tây không biết cô suy nghĩ nhiều như vậy, thật sự tưởng mình dọa cô sợ, lại đỡ lấy chân cô đang vòng qua eo anh, bế đi lòng vòng khắp phòng tắm, không khác nào dỗ dành trẻ con.

Vừa đi vừa vỗ lưng người ta, xin lỗi xong lại dỗ dành: "Sắp nghỉ hè rồi, được nghỉ một tháng rưỡi, em muốn đi đâu?"

Bạch Chỉ chỉ khóc, không trả lời.

Phó Huyền Tây không quan tâm, vẫn nói tiếp: "Tháng sau anh đi công tác ở Thụy Sỹ, đưa em đi cùng được không?"

"Sáu tháng cuối năm còn sang Mỹ, Ý, Pháp, anh sẽ đưa em đi cùng, nhé?"

Bạch Chỉ thật sự muốn van xin anh, van xin anh đừng dịu dàng như vậy, nếu không, sau này cô sẽ không thể rời bỏ anh.

Nhưng lại sợ, sợ anh không thích mình nữa, sợ anh chán ghét mình, sẽ sớm bỏ rơi mình.

Dù là thế nào, cũng cảm thấy thật buồn.

Nghĩ đến đây, lại cảm thấy đau đớn, khóc hết nửa tiếng không ngừng.

Vất vả lắm mới dỗ cô tắm rửa, sau đó lại ôm cô đặt lên giường đi

ngủ, bao nhiêu tâm tư lãng mạn trong đầu anh cũng biến mất.

Trong số các anh em, chỉ có Trịnh Tinh Dã biết cách dỗ dành con gái, nhưng anh cũng không muốn gọi hỏi, chỉ ngồi bên giường hết nửa đêm, còn không có thời gian nghĩ đến chuyện hút một điếu thuốc.

–

Sáng hôm sau, Bạch Chỉ dậy sớm, lúc mở mắt, mí mắt còn sưng đau.

Dần dần lấy lại ý thức, cuối cùng cũng nhớ lại chuyện xảy ra tối qua.

Cô khóc, không nghe được lời nào, Phó Huyền Tây bảo cô đi tắm, cô cũng không chịu, sau đó bị anh ấn vào bồn tắm tắm rửa.

Lúc bôi sữa tắm cho cô, anh còn nhíu mày trách móc: "Sao anh lại có cảm giác như nuôi con gái thế này?"

Vừa nói xong, cô lại khóc, anh lại xin lỗi: "Không phải con gái, mà là bạn gái."

Sau đó thì sao?

Sau khi tắm cho cô xong, lau người sạch sẽ, lại ôm cô vào giường, dỗ cô ngủ, còn bị ép đọc truyện Cô bé Lọ Lem mà trước đây cô từng đọc cho anh.

Anh bật cười, nói cũng may trước đây chỉ bảo cô đọc một câu chuyện, không thì bây giờ anh phải trả nợ đến chết rồi.

Bạch Chỉ nghĩ đến chuyện này, không khỏi đau đầu.

Rõ ràng đêm qua cô không uống rượu, tại sao lại khóc như đang say, nói năng vớ vẩn?

Trời còn chưa sáng, rèm cửa mở hé, chừa chỗ cho một chút ánh sáng lọt vào.

Bạch Chỉ nhúc nhích, có một cánh tay vòng qua eo cô, hơi nặng nề.

Cô nhẹ nhàng cử động, trở mình, nằm nghiêng đối mặt với Phó Huyền Tây.

Góc mặt của anh ẩn hiện trong ánh sáng mờ mịt, mang theo vẻ đẹp mông lung mơ hồ.

Mấy sợi tóc trước trán rơi xuống, che đi khóe mắt anh, lông mi dài cong cong, xuôi theo mí mắt.

Sống mũi trông như một tuyệt tác điêu khắc, cao, thẳng, lại có độ cong hoàn hảo, làm cả khuôn mặt trông cực kỳ hài hòa.

Dời mắt xuống, môi mỏng khẽ mím, tựa như mời gọi người ta hôn.

Anh ngủ say, không phát hiện ra cô đã thức.

Bạch Chỉ cảm thấy có lỗi.

Rõ ràng là anh mệt như vậy, mỗi ngày đều bận rộn làm việc, sao mình lại quấy rầy anh, để anh mất công dỗ dành mình.

Cô nhích đến gần anh, nghiêng đầu hôn môi anh.

Mềm mại, hơi lạnh.

Như một loại thạch nhàn nhạt, hay là, đá bào không thêm hương liệu?

Bạch Chỉ mút một hơi.

Chớp mắt một cái, đôi mắt đẹp như tác phẩm điêu khắc đó đột ngột mở ra, rũ mi nhìn cô.

Nhưng hình như cô không phát hiện ra, vẫn hôn anh.

Phó Huyền Tây không nói gì, bình tĩnh nhìn cô.

Đột nhiên cảm thấy con gái đúng là những sinh vật kỳ lạ, đêm qua còn khóc như say rượu, dỗ dành thế nào cũng không ngừng khóc, bây giờ, trời còn chưa sáng đã thức dậy, ôm người ta, hôn người ta.

Nhưng cô hôn cũng không giỏi lắm, không khác nào đang ăn gì đó, chẳng có chút xíu kỹ năng nào.

Nhưng sáng sớm có nhiều năng lượng, anh rất thích trêu chọc người ta.

Bạch Chỉ chưa kịp phản ứng, giây tiếp theo đã bị anh nắm lấy vai, lật người đè xuống.

"Á ——"

Cô sợ hãi mở to mắt, lúc tiêu hóa được vấn đề mới hết sợ, thoải mái vòng tay ôm anh.

"Dạy em lâu như vậy rồi, sao em vẫn không học được chút nào thế?" Giọng nói của Phó Huyền Tây trầm khàn, trong tình cảnh thế này, lại mê hoặc lòng người.

Bạch Chỉ nuốt nước bọt: "Học… học."

"Mở miệng ra, anh dạy em."

Một căn phòng tình ái.

–

Kỳ thi cuối kỳ kéo dài gần nửa tháng, đến giữa tháng bảy mới kết thúc.

Lâm Nghi bước vào mùa hè oi bức, dường như hơi nóng lại mang theo hơi nước, len lỏi vào lỗ chân lông nhỏ xíu của người ta.

Bạch Chỉ đang thu dọn đồ đạc trong ký túc xá, chải hết tóc lên, búi trên đỉnh đầu, để lộ cái trán đầy nhẵn mịn.

Cô mặc áo hai dây, Trịnh Miểu Miểu vừa từ bên ngoài về, tình cờ nhìn thấy hình xăm trên vai cô, đột nhiên hai mắt mở to.

"Mẹ nó, khụ khụ." Trịnh Miểu Miểu đang uống một chai nước lạnh, thấy cảnh này, suýt nghẹn họng.

Sau khi tỉnh táo lại, cô ấy chạy đến chỗ Bạch Chỉ, ngắm nghía hình xăm bọ cạp, còn hơi tò mò: "Cậu xăm khi nào thế, có đau không?"

Bạch Chỉ ngẩng đầu, mím môi: "Không đau lắm, nhưng cũng đau."

Trịnh Miểu Miểu tò mò đưa ngón tay chọc chọc vào đó: "Sao cậu lại xăm hình bọ cạp, không phải người khác đều xăm bông hoa hay tên của bạn trai sao, ý nghĩa của bọ cạp là gì?"

Cô ấy tò mò ngồi xổm xuống, nghiên cứu một hồi lâu, chai nước lạnh áp lên má cho đỡ nóng.

"À!" Trịnh Miểu Miểu đột nhiên hiểu ra, "Chú nhỏ của tớ thuộc cung Bọ Cạp!"

Bạch Chỉ cười, không phản bác, nhét bộ quần áo cuối cùng vào vali.

Thu dọn xong, Bạch Chỉ thay quần áo, cầm điện thoại, chuẩn bị xuống lầu: "Tớ phải đi trước, lát nữa anh ấy đến đón tớ."

Hứa Giai Ngọc và Phùng Di đều đã ra ngoài chơi, chỉ còn hai người họ trong ký túc xá.

Trịnh Miểu Miểu bất chợt ngăn cô lại: "A Chỉ."

Bạch Chỉ quay đầu: "Hả? Sao thế?"

Trịnh Miểu Miểu lại cười: "Không có gì, nghỉ hè vui vẻ."

"Cậu cũng vậy nhé."

Trịnh Miểu Miểu chỉ nhìn Bạch Chỉ rời đi, cửa phòng không đóng, tiếng người đi ngoài hành lang cười đùa vui vẻ vọng vào trong.

Năm học kết thúc, nghỉ hè bắt đầu, hẳn là chuyện vui.

Nhưng đại tiểu thư từ nhỏ đến lớn không có gì phiền muộn, bây giờ lại cảm thấy thương xuân bi thu (*).

(*) Tâm tình ưu tư, bi thương khi nhìn thấy thời gian, cảnh vật thay đổi.

Cô ấy cảm thấy, trước đây rất, rất thích tên cặn bã kia, thích đến mức hèn mọn.

Nhưng vào thời khắc này, cô ấy đột nhiên cảm thấy, thích và yêu là hai chuyện khác nhau.

Giống như Bạch Chỉ, có lẽ đâu chỉ là thích.

Trịnh Miểu Miểu ngơ ngác ngồi xổm trên sàn nhà một hồi, sau đó lại gọi cho Tần Trạch Nguyên: "Đã hứa là sẽ đến đón tôi, tôi đợi lâu lắm rồi đấy, nhanh lên được không!"

–

Trước khi thi cuối kỳ, Bạch Chỉ trở về nhà làm hộ chiếu, sẵn dịp ở lại hai ngày với bà ngoại.

Sau khi thi xong, hộ chiếu cũng được gửi đến trường.

Phó Huyền Tây nhờ người đi làm thị thực, vừa kịp ngày khởi hành.

Ngồi khoang hạng nhất, phòng chờ riêng biệt, điều hòa thổi phà phà, còn cảm thấy hơi lạnh một chút.

Bạch Chỉ nép vào người Phó Huyền Tây, hai người quấn quýt bên nhau, thấy anh đang đọc tin tức, cô cũng ghé đến gần xem thử.

Màn hình toàn tiếng Nhật, đọc chẳng hiểu gì, lại quay ra chơi điện thoại.

Phó Huyền Tây không đọc tin tức.

Lần trước rời khỏi Nhật Bản, về nước một thời gian dài, vẫn còn nghĩ đến người phụ nữ đi ngang qua sạp bán hàng.

Có cảm giác rất kỳ lạ, thôi thúc anh thăm dò.

Bây giờ đang đọc tin nhắn của người bên kia.

Dạo này có thêm thông tin, từng bước, từng bước xâu chuỗi được vài chuyện.

Người phụ nữ đó chắc chắn không phải là người Nhật.

Điều tra cho thấy, cô ấy và chồng đều là người Trung Quốc, sang Nhật Bản định cư cách đây mười chín năm.

Hiện tại, người phụ nữ đó chỉ dùng tên tiếng Nhật, Keiko Sakurada, không rõ tên thật là gì.

Tin nhắn cuối cùng còn đính kèm vài bức ảnh của cô ấy.

Phó Huyền Tây nhẹ nhàng trượt ngón tay, nhìn thấy góc mặt của người phụ nữ.

Dù cho đã xuất hiện dấu vết của thời gian, nhưng vẫn thấy được dáng vẻ xinh đẹp, hồi còn trẻ chắc chắn là một mỹ nhân.

Quan trọng nhất là ——

Phó Huyền Tây giả vờ bình thản, quay đầu nhìn Bạch Chỉ, cô đang cúi đầu chơi điện thoại, chỉ chừa lại góc mặt trong tầm mắt của anh.

Anh dời mắt, lại so sánh với bức ảnh trên điện thoại.

Quá giống nhau.

Phó Huyền Tây không xem mấy bức ảnh sau, khóa màn hình lại.

Anh vẫn nhớ đêm đó, cô bé nhà mình khóc nức nở, dỗ dành thế nào cũng không được, cuối cùng cũng dỗ được cô ngủ, cô lại nửa tỉnh nửa mê, ấm ức oán trách:

"Dù sao thì, từ nhỏ đã không có ai yêu em."

Trái tim cũng đau một chút.

————————-

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Huyền Tây: Tuổi còn trẻ, chưa lập gia đình đã phải làm cha.

Chương 36: Trước khi tỉnh mộng

Lúc này, Thụy Sỹ đã vào hè, nhưng nhiệt độ trung bình chỉ khoảng hai mươi mấy độ, mát mẻ hơn Trung Quốc vào giữa tháng bảy.

Lần đầu tiên Bạch Chỉ xuất ngoại, thấy cái gì cũng lạ lẫm.

Phó Huyền Tây đến đây để làm việc, không rảnh rỗi nhàn nhã như cô, ngày ngày đều bận rộn công việc.

Cô không quấy rầy anh, mỗi ngày ăn sáng xong lại ra ngoài dạo phố, Quý Hải đi cùng cô, vừa làm tài xế, vừa làm vệ sĩ.

Mỗi ngày Phó Huyền Tây xong việc, lại cùng cô dạo phố, sống một cuộc sống ấm cúng.

Ngày đó ghé thăm hẻm Augustine, hai bên hẻm là dãy nhà lầu đầy màu sắc, không khác nào bước vào thế giới cổ tích.

Bình thường, Bạch Chỉ không thích chụp ảnh, nhưng bây giờ lại có thú vui chụp ảnh, Phó Huyền Tây còn không thích chụp ảnh hơn cô, lại bị cô kéo đi tìm mấy địa điểm đẹp để chụp ảnh.

Chiều hôm đó, ánh nắng vô cùng chói chang, nhưng lại không quá nóng nực, Bạch Chỉ tựa vào vai anh, mỉm cười ngọt ngào trước ống kính.

Phó Huyền Tây cầm lấy điện thoại trên tay cô xem ảnh, ánh mặt trời tỏa nắng trên mặt cô, tạo nên cảm giác bản thân cô đang tỏa sáng.

"Đẹp quá." Anh cười, trả điện thoại lại cho cô.

Bạch Chỉ còn cười vui vẻ hơn, chỉ vào bức anh hai người gần gũi bên nhau trên màn hình điện thoại: "Cái này có tính là áo cặp không?

Anh mặc áo sơ mi trắng, em mặc váy trắng."

Anh gật đầu: "Có, nhưng có lẽ chúng ta nên mua thêm mấy bộ quần áo mới, quần áo cặp thật sự đấy."

Bạch Chỉ mở to mắt, nhìn anh khó tin: "Thật sao?"

Anh thật sự bằng lòng làm một chuyện trẻ con như vậy cùng cô sao?

Anh khẽ nhướng mày, như đang bối rối: "Sao lại không?"

Rất lâu về sau, Bạch Chỉ vẫn nhớ về buổi chiều dưới ánh mặt trời ở Zurich, anh nhàn nhã tựa người vào mặt tường đầy màu sắc, thong thả nói: "Sao lại không?"

Hình như chuyện mà cô xem là hy vọng xa vời, đối với anh lại là chuyện đương nhiên.

Anh dễ dàng thỏa mãn mọi ước mơ thiếu nữ của cô.

Những ước mơ mà cô còn không dám nói ra, bất kể là thật lòng hay đùa giỡn nhắc đến, anh nhất định sẽ thực hiện.

Sau đó, Bạch Chỉ kéo anh đến tiệm quần áo, chọn mấy chiếc áo cặp, tất cả đều là màu trắng, không có ngoại lệ.

Anh còn hỏi: "Em có muốn chọn màu khác không?"

Bạch Chỉ cười, lắc đầu: "Dạ không, em muốn chọn màu trắng."

Cô biết anh vẫn luôn thích nhìn cô mặc váy trắng, vậy nên cô muốn mặc cho anh xem.

Anh thỏa mãn mọi ước mơ thiếu nữ của cô, cô cũng muốn thỏa mãn anh.

Anh không cố chấp bảo cô chọn màu khác, chỉ để lộ ánh mắt hài lòng, mỉm cười khen cô đẹp.

Sau đó, mỗi khi anh xong việc, cô đều mặc áo cặp cùng anh, đi dạo trên mọi con đường lãng mạn và nhộn nhịp của Zurich.

Họ cùng nhau dạo bước dưới ánh nắng hoàng hôn, dọc theo bờ sông nơi Phó Huyền Tây từng khát khao có được sự tự do như người khác, khi đó, thiên nga trắng trên mặt nước cũng đang chải lông, cô nhón gót hỏi anh có muốn hôn không.

Thành phố phồn hoa này chưa từng thiếu những con người lãng mạn, thời khắc họ hôn nhau đã được một chiếc máy ảnh ở bờ sông bên kia chụp lại, người kia băng qua cây cầu, đến gần họ.

Người đó nói tiếng Anh, khen dáng vẻ của họ rất đẹp mắt, hỏi họ có muốn anh ta chụp ảnh cho họ không.

Anh ta đưa máy ảnh cho họ xem, họ hôn nhau bên bờ sông, dưới ánh nắng hoàng hôn lãng mạn, người qua đường xung quanh hóa thành phông nền mờ ảo.

Không khác nào một cảnh phim.

Họ rất thích, bảo anh ta chụp thêm mấy bức, trả cho anh ta một số tiền không nhỏ.

Sau khi Phó Huyền Tây hoàn thành công việc, họ ở lại thêm mấy ngày, ghé thăm trường Đại học Zurich, nơi Einstein từng theo học.

Lối kiến trúc hoàn toàn khác với Đại học Lâm Nghi, nền tảng văn hóa cũng không giống nhau.

Có lẽ là vì cảm giác mới mẻ và lạ lẫm, đặt bản thân mình vào khung cảnh này, Bạch Chỉ còn giật mình nhớ ra mình đang được nghỉ, suýt

nữa là tưởng phải đi học.

Sau đó, họ cùng nhau đến Bảo tàng Quốc gia, dạo bước bên bờ sông Linmat, đi đến phố cổ, trải qua mấy ngày cuối tuần vô cùng yên tĩnh.

Ngoài ra, còn đi dạo trên con đường mua sắm đắt đỏ bậc nhất, Bahnhofstrasse, dành một đêm cực kỳ lãng mạn trong căn nhà gỗ cổ tích.

Ngày đó đến Nhà thờ Grossmünster, ngang qua con sông Linmat, thấy người ta đang tổ chức hoạt động từ thiện trên cầu, nhiều người ngụp lặn trên sông, ôm theo phao, ra sức bơi sang bờ bên kia.

Bạch Chỉ cảm thấy rất thú vị, kéo Phó Huyền Tây lên cầu theo dõi.

Phó Huyền Tây rất kiên nhẫn, ngắm nhìn cô ngả người trên lan can cầu, tóc dài bay trong làn gió, còn đưa tay sửa sang lại cho cô.

Cô nhìn xuống dòng sông, ánh mắt tràn ngập ý cười tươi mới.

Nhưng anh nhìn cô, ánh mắt chan chứa ý cười dịu dàng.

Sau đó lại đến nhà thờ Grossmünster, lên tầng cao nhất, quan sát nửa còn lại của thành phố Zurich cổ kính.

Đứng ở một nơi cao như vậy luôn làm người ta có cảm giác như lồng ngực vỡ òa vì phấn khích, Bạch Chỉ nhắm mắt, cảm nhận làn gió mơn man trên người, tóc đong đưa trong gió, không khác nào một chú chim tự do sải cánh.

Phó Huyền Tây đứng cạnh cô, rất muốn hút một điếu thuốc lá.

Anh cong ngón tay, cuối cùng lại bỏ cuộc.

Khi đó, ánh nắng ấm áp, không bỏng rát, làm người ta cảm thấy hơi

lười biếng.

Bạch Chỉ liên tục mè nheo đòi mua kem, vừa đi vừa ăn, kem dính lên khóe miệng mấy lần, đều bị anh liếm sạch.

Tóm lại, đó chính là hành trình như mơ, sau khi về nước, Bạch Chỉ còn lưu luyến mãi không thôi, nói: "Em không muốn vất vả nữa đâu."

Phó Huyền Tây bật cười, hôn cô: "Ai bảo em vất vả làm gì? Có anh rồi, em không cần vất vả nữa đâu."

Cô mỉm cười ôm anh, nhưng ánh mắt lộ ra vẻ đơn độc, mà anh lại không thể nhìn thấy.

Đã là tháng tám rồi.

Còn lại bao nhiêu thời gian?

Không biết tại sao, năm nay Phó Huyền Tây lại cực kỳ bận rộn, nếu không phải đã sang nước ngoài công tác, thì cũng đang trên đường sang nước ngoài công tác.

Bạch Chỉ đau lòng: "Anh làm cấp trên kiểu gì thế này, cấp dưới của anh không làm việc sao, sao anh luôn phải chạy tới chạy lui thế?"

Phó Huyền Tây véo má cô: "Cấp trên cái gì? Thế kỷ hai mươi mốt rồi, anh cũng phải làm việc chứ."

Anh không nói lý do mình bận rộn, nhưng anh thật sự nhiều việc đến mức không có bao nhiêu thời gian nghỉ ngơi.

Sau đó, tháng tám, Bạch Chỉ cùng anh đến Mỹ.

Anh vẫn đi dạo cùng cô mỗi khi xong việc, anh là người yêu cực kỳ chu đáo và tốt bụng.

Còn đưa cô đến cửa hàng đắt tiền mua sắm, mấy chị gái trong cửa hàng cực kỳ xinh đẹp, dịu dàng, liên tục giới thiệu sản phẩm mới cho cô.

Bạch Chỉ sợ mình sẽ xiêu lòng, vậy nên không dám hỏi gì, lúc trở về cũng chỉ mua vài vật dụng thiết yếu.

"Không phải em nói không muốn vất vả nữa à? Đưa thẻ cho em, em cũng không mua sao?" Phó Huyền Tây thu xếp hành lý cho cô, không thấy cô mua đồ đắt tiền, "Mua hết mỗi thứ một bộ đi."

Sau đó cũng không nói lời nào, chỉ nhờ người giao hết đến cửa.

Thật là, làm người ta khó lòng từ chối.

Bạch Chỉ nhớ giờ này năm ngoái, nghỉ hè còn vất vả làm thêm, mỗi ngày chỉ kiếm được một trăm tệ.

Bây giờ, anh tiện tay cho cô một chiếc túi, trị giá sáu con số.

Nếu nói đây không phải là mơ, cô cũng sẽ không tin.

Sau kỳ nghỉ hè tiêu tiền như nước, Bạch Chỉ quay trở lại trường, vẫn chưa thích nghi được.

Từ đầu đến chân đều đắp hàng hiệu, còn mang theo khí chất nhàn nhã lười biếng của người có tiền.

Làm Hứa Giai Ngọc và Phùng Di tò mò hết sức: "A Chỉ, nghỉ hè cậu làm gì thế, đi đâu mà phát tài thế này?"

Bạch Chỉ không giấu diếm được nữa, chỉ có thể thú nhận sự thật: "Bạn trai tặng tớ."

Căn phòng xôn xao, hai cô bạn hỏi cô tìm bạn trai từ khi nào, sao lại

có tiền như vậy, sẵn sàng tiêu tiền như thế.

Cuối cùng, Trịnh Miểu Miểu là người giải vây.

Vì gần đến kỳ thực tập, học kỳ đầu tiên của năm tư được sắp xếp kết thúc vào đầu tháng mười một.

Nhưng cũng không còn nhiều môn, chỉ còn ba môn, mỗi ngày dư dả rất nhiều thời gian.

Bạch Chỉ dành thời gian rảnh rỗi đọc thông tin trên mấy trang web tuyển dụng, nghĩ ngợi xem mình muốn thực tập cái gì.

Thật ra, càng đến gần ngày chia tay lại càng không muốn xa nhau, cô còn nghĩ đến chuyện trì hoãn một chút.

Cô chỉ nghĩ, dù sao thì, anh không hề chán ghét cô, cũng không hề đuổi cô đi, hay là cứ cố chấp ở bên anh, khi nào anh thấy chán, cô sẽ rời đi.

Nhưng những suy nghĩ này thường chỉ xuất hiện vào một thời khắc ngắn ngủi khi mệt mỏi, sau đó lại nhanh chóng lắng xuống.

Phần lớn thời gian, cô rất tỉnh táo, biết rõ lúc nào mình phải làm gì.

Trong sách ngữ văn cấp ba, bài đầu tiên là "Manh" trong "Kinh Thi": "Sĩ chi đam hề do khả thuế dã, nữ chi đam hề bất khả thuế dã." (*)

(*) Tạm dịch: Trai mà mê gái đảo điên, cũng còn giải thoát cho yên mọi bề. Gái theo trai lòng mê đắm đuối, không thể nào còn lối thoát đâu.

Nếu như cô đơn độc lẻ loi một mình trên cuộc đời này, có lẽ cô sẽ liều mạng quấn quýt bên anh đến cùng

Nhưng cô không đơn độc, cô còn có bà ngoại cần chăm sóc, cô phải

đi làm, phải quay về cuộc sống riêng của mình.

Người mang theo xiềng xích, phải tiếp tục bước đi theo một quỹ đạo cố định.

–

Phó Huyền Tây luôn có Bạch Chỉ bên mình, anh chưa từng giấu diếm chuyện này.

Vì ai cũng biết chuyện này, vậy nên gần đây người trong giới mới đồn đại, nói Phó tiên sinh lạnh lùng hình như đã phải lòng một cô sinh viên đại học.

Nghe nói, đi đến đâu cũng đưa người ta đi cùng, rất cưng chiều người ta.

Tin tức vừa xuất hiện, đã truyền đến tai thế hệ thứ hai nhà họ Phó.

Phó Huyền Tây bị gọi mấy lần, bắt về nhà họp gia đình, nhưng anh luôn từ chối: "Có thể quan tâm đến chính sự một chút không? Nói những chuyện này mãi mà không thấy mệt sao?"

Giọng điệu của ba anh, Phó Kính Chi, không hề vui vẻ: "Con gần hai mươi tám rồi, kết hôn còn không phải là chính sự sao?"

"Sau đó thì sao? Nhất định phải kết hôn à?"

"Đương nhiên, tuy ba và mẹ con ——"

Ông chưa kịp dứt lời, Phó Huyền Tây đã cúp máy.

Phó Kính Chi ngây người một lát, lúc hoàn hồn, ông tức giận đến mức gân xanh nổi đầy trán, đứng trước mặt ông nội anh, mất bình tĩnh, đi tới đi lui: "Ba nhìn xem, nhìn đi, nhìn nó kìa!"

Ông nội Phó bình tĩnh lật sách: "Chà."

"Ba! Ba không để ý quan tâm gì cả!" Phó Kính Chi tức giận đến mức ngồi phịch xuống ghế bành, suýt ngã xuống đất.

Ông nội Phó cầm lấy ly trà bên cạnh, uống một ngụm, nhẹ nhàng liếc mắt một cái: "À! Nó là con của ba à?"

Phó Kính Chi bất lực thở dài: "Con không dạy được nó."

"Ba cũng đâu có nợ con cái gì, bây giờ còn phải thay con dạy dỗ con trai con à?" Ông nội Phó ngáp dài, tháo kính lão, chậm rãi lau kính, tia nắng ngoài cửa sổ chiếu lên mái tóc bạc.

Phó Kính Chi tức chết, lần nào cũng không thể nói lại ông nội Phó.

Ai bảo thế hệ thứ hai là thế hệ vô dụng nhất trong ba thế hệ của gia đình này?

Nếu thế hệ thứ hai không vô dụng như vậy, Phó Huyền Tây của thế hệ thứ ba đã không phải đứng lên hành động từ khi tuổi còn trẻ như thế.

Bây giờ người ta đủ lông đủ cánh, bậc làm cha như ông còn phải dựa dẫm vào con trai.

Ông nội Phó chống gậy đứng dậy, chầm chậm bước ra sân: "Nhưng đúng là nhà này thiếu một bà chủ gia đình."

Bà nội Phó qua đời đã nhiều năm, bảy năm trước, vợ của Phó Kính Chi cũng ly hôn với ông, sang nước ngoài định cư.

Bây giờ, ngoại trừ con gái của ông nội Phó đã kết hôn, thật sự gia đình này không còn một người phụ nữ nào.

Phó Kính Chi nghe thấy lời này, lập tức đứng dậy.

Ông ra tay, người gặp họa là Bạch Chỉ.

–

Hai ngày sau Lễ Quốc khánh, Bạch Chỉ cũng vừa trải qua kỳ nghỉ ngọt ngào vui vẻ cùng Phó Huyền Tây, đang trên đường đến thư viện, Phó Kính Chi đã tìm đến.

Bạch Chỉ nhìn người đàn ông trông hơi giống Phó Huyền Tây, lùi lại một bước, lộ ra vẻ bối rối nghi hoặc: "Ông là ai?"

"Phó Kính Chi." Phó Kính Chi chỉ nói tên.

Bạch Chỉ giật mình, nhưng vẫn nở nụ cười phải phép: "Phó tiên sinh."

Vốn dĩ còn tưởng cô là một cô bé trẻ tuổi, dáng dấp quyến rũ mê người, biết cách ăn mặc đẹp, vậy mà khi gặp cô mới phát hiện, tuy cô xinh đẹp thật, nhưng khí chất và trang phục cũng thể hiện rõ, cô là một người rất có học thức.

Vốn dĩ, Phó Kính Chi còn chuẩn bị tỏ thái độ ác liệt, định mỉa mai cô "đào mỏ", nhưng lúc gặp Bạch Chỉ, ông từ bỏ suy nghĩ đó.

Trông cô lễ phép, đáng yêu như vậy, không khác nào đứa con gái mà ông hằng mong mỏi.

"Nói chuyện một chút được không?" Thái độ của Phó Kính Chi rất tử tế, rất ra dáng người lớn.

Bạch Chỉ do dự mấy giây, biết rất rõ người này muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Họ không đi xa, vào quán cà phê trên tầng hai của trường.

Giờ này không có nhiều người, họ ngồi trên ghế sofa trong góc, đối diện với nhau, Bạch Chỉ không e dè, còn chủ động nói vài câu để phá vỡ bầu không khí căng thẳng, càng làm Phó Kính Chi khó lòng bình tĩnh được.

Dựa vào tình huống lý tưởng nhất trong đầu ông, khi ông xuất hiện, hoặc là cô gái nhỏ sợ muốn chết, hoặc là mặt dày khóc lóc kể lể.

Kết quả là, Bạch Chỉ chẳng làm gì, đối xử với ông không khác nào người thân bình thường.

Không quá nồng ấm, nhưng chắc chắn cũng không tỏ thái độ nào khiến ông buồn bực.

Phó Kính Chi thận trọng cân nhắc câu từ và giọng điệu một hồi lâu, sau đó mới nói: "Tôi là ba của Phó Huyền Tây."

Bạch Chỉ gật đầu, cười nói: "Con cũng đoán được."

"…" Phó Kính Chi đột nhiên nghĩ mình không nên ly hôn, trong những tình huống như thế này, lẽ ra ông không phải là người đi nói chuyện, "Cô không sợ tôi sao?"

Bạch Chỉ ngây người một lát: "Không phải đây là lần đầu chúng ta gặp nhau sao ạ?"

Thật ra, điều cô muốn hỏi chính là, tại sao khoảng cách giữa ba của Phó Huyền Tây và anh lại lớn như vậy.

Ngoài chuyện bề ngoài có nhiều nét tương đồng, hai cha con họ thật sự không có nhiều điểm chung.

Cuộc nói chuyện này không đến mức quá khó chịu, cũng không xảy ra xích mích.

Dù sao Phó Kính Chi cũng xuất thân từ một gia đình nề nếp như vậy,

ban đầu còn sửng sốt vì biểu hiện của Bạch Chỉ, nhưng sau đó hoàn hồn, khí chất cũng dần dần toát ra.

Nội dung cuộc nói chuyện cũng chính là những chuyện kia, thân phận không phù hợp, tương lai không có kết quả, Phó Huyền Tây phải kết hôn.

Gia tộc càng hùng mạnh, càng cần liên kết những gia tộc khác làm đồng minh, mà một trong những cách thức liên kết đồng minh là kết hôn.

Bạch Chỉ hiểu hết, rất bình tĩnh trong toàn bộ cuộc nói chuyện, không ngạc nhiên chút nào.

Đến mức, khi Phó Kính Chi rời đi, ông còn rất nghi hoặc, không biết mình đã nói rõ hay chưa.

–

Sáu giờ chiều, Phó Kính Chi rời đi.

Vào giờ ăn, trường học vô cùng nhộn nhịp, đủ loại mùi hương bay ra từ quán ăn và tiệm tạp hóa trong trường, liên tục len lỏi vào mũi Bạch Chỉ.

Cô không thấy đói, nhưng vẫn mua rất nhiều món, mang về ký túc xá chia cho bạn cùng phòng.

Phó Kính Chi bảo cô rời xa Phó Huyền Tây, đó là lý do chính của buổi gặp mặt hôm nay.

Cô không biết trả lời thế nào, dường như đồng ý hay từ chối đều không phải là câu trả lời.

Phó Kính Chi không làm khó cô, chỉ bảo cô suy nghĩ cẩn thận, còn nói sau khi điều tra gia cảnh của cô, ông có thể đưa cho cô một

khoản tiền hậu hĩnh để cô chăm sóc bà ngoại, phần đời còn lại cũng không phải lo âu gì.

Thật hào phóng, thật cao thượng, có lẽ trong mắt ông, cô rất muốn gả vào một gia đình giàu có, bay lên cành cao, hóa thành phượng hoàng.

Phó Huyền Tây không biết về buổi gặp mặt này, Bạch Chỉ cũng không kể với anh, chỉ tận tâm tìm việc làm.

Cô chủ yếu tìm việc ở Nam Thành, không ở lại Lâm Nghi.

Lâm Nghi có nhiều cơ hội việc làm hơn, có triển vọng phát triển hơn, nhưng cô chỉ bấm xem thông tin ở Nam Thành.

Cuối tháng mười một, Phó Huyền Tây lại đi Thụy Sỹ.

Khi đó, đúng lúc Bạch Chỉ hoàn thành học kỳ, kỳ thi cuối kỳ cũng kết thúc, bước vào thời gian tuyển dụng.

Anh hỏi cô có muốn đi cùng anh không, nói Thụy Sỹ vào mùa thu đông rất khác với Thụy Sỹ vào mùa hè, lần này có thể đưa cô đến dãy núi Alps chơi.

Anh nói lời này, còn nhẹ nhàng mỉm cười, Bạch Chỉ ngồi trong lòng anh xem điện thoại, trong lòng phấn khích.

Cô biết mình nên ở lại, tham gia vào mấy buổi tuyển dụng.

Nhưng sau đó lại nghĩ, đa số các công ty đó đều ở Lâm Nghi, cô lại muốn về Nam Thành, tham gia cũng không được gì.

Đương nhiên cô biết cô đang lừa mình dối người.

Bởi vì, rõ ràng cô không nỡ rời xa Phó Huyền Tây, không nỡ rời xa anh ngay lập tức.

Cô mỉm cười đồng ý: "Dạ đi."

Cứ coi như đây là hành trình cuối cùng của họ.

"Có lẽ còn ghé sang Ý." Anh nói, "Sắp đến sinh nhật mẹ anh rồi."

Bạch Chỉ đang chơi game Đại Chiến Thế Giới, tự dưng hoàn hồn: "Gặp mẹ anh sao?"

Dường như Bạch Chỉ sợ hãi, chui ra khỏi vòng tay anh, ngồi khoanh chân đối diện anh, nhìn vào mắt anh, thận trọng hỏi: "Anh đưa em đi cùng à?"

Phó Huyền Tây khẽ nhíu mày, sau đó thả lỏng: "Nếu em không muốn…"

Anh nói đến đây, lại ghé sát vào cô, đè cô lên sofa, hơi thở hòa quyện, anh nhìn thẳng vào mắt cô, tựa như muốn dò xét.

"Không muốn à?"

Bạch Chỉ không nói nên lời.

Thật ra, sau khi Phó Kính Chi đến gặp cô, cô đã giả vờ bình thản, hỏi Trịnh Miểu Miểu về gia đình anh.

Khi đó cô mới biết, năm anh hai mươi tuổi, ba mẹ anh ly hôn, mẹ anh sang Ý định cư.

Bây giờ, anh thật sự muốn đưa cô đi gặp mẹ anh.

Thật sao, là thích cô rất nhiều, nhiều đến mức muốn mẹ anh gặp được cô sao?

Trong lòng Bạch Chỉ căng thẳng, cổ họng nghẹn ngào.

Cô thật sự không cách nào tưởng tượng được, khung cảnh mà cô đã nhìn thấy giữa mưa bụi Giang Nam chính là quãng thời gian hạnh phúc cuối cùng trong tuổi hai mươi của anh.

Từ đó về sau, anh quay về Lâm Nghi, đính hôn với đối tượng đã được sắp đặt từ trước, hôn thê tự sát, ba mẹ ly hôn, ông nội lùi về sau, cứ như vậy, từ một chàng thiếu niên phóng khoáng lại trở thành trụ cột của nhà họ Phó.

Bạch Chỉ còn cảm thấy mình tàn nhẫn.

Anh lên kế hoạch đưa cô đi gặp mẹ anh, cô lại xem đây là chuyến hành trình cuối cùng trước khi rời xa anh.

Hình như anh đã bước vào giai đoạn thích cô nhất, yêu cô nhất.

Nhưng mà, đã đến lúc cô phải rời xa anh.

Số phận đã bắt đầu đưa ra cái giá mà cô phải trả cho một năm mơ mộng hạnh phúc.

Đến lúc tỉnh mộng.

Không phải mọi việc đều nằm trong tầm với.

Chương 37: Sẽ không sụp đổ

sụp đổ

Đôi lúc, Đại học Lâm Nghi lại chu đáo hết sức.

Hoặc có lẽ vì lòng trắc ẩn, thời gian thi cuối kỳ của sinh viên năm cuối hợp lý hơn ba năm trước.

Thi ba môn, tổng cộng tốn một ngày rưỡi.

Bạch Chỉ thi xong, còn chưa nhận được thị thực.

May mà chưa đến ngày khởi hành, cô lại đến trường dạo quanh ngày hội tuyển dụng.

Dạo này, trường tổ chức nhiều hoạt động tuyển dụng liên tiếp, khi nào có thời gian, Hứa Giai Ngọc và Phùng Di lại chạy đi xem thử, chỉ có cô và Trịnh Miểu Miểu không đi.

Bạch Chỉ đến nơi, tình cờ gặp Hứa Giai Ngọc và Phùng Di.

Hai người họ nhìn thấy, còn hơi bất ngờ: "A Chỉ, không phải cậu nói muốn quay về Nam Thành sao? Các công ty hôm nay đến đây chủ yếu là ở Lâm Nghi và những nơi khác thôi."

"Phải đấy, cậu yên tâm, lần nào bọn tớ cũng giúp cậu xem thử có công ty nào ở Nam Thành hay không, hôm nay không có."

Bạch Chỉ cười, đi cùng họ: "Không sao, vừa thi xong, tớ chỉ muốn đi xem một chút."

Đa số mọi người đến đây đều ăn mặc nghiêm chỉnh, mấy chàng trai bình thường còn hay đùa giỡn, sau khi mặc quần áo chỉnh tề, trông

cũng chín chắn hơn, đáng tin hơn.

Bạch Chỉ nghĩ về Phó Huyền Tây.

Vì công việc, anh luôn ăn mặc nghiêm chỉnh, mặc những bộ trang phục như vậy, trông anh vô cùng đẹp mắt.

Nhưng cô lại rũ mắt, ánh mắt còn hơi cô đơn.

Vào lúc anh tiếp quản công ty của nhà họ Phó, anh mới hai mươi tuổi, còn học năm ba đại học.

Đa số nam sinh năm ba còn yêu đương, chơi game, học tập.

Nhưng không có một ai giống như anh.

Dẫu cho anh vẫn còn trong độ tuổi mà lẽ ra phải hăng hái, vô tư, nhưng đã phải đối mặt với bao nhiêu nhân vật lão làng, vai vế cao hơn, kinh nghiệm dày dạn hơn.

Những người đó có dựa trên tuổi tác mà xem thường anh không?

Nghĩ đến chuyện này, dù cho ngoài mặt không thể hiện, nhưng họ sẽ âm thầm tụ tập mỉa mai.

Làm gì có ai muốn một chàng trai hai mươi tuổi đứng ở vị trí cao hơn mình chứ?

Anh đã vượt qua quãng thời gian sóng to gió lớn đó như thế nào?

Nhưng đâu chỉ có vậy.

Vị hôn thê của anh xuất thân từ một gia tộc lớn mạnh, nhưng vừa đính hôn với anh, cô ấy đã tự sát.

Theo lời Trịnh Miểu Miểu, bầu không khí giữa hai gia đình vào thời

điểm đó vô cùng căng thẳng, tất cả những lời cay nghiệt nhất đều đổ lên người anh.

Cùng năm đó, ba mẹ anh ly hôn, ông nội ngã bệnh, phải lùi về phía sau.

Mà một người cha như vậy, vào thời điểm đó, không thể thay anh đối phó với chuyện đời.

Dường như, không có người nào thay anh suy nghĩ, cũng không có người nào cho anh dựa dẫm.

Lúc họ gặp lại nhau ở Đại Vũ, ánh mắt của anh tràn ngập sự mệt mỏi, phiền muộn, cô còn tưởng ai trưởng thành cũng mất đi hơi thở thanh xuân.

Nhưng đâu phải như vậy.

Bạch Chỉ thở ra, lồng ngực nặng nề, không tiếp tục dạo quanh ngày hội tuyển dụng nữa, cô tạm biệt Hứa Giai Ngọc và Phùng Di, rời đi trước.

Về đến ký túc xá, chỉ còn mình cô.

Đèn tắt, bầu trời cuối thu đã sụp tối, căn phòng u ám.

Bạch Chỉ không bật đèn, ngồi xổm xuống bên cánh cửa.

Lâu thật lâu sau, cô hít mũi, bám vào trụ giường, đứng dậy.

Đã quyết định sẽ trở về Nam Thành sau khi tốt nghiệp, vậy thì phải thu dọn đồ đạc trong ký túc xá, đợi người đến đưa đi.

Bạch Chỉ nhìn về phía bàn học và giường ngủ, đột nhiên không biết phải bắt đầu dọn dẹp từ đâu.

Cô muốn mang bên mình, nhưng không phải những thứ này.

–

Buổi tối, Lâm Nghi bắt đầu đổ mưa.

Cơn mưa nặng hạt, xen lẫn tiếng sấm, kèm theo tia sét thắp sáng bầu trời.

Bạn cùng phòng đều đã ra ngoài, Bạch Chỉ không thu dọn đồ đạc, chỉ nằm trên giường, xem ảnh trong điện thoại.

Cô mua chiếc điện thoại này vào học kỳ hai của năm hai đại học, điện thoại mà cô dùng từ thời cấp ba bị hỏng, không sửa được, vậy nên cô mới nghiến răng nghiến lợi, gom hết số tiền mình đi làm thêm tích cóp được, mua một chiếc điện thoại thuộc dòng 1499.

Dùng đến tận bây giờ, bộ nhớ sắp hỏng, còn hơi chậm.

Không phải là hơi, mà là rất chậm.

Bộ nhớ 64G, trước đây còn dùng được, nhưng bây giờ đã bị album ảnh chiếm hết.

Trước đây, album ảnh trống trơn, từ lúc ở bên cạnh Phó Huyền Tây, album ảnh mới dần dần được lấp đầy bởi những kỷ niệm có liên quan đến anh.

Ảnh, video, ngày nắng, ngày mưa, trong nhà, ngoài trời, trong nước, ngoài nước, nhộn nhịp, lặng im.

Có ảnh cô chụp lén mình anh, cũng có ảnh cô chụp lén cả nhóm người.

Phần lớn những bức ảnh và video đó, anh đều không biết.

Bức ảnh đầu tiên được chụp lén khi đi xem nhạc kịch.

Khi đó, cô vào nhà vệ sinh, lúc quay ra, đứng ngoài khán phòng, nhìn thấy anh giữa ánh sáng mờ mịt trong khán phòng, nhàn nhã vắt chân, nghiêm túc xem buổi biểu diễn.

Khi đó, cô đã cảm thấy, mặc dù người này đứng trước vạn vật đều bày ra dáng vẻ mệt mỏi chán nản, nhưng khi chăm chú theo dõi, lại cực kỳ tập trung, thâm tình.

Chẳng hạn như, bây giờ thích cô, đã sẵn lòng đưa cô đi gặp mẹ anh.

Bạch Chỉ mím môi, không muốn quay đầu nhìn lại nữa, cô leo xuống giường, thu dọn đồ đạc.

Xác định ngày khởi hành là hai mươi ba tháng mười một, hai mươi hai tháng mười một là sinh nhật anh.

Năm ngoái cô không có cơ hội mừng sinh nhật anh, nhưng năm nay thì có, chỉ có điều, đây là cơ hội cuối cùng và duy nhất.

Cô nghĩ mình nên vui vẻ chúc mừng sinh nhật anh mới phải.

Đừng để anh nhìn thấy những cảm xúc tiêu cực.

–

Sinh nhật Phó Huyền Tây, từ sáng sớm, anh đã nhận được bao nhiêu lời chúc mừng.

Với một người như anh, sẽ luôn có ai đó nhớ rõ sinh nhật của anh hơn chính anh.

Từ sáng sớm, quà tặng đã được giao đến Nguyệt Mê Tân Độ, Bạch Chỉ và dì Xuân ký nhận hết, quà tràn ngập cả căn phòng.

Dì Xuân rất bình tĩnh, rõ ràng là đã quen với cảnh tượng thế này.

Bạch Chỉ hơi tò mò: "Dì Xuân, năm nào dì cũng nhận nhiều quà vậy sao?"

Dì Xuân phân loại đồ đạc, ghi lại thông tin món quà và người tặng, mỉm cười gật đầu: "Ừ."

"Năm nào cũng nhận nhiều như vậy, cất ở đâu, có đủ chỗ không dì?"

"Tiên sinh đều bảo dì mang đi quyên góp từ thiện."

Bạch Chỉ ngây người, quyên góp sao?

Nhưng chớp mắt một cái, cô lại trấn tĩnh.

Có lẽ anh không quan tâm đến những thứ này, cũng không để ý chuyện quyên góp làm người tặng không vui.

Gần trưa, Quý Hải lái xe đến Nguyệt Mê Tân Độ đón Bạch Chỉ.

Hôm nay là tiệc sinh nhật mà bạn thân chuẩn bị cho anh, họ đến vườn nho của gia đình Tần Trạch Nguyên.

Căn nhà giống hệt lâu đài, ánh sáng rực rỡ, khách mời ăn mặc nhã nhặn lịch sự, ăn uống linh đình, nâng ly cạn chén.

Hôm nay, tâm trạng của Phó Huyền Tây không tốt lắm, nhưng so với mọi ngày, lúc người khác đến gần chúc mừng và mời rượu, anh đã nở nụ cười.

Vài người trẻ hơn anh, vài người trạc tuổi anh, vài người lớn hơn anh, nhưng đều không có ngoại lệ, đứng trước anh, họ đều kính trọng hoặc lấy lòng.

Cũng không hoàn toàn vì thân phận hiện tại của anh là trụ cột nhà họ Phó, mà còn vì những chuyện anh đã làm, những thành tựu anh đã đạt được trong mấy năm qua, những nước đi vô cùng quyết đoán của anh, làm người ta hết sức ấn tượng.

Bạch Chỉ ở bên cạnh anh, lặng lẽ dõi theo anh, chỉ cảm thấy đau lòng.

Từ một thiếu niên phóng khoáng tự do trở thành Phó tiên sinh mà người người kính trọng như hôm nay, anh đã trải qua bao nhiêu sóng gió.

Nửa sau của bữa tiệc là vũ hội, Thẩm Tư Ngôn kêu gọi Phó Huyền Tây khiêu vũ.

Trịnh Miểu Miểu cũng kêu gọi Bạch Chỉ: "Nhanh lên, cho tớ xem cậu khiêu vũ có tiến bộ hơn chút nào chưa!"

Hôm nay Thịnh Tuyết cũng đến, vẫn mặc váy đỏ, tóc uốn xoăn, mang đậm phong cách cá nhân, cô ấy cầm một ly champagne, dựa người trong góc, nhìn hai người họ.

Bạch Chỉ ngẩng đầu, bắt gặp nụ cười ẩn ý của cô ấy.

Khi đó, không biết cô lấy dũng khí từ đâu, lại chủ động mời Phó Huyền Tây: "Chúng ta cùng nhau khiêu vũ đi."

Phó Huyền Tây nhìn cô, nhướng mày, dường như đã hiểu ý, liếc mắt về phía Thịnh Tuyết, nhún vai mỉm cười với Thịnh Tuyết.

"Được rồi."

Sau khi được anh dốc lòng dạy dỗ, có lúc còn tự mình luyện tập, bước nhảy của cô đã đẹp hơn nhiều, khiêu vũ với anh không hề chênh lệch, làm người ta cảm thấy rất xứng đôi.

Hai người trên sàn khiêu vũ gần gũi với nhau như vậy, khiêu vũ đồng điệu trong ánh đèn và tiếng nhạc du dương, vô cùng ngọt ngào.

Thịnh Tuyết không khiêu vũ, chỉ dựa người bên bàn rượu theo dõi.

Trịnh Tinh Dã cầm ly champagne đến gần, nhàn nhã nói: "Đừng nhìn nữa."

Thịnh Tuyết cười khẽ: "Không phải anh cũng đang nhìn à?"

Trịnh Tinh Dã cười lạnh một tiếng, đặt ly rượu xuống, lại nở nụ cười ẩn ý: "Đừng nghĩ đến anh ta nữa, ra nhảy với tôi nhé?"

Thịnh Tuyết nhướng mày, siết chặt ly rượu trên tay một lát.

Sau đó, cô ấy lại cười, đặt ly rượu xuống, đưa ngón tay nhỏ nhắn vào bàn tay của Trịnh Tinh Dã: "Đành nhảy với anh vậy."

Phía bên kia, Trịnh Miểu Miểu cũng bị Tần Trạch Nguyên kéo ra sàn khiêu vũ, Thẩm Tư Ngôn bị bỏ lại một mình, nhìn quanh lại thấy, ai ai cũng có đôi có cặp.

"Mẹ nó… đúng là sai lầm." Thẩm Tư Ngôn ngẩng đầu, buồn rầu uống rượu, sau đó bắt đầu lượn lờ xung quanh.

Hôm nay Bạch Chỉ mặc váy hở lưng, hình xăm bọ cạp trên bả vai cô dưới ánh đèn rất sống động, rất bắt mắt.

Trong lúc xoay vòng, Phó Huyền Tây lại nhìn thấy hình xăm bọ cạp.

Lúc cô xoay lại vào lòng anh, đặt tay lên vai anh, anh không thể không hỏi: "Tại sao lại xăm hình bọ cạp?"

"Hả?" Bạch Chỉ ngước mắt nhìn anh, lúc rơi vào ánh mắt sâu như biển khơi, cô lại rũ mắt, "Em chỉ tùy ý xăm thôi."

Phó Huyền Tây im lặng một hồi, nhưng sau đó lại nói: "Vì anh sao?"

"Hả?" Bạch Chỉ khẽ cong môi mỉm cười, "Sao?"

Phó Huyền Tây là một người cực kỳ thông minh, trước đó cũng vì hình xăm này mà anh mắng người ta khóc, cũng không suy nghĩ sâu xa về hình thù này.

Bây giờ nhìn thấy, nghĩ ngợi một hồi, lại tìm ra phương hướng: "Là cung hoàng đạo của anh sao?"

Bạch Chỉ không ngờ anh đoán ra, da mặt nóng lên: "Dạ."

Phó Huyền Tây cười: "Thích anh vậy sao?"

"Dạ." Bạch Chỉ nói.

Phải, thật sự rất thích, rất thích anh.

Cho nên, muốn đặt anh bên cạnh trái tim.

Như vậy thì, anh sẽ nghe thấy nhịp tim của em, từng giây từng phút đều gào thét điên cuồng.

Em thích anh, không cách nào kiềm chế được.

Mà cũng không muốn kiềm chế.

–

Tiệc sinh nhật kết thúc, hai người họ quay về Nguyệt Mê Tân Độ.

Trước đó, trong bữa tiệc, mọi người chuẩn bị một chiếc bánh kem nhiều tầng khổng lồ, sau khi về nhà, Bạch Chỉ làm một chiếc bánh kem nho nhỏ.

Cũng phải nói, cô đặt rất nhiều tâm tư vào chiếc bánh này.

Kỹ năng nấu nướng của cô rất tốt, nhưng hoàn cảnh trưởng thành của cô không cho cô điều kiện để làm bánh ngọt.

Học hỏi dì Xuân rất lâu, thất bại không biết bao nhiêu lần, khó khăn lắm mới làm ra một chiếc bánh tạm được.

Hai cây nến số cắm trên chiếc bánh, một số "2", một số "8".

Bạch Chỉ lấy bật lửa từ trong túi quần của Phó Huyền Tây, châm lửa thắp nến, hai tay cầm chiếc bánh trước mặt anh, nhìn anh mỉm cười: "Anh cầu nguyện đi, rồi thổi nến."

Phó Huyền Tây hơi bất ngờ, ngây người mất mấy giây.

Kể từ năm hai mươi tuổi, anh cũng không còn để ý đến sinh nhật.

Năm nào cũng có tiệc mừng sinh nhật, nhưng chẳng qua chỉ là một hoạt động xã giao, anh cũng không cảm thấy bữa tiệc đó giống sinh nhật, dù cho có bao nhiêu loại bánh kem xa xỉ, đắt tiền, tinh xảo.

Nhưng không có bất kỳ chiếc bánh nào làm người ta động lòng như chiếc bánh nhỏ xíu trước mặt.

Dù cho, con bọ cạp bằng kem sô cô la trên mặt bánh trông hơi… mũm mĩm.

Phó Huyền Tây mỉm cười, nhắm mắt cầu nguyện, sau đó mở mắt ra thổi nến.

Căn phòng chìm vào bóng tối, Bạch Chỉ đặt chiếc bánh lên bàn: "Em đi bật đèn."

Vừa định chạy đi, cổ tay đã bị giữ lại.

Giây tiếp theo, lại bị kéo vào vòng tay ấm áp.

"Cảm ơn, Bạch Chỉ." Phó Huyền Tây cọ cọ cằm lên tóc cô, "Anh vui lắm."

Bạch Chỉ chậm rãi vươn tay ôm anh, hốc mắt dần dần nóng lên.

"Sinh nhật vui vẻ." Cô nói, "Nhưng không chỉ sinh nhật mới vui vẻ."

Mà là, vĩnh viễn vui vẻ, chàng thiếu niên em yêu.

Trầm lặng ôm nhau một lát, Bạch Chỉ gọi anh: "Phó Huyền Tây."

"Anh đây."

"Em có quà tặng anh."

Sau khi bật đèn, Bạch Chỉ lấy quà ra.

Là một cây đàn guitar.

Phó Huyền Tây nhìn thấy cây đàn guitar, ánh mắt lấp lánh, mỉm cười: "Sao lại tặng anh guitar?"

Anh vừa nói, vừa vô thức cầm guitar, thử dây đàn.

Tiếng đàn vang lên giữa phòng khách yên tĩnh.

"Cây guitar này đẹp quá." Anh mỉm cười nhận xét, ánh mắt nhìn cô cũng chan chứa ý cười, "Nhưng anh vẫn tò mò lắm, tại sao em lại tặng anh guitar?"

Bạch Chỉ không chịu nói thật: "Em rất thích con trai chơi đàn guitar, vậy nên cũng mua một cái tặng anh, bắt anh đàn cho em nghe, anh biết đàn không?"

“Đương nhiên.” Phó Huyền Tây nhướng mày, dáng vẻ thiếu niên phóng khoáng đột nhiên lại thoáng qua, “Em muốn nghe bài nào.”

“Em muốn nghe…” Bạch Chỉ dừng lại, mím môi, “Rừng Na Uy.”

“Bài đó sao…” Phó Huyền Tây nhẹ giọng, nhưng chớp mắt một cái đã cong môi cười, “Anh sẽ thử.”

Bạch Chỉ ngồi đối diện anh, nhìn anh cúi đầu, ngón tay gảy dây đàn guitar, khúc dạo đầu êm tai vang lên, lững lờ trôi giữa màn đêm lặng thinh.

Giống hệt như năm anh hai mươi tuổi, ngồi giữa mưa bụi Giang Nam.

Tối hôm đó, mặt trời vừa khuất bóng, bầu trời sụp tối, toàn bộ đèn lồng dọc bờ sông đều được thắp sáng.

Trong một quán bar bên bờ sông ở Xuân Đường cổ trấn, ca sĩ đang ngân nga một bản tình ca, bản nhạc vừa kết thúc, Phó Huyền Tây đang ngồi bên bờ sông, chàng trai bên cạnh vỗ vai anh: “Mau đi thể hiện tài năng đi!”

“Phải đấy, phải đấy! Nhanh đi, nhanh đi.”

Phó Huyền Tây không nhúc nhích, nụ cười nở trên môi, ngón tay thon dài liên tục gõ trên bàn gỗ của quán bar, vẫn là dáng ngồi nhàn nhã lười biếng đó.

Mãi đến khi ca sĩ chú ý đến động tĩnh, mỉm cười, chủ động mời anh: “Này! Soái ca bên bờ sông, muốn chơi một bài không?”

Khách ở quán bar đều hướng mắt về phía này.

Phó Huyền Tây không do dự nữa, thong thả lên sân khấu chơi

“Rừng Na Uy”.

Đó là một cây guitar điện, anh thử dây đàn, ung dung điều chỉnh.

Ngồi xuống chiếc ghế chân cao trên sân khấu, một chân đặt trên sàn, một chân gác lên thanh ngang giữa ghế, cây đàn guitar nằm trên đùi, bắt đầu ca khúc.

Ánh đèn đầy màu sắc chiếu sáng anh, rõ ràng là lòe loẹt chói mắt, nhưng thời khắc đó lại vô cùng hoàn hảo.

Cả người anh hăng say, ánh mắt tràn ngập niềm vui, góc mặt ẩn hiện, tất cả đều trở nên lấp lánh vào thời điểm đó.

Ngón tay thon dài gảy dây đàn, tựa như gảy vào trái tim của Bạch Chỉ năm mười ba tuổi.

Cô trốn trong góc quán bar, lẳng lặng hướng đôi mắt ngưỡng mộ lên sân khấu, cô cảm thấy vào thời khắc đó, toàn bộ vẻ đẹp của thế gian đều tụ hội trên người anh.

Khách trong quán bar mở đèn pin trên điện thoại, giơ lên, di chuyển theo tiết tấu của ca khúc.

Không biết ai là người khởi xướng, nhưng mọi người đều hát theo tiếng đàn của anh.

Khi đó, Bạch Chỉ chưa từng nghe qua bài hát này, nhưng vừa nghe được lời bài hát đã thấy thích.

Cô sẽ vĩnh viễn nhớ mọi người hát:

“Người có còn quan tâm đến tôi không, có còn yêu tôi không, phải chăng có nơi nào trong trái tim người mà tôi chưa từng đặt chân đến?”

“Mặt hồ nơi đó luôn trong trẻo, không khí nơi đó luôn tĩnh lặng, ánh trăng sáng chiếu lên trái đất.”

Khi đó, Bạch Chỉ mới mười ba tuổi, chẳng hiểu những bài tình ca, nhưng không hiểu sao lại động lòng trước bài hát này.

Những vị khách đồng thanh hát theo tiếng đàn của anh, anh ngồi trên sân khấu gảy đàn, ngước mắt nhìn khán giả hết lần này đến lần khác, nụ cười trên môi ngày càng lộ rõ.

Hẳn là khi đó, anh đã rất hạnh phúc.

Vậy nên Bạch Chỉ tặng anh cây đàn guitar này.

Có lẽ gánh nặng đè lên vai từ sớm, anh đã không còn tự do và hạnh phúc như thời niên thiếu, có lẽ anh buộc lòng phải từ bỏ nhiều thú vui.

Nhưng cô muốn tặng anh niềm hạnh phúc này.

Muốn vĩnh viễn yêu anh.

Giờ phút này của đêm nay, chỉ còn hai người, tiếng guitar vẫn vang lên trong phòng khách.

Phó Huyền Tây vắt chân, đặt guitar trên đùi, có lúc cúi đầu, có lúc lại ngước mắt nhìn cô.

Bạch Chỉ lặng lẽ ngắm nhìn anh, thấy ánh sáng và niềm vui thời niên thiếu tràn ngập ánh mắt anh, trong lòng không khỏi hạnh phúc cho anh.

Dù cho anh vẫn phải đối mặt với bao nhiêu sóng gió, chỉ hy vọng phút giây anh chạm vào đàn guitar, anh sẽ cảm thấy thật hạnh phúc.

Đêm đó, đứng trong góc quán bar, bị mùi rượu chuốc say, sau phần điệp khúc đầu tiên, cô cố tình học thuộc bài hát.

Bây giờ, giữa tiếng đàn guitar mang theo dấu vết của thời gian, giống hệt giây phút mọi người hát theo anh.

Cô cũng nhẹ nhàng hé môi.

Là khán giả duy nhất của anh.

"Chỉ là tình yêu em dành cho anh đã vượt qua lằn ranh, em muốn ôm lấy mọi thứ thuộc về anh."

"Chỉ là xiềng xích trong lòng, làm sao giải thoát được."

Chàng thiếu niên thân yêu, hy vọng anh sẽ vĩnh viễn hạnh phúc.

Đừng bao giờ, đừng bao giờ sụp đổ.

———————

Lời của tác giả:

"Người có còn quan tâm đến tôi không, có còn yêu tôi không, phải chăng có nơi nào trong trái tim người mà tôi chưa từng đặt chân đến?"

"Mặt hồ nơi đó luôn trong trẻo, không khí nơi đó luôn tĩnh lặng, ánh trăng sáng chiếu lên trái đất."

"Chỉ là tình yêu em dành cho anh đã vượt qua lằn ranh, em muốn ôm lấy mọi thứ thuộc về anh."

"Chỉ là xiềng xích trong lòng, làm sao giải thoát được."

Đây đều là lời bài hát "Rừng Na Uy" của Ngũ Bách, bài hát này chơi

trên guitar cực kỳ êm tai.

———————

P/s: Rừng Na Uy của Ngũ Bách.

Chương 38: Mũi tên chạm vào dây cung

Đêm đó vô cùng ấm áp.

Đã rất lâu rồi, Phó Huyền Tây không chơi guitar, bây giờ được chạm vào lại thành nghiện, chủ động chơi thêm mấy bài nữa.

Cuối cùng, một người tự tin như vậy, ưu tú như vậy, lại nuối tiếc tự giễu: "Bây giờ đàn không hay."

Sau đó anh đặt chiếc guitar xuống, lấy hộp thuốc lá ra.

Anh rũ mắt, rút một điếu thuốc, ngậm vào miệng, bật lửa màu bạc xoay một vòng uyển chuyển giữa đầu ngón tay anh, chuyển hướng.

Tiếng động khe khẽ, ánh lửa vàng nhàn nhạt tỏa ra từ đầu bật lửa.

Không biết Bạch Chỉ lấy dũng khí từ đâu, lại ghé qua, cầm lấy bật lửa và điếu thuốc trong miệng anh.

Cô muốn nói, đừng hút thuốc, không tốt cho sức khỏe.

Nhưng lại không thể nói ra.

Một đầu điếu thuốc còn cháy đỏ tươi, làn khói lơ lửng giữa không trung, hơi ngột ngạt.

Dường như Bạch Chỉ bị mắc kẹt trong một vòng luẩn quẩn, không thể tỉnh táo suy nghĩ, cô ngậm điếu thuốc vào miệng, ở đúng vị trí anh đã ngậm vào.

Hơi ươn ướt, giống như một nụ hôn gián tiếp.

Làn khói ngột ngạt nhanh chóng len lỏi vào cổ họng, làm cô phải cúi

người ho sặc sụa.

"Khụ khụ khụ…"

Trong lúc Phó Huyền Tây ngây người, cô đã hoàn thành xong một chuỗi hành động.

Lúc hoàn hồn, lại thấy buồn cười, vừa vỗ lưng cô vừa bật cười: "Có phải thời kỳ nổi loạn của em đến trễ không, sao cái gì cũng muốn thử thế?"

Bạch Chỉ ho thêm mấy tiếng nữa, lúc ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt cô đã ươn ướt.

Đôi mắt mông lung, giọng nói cũng theo đó mà trở nên ấm ức: "Em chỉ tò mò, cái này thì có gì hay."

Phó Huyền Tây cũng thật sự thắc mắc.

Trước đây, anh không bao giờ hút thuốc.

Sau này, gặp nhiều chuyện phiền muộn, mới bắt đầu hút thuốc.

Người ta luôn lựa chọn những phương thức gây ra tổn thương cho bản thân, không khác nào tích độc vào người, làm bản thân tê liệt, còn tưởng đó là cứu rỗi.

Nhưng anh không giống những người bạn trai khác, không dỗ dành cô ngừng hút thuốc, không nói hút thuốc ít thôi, cũng không tức giận vì bị cô quản thúc.

"Tò mò à?" Anh cầm lấy điếu thuốc cháy hết một nửa trong tay cô, hút một hơi, sau đó dụi vào gạt tàn thuốc bên cạnh.

Cũng không nhả khói ngay, lại ghé vào, giữ lấy gáy cô, hôn cô, khói thuốc mới được nhả ra.

Bạch Chỉ sặc đến chảy nước mắt, nhưng anh hôn thành thạo đến mức ngăn được cơn ho của cô.

"Không đáng để tò mò đâu." Nụ hôn của anh dời khỏi môi cô, chuyển lên khóe mắt, hôn lên nước mắt của của cô, "Vì chẳng có gì tốt đẹp cả."

Bạch Chỉ cũng lờ mờ hiểu ra, không thể kìm nén nước mắt, không cách nào ngừng khóc.

Gần đây cô hay khóc, lý do đều rất kỳ lạ, nhưng luôn kết thúc bằng: "Anh bắt nạt em."

Phó Huyền Tây dở khóc dở cười, ôm cô dỗ dành lâu thật lâu.

"Cho anh mặt mũi đi." Anh nói, "Dù sao cũng là sinh nhật anh."

Bạch Chỉ rúc vào lòng anh, hưởng thụ hơi ấm.

–

Lần này đến Thụy Sỹ vào tháng mười một, nơi này đã bước vào mùa đông.

Giống hệt hồi nghỉ hè, mỗi ngày Bạch Chỉ đi dạo phố, Quý Hải đi theo cô, cô ghi nhớ những nơi muốn ghé thăm cùng Phó Huyền Tây, đợi anh xong việc lại đi cùng anh.

Nhánh cây bên bờ sông vô cùng thô ráp, tùy ý sinh trưởng, tán cây ngả xuống mặt nước, vàng óng, lấp lánh.

Cơn gió thổi qua, lá vàng rơi bao phủ khắp mặt đất, từng tầng từng lớp chồng chất lên nhau, phơi mình dưới ánh mặt trời, bị người ta giẫm lên, phát ra âm thanh giòn tan.

Bạch Chỉ nhặt rất nhiều lá, ngồi bên bờ sông, đắp từng lớp từng lớp, làm thành mấy bông hoa hồng.

Sau đó cô mang về, tặng cho Phó Huyền Tây.

Phó Huyền Tây cảm thấy rất thú vị: "Nếu tay em không bị lạnh thì làm cái này mất bao lâu?"

Lúc đó anh đang đọc tài liệu, tiện tay kéo cô đến gần, cầm tay cô xoa xoa.

Ánh mắt còn hướng về phía tài liệu, miệng đã lẩm bẩm nói cô: "Sao lại giống trẻ con thế này?"

Bạch Chỉ bĩu môi: "Anh không nghĩ như vậy là lãng mạn lắm sao? Em làm cái này mất nhiều thời gian lắm đấy! Anh không cảm động à?"

Phó Huyền Tây đã quá dày dạn kinh nghiệm, biết rõ lời tiếp theo của cô là "anh bắt nạt em", có lẽ sẽ khóc.

Anh cũng không tính toán với cô, tốt bụng nhấc cô ngồi lên đùi anh, anh lật tài liệu trong tay, tựa cằm lên vai cô.

Cũng không dỗ dành cô, chỉ nói: "Làm việc với anh một lát đi."

Tài liệu anh đọc được viết bằng tiếng Pháp, Bạch Chỉ nhìn một hồi lâu cũng không hiểu.

Có lẽ chỉ nhận ra đó là tiếng Pháp, không thể không hỏi: "Rốt cuộc anh biết bao nhiêu ngoại ngữ thế?"

"Anh không rõ." Anh nói, "Ngoại trừ tiếng của dân tộc thiểu số, còn lại đều biết."

Bạch Chỉ: "?"

“Anh có phải là con người không?” Cô ngây người.

Phó Huyền Tây cắn cắn cằm cô: “Anh không phải con người à?”

Không biết đang nghĩ đến cảnh xuân tươi đẹp nào, lại dịu dàng mỉm cười: “Đôi lúc cũng không phải con người.”

Bạch Chỉ: “…”

Lát sau, Bạch Chỉ cảm thấy buồn chán, bắt đầu quấy rầy anh làm việc: “Anh yêu em trong tiếng Pháp nói thế nào?”

“Je t’aime.”

“Tiếng Đức?”

“Ich liebe dich.”

Bạch Chỉ: “…”

Cô còn nhớ đến mấy bộ phim Hàn Quốc mà Trịnh Miểu Miểu thích xem, trong đó, nam chính nói anh yêu em rất dịu dàng, cô muốn nghe anh nói xem sẽ êm tai thế nào: “Còn tiếng Hàn thì sao?”

“사랑해요”

Tự dưng Bạch Chỉ thấy buồn bực: “Sao cái gì anh cũng biết thế?”

“Không phải.” Anh nói, “Nếu không học thì sẽ không biết đâu.”

Bạch Chỉ từ chối nói chuyện với một người có IQ cao biến thái như anh, vậy nên chỉ rúc vào lòng anh, lấy điện thoại ra, mở ứng dụng dịch thuật, bắt đầu học.

Học một hồi lâu, cũng lắp bắp nói được mấy từ với anh.

Phó Huyền Tây còn chu đáo sửa cách phát âm cho cô, chọc cô giận dỗi, chạy ra khỏi vòng tay anh.

–

Sau đó, Phó Huyền Tây hoàn thành công việc vào ngày mười tháng mười hai.

Bạch Chỉ kéo anh đến những nơi trước đó đã ghi nhớ để đi dạo cùng anh, cô muốn chụp ảnh dưới nhành cây vàng óng bên bờ sông, còn muốn chụp ảnh trên cây cầu bắc ngang qua dòng sông.

Cô vẫn chưa biết tên của cây cầu, nhưng ban đêm lên đèn trông rất đẹp mắt.

Chỉ có điều, chiều cao của cô có hạn, bất kể có chụp ảnh thế nào cũng thấy không đẹp.

Trong lúc cô đang buồn bực, hai cánh tay từ sau lưng vòng qua, nắm chặt hai cánh tay cô nhấc lên, điều chỉnh góc độ và sức lực.

Ngón cái của anh thon dài, móng tay được cô cắt ngắn gọn gàng, cô xuất hiện rất vừa vặn trong khung ảnh.

Tiếng tách vang lên, chụp lại khung cảnh cây cầu hoàn hảo, hòa lẫn với ánh đèn đầy màu sắc phản chiếu trên mặt nước, nhìn thôi cũng thấy động lòng.

Bạch Chỉ xem hết ảnh, lại buồn bực, quay đầu trừng mắt nhìn anh: "Đừng nói anh cũng học chụp ảnh đấy nhé?"

Đầu ngón tay ấm áp của Phó Huyền Tây véo má cô: "Hồi trung học, anh còn đạt giải thưởng về chụp ảnh."

Bạch Chỉ: "…"

Bỏ đi.

Thấy mình lại trêu chọc cô bé giận dỗi, Phó Huyền Tây lấy điện thoại từ trong túi quần, đưa cho cô: "Điện thoại anh chụp ảnh đẹp hơn, hay là dùng cái này?"

Bạch Chỉ mím môi: "Không cần! Điện thoại của em hơn một ngàn tệ, còn dùng rất tốt!"

Cô vừa giận dỗi, Phó Huyền Tây đã thấy buồn cười: "Điện thoại của em là ngọc ngà châu báu hay sao, lần đầu tiên anh gặp em đã thấy em dùng cái này, lâu như vậy rồi mà vẫn chưa đổi?"

"Ai cần anh quan tâm!" Bạch Chỉ bực bội trừng mắt liếc anh, giật lấy điện thoại của anh, "Em muốn tra xét (*)!"

(*) Trong bản gốc, tác giả dùng từ "查岗", bính âm là "chágǎng" (tra cương), có nghĩa như tra khảo, dò xét từng li từng tí xem đối phương có ngoại tình hay không. Bên dưới, chỗ nào tác giả dùng từ "tra cương", mình sẽ edit là "tra xét".

Phó Huyền Tây lười biếng tựa người trên hàng rào đá bên bờ sông, thong thả nhướng mày: "Tra xét đi."

Trong lòng Bạch Chỉ run rẩy, còn tưởng anh sẽ giận, không ngờ anh lại hào phóng như vậy.

Sau khi mở lung tung mấy ứng dụng, cô cũng không xem gì khác, làm bộ làm tịch một lát, lại trả điện thoại cho anh: "Tra xét xong rồi."

Phó Huyền Tây đưa tay ra, nhàn nhã nói: "Em tra xét không cẩn thận gì cả, chẳng may anh giấu cái gì thì sao?"

"Thì anh cứ giấu đi." Bạch Chỉ vô tình nói sự thật, "Chỉ cần anh vui là được."

Phó Huyền Tây nhíu mày, áp bàn tay lên gáy cô, kéo cô vào lòng: "Em nói gì thế?"

"Nói sự thật."

Im lặng.

Sau một hồi, Phó Huyền Tây cười lạnh: "Được rồi."

Hình như là giận rồi.

Nhưng Bạch Chỉ không biết phải làm thế nào.

Cho nên, tình yêu rất buồn cười, yêu anh đến tận cùng thế giới, chỉ hy vọng anh được yêu, được hạnh phúc là đủ rồi.

Đến nỗi, người bên cạnh anh có phải là mình hay không, cũng không còn quan trọng nữa.

–

Đêm đó về nhà, hai người họ vẫn còn giận dỗi.

Đến tận giờ ngủ, Bạch Chỉ vẫn cảm thấy người ta tức giận như vậy, cả đêm phớt lờ mình như vậy, có lẽ là vì người ta không muốn nhìn thấy mình.

Cô định ngủ riêng.

Nhưng mà, cũng muốn tìm lại cảm giác tồn tại trước mắt anh.

Giường phòng anh là giường đôi, Bạch Chỉ chạy vào, ôm gối chạy ra.

Chưa kịp bước ra ngoài, có người đã kéo áo cô, cô ngã lên giường.

"Úi…" Bạch Chỉ đau đớn kêu lên một tiếng.

Chớp mắt một cái, đã bị người ta kéo dậy.

"Buông em ra!" Bạch Chỉ giãy dụa la hét.

"Em đàng hoàng một chút cho anh." Phó Huyền Tây cảnh cáo, giọng điệu lạnh lùng, kiềm chế.

"Anh phạm pháp!" Bạch Chỉ không dám nhìn anh, quay mặt đi, bắt đầu nói linh tinh, "Anh không quan tâm đến ý kiến của em!"

Anh cười giận: "Anh làm cái gì mà không quan tâm đến ý kiến của em?"

Bạch Chỉ ngây người, đúng là anh không làm gì cả.

"Vậy thì, anh muốn bỏ mặc em!"

"Ồ? Tự tin vậy sao?" Phó Huyền Tây nhìn cô, "Không ưu tú gì cả."

Bạch Chỉ: "!"

Bây giờ thật sự là vừa giận vừa ấm ức.

Cô quay đầu lại, ngước mắt nhìn anh, thấy anh nheo mắt nhìn cô, cô duỗi tay đẩy anh ra: "Vậy anh tránh ra đi! Không ưu tú thì anh tìm em làm gì? Đi tìm người khác đi!"

Thật sự cũng muốn, cãi nhau trận này rồi chia tay đi.

Nghĩ lại, thấy không nỡ.

Sau đó lại khóc.

Phó Huyền Tây nhìn cô rất lâu, nhìn xem cô có thể làm được gì nữa.

Dù sao thì, cô vẫn luôn rất ngoan ngoãn, hiếm khi khóc lóc om sòm, lại làm người ta cảm thấy thế này cũng đáng yêu.

Ai mà nghĩ anh đang chuẩn bị tinh thần xem cô biểu diễn, cô lại biểu diễn cảnh Đại Ngọc rơi lệ (*).

(*) Lâm Đại Ngọc là một trong bộ ba nhân vật chính trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng. Trong Hồng Lâu Mộng, Lâm Đại Ngọc có thể rơi lệ vì một cành hoa.

Phó Huyền Tây đau đầu hết sức, thua trận, vùi đầu vào cổ cô, giọng điệu buồn rầu: "Sao lại khóc nữa rồi?"

"Anh bắt nạt em…"

"…" Phó Huyền Tây nhắm mắt, "Đổi lời thoại đi."

"Anh nói em không ưu tú, anh xem thường em, anh ngủ với em rồi, bắt đầu xem thường em."

Phó Huyền Tây không nhịn được cười, lồng ngực run run.

Bạch Chỉ còn thấy ấm ức hơn: "Anh còn cười nữa!"

Cô mặc váy ngủ hai dây bằng lụa, giãy dụa một hồi lại bị cuốn lên.

Phó Huyền Tây luồn tay vào.

"Vậy anh giúp em ưu tú hơn?"

Anh nói, ngón tay đột ngột siết chặt lại.

Hơi thở của Bạch Chỉ ngưng trệ, cô không khóc nữa.

"Thích vậy sao?" Phó Huyền Tây nhìn cô, thấy hai mắt cô nhắm

chặt, anh ghé đến gần hôn trán cô, "Gọi anh là anh trai đi, anh xem giúp người là niềm vui, sẽ giúp em."

Bạch Chỉ đột ngột mở mắt, tức giận trừng mắt với anh.

Xấu hổ, tức giận, làm người ta thật khó mềm lòng.

"Không gọi cũng không sao." Anh nói, thanh âm trầm khàn, nắm lấy váy ngủ lụa, "Đừng trách anh."

Điên cuồng, ác liệt, dịu dàng, tất cả đều không còn hiện diện nữa.

Gần đến ngày biệt ly, nhưng anh nào hay biết.

Bạch Chỉ nghĩ, nhất định phải có một ít ký ức khắc sâu, cho những tháng năm sau này, sẽ vĩnh viễn khắc cố ghi tâm.

Cô đã sẵn sàng rời đi, vụng trộm cất giấu những kỷ niệm đẹp, có thể ôn đi ôn lại.

Cho nên, nếu anh có thể hạnh phúc, không có điều gì mà cô không thể chịu đựng.

Bất kể là ký ức nào, chỉ cần sau này anh nghĩ về cô, trong lòng vẫn sẽ cảm thấy có gì đó đặc biệt, dù chỉ là cảm xúc thoáng qua.

Như vậy thì, bao nhiêu đêm gần gũi thân mật cũng không trở nên uổng phí.

Tiếc là, Phó Huyền Tây không biết cô đang nghĩ gì.

Chỉ cảm thấy tối nay cô cực kỳ hợp tác, do dự mãi mới chịu kết thúc.

Sau đó, giữa đêm muộn, Bạch Chỉ nói muốn ăn khuya, Phó Huyền Tây xuống giường nấu ăn: "Em muốn ăn gì?"

“Mì ý.”

“Đợi anh.”

Trong phòng có mùi khó ngửi, Bạch Chỉ cầm điều khiển trên bàn đầu giường, mở chức năng thông gió, cúi đầu xuống lại thấy đủ mọi vết tích trên làn da trắng mịn như tuyết.

Cô còn không thèm xấu hổ, kéo gối lót sau lưng, dựa vào gối chơi điện thoại.

Phó Huyền Tây bưng mì ý quay lại, thấy cô không thèm kéo chăn lên, anh đến gần đắp chăn cho cô.

“Không sợ bị cảm à?”

Bạch Chỉ bĩu môi, không buồn ngẩng đầu lên: “Nóng.”

Phó Huyền Tây đến gần, nâng cằm cô lên, sau khi thỏa mãn, tâm trạng của anh cực kỳ vui vẻ, tốt bụng dỗ dành cô: “Còn giận à?”

Bạch Chỉ phớt lờ, anh ghé vào hôn trán cô, còn hôn mắt, hôn mũi, hôn miệng: “Đừng giận anh nữa.”

Anh đặt điện thoại vào tay cô: “Kiểm tra đi.”

Bạch Chỉ nhìn chiếc điện thoại đột ngột xuất hiện trên tay cô, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh: “Kiểm tra cái gì?”

“Tra xét.”

Bạch Chỉ: “…”

Vào thời khắc đó, mọi ấm ức và giận dữ trong lòng đều tan biến.

Cô cúi đầu nhìn điện thoại của anh trên tay, bỗng nhiên rất muốn

hỏi: “Anh có muốn kết hôn với em không?”

Nhưng cuối cùng lại không hỏi.

Chỉ làm theo ý anh, mở hết ứng dụng trên điện thoại của anh, không có dấu hiệu mờ ám.

Đó là lý do cô còn cảm thấy buồn hơn.

–

Buổi tối trước ngày rời khỏi Zurich, Bạch Chỉ kéo Phó Huyền Tây ra ngoài dạo phố.

Gần đến Giáng sinh, không khí lễ hội tràn ngập phố phường.

Đèn đường dọc Bahnhofstrasse thắp sáng rực rỡ như ánh sao, trên đỉnh đầu, mấy bóng đèn nho nhỏ đầy màu sắc treo đầy trời, tựa như toàn bộ Dải Ngân hà đang nghiêng xuống, thơ mộng vô cùng.

Bạch Chỉ chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này, không thể không đòi Phó Huyền Tây cùng quay video, chụp ảnh.

Cô tung tăng vui vẻ phía trước, Phó Huyền Tây cầm túi của cô lặng lẽ theo sau, thỉnh thoảng lại lấy điện thoại của mình ra quay video cho cô.

Sau đó lại đến Chamonix, thị trấn nhỏ tiếp giáp cả ba nước Pháp, Thụy Sỹ, Ý, ở lại thị trấn nghỉ ngơi một đêm, hôm sau lại đi cáp treo đến Aiguille du Midi.

Trước đây, Bạch Chỉ đã từng nhìn thấy tuyết, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cảnh tuyết hùng vĩ như vậy.

Vạn vật trên thế giới mênh mông bạt ngàn, tựa như đã bước chân vào thế giới băng tuyết.

Đâu đâu cũng phủ một màu trắng, làm người ta rung động.

Họ còn trượt tuyết cùng nhau, Bạch Chỉ không biết trượt tuyết, nhưng Phó Huyền Tây lại là chuyên gia.

Mỗi dốc tuyết khác nhau đòi hỏi trình độ khác nhau, nhưng Phó Huyền Tây lại cam tâm tình nguyện dành thời gian với Bạch Chỉ ở dốc tuyết sơ cấp.

"Hay là em tập luyện ở đây trước, anh ra ngoài dốc tuyết lớn kia chơi một lát đi?" Bạch Chỉ không muốn làm chậm trễ thời gian của anh, "Không phải trượt tuyết thì cần mạo hiểm một chút mới vui sao?"

Phó Huyền Tây nghiêm túc dạy cô: "Sao anh có thể bỏ em lại được?"

Chỉ là một lời đơn giản như vậy, nhưng sau này, mỗi lần Bạch Chỉ nghĩ về lời này, vẫn cảm thấy trái tim mình rung động.

Anh là người đầu tiên nói lời này với cô, cũng là người duy nhất.

Đối với một người vừa sinh ra đã bị vứt bỏ, có lẽ chẳng ai có thể hiểu được cảm giác khi nghe thấy lời này.

Bạch Chỉ chăm chỉ luyện tập, cuối cùng cũng tiếp thu rất nhanh, có thể trượt những dốc tuyết khó hơn một chút.

Anh không đành lòng bỏ cô lại, cô cũng ra sức bắt kịp anh.

Trượt tuyết vui vẻ một hồi, lại thấy hơi đói bụng, Phó Huyền Tây dẫn cô đi ăn tuyệt tác lẩu phô mai.

Phô mai sôi ùng ục trong nồi, ngồi trên đỉnh núi tuyết lạnh lẽo, thật sự là ngửi một chút đã thấy thèm nhỏ dãi.

Hôm sau, họ trang bị dụng cụ đi bộ đường dài trên tuyết chuyên nghiệp, đi vào rừng thông tuyết trắng bao trùm.

Tuyết trắng đọng lại trong rừng thông, Bạch Chỉ bất ngờ phát hiện, chỉ cần nói lớn tiếng một chút, tuyết trên cây thông sẽ rơi xuống.

"Phó Huyền Tây!" Cô đứng dưới gốc thông gọi to, đúng là tuyết rơi ào ào xuống chỗ cô.

Phó Huyền Tây quay đầu nhìn cô, thấy cô bật cười thích thú, anh cũng hơi tò mò: "Ơi?"

"Phó Huyền Tây ——" Bạch Chỉ lại cao giọng gọi anh, tuyết trên cây thông tiếp tục rơi xuống, dính đầy đầu tóc mặt mũi cô, cô còn đưa tay đón lấy.

Phó Huyền Tây nhìn thoáng qua đã hiểu ngay, quay đầu phủi tuyết trên tóc và quần áo cô, cười nói: "Bạn nhỏ."

Cưng chiều vô bờ.

Bạch Chỉ vừa đi vừa gọi tên anh, chỉ có hai người, thanh âm của cô vang vọng khắp rừng thông.

Cô gọi to: "Phó Huyền Tây ——"

Thanh âm dần dần truyền xa trong rừng thông tuyết trắng, có tiếng vọng đồng điệu với cô: "Phó Huyền Tây ——"

Trên đỉnh núi tuyết, gió lạnh điên cuồng lướt qua, cô liên tục ngửa cổ hét to tên anh, tựa như muốn để lại gì đó, hoặc là, muốn giữ lấy gì đó.

Cổ họng khô rát đau xót, gió lạnh ùa vào, vừa khô vừa đau.

Nhưng hình như cô không để ý, tiếp tục gọi tên anh.

Băng qua một nhánh thông sà xuống đất, tuyết đọng lên nhánh cây, tạo thành một cây cầu tuyết.

Bạch Chỉ phấn khích đi tới đi lui, sau đó quay đầu hỏi anh: "Có giống cây cầu kết hôn không anh?"

Đó là lần đầu tiên Bạch Chỉ nhắc đến hai từ "kết hôn", Phó Huyền Tây ngây người một lát.

Bạch Chỉ nhìn thấy, lại vờ như không thấy, chạy lại, kéo anh đi dưới cây cầu tuyết.

Cô lặng lẽ nhắm mắt, tưởng tượng đây là hôn lễ chỉ có hai người họ.

Mình đã gả cho anh.

Bạch Chỉ nhanh chóng trấn tĩnh lại, không để anh nhìn thấy sự phiền muộn và cô đơn, vui vẻ kéo anh đi trong tuyết.

Khó khăn lắm mới leo lên cao một chút, Bạch Chỉ lại thấy mệt, không thèm cố gắng nữa, kéo tay Phó Huyền Tây, nói muốn trượt xuống.

Phó Huyền Tây: "?"

Bạch Chỉ không để ý anh, kéo tay anh đi xuống, ngồi phịch xuống mặt tuyết, còn kéo anh cùng ngồi.

Phó Huyền Tây: "…"

Sườn dốc bên này tương đối thoải, chưa kịp trượt xa đã tự động dừng lại.

Bạch Chỉ cười nghiêng ngả, vốn dĩ Phó Huyền Tây còn muốn mắng

cô làm vậy không an toàn, nhưng thấy cô vui vẻ thế này, lại nuốt vào trong, chỉ kéo cô đứng dậy từ mặt tuyết.

"Bạn nhỏ ngốc." Anh vừa mắng vừa vỗ tuyết cho rơi khỏi quần áo cô, thấy chỗ quần trên mông cô hơi ươn ướt, anh nhíu mày, "Có đau không?"

"Dạ không!" Bạch Chỉ cực kỳ vui vẻ, đứng giữa trời tuyết mà ánh mắt vẫn sáng ngời, hai tay nắm lấy cánh tay anh, ngẩng đầu nhìn: "Anh không giận phải không?"

Phó Huyền Tây vừa bực bội, vừa buồn cười: "Em cũng biết anh sẽ giận sao?"

"Vậy anh có giận không?"

"Không."

Bạch Chỉ bật cười, kéo anh đi tìm cáp treo: "Em không đi bộ được nữa."

Đi được hai bước, Phó Huyền Tây dừng lại, ngồi xổm xuống, ra hiệu cho cô leo lên: "Anh cõng em."

Bạch Chỉ nghiêng người, vòng tay qua cổ anh, ngoan ngoãn nói: "Anh chỉ cần cõng một chút xíu là được rồi."

"Em nghĩ anh cõng không nổi à?"

"Không phải, em sợ anh mệt."

"Không mệt."

Bạch Chỉ cười, không nói gì, lát sau, đến một khu tuyết trắng không cây, lại bắt đầu vùng vẫy đòi xuống.

Vừa xuống đã gom tuyết ném vào anh, muốn ném tuyết cùng anh.

Ban đầu Phó Huyền Tây còn thấy đau đầu, nhưng cũng không ngăn nổi Bạch Chỉ bày trò, còn muốn đẩy anh ngã xuống tuyết.

Cuối trận chiến, Bạch Chỉ không nhúc nhích nổi nữa, nằm trên tuyết, thở hổn hển: "Em vui quá, anh có… anh có vui không?"

Phó Huyền Tây nằm cùng cô, nghiêng người nhìn cô.

Cô bé mặc nhiều lớp, giống hệt một quả bóng tròn vo, chóp mũi ửng đỏ vì lạnh, đội mũ giống hệt búp bê.

Búp bê vẫn còn thở hổn hển, từng làn hơi nước tụ lại rồi tản ra.

Phó Huyền Tây cong môi cười: "Vui."

–

Sau mấy ngày cuồng nhiệt, vì đúng lúc đang ở biên giới giữa Pháp và Ý, Phó Huyền Tây đưa Bạch Chỉ đến Paris, bù đắp cho nuối tiếc của cô hồi tháng chín, vì phải đi học nên không thể đến đây.

Đến nơi chưa được bao lâu, Bạch Chỉ đã kéo Phó Huyền Tây đến chụp ảnh ở tháp Eiffel, Champ de Mars, sông Seine, không khác nào đang thực hiện một nhiệm vụ.

Còn đến bảo tàng Louvre, Khải Hoàn Môn, hiệu sách Shakespeare and Company, xem qua một lượt.

Phó Huyền Tây không hiểu tại sao lúc nào cô cũng vội vàng: "Đâu phải chúng ta không có thời gian, em muốn chơi thì chúng ta ở lại thêm mấy ngày nữa."

Bạch Chỉ lắc đầu: "Vậy là đủ rồi."

Gần đến Giáng sinh, hai người họ đi từ Paris đến Ý.

Mẹ của Phó Huyền Tây định cư ở Florence, thành phố này nằm ngay trung tâm nước Ý.

Trước đây, Bạch Chỉ đã tìm hiểu về thành phố này qua sách vở, đây là nơi khai sinh của nền văn hóa Phục Hưng, Từ Chí Ma từng phiên dịch thành phố này thành "Firenze".

Không ngờ, lần đầu tiên đến nơi này là để gặp mẹ của Phó Huyền Tây, mừng sinh nhật bà.

Quãng thời gian trăng mật đã qua, "hôn lễ" được cử hành dưới vòm cầu tuyết trong dãy núi Alps, bước cuối cùng là gặp mặt phụ huynh.

Đó là một cuộc vui trước ngày tận thế, xen lẫn với thấp thỏm lo âu.

Là bài ca và điệu nhảy cuối cùng trước khi kẻ thù tiến đến cổng thành, mũi tên đã chạm vào dây cung.

Bạch Chỉ nghĩ mình sắp phát điên rồi.

———————-

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Huyền Tây: Tui sợ là cô ấy phát điên thật rồi, có chỗ nào đó không đúng lắm.

Chương 39: Đêm vẫn còn dài

Đến Florence vào lúc hai giờ chiều ngày hai mươi hai tháng mười hai.

Mẹ của Phó Huyền Tây, Tuế Diểu, là giáo viên tại Nhạc viện Florence, buổi chiều kín lịch, vậy nên bà bảo họ nghỉ ngơi trước, nói người giúp việc trong nhà đã chuẩn bị bữa trưa.

Xe chạy thẳng vào nhà Tuế Diểu, một căn biệt thự hai tầng, xung quanh có một vườn hoa cỏ, còn có một hồ nước.

Không quá rộng, nhưng cũng không hề nhỏ.

Có lẽ là vì gần đến Giáng sinh, mấy gốc cây trong sân đều treo đèn nhiều màu sắc và bày trí mấy hộp quà, hàng rào cũng được trang trí, tràn ngập không khí lễ hội.

Chỉ có điều, bây giờ là ban ngày, đèn không bật.

Bạch Chỉ theo Phó Huyền Tây vào trong, dọc đường đi, người giúp việc chào hỏi họ, dẫn họ vào nhà.

"Mẹ anh làm việc rất nghiêm túc, em đừng nghĩ ngợi nhiều." Phó Huyền Tây chủ động giải thích, "Mẹ bảo anh chăm sóc em cho đàng hoàng, đợi mẹ quay về, sẽ có quà tặng em."

Bạch Chỉ nhìn anh, mỉm cười: "Em đâu có nghĩ ngợi nhiều."

Trước đó cũng đã tìm hiểu được từ Trịnh Miểu Miểu, tuy ba mẹ của Phó Huyền Tây ly hôn vì tình cảm tan vỡ, nhưng không phải vì có người thứ ba chen chân vào.

Ngay từ đầu, đoạn tình cảm đó cũng chỉ là liên hôn, hoàn toàn bất

đắc dĩ.

Phó Kính Chi và Tuế Diểu mang hai tính cách hoàn toàn trái ngược, mặc dù đều là con nhà giàu, nhưng Phó Kính Chi lại là đời thứ hai lười nhác, là cá mặn (*).

(*) Là tiếng lóng của người Quảng Đông, chỉ những người không làm việc, lười vận động, không có ước mơ và hoài bão.

Tuế Diểu thì khác, bất kể là đối với với bản thân hay đối với người khác, Tuế Diểu đều đặt ra yêu cầu rất cao, cả đời luôn sống rất nghiêm chỉnh, biết mình thích gì, muốn theo đuổi cái gì.

Bà có khả năng hành động rất mạnh mẽ, ít khi bị người khác kiềm chế, chuyện tình cảm vặt vãnh này không đủ sức ràng buộc bà.

Nếu không phải như vậy, vì Phó Huyền Tây, bà cũng sẽ không ly hôn.

Là một người phụ nữ rất phóng khoáng, biết sống vì bản thân.

Cho nên, khi biết hôm nay họ ghé qua, bà cũng không xin nghỉ phép để chào đón họ, không phải là tỏ thái độ gì, mà đó chính là tác phong của bà.

Mấy ngày trước đến Paris, Bạch Chỉ nghe lời khuyên của Phó Huyền Tây, chọn được hai món quà, một món quà cho lần đầu gặp mặt, một món quà cho sinh nhật bà sau đêm Giáng sinh.

Lúc này, Bạch Chỉ lại lấy hai món quà ra, nhìn thêm lần nữa, vẫn hơi lo lắng: "Có khi nào dì sẽ không thích chúng không anh?"

"Không có chuyện đó đâu." Phó Huyền Tây kéo tay cô vào phòng ăn, "Anh chọn mà, chắc chắn mẹ sẽ thích."

Bạch Chỉ nhẹ nhõm.

Người giúp việc bao gồm cả người Ý và người Trung Quốc, thức ăn vừa có đặc sản địa phương, vừa có món Trung Quốc, không để cho người ta phải khó xử.

Hẳn là Tuế Diểu đã dặn dò chuyện này, như vậy cũng đủ chứng tỏ bà để tâm.

Ăn trưa xong, đã là ba giờ chiều.

Phó Huyền Tây hỏi Bạch Chỉ có buồn ngủ không, không buồn ngủ thì có thể đến Nhạc viện đi dạo.

Ban đầu Bạch Chỉ còn hơi buồn ngủ, vừa mới chạy tới chạy lui, lên máy bay, lên xe, thật sự rất mệt.

Nhưng nghe anh nói như vậy, lập tức lên tinh thần.

Cô có tình cảm rất đặc biệt với trường học, bất kể là đến đâu, cô luôn muốn ghé thăm các trường học mang dấu ấn văn hóa tại nơi đó.

Hơn nữa, còn muốn xem nơi mẹ anh làm việc.

–

Đến Nhạc viện Florence đúng vào giờ tan học, khuôn viên trường học vô cùng nhộn nhịp.

Giống như bước vào thế giới điện ảnh, lối kiến trúc phương Tây, bày trí trang nhã, sinh viên chơi violin trên bãi cỏ.

Đi mấy bước lại thấy có người chơi đàn guitar, tiếng đàn piano du dương không biết phát ra từ khu giảng đường nào, đặt người ta vào không gian âm nhạc vô tận.

Cửa ra vào và cửa sổ đều là khung cửa vòm, đèn tường mô phỏng hình dạng cây nến, còn có đèn trần pha lê, lúc này đều đã được thắp sáng, tỏa ra ánh đèn vàng óng nhàn nhạt, ấm áp.

Đi qua một cánh cửa, thấy một vị giáo sư già, tóc bạc trắng, khom lưng hướng dẫn một nữ sinh chơi piano, đôi lúc lại có tiếng đàn piano vang lên.

Không biết có phải đã cảm nhận được hai người họ tiến vào hay không, vị giáo sư tóc bạc ngẩng đầu nhìn họ, bất chợt mỉm cười, bước về phía họ.

"Lâu rồi không gặp." Ông ấy ôm Phó Huyền Tây, nói tiếng Trung, dù không được thành thạo lắm.

Phó Huyền Tây cũng ôm ông ấy, trả lời bằng tiếng Ý: "Buon pomeriggio (Chào buổi chiều)!"

Vị giáo sư già lại nhìn sang Bạch Chỉ, nở nụ cười trìu mến: "Fidanzata (Bạn gái à)?"

Phó Huyền Tây vòng tay qua eo Bạch Chỉ, giới thiệu cô, sau đó lại cúi đầu thì thầm: "Đây là thầy của mẹ anh, em cứ chào thầy bằng tiếng Trung đi."

Bạch Chỉ nghe vậy, lập tức ngoan ngoãn mỉm cười, chào hỏi: "Con chào thầy ạ."

Vị giáo sư mỉm cười vui vẻ, hàn huyên mấy câu, nói Tuế Diểu đang dạy học trên lầu, có lẽ lúc này hơi bận một chút, còn hỏi họ có muốn vào văn phòng của ông ấy không.

Phó Huyền Tây từ chối ý tốt của ông ấy, nói đây là lần đầu tiên Bạch Chỉ đến đây, anh muốn đưa cô đi tham quan quanh trường.

–

Sau đó, Tuế Diểu gọi trước.

Lúc đó, chuông tan học vừa reo chưa đến một phút, Tuế Diểu đã gọi, hỏi có phải họ đến trường không, bà nói vừa gặp vị giáo sư kia trên cầu thang, ông ấy nói đã gặp họ.

Phó Huyền Tây cúp máy, dẫn Bạch Chỉ đi tìm mẹ.

Tim Bạch Chỉ đập thình thịch, cảm giác như còn căng thẳng hơn cả gặp mẹ ruột.

Tuế Diểu đứng bên cột đèn đường, tóc xoăn dài, váy xanh ngọc, mặc áo khoác đen bên ngoài, một tay ôm sách, một tay nhét vào túi áo khoác.

Hẳn là cao một mét sáu mươi tám trở lên, mang giày cao gót trông còn cao hơn.

Hình như bà cảm giác được, Phó Huyền Tây và Bạch Chỉ còn chưa kịp đến gần, bà đã quay đầu về phía họ.

Bạch Chỉ nhìn thấy gương mặt bà.

Dù đã có dấu hiệu của tuổi tác, nhưng cũng rất khó nhìn ra tuổi thật, trông như mới bốn mươi tuổi, rất xinh đẹp, khí chất dịu dàng, trí thức.

Nhìn thấy họ, bà rút tay ra khỏi túi áo khoác, vẫy vẫy: "Bên này."

Làn da của bà trắng trẻo, bàn tay chơi đàn, trông thon dài tinh tế, từng cử động đều thể hiện rõ khí chất.

Bạch Chỉ gần như đã yêu quý từ cái nhìn đầu tiên, cảm giác như người mẹ hoàn hảo trong trí tưởng tượng của cô.

Lúc đến gần, Bạch Chỉ mới phát hiện nụ cười nhè nhẹ đọng bên khóe môi bà.

"Bạch Chỉ?" Tuế Diểu không chào hỏi Phó Huyền Tây trước, mà nhìn thẳng về phía Bạch Chỉ, "Rất vui được gặp con."

Dù cho đã diễn tập cảnh chào hỏi Tuế Diểu bao nhiêu lần trong đầu, Bạch Chỉ vẫn không khỏi căng thẳng.

Mãi đến khi bàn tay của Phó Huyền Tây siết chặt eo cô một chút, tựa như đột ngột được tiếp thêm sức mạnh, cô lấy lại tinh thần, mỉm cười như trẻ con lấy lòng người lớn: "Con chào dì, rất vui được gặp dì."

Tuế Diểu cười, xoay người lại: "Vừa đi vừa nói chuyện nhé."

Bà đi trước, Bạch Chỉ thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy dễ gần hơn cô tưởng.

Phó Huyền Tây lên tiếng: "Mẹ, mẹ không nhìn thấy con sao?"

Còn hơi mè nheo.

Bạch Chỉ nhìn anh kinh ngạc, hoàn toàn không tin nổi.

Tuế Diểu: "Con cao như vậy, làm sao mẹ không nhìn thấy con được?"

"Vậy sao mẹ ——"

"Được rồi, trước mặt bạn gái còn làm nũng, không sợ mất mặt à?"

"…"

Bạch Chỉ cười trộm, nhưng bị Phó Huyền Tây bắt gặp, véo eo cô một cái.

–

Tuế Diểu là một người phụ nữ rất có tinh thần văn nghệ, dọc đường đi, bà tán gẫu với Bạch Chỉ và Phó Huyền Tây về chuyện gia đình, sau đó lại nói về âm nhạc.

Không hề đề cập đến chuyện yêu đương của họ, cũng không nhắc đến gia cảnh của Bạch Chỉ.

Hoàn toàn khác với cách người lớn cư xử khi gặp người yêu của con cái mình.

Bạch Chỉ không rõ, cũng không biết là do bà không quá để tâm, hay là do bình thường mọi người đều cư xử như vậy.

Nhưng nghĩ lại, sắp chia tay rồi, dù thế nào cũng không còn quan trọng nữa, thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Lúc về đến nhà của Tuế Diểu, người giúp việc đã chuẩn bị xong bữa tối.

"Mọi thứ sẵn sàng chưa?" Tuế Diểu vừa vào cửa đã cởi áo khoác, đưa cho người giúp việc, cầm lấy tạp dề, đeo vào.

Người giúp việc nói đã sẵn sàng rồi.

Tuế Diểu quay đầu mỉm cười, ra hiệu cho Bạch Chỉ ngồi trước: "Tuy hơi gấp, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, dì cũng phải nấu một món."

Sau đó lại nói với Phó Huyền Tây: "Chăm sóc con bé cho đàng hoàng."

Ngoài ra, Tuế Diểu không nói thêm lời nào nữa, quay người vào bếp.

Bạch Chỉ hơi bối rối, cô ngồi trên sofa, nhích lại gần Phó Huyền Tây, nhỏ giọng hỏi: "Em có cần vào bếp phụ giúp không?"

Phó Huyền Tây cúi đầu nhìn cô, thấy biểu cảm thận trọng của cô, lại đưa tay xoa đầu cô: "Không cần, mẹ anh sẽ làm cá hồi sốt bơ và rau củ, mẹ tự làm được."

Đúng như lời Phó Huyền Tây nói, Tuế Diểu đã làm cá hồi sốt bơ và rau củ, là công thức của vùng Tuscany, Ý.

Cá hồi áp chảo được bọc trong nước sốt đặc, ăn kèm với cà chua và rau chân vịt, béo ngậy, thơm mùi rau củ, hòa quyện với cá hồi thơm ngon.

Hương vị cực kỳ phong phú.

Mỗi người một phần, là món chính của bữa ăn này.

Bạch Chỉ dùng nĩa ghim một miếng nhỏ, nếm thử, tự dưng hai mắt sáng rỡ, thốt ra: "Ngon quá!"

Hoàn toàn là tiếng lòng, không hề suy nghĩ, cũng không hề có ý tứ gì.

Lúc nhận ra, thấy Tuế Diểu và Phó Huyền Tây đều hướng mắt nhìn cô, cô lại xấu hổ.

Tuế Diểu nghe được tiếng lòng đơn thuần và chân thành như vậy, rõ ràng rất vui vẻ: "Con thích là tốt rồi, hôm nay trường đã bắt đầu nghỉ lễ, ngày mai dì sẽ nấu món khác cho con."

Ăn xong, người giúp việc dọn dẹp nhà bếp, Tuế Diểu vào phòng, lấy ra một hộp quà đã được gói tỉ mỉ, đưa cho Bạch Chỉ: "Thằng bé nói con là một cô bé hai mươi tuổi, cho nên dì chọn vòng tay cho con."

Không hề câu nệ, bảo cô mở ra nhìn: "Con nhìn xem có thích

không?”

Bạch Chỉ mở ra, thấy một chiếc vòng tay Cartier bằng sapphire và kim cương, cực kỳ đẹp mắt, lấp la lấp lánh, óng ánh dưới ngọn đèn.

Vừa nhìn đã biết rất đắt tiền.

Bạch Chỉ cảm thấy hơi áy náy.

Cũng không biết sau này cô chia tay anh, mẹ anh có cảm thấy cô đang đào mỏ không?

Phó Huyền Tây mang món quà đã chuẩn bị từ trước, đặt bên cạnh Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ lập tức cầm món quà gặp mặt, đưa bằng hai tay, nói mấy lời ngọt ngào.

Tuế Diểu nhận lấy, mở quà trước mặt cô, nhìn biểu cảm là biết bà thật lòng thích món quà, nói cảm ơn cô.

Tuế Diểu đã sắp xếp chu đáo, ban đêm, Bạch Chỉ và Phó Huyền Tây sẽ ngủ ở hai phòng riêng, trong lòng Bạch Chỉ cảm thấy thật ấm áp.

Trong mắt cô, đây là cách bà thể hiện sự tôn trọng.

Giá mà bà cũng là mẹ cô.

Cô còn chưa có một người mẹ mà.

–

Hai ngày tiếp theo, bữa trưa, bữa tối, bữa nào cũng Tuế Diểu cũng nấu mấy món mà bà đã quen tay, cũng không nhiều, bình thường chỉ làm một món, nhưng cách bày trí và hương vị đều vô cùng tuyệt vời.

Họ ở đây đến ngày thứ ba, rơi đúng vào đêm Giáng sinh, hôm sau là sinh nhật của Tuế Diểu.

Giáng sinh là một trong những ngày lễ quan trọng ở Ý, tương tự như Tết Nguyên đán ở trong nước.

Buổi trưa hôm đó, họ cùng nhau ăn cơm, giống hệt bữa cơm tất niên, ăn xong lại mở quà.

Lại đúng ngày sinh nhật của Tuế Diểu, chỉ có thể ăn mừng vào buổi tối.

Bình thường, vào ngày sinh nhật, bà sẽ mời bạn bè đến nhà chơi, ăn uống, tán gẫu về lý tưởng âm nhạc.

Trong đó còn có sinh viên và giáo viên của bà, đại diện cho vòng tròn xã giao của bà ở Ý.

Vậy nên, đêm Giáng sinh hơi bận, còn phải chuẩn bị trước cho hôm sau.

Tuế Diểu rửa táo, bưng ra bàn trà ngoài phòng khách: "Nghe nói đêm Giáng sinh phải ăn một quả táo, có ý nghĩa cầu chúc năm mới bình an?"

Bà mỉm cười, cầm một quả đưa cho Bạch Chỉ: "Vậy chúng ta cùng nhau bình an."

Bạch Chỉ nhận bằng hai tay, mỉm cười nói cảm ơn.

Vừa cho vào miệng cắn một miếng, lại phát hiện Phó Huyền Tây ngồi đó không nhúc nhích, cô tò mò quay đầu: "Sao anh không ăn?"

Phó Huyền Tây nhàn nhạt liếc cô, sau đó lại nhìn Tuế Diểu: "À, không ai đưa cho anh hết."

Bạch Chỉ lập tức nhận ra, có người đang ghen tị rồi.

Hai ngày qua, Tuế Diểu đối xử rất tốt với cô, như mẹ đối xử với con gái, nhưng lại đối xử với anh như chăn thả, tuy bà không để tâm lắm, nhưng anh vẫn luôn ghen tị.

Chẳng giống anh ngày thường chút nào!

Nhưng sau đó lại nghĩ, lúc mẹ anh ly hôn, sang Ý định cư, anh mới hai mươi tuổi, mấy năm nay không được gặp mẹ thường xuyên, muốn trở thành đứa con yêu dấu của mẹ cũng là bình thường thôi.

Bạch Chỉ và Tuế Diểu nhìn nhau, Tuế Diểu cười, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô.

Cô hiểu được, cầm lấy miếng táo, tự mình đút vào miệng Phó Huyền Tây: "Em lấy cho anh."

Phó Huyền Tây nhướng mày, cầm lấy tay cô, ăn miếng táo.

Ăn táo xong, Tuế Diểu cùng người giúp việc chuẩn bị cho ngày hôm sau, Bạch Chỉ cũng chạy đến phụ giúp.

Phó Huyền Tây bị bỏ lại phía sau, khóe miệng khẽ cong lên.

Làm sao mà ghen tị được, chỉ là, anh cũng muốn cô cảm nhận được tình mẫu tử là như thế nào.

Đó chính là cách anh bày tỏ tình yêu với cô, không màng đến bản thân mình.

–

Sáng hôm sau là Giáng sinh, Bạch Chỉ dậy sớm, mơ mơ màng màng đi rửa mặt.

Trời còn chưa sáng, hơi yên tĩnh một chút, Tuế Diểu cũng chưa dậy.

Bạch Chỉ ngáp dài, định mở cửa phòng tắm, đột nhiên bị một bàn tay kéo vào trong.

Cô sợ đến mức tỉnh ngủ.

Vừa định kêu cứu, một bóng dáng quen thuộc đã bao bọc lấy cả người cô.

Người kia đè cô vào tường hôn một hơi.

Phó Huyền Tây mặc một bộ đồ ngủ màu bạc bằng lụa, Bạch Chỉ bị hôn đến đầu óc rối bời, hai tay phải nắm lấy vải lụa hai bên eo anh đến nhăn nhúm.

Sau một hồi, cuối cùng nụ hôn cũng kết thúc, tay anh lại bắt đầu không yên.

Bạch Chỉ co người lại, không cho anh trêu chọc, thì thầm: "Mẹ anh sẽ thức dậy…"

"Đừng lộn xộn." Phó Huyền Tây vùi đầu vào cổ cô, thì thầm, hơi ấm lướt qua, "Nhớ em, cho anh làm một chút đi."

Những lời này đúng là…

Hơi lạnh luồn vào bên eo.

Tay anh dần dần di chuyển lên cao, Bạch Chỉ nín thở, không dám nhúc nhích, thấp thỏm chú ý động tĩnh bên ngoài.

Bình thường Tuế Diểu dậy rất sớm, hy vọng hôm nay bà ngủ thêm chút nữa, nếu không, bị bắt gặp thì phải làm sao bây giờ!

"Được rồi, được rồi…" Giọng nói của Bạch Chỉ khàn khàn, giây tiếp theo lại suýt hét to.

Nghiến răng, cắn môi, khó khăn lắm mới nhịn được.

Vậy mà anh lại xuống tay với cô.

Một hồi lâu sau, tiếng nước chảy phát ra từ phòng tắm.

Phó Huyền Tây véo má Bạch Chỉ, thì thầm: "Anh đi ra trước."

Da mặt Bạch Chỉ nóng bừng, không dám gặp ai, ở trong phòng đợi một hồi.

–

Nhập gia tùy tục, bữa trưa Giáng sinh ở nhà Tuế Diểu không hề khác với các gia đình bản địa, nhất định phải ăn lenticchia (đậu lăng), nghe nói sẽ mang đến hạnh phúc cho mọi người.

Cây thông Noel ngoài sân đã được trang trí, treo đầy đèn màu hình trăng sao, còn có mấy quả chuông nhỏ và vài hộp quà.

Tiệc sinh nhật của Tuế Diểu diễn ra vào buổi tối, ăn trưa xong, mọi người tặng quà Giáng sinh cho nhau, Tuế Diểu bảo Phó Huyền Tây đưa Bạch Chỉ đi dạo phố.

Dù sao cũng là ngày lễ quan trọng của người Ý, không khí ngoài đường phố vô cùng nhộn nhịp.

Phó Huyền Tây đích thân làm tài xế, tìm chiếc xe jeep trong gara của Tuế Diểu, lái ra.

Hai ngày trước đã ghé thăm nhà thờ Santa Maria del Fiore có mái vòm bằng ngói đỏ, còn dạo bước trên Piazzale Michelangelo, đi hết những nơi Bạch Chỉ muốn đi.

Hôm nay không có nhiều thời gian, buổi tối phải về sớm giúp đón khách, vậy nên chỉ dạo loanh quanh mấy con phố.

Mua được mấy món đồ, hai người họ ném vào xe, tay trong tay dạo phố ở nơi đất khách quê người.

Đi ngang một xe cà phê di động màu xanh đậm, Bạch Chỉ cực kỳ thích thú, đến mua hai ly cà phê, bảo Phó Huyền Tây chụp ảnh cho cô.

Phó Huyền Tây không dùng điện thoại của cô, lại lấy điện thoại của mình ra, nói điện thoại anh chụp ảnh rất đẹp, chụp mấy bức ảnh cho cô.

Thân xe màu xanh đậm, chính giữa có cửa sổ lớn, ánh đèn trắng chói mắt, bày la liệt các loại cà phê.

Còn có mái hiên treo cờ đủ màu sắc, lá cờ tung bay trong gió giữa chiều mùa đông.

Tình cờ bên cạnh có một cây thông Noel treo đèn đủ màu, dưới gốc cây còn bày một vòng bí đỏ màu nhạt, chặn ngay bên cạnh đầu xe.

Bạch Chỉ tựa lên cửa sổ của xe cà phê, nghiêng đầu, cầm ly cà phê, tạo dáng, mỉm cười ngọt ngào, đôi mắt cong cong.

Trước đây, Phó Huyền Tây học đủ thứ, ngay cả chụp ảnh cũng được học hành bài bản.

Mấy bức ảnh này vô cùng hoàn hảo, bất kể là ánh sáng, góc độ, hay bố cục, tất cả đều hoàn hảo.

"Để em xem anh chụp thế nào!" Bạch Chỉ đến gần nhìn thử, cầm ly cà phê trong tay.

Phó Huyền Tây cúi đầu chọn bộ lọc cho cô.

"Gửi cho em đi." Bạch Chỉ rất thích, mè nheo đòi Phó Huyền Tây gửi cho cô, "Anh trai à, anh chụp ảnh đẹp quá."

Phó Huyền Tây cúi đầu nhìn cô, nhướng mày: "Bây giờ miệng ngọt như vậy, uống cà phê có bị đắng không?"

"Em đã cho thêm đường và sữa rồi, không đắng đâu!" Bạch Chỉ đến gần, bảo anh uống, "Anh uống thử đi."

Phó Huyền Tây không uống, lại hôn lên khóe môi cô, gật đầu: "Ngọt."

Bạch Chỉ: "…"

Phó Huyền Tây chọn bộ lọc khác nhau cho mấy bức ảnh, mang đến những cảm giác rất khác nhau.

Chỉ còn một bức ảnh, là bức ảnh anh thích nhất, không muốn chỉnh sửa gì cả.

Đúng lúc mặt trời lên cao ở Florence chiều hôm đó, ánh nắng vàng dịu dàng chiếu sáng mấy lá cờ đủ màu của xe cà phê.

Bạch Chỉ mặc áo khoác dài màu trắng, cổ áo hơi hở ra, tóc đen dài buông trước ngực, mềm mại, tự nhiên.

Khi bấm chụp, anh ngẩng đầu nhìn gương mặt trắng trẻo của cô, hai mắt cong cong như trăng khuyết, tia nắng len lỏi qua mấy lọn tóc mềm mại trước trán, soi sáng góc mặt mỉm cười của cô.

Là người con gái hướng về phía mặt trời, là thiếu nữ được thần linh thiên vị.

Sau đó, bức ảnh này trở thành ảnh nền và màn hình khóa điện thoại

của Phó Huyền Tây.

Chưa từng có ý định thay đổi.

–

Đi dạo một hồi, Bạch Chỉ thấy đã trễ, vội vàng kéo Phó Huyền Tây trở về.

Đã có vài vị khách đến nơi, lúc Bạch Chỉ lấy đồ đạc từ trong xe ra, lại nghe có ai đó đang chơi piano.

Từ gara đi ngang qua phòng nhạc trên tầng một, đúng là đã thấy vài người tụ tập bên trong, có người chơi piano, người khác thì ca hát.

Sau đó, các vị khách lần lượt ghé qua, chủ yếu là người của giới âm nhạc, còn có mấy nhà hàng xóm.

Hôm đó, Bạch Chỉ chỉ biết vị giáo sư già tóc bạc, ông ấy nhiệt tình chào hỏi cô, rất trìu mến.

Bữa tiệc sinh nhật hôm nay vô cùng sôi nổi, nhưng Bạch Chỉ không hiểu mọi người đang nói gì.

Họ chủ yếu nói tiếng Ý, thỉnh thoảng cũng có tiếng Anh.

Câu tiếng Trung duy nhất mà mọi người nói chính là chúc mừng sinh nhật Tuế Diểu.

Bạch Chỉ hiểu tiếng Anh, nhưng không chen vào được, chỉ ngoan ngoãn lắng nghe, đến đoạn nào thú vị, lại cong môi mỉm cười.

Bữa ăn tối nay cực kỳ vui vẻ, ăn xong, mọi người lại mở một nhạc hội nho nhỏ trong sân.

Người giúp việc dọn dẹp căn bếp, chuẩn bị thức ăn khuya, Tuế Diểu giúp mọi người di chuyển nhạc cụ ra sân.

Bên cạnh hồ nước trong sân, màn chiếu cũng đã được dựng lên, họ phát một bộ phim cũ, cây thông Noel đứng bên cạnh.

Rượu ngon và bánh ngọt được đặt trên bàn dài, đợi thực khách đến thưởng thức.

Trẻ con vây quanh cây thông chơi đùa chạy nhảy, tìm hộp quà dưới gốc cây.

Sau khi mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi, bản nhạc đầu tiên chính là "Jingle Bells".

Tuế Diểu mặc váy dài màu xanh sẫm, ngồi bên hồ chơi cello.

Tóc dài uốn xoăn buông xõa, tung bay trong gió đêm đông, váy rũ xuống thành một đường cong tự nhiên, chạm vào bãi cỏ.

Dải đèn nhiều màu sắc lấp lánh trên đỉnh đầu bà, ánh sáng biến đổi liên tục trên người, nhã nhặn xinh đẹp, Bạch Chỉ thấy bà còn bắt mắt hơn cả Phó Huyền Tây.

Tối nay Phó Huyền Tây không chơi guitar, mà chơi violin bên cạnh Tuế Diểu.

Hoàn toàn khác với lúc anh chơi đàn guitar trước đó.

Lúc đó, anh là một thiếu niên hăng hái, bây giờ, anh là một người đàn ông chín chắn, nhưng vẫn hạnh phúc.

Có người chơi piano, có người thổi sáo, có người thổi trumpet, có người…

Cuối cùng, cũng có người dùng đến dàn trống.

Dàn nhạc này có những nhạc công nổi tiếng, có sinh viên và giáo viên yêu âm nhạc, còn có những doanh nhân quyền lực trên thương trường.

Vậy mà tất cả bọn họ đều ngồi trên bãi cỏ trong sân nhà, cùng nhau chơi một bản nhạc.

Trẻ con chạy tới chạy lui vòng quanh cây thông Noel lấp lánh ánh đèn, thỉnh thoảng lại cất giọng hát theo bản hòa tấu.

"Jingle bells, jingle bells, jingle all the way. Oh what fun it is to ride in a one-horse open sleigh."

Bạch Chỉ chưa từng học nhạc cụ nào, trước đó, Phó Huyền Tây đã nhét vào tay cô một cái lục lạc, bảo cô lắc lắc cho vui.

Cái này đơn giản, chỉ cần cầm trong tay, lắc theo tiết tấu, vậy là đã có thể tạo ra âm thanh trong trẻo êm tai, Bạch Chỉ sẽ không cần phải xấu hổ vì không biết chơi nhạc cụ.

Sau khi chơi nhạc nước ngoài, Tuế Diểu lại bắt nhịp chơi nhạc Trung Quốc, không khí đêm nay cực kỳ hài hòa, nhộn nhịp.

Người giúp việc chờ đến đúng lúc, mang thức ăn khuya lên, có bánh mì nướng và gà tây quay, còn có bò bít tết nướng và salad rau quả, bánh ngọt nhưng không ngấy.

Mùi thức ăn tràn ngập sân nhà, mùi rượu ngon lan tỏa, làm người ta hơi say.

Đúng lúc Bạch Chỉ nhận ra, bộ phim này chính là "Đêm Tối Cuối Cùng Ở Địa Cầu".

Thang Duy vào vai nữ chính, Vạn Khởi Văn, cô ấy biến mất, nhưng lại trở thành toàn bộ ký ức, khát vọng, niềm tin và ác mộng của nam

chính La Hoàng Vũ.

Anh ta không ngừng tìm kiếm, cuối cùng lại phát hiện mình đang mơ.

Xem phim này phải động não, vậy nên mọi người xem một lát, sau đó lại bắt đầu chơi nhạc.

Hương thơm trong sân nhà vẫn quẩn quanh, có mùi rượu vang đỏ, quả mọng, kem, húng quế, hương thảo…

Bóng đèn trăng sao lãng mạn rũ xuống trên đỉnh đầu, làm người ta không uống mà say.

Bạn tri kỷ cùng chí hướng, hàng xóm nhiệt tình thân thiện, trẻ con vô tư đùa giỡn, cây thông Noel treo đèn đủ màu sắc, hộp quà bày trí dưới gốc cây, tiếng nhạc du dương.

Những người mình yêu thương đều đang ở cạnh bên.

Thật là một đêm lãng mạn vô cùng.

Là vẻ đẹp mà trước đây Bạch Chỉ chỉ dám nằm mơ.

Trong cuộc đời đầy bão tố và tăm tối mà cô lẻ loi đơn độc bước đi, ngay cả trí tưởng tượng về cái đẹp cũng rất hạn hẹp.

Năm đó mười ba tuổi, cô gặp được một tia sáng.

Toàn bộ vẻ đẹp của thế gian dường như đã hiện hình, cho người ta lý do để mong đợi.

Cô dựa vào ánh sáng đó, hết lần này đến lần khác động viên bản thân phải kiên trì, rốt cuộc, năm hai mươi tuổi, cô cũng có được anh trong một quãng thời gian ngắn ngủi.

Dẫu cho, sẽ phải trả anh lại cho biển người.

Cũng cảm thấy thật sự, thật sự may mắn.

Bởi vì họ từng sẻ chia một đêm tươi đẹp thế này ——

Đêm vẫn còn dài, người mình yêu đang ở bên cạnh.

———————

Tác giả có lời muốn nói:

Lý tưởng của Nghi Nghi là trở thành một người như Tuế Diểu.

Tài giỏi, xinh đẹp, có tiền, có bạn bè.

Có công việc mình thích.

Có ngôi nhà mình thích.

Có một đứa con ưu tú.

Không khổ sở vì tình yêu, tự do, không trói buộc.

Hoặc là trở thành con dâu của bà (?)

Chương 40: Trả tự do cho em

Nhạc viện Florence nghỉ Giáng sinh đến đầu tháng một, vậy nên cuối năm dư dả rất nhiều thời gian.

Bạch Chỉ ở đây cùng Phó Huyền Tây đến chiều ngày hai mươi sáu tháng mười hai, lại lên máy bay đến New York, Mỹ.

Cũng không phải đi chơi, chỉ là đúng lúc Phó Huyền Tây có công việc cần anh đích thân đến xử lý, Bạch Chỉ cũng sang chơi mấy ngày.

Lúc họ rời đi, Tuế Diểu tự mình lái xe đưa họ đến sân bay, viết hai câu chúc làm quà tặng họ ——

Vạn sự như ý, bình an hạnh phúc.

Trước khi Bạch Chỉ lên máy bay, Tuế Diểu ôm cô, bảo cô lần sau lại đến chơi.

Đây là lần đầu tiên họ ôm nhau.

Bạch Chỉ nhắm mắt, trong mũi tràn ngập mùi hương nhàn nhạt trên người Tuế Diểu.

Thật dễ chịu làm sao.

Vòng tay của bà rất ấm áp, giống hệt như vòng tay người mẹ mà Bạch Chỉ thường tưởng tượng.

Lúc đó, hốc mắt cô nóng bừng, rất muốn gọi một tiếng mẹ.

Nhưng khi cô mở miệng, lại chỉ dám gọi dì: "Chắc chắn sau này con sẽ trở lại thăm dì."

Tuế Diểu vỗ lưng cô, nhẹ nhàng vuốt ve gáy cô, sau đó buông cô ra, dịu dàng mỉm cười: "Thượng lộ bình an, đến nơi thì báo cho dì biết."

–

New York lạnh hơn Florence, lúc Bạch Chỉ và Phó Huyền Tây đến nơi, trời đang đổ một trận tuyết nặng hạt, tuyết dày đọng trên mặt đất.

Quý Dung và Quý Hải đến New York từ sáng sớm, sau đó lại lái xe đến sân bay đón họ.

Đây là lần đầu tiên Bạch Chỉ đến New York, nhưng có lẽ vì cả tháng qua đã chạy tới chạy lui, thăm thú quá nhiều địa danh, tinh thần và thể chất đều hơi mệt mỏi.

Vừa đến New York, Phó Huyền Tây đã ngày ngày bận rộn, cô lại nằm ở nhà.

Chủ yếu là vì trời lạnh, lười ra ngoài đón gió.

Nhưng cô cũng không hoàn toàn nằm không, mỗi ngày đều nấu cơm đúng giờ, nhờ người mang cơm cho anh.

Đêm nọ, ngoài trời lại đổ tuyết, tích tụ thành ụ tuyết cao cao, Phó Huyền Tây ra ngoài đi làm chưa về, Bạch Chỉ thấy buồn chán, lại chạy ra ụ tuyết, một mình nghiên cứu cách trượt trên dốc tuyết.

Cô thật to gan, Quý Hải ở nhà bảo vệ cô, lên tiếng khuyên nhủ: "Cô Bạch, bị ngã sẽ đau đấy, hay là chúng ta đừng thử nữa."

"Không sao, tôi chỉ chơi một chút thôi."

Cô mang một đôi ủng thấp, không có chức năng chống trượt, bị trượt từ đỉnh ụ tuyết xuống đất.

Thật ra cũng vui, gió lạnh phả vào mặt, vừa buốt giá vừa kích thích.

Chẳng khác nào tìm đến cái khổ.

Nhưng cũng không thuận lợi lắm, lúc trượt đến chân ụ tuyết, đột nhiên không thể ngừng được, lại bị ngã.

Lộn nhào, ngã bên chân Phó Huyền Tây vừa trở về.

"Ui da…" Bạch Chỉ quỳ gối trên mặt đất, xoa xoa eo, nắm lấy tay anh đứng dậy.

Phó Huyền Tây cúi người, kéo cô lên, còn hơi buồn cười: "Em làm gì thế, mới một ngày không gặp mà anh lại nhận được món quà lớn vậy sao?"

Bạch Chỉ để mặc anh phủi tuyết trên người cô, giận dỗi liếc anh: "Em bị ngã mà anh còn cười em!"

"Vậy không cười nữa, về thôi." Phó Huyền Tây kéo cô về.

Không biết Bạch Chỉ bị cái gì, lại tháo giày, đi chân trần.

Ánh mắt Phó Huyền Tây run run: "Em làm gì thế?"

"Em chỉ muốn thử cảm giác đi chân trần trên tuyết thôi." Bạch Chỉ không nói không rằng, tháo giày ra, đi trên tuyết, từng bước từng bước tiến về phía trước.

Buốt giá, lạnh lẽo, thấu xương, đau đớn, cứng đờ, tê dại.

Nhưng cuối cùng, tất thảy đều hóa thành đau đớn.

Cô nhìn lại, thấy Phó Huyền Tây đứng đó nhíu mày, nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, giống như nhìn một kẻ tâm thần.

“Anh đuổi theo em đi!” Bạch Chỉ vẫy tay, gọi anh.

Chớp mắt một cái, Phó Huyền Tây bước hai, ba bước đến bên cô, bế cô lên, đi về nhà.

Giọng nói lạnh lẽo: “Điên rồi à?”

“Dạ.” Cô vùi đầu vào lồng ngực anh, cười, “Em điên rồi, chỉ muốn anh ôm em thôi.”

Miệng cười, nhưng mắt ướt.

Người ta nói yêu là đau đớn, cô chỉ muốn ký ức về anh khắc sâu một chút.

Thế gian này có rất nhiều loại cảm xúc, có tốt có xấu, nhưng đến cuối cùng, chỉ có nỗi đau là khắc cốt ghi tâm.

–

Đêm trước ngày rời khỏi New York, Bạch Chỉ nhớ rõ đó là ngày ba mươi mốt tháng mười hai, ngày cuối cùng của năm.

Họ cùng nhau đến Quảng trường Thời đại đón giao thừa.

Ngày đó, dòng người chen chúc, họ kẹt giữa đường trong đám đông nhốn nháo, cùng nhau đếm ngược đến giây cuối cùng của năm đó.

Trong những giây cuối, đám đông bắt đầu đồng thanh đếm ngược.

Khi đồng hồ đếm ngược điểm số một, quả cầu pha lê được nâng lên, pháo hoa nở rộ giữa bầu trời đêm, tiếng la hét reo hò vây quanh dòng người như đại dương sâu thẳm.

Vào thời khắc đó, các cặp tình nhân hôn nhau cuồng nhiệt, Bạch Chỉ ngước mắt, thấy một bóng dáng cúi xuống, Phó Huyền Tây cũng

hôn cô.

Ngón tay lại có cảm giác lành lạnh, anh vô thức đeo một chiếc nhẫn khác lên tay cô.

Cô yêu thời khắc đó.

Mắc kẹt giữa thế gian mênh mông, chúng sinh đều bình đẳng.

Mà họ là một cặp tình nhân rất bình thường, không phải lo lắng về chênh lệch gia cảnh.

Chỉ cần có tình yêu, vào thời khắc đó, sẽ nhận được niềm vui vô bờ.

–

Trong quãng thời gian đó, Phó Huyền Tây say mê cái đẹp đến mức, Tết dương lịch còn đưa cô đến một hòn đảo xa xôi đón mùa hè.

Vừa lạnh đã chuyển sang nóng, làm người ta tưởng mình đang mơ giữa ban ngày.

Bạch Chỉ viết tên hai người trên mặt cát mềm mịn, nhưng sóng biển đã cuốn trôi đi.

Cô không tức giận, chỉ mỉm cười, bắt đầu viết lại.

Khi đó, cô đã cất quần áo mùa đông, mặt một chiếc váy trắng mỏng manh dưới ánh mặt trời nóng nực, chạy trên bờ biển, quay đầu gọi to: "Phó Huyền Tây, em yêu anh."

Gió biển mang theo vị mặn, thổi tung mái tóc mềm và vạt váy của cô.

Nếp gấp giống hệt sóng biển, liên tục tung bay trên người cô.

Khi đó, Phó Huyền Tây đứng phía sau nhìn ngắm, luôn có cảm giác cô như một chú bướm, sắp sửa bay đi.

Anh lấy điện thoại ra, quay lại khung cảnh này.

Hai ngày một đêm trên hòn đảo, cuồng nhiệt, tự do như mùa hè, làm người ta vui vẻ hết sức.

Họ lên du thuyền rời khỏi hòn đảo.

Sau đó, Bạch Chỉ nghĩ, có lẽ đây là ý trời.

Nếu như biết sớm, cô sẽ không ngồi lên chiếc du thuyền đó.

Hoàng hôn chiều hôm đó đẹp vô cùng, Bạch Chỉ và Phó Huyền Tây nhoài người trên lan can ngắm biển.

Mấy đứa trẻ chạy chơi xung quanh, liên tục luồn lách qua người lớn.

"Đuổi theo tớ đi!"

"Cậu đứng lại!"

Bầu trời trong xanh, mặt trời ban chiều chầm chậm ngả xuống dưới mực nước biển, tỏa ánh hào quang đỏ, cam, vàng rực rỡ.

"Đẹp quá." Bạch Chỉ lấy điện thoại ra, "Em muốn chụp lại."

Phó Huyền Tây nhướng mày, đưa điện thoại của anh cho cô: "Có muốn dùng điện thoại của anh không?"

Bạch Chỉ lắc đầu: "Dạ không, dùng điện thoại của em là được rồi."

Dù sao sau này chia tay, vẫn cần dựa dẫm vào những ký ức được lưu lại trên chiếc điện thoại này.

Phó Huyền Tây không ép buộc cô, chỉ nói: "Điện thoại của em giấu kho báu gì, đến nỗi không muốn đổi cái mới?"

Anh vừa dứt lời, một đứa bé xông tới, va vào lưng Bạch Chỉ.

Hoàn toàn không đề phòng, cả người vô thức nghiêng về phía trước, điện thoại trong tay rơi ra.

Khi đó, dường như toàn bộ thế giới đã ngưng đọng, hết thảy thanh âm đều tan biến.

Trong tầm mắt của cô, chỉ có thể nhìn thấy chiếc điện thoại cất giấu vô vàn ký ức đẹp đẽ, rơi xuống giữa hoàng hôn nhuộm màu lên sắc trời chiều.

Thậm chí rơi xuống nước còn chưa nghe thấy động tĩnh, đã bị cuốn vào ngọn sóng mà du thuyền tạo nên.

Mọi thứ diễn ra trong một cái chớp mắt, nhưng lại không khác nào một cảnh phim quay chậm, tua đi tua lại trong tâm trí cô.

Trong thời khắc ngắn ngủi đó, cảnh tượng chiếc điện thoại chất chứa những ký ức đẹp đẽ của quá khứ rơi xuống biển, lại chạy điên cuồng trong đầu óc cô như một thước phim tua nhanh.

Cô ngơ ngác vươn tay, bắt lấy không khí.

Miệng lưỡi khô khốc, chỉ muốn gào thét, nhưng tựa như mất đi giọng nói, chỉ có thể bất lực mở miệng, sợ hãi đến câm lặng.

"Bạch Chỉ? Bạch Chỉ?"

Thanh âm của thế giới quay về bên tai.

Bạch Chỉ hoàn hồn, ngẩng đầu, nhìn thấy Phó Huyền Tây khẽ nhíu mày, ánh mắt tràn ngập lo lắng nhìn cô.

"Em…" Cô mở miệng, giọng nói khàn khàn.

Nước mắt tuôn rơi.

"Điện thoại của em!" Bạch Chỉ đột ngột hét to, nắm lấy lan can, nhấc chân định nhảy xuống biển.

Phó Huyền Tây nhanh tay nhanh mắt giữ lấy cô: "Em điên rồi sao? Đây là biển mà!"

"Điện thoại của em! Điện thoại của em…" Bạch Chỉ níu chặt áo sơ mi trắng của anh, khóc không ngừng, lặp đi lặp lại, "Điện thoại…"

Cô khóc nức nở, làm người xung quanh quay đầu nhìn, nhỏ giọng xôn xao.

Đứa bé va vào cô đứng một bên, thấp thỏm nhìn cô, ngón tay cứ nắm lấy vạt áo, kéo tới kéo lui, không dám bước đến xin lỗi.

Phó Huyền Tây không biết Bạch Chỉ giấu kho báu gì trong điện thoại, nhưng biết chiếc điện thoại đó vô cùng quý giá đối với cô.

Thấy cô khóc nhiều như vậy, càng hiểu rõ tầm quan trọng của chiếc điện thoại trong lòng cô.

Nhưng lại không còn cách nào khác, chỉ có thể ôm cô vào lòng an ủi: "Không sao, lát nữa anh tìm cho em."

"Không tìm được, không tìm được…" Bạch Chỉ nghẹn ngào, ho hai tiếng, "Không còn nữa, không còn nữa rồi."

Nói xong lời này, còn khóc to hơn.

Làm sao mà tìm được, giữa đại dương mênh mông, tàu thuyền lao đi, ai có thể tìm được một chiếc điện thoại ở đây.

Không ai, không một ai có thể tìm được.

Cô ngồi dưới sàn, khóc đến đau đớn tâm can, Phó Huyền Tây chưa từng thấy cô buồn đến mức này.

Đây là chuyện mà Bạch Chỉ chưa từng nghĩ đến.

Cô đã nghĩ, sau khi về nước, chia tay anh, ít nhất cũng có thể sống trong những ký ức được cất giấu trên điện thoại của cô.

Nhưng cả năm nay, có lẽ cô đã dùng hết vận may, vậy nên ông trời muốn lấy lại món quà đã ban cho cô.

Muốn nói với cô, cô phải hoàn toàn thức tỉnh khỏi giấc mộng, không được để lại bất cứ thứ gì chứng minh cô từng có được anh.

Bạch Chỉ càng nghĩ càng buồn, khóc đến nghẹt thở.

Toàn bộ thế giới sụp đổ trước mắt.

Phó Huyền Tây ôm cô thật chặt trong lòng, tựa như muốn truyền sức mạnh cho cô.

Nhưng bất kể anh có nói gì, làm gì, tâm trạng của Bạch Chỉ cũng không được cải thiện chút nào.

Mặt trời đã hoàn toàn khuất bóng, mặt biển chìm vào màn đêm.

Thế giới này cũng sắp rơi vào đêm tối dài đằng đẵng.

"Bạch Chỉ." Phó Huyền Tây nhắm mắt, hít một hơi, thanh âm trầm khàn, gọi cô, "Em nhất định phải làm anh đau lòng vậy sao?"

Tựa như thanh âm vọng xuống từ trên cao, toàn thế giới chỉ phát ra âm thanh này, vang bên tai Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ đột ngột dừng lại, thả lỏng ngón tay đang nắm chặt áo anh, ngơ ngác mở mắt, nước mắt tuôn trào.

Gương mặt cô ướt đẫm nước mắt, vẻ mặt lại hơi thất thần, như một con rối.

Đau lòng…

Cô chớp mắt, nước mắt đọng trên mi.

Đừng làm anh đau lòng.

Bạch Chỉ đột ngột ngừng nức nở, chỉ lặng lẽ chảy nước mắt.

Phụ huynh của đứa bé nghe thấy động tĩnh, chạy đến, biết đầu đuôi câu chuyện, họ kéo đứa bé sang xin lỗi: "Xin lỗi, tôi nghe nói nó va vào cô, làm cô đánh rơi điện thoại."

Đó là một người phụ nữ ngoài ba mươi, ăn mặc nhã nhặn, tuy giọng điệu chân thành, nhưng sắc mặt lại vô cùng bối rối.

Có lẽ họ không hiểu, một người có thể bước lên chiếc du thuyền này, làm sao có thể khổ sở khóc lóc chỉ vì một chiếc điện thoại rơi xuống biển như vậy.

Tựa như bầu trời sụp đổ.

"Xin hỏi, chiếc điện thoại đã đánh rơi có thương hiệu gì?" Người phụ nữ nở nụ cười áy náy, "Thật xin lỗi, con tôi nghịch ngợm quá, tôi bồi thường cho cô được không? Chiếc điện thoại đó có giá bao nhiêu?"

Bạch Chỉ chỉ khóc, không nghe cô ấy nói.

Nói đúng hơn là, cô không biết có người đang nói chuyện với mình.

Phó Huyền Tây lạnh lùng nheo mắt, khiến người phụ nữ sợ hãi run người, đột nhiên, cô ấy cảm thấy khó chịu: "Không phải chỉ là một cái điện thoại thôi sao? Tôi sẽ bồi thường, gấp đôi, như vậy đủ chưa?"

Phó Huyền Tây: "Cút."

Hẳn là người phụ nữ này cũng giàu sang phú quý, bị người ta bảo cút, cô ấy nổi giận ngay: "Anh bị làm sao thế? Còn mắng người ta sao? Anh nghĩ anh là ai ——"

"Tôi nói, cút." Phó Huyền Tây lặp lại.

Hoàn toàn khác với khí chất cao quý hờ hững thường ngày, vào thời khắc này, cả người anh như ác ma phủ đầy tội lỗi, làm người ta chưa đến gần đã sợ.

Toàn thân lạnh lẽo.

Người phụ nữ thật sự sợ hãi, hùng hổ kéo con mình đi.

–

Sau đó, Bạch Chỉ không khóc nữa, nhưng dường như đã bị rút hết linh hồn, không ăn không uống, chỉ mở to đôi mắt đờ đẫn.

Phó Huyền Tây ở bên cạnh cô, ôm cô, dỗ dành cô, nhưng đều không có tác dụng.

Không lâu sau, du thuyền cập bến.

"Về nhà thôi." Phó Huyền Tây vỗ lưng Bạch Chỉ, cúi người hôn lên khóe môi cô, "Anh đưa em đi ăn món ngon, nhé?"

Có lẽ ba từ "Về nhà thôi" đã chạm đến dây thần kinh của Bạch Chỉ, cô không còn ngây người như trước đó, khóe môi cong lên, nở nụ

cười miễn cưỡng: "Dạ."

Rốt cuộc Phó Huyền Tây cũng cảm thấy nhẹ nhõm, ít ra cô cũng chịu mở miệng.

Rạng sáng, họ về đến Nguyệt Mê Tân Độ.

Dì Xuân đã chuẩn bị bữa sáng, ăn sáng xong, Bạch Chỉ ngoan ngoãn lên lầu nghỉ ngơi, Phó Huyền Tây gọi Quý Dung đến để giao việc.

Quý Dung bày ra vẻ mặt "mình điên hay anh ta điên": "Lặn biển vớt điện thoại sao?"

"Không phải…" Phát hiện thái độ của mình hơi quá đáng, Quý Dung kìm nén, "Phó tổng, biển nào chứ? Gần bờ còn có thể miễn cưỡng tìm được, nhưng biển sâu thì chúng ta…"

Đúng là một tình huống khó xử, không khác nào mò kim đáy bể.

Nhưng Phó Huyền Tây dựa lưng lên ghế, nhắm mắt, xoa thái dương, anh cũng mệt mỏi vô cùng: "Tìm đi, khi nào thấy mới thôi."

Quý Dung: "…"

Dù sao thì, chắc chắn là có một người điên rồi.

–

Sau một hồi lâu, Phó Huyền Tây đứng dậy lên lầu, đi về phòng, Bạch Chỉ cuộn tròn trên giường, hình như là ngủ rồi.

Phó Huyền Tây nhẹ nhàng bước đến, chỉ kéo chăn đắp lên, người trên giường đã run rẩy.

Anh chần chừ thả chăn xuống, cúi người nhìn cô, đưa tay vén mấy lọn tóc đang che mắt cô.

Đúng là ngủ rồi, chỉ là ngủ không ngon, chân mày mỏng cứ nhíu lại.

Phó Huyền Tây chỉ ngồi đó, nhìn ngắm rất lâu.

Thật ra cũng rất tò mò, trong điện thoại cô giấu cái gì?

Cảm giác như thứ đó còn quan trọng hơn anh.

Có lẽ là, không yêu anh nhiều đến vậy.

–

Lúc Thẩm Tư Ngôn nghe tin Phó Huyền Tây đã trở về, anh ta gọi anh, bảo anh ra ngoài chơi: "Chuyến này đi hơn một tháng, khó chịu quá đi mất, hay là tối nay ra ngoài chơi đi, anh trai?"

Bên đó ồn ào, hình như cuộc vui buổi chiều đã bắt đầu.

Tần Trạch Nguyên cũng hét to: "Đúng vậy, lâu rồi không gặp."

Hẳn là Trịnh Tinh Dã đã ghé lại gần góp vui, đột nhiên giọng nói của anh ta vang lên: "Đưa em gái Bạch Chỉ đi cùng được không?"

Đúng lúc Bạch Chỉ thức dậy, nghe thấy lời này.

Phó Huyền Tây định từ chối, nhưng Bạch Chỉ đột ngột xuất hiện sau lưng anh, cười nói: "Đi thôi, em cũng muốn đi."

Anh quay đầu, thấy Bạch Chỉ không mang dép, đi chân trần xuống lầu.

"Sao em không mang dép?" Phó Huyền Tây đặt điện thoại xuống, đi đến, bế cô đặt lên sofa, trả lời điện thoại, "Đi."

"Em quên." Bạch Chỉ nói, sắc mặt lại bình tĩnh, đôi mắt sáng hơn, cô

tựa vào vai anh, "Hay là chúng ta ra ngoài mua một chiếc điện thoại, còn phải mua thẻ điện thoại nữa."

Phó Huyền Tây quay đầu nhìn cô: "Được rồi."

Có lẽ đưa người ta ra ngoài tìm niềm vui sẽ giúp người ta cảm thấy tốt hơn một chút.

Bạch Chỉ đi thay quần áo, nghiêm túc chỉnh trang.

Cô mỉm cười, vui vẻ chạy đến gần, kéo tay Phó Huyền Tây: "Đi thôi, đi thôi, không phải anh nói sẽ đưa em đi ăn món ngon sao?"

Phó Huyền Tây nhíu mày.

Vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

–

Bạch Chỉ mua một chiếc điện thoại mới, dung lượng lớn hơn, vô cùng trống trải.

Cầm trong tay, hơi lơ đãng.

Mua thẻ điện thoại xong, gắn vào điện thoại, số điện thoại đều đã được sao lưu.

Nhưng mà, những bức ảnh và video kia, vĩnh viễn không được sao lưu.

Sau đó cô mè nheo đòi Phó Huyền Tây dẫn đến nhà hàng Tây White House, nơi lần đầu tiên họ cùng ăn với nhau và thưởng trà chiều.

Cuối cùng, lại đến Ngày Đêm Không Mưa góp vui cùng Trịnh Tinh Dã và mọi người.

Đây là lần đầu tiên Bạch Chỉ đến Ngày Đêm Không Mưa.

Khung cảnh cực kỳ nhộn nhịp, ánh đèn đầy màu sắc chớp tắt liên tục, mọi người tươi cười, hình như ở đây, không ai là không vui.

Bạn bè chào hỏi họ như bình thường, hình như không ai phát hiện ra Bạch Chỉ có gì lạ.

Bạch Chỉ uống một chút rượu.

Không biết rượu gì, nhưng rất cay.

Cuộc vui kết thúc vào lúc mười giờ, cô kéo Phó Huyền Tây về nhà.

Phó Huyền Tây tự lái xe, sau khi Bạch Chỉ lên xe, cô nói muốn nghe nhạc.

Cô kết nối Bluetooth trên điện thoại, mới phát hiện điện thoại này mới mua, lại ngây người.

Phó Huyền Tây để ý, bảo cô nghe danh sách nhạc của anh: "Những bài trước đó em đã nghe, anh đều thêm vào đây."

Bạch Chỉ mỉm cười, nói không cần, lại tìm trên điện thoại, bấm phát nhạc.

Một giọng nam lười biếng vang lên trong xe, hát: "Vì tương lai khó đoán định, sẽ từ bỏ khoảnh khắc này."

Đột nhiên có tiếng phanh xe, Bạch Chỉ thắt dây an toàn, bị hất về phía trước, sau đó bật ngược trở lại.

Vừa ngước mắt đã thấy, đầu xe đâm vào cây ngô đồng bên đường.

Phó Huyền Tây ngồi bên cạnh, lồng ngực phập phồng, giọng nói nhàn nhạt: "Bài gì thế?"

Bạch Chỉ đưa hai tay nắm chặt dây an toàn, nhìn gốc cây ngô đồng trước mặt, mỉm cười: "Muốn tự do."

Không gian trong xe trầm lặng đáng sợ.

Chỉ nghe thấy tiếng thở.

Không biết qua bao lâu.

Phó Huyền Tây đưa tay lấy hộp thuốc lá trong ngăn đựng đồ, nghiêng hộp thuốc, rút một điếu.

Không biết bật lửa ở đâu, tìm mãi mà không thấy, chỉ tìm ra một hộp diêm.

Là hộp diêm anh dùng khi đến Xuân Đường cổ trấn hồi đầu năm, đã bị ẩm một chút.

Anh cúi đầu, ngậm điếu thuốc, quẹt thật lâu, đầu que diêm mới phát ra một ngọn lửa.

Phó Huyền Tây nghiêng đầu, châm thuốc, rít một hơi, hạ kính xe, đưa tay trái đang kẹp điếu thuốc ra ngoài.

Anh không nhìn Bạch Chỉ, lại giống như cô, nhìn về phía ánh đèn neon lập lòe trước mặt.

Bạch Chỉ đợi anh lên tiếng.

Hình như là, dựa vào sự hiểu biết góp nhặt cả năm nay, cũng có thể đoán được, anh đã nhìn ra gì đó.

Cuối cùng.

Anh hỏi: "Em giấu gì trong chiếc điện thoại đó?"

Bạch Chỉ nắm chặt dây an toàn, khớp ngón tay chuyển màu trắng bệch, nhưng hình như chớp mắt một cái, đã trở nên cực kỳ thông minh.

"Người em yêu nhưng không có được." Cô nói, "Từ giây phút điện thoại em rơi xuống, tim em cũng vỡ tan rồi."

Phó Huyền Tây cười khẽ: "Được rồi."

Bàn tay kẹp điếu thuốc ngoài kính xe khẽ run rẩy, một đoạn tàn thuốc rơi xuống, anh không rút tay vào, để mặc gió đêm thổi ngọn lửa đỏ tươi đến bỏng rát tay anh.

Đột nhiên Phó Huyền Tây nhớ về lần đầu tiên họ gặp nhau ở Đại Vũ.

Lần đầu tiên cô gặp anh, đôi mắt đã ngấn nước, tựa như nhìn thấy người trong mộng.

"Vậy là yêu mà không có được, cho nên mới đến lượt anh?"

"Dạ."

Thanh âm hai người đều run rẩy, nhưng không ai nhìn ai.

Lửa cháy bỏng rát truyền đến đầu ngón tay, Phó Huyền Tây nghiêng đầu, dùng đầu ngón tay dập điếu thuốc.

"Được rồi." Anh nâng kính xe lên, "Anh trả tự do cho em."

———————

Tác giả có lời muốn nói:

Ăn một nhát dao của tui đi nè.

———————

P/s: Muốn Tự Do của Lâm Hựu Gia

Chương 41: Hoàn quân minh châu

Yên bình hơn tưởng tượng.

Bạch Chỉ cúi đầu mỉm cười.

Cứ tưởng anh sẽ tức giận, sẽ phẫn nộ chất vấn tại sao cô muốn rời đi, hoặc châm chọc mỉa mai cô…

Nói chung là, không nghĩ anh lại bình tĩnh như vậy.

Giống như là, cô đi hay ở cũng không có gì khác nhau.

Thậm chí còn không bằng một con thú cưng.

Vậy cũng tốt.

Không khí trong xe còn im lặng đáng sợ hơn trước, bài "Muốn Tự Do" vẫn lặp đi lặp lại, điều hòa thổi gió ấm, khiến không khí trong xe hơi ngột ngạt.

Còn có một chút mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Đúng rồi, đến tận thời khắc này, anh vẫn đưa bàn tay kẹp điếu thuốc ra ngoài cửa xe, tránh cho cô hít phải khói thuốc.

Không biết là do quá buồn hay quá lo lắng, cảm giác buồn nôn lại dâng trào lên cổ họng.

Bạch Chỉ thở ra, kìm nén cảm giác buồn nôn.

Cô càng nắm chặt dây an toàn hơn, cúi đầu nhìn ngón tay nắm chặt đến trắng bệch.

Thật sự không tự tin lắm, lại thấp giọng nói: "Có thể đi cùng xe với anh một lần cuối cùng được không, em muốn quay lại lấy đồ đạc."

Phó Huyền Tây không nói gì, im lặng ngồi đó như một bức tượng.

Bạch Chỉ lại nói: "Anh yên tâm, em sẽ lấy đồ rồi rời đi ngay, sẽ không làm chậm trễ thời gian của anh, dù chỉ một phút."

Một giây sau, Phó Huyền Tây đạp chân ga, chiếc xe lao đi.

Bạch Chỉ chưa kịp chuẩn bị, ngả người vào lưng ghế, gáy bị đập mạnh, vô cùng đau đớn.

Nước mắt sinh lý ngập trong khóe mắt, cuối cùng cũng khóc, không buồn kìm nén nữa.

Sự im lặng đáng sợ bao trùm cả đoạn đường, chỉ có bài hát "Muốn Tự Do" trong điện thoại của Bạch Chỉ lặp đi lặp lại không ngừng.

Lát sau, Phó Huyền Tây nhẹ nhàng liếc mắt: "Tắt đi."

"Hả?"

"Nhạc."

"Dạ."

Bạch Chỉ tắt nhạc và Bluetooth, nhưng cảm thấy yên tĩnh quá đáng, cô hỏi anh: "Có cần em mở danh sách nhạc của anh không?"

Cô vừa nói, vừa mở danh sách nhạc của anh.

Vừa nhìn đã thấy, đầu danh sách chính là những bài hát cô đã phát trong xe của anh.

Ngón tay của Bạch Chỉ đột ngột dừng lại, nước mắt che mờ tầm

nhìn.

Cô nhớ lại, trước đây đã ngồi trên xe anh nghe nhạc không biết bao nhiêu lần.

Những lúc đó, cô kết nối Bluetooth trên điện thoại vì không thích nhạc trong danh sách của anh, nghe những bài hát anh không bao giờ nghe.

Đôi lúc anh còn ghét bỏ: "Em nghe cái gì thế?"

Vậy mà lại chưa từng từ chối cô.

Anh ghi nhớ những bài hát đó, thêm vào danh sách nhạc trong xe.

"Vẫn là…" Bạch Chỉ rút tay về, "Đừng nghe nhạc nữa."

Một giây sau, Phó Huyền Tây đã vươn tay mở danh sách nhạc, bắt đầu phát từ đầu danh sách.

Những bản tình ca thiếu nữ vang lên trong xe, đều là những bài mà Bạch Chỉ thích, trước đây cứ phát đi phát lại liên tục, đã nghe cùng anh.

Thời gian đó còn xa ngày ly biệt, cô luôn luôn vui vẻ.

Bây giờ, thời khắc biệt ly ngay trước mắt, những bài hát này không khác nào xát muối lên trái tim cô.

"Hay là tắt đi ——"

"Để anh nghe."

Bạch Chỉ: "…"

Từng phút từng giây đều là giày vò không dứt.

Khi yêu, anh dịu dàng vô bờ.

Khi không thương, cũng có thể dùng dao xoáy sâu vào trái tim người ta.

Bạch Chỉ ước mình mất đi thính lực trong một giây.

Cô không muốn, không muốn, không sẵn lòng, không dám nghe lại quá khứ của họ, ký ức của họ.

Còn không dám nhìn phản ứng của anh, sắc mặt của anh.

Vậy nên, cũng không thấy được.

Anh vẫn giữ dáng vẻ đó, bình tĩnh đối mặt.

Nhưng mà, bàn tay cầm vô lăng từ từ siết chặt.

Cuối cùng cũng về đến Nguyệt Mê Tân Độ, Bạch Chỉ mở cửa, tựa như lần đầu đào thoát, nhảy xuống xe, chạy vào trong.

Chạy nhanh đến mức không quay đầu nhìn lại.

Chỉ nghe tiếng cửa xe đóng lại sau lưng mình, phát ra âm thanh nặng nề.

Lúc đến đây, Bạch Chỉ chỉ mang vali và ba lô, bây giờ rời đi, cũng chỉ có ý định lấy những thứ này.

Chiếc vòng tay Tuế Diểu tặng cô, cô đặt ở đầu giường, những món đồ đắt tiền mà Phó Huyền Tây mua cho cô, cô cũng không mang đi.

Đến chiếc thẻ ngân hàng mà trước đó cô đã gửi tiết kiệm, cô cũng viết lại mật khẩu, đặt dưới chiếc thẻ, để bên cạnh gối nằm của cô.

Còn những chiếc nhẫn này.

Kể từ buổi đấu giá từ thiện, Bùi Tu Niên mua chiếc nhẫn kim ngọc thủy kia, sau đó đưa lại cho cô, dường như Phó Huyền Tây đã lên kế hoạch mua nhẫn cho cô.

Mỗi lần đi công tác về, anh sẽ mua cho cô một chiếc nhẫn.

Chỉ có một chiếc nhẫn Bạch Chỉ đeo thường xuyên, chính là chiếc nhẫn anh đeo cho cô sau buổi đấu giá từ thiện, hơi rộng, nhưng là chiếc nhẫn anh đã đeo trên ngón trỏ.

Bây giờ, Bạch Chỉ trả hết cho anh.

Bao gồm cả chiếc nhẫn của đêm giao thừa ở New York.

Vào giây cuối cùng của năm cũ, anh cúi đầu hôn cô, nhân lúc cô không để ý, đã đeo vào ngón tay cô.

Mỗi lần Bạch Chỉ đặt một chiếc nhẫn xuống, hơi thở của cô dài thêm một tấc.

Sau khi đặt chiếc nhẫn cuối cùng xuống, hơi thở của cô ngưng đọng, cô mở to mắt, một giọt nước mắt rơi xuống.

Đủ rồi, thật sự đủ rồi.

Đưa cho cô nhiều nhẫn như vậy, hẳn là nên kết hôn từ lâu rồi.

Cả đời này, chuyện gì liên quan đến anh, cô đều không hề nuối tiếc.

Sau đó, cô lấy hai câu chúc Tuế Diểu đã viết.

Nền vải nhung đỏ, dán một lớp giấy gạo cao cấp phía trên.

Tuế Diểu cũng viết kiểu chữ hành khải, dưới góc trái còn có một con

dấu bằng sáp đỏ: Viết bởi Tuế Diểu.

Hai đầu đều có hai thanh trụ nho nhỏ, có thể cuộn tròn lại, giống hệt một tờ hôn thú be bé.

Phải rồi, ngày đó cô ghé vào bàn, đọc những dòng chữ của Tuế Diểu, còn âm thầm tưởng tượng đó là tờ hôn thú mà bà đã viết cho cô.

Nhưng bây giờ, cô không đành lòng lấy đi tờ "hôn thú" mà hai người họ, mỗi người giữ một nửa.

Bạch Chỉ để lại cả hai câu chúc cho Phó Huyền Tây.

Chỉ hy vọng sau này, dù cho anh có kết hôn, cũng có thể trăm năm hạnh phúc.

Vạn sự như ý, bình an hạnh phúc.

Còn muốn mang theo thứ gì không?

Bạch Chỉ nghĩ ngợi, hình như không còn gì nữa.

Những thứ anh cho cô, cô không thể nào mang đi được.

Cuối cùng, cô đeo ba lô, kéo vali ra khỏi căn phòng mà cô đã dành vô số đêm muộn thân mật hòa hợp.

Không mang theo bất cứ thứ gì làm kỷ niệm.

Còn có thể mang theo thứ gì nữa, điện thoại của cô mất rồi, chính là ý trời.

Ông trời bảo cô đừng lưu luyến, đừng nhớ nhung.

–

Phó Huyền Tây cầm sách, ngồi trên sofa dưới lầu.

Hình như anh không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, còn có tâm trạng đọc sách.

Bạch Chỉ cũng không rõ, mình nên nhẹ nhõm hay buồn bã.

Cô kéo vali về phía anh, hít một hơi, mỉm cười: "Cảm ơn anh, cả năm qua, em rất vui."

Không có tiếng trả lời.

Bạch Chỉ cầm quai ba lô, kéo vali về phía anh, ngồi xổm xuống, nghiêng đầu.

"Em trả lại đôi kẹp tai (*) này cho anh."

(*) Loại khuyên tai có thể đeo mà không cần bấm lỗ tai.

Cô không bấm lỗ tai, mỗi lần tham gia sự kiện hoặc tiệc tối cùng anh, trong lúc tạo kiểu tóc, cô vẫn luôn đeo kẹp tai.

Lúc họ đến Paris, anh đích thân chọn đôi này cho cô.

Kẹp tai khó mua hơn hoa tai, nhưng anh vẫn luôn kiên nhẫn đưa cô đi hết nơi này đến nơi khác, tìm mua cho cô.

Khi đó, anh tự tay đeo đôi kẹp tai này cho cô.

Bây giờ, cô muốn tự tay anh tháo xuống.

Phó Huyền Tây không buông quyển sách trong tay, dời ánh mắt từ quyển sách đến tai cô.

Kẹp tai ngọc trai nhẹ nhàng đong đưa trong ánh đèn, tỏa bóng trên

gương mặt trắng trẻo của cô.

Anh không nói gì, ngước mắt nhìn lên, thấy đôi mắt cô đỏ hoe, nước mắt trong suốt phản chiếu ánh sáng trên khóe mắt cô.

Đột nhiên anh cười nhạo: "Hoàn quân minh châu song lệ thùy (*) à?"

(*) Đây là câu thơ trong "Tiết Phụ Ngâm" của Trương Tịch, tạm dịch là: Trả ngọc cho chàng, em rơi lệ.

Đầu ngón tay của Bạch Chỉ đột ngột nắm chặt quai ba lô.

Dừng lại một lát, nhỏ giọng trả lời: "Dạ."

"Chuyện này, là anh làm khó em." Phó Huyền Tây rũ hàng mi dài, che giấu toàn bộ cảm xúc trong đôi mắt, "Nếu biết em yêu người khác, anh sẽ không tặng ngọc cho em."

"Cho nên." Anh nhìn chiếc kẹp tai ngọc trai chăm chú, "Chưa kết hôn cũng không cần gặp nhau (*)."

(*) Nguyên văn là "Bất tương phùng vị giá thì". Đoạn này Phó Huyền Tây đang dùng câu thơ tiếp nối câu thơ trên của Tiết Phụ Ngâm, là "Hận bất tương phùng vị giá thì", tạm dịch là: Phải chi gặp gỡ lúc chưa chồng.

Nói xong lời này, một tay anh cầm sách, tay kia đưa đến bên tai Bạch Chỉ, tháo chiếc kẹp tai ngọc trai.

Đầu ngón tay của anh hơi lạnh, vừa chạm vào vành tai nóng bừng của Bạch Chỉ, Bạch Chỉ không khỏi giật mình.

Cảnh tượng này gợi cho người ta nhớ lại, lần đầu gặp nhau ở Đại Vũ đêm đó, anh bảo cô đưa vòng tay hoa nhài.

Khi đó, cô cũng làm thế này, để anh đưa tay lấy đi thứ anh muốn.

Ngay từ đầu, cô đã là người chủ động.

Chỉ là, bây giờ mới phát hiện, sự chủ động đó không dành cho anh.

Ngón tay của Phó Huyền Tây dừng lại.

Chớp mắt một cái, ngón tay đã níu lấy vành tai của Bạch Chỉ.

Đó là loại kẹp tai có thể điều chỉnh, phía sau có một thứ giống như ốc vít, có thể nới lỏng được.

Ngón giữa đặt ở trước vành tai, dùng ngón trỏ và ngón cái vặn ốc sau vành tai.

Hình ảnh này, trông ấm áp vô cùng.

Cũng không rõ là anh đeo vào hay tháo ra, anh thâm tình cúi mặt, động tác dịu dàng, tạo ra một bầu không khí vô cùng lãng mạn, tựa như đang hoạ mày cho vợ (*).

(*) Theo điển tích Trung Quốc, thời nhà Hán, Kinh triệu doãn Trương Sưởng có tài năng xuất chúng, nhưng nổi tiếng cưng chiều vợ. Lúc còn nhỏ ông nghịch ngợm, vô tình ném đá trúng vào cô bé hàng xóm, gây ra một vết sẹo trên chân mày, vì vậy bà khó tìm được mối lương duyên. Sau này Trương Sưởng kết duyên với bà, mỗi ngày đều tỉ mỉ vẽ chân mày cho bà. Chuyện này được lưu truyền đến nhiều đời sau, là tấm gương cho tình nghĩa vợ chồng.

Trong lòng Bạch Chỉ cảm thấy cực kỳ giày vò, cô cắn chặt môi, không cho phép bản thân mình bật khóc.

Mất rất nhiều thời gian, Phó Huyền Tây mới tháo được hai chiếc kẹp tai.

Anh nắm chặt trong tay, sau đó lại tiện tay ném lên chiếc bàn tròn trước mặt.

Không nhìn lại.

Anh rút tay về, thong thả dựa người trên sofa, lật quyển sách trong tay, không làm thêm động tác gì, không nói thêm lời nào.

Bạch Chỉ ngồi xổm lâu, hai chân tê dại, cô bám vào sofa một hồi lâu mới chậm rãi đứng dậy.

"Em đi rồi." Cô cúi đầu, nhìn về phía người đàn ông đang ngồi trên sofa, hoàn toàn phớt lờ cô, cô cảm giác lòng đau như cắt, "Sau này anh đừng tìm đến em nữa."

Nói xong lại khóc.

Người đàn ông trên sofa rốt cuộc cũng trả lời.

Anh cười lạnh: "Nếu bây giờ em rời đi, anh sẽ không cản em."

Bạch Chỉ còn khóc dữ dội hơn, cắn môi, cố nuốt nước mắt.

"Vậy, sau này anh tự chăm sóc bản thân thật tốt nhé."

Nói xong lời này, Bạch Chỉ xoay người rời đi, không quay đầu nhìn lại.

Tiếng bước chân của cô rất nhẹ, càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng xa.

Phó Huyền Tây ném quyển sách, ngả người lên sofa, nhắm mắt, đưa tay hai tay che mắt lại.

Anh không đứng dậy cản người ta, thậm chí còn không nói một lời tạm biệt.

Quyển sách trên sofa bật lên mấy cái, sau đó tự đóng lại.

Bìa sách có mấy chữ "Trân trọng văn hóa và nghệ thuật".

Đó chính là quyển sách mà lần đầu tiên đến Nguyệt Mê Tân Độ, Bạch Chỉ đã ngồi trên sofa, giả vờ đọc.

–

Gần nửa đêm.

Bạch Chỉ ra khỏi Nguyệt Mê Tân Độ, định đi dọc bờ sông tìm xe taxi, một chiếc Maybach đột ngột dừng lại bên cạnh.

Kính trước hạ xuống, Quý Hải nhoài người ra gọi cô: "Cô Bạch, Phó tiên sinh bảo tôi tiễn cô đi."

Nghe thấy lời này.

Bạch Chỉ ngẩng đầu, nhìn thấy Quý Hải, cô còn suýt khóc dữ dội hơn.

Cô không từ chối thành ý của anh, đặt vali vào cốp xe, mở cửa ghế phụ, lên xe.

Dọc đường, Quý Hải nhìn trộm cô qua kính chiếu hậu mấy lần, nhưng cô vờ như không thấy.

Cuối cùng, xe dừng bên ngoài một khách sạn.

Bạch Chỉ cảm ơn Quý Hải, xuống xe lấy đồ đạc.

Quý Hải bất chợt gọi cô: "Cô Bạch."

Bạch Chỉ quay đầu nhìn anh ta: "Sao thế?"

Quý Hải lúng túng mỉm cười: "Ừm… giận dỗi đủ rồi thì về sớm một chút."

Khóe mắt của Bạch Chỉ còn chưa khô, môi vẫn nở nụ cười: "Tôi không giận, sẽ không trở về đâu."

Quý Hải ngạc nhiên há miệng, lâu thật lâu cũng không nói nên lời.

Mãi đến khi Bạch Chỉ một mình bước vào khách sạn, kéo vali theo, anh ta mới hoàn hồn, báo tin cho Phó Huyền Tây.

–

Phó Huyền Tây trầm mặc ngồi trên sofa một lát.

Lúc Quý Hải báo tin, anh đã cầm chìa khóa xe, đứng dậy đi ra ngoài.

Không lâu sau, anh lái xe đến Ngày Đêm Không Mưa.

Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên đã giải tán, chỉ còn ông chủ Trịnh Tinh Dã vẫn đánh bài với mọi người.

Thấy anh đến, anh ta hơi bất ngờ: "Sao thế, vừa mới quay lại mà? Đổ vỡ gì rồi sao?"

Anh ta ngậm một điếu thuốc trong miệng, dáng vẻ phóng túng, đùa giỡn với anh: "Đừng nói là thừa dịp em gái Bạch Chỉ đang ngủ, anh ra ngoài ăn vụng đấy nhé? Sao chuyện này mà anh làm kém thế?"

Phó Huyền Tây thong thả tìm chỗ trống, ngồi vào sofa, thanh âm nhỏ xíu, không nghe rõ: "Ừ."

Không biết là đang trả lời câu hỏi nào.

Mãi đến lúc đó, Trịnh Tinh Dã mới nhận ra có gì đó không đúng, anh

ta kéo người khác ngồi vào chỗ của mình: "Đến đây chơi một chút đi."

Anh ta đứng dậy, ngồi cạnh Phó Huyền Tây, nhìn kỹ sắc mặt của anh.

Lát sau mới đi đến kết luận: "Bị đá rồi à?"

Phó Huyền Tây ngước mắt, lạnh lùng liếc anh ta.

Trịnh Tinh Dã cười nói: "Đã bảo rồi mà."

Phó Huyền Tây không buồn đáp lời anh ta.

"Không thể nào!" Trịnh Tinh Dã hết sức phấn khích, anh ta đứng dậy đi hai bước, tiện tay níu một nhân viên phục vụ lại, "Đi đi đi, mang rượu ngon đến đây, nhanh lên."

Anh ta quay lại, kéo ống quần lên, tiếp tục ngồi cạnh Phó Huyền Tây.

Vừa đúng lúc anh ta định nhiều chuyện, tình cờ cúi đầu xuống, nhìn thấy vết bỏng trên ngón trỏ của Phó Huyền Tây,

Da thịt của Phó Huyền Tây trắng trẻo, ngón tay thon dài, khớp xương nổi rõ, đáp ứng tiêu chuẩn làm người mẫu tay, cực kỳ hoàn hảo.

Cho nên, bây giờ tay anh có vết tích, dù cho vết tích này vô cùng nhỏ bé, cũng lộ ra rất rõ.

"Sao thế?" Trịnh Tinh Dã cầm lấy tay anh, nâng lên dòm ngó, "Hai người đánh nhau à?"

Anh ta khẽ nhíu mày, quan sát kỹ lưỡng một hồi: "Tàn thuốc nóng à? Tại sao ngón cái cũng bị bỏng?"

Hỏi xong, anh ta đột ngột hất tay anh ra, ghét bỏ làu bàu: "Mẹ nó, sao tôi lại nắm tay anh chứ, người khác lại tưởng ông đây đồng tính."

Phó Huyền Tây rũ mắt, xoa xoa ngón tay, cảm giác làn da thô ráp.

Trong một phút giây nào đó, anh vẫn còn nhớ cảm giác bỏng rát đau đớn khi đưa đầu ngón tay dập điếu thuốc.

Dần dần, càng cảm nhận cơn đau rõ ràng hơn, đầu ngón tay bỏng rát có cảm giác nóng lên.

Trịnh Tinh Dã biết không thể bới móc chuyện gì từ anh, vậy nên anh ta gọi Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên đến.

Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên nghe tin Phó Huyền Tây bị đá, đồng thanh nói "Mẹ nó".

Mọi người đều nghĩ họ sẽ tách ra, nhưng không một ai nghĩ Bạch Chỉ là người nói lời chia tay trước.

Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên lao đến rất nhanh, nhưng khi họ đến nơi, Phó Huyền Tây đã uống mấy ly rượu cùng Trịnh Tinh Dã.

Hai người họ đồng điệu ăn ý, vây trái vây phải Phó Huyền Tây, Trịnh Tinh Dã bị đẩy sang một bên.

"Anh trai à, có chuyện gì thế, chẳng phải mới đây còn rất ổn sao?"

"Hai người về nhà thì cãi nhau à? Bao lâu rồi, cãi nhau chuyện gì?"

"Còn tái hợp được không? Hình như cô bé đó rất thích cậu, có lẽ chỉ giận dỗi một chút thôi, hai ngày nữa sẽ quay lại nhận lỗi với cậu."

“Phải đấy, tới, tới, tới, anh đây uống cùng cậu!”

Hai người họ vo ve ầm ĩ bên tai Phó Huyền Tây như hai con ruồi, làm anh đinh tai nhức óc.

Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên lại vây quanh anh, khuyên nhủ: “Đừng buồn, anh trai à, để hôm nào, à không, lát nữa tôi tìm một người tốt hơn cho anh.”

Phó Huyền Tây cười nhạo: “Thật sao?”

“Thật!” Tần Trạch Nguyên tiếp lời Thẩm Tư Ngôn, “Thế giới rộng lớn thế này, chẳng lẽ lại tìm không ra?”

Phó Huyền Tây nắm lấy cằm anh ta, đổ hết nửa ly rượu vào miệng anh ta: “Tôi không cần.”

Sau đó, anh đứng dậy, rời khỏi Ngày Đêm Không Mưa.

Tần Trạch Nguyên bị sặc rượu mạnh, ho mấy tiếng, còn chảy nước mắt.

“Mẹ nó…” Anh ta nhìn bóng lưng Phó Huyền Tây rời đi, thở dài, “Thật sự thất tình rồi, còn hại tôi con mẹ nó gặp họa theo.”

Thẩm Tư Ngôn cười trên nỗi đau của người khác: “Ai bảo cậu ngồi gần như vậy làm gì, không đổ vào miệng cậu thì còn đổ vào miệng ai nữa?”

“Thẩm tiểu tam, cậu mẹ nó…”

Hai người họ lại cãi nhau chí chóe, chỉ còn Trịnh Tinh Dã cầm nửa ly rượu, nhìn bóng dáng Phó Huyền Tây rời đi.

–

Bạch Chỉ ngồi trong khách sạn một hồi lâu, đầu óc tràn ngập hình bóng Phó Huyền Tây.

Hai giờ sáng, cô cầm thẻ phòng, đi xuống lầu.

Thành phố Lâm Nghi hoa lệ, dù là vào hai giờ sáng, đường phố vẫn rực rỡ sống động.

Mùi thức ăn từ quầy thức ăn khuya lững lờ trôi trong không khí.

Bạch Chỉ vừa khóc xong, gió lạnh thổi qua làm mắt cô đau xót, cô cúi đầu, kéo cổ áo khoác, lang thang vô định trên đường.

Không rõ đã lang thang bao lâu, đi ngang một quầy trang sức.

Cách lớp rèm nhựa chắn gió, nghe ai đó hét to: "Đau quá, đau quá! Nhẹ thôi ——"

Bạch Chỉ quay đầu nhìn vào trong, thấy một cô bé đang bấm lỗ tai.

Bà chủ xoay đầu cô bé, bảo cô bé nhìn vào gương: "Nhìn đi, có đẹp không?"

Cô bé nghiêng đầu nhìn ngắm, không thể kìm nén nụ cười trên môi: "Dạ đẹp."

"Chậc, con đúng là…" Bà chủ cười, xoay người, thấy Bạch Chỉ đi vào, nụ cười của bà chủ còn vui vẻ hơn, "Cô muốn mua gì sao?"

Bạch Chỉ lắc đầu: "Không có."

Dừng lại một lát, cô chỉ vào súng bấm lỗ tai trên tay bà chủ: "Tôi muốn bấm lỗ tai."

Bà chủ nhìn về phía ngón tay cô chỉ, mỉm cười: "Được rồi, được rồi, đến đây ngồi đi, tôi vừa bấm lỗ tai con bé xong."

Cô bé đứng dậy nhường chỗ cho cô: "Vậy con đi trước nhé dì."

"Ừ."

Bạch Chỉ đi đến, ngồi xuống, bà chủ lấy một hộp hoa tai cho cô chọn: "Cô xem, thích cái nào, tôi sẽ đeo lên luôn."

Bạch Chỉ tiện tay chọn một đôi hoa tai giả pha lê: "Cái này."

"Được rồi!"

Bà chủ thao tác, đặt súng bấm lỗ tai lên vành tai cô, nói với cô qua chiếc gương trước mặt: "Vậy tôi bấm nhé?"

Hai tay Bạch Chỉ nắm lấy tay vịn ghế: "Ừ."

Âm thanh trầm thấp phát ra, cơn đau lan tỏa trên vành tai.

Cây kim xuyên qua vành tai, căng lên, chèn ép, đau đớn.

Bà chủ bấm lỗ tai bên kia.

Giống hệt như trước đó, vẫn vô cùng đau đớn, Bạch Chỉ nắm tay vịn chặt đến mức ngón tay trắng bệch.

Cuối cùng, bà chủ cũng xoay đầu cô giống như trước đó đã xoay đầu cô bé kia, hỏi: "Nhìn xem, có đẹp không?"

Nói xong, lại tự khẳng định: "Cô thật xinh đẹp, đeo đôi hoa tai này còn đẹp hơn."

Bạch Chỉ cười, không nói gì, chỉ trả tiền rồi rời đi.

Vành tai có cảm giác hơi đau, tựa như bỏng rát.

Cô đưa tay chạm vào, hoa tai đâm xuyên qua vành tai cô, chừa lại chuôi kim loại phía sau.

Không ngờ, cứ như vậy, xuyên qua vành tai.

Cô nhớ lại gương mặt tức giận và giọng nói của Phó Huyền Tây khi anh phát hiện ra hình xăm của cô.

Anh còn nói, nếu không thể thảo luận với ba mẹ, ít nhất cũng nên nói với anh.

Cô sợ người ta đi tìm kẹp tai phiền phức, nói đi bấm lỗ tai cũng được, anh lại nhất quyết không cho, muốn giữ gìn tóc da của cô hoàn chỉnh.

Không biết anh thấy cô bấm lỗ tai thế này, sẽ phản ứng ra sao.

Bạch Chỉ rũ mắt mỉm cười, vừa cười vừa cảm thấy hai mắt đau xót.

Còn nhớ lúc rời đi, cô đã bảo anh tự tay tháo kẹp tai ngọc trai.

Anh thật thông minh, chỉ nhìn một cái đã hiểu dụng ý của cô.

Nhìn thấy ngọc trai đã nhớ đến "Tiết Phụ Ngâm".

Còn hiểu được cô muốn biểu đạt ý tứ gì ——

Quân tri thiếp hữu phu, tặng thiếp song minh châu.

Cảm quân triền miên ý, hệ tại hồng la nhu.

Thiếp gia cao lâu liên uyển khởi, lương nhân chấp kích Minh quang lý.

Tri quân dụng tâm như nguyệt, sự phu thê nghĩ đồng sinh tử.

Hoàn quân minh châu song lệ thuỳ, hận bất tương phùng vị giá thì. (*)

(*) Năm dòng trên là toàn bộ bài thơ "Tiết Phụ Ngâm", tạm dịch: Em có chồng rồi, chàng đã biết, mà chàng còn tặng cặp minh châu / Cảm lòng yêu mến khăng khăng ấy, em giấu đeo trong yếm lụa đào / Khốn nỗi nhà em kề ngự uyển, chồng em cầm kích ở hoàng cung / Lòng chàng trong sạch như băng tuyết, mà đạo tòng phu phải thủy chung / Trả ngọc cho chàng em rơi lệ, phải chi gặp gỡ lúc chưa chồng.

Anh hiểu tất cả những gì cô không muốn anh hiểu ——

Em chưa bao giờ từng yêu anh, bởi vì từ rất lâu rồi, em vẫn luôn yêu anh.

Mọi việc em làm, đều là vì tình sâu nghĩa nặng.

Bây giờ trả ngọc cho anh, xóa bỏ tình ý, chỉ tiếc là gặp nhau không đúng thời điểm.

Một người cao quý như anh, làm sao có thể bận tâm đến chuyện này.

Chỉ sợ từ nay, anh sẽ vĩnh viễn quên cô.

Chưa bao giờ, chưa bao giờ gặp nhau.

Chỉ còn cô.

Thật sự cảm nhận nỗi đau này, nỗi đau không bao giờ nguôi.

Chương 42: Tâm trí rối bời

Trong đêm, thật sự không có nơi nào để đi dạo.

Bạch Chỉ bấm lỗ tai xong, bước ra, phát hiện mình không còn nơi nào để đi, phải gọi taxi về khách sạn.

Mệt mỏi về thể chất và tinh thần, không muốn nhúc nhích, thậm chí không buồn thay quần áo, cứ nằm lên giường, ngủ một giấc.

Bạch Chỉ không ngủ được, dù cho mí mắt nặng trĩu.

Bạch Chỉ gắng sức chống tay ngồi dậy, vào phòng tắm tắm rửa, sau đó mới lên tinh thần một chút.

Điện thoại trên giường reo đinh tai nhức óc, Bạch Chỉ cúi người cầm lên, là Trịnh Miểu Miểu.

Cuộc gọi vừa được kết nối, Trịnh Miểu Miểu đã hét to: "Hai người chia tay rồi sao?!"

Bạch Chỉ ừ một tiếng, mở loa ngoài, đặt điện thoại sang một bên, sau đó nghiêng đầu, dùng khăn lau tóc.

"Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó…" Trịnh Miểu Miểu hoảng hốt, "Nghe gã họ Tần kia nói, hình như cậu là người đá chú nhỏ?"

Bạch Chỉ ngây người, nghĩ ngợi một chút, muốn nói là cũng đúng, nhưng cuối cùng cũng chỉ ừ một tiếng.

"Mẹ nó!" Trịnh Miểu Miểu còn kích động hơn trước, "Sao cậu dám đá chú nhỏ? Chú ấy đáng sợ lắm!"

Bạch Chỉ nhíu mày, hình như cô cũng không thể tưởng tượng được

Phó Huyền Tây đáng sợ đến mức nào.

Hơn một năm qua, anh là một người bạn trai hết sức dịu dàng, vô cùng hoàn hảo.

Lúc hung dữ nhất cũng chỉ nói nặng mấy lời, nhưng giây tiếp theo, anh lại kiên nhẫn dỗ dành cô.

Không nghe cô nói gì, Trịnh Miểu Miểu lẩm bẩm: "Tiêu rồi, tiêu rồi, tớ nghĩ lại, nếu cậu đá chú ấy, có lẽ sau này cậu không yêu đương với ai được đâu, chắc chắn chú ấy sẽ quấy phá."

Bạch Chỉ cười: "Tớ không định yêu đương nữa."

"Thật sao?" Trịnh Miểu Miểu không tin, "Sau này cậu sẽ kết hôn phải không? Vậy thì cậu phải đợi cơn giận của chú nhỏ qua đi, nếu không thì chắc chắn không thuận lợi."

Bạch Chỉ tò mò: "Tại sao?"

"Còn sao nữa, cậu thật sự nghĩ chú nhỏ của tớ ăn chay (*) sao? Sao cậu dám đá chú ấy trước! Sau này làm sao chú ấy sống nổi trong giới đây?"

(*) Ý chỉ người tính tình hiền lành, nhẹ nhàng.

"…" Bạch Chỉ dừng lại, chậm rãi lau tóc, "Cứ để anh ấy nói anh ấy chán tớ rồi, dù sao sau này tớ cũng sẽ không ở đây nữa, không quan trọng đâu."

"Cậu nghĩ chú ấy là người như vậy à?"

Bạch Chỉ: "…Không có."

Trịnh Miểu Miểu thở dài: "Vậy thì đúng rồi đấy, chắc chắn chú ấy sẽ không hủy hoại thanh danh của cậu, nhưng nhất định sẽ hủy hoại

mối quan hệ của cậu.”

Bạch Chỉ không quan tâm: “Không đâu, bọn tớ… chia tay rất hòa bình.”

“Cậu thật sự…” Trịnh Miểu Miểu không muốn nói nữa, “Bỏ đi, bỏ đi, bây giờ cậu đang ở đâu? Trễ thế này rồi, có an toàn không?”

“Ở khách sạn, vừa tắm xong.”

Trịnh Miểu Miểu ngáp dài: “Vậy thì tốt, nhớ khóa cửa, tớ đang ngủ, cái gã họ Tần kia gọi, làm tớ thức giấc, tớ ngủ đây.”

“Vậy cậu ngủ trước đi.” Bạch Chỉ nhìn thời gian, “Trễ rồi.”

“Được rồi, tớ ngủ trước đây, cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều, ngủ sớm đi.”

–

Sau khi về đến Nguyệt Mê Tân Độ, Phó Huyền Tây đi thẳng lên lầu.

Phòng ngủ trống rỗng, nhưng lại như được lấp đầy.

Những thứ anh tặng, hình như Bạch Chỉ không mang đi.

Đúng như anh suy đoán, những thứ cô muốn từ xưa đến nay không phải là những thứ này.

Chỉ là, nhìn thấy những món đồ nhỏ xíu trên bàn đầu giường, vẫn không khỏi ngây người một lát.

Cuối cùng, anh cầm chiếc thẻ và tờ giấy ghi mật khẩu, nhìn một hồi lâu mới nhớ ra, hẳn là chiếc thẻ này được phát hành vào hôm cô gọi anh, bảo ngân hàng tặng một thùng dầu ăn.

Phó Huyền Tây cười nhạo, tiện tay ném đi, quay đầu, thấy hai tờ giấy viết câu chúc.

Anh cầm lấy, mở ra nhìn, sau đó lại xoay người cầm chiếc hộp nhỏ trên bàn đầu giường, mở ra.

Chiếc vòng tay Cartier bằng sapphire và kim cương nằm ngay ngắn trong đó.

Những thứ mẹ anh tặng, cô cũng không mang đi.

Phó Huyền Tây hơi tò mò, rốt cuộc cô đã mang đi cái gì.

Lát sau, anh cúi đầu, tự giễu mình.

Còn có thể mang đi cái gì, anh chính là người hiểu rõ nhất.

Lúc Quý Dung gọi đến, Phó Huyền Tây đang nhét những thứ này vào thùng đựng đồ.

"Phó tổng." Giọng điệu của Quý Dung mệt mỏi bất lực, "Chúng tôi đã kiểm tra rồi, vùng biển mà chiếc du thuyền đi qua vào chiều qua cũng khá xa."

Có ý ám chỉ, thật sự không thể tìm được chiếc điện thoại.

Phó Huyền Tây không quan tâm anh ta khóc lóc kể lể: "Tiếp tục tìm đi."

Quý Dung muốn khóc: "Tiếp tục tìm sao?"

"Tìm được mới thôi, không cần biết cậu làm cách nào."

Anh muốn xem, anh là thế thân của loại người nào.

Đêm đó, Phó Huyền Tây không ngủ được.

Chứng mất ngủ đã biến mất từ lâu, hôm nay quay lại, tâm trí tràn ngập hình bóng một người.

Anh nằm nghiêng, người hàng đêm kề cận bên anh đã biến mất không thấy tăm hơi.

Căn bản là, men rượu không đủ để yên giấc.

Dì Xuân tỉnh giấc giữa đêm, thấy Phó Huyền Tây tập quyền anh trong phòng thể hình, giật mình kêu lên một tiếng.

–

Đêm đó, Bạch Chỉ nói chuyện điện thoại với Trịnh Miểu Miểu xong, cũng không ngủ được chút nào.

Cô mua vé sáng hôm sau quay về Nam Thành, nửa đêm lại xem một bộ phim hết sức buồn chán, ngáp dài, đi rửa mặt.

Khách sạn cung cấp bữa sáng miễn phí, Bạch Chỉ kéo vali vào nhà hàng, ăn cháo với trứng gà, nhạt nhẽo vô vị.

Ra khỏi khách sạn, ngoài trời hơi lạnh, Bạch Chỉ vô thức muốn gọi taxi, đã giơ tay ra, nhưng phát hiện có gì đó không đúng.

Tại sao năm nay lại hình thành thói quen này?

Cô thu tay về, quay đầu lại, kéo vali ra trạm xe buýt.

Chật vật một đoạn đường, trời tối mới về đến Nam Thành.

Đã báo trước với bà ngoại là sẽ về nhà, Bạch Chỉ vừa bước vào, lại ngửi thấy mùi canh gà quen thuộc.

Bà ngoại nói canh gà là bổ dưỡng nhất, đương nhiên, với điều kiện

gia đình họ, như vậy đã là cực kỳ bổ dưỡng rồi.

Bạch Chỉ mang theo gió lạnh, đặt vali xuống, đi vào ăn canh gà.

"Năm nay về sớm hơn trước." Bà ngoại cười ha hả, vỗ vỗ đùi cô, "Lâu rồi bà ngoại chưa được gặp A Chỉ sớm như vậy."

Hai mắt Bạch Chỉ đau xót, canh gà nghẹn trong họng.

Cô chậm rãi nuốt canh gà, rũ mắt mỉm cười: "Dạ, dạ, từ giờ con sẽ ở nhà với bà ngoại, bà có vui không?"

"Vui chứ, đương nhiên là vui, tốt nhất là sớm kết hôn, sinh con, được nhìn thấy con hạnh phúc, có người yêu thương, bà ngoại còn vui hơn."

Bạch Chỉ suýt nữa mắc nghẹn canh gà: "Vẫn nên đợi một thời gian đi bà, con còn trẻ mà, còn chưa lấy bằng tốt nghiệp."

–

Sáng hôm sau, Bạch Chỉ dậy sớm, nấu bữa sáng, dọn dẹp nhà cửa.

Đúng lúc rơi vào ngày thứ bảy, có thể nghỉ ngơi hai ngày, rồi lại tìm nơi thực tập.

Trước năm mới, có lẽ sẽ khó tìm được nơi thực tập, gần đến Tết, phải đợi đến năm sau mới có nhiều cơ hội.

Hôm qua dì Chu nghe tin cô về, nhưng lúc đó trễ quá, dì ấy không ghé qua, bây giờ ăn sáng xong, dì ấy đến hỏi cô: "A Chỉ, đi chợ với dì không?"

Bạch Chỉ nhớ sáng nay nấu ăn, thấy trong tủ lạnh thật sự không có gì, vậy nên cô đồng ý ngay.

Đã lâu rồi cô mới đi chợ với dì Chu, dọc đường đi, bị hỏi rất nhiều câu hỏi.

Dì Chu xoay cô như chong chóng, nhưng lại đi thẳng vào chủ đề mà dì ấy hứng thú nhất: "Con có người yêu chưa?"

Bạch Chỉ thất thần một lát.

Sau đó lắc đầu: "Dạ chưa."

"Thật trùng hợp!" Dì Chu mặt mày hớn hở, "Anh Thụy của con cũng chưa có."

Bạch Chỉ: "…"

Dì Chu lại nói: "Bây giờ con quay về rồi, sau này cũng sẽ ở lại Nam Thành, hai đứa cùng chăm sóc nhau, dì Chu cũng không giấu diếm nữa, dì Chu rất thích con, cũng mong con sẽ trở thành con dâu dì."

Bạch Chỉ cúi đầu, cầm một búp bắp cải lớn trên sạp rau củ, thật sự muốn nói, chuyện đó đâu có giống như đi mua rau, đâu phải cứ thích là mua được.

Dì Chu thấy cô bé không đáp lời, biết cô da mặt mỏng, vậy nên cũng tránh đi: "Nhưng người trẻ tôn trọng chuyện yêu đương tự do, dì Chu biết vậy, cho nên dì Chu chỉ nói thế, các con cứ tự mình cân nhắc."

Dọc đường đi, thỉnh thoảng lại gặp hàng xóm quen, thấy hai người họ cùng nhau đi chợ, mọi người đều đùa: "Chà, hai mẹ con cùng nhau đi chợ à?"

Dì Chu cười tươi roi rói: "Nói bậy bạ gì đấy?"

–

Chớp mắt một cái, lại đến đêm giao thừa.

Mấy ngày trước, Bạch Chỉ đã dọn dẹp nhà cửa, chuẩn bị đồ Tết, tặng quà Tết cho ông Năm.

Ông Năm đưa bao lì xì cho cô.

Bạch Chỉ không muốn nhận, đẩy tay ông Nam mấy lần, ông Năm tức giận: "Cầm đi, con vừa tốt nghiệp, đang tìm việc làm, không muốn lấy một chút vốn để khởi nghiệp sao? Con đừng nghĩ làm thêm mà tích cóp được tiền vốn khởi nghiệp."

Cuối cùng, không còn cách nào khác, Bạch Chỉ đành phải nhận lấy, nói sau này kiếm được tiền sẽ báo hiếu ông Năm.

Lúc này, ông Năm mới bật cười ha hả, nói: "A Chỉ thật ngoan."

Về đến nhà, Bạch Chỉ mở bao lì xì, thấy trong đó có ba ngàn tệ.

Dù cho lúc cầm trên tay đã cảm nhận được độ dày, nhưng nhìn thấy nhiều tiền như vậy, hai mắt Bạch Chỉ vẫn không khỏi ngấn nước.

Giao thừa năm nay cũng giống hệt mọi năm, Bạch Chỉ đã chuẩn bị vô số loại quà vặt và trái cây sấy từ sớm, mỗi khi trẻ con đến nhà chúc Tết, cô sẽ chia cho mỗi đứa một ít.

Ăn sáng xong, lại bắt đầu chuẩn bị mâm cơm trưa đoàn viên, mời gia đình ông Năm và gia đình dì Chu sang góp vui.

Vẫn xào một ít thức ăn, chuẩn bị nồi lẩu uyên ương, đặt ngay giữa bàn ăn, khói trắng tỏa ra.

Giữa hơi nóng của thức ăn, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ.

Bây giờ cô đã hoàn thành chương trình học, tuy chưa chính thức nhận bằng tốt nghiệp, nhưng mọi người đã xem cô là người lớn.

Trên bàn ăn còn gợi ý cho cô một số công việc, lên kế hoạch cho tương lai của cô.

Cuối cùng, lại chuyển đề tài sang tình yêu và hôn nhân.

Không như năm ngoái, lần này không còn cười nói lấp liếm cho qua chuyện nữa.

Hình như mọi người đều quyết tâm tác hợp cho cô và Tô Trạch Thụy, còn cảm thấy họ rất xứng đôi.

"Thật đấy, dì Chu của con rất tốt." Ông Năm uống rượu, da mặt đỏ lên, "Mấy năm qua mọi người đều thấy, không có ai làm mẹ chồng tốt hơn dì ấy đâu."

Sau đó lại nói: "Anh A Thụy của con cũng rất hiếm có khó tìm, muốn gì có đó, có xe, có nhân phẩm tốt, gia đình hòa thuận, A Chỉ, hai đứa lại có duyên lớn lên cùng nhau, con phải trân trọng điều đó."

Ngay cả con trai và con dâu của ông Năm, chú thím của Bạch Chỉ, cũng ra sức thuyết phục.

Bạch Chỉ nắm chặt đôi đũa, chỉ cười, vừa thuyết phục mọi người ăn tiếp, vừa đối phó: "Con còn nhỏ mà, chưa nghĩ xa như vậy đâu."

Tô Trạch Thụy cũng giải vây: "Nhìn mọi người xem, A Chỉ còn chưa tốt nghiệp, trêu chọc con còn được, dù sao em ấy cũng là con gái, da mặt mỏng, đừng nói như vậy với em ấy."

Lại đẩy đẩy cô: "A Chỉ, anh muốn thêm giấm, nước lẩu hơi cay, có thể lấy giấm giúp anh không?"

"Dạ, em lấy cho anh." Bạch Chỉ gật đầu, giống như vớ được phao cứu sinh, vội vàng chạy ra khỏi bàn ăn.

–

Buổi tối, Bạch Chỉ vừa ra khỏi phòng tắm, điện thoại đã xuất hiện rất nhiều tin nhắn chúc mừng chưa đọc.

Cô mở từng tin nhắn, trả lời.

Cuối cùng, lại bấm vào ảnh đại diện của Phó Huyền Tây.

Vòng bạn bè của anh vẫn không có cập nhật gì mới, giống như một tài khoản bị vứt bỏ, trống rỗng.

Trước đó chia tay yên bình quá đáng, thậm chí còn không cãi nhau đến khàn cả giọng như những cặp tình nhân khác, đương nhiên cũng không xóa hay chặn phương thức liên lạc của nhau.

Đột nhiên Bạch Chỉ dừng lại.

Cô cúi đầu nhìn khung trò chuyện trống rỗng.

Hơi tò mò một chút.

Cô không xóa hay chặn anh, nhưng còn anh thì sao?

Anh có xóa hay chặn cô không?

Nghĩ đến chuyện này, trái tim Bạch Chỉ lại rung động vô cớ.

Chỉ là, đột nhiên, rất muốn thử một lần.

Nhưng nhỡ đâu anh không chặn hay xóa cô, nhận được tin nhắn của cô, biết giải thích thế nào đây?

Bạch Chỉ cầm điện thoại, đi tới đi lui trong phòng khách hết mấy vòng, cuối cùng lại về bên lò lửa.

Đầu ngón tay chạm vào màn hình, nhớ giờ này năm ngoái đã nhắn tin chúc mừng năm mới anh.

Chỉ có bốn từ "Chúc mừng năm mới", anh còn xem đó là tin nhắn đại trà.

Hay là…

Nếu anh thật sự chưa xóa hay chặn cô, anh hỏi đến, thì cứ nói là gửi tin nhắn nhóm.

Nếu đã xóa, đã chặn.

Chắc là cũng không cần phải lo lắng gì.

Bạch Chỉ hít một hơi.

Vẫn cảm thấy hơi sợ.

Bản thân mình là người chủ động chia tay, làm chuyện giấu đầu lòi đuôi này, nhìn thế nào cũng thấy mình rất không có phẩm giá.

–

Ở phía bên kia, Phó Huyền Tây đang ăn bữa cơm tất niên với gia đình ở nhà họ Phó.

Hôm nay, cô và dượng của anh cũng quay về, căn nhà hết sức nhộn nhịp.

Cô của anh là trưởng nữ, tên Phó Chức Cẩm, hiện tại đang là giảng viên ở đại học Lâm Nghi, dạy triết học.

Dượng của anh là chú ruột của Thẩm Tư Ngôn, Thẩm Hạc Thanh, hiện tại đang là quản lý cấp cao trong công ty của nhà họ Thẩm.

Hai người họ có một trai, một gái, một người là anh họ của Phó Huyền Tây, một người là em gái họ của Phó Huyền Tây.

Hiện tại, anh họ Thẩm Du Bạch đã kết hôn, sinh con, mấy đứa nhỏ đã có thể chạy chơi xung quanh.

Em họ Thẩm Niệm nhỏ hơn Phó Huyền Tây hai tuổi, còn đang yêu đương, chưa kết hôn.

Căn nhà này quanh năm suốt tháng ít khi nào nhộn nhịp, chỉ có giao thừa là nhộn nhịp nhất.

Mấy đứa nhỏ không ăn nhiều, vậy nên đã rời bàn ăn, chạy chơi xung quanh, mè nheo đòi người giúp việc đốt pháo hoa.

Phó Huyền Tây là người duy nhất ở đây còn độc thân, bị người lớn hối thúc kết hôn.

Nhưng chuyện hối thúc hôn sự này không hề giống như các gia đình bình thường.

Mục tiêu rất rõ ràng, chính là những cô gái đã đến tuổi kết hôn trong những gia đình kia.

Phó Huyền Tây lắng nghe, không đồng ý cũng không phản đối.

Phó Kính Chi ghét bỏ dáng vẻ này của anh, lại thốt ra: "Người ta bỏ rơi con, con còn nhớ về người ta cái gì?"

Giây tiếp theo, mọi người trong bàn ăn đều hướng mắt về phía Phó Huyền Tây.

Phó Huyền Tây ngây người một lát, sau đó ngước mắt nhìn ông ấy: "Ừm?"

Đúng là anh chưa từng che giấu chuyện Bạch Chỉ ở bên cạnh mình,

cũng đúng là Bạch Chỉ đã đề nghị chia tay, nhưng chỉ có vài anh em bạn bè biết chuyện Bạch Chỉ bỏ rơi anh.

Người khác nghe tin anh và Bạch Chỉ đã chia tay, căn bản là đều ngầm suy đoán, anh chán cô rồi nên mới chia tay.

Phó Kính Chi nói ra, làm người ta phải nghĩ ngợi nhiều một chút.

Phó Kính Chi đã uống một chút rượu, tuy mấy năm nay thường xuyên say xỉn, nhưng tửu lượng của ông ấy vẫn rất kém, cho nên hiện tại đã hơi say.

Còn vì ông ấy là đời thứ hai vô dụng của gia đình này, từ khi còn nhỏ, chị gái Phó Chức Cẩm đã luôn vượt mặt ông ấy, cho nên chính ông ấy cũng không buồn để tâm chuyện gì.

Bị con trai mình nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, không khác nào tôn nghiêm của người cha bị khiêu khích, ông ấy tức giận.

Giữa cơn giận, suýt nữa ông ấy đã thú nhận mọi chuyện: "Lúc trước ba đi tìm nó, nó đã ——"

Nói đến đây, Phó Kính Chi nhìn thấy ánh mắt sững sờ của Phó Huyền Tây, ông ấy nuốt mấy lời còn lại vào trong.

Phó Huyền Tây nhíu mày, dáng vẻ kiềm chế, nhìn Phó Kính Chi: "Ba nói ba đi tìm cô ấy sao?"

Phó Kính Chi giả vờ bình tĩnh, uống một ngụm rượu, liếc anh, giọng điệu không còn khí thế như ban nãy: "Ba thấy cả tháng nay con cũng đâu có gì khổ sở, chẳng phải mỗi ngày đều sống như vậy sao?"

"Một đứa con gái bình thường mà cũng đáng để con quan tâm à?"

Giọng nói của Phó Huyền Tây bình tĩnh đến đáng sợ: "Khi nào?"

Bầu không khí trên bàn ăn tự dưng trở nên căng thẳng, cuối cùng, dượng Thẩm Hạc Thanh và anh họ Thẩm Du Bạch ra tay xoa dịu bầu không khí.

Phó Huyền Tây chỉ nói "Xin lỗi không tiếp được", sau đó rời đi.

Phó Kính Chi sau lưng giận dữ gọi to ngăn cản anh, nhưng không có tác dụng.

Sắc mặt của ông nội Phó không hề thay đổi.

Là người quyền lực nhất trong nhà, ông nội Phó nhìn thấu mọi việc, nhiều khi hiểu rồi, ông cũng không buồn quan tâm.

Phó Huyền Tây rời đi giữa bữa ăn cũng không mảy may ảnh hưởng đến tâm trạng của ông, ông vui vẻ cụng ly với con rể.

Đương nhiên, ông uống trà.

–

Phó Huyền Tây đứng dậy rời khỏi bàn ăn, ra sân nhìn người giúp việc bị mấy đứa nhỏ mè nheo đòi đốt pháo.

Anh ngẩng đầu, nhìn thấy pháo hoa nở rộ rực rỡ trên bầu trời đêm.

Đột nhiên, anh nhớ giờ này năm ngoái, bạn nhỏ kia nhắn tin chúc mừng năm mới, cũng không hiểu tại sao anh lại gọi video call, cho người ta ngắm pháo hoa.

Khi đó, cô còn thận trọng nói với anh:

"Nhưng em muốn nhìn thấy anh hơn."

"Anh xoay ống kính lại được không?"

Bây giờ thì.

Phó Huyền Tây cúi đầu, mở khóa màn hình điện thoại.

WeChat, tin nhắn, cuộc gọi nhỡ…

Tất cả nền tảng mạng xã hội đều tràn ngập lời chúc năm mới vui vẻ từ người khác.

Nhưng mà, chỉ thiếu một mình cô.

Thậm chí còn không có một tin nhắn chúc mừng năm mới đại trà như gửi tin nhắn nhóm.

Cô đã rời đi gần một tháng, họ không liên lạc, cũng không hề gặp nhau, giống như cô chưa từng xuất hiện.

Đúng là bạch nhãn lang nhẫn tâm tuyệt tình.

Phó Huyền Tây cười nhạo, tìm chìa khóa xe trong túi, quay người vào nhà.

Cô không rời đi vì ba anh tìm cô.

Mà là vì người cô yêu mà không có được đã để lại một thứ cho cô, và thứ đó đã rơi vào biển sâu.

Cho nên, trái tim cô chết rồi, còn chán ghét cả anh nữa.

"Tút tút ——"

Điện thoại vang lên.

Phó Huyền Tây cúi đầu.

Màn hình sáng lên, một tin nhắn WeChat đột nhiên xuất hiện.

[Chúc mừng năm mới.]

Giờ này năm ngoái, giờ này hôm nay.

Chỉ bốn từ ngắn ngủi, đã làm tâm trí người ta rối bời.

———————

Tác giả có lời muốn nói:

Đột nhiên xuất hiện rồi!

Chương 43: Thật tuyệt vời

Một tin nhắn chúc mừng năm mới bình thường, không khác nào gửi tin nhắn nhóm.

Phó Huyền Tây nhìn một hồi lâu.

Cháu gái chạy đến ôm chân anh, gọi to: "Chú ơi, chú ơi, anh trai muốn đánh con."

Kéo anh ra từ khoảng không mơ hồ, anh cúi đầu nhìn bé gái nhỏ xíu, buộc tóc hai đuôi, chạy nhảy đến đỏ mặt.

"Thật sao?" Phó Huyền Tây cúi người bế cháu gái, "Anh con ở đâu rồi?"

Tầm mắt đột nhiên bị nâng cao lên, cô bé sợ hãi níu chặt cánh tay của Phó Huyền Tây.

Cánh tay của cô bé ngắn ngủn, trùm áo khoác, giống hệt ngó sen.

Khó khăn lắm mới vòng tay qua cổ Phó Huyền Tây được, cả người cô bé tựa vào anh.

"Chú." Cái đầu nhỏ xíu ghé vào tai Phó Huyền Tây, "Con nói dối chú đấy, anh con không muốn đánh con, anh kéo ba con đi poo poo."

Phó Huyền Tây: "…"

Cô bé nhìn biểu cảm của anh, che miệng cười khúc khích: "Hôm nay chú ngốc quá."

Nói xong, đôi mắt tròn xoe lại mở to, cô bé đưa tay trái che mông: "Con cũng muốn…"

Phó Huyền Tây: "?"

"Đi poo poo hu hu hu."

Phó Huyền Tây: "…"

Phiền phức, đau đầu.

Phó Huyền Tây bế cháu gái vào trong, đúng lúc mẹ cô bé đi đến, bế cô bé: "Huyền Tây, em chưa ăn gì nhiều, hay là bảo dì Tôn nấu bánh trôi cho em?"

Phó Huyền Tây nói không cần, cô bé liên tục làm ầm ĩ, vậy nên mẹ cô bé chỉ còn cách bế cô bé đến phòng vệ sinh trước.

Điện thoại lại rung, Phó Huyền Tây cúi đầu, thấy tin nhắn WeChat mới: [Đó là tin nhắn nhóm, xin lỗi.]

Phó Huyền Tây tựa vào khung cửa, đọc tin nhắn này một hồi lâu.

Bấm vào vòng bạn bè của Bạch Chỉ, cô đăng một bài cập nhật mới:

Chúc mừng năm mới! Cho mọi người xem hoa đăng trên sông Tiểu Thanh.

[Hình ành] [Hình ảnh]

Cập nhật vào ba mươi phút trước.

Phó Huyền Tây bấm vào ảnh, nhìn kỹ hơn, ngọn nến cháy lập lòe trên hoa đăng hình bông sen, trôi lững lờ trên mặt nước.

Ánh nến hòa vào ánh trăng, phản chiếu trên mặt nước, ấm áp, rực rỡ.

Bức ảnh thứ hai chụp khung cảnh rộng hơn, nhìn thấy cả lồng đèn rực rỡ dọc bờ sông.

Dưới ánh sáng sống động là đám đông nhộn nhịp.

Có người cầm pháo hoa que, đứng bên bờ sông thắp lửa, pháo hoa nho nhỏ tỏa sáng rực rỡ.

Không hiểu tại sao, nhưng trông thật quen thuộc.

Bất kể là bờ sông hay pháo hoa que đang cháy.

Hình như trong đầu không chỉ có ký ức của ngày này năm ngoái.

Phó Huyền Tây quay lại khung trò chuyện.

Một người đã bôn ba trên thương trường như anh, ký hợp đồng mấy trăm triệu, trong lòng cũng không hề dao động.

Bây giờ lại do dự, nên nhắn cái gì.

Rốt cuộc cũng chỉ gõ một chuỗi dấu hai chấm.

Còn chưa gửi đi ngay.

Tựa như đang nghiêm túc cân đong đo đếm một tài liệu quan trọng, phải cân nhắc từng câu từng chữ đến mấy lần.

Cuối cùng, tim vẫn đập thình thịch, mà tay đã nhanh hơn rồi.

Nhưng kết quả là ——

Không thể gửi tin nhắn, chế độ xác minh bạn bè đã được bật, bạn không phải là bạn bè của anh ấy (cô ấy). Vui lòng yêu cầu xác minh bạn bè trước, sau khi người này thông qua xác minh bạn bè, bạn mới có thể trò chuyện. Gửi xác minh bạn bè (năm chữ này màu

xanh).

Ngón tay của Phó Huyền Tây dừng lại trên nút gửi tin nhắn, nhìn dấu chấm than màu đỏ trước dấu hai chấm.

Lúc này, bấm vào vòng bạn bè của Bạch Chỉ, không thấy gì cả.

Sau một hồi lâu, Phó Huyền Tây cất điện thoại, cười nhạo một tiếng.

Hừ.

Thật tuyệt vời.

Đúng là không có lương tâm.

–

Bạch Chỉ ngồi cạnh lò lửa lột vỏ quýt.

Buổi tối ra ngoài chơi một lát, Xuân Đường cổ trấn đã tấp nập du khách, khách du lịch chen chúc đầy đường.

Cô chen lấn trong đó rất lâu, nóng toát mồ hôi, thả ba chiếc đèn hoa đăng, cầu nguyện cho bà ngoại, Phó Huyền Tây và bản thân cô, sau đó về nhà.

Tiếng pháo hoa bên ngoài cực kỳ vui tai, mùi pháo còn len lỏi qua khe cửa.

Bạch Chỉ cho một múi quýt vào miệng, chua chua, không ngọt như cam.

Cô nhớ đến ngày này năm ngoái, đã được xem đến hai màn trình diễn pháo hoa.

Thật sự quá chua, chua đến chảy nước mắt, lúc mua, ăn thử đúng

quả ngọt, nhưng ngoài quả đó, quả nào cũng chua ê răng.

Khóe mắt Bạch Chỉ tràn nước mắt, cô nhét nửa quả quýt vào miệng, một giọt nước mắt chảy xuống.

Điện thoại bên cạnh, cô cầm lên, mở ra.

Trước đó còn lo lắng, mình lấy dũng khí ra thăm dò như vậy, nếu anh hỏi lại thì biết trả lời thế nào, lại không nghĩ rằng, anh không trả lời.

Anh không chặn cô, nhưng cũng không trả lời cô.

Da mặt cô nóng bừng, cảm thấy thật xấu hổ.

Rõ ràng là phải rời đi rồi, vậy mà còn nhắn tin thăm dò như vậy làm gì?

Giống như đang mưu tính níu kéo.

Cô cúi đầu, tầm nhìn lại mờ mịt.

Giọt nước mắt mằn mặn chảy lên khóe môi cô, rơi xuống màn hình điện thoại, cô tiện tay lau đi, chớp mắt.

Lần này cô không do dự nữa, nhắn tin giải thích là mình gửi tin nhắn nhóm, dù cho anh không hỏi.

Sau đó xin lỗi, xóa bạn bè.

Hình như còn chưa đủ, lại mở tất cả các ứng dụng mạng xã hội đã từng liên lạc với anh, xóa mọi thông tin liên lạc liên quan đến anh.

Làm xong, nước mắt chảy vào miệng, vị chua xót, mằn mặn và vị đắng của quả quýt nghẹn lại trong họng.

Sau một hồi lâu, cô đứng dậy, che miệng, buộc bản thân phải nuốt xuống.

Năm ngoái Phó Huyền Tây mua một đống pháo hoa que, vẫn chưa dùng hết, Bạch Chỉ đã mang về nhà, bao bọc cẩn thận, cất vào tủ.

Bạch Chỉ đặt điện thoại xuống, đứng dậy đi tìm, dùng ngón tay cảm nhận một chút, thấy không bị ẩm.

Bật lửa nằm trên bàn trà cạnh lò lửa, cô tiện tay nhét vào túi, mang ra ngoài sân.

Giao thừa năm nay, Nam Thành không có tuyết, nhưng ngoài trời vẫn có gió lạnh.

Lúc nhốt mình trong nhà, không cảm nhận được gì, nhưng vừa ra cửa, pháo hoa chớp tắt vang dội trên bầu trời đêm, đinh tai nhức óc.

Nơi họ sống không phải là địa điểm du lịch nổi tiếng, chỉ là một khu dân cư bình thường, dù cho có được trả tiền để phá bỏ, cũng không có ai nguyện ý làm vậy.

Đấu tranh qua bao nhiêu năm dài tháng rộng, mới đổi lấy được mảnh đất nguyên sơ này.

Đa số du khách đều tụ tập bên ngoài con hẻm này, có rất ít người vào hẻm.

Bạch Chỉ vừa mở cổng đã thấy du khách đi vào hẻm, có lẽ là vì thời tiết.

Du khách nghe tiếng mở cổng, họ quay đầu, nhìn chăm chú một hồi.

Bạch Chỉ không biết có phải mình mất hết lý trí rồi không, cô lại vươn tay nói: “Mua không?”

Đó là mấy du khách trẻ tuổi, còn dẫn theo hai đứa nhỏ.

Ban đầu, nhóm người sững sờ một lát, lúc hoàn hồn, họ gật đầu: "Bán thế nào?"

Bạch Chỉ lúng túng cong môi: "Cứ chờ xem."

Cuối cùng, chỉ còn hai que pháo hoa, cô tự cầm chơi.

Tô Trạch Thụy vừa mở cửa ra đã thấy Bạch Chỉ ngồi xổm trước cổng định đốt pháo hoa que, anh ấy bước đến gần, gọi: "A Chỉ."

Bạch Chỉ ngước mắt, thấy anh ấy đi đến, đưa một que pháo hoa cho anh ấy: "Anh muốn chơi chung không?"

Tô Trạch Thụy mỉm cười nhận lấy, ngồi xổm cạnh cô, giơ tay ra: "Đưa bật lửa cho anh."

Anh ấy không hút thuốc, đương nhiên là không cầm theo bật lửa.

Bạch Chỉ đưa bật lửa cho anh ấy, chưa kịp nghĩ đã hỏi: "Anh A Thụy, tại sao một người lại muốn hút thuốc?"

Tô Trạch Thụy nghiêng đầu nhìn cô một cái, sau đó quay lại, cúi đầu đốt pháo hoa que.

"Có lẽ cuộc sống không thuận lợi, người ta sẽ muốn dùng thuốc lá để khống chế nỗi thống khổ của mình." Anh ấy lại cười, "Nhưng anh cảm thấy mình rất may mắn, cả đời này, chưa từng có lúc nào xuất hiện nỗi thống khổ mà anh cần phải dùng thuốc lá để khống chế."

Tô Trạch Thụy quay đầu đưa pháo hoa que cho cô: "Cẩn thận tay em, đừng để bị bỏng."

Hai người họ im lặng một lát, chỉ ngắm nhìn pháo hoa que lấp lánh giữa bầu trời đêm.

Đèn đường trong khu này không sáng lắm, làm pháo hoa que càng thêm phần rực rỡ.

Bạch Chỉ không khỏi nhớ đến đêm mùng một năm ngoái, khi người đàn ông đó trèo đèo lội suối đến tìm cô, đưa cô đến ban công tầng cao nhất của khách sạn xa xỉ nhất thành phố để chơi pháo hoa que.

Một người cao quý như anh, sẵn lòng mượn lửa bếp gas châm điếu thuốc, chỉ để đốt pháo hoa que cho cô.

Cảnh tượng đó thật sự khó quên.

Anh cúi đầu, gương mặt ẩn hiện trong làn khói, khẽ nheo mắt, nụ cười đọng bên khóe môi, chỉ nhìn ngắm cô.

Vào thời khắc đó, trái tim đã đập vô cùng dữ dội.

Bạch Chỉ cắn môi, cúi đầu, pháo hoa que đã tàn.

Cô bắt đầu hối hận vì đã bán pháo hoa que cho người ta.

Tô Trạch Thụy quay đầu nhìn, thấy nét mặt đơn độc của cô, anh ấy nhẹ nhàng chạm vào cánh tay cô: "Hay là đi mua thêm?"

Bạch Chỉ lắc đầu: "Không cần đâu."

Không cần, đó là những gì tốt nhất rồi.

–

Phó Huyền Tây đến Ngày Đêm Không Mưa, ngoài nhóm người tụ tập ăn uống, chỉ có Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên.

"Trịnh Tinh Dã đâu rồi?" Anh thuận miệng hỏi.

“Chạy đi mất rồi.” Thẩm Tư Ngôn nói, “Lúc tôi gọi, cậu ấy nói ra ngoài chơi, bảo chúng ta đừng nhớ cậu ấy.”

Phó Huyền Tây nhướng mày, khui chai rượu: “Đi đâu chơi?”

Tần Trạch Nguyên cảm thấy có gì đó không đúng: “Không nói, chỉ nói là đi đến một nơi rất đẹp.”

Phó Huyền Tây cầm chai rượu, nhướng mày: “Một nơi rất đẹp à?”

“Đúng, đúng.” Thẩm Tư Ngôn gật đầu, “Hỏi cậu ấy xem nơi nào rất đẹp, mờ mờ ám ám, bới móc mãi cũng chẳng ra.”

Người này luôn thích chơi bời, lại biết cách chơi bời, rất ung dung tùy tiện.

Mà trên anh ta còn có một người anh trai, vậy nên anh ta không cần gánh vác trách nhiệm, không có áp lực, ở nhà thích làm gì thì làm, so với ba người họ, anh ta có thể chơi bời nhiều hơn.

Lúc trước cũng thế này, anh ta không nói tiếng nào, tự mình vào Nam ra Bắc, cũng là chuyện thường tình.

Phó Huyền Tây uống một ngụm rượu, đầu lưỡi chạm vào khóe môi, vị rượu lan tỏa trên lưỡi.

Ánh mắt của anh vô cùng bình tĩnh, trực giác mách bảo một điều anh khó lòng xem nhẹ.

Trực giác đột ngột mách bảo, anh định nghĩa nơi rất đẹp kia chính là Nam Thành.

–

Một bên khác, nhà họ Bùi.

Sau bữa cơm giao thừa, người giúp việc bắt đầu đốt pháo hoa ngoài sân.

Bùi Điềm Điềm quẩn quanh bên Bùi Tu Niên: "Chú nhỏ, chú ra chơi với con một lát đi, đừng xem điện thoại nữa!"

Trong nhà này, Bùi Điềm Điềm, cũng chính là cô bé đã bán hoa nhài cho Bạch Chỉ, thích làm nũng nhất với một người, chính là chú nhỏ nho nhã dịu dàng của cô bé.

Bùi Tu Niên chạm vào đầu cô bé: "Con mà làm nũng với chú nữa, chú sẽ ném con ra ngoài."

Bùi Điềm Điềm không sợ anh ta, cái này chỉ hù dọa được mấy đứa bé.

"Chú đang xem gì thế?" Bùi Điềm Điềm leo lên sofa, nhào vào lòng anh ta nhìn thử, "A, không phải là chị gái kia sao?"

Trên màn hình điện thoại của Bùi Tu Niên, có một bức ảnh cũ chụp một cô gái áo trắng, tóc đen, mắt sáng ngời.

Là bạch nguyệt quang mà anh ta nhung nhớ bao nhiêu năm trời.

"Chị gái nào?" Bùi Tu Niên khóa màn hình điện thoại, véo má cô bé, "Nếu nhắc đến người này, con phải gọi cô ấy là thím."

Bùi Điềm Điềm: "Thím sao?"

Thế giới của cô bé hơi rối loạn.

Bùi Tu Niên cười, đẩy cô bé ra: "Đi tìm người khác chơi cùng đi."

Bùi Điềm Điềm chạy đi, gương mặt của Bùi Tu Niên hơi u ám.

Nghĩ đến thông tin gần đây đang lan truyền trong giới, anh ta lại nở

nụ cười.

Anh ta cúi đầu, gọi một cú điện thoại: "Bắt đầu đi."

–

Sáng sớm mùng một, Bạch Chỉ dậy sớm như thường lệ, ăn sáng xong, cô chuẩn bị đến chùa Chung Minh dâng hương bái Phật.

Dì Chu xách túi lớn túi nhỏ, nói về nhà ba mẹ, buổi trưa sẽ quay lại, bảo Tô Trạch Thụy đi cùng Bạch Chỉ.

Trên đường đi, Bạch Chỉ lựa lời nói.

Tô Trạch Thụy là người tốt, đối xử với cô cũng rất tốt, giống hệt như anh trai đối xử với em gái.

Nhưng dù sao cũng không phải anh trai ruột thịt, Bạch Chỉ cũng lúng túng, nếu như nói thẳng cô chỉ xem anh ấy là anh trai, liệu hai người họ có thấy khó xử không?

Không biết Tô Trạch Thụy có thích cô không, nhưng anh ấy hai mươi sáu tuổi rồi, vẫn còn độc thân.

Chẳng may cô không từ chối thẳng, làm chậm trễ thời gian của anh, cô sẽ cảm thấy thật sự áy náy.

Tô Trạch Thụy lái xe, lúc gần đến chân núi Chung Minh, cuối cùng Bạch Chỉ cũng góp nhặt đủ dũng khí, gọi anh ấy: "Anh A Thụy, em có chuyện muốn nói với anh."

Tô Trạch Thụy nhìn cô qua kính chiếu hậu, cười một cái: "Em nói đi, anh nghe, có chuyện gì mà em căng thẳng thế?"

Bạch Chỉ thở ra một hơi, dựa lưng lên ghế: "Ừm, là chuyện, mọi người hối thúc chúng ta đến bên nhau, anh thấy thế nào?"

Tô Trạch Thụy ngây người một lát, ngón tay siết chặt vô lăng: "Người lớn chỉ đùa giỡn thôi, lôi kéo chúng ta đấy mà."

"Đúng không, anh cũng nghĩ vậy phải không?" Bạch Chỉ quay đầu nhìn anh, chân mày nhỏ nhắn buồn rầu nhíu lại, "Rõ ràng chúng ta là anh em, anh em thì làm sao có thể kết hôn được."

"Ừ, chúng ta là anh em." Tô Trạch Thụy dừng một lát, nhìn cô qua kính chiếu hậu, "Em có người mình thích rồi, đúng không?"

Bạch Chỉ ngạc nhiên hé môi: "Làm sao anh…"

"Mùng một năm ngoái, buổi tối em quay về." Tô Trạch Thụy mím môi, giống như đang chật vật lựa lời, "Anh thấy… môi dưới của em bị cắn."

Da mặt Bạch Chỉ đột ngột nóng lên, cảm giác có gì đó thoáng qua đầu.

Cô xoay người, cúi đầu, lẩm bẩm một hồi, cuối cùng mới thật thà thừa nhận: "Dạ."

"Không sao." Tô Trạch Thụy mỉm cười trấn an, "Anh ta có đối xử tốt với em không? Là người ở đâu? Bây giờ em về Nam Thành, sẽ yêu xa sao?"

"Không có…" Đôi mắt sáng ngời của Bạch Chỉ dần dần tràn ngập nỗi cô đơn, "Bọn em chia tay rồi."

Tuy đã đoán ra được, nhưng Tô Trạch Thụy vẫn ngây người một lát.

Lát sau, anh ấy hỏi: "Kế hoạch sắp tới thế nào?"

"Em sẽ ở lại nơi này, bên cạnh bà ngoại, chăm sóc bà, tạm thời em không nghĩ đến chuyện yêu đương hay kết hôn." Bạch Chỉ cười,

“Trước Tết, em đã tìm được một công việc tương đối tốt, nhưng phải đợi đến sau Tết, người ta mới công bố danh sách trúng tuyển.”

Tô Trạch Thụy khẽ nhướng mày: “Nhất định sẽ trúng tuyển thôi.”

–

Giống như năm ngoái, Bạch Chỉ đến chùa Chung Minh cầu an cho bà ngoại, Phó Huyền Tây và bản thân mình.

Chỉ là lần này, cô không cầu nguyện được gặp lại anh.

Lúc quay về, lại đến nhà dì Chu ăn cơm.

Có lẽ là vì đã mở lòng với Tô Trạch Thụy, không còn sợ mình làm chậm trễ thời gian của anh ấy, trên bàn ăn, đối mặt với mấy lời đùa giỡn của người lớn, cô cũng thoải mái hơn.

Năm nay, thời tiết ở Nam Thành rất ấm áp, ánh nắng ban chiều làm người ta buồn ngủ hết sức.

Bạch Chỉ kéo ghế nằm ra sân, vừa nghe nhạc vừa phơi nắng.

Bà ngoại nghỉ trưa trong nhà, cô phơi nắng ngoài sân.

Cuộc sống này thoải mái đến mức cô đã muốn bắt đầu nghỉ hưu dưỡng lão.

Sau đó lại nghĩ, còn chưa xác định được công việc của mình, không khỏi bật cười một tiếng.

Năm phút sau, có người gõ lên cổng nhà.

Bạch Chỉ tưởng là hàng xóm, cô bước ra mở cổng, thấy Trịnh Tinh Dã.

Cô giật mình: "Sao anh lại đến đây?"

Lại không khỏi lo lắng, có khi nào Phó Huyền Tây gặp chuyện gì không?

"Hello! Chúc mừng năm mới, em gái Bạch Chỉ!" Trịnh Tinh Dã bôn ba cả quãng đường, lại không có dấu hiệu mệt mỏi, còn nở nụ cười rạng rỡ, "Nghe nói nơi này có một cổ trấn rất đẹp, nên anh đến đây."

Bạch Chỉ tò mò: "Sao anh biết em sống ở đây?"

"Chuyện này… Sơn nhân tự có diệu kế (*)." Trịnh Tinh Dã nhoài người nhìn vào trong, "Anh đói bụng quá, nhà em có gì ăn không?"

(*) Là câu nói mà Gia Cát Lượng hay nói trong Tam Quốc Chí, nghĩa là dù sống trong núi cũng sẽ có cách giải quyết vấn đề.

Bạch Chỉ: "…"

Dù sao cũng là Tết, không có lý do gì phải đuổi người ta đi.

"Chỉ còn thức ăn thừa hôm qua chưa ăn hết, anh có muốn ăn không?"

"Mẹ nó, Tết mà em cho anh ăn thức ăn thừa sao, lại còn để qua đêm." Trịnh Tinh Dã lớn giọng, theo cô vào sân.

"Nói nhỏ thôi, bà ngoại em đang nghỉ trưa." Bạch Chỉ nhỏ giọng nhắc nhở.

Trịnh Tinh Dã lập tức im miệng gật đầu, sau đó thấp giọng hỏi: "Cho anh một tô mì được không? Anh muốn ăn thức ăn nóng hổi."

Bạch Chỉ dẫn anh ta vào phòng khách, bảo anh ta muốn ngồi đâu thì ngồi: "Anh muốn ăn nhiều mì hay ít mì? Ăn cay không? Có muốn

thêm hành ngò không?”

“Chu đáo quá.” Trịnh Tinh Dã vui vẻ, “Anh ăn được hết, anh hơi đói, nấu một nồi cho anh đi.”

Bạch Chỉ bám vào cửa nhà bếp, quay đầu nhìn lại, vẻ mặt sửng sốt: “Một nồi sao?”

“Đùa thôi, một tô là được rồi.”

Bạch Chỉ: “…”

Hôm qua ăn lẩu và món xào, còn dư rất nhiều.

Bạch Chỉ mở tủ lạnh nhìn một lát, lấy đĩa thịt heo xào đậu hũ khô ra, còn rửa thêm rau, hành ngò, đều là những nguyên liệu còn thừa lại từ hôm qua.

Nấu một tô mì, đầu óc cô lại nghĩ ngợi rất nhiều.

Trịnh Tinh Dã đột ngột xuất hiện như vậy, trong lòng cô hơi sợ hãi.

Nhưng nhìn dáng vẻ của anh ta, hẳn là Phó Huyền Tây không xảy ra chuyện gì, trong lòng cô cũng yên tâm một chút.

Vì có đàn ông vào nhà, Bạch Chỉ chỉ đóng cổng ngoài sân, cửa phòng khách mở ra, Trịnh Tinh Dã ngồi trong phòng khách xem điện thoại, anh ta cúi đầu, miệng ngậm điếu thuốc, cơn gió thoảng qua, khói thuốc tản ra khắp nơi.

Bạch Chỉ bưng tô mì ra, mang lên bàn, gọi anh ta: “Em xong rồi.”

Khói thuốc xộc vào mũi, cô đặt tô mì xuống, đưa tay vẫy vẫy khói thuốc.

Trịnh Tinh Dã dập điếu thuốc, vào bếp rửa tay, lúc nhìn thấy tô mì,

anh ta bắt đầu ca ngợi: "Thơm quá, anh rất cảm động, bao nhiêu năm rồi anh chưa ăn món mì này, rất giống món mì mà bà ngoại anh nấu."

Bạch Chỉ thật sự bất lực với người này: "Anh gọi em là bà ngoại, em cũng không thấy phiền đâu."

Trịnh Tinh Dã bối rối, lại quay đầu mỉm cười: "Tại sao bây giờ trông em không ngoan ngoãn như lúc ở bên cạnh Huyền Tây nhỉ, không dễ bắt nạt chút nào."

Những lời này vừa phát ra, bầu không khí lại trở nên lạnh lẽo.

Bạch Chỉ không nói gì, chỉ ngồi xuống sofa, lấy điện thoại ra gọi Trịnh Miểu Miểu cầu cứu.

Người này vô cớ đến nhà cô, làm cô cảm thấy vô cùng bất an.

Trịnh Tinh Dã biết nói ra cái tên đó sẽ làm người ta mất tự nhiên, vậy mà vẫn muốn nhắc đến.

Thấy Bạch Chỉ lẳng lặng bấm điện thoại, anh ta cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, xì xụp húp nước mì.

Bôn ba cả quãng đường dài đến đây, anh ta thật sự rất đói, cảm thấy tô mì nhà làm này cực kỳ ngon, nhanh chóng ăn xong cả một tô lớn.

Cũng rất tự giác, không để nguyên tô mì trên bàn, lại mang vào bếp, rửa sạch sẽ rồi cất đi.

Lúc đi ra, thấy Bạch Chỉ vẫn ngồi trên sofa, cúi đầu bấm điện thoại, ngón tay thon nhỏ không ngừng di chuyển, không biết cô đang làm gì.

Dù sao cũng không chú ý đến anh ta.

Trịnh Tinh Dã tựa người vào cửa nhà bếp, quan sát hồi lâu.

Hôm nay mặt trời tỏa sáng rực rỡ, cửa phòng khách mở tung, tia nắng len lỏi vào nhà, Bạch Chỉ mặc áo khoác màu vàng cam nhàn nhạt, mái tóc buông xõa mượt mà.

Ngâm mình trong ánh nắng ấm áp, trông vô cùng yên bình tĩnh lặng.

Đây là lần đầu tiên Trịnh Tinh Dã nhìn thấy Bạch Chỉ mặc quần áo không phải màu trắng, anh ta cảm thấy buồn cười.

Huyền Tây, cô bé nhà anh mặc quần áo màu khác, tôi là người nhìn thấy trước.

Bạch Chỉ vẫn đang cầu cứu Trịnh Miểu Miểu, tình huống hơi căng thẳng.

Trịnh Miểu Miểu: [Á, á, á, không thể nào, chú ruột tớ không đáng tin đâu, cậu tránh xa chú ấy ra!]

Bạch Chỉ: [Tớ cầm chổi đuổi người được không?]

Trịnh Miểu Miểu: [Đừng, đừng, đừng! Chú ấy là người rất khó chơi, cậu mà cầm chổi đuổi chú ấy, chắc chắn chú ấy sẽ ở lì trong nhà cậu, gọi hàng xóm của cậu sang để chế giễu.]

Bạch Chỉ đau đầu: [Vậy làm sao bây giờ?]

Trịnh Miểu Miểu: [Đợi một chút, tớ gọi chú nhỏ thử xem.]

Bạch Chỉ: […]

Không ngờ lại kéo anh dính líu vào chuyện này.

Nhưng ngoài cách đó, cũng không biết làm gì khác.

Bạch Chỉ thấp thỏm chờ đợi Trịnh Miểu Miểu trả lời.

Trịnh Tinh Dã đến gần, nhờ cô dẫn anh ta dạo quanh Xuân Đường cổ trấn.

Đúng lúc này, Trịnh Miểu Miểu nhắn tin WeChat: [Chú nhỏ của tớ… Chú ấy nói, chú ấy biết rồi.]

Chương 44: Một nhát cắt đôi

Cũng có một thời khắc, Bạch Chỉ cảm thấy vui mừng.

Nhưng sau đó lại thấy bối rối.

Trịnh Miểu Miểu nhắn như vậy là có ý gì?

Bạch Chỉ đang định hỏi, Trịnh Tinh Dã đã lặp lại: "Làm hướng dẫn viên cho anh đi, em gái Bạch Chỉ, anh không quen nơi này, dễ bị làm thịt lắm."

Chưa kịp gõ tin nhắn, Bạch Chỉ phát hiện Trịnh Tinh Dã đã đứng trước mặt mình từ lúc nào.

Theo bản năng, cô giấu điện thoại sau lưng.

Làm Trịnh Tinh Dã bật cười: "Em sợ cái gì, anh đâu có nhìn trộm, ra ngoài đi dạo một chút nhé?"

"Không tiện lắm." Bạch Chỉ hoàn hồn, từ chối thẳng thừng, "Lát nữa bà ngoại em thức dậy, em còn phải chăm sóc bà."

"Vậy chúng ta đợi bà ngoại thức dậy, em dẫn anh đi dạo nhé?" Trịnh Tinh Dã vừa nói vừa ngồi bên cạnh cô, chân dài duỗi ra, không hề có ý định đứng dậy.

Bạch Chỉ chưa từng gặp người nào khó đối phó như thế này.

Hết lần này tới lần khác, Trịnh Miểu Miểu đã nói người này rất khó chơi, không cách nào đuổi đi được.

Cuối cùng, Bạch Chỉ phải thỏa hiệp: "Đi thôi."

Trịnh Tinh Dã cong môi, cầm áo khoác, đứng bật dậy, dáng vẻ phấn khích: "Đi, đi, đi!"

–

Xuân Đường cổ trấn vào những dịp lễ Tết chính là mùa cao điểm du lịch, người người chen chúc đông nghìn nghịt, Bạch Chỉ dẫn Trịnh Tinh Dã đi dạo một vòng qua mấy con hẻm, còn đưa anh ta đến mấy địa danh du lịch nổi tiếng.

Ngoại trừ tiệm ảnh Xuân Đường, nơi có bức ảnh của Phó Huyền Tây.

Trịnh Tinh Dã dừng bước, ngồi lên bệ đá dưới chân cầu, kéo cổ áo cho thông gió: "Nóng quá, nghỉ một chút đi."

Dáng vẻ của anh ta ưa nhìn, phóng khoáng, mặc áo khoác màu nâu nhạt, bên trong là một chiếc áo đen, không cài nút áo khoác, anh ta ngồi đó, vô cùng bắt mắt, làm người đi ngang qua đều phải hướng mắt nhìn anh ta.

Bạch Chỉ ngồi gần đó, thật sự bị liên lụy.

"Anh nghỉ đủ chưa?" Cô thật sự không muốn làm hiện vật cho người ta thưởng thức chút nào, "Có muốn đi nữa không? Không thì em về nhà."

"Xùy, em nói xem." Cô tỏ thái độ này, Trịnh Tinh Dã cũng không tức giận, "Em làm cái gì, anh từ xa đến đây, dù sao cũng là bạn bè, em đối xử với anh tốt một chút cũng không được sao?"

"Em đâu có mời anh đến đây, sao anh lại bắt em đi cùng anh?" Bạch Chỉ đi một hồi cũng thấy mệt, dựa vào hàng liễu rũ bên đường, "Anh khó hiểu thật đấy."

Trịnh Tinh Dã nghiêng đầu, mỉm cười nhìn cô, thấy trán cô ướt đẫm mồ hôi, anh ta lục lọi túi áo khoác, ném một gói khăn giấy qua: "Lau

mồ hôi đi.”

Bạch Chỉ chỉ kịp nhìn thấy thứ gì đó bay về phía mình, vô thức đưa tay bắt lấy, thứ đó rơi vào tay rồi, cô mới nhận ra đó là khăn giấy.

Cô rút một tờ, ném gói khăn giấy về phía anh ta.

Trịnh Tinh Dã đưa tay bắt lấy, thấy cô lẳng lặng lau mồ hôi, anh ta không thể không nói: “Ở bên cạnh Huyền Tây, em chỉ giả vờ thôi, bây giờ em rất khác.”

Bạch Chỉ liếc anh ta, không buồn giải thích: “Anh nói sao thì là vậy.”

“Ở bên cạnh anh ta, em thật ngoan ngoãn, là tiểu bạch hoa (*) yếu đuối, làm người ta rất muốn bắt nạt, bây giờ em lại giống hệt một con nhím, anh không trêu chọc em, em đã xù lông châm chích anh.”

(*) Chỉ những cô gái mang dáng vẻ yếu đuối, hiền lành, xinh đẹp, dùng điều đó để lấy lòng người khác, nhưng bên trong lại mưu mô, tâm cơ.

“Không làm như vậy thì còn làm sao nữa, chúng ta cũng đâu có thân thiết gì.” Bạch Chỉ vo tròn tờ khăn giấy đã lau mồ hôi, nhét vào túi áo khoác, định lát nữa đi ngang qua thùng rác sẽ bỏ vào.

“Đúng rồi, cho nên cứ từ từ làm quen.” Trịnh Tinh Dã đứng dậy vươn vai, “Đi thôi, đi thêm một lát nữa.”

–

Lúc Trịnh Miểu Miểu gọi, Phó Huyền Tây đang lái xe.

Tần Trạch Nguyên ngồi bên ghế phụ bắt máy: “Sao thế?”

“Cái tên họ Tần này, sao lại là chú nữa?” Trịnh Miểu Miểu tức giận nói, “Chú nhỏ của tôi đâu, tôi có chuyện cần tìm chú ấy!”

“Đang lái xe, không rảnh rỗi nói chuyện với cô, có chuyện gì thì nói với tôi, tôi truyền đạt lại cho cậu ấy.”

“Chú ruột của tôi tìm đến Bạch Chỉ rồi! Bây giờ đang ở nhà cô ấy, không chịu rời đi!”

Nói ra lời này, không khác nào ném một đống viên sủi vào nước, nổ tanh bành.

Cả Thẩm Tư Ngôn ngồi ghế sau cũng tò mò ghé người về phía trước: “Thật sao?”

Trịnh Miểu Miểu: “Còn giả được à?”

Phó Huyền Tây ngước mắt nhìn kính chiếu hậu, bình tĩnh nói: “Biết rồi.”

“Biết rồi?” Nghe thấy giọng nói của Phó Huyền Tây, Trịnh Miểu Miểu lại nhỏ giọng, “Vậy làm sao bây giờ, A Chỉ nói cô ấy phiền muốn chết, chú ruột còn bảo cô ấy nấu mì, một tô mì lớn!”

Thẩm Tư Ngôn suýt phun nước ngọt: “Vượt ngàn dặm xa xôi đến nhà người ta ăn mì sao?”

Tần Trạch Nguyên chậc lưỡi: “Hay thật.”

Phó Huyền Tây không nói gì, chỉ nhíu mày, gương mặt u ám.

Tần Trạch Nguyên và Thẩm Tư Ngôn cảm giác chiếc xe đột ngột tăng tốc.

“Này, anh trai à…” Thẩm Tư Ngôn len lén cài chặt dây an toàn phía sau, “Hay là lái chậm một chút? An toàn là trên hết.”

Tần Trạch Nguyên đặt điện thoại xuống, xắn tay áo: “Hay là đến

trạm dừng tiếp theo, để tôi lái tiếp.”

Phó Huyền Tây không trả lời.

Ba người họ cùng xuất hiện trên chiếc xe này cũng không có gì lạ.

Vừa ngồi ở Ngày Đêm Không Mưa chưa được bao lâu, Phó Huyền Tây đã muốn rời đi.

Tần Trạch Nguyên hỏi anh đi đâu, sau khi biết anh đến Nam Thành, anh ta lập tức lôi Thẩm Tư Ngôn đi cùng.

Quyết định lên đường đột ngột như vậy, khi đó không có chuyến bay nào thích hợp, phải đợi, mà máy bay tư nhân lại không thể đăng ký được lộ trình ngay, cho nên ba người họ chen chúc trong một chiếc xe.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Trịnh Miểu Miểu, Tần Trạch Nguyên bắt đầu gọi Trịnh Tinh Dã, gọi hết lần này tới lần khác, ban đầu còn cúp máy, sau đó là chặn số.

“Mẹ nó, tên chó chết này, dám chặn tôi!”

Thẩm Tư Ngôn lấy điện thoại ra: “Để tôi thử —— mẹ nó, tôi cũng bị chặn.”

Sắc mặt của Phó Huyền Tây còn u ám hơn, lái xe nhanh như lái máy bay.

Tần Trạch Nguyên nắm chặt dây an toàn, nuốt nước bọt, nhỏ giọng nhắc nhở: “Này, anh trai ơi, nếu thật sự muốn đua thì để tôi lái đi, anh, chúng ta…”

Cái mạng nhỏ này rất quan trọng mà.

“Câm miệng.”

Phó Huyền Tây quan sát xe đằng sau qua kính chiếu hậu, đạp chân ga, trông vô cùng bình tĩnh trầm ổn, nhưng thật ra lại điên cuồng vượt mặt hết xe này đến xe khác.

–

"Trễ rồi." Bạch Chỉ hết kiên nhẫn, nhìn thời gian, cuối cùng cũng đến giờ cơm, "Em về nhà, anh tự tìm nơi nghỉ ngơi đi."

Bầu trời dần dần ngả bóng, cổ trấn vẫn đông đúc, nhất là mấy quán bar dọc bờ sông, đèn sáng rực rỡ, cực kỳ sống động.

Trịnh Tinh Dã đưa tay xoa bụng: "Anh đói, nếu em không phiền, anh đến nhà em ăn cơm được không?"

"Phiền, nhà em chỉ có em và bà ngoại, anh là đàn ông, vào nhà cũng không hay lắm." Bạch Chỉ nói xong, quay đầu rời đi, không buồn để ý đến anh ta.

Đi được một đoạn, vừa quay đầu lại, phát hiện Trịnh Tinh Dã vẫn đi theo, suýt nữa tức chết.

Sao da mặt người này lại dày vậy chứ?

Đi theo cô mãi như vậy, rốt cuộc là muốn gì.

Cô không nghĩ người này có hứng thú với cô, vì cô biết anh ta yêu Thịnh Vũ quá cố rất sâu đậm.

Chính vì vậy mới không hiểu, anh ta cư xử kỳ lạ như vậy là để làm gì?

"Đừng đi theo em nữa có được không?" Bạch Chỉ dừng lại, gần như van xin anh ta.

Trịnh Tinh Dã không để tâm: "Em nói xem, con đường này đâu phải do nhà em làm nên, em đi được, sao anh lại không đi được?"

Đúng là không cách nào nói lý với anh ta.

Bạch Chỉ tức giận quay đầu, chạy nhanh về nhà.

Đúng lúc định đóng cổng lại, Trịnh Tinh Dã đã thò một chân vào chặn cửa.

Bà ngoại đứng trong sân đợi cô, thấy cảnh này, bà tò mò: "Sao vậy A Chỉ?"

Bạch Chỉ vừa bị phân tâm một chút, Trịnh Tinh Dã đã chen vào sân.

Dáng vẻ khéo léo, cười ha hả, chào hỏi bà cụ: "Chúc mừng năm mới, bà ngoại, con là bạn của A Chỉ."

Nhìn xem, người này thật vô liêm sỉ làm sao, mới gặp có mấy lần, đã mạnh miệng gọi tên A Chỉ.

Bạch Chỉ tức giận đến mức suýt nữa thì mắng to, nhưng lại cố nhịn.

Bà ngoại ngây người một lát, sau đó mỉm cười, bảo Trịnh Tinh Dã vào nhà ngồi: "Bạn của A Chỉ sao? Vào nhà ngồi đi!"

"Bà ngoại, anh ta không phải ——"

"Chờ con một chút nhé bà ngoại, con ghé qua mà quên mua quà, đợi một lát, con đi ra ngoài một chút."

Nói xong, anh ta biến đi nhanh như chớp.

Bạch Chỉ thấy vậy, định đóng cổng, bị bà ngoại cản lại: "Con làm gì thế, người ta chưa quay lại mà."

“Bà ngoại, anh ta là ——”

Bạch Chỉ do dự, không biết phải giải thích thế nào.

Giải thích thế nào bây giờ, tại sao cô lại quen biết Trịnh Tinh Dã, thông qua Phó Huyền Tây à?

Còn Phó Huyền Tây, là ai?

Bạch Chỉ bị bắt vào nhà, bà ngoại yêu cầu cô về bếp chuẩn bị cơm tối.

Trịnh Tinh Dã rất nhanh nhẹn, chiều nay dạo phố, anh ta đã nhìn thấy rất nhiều cửa hàng, không bao lâu đã cầm mấy túi lớn về nhà.

Tô Trạch Thụy ra ngoài đổ rác, chỉ nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông lao vào sân nhà Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ buồn bực lục lọi thức ăn thừa trong tủ lạnh, tìm cách đuổi Trịnh Tinh Dã đi.

Thật lòng mà nói, nếu hôm nay phải gặp bất kỳ người quen nào của Phó Huyền Tây, cô cũng có thể bình tĩnh tiếp đón, ngoại trừ cái gã Trịnh Tinh Dã vô liêm sỉ này.

Trước đây cô chưa từng đối phó với loại người này, không biết phải xử lý thế nào.

Trịnh Tinh Dã mang đồ đạc vào nhà, ngọt ngào gọi hai tiếng bà ngoại, Bạch Chỉ đứng trong bếp còn nghe ra giọng điệu nhẹ nhàng nịnh hót đó.

“Con không biết mua gì, chỉ tiện tay mua mấy món, bà ngoại đừng chê nhé.”

“Làm con tốn kém rồi, ở lại ăn cơm đi, A Chỉ nấu.”

“Tốt quá, lần đầu tiên con đến nơi này, không quen đường, còn đang lo không có chỗ ăn.”

Bạch Chỉ nắm chặt con dao trong tay, đang định cắt miếng thịt trên thớt để trút giận, điện thoại trong túi tạp dề của cô lại reo lên.

Cô lau tay, lấy điện thoại ra, không buồn nhìn màn hình, bắt máy ngay: “Alo?”

Đầu dây bên kia không phát ra âm thanh.

Bạch Chỉ tưởng tín hiệu không tốt, cầm điện thoại đi lòng vòng trong bếp tìm tín hiệu: “Nghe được không? Tín hiệu ở đây không tốt lắm.”

Không biết Trịnh Tinh Dã đang làm gì ngoài kia, đột nhiên anh ta hét to: “Trời đất ơi, chuyện đó đúng là ——”

“Trịnh Tinh Dã, anh nhỏ giọng một chút được không!” Bạch Chỉ tức giận chạy đến cửa bếp mắng to, cả ngày mệt mỏi như vậy rồi, nghe điện thoại còn bị anh ta làm phiền ầm ĩ.

Tốt tính bao nhiêu cũng không chịu nổi mà.

Trịnh Tinh Dã quay đầu nhìn cô, dừng lại một lát, còn cảm thấy hơi tủi thân: “Được rồi.”

Bà ngoại bất mãn mắng Bạch Chỉ: “Con làm gì thế, Tiểu Trịnh đang kể chuyện cho bà nghe mà.”

Bạch Chỉ cũng không buồn đôi co với hai người họ, lại cầm điện thoại chạy ra sân tìm tín hiệu.

“Alo? Nghe được không? Tôi ra ngoài rồi.”

Vẫn không có ai trả lời.

Lúc này, Bạch Chỉ mới nhớ phải nhìn tên người gọi ——

Là một dãy số xa lạ không tên, đầu số Lâm Nghi.

Chớp mắt một cái, Bạch Chỉ rùng mình, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ điên rồ.

Là anh sao?

Nếu là anh, Bạch Chỉ càng có xu hướng cho rằng, anh không muốn nói chuyện, chứ không phải tín hiệu không tốt.

Cho nên…

Bạch Chỉ hít một hơi, quay đầu nhìn vào nhà.

Cô vừa lớn giọng mắng Trịnh Tinh Dã, có phải người bên kia đã… nghe thấy?

–

Phó Huyền Tây đứng ngoài cổ trấn, nơi mà năm ngoái anh đã đợi Bạch Chỉ.

Thật trùng hợp, năm nay cũng đến đây vào mùng một.

Chỉ là, hồi năm ngoái, vì muốn gặp anh, cô bé đã cắm đầu chạy, dọc đường đi còn bị dính kẹo hồ lô của người ta.

Năm nay.

Phó Huyền Tây tựa người lên cửa xe, ngậm một điếu thuốc, nghiêng đầu, cúp máy.

Cô thân thuộc gọi to tên của một người đàn ông khác trong điện

thoại.

Thật tươi mới, tự nhiên, sôi nổi, cô chưa từng làm vậy trước mặt anh.

Mà lại mềm mại, lấy lòng, ngoan ngoãn.

Và người đàn ông mà cô mắng, anh em tốt của anh, vào giờ phút này, đang ở trong nhà cô.

Bị cô mắng, còn có người nhà cô che chở.

Từ lúc nào mà họ lại thân thuộc như vậy?

Chỉ qua một buổi chiều ngắn ngủi này thôi sao?

Vừa xuống xe, Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên đã đi tìm chỗ ăn, rốt cuộc cũng tìm ra một nơi tạm được, họ đứng từ xa gọi anh: "Anh trai, đến đây ăn đi."

Ăn một bữa đã.

Phó Huyền Tây dập điếu thuốc, nhớ lại mấy lời cuối cùng anh nghe thấy trước khi cúp máy ——

"A Chỉ, con chạy ra ngoài làm gì, mau vào nấu cơm cho Tiểu Trịnh đi."

Tiểu Trịnh.

Phó Huyền Tây nhắm mắt, mạch máu trên trán đập điên cuồng.

Cô bé bạch nhãn lang kia rốt cuộc có hiểu được Trịnh Tinh Dã có ý đồ xấu không?

–

Bạch Chỉ lấy hết dũng khí, định hỏi người ở đầu dây bên kia: "Là anh sao?"

Khó khăn lắm mới góp nhặt được dũng khí, nhưng lúc mở miệng lại không thể nói thành lời.

Một âm thanh khe khẽ truyền qua điện thoại.

Anh cúp máy.

Bạch Chỉ gần như xác định ngay lập tức, đó là Phó Huyền Tây.

Chớp mắt một cái, sức lực trong người cũng trôi đi đâu mất.

Còn không suy nghĩ được.

Ban chiều, Trịnh Miểu Miểu nói anh biết rồi.

Cô vẫn chờ, chờ động thái tiếp theo của anh, chờ anh đuổi Trịnh Tinh Dã đáng ghét đi.

Nhưng mà, không chờ được.

Lúc này, anh gọi đến, nhưng lại không nói lời nào, là có ý gì?

–

Bạch Chỉ nấu cơm rất tùy tiện, rõ ràng là muốn xem nhẹ Trịnh Tinh Dã, mong anh ta bỏ cuộc.

Thiếu gia nhà giàu như anh ta, hẳn là không quen ăn những món mà gia đình cô ăn.

Ai mà ngờ, cái gì Trịnh Tinh Dã cũng ăn được, vừa ăn vừa khen: "Ngon quá, hơi giống hương vị mà bà ngoại con hay nấu."

Bà ngoại cười: "Thật sao? A Chỉ nhà mình nấu cơm bao giờ cũng ngon, đây là lần đầu tiên con được ăn thử đúng không?"

Trịnh Tinh Dã thật thà: "Dạ, lần thứ hai."

Trưa nay đã ăn một tô mì.

Bà ngoại hỏi lại: "Phải rồi, vừa rồi bà quên hỏi, con là bạn học của A Chỉ sao?"

Trịnh Tinh Dã vui vẻ, anh ta hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi rồi, làm sao mà giống sinh viên đại học được?

"Dạ không có." Anh ta cũng không mặt dày đến mức tự nhận mình trẻ, "Bọn con tụ tập bạn bè rồi gặp nhau."

"Vậy sao." Bà ngoại gật đầu, "Ăn thêm đi, ăn thêm đi."

Bạch Chỉ không muốn ăn, cứ nghĩ ngợi mãi về cuộc gọi vừa rồi.

Ăn xong, Bạch Chỉ lau dọn nhà bếp, định đuổi người ta đi, đột nhiên Trịnh Tinh Dã hiểu chuyện: "Bà ngoại, trễ rồi, bà đi ngủ sớm đi, con về khách sạn trước, ngày mai con lại gặp bà."

Bạch Chỉ hít một hơi.

Còn ngày mai nữa sao?

Bà ngoại cô đơn quen rồi, thích nhất là không khí nhộn nhịp, nhất là người như Trịnh Tinh Dã, phụ nữ tuổi nào, anh ta cũng có thể dỗ dành được, làm bà ngoại vui vẻ hết sức, bà còn hy vọng ngày mai anh ta sẽ đến chơi với bà.

Bạch Chỉ kiềm chế, dẫn Trịnh Tinh Dã ra ngoài, đóng cổng lại ngay, giống như đuổi quỷ ra khỏi nhà.

Trịnh Tinh Dã đứng ngoài cổng gõ gõ, cười đau bụng: "Em làm thế là không được đâu đấy."

Bạch Chỉ không thèm để ý đến anh ta nữa, giả vờ như không nghe thấy.

Trịnh Tinh Dã cũng không ăn vạ nữa, quay người rời đi.

Lúc tiếng bước chân nhỏ dần, Bạch Chỉ nhẹ nhõm, lấy điện thoại ra, tìm lại dãy số xa lạ kia, bấm gọi lại.

Mỗi hồi chuông vang lên, nhịp tim của Bạch Chỉ lại tăng tốc.

Nhưng cuối cùng, không ai nghe máy.

Dũng khí của con gái cũng chỉ đến vậy thôi, dùng hết rồi sẽ không lấy lại được.

Huống hồ chi, nếu không phải là vì muốn đuổi Trịnh Tinh Dã đáng ghét đi, cô cũng sẽ không gọi cuộc điện thoại này.

Bạch Chỉ không gọi nữa, cất điện thoại, đi vào nhà.

–

Phó Huyền Tây ra khỏi phòng tắm, Tần Trạch Nguyên và Thẩm Tư Ngôn đang chơi game địa chủ trên điện thoại, họ chỉ tay về phía điện thoại anh: "Hình như vừa rồi có người gọi cậu."

Anh thong thả ngồi xuống sofa, cầm điện thoại lên nhìn, thấy tên người gọi, anh ngây người một lát.

Ngón tay gõ từng nhịp trên đùi, anh lại cầm điện thoại ra ban công.

Vẫn là khách sạn đó, căn phòng đó, và vẫn là ban công mà ngày

này năm ngoái đã đốt pháo hoa que.

Ngoài ban công, vẫn là màn đêm đó.

Nhà nhà lên đèn rực rỡ, pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm.

Chỉ thiếu duy nhất cô bé đã vui cười cùng anh.

Phó Huyền Tây kéo ghế mây ra ban công ngồi, gọi lại.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng.

Cuộc gọi bị cúp.

Gọi lại ——

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang bận, xin quý khách…"

Lại bị chặn rồi.

–

Bạch Chỉ nhìn số điện thoại mình vừa chặn, vẫn cảm thấy hơi hoang mang.

Thật sự muốn tuyệt tình vậy sao?

Một lát sau, trong lòng cô đã có đáp án.

Phải tuyệt tình như vậy.

Hiện tại đã quyết định chia tay, phải một nhát cắt đôi, dù là ai lưu luyến vấn vương cũng đều không tốt.

Cô nhớ lại ngày đó, Phó Kính Chi đã nói với cô: "Nếu như nó thật sự yêu cô, nó sẽ bằng lòng vứt bỏ tất cả vì cô, nhưng cô thật sự bằng

lòng nhìn nó vứt bỏ mọi thứ mà nó đã cất công gầy dựng vì tình yêu nhỏ nhoi này sao?”

Cũng nhớ Trịnh Miểu Miểu vô tình nói anh làm ngày làm đêm, buổi sáng lên lớp, buổi tối lên công ty làm việc.

Thói quen ăn ngủ rất hỗn loạn, bị đau dạ dày, nằm viện mà vẫn phải xử lý tài liệu khẩn cấp.

Những tháng ngày vất vả nhất của anh, cô không hề đồng hành cùng anh.

Làm sao có thể để trăm đắng ngàn cay mà anh đã trải qua, mọi nỗ lực của anh, tất cả đều như nước chảy ra biển Đông được?

Con đê nghìn dặm sạt vì ổ mối, mà cô lại không muốn trở thành con mối độc ác.

Bạch Chỉ trấn tĩnh bản thân, đặt điện thoại xuống, chuẩn bị đi tắm.

Vừa đứng dậy, đột nhiên điện thoại lại reo lên.

Cô cúi người cầm điện thoại, nhìn qua.

Một dãy số xa lạ, đầu số Lâm Nghi.

Không giống dãy số mà cô vừa chặn.

Mí mắt Bạch Chỉ giật điên cuồng, ngón tay run rẩy, không dám bắt máy ngay.

————————-

Tác giả có lời muốn nói:

Đố vui không có thưởng, người gọi là ai?

A: Phó tổng

B: Cái gã họ Trịnh

C: Ông chú họ Bùi

D: Tất cả đều sai

Chương 45: Lợi ích tình yêu

Bạch Chỉ không nghe máy.

Cô cầm điện thoại đứng trong sân, bầu trời đêm và pháo hoa rực rỡ bao bọc lấy cô, không khí loãng ra.

Không dám vào nhà, chỉ cúi đầu nhìn điện thoại, đợi nó ngừng rung, chờ chuông điện thoại tắt.

Cuối cùng cũng trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Bất kể là ai, người đó cũng sẽ không gọi lại đâu, đúng không?

Nếu như đó là… anh.

Có lẽ là không phải.

Làm gì có ai bị chặn, cuộc gọi không được bắt máy, còn kiên trì gọi lại?

Bạch Chỉ cất điện thoại, chuẩn bị vào nhà.

Điện thoại lại reo hết lần này đến lần khác.

Dù cho đứng giữa tiếng pháo hoa vang vọng, vẫn hơi giật mình.

Tim cô hẫng mất một nhịp.

Cúi đầu nhìn xuống, vẫn là một dãy số xa lạ, nhưng hoàn toàn khác hai dãy số trước.

Bạch Chỉ đau đầu, dường như không cách nào thoát được, vậy nên cô ngồi xuống ghế mây trong sân, bắt máy.

Cũng không nhẹ nhàng nói "Alo" như trước đó, cô lại đợi người bên kia lên tiếng trước.

Nhưng cô chưa từng nghĩ: "Bạch Chỉ."

Hóa ra là Bùi Tu Niên.

Giọng nói rất nhẹ nhàng, hình như còn mang theo một chút ý cười: "Đây là lần đầu tiên tôi gọi cô, còn tưởng cô thấy số lạ sẽ không bắt máy."

Bạch Chỉ ngây người.

Lần đầu tiên sao?

Vậy người vừa rồi cô không bắt máy là ai?

Trong lòng Bạch Chỉ tràn đầy nghi hoặc: "Xin lỗi, làm sao anh biết số điện thoại của tôi?"

"Chuyện này không khó."

"…" Có lẽ là vì đối phương quá bình thản, hoặc là chênh lệch năng lực quá lớn, Bạch Chỉ thấy thông tin cá nhân bị xâm phạm, cũng không cảm thấy giận dữ ngay.

Cô ngẩng đầu nhìn pháo hoa trên bầu trời đêm, giọng điệu bất lực lại bình tĩnh: "Vậy xin hỏi, anh có chuyện gì?"

"Cũng không có gì to tát." Bùi Tu Niên nói, "Chỉ là đúng lúc tôi nhớ ra, cô cũng ở Nam Thành."

"Cho nên?" Bạch Chỉ bị Trịnh Tinh Dã làm phiền đã thấy hơi mệt, giọng điệu rã rời, "Cho nên anh cũng đến Nam Thành?"

“Bạch Chỉ thật thông minh.”

“…” Bạch Chỉ nhắm mắt ngáp dài, “Vậy anh cứ từ từ đi chơi, tôi hơi mệt, muốn nghỉ ngơi trước.”

Đang định tắt điện thoại, Bùi Tu Niên lại gọi tên cô: “Bạch Chỉ.”

“Còn có việc gì sao?”

“Tôi muốn mời cô làm hướng dẫn viên.”

Bạch Chỉ: “…”

Những người này thật sự sẽ không buông tha cho cô sao?

“Xin lỗi, tôi bận rồi, mời người khác giỏi hơn tôi đi.”

Lần này, Bạch Chỉ không cho đối phương có cơ hội gọi tên cô nữa, thẳng thừng cúp máy.

–

Phó Huyền Tây đứng trên ban công ngắm trăng rất lâu.

Ánh trăng này không đẹp, ẩn mình giữa tràng pháo hoa đầy màu sắc, trông càng u ám hơn.

Điện thoại được đặt trên bàn tròn ngoài ban công, ngón tay của anh nhịp nhịp bên cạnh.

Cửa ban công không đóng kín, nghe tiếng Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên chơi địa chủ, thỉnh thoảng lại mắng to.

Trước đó ở trong phòng, điều hòa bật lên, hơi ngột ngạt, vậy nên Phó Huyền Tây đã cởi áo khoác.

Lúc này, anh chỉ mặc áo len màu xám, gió lạnh len lỏi vào mấy khe hở quần áo, thấm vào da.

Cũng không thua gì đi chân trần trên tuyết.

Bàn tay và một đoạn cánh tay anh lạnh như băng, nhưng anh không hề để ý.

Cứ như vậy, một tay đỡ trán, dựa lưng lên ghế mây, chân dài thong thả duỗi ra, như đang ngẩn người.

Xương cổ tay rất đẹp, ánh sáng vàng ấm chiếu vào, tạo nên chiếc bóng hoàn hảo, đong đưa theo nhịp gõ của ngón tay anh.

Đột nhiên, trong phòng phát ra âm thanh lớn hơn.

"Mẹ nó, còn có mặt mũi quay lại à, không sợ bị đánh sao?"

"Đồ chó chết, còn dám chặn ông đây, thật đáng bị đánh mà!"

"Huyền Tây đâu?"

"Ra ban công gọi điện thoại rồi, cậu còn có mặt mũi hỏi sao, đó là cô gái của người ta, cậu chạy đến nhà cô ấy làm gì?"

Sau đó, âm thanh dừng lại, tiếng bước chân vang lên.

Phó Huyền Tây không quay đầu, nhưng ngón tay ngừng gõ.

"Không phải anh nói sẽ gọi điện thoại sao? Sao lại không gọi nữa?" Trịnh Tinh Dã kéo ghế ngồi đối diện anh, sắc mặt không hề áy náy, "Cả ngày đi bộ, mệt muốn chết.

Phó Huyền Tây nhướng mày, vô cảm nhìn anh ta.

Trịnh Tinh Dã cười với anh, giọng điệu ngứa đòn: "Sao lại nhìn tôi

như vậy, nhớ tôi à? Anh ăn gì chưa? Chà, tôi ăn rồi. A Chỉ nấu ăn rất ngon, bà ngoại của cô ấy cũng rất hiền lành."

Mỗi lần anh ta phát ra một câu, ánh mắt của Phó Huyền Tây lại tối đi.

Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên không còn đấu địa chủ, hai người họ nằm trên sofa, nhìn ra ban công, chỉ chờ lúc nào có đánh nhau thì chạy ra can ngăn.

Nhưng lại không đợi được.

Phó Huyền Tây bình tĩnh trả lời: "À, thật sao?"

Trịnh Tinh Dã bất ngờ: "Sao anh không bị kích động gì thế?"

"Kích động cái gì?" Phó Huyền Tây liếc anh ta, "Bọn tôi chia tay lâu rồi."

"Xùy." Trịnh Tinh Dã không tin, "Mới mùng một Tết, là ai vừa biết tôi đến đây đã xuyên đêm đuổi theo tôi? Là ai vừa chia tay xong lại không dám về Nguyệt Mê Tân Độ, sợ nhìn vật nhớ người?"

Phó Huyền Tây cười khẽ: "Thì sao?"

"Giả vờ à, anh cứ giả vờ đi." Trịnh Tinh Dã hừ một tiếng, "Đừng nghĩ tôi không biết, anh chia tay xong lại làm ngày làm đêm, bản thân suy kiệt, phải vào bệnh viện."

Phó Huyền Tây rũ mắt, mở điện thoại, tìm số điện thoại anh đã gọi mà không có người nghe máy, nhỏ giọng nói: "Cho nên."

Cho nên, chuyện đó nói lên điều gì?

"Không có gì, tôi chỉ muốn biết." Trịnh Tinh Dã ngước mắt, nhìn chằm chằm vào anh, "Suốt một tuần anh nằm viện, có từng ước cô

ấy sẽ đột ngột xuất hiện không?”

Phó Huyền Tây dừng lại một lát, kiên định nói: “Không.”

Trịnh Tinh Dã nhìn chằm chằm vào mắt anh, cố tìm ra điều gì đó.

Nhưng Phó Huyền Tây rất giỏi che giấu, không để anh ta nhìn thấy gì cả.

Cho dù là những năm đó, anh trải qua trăm đắng ngàn cay, đi qua thời khắc gian nan nhất, hình như sắc mặt của anh cũng chưa từng thay đổi.

Tựa như trời sinh anh đã có năng lực bình tĩnh chịu đựng mọi thống khổ trên thế gian này, dù cho trời có sập, anh vẫn có thể bình tĩnh tìm cách chống lên.

Nhưng có thật là anh không cảm thấy buồn không?

Trịnh Tịnh Dã nhớ lại mấy ngày sau khi Bạch Chỉ rời đi, anh không than khóc, vẫn giao lưu bình thường với họ, tất thảy đều giống hệt trước đây, không có gì thay đổi.

Giống như người đó chưa từng xuất hiện trong đời anh.

Cô đến và đi như một cơn gió.

Chỉ cảm nhận được làn gió thoảng qua.

Sau đó, gió rời đi không để lại dấu vết, còn không ai nhớ đến làn gió đó.

Nhưng nếu đúng là như vậy, anh không màng ngày đêm, đi công tác khắp nơi, Quý Hải nói có khi ba ngày trời anh không ăn gì, tại sao lại như vậy chứ?

Hành hạ bản thân hết nửa tháng, phải vào bệnh viện, ở trong đó một tuần, còn phải xử lý công việc, tại sao lại như vậy chứ?

Đừng nói là vì cuồng công việc nên mới làm những chuyện như thế.

Làm anh em nhiều năm như vậy, Trịnh Tinh Dã tự nhận hai người họ sẵn sàng sống chết có nhau.

Nếu không phải là vì sự cố của Thịnh Vũ, cả đời này, hai người họ còn hơn cả anh em ruột thịt.

Chỉ là có đôi lúc, vết rách vẫn là vết rách, có khôi phục thế nào cũng không thể quay về như trạng thái ban đầu.

Có rất nhiều thời khắc, Trịnh Tinh Dã nghĩ thầm, hay là quên hết đi, sao có thể trách anh, làm hòa với nhau, tiến lên phía trước.

Nhưng không được.

Mỗi đêm khuya nhớ đến Thịnh Vũ, anh ta luôn nhìn thấy bóng dáng của cô ấy đuổi theo Phó Huyền Tây, ánh mắt tràn ngập ý cười, tất thảy là vì có người đó.

Bản thân mình đứng sau lưng cô ấy, vĩnh viễn không được người ta để ý.

Cô ấy rất yêu người đó, nhưng vừa đính hôn với người đó đã tự sát.

Trong đời cô ấy, năm tháng đẹp như hoa, lại không có cơ hội mặc váy cưới.

Thịnh Vũ sẽ không nuối tiếc, nhưng anh ta nuối tiếc.

Trịnh Tinh Dã khe khẽ thở ra một hơi.

Chỉ cần làm cho anh hiểu loại tình yêu đau đớn đến mức thấm sâu

vào xương tủy.

Toàn bộ quá khứ sẽ được xóa bỏ.

Nhưng Trịnh Tinh Dã nghĩ lại, ngón tay chà xát vào nhau trong túi áo khoác, mãi đến khi một lớp mồ hôi rịn ra.

Anh ta không thể không nhớ đến chiều nay, rõ ràng Bạch Chỉ không muốn, nhưng vẫn đưa anh ta đi dạo phố, tóc mai bên trán ươn ướt mồ hôi.

Còn nhớ gương mặt trìu mến của bà ngoại, mỗi lần mở miệng đều gọi anh ta là "Tiểu Trịnh", rất giống bà ngoại yêu dấu của anh ta.

Đột nhiên lại không muốn tàn nhẫn như vậy nữa.

Bạch Chỉ thì có lỗi gì đâu, chẳng qua là cô đứng đó, mỗi cái nhíu mày và mỗi nụ cười lại giống hệt như Thịnh Vũ thôi.

Trịnh Tinh Dã vẫn lạc lối trong những suy nghĩ rối rắm của mình, đột nhiên nghe Phó Huyền Tây lên tiếng: "Cô ấy rất ngốc, đừng đùa giỡn với tình cảm của cô ấy."

Đã biết như vậy rồi, anh ta vẫn cười: "Ai đùa giỡn chứ, A Chỉ đáng yêu như vậy, tôi thật lòng thích cô ấy không được sao?"

Lại nói: "Nếu cô ấy ngốc như vậy, làm sao có thể khiến anh động lòng, sau đó bỏ chạy, một cước đá anh?"

Không biết đã qua bao lâu.

Trịnh Tinh Dã nghe thấy giọng nói nặng nề của anh: "Cô ấy có người trong lòng."

Là giọng nói… hơi bất lực, không cam tâm.

Tựa như, đã rất cố gắng tìm đáp án, nhưng từ đầu lại đọc sai đề bài.

Cho nên, vĩnh viễn không có lời giải, đó chính là đáp án cuối cùng.

Cảm giác này làm trái tim của Trịnh Tinh Dã run rẩy.

Người này, từ nhỏ đến lớn đã là con cưng của trời, gặp khó khăn lớn đến đâu cũng chưa từng lùi bước.

Vậy mà… cũng có giờ phút bất lực thế này sao?

Trịnh Tinh Dã trở nên mâu thuẫn.

Đau lòng cho anh, nhưng cũng có cảm giác hả hê vì trả được mối thù.

Sau đó lại nghĩ, quên đi thôi, buông tha mọi người, đừng tiếp tục nữa.

Không người nào có lỗi, đó là ý trời.

Nhưng chớp mắt một cái, Phó Huyền Tây lại nói: "Cậu biết cách dỗ con gái vui, vậy ở lại đây đi, dành thời gian với cô ấy, làm cô ấy vui."

Trịnh Tinh Dã: "?"

Giống như nghe thấy một trò đùa, làm người ta phải tự hỏi, có phải người nói ra câu này điên rồi không?

Anh ta ngẩng đầu, nhìn Phó Huyền Tây chằm chằm.

Nhưng Phó Huyền Tây chỉ nhìn ra bầu trời đêm ngoài ban công.

Vừa rồi, trước khi Trịnh Tinh Dã đến khách sạn.

Quý Dung nhắn tin, nói Bùi Tu Niên cũng đến đây rồi.

Hôm nay là mùng một Tết, nhưng tập đoàn xảy ra chuyện, hội đồng quản trị nháo nhào đòi họp.

Không cần nói cũng biết, từ tối hôm qua đến giờ, người gây sự là ai.

Khiến nội bộ tập đoàn nhà anh lục đục, anh không có thời gian giải quyết, còn người kia lại chạy đến nơi này, muốn làm chuyện xấu xa.

Phó Huyền Tây nhắm mắt, xoa xoa khóe mắt chua xót, anh bôn ba đường dài, cũng không nhớ bao lâu rồi chưa được ngủ một giấc thật ngon.

"Tinh Dã." Anh bình tĩnh lên tiếng, "Cậu ở lại đây, để mắt đến Bùi Tu Niên đi."

Trịnh Tinh Dã: "?"

Cái gì vậy, anh ta từ sứ giả báo thù lại hóa thành thiên thần hộ mệnh sao?

Còn mẹ nó không bằng đánh anh ta một trận, cứ nhẹ nhàng cao tay hơn người ta như vậy, thật ấm ức hết sức.

Đêm nay, Phó Huyền Tây không nói nhiều, vô cùng trầm lặng.

Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên ở bên trong nơm nớp lo sợ rất lâu, rốt cuộc thấy hai người họ trò chuyện hòa hợp, không có ý định đánh nhau, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

–

Bạch Chỉ cảm thấy khó ngủ.

Thật ra, kể từ khi trở về từ Lâm Nghi, cô ngủ không ngon lắm, tối

qua nghĩ ngợi về cuộc gọi nhỡ kia, càng khó ngủ hơn.

Sáng nay thức dậy, cô vừa nấu ăn vừa để ý chuông điện thoại.

Sợ mình không nghe thấy, còn cố ý vặn âm lượng cao nhất.

Còn hơi trách móc, là ai vậy chứ, chẳng kiên trì chút nào, chỉ vì một lần không bắt máy, sau đó lại không gọi nữa sao?

Bạch Chỉ thấp thỏm nấu bữa sáng, bận rộn việc khác hết nửa buổi sáng.

Hôm nay trời đẹp, ngày nắng chói chang, cô dời mấy chậu hoa trong góc sân ra ngoài, định tỉa lại.

Lúc chuông điện thoại vang lên, cô suýt đánh rơi cây kéo trong tay.

Lần này không đợi điện thoại reo lâu, cô đã quẹt vào màn hình, nghe máy: "Alo."

"Hello em gái Bạch Chỉ, là anh, Trịnh Tinh Dã đây."

Giọng nói cà lơ phất phơ của Trịnh Tinh Dã vừa vang lên trong điện thoại, Bạch Chỉ cúp máy.

Chưa đầy một phút sau, có người gõ lên cổng nhà, sau đó là giọng điệu ngứa đòn của Trịnh Tinh Dã: "Bà ngoại, con đến thăm bà đây!"

Bạch Chỉ: "!"

Bà ngoại đang thêu đệm giày trong sân, nghe thấy động tĩnh, bà lập tức chạm vào cánh tay cô: "Hình như là Tiểu Trịnh, con ra mở cổng cho thằng bé đi."

Bạch Chỉ buồn bực đi ra mở cổng, Trịnh Tinh Dã tựa người vào khung cổng, mặt mày rạng rỡ: "Anh đến rồi, còn mua thức ăn

ngon.”

Anh ta vừa nói vừa vươn tay ra phía trước, cầm túi giấy trong tay.

Có in mấy chữ màu đỏ: “Kẹo hồ lô.”

Bạch Chỉ vừa đóng cổng vừa nói: “Em không muốn, không thích ăn đâu.”

Trịnh Tinh Dã không để bụng, cầm túi vào sân, chào hỏi bà ngoại, ngồi xuống ghế của Bạch Chỉ.

Anh ta lắm lời, vừa ngồi xuống đã bắt đầu lảm nhảm với bà ngoại.

Bạch Chỉ đứng đó nhíu mày một lát, lại buồn bực vào phòng khách, lấy một cái ghế khác.

Trong đầu có rất nhiều câu hỏi ——

Phó Huyền Tây có đến không?

Rốt cuộc là Trịnh Tinh Dã sẽ làm gì?

Mặc kệ anh ta sao?

Cứ để anh ta quấy rầy mình?

Hay là, chuyện này cũng không đáng để anh bận tâm.

Trịnh Tinh Dã lại ăn trưa ở nhà Bạch Chỉ, đến tận xế chiều cũng không có ý định rời đi.

Bạch Chỉ lên tiếng đuổi người: “Không phải anh đến đây để đi du lịch à, sao cứ ở nhà em làm gì?”

“Anh không đi bộ được nữa, hôm qua mệt quá.” Trịnh Tinh Dã vươn

vai, ngả người trên ghế nằm, "Anh ở đây ngủ trưa một lát, em muốn làm gì thì làm đi, đừng để ý đến anh."

Bạch Chỉ: "?"

Thật sự không chịu nổi nữa, Bạch Chỉ ra khỏi sân, bỏ chặn số điện thoại hôm qua, bấm gọi.

Phó Huyền Tây nhận được cuộc gọi, đang ngồi trước máy tính xử lý một tài liệu khẩn cấp, hơi rắc rối, cả đêm qua anh không ngủ, đến sáng mới chợp mắt một chút, bây giờ hai mắt đầy tia máu.

Cuộc gọi vừa được kết nối, Bạch Chỉ hét to như pháo nổ: "Phó Huyền Tây, có phải là anh không? Anh là Phó Huyền Tây phải không? Anh có đến Nam Thành không? Trịnh Tinh Dã là bạn của anh phải không? Anh quản anh ấy được không?"

"Anh ấy đến nhà em hai ngày liền, anh biết không, em sắp điên rồi. Anh có thể đưa anh ấy đi được không?"

Rõ ràng là hung dữ muốn chết, nhưng Phó Huyền Tây vừa nghe thấy, khóe môi đã cong lên.

Một tháng rồi.

Một tháng rồi, chưa nghe thấy giọng cô.

Anh mở rèm ban công, ánh nắng buổi trưa chiếu vào, tươi mới, nóng hầm hập, giống hệt như người bên kia.

"Ừm?" Phó Huyền Tây nhẹ nhàng đáp lời, "Sao thế?"

Đầu dây bên kia lại lặng thinh, không phát ra âm thanh nào.

Sau một hồi lâu, đúng lúc anh nghĩ người bên kia cúp máy rồi, thanh âm yếu ớt, tủi thân lại vang lên ——

“Mặc dù chúng ta chia tay rồi, anh có thể… giúp em không?”

Không đợi anh trả lời, cô lại nói: “Em chỉ muốn sống một cuộc đời bình lặng, không muốn bị làm phiền, coi như em xin anh, anh giúp em đưa anh ta đi.”

Phó Huyền Tây ngồi trên sofa ngoài ban công phòng ngủ, đáy lòng đột ngột rung động.

Dù là vào những đêm muộn cô khóc nức nở, cũng chỉ ấm ức lên án: “Anh bắt nạt em.”

Chưa bao giờ, không có một thời khắc nào, cô để lộ sự yếu đuối như vậy.

Cầu xin anh, cầu xin anh giúp đỡ.

Là sự yếu đuối làm người ta đau lòng.

Phó Huyền Tây ngẩng đầu, nhắm mắt, véo sống mũi: “Bạch Chỉ.”

Đầu dây bên kia bất chợt im lặng, Bạch Chỉ không trả lời.

Nhưng anh biết cô đang nghe: “Chúc mừng năm mới.”

Bạch Chỉ đứng bên bờ sông, khoang mũi chua xót: “Anh đang ở Nam Thành phải không?”

Lâu thật lâu, người bên kia mới nhẹ giọng trả lời: “Ừ.”

Vào giây phút đó, Bạch Chỉ không thể diễn tả được cảm xúc của mình.

Cô đã từng mộng tưởng, nhưng chưa từng dám hy vọng xa vời, sẽ có ngày lại ở gần anh như vậy.

“Anh đến Nam Thành làm gì?” Cô hỏi, kiềm chế trái tim đập loạn nhịp, xoay người bước ra khỏi cổ trấn.

“Em hỏi làm gì?” Phó Huyền Tây cười khẽ, “Em muốn tự do, bây giờ anh cho em tự do, em lại quản anh.”

Trong lòng Bạch Chỉ lúng túng, cố ngụy biện: “Em đâu có quản anh, chỉ thuận miệng hỏi, nếu anh không muốn nói thì thôi, em chỉ hỏi anh có thể đưa Trịnh Tinh Dã đi được không?”

“Cậu ấy cũng tự do mà.”

Bạch Chỉ dừng bước: “Ý anh là gì?”

“Ý anh là…” Phó Huyền Tây dừng lại, “Anh không xen vào chuyện của cậu ấy.”

Ngón tay của Bạch Chỉ bất chợt siết chặt điện thoại, bao nhiêu khó chịu và ấm ức dâng lên từ đáy lòng.

Mặc dù biết là anh nói như vậy cũng không sai.

Cô quay đầu, đi về nhà.

“Vậy em làm phiền anh rồi.” Bạch Chỉ cúp máy.

Bên kia, Quý Dung lại nhắc nhở: “Phó tổng, chúng ta thật sự phải về rồi, hội đồng quản trị đã hối thúc rất nhiều lần.”

Phó Huyền Tây xoa xoa trán, cầm điện thoại đứng dậy: “Đi thôi.”

Hôm qua, Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên chơi game, uống rượu đến tận nửa đêm, lúc tỉnh dậy, chỉ còn lại hai người họ.

Tần Trạch Nguyên chạy ra ban công, nắng nóng đến choáng váng

mặt mày, cúi đầu nhìn xuống, đúng lúc thấy Phó Huyền Tây lên xe.

Mặc áo khoác đen, dáng người thẳng tắp, đi giữa đám đông vẫn vô cùng nổi bật chói mắt, nhưng trông hết sức đơn độc.

Mặt trời thiên vị anh, dù cho anh cúi người ngồi vào xe, trông vẫn giống như một cây bạch dương bất khuất.

Tần Trạch Nguyên chợt nhớ ra tối qua đã nghe ——

"Đừng trêu chọc cô ấy, nếu không thích tôi thì cứ châm chọc tôi là được."

"Khi tôi không ở đây, cậu thay tôi chăm sóc cho cô ấy."

Còn nhớ mang máng, Trịnh Tinh Dã nở nụ cười chân thành: "Hào phóng quá, nếu cô ấy thích tôi thật, anh đừng khóc đấy."

Anh đã trả lời thế nào nhỉ?

"Nếu cô ấy có được điều mình muốn, tôi bằng lòng tặng của hồi môn cho cô ấy."

"Nhỡ đâu tôi chỉ chơi đùa thì sao?"

"Tôi bẻ chân cậu."

Chương 46: Ngôn niệm quân tử

Mặt trời ấm áp, nhưng không thể sưởi ấm trái tim con người.

Bạch Chỉ hít một hơi, nhét điện thoại vào túi áo khoác, lúc ngẩng đầu mới phát hiện, không biết từ lúc nào, đã có người đứng trước mặt cô.

"Bạch Chỉ." Bùi Tu Niên đẩy kính lên, nở nụ cười, "Thật trùng hợp."

Bạch Chỉ lùi lại một bước, giữ khoảng cách nhất định với anh ta.

Cô không tiếp xúc nhiều với Bùi Tu Niên, nhưng anh ta đã giúp cô hai lần, cô giữ giọng điệu phải phép: "Tiếc quá, tôi phải về nhà rồi."

Bùi Tu Niên không lên tiếng ngăn cản cô.

Bạch Chỉ đi được hai bước, lại dừng chân.

Nếu bây giờ cô quay về, chẳng phải anh ta sẽ biết nhà cô ở đâu sao?

Nhưng sau đó lại nghĩ, dù cho bây giờ cô không quay về, hẳn là anh ta đã biết rõ cô sống ở đâu rồi.

Trong lòng Bạch Chỉ buồn bực, cô quay đầu, ngước mắt nhìn anh ta: "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Nghĩ đến chuyển xảy ra ở buổi đấu giá từ thiện trước đó, Bạch Chỉ lựa lời: "Nếu anh muốn làm gì đó với tôi để nhắm vào Phó Huyền Tây, vậy thì thật sự không cần đâu, chúng tôi chia tay rồi."

Bùi Tu Niên cười, che giấu bao nhiêu thủ đoạn nham hiểm trước mặt cô, bày ra dáng vẻ nhã nhặn.

“Cô nghĩ nhiều rồi.” Anh ta nói, “Chẳng qua là tôi quý mến cô thôi, không liên quan gì đến cậu ấy.”

“Huống hồ chi, tôi chỉ là một doanh nhân bình thường, đâu phải xã hội đen.” Bùi Tu Niên mỉm cười, “Cô bé xem nhiều phim quá rồi.”

Bạch Chỉ: “…”

Cô thật sự không biết Bùi Tu Niên bao nhiêu tuổi, nhưng thoạt nhìn qua, tầm ba mươi lăm, ba mươi sáu, lớn hơn cô mười mấy tuổi, cũng xem như là người lớn rồi.

Nói như vậy, chẳng khác nào cô là trẻ con.

Chỉ là, cô không thân thiết với anh ta, cũng chẳng cần phải xấu hổ, Bạch Chỉ nghĩ ngợi, khẽ nhíu màu: “Nhưng tôi lại không có gì đáng để anh quý mến, cho nên chúng ta giữ khoảng cách đi.”

“Chẳng phải giữa chúng ta đã có khoảng cách sao? Cô vừa nhìn thấy tôi đã lùi lại nửa bước, tôi cũng không hề tiến lên.”

Bạch Chỉ: “…Đây là khoảng cách xã giao.”

“Vậy sao?” Bùi Tu Niên suy tư gật đầu, “Cô cần bao nhiêu khoảng cách xã giao, cứ nói đi, tôi nghe.”

“Đừng quấy rầy tôi, đó chính là khoảng cách xã giao tốt nhất.”

“Chẳng phải chúng ta tình cờ gặp nhau sao?” Bùi Tu Niên nhìn xung quanh, chỉ về dòng người đông đúc trong cổ trấn, “Cô nhìn đi, bao nhiêu du khách đi ngang qua cô, tôi chỉ là một trong số đó.”

Bạch Chỉ: “…”

Cô phát hiện mình gặp phải một vấn đề rất lớn, hình như cô không

giỏi đối phó với người có da mặt dày như thế này.

Giữa tình thế khó xử, giọng đàn ông từ xa vang lên: "Chậc, không phải là Bùi tiên sinh đây à, sao lại rảnh rỗi đến đây chơi thế?"

Bạch Chỉ quay đầu nhìn, Trịnh Tinh Dã vừa ngủ trưa dậy, trên má trái còn có vết ghế mây hằn đỏ.

Hai người họ đều phiền phức.

Nhưng Bạch Chỉ so sánh.

Dù sao Trịnh Tinh Dã cũng là bạn của Phó Huyền Tây, lựa chọn đến gần Trịnh Tinh Dã, cô vẫn cảm thấy an toàn hơn.

"Kiếp phù du được nửa ngày nhàn, đến vùng sông nước Giang Nam giải sầu." Bùi Tu Niên vẫn nở nụ cười, không giận chút nào.

Bạch Chỉ bước hai bước về phía Trịnh Tinh Dã, đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng tuyệt vời: "Bùi tiên sinh nói đây là lần đầu tiên anh ấy đến đây, cần hướng dẫn viên, chẳng phải hôm qua em đã dẫn anh đi dạo rồi sao, hay là hôm nay anh dẫn đường cho anh ấy đi."

Trịnh Tinh Dã liếc mắt nhìn cô, thấy cô suy nghĩ kỹ lưỡng, anh ta càng cười vui vẻ hơn: "Cũng không phải không được…"

"Hiểu rồi, tối nay anh muốn ăn gì?" Bạch Chỉ chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi Bùi Tu Niên, không tiếc một bữa cơm.

"Thông minh đấy!" Trịnh Tinh Dã giơ ngón tay cái, "Thịt kho tàu với dầu đỏ, anh muốn ăn món đó."

"Không thành vấn đề, em về nhà trước."

Bạch Chỉ vừa nói xong, không dám ở lại lâu, đã quay đầu bỏ chạy.

Trịnh Tinh Dã khẽ nhướng mày, nghiêng đầu: "Đi thôi Bùi tiên sinh, tôi dạo phố với anh."

Bùi Tu Niên nhìn bóng lưng của Bạch Chỉ xa dần, mãi đến khi khuất bóng, mới quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt của Trịnh Tinh Dã.

Anh ta xoay người, đi bên cạnh Trịnh Tinh Dã, mỉm cười ẩn ý: "Cướp bạn gái cũ của anh em tốt sao?"

Trịnh Tinh Dã cười nhạo: "Thật không trùng hợp, chúng tôi là bạn bè, đâu phải tình cờ gặp gỡ như Bùi tiên sinh."

–

Bạch Chỉ vừa về đến nhà đã vội vàng khóa cổng.

Trực giác mơ hồ mách bảo, cảm giác bây giờ có điều gì đó không đúng, nhưng cũng không biết là điều gì.

Trước đây ở bên cạnh Phó Huyền Tây, chưa từng gặp chuyện rối tung rối mù thế này, tại sao vừa chia tay anh, những chuyện này lại ập tới?

Bạch Chỉ không biết kể chuyện này với ai, trong lòng phiền muộn, lướt lướt điện thoại một hồi lâu, đúng lúc Trịnh Miểu Miểu gọi đến, hỏi Trịnh Tinh Dã đi chưa.

Bạch Chỉ trả lời điện thoại, xoa trán, ngồi xuống chiếc ghế trên sân, mệt mỏi nói: "Ra ngoài rồi, đi với Bùi Tu Niên."

"Hả? Bùi Tu Niên cũng ở đó sao? Mẹ nó… nhộn nhịp vậy à?" Trịnh Miểu Miểu kinh ngạc hét to, sau đó lại từ từ nhỏ giọng, "A Chỉ, có chuyện này, tớ cũng không biết có nên nói với cậu hay không."

Bạch Chỉ không để ý, ừ một tiếng: "Nói đi, chuyện gì?"

“Là…” Trịnh Miểu Miểu do dự, cuối cùng lại đập bàn, “Gia đình chú nhỏ lại chuẩn bị sắp đặt đối tượng kết hôn cho chú ấy.”

Bạch Chỉ cầm cây kéo trong tay, dừng lại một lát, mím môi, giả vờ thờ ơ: “Thật sao?”

“Đối tượng kết hôn lần này, ừm, tớ không biết phải nói với cậu thế nào, hơi phức tạp một chút, đều là do Bùi Tu Niên giở trò.”

“Bùi Tu Niên?”

“Phải, anh ta có một đứa cháu gái, tên Bùi Tư Di, năm nay hai mươi hai tuổi, Bùi Tu Niên kéo cô ấy ra kết thông gia.”

“…” Bạch Chỉ không biết nên phản ứng thế nào, chỉ im lặng không nói.

Bây giờ Trịnh Miểu Miểu bắt đầu thao thao bất tuyệt, cũng không để ý cô có trả lời hay không, nói mãi không ngừng.

“Tóm lại là, bây giờ anh ta gây sự với chú nhỏ, ép buộc chú ấy kết hôn, thật hèn hạ!”

“Nhưng tạm thời vẫn chưa quyết định, vì nhà họ Phó luôn có hiềm khích với nhà họ Bùi, chú nhỏ và ông nội của chú ấy không đồng ý chuyện này, nhưng chú nhỏ thật sự rất…”

Trịnh Miểu Miểu vừa nói đến đây, lập tức cúp máy, có lẽ cũng cảm thấy bản thân mình không nên nói nhiều chuyện liên quan đến Phó Huyền Tây trước mặt cô.

Bạch Chỉ ngồi đó ngẩn ngơ một hồi, cầm kéo cắt mấy bông hoa loạn xạ, tâm trạng càng rối bời.

Cô quyết định không nghĩ nữa, chạy vào bếp nấu cơm.

Nhưng vẫn cảm thấy hết sức bất an, lại lấy điện thoại ra nhìn mấy lần, cuối cùng quyết định gom dũng khí gọi một cuộc.

Không sao, dù gì ở trước mặt anh cũng đâu còn mặt mũi gì, có mất mặt thì cũng vậy thôi.

Cô trấn an bản thân như vậy, ngón tay run rẩy bấm gọi.

Nhưng mà ——

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin..."

Không biết diễn tả cảm xúc vào giây phút này như thế nào, hình như cũng hơi nhẹ nhõm, lại hơi hụt hẫng.

Bạch Chỉ nhìn chằm chằm vào bồn rửa rất lâu, tay cầm điện thoại, mãi đến khi Trịnh Tinh Dã gọi đến, cô mới tỉnh mộng.

"Được rồi, đuổi người đi rồi." Trịnh Tinh Dã ngáp dài, "Bắt anh trai đi bộ mệt muốn chết."

Tâm trạng của Bạch Chỉ sa sút, chỉ thuận miệng trả lời mấy câu, bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

–

Lúc Phó Huyền Tây về đến Lâm Nghi, đã đến giờ ăn tối.

Quý Dung cũng nhờ người chuẩn bị thức ăn, vừa đi vừa nhắc nhở anh: "Phó tổng, vẫn còn thời gian, hôm nay anh vẫn chưa ăn gì, hay là ——"

Phó Huyền Tây khoát tay: "Chuẩn bị họp trước đi."

Quý Dung len lén thở dài, cảm giác như người này muốn hủy hoại

bản thân đến chết.

Là khoản đầu tư phát triển dự án biệt thự suối nước nóng gặp trục trặc.

Dự án này mất rất nhiều thời gian lên kế hoạch, tiêu tốn rất nhiều nhân lực, vật lực, là dự án mà mọi người dành rất nhiều kỳ vọng lớn lao.

Trước đó tiến triển rất thuận lợi, đội ngũ quản lý dự án cũng báo cáo không gặp vấn đề gì.

Bây giờ, nhà đầu tư đột nhiên muốn thoái vốn, bao nhiêu lý do nực cười đều có thể mang ra nói, hội đồng quản trị rối như tơ vò, nóng lòng đòi họp.

Phó Huyền Tây ngồi trong phòng họp cùng mấy ông chú lớn tuổi, chật vật hết ba tiếng đồng hồ mới trấn an được họ.

Họp xong, mọi người lần lượt rời khỏi phòng, Phó Huyền Tây ngả lưng trên ghế, sắc mặt mệt mỏi.

Quý Dung không còn cách nào khác, đành phải mang thức ăn vào phòng họp: "Phó tổng, anh không ngủ cũng được, nhưng không ăn thì làm sao chịu được đây?"

Anh ta cũng không để ý Phó Huyền Tây có tức giận hay không, mang cơm tối đặt lên bàn làm việc trước mặt anh.

Phó Huyền Tây không phản ứng.

Quý Dung cúi đầu nhìn, thấy Phó tổng toàn năng nhà mình đang nhắm mắt ngả lưng trên ghế làm việc, một tay chống trán, gương mặt mệt mỏi.

Vì gần đây đã gầy đi rất nhiều, xương cổ tay và xương ngón tay đều

nổi rõ.

Ánh đèn trong phòng họp làm làn da vốn trắng trẻo của anh càng nhợt nhạt hơn, tựa như không còn chút máu nào.

Quý Dung nhìn, luôn cảm giác như anh sẽ không thể chống đỡ nổi nữa.

Quý Dung không chịu được, trong lòng thở dài: "Phó tổng, nếu thật sự không ổn, hay là đưa cô Bạch…"

Phó Huyền Tây lập tức mở mắt, ngồi dậy cầm đũa: "Ăn đi."

Quý Dung: "…"

Cách này vẫn hiệu quả.

–

Bùi Tu Niên ở lại Xuân Đường cổ trấn tổng cộng hai ngày rưỡi, mỗi ngày đều tình cờ gặp Bạch Chỉ một lần, nhưng cuối cùng đều bị Trịnh Tinh Dã chọc tức.

Buổi chiều ngày thứ ba, anh ta bị Phó Huyền Tây kéo về.

Đám thuộc cấp vô dụng của anh ta không chịu được chiêu trò của Phó Huyền Tây, phải gọi anh ta quay về làm chủ cục diện.

Nghe Bùi Quang báo tin xong, Bùi Tu Niên còn cười: "Cậu ấy giỏi hơn tôi tưởng, lại rất yêu cô ấy."

Bùi Quang nhìn nhận công tâm: "Đúng vậy, trải qua bao nhiêu năm vất vả mới trở thành người như thế, còn dữ dội hơn ông nội anh ta, người phụ nào kết hôn với anh ta cũng sẽ sống nửa đời sau không cần lo nghĩ."

“Gặp khó rồi đấy, Bùi Quang.” Bùi Tu Niên nói lời này, nụ cười trên môi cũng biến mất, “Về nhà xem thử đi, đừng để cậu ấy làm hỏng chuyện.”

“Được.”

Bùi Quang trả lời, đi theo Bùi Tu Niên.

Nhìn bóng lưng của anh ta, lặng lẽ thở dài.

–

Con người đều sợ bị so sánh.

Mấy ngày này, vì có Bùi Tu Niên đáng ghét, cô nhìn Trịnh Tinh Dã cũng thấy vừa mắt hơn một chút.

Giống như Bùi Tu Niên gắn radar trên người cô, chỉ cần cô ra ngoài, bất kể là đi chợ hay làm gì, cô sẽ luôn luôn “tình cờ” gặp mặt anh ta.

Chỉ cần họ tình cờ gặp nhau, anh ta sẽ đi bên cạnh cô một đoạn, cũng không đụng chạm quá mức, nhưng lại làm người ta không thoải mái.

May mà Trịnh Tinh Dã luôn có mặt, khả năng châm chọc mỉa mai thượng thừa, luôn làm Bùi Tu Niên chịu không nổi, phải rời đi.

Nếu cô không ra ngoài, Bùi Tu Niên sẽ đi loanh quanh trong con hẻm nhỏ.

Anh ta không gõ cửa, chỉ đi tới đi lui trong hẻm, buộc cô phải để ý đến sự hiện diện của anh ta.

Để tránh phiền phức, cô buộc lòng phải ra ngoài, nói chuyện mấy câu linh tinh vớ vẩn với anh ta, sau đó Trịnh Tinh Dã sẽ đuổi người kia đi.

Mấy ngày liền, Bùi Tu Niên không xuất hiện, Bạch Chỉ cảm thấy nhẹ nhõm.

Cô ghé mắt vào cổng xác nhận mấy lần, sau đó đóng lại, quay đầu hỏi Trịnh Tinh Dã: "Khi nào anh đi?"

Trịnh Tinh Dã nằm dài trên ghế nằm trong sân, lười biếng nói: "Em trở mặt không quen biết anh à, Bùi Tu Niên không còn ở đây, anh cũng hết giá trị lợi dụng phải không?"

Bạch Chỉ đã quen với dáng vẻ thiếu đứng đắn của anh ta, tuy cô vẫn chưa thật sự hiểu tại sao anh ta cứ ở lì trong nhà cô, nhưng cũng không còn thấy khó chịu nữa.

Cô giơ điện thoại cho anh ta xem: "Em ứng tuyển thực tập, người ta bảo ngày mai em đến phỏng vấn."

Trịnh Tinh Dã nhàn nhạt liếc nhìn, thong thả nói: "Công việc gì? Hay là để anh trai giới thiệu việc tốt cho em?"

"Đây cũng là một công việc rất tốt, ở Viện Nghiên cứu và Bảo tồn Thực vật."

"Chà, nghe cao cấp thật đấy." Trịnh Tinh Dã ngáp dài, dạo này anh ta ngủ không đủ, "Vậy anh đợi em phỏng vấn xong."

Bạch Chỉ nghĩ anh ta chỉ ở lại thêm một ngày nữa, vậy nên cô cũng không buồn quan tâm.

Hôm sau, Bạch Chỉ dậy sớm, sửa soạn đi phỏng vấn, vừa rời khỏi nhà, Trịnh Tinh Dã đã gọi cô: "Nhanh lên, anh trai đưa em đến đó."

Trước đó, anh ta ở trong khách sạn của Phó Huyền Tây, nhưng sau đó có Bùi Tu Niên xuất hiện, anh ta đã chuyển sang một homestay trong cổ trấn.

Nhưng anh ta không muốn ở homestay, Bùi Tu Niên vừa rời đi, đêm qua anh ta đã quay về khách sạn.

Bạch Chỉ vừa ra cửa vừa trả lời, tình cờ gặp Tô Trạch Thụy trước cửa nhà họ Tô, bị anh ấy gọi lại: "A Chỉ."

Cô quay đầu, mỉm cười chào hỏi: "Dạ?"

"Đi phỏng vấn à?"

"Dạ."

"Anh đưa em đi nhé?"

"Không cần, không cần, bạn em đang đợi bên ngoài, anh ấy rảnh rỗi lắm, để anh ấy đưa em đi."

Tô Trạch Thụy im lặng một lát, sau đó thăm dò: "Đó là người em thích à?"

Dạo này anh ấy nhìn thấy người đó, trông dáng vẻ không đáng tin lắm.

Ngay cả mẹ của anh ấy cũng thấy vậy, định sang nhà cô tâm sự, nhưng bị anh ấy ngăn lại.

Bạch Chỉ khoát tay: "Không phải, không phải, chỉ là bạn thôi, em đi trước nhé."

–

Cuộc phỏng vấn diễn ra suôn sẻ hơn Bạch Chỉ đã tưởng.

Vừa kết thúc, đối phương đã thông báo cô đến làm việc vào ngày làm việc tiếp theo.

Mãi đến khi ra cửa, cô vẫn còn hoang mang.

Vậy là, mình đã tìm được việc làm sao?

Vừa ngước mắt đã thấy, xe của Trịnh Tinh Dã đỗ bên kia, anh ta lười biếng ngồi trên đầu xe phơi nắng.

Gần đây cô phát hiện ra, hình như người này rất thích phơi nắng.

Bạch Chỉ phỏng vấn thành công, cảm thấy vui vẻ hết sức, lại cảm kích anh ta gần đây đã giúp đỡ cô, quyết định nấu một bàn đầy thức ăn để cảm ơn anh ta.

Dù sao ngày mai anh ta cũng rời đi rồi, cứ coi như là bữa cơm tạm biệt.

Chưa kịp đến gần, Bạch Chỉ đã gọi anh ta: "Trịnh Tinh Dã! Dậy đi!"

Giây tiếp theo, Trịnh Tinh Dã bất chợt mở mắt.

Giọng nói đó ——

"Trịnh Tinh Dả! Dậy đi! Đi ra ngoài chơi!"

Giống như là, đường đột, kỳ lạ, lại trùng hợp như vậy.

Hệt như một giấc mộng, khiến người ta nghi hoặc, có phải mình nửa tỉnh nửa mê?

Trịnh Tinh Dã chống vào đầu xe đứng dậy.

Mặt trời quá chói chang, anh ta chỉ mở hé hai mắt, nhìn Bạch Chỉ đang tiến đến ngược chiều ánh sáng.

Ánh sáng mờ mịt, trong thoáng chốc, bóng dáng đó trùng khớp với

bóng dáng trong ký ức của anh ta.

Trịnh Tinh Dã dụi mắt một lát, ngây ngốc thì thầm: "Tiểu Vũ…"

"Anh làm gì thế?" Bạch Chỉ đến gần, vẫy vẫy tay trước mặt anh ta, "Em vượt qua vòng phỏng vấn rồi, hôm nay sẽ nấu một bàn đầy thức ăn ngon để ăn mừng, sẵn tiện tạm biệt anh."

Chớp mắt một cái, toàn bộ thanh âm ồn ào xung quanh lại quay về, thế giới này lại biến thành thế giới thực.

Trịnh Tinh Dã khẽ rũ mắt, đưa tay gãi ót, vẫn cảm thấy hơi hụt hẫng: "Chúc mừng em."

"Em có cảm giác anh không vui."

"Đâu có." Trịnh Tinh Dã ngẩng đầu, lại bày ra gương mặt tươi cười rạng rỡ chói mắt, "Anh chưa tỉnh ngủ."

Anh ta nói xong, đứng dậy, mở cửa xe, nghiêng đầu nói: "Lên xe đi."

"Đi chợ trước đã!"

"Được rồi."

Lên xe, vừa nghĩ đến sau này có thể nuôi bản thân mình và bà ngoại, còn có thể tiết kiệm tiền, Bạch Chỉ cảm thấy vui vẻ hết sức.

Cô cầm điện thoại trong tay, rất muốn chia sẻ tin vui với một người.

Tất cả phương thức liên lạc đều đã bị chặn, chỉ chừa lại dãy số xa lạ kia.

Ngày đó bỏ chặn xong, cũng không đành lòng chặn lại.

Cô cúi đầu, bấm vào dãy số này đến mấy lần.

Cuối cùng lại mở giao diện nhắn tin.

Do dự, cuống quýt, cân nhắc từng câu từng chữ.

Gõ rồi xóa, chỉ để lại sáu chữ: [Em tìm được việc làm rồi.]

Ngón tay run rẩy lơ lửng trên nút gửi, tim đập nhanh như nhịp trống.

Thi đại học còn không căng thẳng thế này.

Trịnh Tinh Dã nhìn thấy động tác của cô, thuận miệng hỏi: "Làm gì thế?"

Bạch Chỉ hoảng loạn, lập tức khóa màn hình, quay đầu nhìn ra cửa sổ, chột dạ nói: "Đâu có gì."

"Muốn gọi cho Huyền Tây à?"

"Không có!" Bạch Chỉ thở ra, "Đừng nói lung tung, em chỉ đang nghĩ xem trưa nay nên mua thức ăn gì."

Không thể, không thể để cho anh ta biết mình còn lưu luyến vấn vương.

Bạch Chỉ lại mở khóa màn hình, xóa đi tin nhắn cô vừa gõ mà không gửi.

Trịnh Tinh Dã lại tìm đề tài: "Hôm nay phỏng vấn thế nào?"

Nhắc đến chuyện này, Bạch Chỉ dời sự chú ý, nhớ lại vừa rồi phỏng vấn thành công, không thể không chia sẻ niềm vui với anh ta.

Trịnh Tinh Dã trầm mặc lắng nghe, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn cô qua kính chiếu hậu.

Hôm nay cô mặc áo khoác đen mỏng, buộc tóc đuôi ngựa đi phỏng vấn, trông gọn gàng hết sức.

Vì đang vui, gương mặt luôn nở nụ cười rạng rỡ, trông vui vẻ hạnh phúc, nhìn một cái đã cảm thấy rất phấn chấn.

Trịnh Tinh Dã dời mắt, không dám nhìn lại.

Anh ta nhớ đến lời của Phó Huyền Tây đêm qua, trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

Nhiều năm như vậy, Phó Huyền Tây thật sự xem anh ta như anh em ruột thịt, có thể yên tâm giao phó cô gái mình thích cho anh ta chăm sóc.

Dù cho ngay từ đầu, ý đồ của anh ta không tốt.

Phải rồi, anh không có sự lựa chọn khác, nếu đã tin ai thì hoàn toàn tín nhiệm.

Anh quân tử tuyệt đối.

Còn mình…

Trịnh Tinh Dã nhớ mấy ngày qua sớm chiều tới lui, tuy bình bình đạm đạm như vậy, lại ấm áp vô cùng.

Rời xa thành thị bon chen ầm ĩ, tháng năm yên bình tĩnh lặng.

Hình như còn bù đắp cho những nuối tiếc của anh ta, những khát vọng xưa cũ mà anh ta không đạt được.

Trịnh Tinh Dã siết chặt ngón tay trên vô lăng.

Trong lòng phát ra một giọng nói ——

Làm sao bây giờ, Huyền Tây, tôi không muốn ăn miếng trả miếng với anh nữa.

–

Bữa trưa hôm đó cực kỳ thịnh soạn.

Bạch Chỉ đứng bếp, Trịnh Tinh Dã chủ động phụ giúp.

Ăn xong, Trịnh Tinh Dã chạy ra sân, nằm dài trên ghế nằm.

Trên điện thoại, tin nhắn vừa được gửi đi.

Phó Huyền Tây ở Lâm Nghi xa xôi, vừa họp xong đã nhận được tin nhắn: [Cô ấy phỏng vấn thành công rồi.]

Phó Huyền Tây cong môi mỉm cười.

Anh đã biết kết quả trước Bạch Chỉ.

Chớp mắt một cái, bao nhiêu mệt mỏi của mấy ngày qua đã tan biến, anh khẽ dựa lưng lên ghế làm việc.

Nhắm mắt lại, hình như có thể tưởng tượng được gương mặt vui vẻ của cô bé kia sau khi phỏng vấn thành công.

Nhất định là vừa đi vừa nhảy nhót tung tăng.

Tiếc là anh không có vinh dự chứng kiến, tham dự, sẻ chia niềm vui với cô.

Phó Huyền Tây nới lỏng cà vạt, vừa định trả lời, một tin nhắn WeChat khác lại xuất hiện: [Ngày mai tôi bay về.]

Sau đó, lại có một tin nhắn khác: [Lời anh nói còn tính không?]

Mí mắt của Phó Huyền Tây giật giật, anh gọi lại ngay: "Cái gì?"

Trịnh Tinh Dã thong thả nói: "Tặng của hồi môn đấy."

À, thì ra là lời này.

Phó Huyền Tây khẽ nhịp nhịp ngón tay trên tay vịn ghế một hồi lâu, sau đó nói ——

"Từ trước đến nay, tôi luôn giữ lời."

"Vậy ——"

"Ngoại trừ lời đó."

"Mẹ nó!"

Trịnh Tinh Dã mắng qua điện thoại, Phó Huyền Tây vừa định cúp máy, đột nhiên nghe thấy giọng nữ mềm mại bên kia: "Trịnh Tinh Dã, anh lại mắng ai thế?"

Ngón tay lơ lửng trên nút cúp máy, chần chừ không muốn bấm.

Phó Huyền Tây nhắm mắt, lắng nghe cuộc trò chuyện ở đầu dây bên kia, từ trong đáy lòng, anh cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Làm sao bây giờ, không muốn tặng của hồi môn đâu.

Chương 47: Núi cao sông dài

Sáng hôm sau, trước khi quay về Lâm Nghi, Trịnh Tinh Dã đích thân đưa Bạch Chỉ đi làm.

Đây là ngày đầu tiên Bạch Chỉ đi làm, Trịnh Tinh Dã ân cần động viên cô: "Cố lên, khi nào kiếm được tiền, nhớ mời anh trai một bữa."

Bạch Chỉ: "..."

Sao lại có người như thế này chứ?

Nhưng nghĩ lại, hôm nay anh ta sẽ rời đi, Bạch Chỉ cũng không muốn đôi co nữa, khoát khoát tay: "Được, được, được, em biết rồi."

Lại nói: "Anh tự lái xe về, nhớ đi đường cẩn thận, chú ý an toàn."

Thật ra còn muốn nói thêm.

Có thể giúp đỡ Phó Huyền Tây được không, một mình anh, thật sự rất vất vả.

Nhưng nghĩ lại, vẫn nên thôi đi.

Bạch Chỉ nhìn thời gian, quay đầu đi vào: "Em vào trước."

Trịnh Tinh Dã gác khuỷu tay lên cửa xe, nhìn cô rời đi, đột nhiên gọi cô lại: "Bạch Chỉ."

Bạch Chỉ quay đầu, tóc đuôi ngựa cong cong trong nắng sớm: "Hả?"

Ánh mắt của Trịnh Tinh Dã bối rối.

Thật giống nhau.

Bạch Chỉ không đợi được nữa, nghi hoặc gọi anh ta: "Trịnh Tinh Dã?"

Trịnh Tinh Dã hoàn hồn, mỉm cười với cô, đưa bàn tay đang kẹp điếu thuốc vẫy vẫy với cô: "Sống thật tốt nhé, đi đi."

"Được rồi, tạm biệt!"

Bạch Chỉ vẫy tay, lại quay đầu bước nhanh.

Khuất khỏi tầm nhìn của Trịnh Tinh Dã.

Lâu rồi cô không mặc quần áo màu trắng, vậy mà hôm nay lại mặc áo khoác trắng.

Bóng lưng kia, dần dần trùng khớp, lại dần dần tách ra, dần dần rời xa.

Trịnh Tinh Dã cúi đầu, ngậm điếu thuốc trong miệng, quay đầu xe rời đi.

Về Lâm Nghi, giúp đỡ Phó Huyền Tây giữa dầu sôi lửa bỏng.

–

Cuối tháng ba, Bạch Chỉ nhận được tháng lương thực tập đầu tiên.

Bao gồm cả tiền lương cho nửa tháng hai, tổng cộng bốn ngàn sáu trăm tệ.

Đầu tiên là chuyển tiền vào thẻ, Bạch Chỉ giữ một ngàn tệ trong một chiếc thẻ riêng biệt.

Số tiền còn lại thì dùng vào việc nhà.

Viện Nghiên cứu và Bảo tồn Thực vật nằm ở quận Tân Thành, hơi xa cổ trấn một chút, để tiết kiệm tiền, mỗi ngày cô đều đạp xe đi làm.

Ngày đó nhận tiền lương, lúc tan làm, cô không đi xe đạp, lại đi bộ ra ngoài mua sắm, sau đó gọi taxi về nhà.

Đã mua gì nhỉ?

Mua cho bà ngoại một bộ quần áo mùa xuân và một bộ trang phục mùa hè, mua cho chính mình một bộ đồ mới và một đôi giày thể thao.

Thỉnh thoảng phải đi thực địa, trèo đèo lội suối, mang giày thể thao sẽ tiện hơn.

Còn mua gì nữa?

Mua một bình thủy tinh và một xấp giấy thủ công.

Nghe nói xếp một ngàn con hạc giấy bỏ vào bình thủy tinh thì có thể cầu nguyện một điều, cũng không biết thực hư, nhưng không đắt, coi như giết thời gian vậy.

Cô không thể làm gì cho anh được nữa, chỉ muốn chia sẻ niềm vui được nhận tháng lương thực tập đầu tiên với anh.

Mỗi đêm, trước khi ngủ, cô sẽ viết những lời mình muốn nói với anh, xếp thành một ngàn con hạc giấy, cho vào bình thủy tinh.

Sau đó, mỗi buổi chiều tan làm về nhà, cô sẽ chụp lại cảnh vật trên đường, có khi chụp đèn đường, có lúc chụp mấy con chim nhỏ trên cột điện, thỉnh thoảng lại chụp xe ba bánh dừng ven đường.

Cô chia sẻ ảnh chụp trên mạng xã hội, đôi lúc lại kèm theo những câu trích dẫn cô đã đọc gần đây, có khi còn kèm theo bài hát cô yêu thích.

Như vậy thì, dù cho điện thoại có mất đi, tài khoản và những ký ức vẫn còn ở đó.

Tóm lại là, vạn vật rất đáng yêu, vạn vật đều khiến người ta vui vẻ.

Cô cảm thấy cuộc sống của mình thật tốt đẹp, cũng coi như không uổng phí những tháng năm nỗ lực được gặp anh.

–

Kỳ thực tập của Bạch Chỉ vô cùng thuận lợi.

Không biết có phải những người yêu thực vật đều tốt bụng hay không, nhưng các tiền bối đều rất ân cần chăm sóc cô, chỉ dạy nhiều điều.

Tháng năm, cô từ thực tập sinh trở thành nhân viên chính thức, tiền lương tăng gấp mấy lần, còn được mua năm loại bảo hiểm và nhận thêm phụ cấp nhà ở.

Sửa khóa luận mấy lần, cuối cùng cũng hoàn thành, chỉ chờ ngày bảo vệ và nhận bằng cử nhân.

Mọi việc đều tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp hơn, cuộc sống càng ngày càng có hy vọng.

Ký túc xá có nhóm trò chuyện, thỉnh thoảng mọi người lại lên đó tâm sự, kể về cuộc sống hiện tại.

Tuy không bằng lúc còn đi học, nhưng cũng không đến mức quá xa cách.

Cô cũng len lén liên lạc riêng với Trịnh Miểu Miểu mấy lần, thường xuyên nghe cô ấy kể về Phó Huyền Tây.

Chẳng hạn như, bây giờ nhà họ Bùi công khai đối đầu với nhà họ Phó, nhiều người ở Lâm Nghi có liên kết với mạng lưới của nhà họ Bùi, đã tập hợp lại, đẩy Phó Huyền Tây vào dầu sôi lửa bỏng.

Tuy nhà họ Phó không hề đơn độc, nhưng mọi người đều có vòng tròn xã giao của riêng mình.

Dù sao thì, người kinh doanh, chung quy cũng chỉ quan tâm đến lợi ích.

Nhà họ Phó từ chối kết thông gia với nhà họ Bùi, nhưng cũng không thể không nghĩ đến chuyện kết thông gia cùng gia đình khác.

Có mấy sự lựa chọn, tuy không giàu có như nhà họ Phó, nhưng đều là đối tượng kết hôn tương đối tốt ở Lâm Nghi.

Phó Huyền Tây không chọn ai.

Anh không kết hôn.

Vì chuyện này, Phó Kính Chi ở nhà tức giận đến mức phải gọi cho Tuế Diểu ở tận nước Ý xa xôi, bảo bà về nhà quản con trai mình.

Mãi đến lúc đó Tuế Diểu mới biết Phó Huyền Tây và Bạch Chỉ đã chia tay.

"Tại sao lại bắt thằng bé kết hôn?" Tuế Diểu lạnh lùng hỏi, "Ông làm cha mà vô dụng, bây giờ lại ép buộc thằng bé?"

Phó Kính Chi suýt tức chết.

Thật lòng mà nói, ông ấy cũng không hoàn toàn vô dụng.

Chỉ có điều, ở trên có ba, ở dưới có con trai, cả hai người đều quá ưu tú.

Ông ấy nửa vời, bị kẹp ở giữa, không đứng trên cũng không đứng dưới, vừa so sánh đã thấy rất kém cỏi.

Nhưng thật ra, ông ấy vẫn có năng lực.

Những người lớn lên trong một gia đình như vậy, cứ cho là từ nhỏ đến lớn đều ăn chơi đàn đúm, nhưng mưa dầm thấm đất, cũng không phải hoàn toàn vô dụng.

Bây giờ, ông ấy đảm nhiệm một công việc trong tập đoàn, đã bắt đầu đi làm.

Nhưng Phó Kính Chi chưa từng cãi thắng vợ mình, không phải, là vợ cũ, mà cũng lười cãi nhau với bà.

Cuộc gọi này vẫn kết thúc trong cơn bực tức, ông ấy lại thua cuộc.

–

Cuối tháng năm, Bạch Chỉ xin nghỉ phép, quay lại Lâm Nghi bảo vệ khóa luận.

Lúc ngồi trên tàu cao tốc đến Lâm Nghi, nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ nhanh chóng lùi xa, trong lòng cô dâng trào một cảm xúc vô thực.

Năm tháng trời… ròng rã.

Đã chia tay anh được năm tháng.

Chưa từng, một lần gặp lại anh.

Nghe nói anh rất vất vả, không biết có ăn uống đàng hoàng không.

Bạch Chỉ nhắm mắt, dựa lưng vào ghế, trong đầu tràn ngập ký ức về anh.

Lâm Nghi đầu hè không quá nóng nực, Bạch Chỉ mặc một chiếc váy xanh không tay mát mẻ.

Rời khỏi ga tàu, vạn vật trông vô cùng quen thuộc, nhưng hình như cũng hơi xa lạ.

Lên tàu điện đến trường, người xung quanh dùng phương ngữ khác với Nam Thành, là tiếng phổ thông.

Trong thoáng chốc, cảm giác như đã trở lại những ngày còn đi học.

Màn đêm buông xuống, cô mới về đến trường, buổi bảo vệ khóa luận diễn ra vào ngày hôm sau.

Hứa Giai Ngọc nhắn tin vào nhóm, hỏi cô đến nơi chưa, muốn hẹn cô đi ăn gần trường.

[Tớ vừa đến cổng trường.]

Bạch Chỉ trả lời tin nhắn xong, Trịnh Miểu Miểu gọi ngay: "Sao không nói với tớ là cậu đến! Tớ sang chơi với cậu!

"Tớ vừa đến thôi." Bạch Chỉ dừng chân trước cổng trường nghe điện thoại, "Ngọc Ngọc nói muốn đi ăn gần trường, cậu có đến không?"

"Đợi một chút."

–

[A Chỉ đã trở lại, bây giờ đang đứng trước cổng trường, ngày mai bọn con sẽ bảo vệ khóa luận.]

Phó Huyền Tây nhìn tin nhắn WeChat mà Trịnh Miểu Miểu vừa gửi trên điện thoại, do dự một lát.

Quý Dung đến hối thúc: "Phó tổng, đến giờ lên đường rồi."

Lần này sẽ đến Nhật Bản, tham dự một cuộc họp ở đó.

Phó Huyền Tây không do dự nữa, đứng dậy bước ra: "Dời sang trưa mai đi."

Quý Dung hoang mang: "Hoãn lại sao?"

Anh ta vội vàng đuổi theo sau: "Có chuyện gì sao? Tôi sẽ xử lý ngay."

Bước chân của Phó Huyền Tây nhanh như cơn gió, anh vào thang máy, dừng lại: "Có, chuyện rất quan trọng."

Quý Dung chưa kịp hỏi lại, Phó Huyền Tây đã gọi cho Quý Hải, bảo chuẩn bị xe: "Đến khu trường đại học."

Nghe đến khu trường đại học, Quý Dung hiểu ngay.

Trên đường đi, Quý Dung và Quý Hải liên tục nhìn qua kính chiếu hậu, quan sát Phó Huyền Tây ở ghế sau.

Quan sát xong, họ lẳng lặng nhìn nhau.

Hai người họ đều biết, người nào là trạm dừng chân cuối cùng của chuyến xe này.

Người nào đã khiến ông chủ nhà họ nóng lòng như vậy.

Bình thường, anh lạnh lùng như sương tuyết, vào thời khắc này, sương tuyết đều tan, khóe mắt chân mày đều giãn ra, sống động, tươi mới, hệt như chồi non đầu tiên của mùa xuân.

Một tin nhắn khác lại xuất hiện trên điện thoại của Phó Huyền Tây: [Bọn con đến Thôi Thượng Các, tầng mười lăm của tòa nhà Thượng

Đức, chú có đến không, chú nhỏ?]

Anh không trả lời.

Đến nơi, Phó Huyền Tây một mình đi lên, không cho Quý Dung và Quý Hải đi cùng.

Không vào Thôi Thượng Các, mà vào nhà hàng Tây đối diện.

Tòa nhà Thượng Đức có cấu trúc hình bầu dục, ở giữa là một khu sảnh nhỏ, dùng để tổ chức một số hoạt động.

Ngồi bên cửa sổ của nhà hàng Tây, vừa vặn nhìn thấy bốn cô gái vừa ăn vừa cười cười nói nói.

Năm tháng trời không gặp, tóc cô đã dài ra một chút.

Không buông xõa như trước kia, lại thắt một bím tóc thấp, chừa lại mấy sợi tóc mái trên trán, trông còn ngoan ngoãn hơn.

Nhưng mà, cô không còn mặc váy trắng.

Phó Huyền Tây nhìn chiếc váy xanh mà Bạch Chỉ đang mặc, ngây người một lát.

Sau đó, lại làm một chuyện rất thiếu đứng đắn ——

Cầm điện thoại chụp lén.

Mà không chỉ chụp một lần.

Trở về màn hình chính, lại nhìn thấy bức ảnh nền suốt năm tháng trời.

Cô gái trên màn hình mỉm cười ngọt ngào, nghiêng đầu trước xe cà phê màu xanh, đắm mình trong ánh nắng chiều đông, bên cạnh có

cây thông Noel treo đèn đủ sắc màu.

Bức ảnh này được chụp vào ngày Giáng sinh, trên đường phố Florence, Ý.

Phó Huyền Tây cầm ly cà phê trước mặt, uống một ngụm.

Đắng ngắt, không ngọt ngào như khóe môi của cô ngày đó.

Bạch Chỉ luôn cảm giác có ai đó đang dõi theo mình, không hiểu sao cảm giác này lại đột ngột xuất hiện, vô cùng mạnh mẽ.

Nhân lúc bạn cùng phòng đang trò chuyện quên trời đất, cô nhìn bốn phía, không phát hiện điều gì.

Lại không thể không lo lắng, có khi nào là Bùi Tu Niên biến thái đang rình rập cô không?

Nghĩ vậy, cô lại cảm thấy hơi sợ, hỏi Hứa Giai Ngọc tối nay có thể cho cô ngủ chung giường không.

Sau đó, ăn xong, họ cũng không về ngay, lại đi xem phim, rồi đến KTV, tụ tập đến hơn nửa đêm, cứ vậy ngủ cùng một phòng đến sáng.

Buổi bảo vệ diễn ra thuận lợi, bảo vệ xong, Bạch Chỉ về trước, lấy cớ tàu cao tốc sắp đến trạm, cô phải đi trước.

Thật ra là lặng lẽ đến Đại Vũ, đứng bên ngoài đợi đến chín giờ tối, nhưng không nhìn thấy người mà mình muốn thấy.

Biết có lẽ hôm nay anh sẽ không đến, cô rời đi.

Thật sự không biết đi đâu để có thể nhìn thấy anh, chỉ có thể đến đây thử vận may, nhưng rõ ràng là không được may mắn.

Sau đó cô quay về Nam Thành, tiếp tục cuộc sống.

Mỗi ngày trôi qua đều rất tốt đẹp.

Cô không còn lo lắng mình không đủ tiền chi tiêu, không còn lo lắng giáo viên đột nhiên thay đổi lịch học, cô không thể đi làm thêm, không còn phải e dè xin ông chủ cho nghỉ phép.

Cũng không phải lo lắng bà ngoại ở nhà một mình, không người chăm sóc, xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Rõ ràng chuyện gì cũng tốt, còn tốt hơn trước, nhưng trong lòng cô vẫn có một khoảng trống.

Dường như không có cách nào lấp đầy khoảng trống đó.

Bất kể cô dùng thức ăn, dùng tri thức, dùng âm nhạc, hay là dùng tình bạn và gia đình, tất cả đều không thể lấp đầy khoảng trống đó.

Đôi lúc cô tự hỏi, tại sao con người lại có thể như vậy chứ, rõ ràng cứ lấp đầy thì sẽ viên mãn, vậy mà vẫn nhất quyết từ chối.

Giữa tháng sáu, cô chính thức tốt nghiệp, quay lại trường dự lễ tốt nghiệp.

Ngày đó, cô lên sân khấu nhận bằng cử nhân xuất sắc, rất nhiều ống kính trong hội trường hướng về phía cô, chụp ảnh, quay phim.

Dưới sân khấu, đông người nhốn nháo, ánh đèn chớp nháy, cô tìm kiếm một gương mặt giữa biển người ——

Trước đây ở bên anh, cô từng kể hồi tốt nghiệp cấp ba, một nam sinh tỏ tình với một nữ sinh, mua một chiếc nhẫn, giấu trong đóa hoa hồng.

"Hẳn là cậu ấy rất yêu cô ấy nên mới căng thẳng như vậy, rõ ràng là

tỏ tình thôi, vậy mà cậu ấy lại biến thành cầu hôn."

Khi đó, cô rúc vào lồng ngực của Phó Huyền Tây, xem phim tình cảm với anh, chỉ thuận miệng nhắc đến, nhưng lại nghe anh nói: "Khi em tốt nghiệp, anh cũng sẽ giấu một chiếc nhẫn trong hoa tặng cho em."

Lúc đó cô còn cười lớn, nói có lẽ đến ngày đó họ đã chia tay rồi, anh giữ cô lại, bắt nạt đến nửa đêm.

Bây giờ thật sự chia tay rồi.

Bạch Chỉ nhìn xung quanh, nhưng không thấy anh, đã đến lúc xuống sân khấu, cô đành phải đi theo mọi người.

Đột nhiên có một chàng trai mặc đồng phục của tiệm hoa bước về phía cô, cầm một bó hoa hồng rất to.

Thật sự là một bó hoa hồng cực kỳ to, còn nở rộ rất xinh đẹp, làm đám đông trong hội trường xôn xeo reo hò ngưỡng mộ, toàn bộ ánh mắt đều hướng về bó hoa.

Bạch Chỉ còn đang ngây người, chàng trai kia đã đưa bó hoa vào tay cô: "Một vị tiên sinh đặt hoa, chúc cô tốt nghiệp vui vẻ."

Anh ta nói xong cũng rời đi, lúc Bạch Chỉ hoàn hồn, định hỏi gì đó, anh ta đã đi mất rồi.

Cô cầm bó hoa về chỗ ngồi, mọi người xung quanh tụ tập lại, tò mò hỏi: "Ai tặng thế?"

"Tớ không biết." Cô tìm trong bó hoa, nhưng không thấy thiệp, vậy nên cũng không biết ai đã tặng hoa.

Nhưng trong lòng cô có linh cảm mạnh mẽ, người đó chính là anh.

Cô không dám nghĩ sâu xa, không dám nghĩ rằng anh vẫn còn nhớ lời mà ngày đó cô chỉ thuận miệng nói ra.

Dù sao, ở thời đại này, lời thề cũng không còn đáng tin, huống hồ chi một lời thuận miệng nói ra.

Bạch Chỉ nghĩ, có lẽ đây chỉ là một bó hoa bình thường để chúc mừng cô tốt nghiệp, giống như lời chàng trai giao hoa đã nói.

Chỉ vậy thôi.

Nhưng dù cho cô đã trấn an bản thân mình như vậy, hương hoa hồng quẩn quanh vẫn làm trái tim cô loạn nhịp.

Khi buổi lễ tốt nghiệp kết thúc, đám đông giải tán, cô mới ôm bó hoa ngồi xổm xuống, đặt xuống đất, tìm từng bông hoa.

Không biết đã tìm bao lâu, nhưng ở một góc sâu nhất, ngón tay cô chạm phải một chiếc hộp nhỏ.

Vào thời khắc đó, cảm giác như một dòng điện chạy qua cơ thể.

Cô ngây người một lát, cầm lấy chiếc hộp, ngón tay run rẩy mở ra.

Bên trong có một chiếc nhẫn.

Là chiếc nhẫn kim ngọc thủy mà cô đã quay đầu nhìn lại ở bữa tối từ thiện.

Sau đó, anh đã mua cho cô rất, rất nhiều nhẫn, tựa như bù đắp cho cô vì không có được chiếc nhẫn này.

Bây giờ, trải qua bao nhiêu thăng trầm, anh đã mua lại chiếc nhẫn kim ngọc thủy.

Có phải ý anh là, sau này sẽ không thể mua bất cứ thứ gì cho cô,

chúng ta dừng lại ở đây?

Bạch Chỉ run rẩy lấy chiếc nhẫn kim ngọc thủy ra, đeo vào ngón tay.

Nước mắt chảy xuống, rơi vào phiến đá bên cạnh bồn hoa, lập tức thấm vào.

Tựa như có gì đó nghẹn trong cổ họng, cô khóc không thành tiếng, chỉ có nước mắt không ngừng rơi.

Cuối cùng, phiến đá không thấm nước được nữa, bị đọng nước ướt đẫm một góc.

Cũng không nhớ đã khóc bao lâu, Trịnh Miểu Miểu gọi cô sang bên kia chụp hình.

Sau đó, cô mang hoa hồng từ Lâm Nghi về quê nhà Nam Thành.

Dẫu cho núi cao đường xa, tình yêu của cô gian nan trắc trở.

–

Ngày cuối cùng của tháng sáu là sinh nhật của Bạch Chỉ.

Đồng nghiệp bảo cô mời một bữa, còn đặt phòng riêng để ca hát vui đùa cùng nhau, đến tận chín giờ tối mới về nhà.

Cô uống một chút rượu, định gọi xe về nhà, Tô Trạch Thụy đã lái xe đến đón cô: "Đúng lúc anh đi ăn gần đây, nhớ ra em nói em ở nơi này, anh tiện đường đến đón em, chúng ta cùng nhau về nhà."

Bạch Chỉ vừa lên xe vừa nói cảm ơn, thắt dây an toàn xong, lại cảm thấy hơi choáng váng.

Tửu lượng của cô không tốt, nhưng đi làm khác với đi học, có nhiều dịp phải uống rượu, dù chỉ là một chút.

Vừa rồi ở trong đó không uống nhiều lắm, chỉ là không muốn nói chuyện, muốn ngồi đó ngẩn người ra.

Cô nhớ đến sinh nhật năm ngoái.

Đêm đó, Phó Huyền Tây phát hiện ra hình xăm của cô, mắng cô khóc, sau đó ôm cô dỗ dành.

Có lẽ là vì men rượu, đột nhiên cô không thể điều khiển được suy nghĩ của mình, rất nhớ anh.

Nhớ nhiệt độ cơ thể mỗi khi anh ôm cô, nhớ anh dịu dàng hôn cô, nhớ anh ——

"A Chỉ?" Tô Trạch Thụy gọi, kéo Bạch Chỉ trở về thế giới thực, "Anh thấy em hơi say, có muốn anh dừng lại bên đường mua cho em một hộp sữa chua không?"

Bạch Chỉ đột ngột tỉnh mộng, vội vàng lắc đầu từ chối: "Dạ không cần, ở nhà em có."

Lúc cô xuống xe, Tô Trạch Thụy đưa cho cô một chiếc hộp, nói là quà sinh nhật.

Cô nói cảm ơn, nhanh chóng chạy vào sân, tim đập liên hồi.

Á.

Sao lại thế?

Tại sao lại ngồi trên xe mà nhớ về những điều mình không có được?

Bạch Chỉ vỗ vỗ ngực, cầm một đống quà sinh nhật của đồng nghiệp, đi vào nhà.

Bà ngoại vẫn đang đợi cô, nấu canh cho cô ăn.

Tắm rửa, dọn nhà xong, cô thấy thùng rác đã đầy, mặc đồ ngủ ra ngoài đổ rác.

Vừa mở cổng, lại thấy một chiếc hộp đặt trong góc khuất.

Giống như là… hộp quà.

Bạch Chỉ ngồi xổm xuống, cầm chiếc hộp lên, nhưng không thấy ghi tên.

Cô vội vàng chạy đi đổ rác, sau đó quay lại, vừa đi vừa mở hộp.

Sáng lấp lánh, đính kim cương, trông vô cùng đắt tiền.

Chớp mắt một cái, trong đầu Bạch Chỉ xuất hiện một suy đoán.

Cô cầm chiếc chiếc kẹp tóc chạy ra ngoài, trên đường chạy ra bị mất một chiếc dép, cô cũng không quan tâm.

Nhưng mà, bên ngoài sao sáng trăng tỏ, chiếu rọi cả con hẻm nhỏ.

Trống rỗng, không người qua lại.

Tựa như chiếc kẹp tóc này tự nhiên xuất hiện, không do ai mang đến.

Bạch Chỉ cúi đầu, hụt hẫng thở dài, đóng cổng lại, cầm kẹp tóc vào nhà.

Điện thoại trên bàn cà phê, Bạch Chỉ cầm lấy, do dự một hồi lâu, nhìn số điện thoại kia mãi, cuối cùng lại quyết định bỏ cuộc.

Dù sao anh đã không lựa chọn đến gặp mình, có lẽ anh không muốn nhìn thấy mình.

–

Mùa hè này tựa như chỉ tồn tại trong một tích tắc.

Rốt cuộc mọi người cũng có một chút thời gian rảnh rỗi, vậy mà đã vào tháng mười.

Được nghỉ Lễ Quốc khánh một tuần, Xuân Đường cổ trấn lại nhộn nhịp.

Lâu rồi Bạch Chỉ chưa được nghỉ, cô chỉ ở nhà giúp bà ngoại làm đệm giày.

Bùi Tu Niên thương địch bát bách tự tổn nhất thiên (*), đành phải dừng tay.

(*) Được trích trong Binh pháp Tôn Tử, có nghĩa là phe địch mất 800 quân, phe mình mất 1000 quân. Ý nói bên nào cũng bị tổn thất, không thu được lợi ích gì, hai bên đều thua.

Rốt cuộc, Phó Huyền Tây lại sống sót trở về từ một cuộc chiến thầm lặng.

Hơn nửa năm qua, ngoài vấn đề liên quan đến dự án biệt thự suối nước nóng, Bùi Tu Niên còn thực hiện nhiều dự án với tập đoàn nhà họ Phó, hết dự án này đến dự án khác, không cho người ta một giây nào yên tĩnh.

Nếu Phó Huyền Tây không dấn thân vào hang ổ của đối thủ, có lẽ anh đã thua cuộc.

Hiện tại đang chấn chỉnh lại công ty của Bùi Tu Niên, anh ta không còn thời gian quấy phá, Phó Huyền Tây lại vung tay tăng phúc lợi cho nhân viên, nhận về một làn sóng tiếng tăm.

Dự án biệt thự suối nước nóng được tiếp tục triển khai, các dự án khác tiến hành bình thường, mọi vấn đề tài chính đã được xử lý, mấy ông chú tóc bạc trong hội đồng quản trị không phục cũng phải phục.

Bọn họ đã quên, Phó Huyền Tây năm đó mới hai mươi tuổi, vẫn có thể sống sót trở về.

Huống hồ chi, hiện tại Phó Huyền Tây đã hai mươi tám tuổi, dày dạn kinh nghiệm.

Đúng lúc đến Lễ Quốc khánh, Phó Huyền Tây cũng cho bản thân mình nghỉ phép.

Điểm đến trong kỳ nghỉ này chính là Xuân Đường cổ trấn ở Nam Thành.

Quý Dung vừa giúp anh đặt vé vừa nói thầm trong lòng: "Nửa năm nay đã đến đó không biết bao nhiêu lần, trên thương trường thì hô mưa gọi gió, vậy mà có một cô gái cũng không mang về nhà được."

Lúc Trịnh Tinh Dã gọi, Phó Huyền Tây đã vào phòng chờ.

"Ra ngoài chơi đi."

"Không được, có việc rồi."

"Việc gì?"

"Đi gặp người tôi muốn gặp."

Trên đường đi, trăm khó vạn nguy, núi cao sông dài, từ trước đến nay anh chưa từng sợ hãi.

Chỉ sợ, cô không chờ anh ở điểm cuối.

———————

Tác giả có lời muốn nói:

Tui không chịu nổi nữa, muốn đánh chết Phó tổng quá đi.

Vừa nghĩ đến chuyện hai người này không có tiếp xúc ngọt ngào nào là tui lại thấy khó chịu.

Cho nên!

Chương sau!

Lập tức! Gặp nhau cho tui!

Gặp đi!

Chương 48: Trùng phùng sau ly biệt

Sau mùa mưa dầm tháng sáu, tháng bảy, hai tháng qua, Nam Thành rất ít mưa.

Hiện tại đã vào đầu tháng mười, lại bắt đầu xuất hiện mưa phùn lất phất.

Mưa phùn giống hệt sương mù, nhẹ nhàng hơn làn tóc, bao trùm lên Nam Thành như một tấm lụa mỏng.

Giống như một giấc mơ, khiến cho lòng người trở nên dịu dàng, dễ chịu, mềm mại.

Buổi sáng, Bạch Chỉ đi chợ về, thấy người người cầm dù dạo bước trong mưa.

Còn có người mua dù giấy dầu, tìm nơi chụp ảnh.

Cô đi qua cầu Hải Đường, đứng dưới cơn mưa phùn, ngước mắt một cái đã nhìn thấy tiệm ảnh Xuân Đường.

Đột nhiên lại nhớ ra, thời gian này bận rộn, cũng lâu rồi chưa lau chùi bức ảnh đó.

Không biết khung kính bao bọc bức ảnh có bị mờ đi không.

Bạch Chỉ cất thức ăn vừa mua, cầm khăn ướt ra ngoài, quay đầu nhắc bà ngoại: "Bà ngoại, bà ở trong nhà nhé, bà đừng ra ngoài, trời đang mưa."

"Được rồi." Bà ngoại ngước mắt, thấy cô không mang dù, lại gọi cô, "Sao con không mang dù?"

“Dạ, mưa không lớn.”

Lời vừa nói ra, người đã chạy đi mất.

Bạch Chỉ tin rằng, mấy tháng qua bận rộn càng làm cho cô trở nên ôn hòa, ít ra mỗi tối cô cũng không còn mệt mỏi vì phải tiêu tốn năng lượng nghĩ đến người đó.

Nhưng mà.

Ra khỏi hẻm Thanh Thủy, trên đường đến tiệm ảnh Xuân Đường, cô vẫn không thể không nhớ đến anh.

Mưa phùn lất phất trên mặt, nhẹ nhàng, mềm mại, mang theo hơi lạnh.

Cô nhớ về những đêm đó, những đêm có anh.

Đây là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ Lễ Quốc khánh, du khách đến Xuân Đường cổ trấn đông nghìn nghịt, Bạch Chỉ len lỏi qua đám đông, đến tiệm ảnh Xuân Đường.

Nhiều du khách đứng bên ngoài chụp ảnh, có người đi lên cầu, có người đứng dưới mái hiên, chủ yếu là phụ nữ, họ ăn mặc đẹp đẽ, còn có người mặc sườn xám.

Ông Năm đang bận, người chụp ảnh là thợ mới thuê.

Bạch Chỉ đi vào chào hỏi: “Ông Năm, ông vất vả rồi!”

Ông Năm ngẩng đầu, thấy cô đến, lại mỉm cười: “A Chỉ đến rồi sao?”

“Dạ, ông cứ làm việc đi, con đi dạo một chút.”

Khung kính cũng không bẩn lắm, chỉ dính một chút bụi.

Bạch Chỉ cầm khăn ướt, xé bao bì, cẩn thận lau chùi.

Một lần không đủ, cô xé thêm một cái nữa.

Lau xong, lại thấy mấy vệt nước đọng lại.

Ông Năm vừa cắt ảnh xong, đột nhiên nhớ ra gì đó, lại đi ra gọi cô: "A Chỉ, ông nhớ rồi."

"Dạ?" Bạch Chỉ tò mò quay đầu, mỉm cười, "Sao vậy ông?"

"Cách đây không lâu, người này đã đến đây."

Nụ cười của Bạch Chỉ cứng đờ bên khóe môi, cánh tay chầm chậm buông xuống, siết chặt miếng khăn ướt bẩn trong tay.

"Ông nói…" Bạch Chỉ ngẩng đầu, nhìn vào bức ảnh, "Anh ấy sao?"

"Ừ." Ông Năm gật đầu, "Ông không nhớ rõ lúc nào, hình như là tháng sáu, tháng bảy gì đó? Đêm đó ông từ bên ngoài trở về, thấy cậu ấy rời đi."

"Hình như cậu ấy đi ra từ phía nhà con." Ông Năm nghĩ ngợi một lát, muốn nói thêm gì đó, "Trễ như vậy, cậu ấy đi một mình, có lẽ cũng không có việc gì."

Bàn tay của Bạch Chỉ càng siết chặt hơn, đến mức khăn ướt cũng bị vắt khô.

Trái tim thắt lại, hơi thở nặng nề.

Cô nghĩ ngợi, đột nhiên nhớ đến hộp quà bất chợt xuất hiện vào đêm sinh nhật của cô.

"Ông Năm." Bạch Chỉ cố cười, "Có phải là đêm ba mươi tháng sáu không ông?"

Ông Năm gãi trán: "Ông không nhớ."

"Ông chủ ——"

"Tới đây, tới đây!" Ông Năm quay đầu bước vào, khoát tay, "Ông đi làm việc đây."

Bạch Chỉ ngước mắt, nhìn bức ảnh, sau đó quay đầu rời đi.

Có một trái tim, không cách nào bình tĩnh nổi.

–

Phó Huyền Tây đến Nam Thành một mình.

Nhân viên khách sạn ra sân bay đón anh, cung kính nói: "Phó tổng, căn hộ đã được quét dọn, xin hỏi bây giờ anh có muốn dùng bữa không?"

Phó Huyền Tây khoát tay, đi ra: "Không cần, đưa chìa khóa xe cho tôi."

Nhân viên khách sạn ngạc nhiên ngẩng đầu: "Sao?"

"Không hiểu à?"

"Không phải!"

Lát sau, nhân viên khách sạn và tài xế ngây ngốc nhìn ông chủ nhà họ rời đi, dưới cơn mưa phùn lất phất.

Hơn nửa năm nay, Phó Huyền Tây đã vô cùng quen thuộc với con đường từ Nam Thành đến Xuân Đường cổ trấn.

Vẫn đỗ xe bên ngoài cổ trấn, đi bộ vào.

Anh muốn mua một bó hoa.

Trước đây, ở Ngày Đêm Không Mưa, cô gái bàn bên nói: "Cái gì, anh tỏ tình với em mà không tặng hoa cho em sao? Anh có biết mọi mối quan hệ đều bắt đầu bằng một bó hoa không!"

Anh tình cờ nghe thấy, đã ghi nhớ rất lâu.

Xuân Đường cổ trấn là một thế giới hoàn toàn khác với bên ngoài, vừa vào trong đã thấy dòng người chen lấn ầm ĩ.

Phó Huyền Tây mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cả người toát ra khí chất cao quý, anh cao gầy, dáng người thẳng tắp, gương mặt ưa nhìn, cực kỳ bắt mắt.

Trên đường đi, không ai ngắm cảnh nữa, mọi người đều ngắm anh.

"Đẹp trai quá!" Hai cô gái vụng trộm phấn khích, kìm nén tiếng lòng, len lén giơ điện thoại lên chụp ảnh.

Đúng lúc Phó Huyền Tây quay đầu tìm tiệm hoa, bị cô gái đó ghi lại dáng vẻ bình lặng giữa đường phố đông đúc.

"Hả…" Có người nói thầm, "Sao lại trông quen thế này?"

"Phải rồi." Một cô gái nhíu mày, gật đầu, "Hình như tớ đã gặp ở đâu rồi… Khoan đã! Có phải là bức ảnh bên ngoài tiệm ảnh không?"

"Đúng, đúng, đúng! Tớ cũng nhớ rồi! Không phải vừa rồi chúng ta đến đó, còn ca ngợi sao?"

Là hai cô gái trẻ, mặc trang phục học sinh thời dân quốc, vừa chụp ảnh từ tiệm ảnh Xuân Đường ra.

Họ đứng rất gần, dù cho Phó Huyền Tây không chú ý lắm, nhưng

đều nghe thấy hết.

Anh quay đầu nhìn hai cô gái.

Lần này, hai cô gái nhìn rõ mặt anh.

Anh cũng không bận tâm, nhưng hai cô gái phấn khích hét to: "Đúng là anh ấy rồi! Còn tưởng là minh tinh nào đó!"

Phó Huyền Tây nhướng mày, không hiểu họ đang nói gì, nhưng lại nghe thấy họ nhắc đến một cái tên.

Tiệm ảnh Xuân Đường?

Anh nhướng mày như vậy, trông bớt nghiêm túc, thêm phần phong lưu, làm hai cô gái đưa tay che miệng, len lén hét to.

Phó Huyền Tây băng qua cầu Hải Đường, đi theo dòng người xuống chân cầu, liếc mắt một cái, nhìn thấy bốn ký tự hành giai trước mắt: "Tiệm ảnh Xuân Đường".

Thật trùng hợp làm sao.

Nhớ lại những lời vừa rồi đã nghe thấy, anh tạm thời gác lại chuyện mua hoa, đi vào tiệm ảnh Xuân Đường.

Thời gian này, tiệm ảnh Xuân Đường đông đúc, có người đang chụp ảnh dưới mái hiên bên ngoài, là một chàng trai, tựa vào cột nhà, ngẩng đầu nhìn xa xăm, dáng vẻ lười biếng.

Cảnh tượng này, hơi quen mắt.

Phó Huyền Tây dừng lại, ngước mắt nhìn lên, thấy bao nhiêu bức ảnh lớn nhỏ dán trên mặt tường bên ngoài tiệm ảnh.

Anh nghiêng đầu nhìn từng bức ảnh.

Đột nhiên, bức ảnh to trên cùng thu hút ánh nhìn của anh.

Bức ảnh này to hơn những bức ảnh khác, lại treo ở nơi cao nhất, được bao bọc trong khung kính, cho nên đã thu hút rất nhiều sự chú ý.

Quan trọng nhất là.

Phó Huyền Tây nghi hoặc nhìn bức ảnh.

Đây… Hình như là anh mà.

Chớp mắt một cái, bao nhiêu ký ức bị bỏ quên lại ùa về, không cho người ta thời gian chuẩn bị.

Dường như anh đã nhớ ra, năm hai mươi tuổi, anh từng đến nơi này.

Lúc đó, Thẩm Tư Ngôn lôi kéo anh chụp bức ảnh này, bởi vì anh vốn dĩ không thích chụp ảnh.

Lúc rời đi, hình như ông chủ tiệm ảnh đã hỏi liệu có thể dùng bức ảnh này để quảng bá tiệm ảnh hay không.

Thật kỳ diệu làm sao.

Bức ảnh chụp anh năm hai mươi tuổi, hóa ra đã thật sự tồn tại ở một nơi xa xôi suốt bao nhiêu năm qua.

Còn được bảo quản cẩn thận, trông vẫn như mới.

Phó Huyền Tây đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào bức ảnh, đầu ngón tay lành lạnh, còn có cảm giác ươn ướt.

Anh thu ngón tay về, xoa xoa đầu ngón tay, đúng là có một chút

nước.

Ông Năm bước ra, gọi thợ chụp ảnh: "Lai Thịnh, con ——"

Chưa kịp dứt lời, không hiểu tại sao, ông Năm liếc mắt nhìn thấy Phó Huyền Tây, đột nhiên dừng lại.

Phó Huyền Tây phát hiện có người nhìn mình, quay đầu bắt gặp ánh mắt của ông Năm.

Vào giây phút đó, ông Năm đã rất vui vẻ, mấy nếp nhăn trên mặt đều giãn ra một chút: "Là con sao?"

Phó Huyền Tây hoang mang nhướng mày, để lộ một chút ý cười: "Ông biết con sao?"

Lại chỉ vào bức ảnh chụp chính mình trên bức tường: "Bức ảnh này giống con quá."

Ông Năm không trả lời, quay đầu nhìn lại sau lưng mình.

Bé Bạch Chỉ nhà mình vừa rời đi, chưa đầy hai phút.

Lúc ông Năm quay đầu, Phó Huyền Tây cũng nhìn về phía đó, nhưng không thấy gì đặc biệt.

"Là con." Ông Năm quay đầu lại, vẫn cảm thấy khó tin, "Trước đây con đã đồng ý cho ông dùng bức ảnh này để quảng bá tiệm ảnh."

Phó Huyền Tây gật đầu: "Con cũng vừa nhớ ra."

Lại cười: "Cảm ơn ông đã giữ gìn bức ảnh của con như vậy, còn lau chùi sáng bóng sạch sẽ."

Giọng nói của ông Năm hơi do dự: "Không phải ông lau, là…"

Ông Năm cũng không rõ trước đây Bạch Chỉ có gặp gỡ người đàn ông trước mặt mình hay không, cho nên cũng hơi bối rối, không biết có nên nhắc đến Bạch Chỉ không.

Dường như Phó Huyền Tây cũng không tò mò người lau chùi bức ảnh là ai, lại quay đầu nhìn mấy bức ảnh khác.

Sau đó, ánh mắt lại chăm chú nhìn mấy vết khắc trên tường.

Dưới bức ảnh của anh, có mấy vết khắc ngắn ngủn, chiều cao không đồng nhất.

Vốn dĩ cũng không có gì đặc biệt, chỉ là tò mò: "Có phải đứa trẻ nào nghịch ngợm, vạch lên mặt tường của ông không?"

Không nơi nào có những vết khắc này, ngoại trừ một dọc vết khắc thẳng tắp dưới bức ảnh của anh.

"…" Ông Năm hắng giọng, "Đúng là trước đây nó là một đứa trẻ, nhưng bây giờ thì lớn rồi."

Phó Huyền Tây mỉm cười: "Hình như ông biết ai là người vạch lên bức tường này, nhưng cũng không hề ngăn cản."

"Bởi vì…" Thấy Phó Huyền Tây rất kính trọng người lớn, có vẻ không phải là người xấu, ông Năm quyết định thử một lần, "Con có biết Bạch Chỉ không?"

Nụ cười trên khóe môi của Phó Huyền Tây cứng đờ, anh quay đầu nhìn ông Năm: "Bạch Chỉ sao ông?"

"Con bé làm đấy." Ông Năm nhắc đến cô.

Phó Huyền Tây ngây người một lát, sau đó quay đầu nhìn mấy vết khắc.

Anh là một người cực kỳ thông minh, cực kỳ nhạy bén.

Gần như ngay lập tức, đầu ngón tay của anh chạm vào vết khắc cao nhất.

Chiều cao này thật sự quá quen thuộc.

Đây là… chiều cao của cô.

Còn ở dưới kia là gì?

Phó Huyền Tây cúi người nhìn kỹ hơn, phát hiện bên cạnh mỗi vết khắc đều có những con số rất nhỏ.

13, 14, 15, 16…

Mãi cho đến vết khắc cao nhất, không có con số nào.

Vào thời khắc đó, cảm giác như đáy lòng dâng trào một cảm xúc không thể diễn tả được.

–

Mười giờ tối, Bạch Chỉ vừa tắm xong, đang lau tóc, đột nhiên ông Năm gọi đến.

"Dạ?" Bạch Chỉ tỉnh ngủ ngay lập tức, "Tiệm ảnh sẽ cải tạo lại sao ông? Sao lại đột ngột như vậy? Không phải vừa mới bắt đầu Lễ Quốc khánh sao ạ?"

"À… Phải bố trí lại mặt tường bên ngoài sao, dạ, cũng không mất nhiều thời gian."

"Dạ muốn! Ông đợi con, con sẽ đến ngay, ông nhất định phải giữ bức ảnh đó cho con nhé, tối mai sẽ bày trí lại mặt tường phải không ông, lúc đó con sẽ đến giúp ông."

Bạch Chỉ cúp máy, xoa xoa tóc mấy cái, cũng không để ý tóc còn ướt, lại thay quần áo, chạy đến tủ đựng đồ tìm dụng cụ.

Một tay cầm tua vít, một tay cầm búa, hùng hùng hổ hổ ra cửa, giống hệt như chuẩn bị đánh nhau.

Bà ngoại sợ hãi: "Con đi đâu đấy? Đừng đánh nhau nhé!"

Bạch Chỉ quay đầu mỉm cười: "Bà ngoại thấy con giống đi đánh nhau lắm sao? Con sang chỗ ông Năm lấy đồ, lát nữa sẽ về ạ."

Xuân Đường cổ trấn vào mùa cao điểm du lịch, đêm muộn vẫn còn nhộn nhịp, Bạch Chỉ đi một đường đến đó, dọa du khách sợ hết hồn.

Vừa nhận ra dáng vẻ của mình hơi hung dữ, Bạch Chỉ đã thu tay lại, ôm dụng cụ trong ngực, đi đến tiệm ảnh Xuân Đường.

Vừa rồi nói chuyện điện thoại, ông Năm bảo cô đừng vội, nhà ông Năm nghỉ ngơi trước, nói cô ngày mai ghé lấy.

Cô không đợi được, bảo họ nghỉ ngơi trước, đừng quan tâm đến cô, lúc bước lên cầu Hải Đường, cô thấy tiệm ảnh Xuân Đường đã đóng cửa.

Vậy cũng tốt, thuận tiện cho cô hành động, không sợ bị trêu chọc.

Bạch Chỉ bước đến, tìm chính xác bức ảnh được lồng khung kính, nhưng bất chợt nhận ra mình với không tới.

Nhìn xung quanh, thấy một chiếc ghế đẩu chưa được mang vào nhà.

Tuyệt vời quá, cô lấy chiếc ghế qua, đứng lên đó, cầm tua vít vặn từng con ốc.

Có mấy con ốc đã rỉ sét theo năm tháng, không vặn được, đành phải

dùng búa gõ.

Bạch Chỉ giống hệt như ăn trộm, nửa đêm cầm búa và tua vít, đứng trước tường nhà người ta gõ gõ.

Sau một hồi lâu, rốt cuộc cũng tháo được khung kính bên ngoài.

Bạch Chỉ cẩn thận đặt khung kính xuống đất, sau đó lại đứng lên ghế lấy bức ảnh.

Mãi đến khi lấy được bức ảnh, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

"Mệt quá." Bạch Chỉ thấp giọng lẩm bẩm, bước xuống ghế, xoay người.

Sững sờ.

Cô cúi đầu nhìn bức ảnh mình đang ôm trong lồng ngực, sau đó ngẩng đầu nhìn người đã xuất hiện trước mặt cô từ lúc nào.

Còn hơi nghi ngờ, có phải khi mình quá nhớ một người, sẽ sinh ra ảo giác?

Giữa màn đêm tăm tối, dưới mái hiên bên bờ sông Tiểu Thanh, ánh đèn lồng bao phủ vạn vật, người đó đang tựa lên cột nhà.

Ngọn lửa đỏ tươi lập lòe trước đầu ngón tay anh, khói trắng lượn lờ, phảng phát mùi thuốc lá, tạo nên lớp màn che mờ góc mặt khôi ngô tuấn tú đó.

Cô không biết anh xuất hiện từ lúc nào, nhưng giờ phút này, anh đang nhìn cô, khẽ gật đầu một cái.

Trái tim Bạch Chỉ đập điên cuồng, cô nuốt nước bọt, cẩn thận thăm dò: "Anh…"

Dừng lại một lát, thanh âm càng nhỏ đi: "Là người thật sao?"

Hình như người đối diện hơi bất ngờ, sau đó cười một tiếng.

Da đầu của Bạch Chỉ tê dại.

Hình như là người thật.

Không phải ảo giác.

Vậy là…

Cô hít một hơi thật sâu, đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Vậy ban nãy mình lấy bức ảnh này giống hệt như ăn trộm, anh đã nhìn thấy hết rồi sao?

Vừa kịp hoàn hồn, Bạch Chỉ lập tức giấu bức ảnh sau lưng.

Giọng nói hoảng sợ: "Sao anh lại ở đây?"

"Anh cũng muốn hỏi." Rốt cuộc người kia cũng lên tiếng, giọng nói nhàn nhã, lại làm người ta sợ hãi, "Sao em lại ở đây?"

"Đây là nhà của ông Năm em, em muốn đến thì đến." Bạch Chỉ nói xong, thấy không tự tin lắm, còn hơi chột dạ, "Đừng nói anh đến đây tìm em nhé?"

"Tìm em à?"

"Phải không?"

Phó Huyền Tây gật đầu: "Em nói vậy thì là vậy."

Cuối cùng Bạch Chỉ cũng tìm lại một chút tự tin: "Như vậy không được, anh làm trái lời hứa."

Phó Huyền Tây không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn cô chăm chú, làm cô chột dạ hết sức.

Chưa từng nghĩ lần đầu tiên gặp lại sau mười tháng trời ròng rã lại là tình huống này.

Bạch Chỉ tưởng, hoặc là vĩnh viễn không gặp lại, hoặc là tình cờ gặp nhau trên đường.

Có lẽ mắt cô sẽ ngấn nước, cô sẽ khóc, hoặc là sẽ thoải mái, bình thản mỉm cười chào hỏi anh.

Nhưng dù có nghĩ thế nào, cũng không ngờ họ sẽ gặp nhau trong tình cảnh này, bị anh bắt gặp mình "trộm" đồ của anh.

Lúc này, cô chỉ cảm thấy xấu hổ, không còn cảm nhận được niềm hân hoan, sự vui vẻ, hoặc nỗi buồn do lâu ngày gặp lại nữa.

Cô chỉ muốn bỏ chạy.

Nghĩ vậy, cô bắt đầu âm thầm di chuyển: "Nói chung là, đều tại anh hết, cứ coi như đêm nay chúng ta không gặp nhau đi."

Bạch Chỉ hít một hơi, chạy đi: "Em đi trước."

Phó Huyền Tây thong thả dập điếu thuốc, chân dài duỗi ra, Bạch Chỉ chạy chưa được mấy hước, anh đã túm lấy lưng áo cô, kéo lại.

Bạch Chỉ vừa tắm xong, trên người tràn ngập mùi hương sữa tắm và dầu gội nhàn nhạt.

Hương đào.

Bị anh kéo lại, mùi hương tỏa ra, len lỏi vào mũi anh.

Mùi hương quen thuộc, đã nhung nhớ lâu ngày, cảm xúc này, nhiệt độ cơ thể làm trái tim người ta loạn nhịp này.

Phó Huyền Tây phải cực kỳ kiềm chế bản thân mới không vượt quá giới hạn, chỉ kéo người ta lại, đè vào mặt tường.

"Về với anh đi." Anh cúi đầu, ánh mắt dừng trên cánh môi cô, anh nuốt nước bọt, dời mắt đi nơi khác, sau đó lại nhìn vào mắt cô, "Ăn trộm."

Tim Bạch Chỉ đập thình thịch, cô né tránh ánh mắt của anh.

Nhưng mà, bị anh vây giữ vào tường, hơi thở ấm nóng của anh mơn man trên gò má.

Từng tấc trên người đang điên cuồng gào thét.

Cô không muốn thoát ra chút nào.

Bạch Chỉ siết chặt bức ảnh trong tay, trong lòng mềm nhũn, nhưng vẫn mạnh miệng: "Cái gì mà ăn trộm!"

"Em giả vờ cái gì?"

"Ai giả vờ! Em trộm cái gì của anh?"

Tiếng cười khe khẽ vang lên bên tai.

Phó Huyền Tây dời cánh tay đang chống vào tường, ngón trỏ vuốt ve cằm cô: "Anh cũng muốn hỏi, em trộm cái gì của anh?"

Cái vuốt ve quen thuộc này, mang theo một chút thiếu đứng đắn mà Bạch Chỉ không hề ghét bỏ, làm cô rùng mình: "Anh còn không ——"

Anh ghé đến gần, hơi thở ấm nóng phả bên tai cô: "Tại sao sau khi em rời đi, anh cũng không còn gì cả?"

Khoang mũi của Bạch Chỉ đột nhiên cảm thấy chua xót, cô nhất quyết không chịu nhìn anh: "Anh nói nhảm gì thế?"

"Nói nhảm?" Phó Huyền Tây giữ cằm cô, xoay mặt cô lại, buộc cô phải nhìn anh, "Tại sao lại trộm ảnh của anh?"

Bạch Chỉ không còn cách nào khác, chỉ có thể đối diện với ánh mắt của anh.

Anh cúi đầu, nhíu mày, đôi mắt quen thuộc này, bên trong cất giấu cả đại dương sâu thẳm, từng đợt sóng ngầm trào dâng, làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Lồng ngực của cô phập phồng, vô cùng căng thẳng, cô còn muốn đầu hàng.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ mạnh miệng phủ nhận: "Ai trộm ảnh của anh?"

"Thật sao?" Phó Huyền Tây cúi đầu, nhìn bức ảnh trong tay cô, "Em làm nó nhăn nhúm rồi đấy."

Nghe thấy lời này, Bạch Chỉ lập tức cúi đầu, nới lỏng ngón tay đang siết chặt bức ảnh của anh.

Phải đến giây tiếp theo mới nhớ ra, bức ảnh được bọc nhựa cứng, không dễ bị biến dạng.

Anh lừa cô!

"Anh!" Bạch Chỉ ngẩng đầu, tức giận nhìn anh.

Phó Huyền Tây cong môi: "Bức ảnh đẹp mắt hơn anh à?"

"Không đẹp mắt chút nào!" Bạch Chỉ đẩy bức ảnh vào ngực anh,

“Giống hệt như nhau, trả cho anh!”

Nói xong, cô ra sức đẩy anh, cầm tua vít và búa chạy đi.

Phó Huyền Tây ngước mắt, thấy Bạch Chỉ mặc váy trắng, chạy thật nhanh qua cầu Hải Đường.

Không quay đầu nhìn lại.

Cô chạy nhanh như vậy, tóc dài và váy phấp phới giữa màn đêm, giống như con bướm vỗ cánh tung bay.

Phó Huyền Tây mỉm cười, bước lên hai bước, cúi người nhặt bó hoa hồng trên mặt đất.

Sau đó, anh đi theo cô, xuyên qua dòng người, bước dọc con đường có đèn lồng chiếu sáng, dừng trước một căn nhà.

Là chiếc cổng anh đã dừng chân không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa một lần bước vào.

Đèn đường u ám, một chiếc bóng cao lớn ngả xuống mặt đất.

Chiếc bóng đang đứng thẳng tắp, lại cúi người ngồi xuống.

Tiếng bước chân vang lên, đèn đường xa xa kéo chiếc bóng kia ngả thật dài.

Bạch Chỉ mở cổng, một bó hoa hồng nằm trên mặt đất, đong đưa trong làn gió.

Cô ngồi xuống, đưa ngón tay chạm vào cánh hoa hồng.

Thật sự muốn hỏi.

Phó Huyền Tây, con đường anh đi, đã phải trải qua bao nhiêu núi cao sông dài?

Chương 49: Không cách nào kiềm chế

Cuối cùng, Bạch Chỉ cầm bó hoa hồng về phòng.

Bó hoa hồng được tặng vào ngày tốt nghiệp, cô mang về làm thành hoa khô, bó hoa này còn tươi, dưỡng được hai ngày.

Chạy cả quãng đường về nhà, đến bây giờ, nhịp tim mới ổn định lại, nhưng lồng ngực vẫn tràn ngập sự kích động, không cách nào hồi phục được.

Thật sự đã gặp anh đúng không?

Không phải là ảo giác đúng không?

Sau đó cô nhìn bó hoa hồng, vươn tay nhẹ nhàng mơn man.

Cảm xúc này quá chân thật, nếu đến gần còn có thể ngửi thấy hương thơm.

Vạn vật đều đang nói với cô, đó không phải là ảo giác.

Anh thật sự đã xuất hiện.

Bạch Chỉ ngả người xuống bàn, mở cửa sổ trước mặt, cho không khí bên ngoài lùa vào.

Mát lạnh, hình như còn giúp giảm nhiệt độ trên da mặt cô.

Là thật…

Cô không biết phải diễn ta cảm xúc của mình bây giờ như thế nào.

Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi gặp anh ngoài tiệm ảnh Xuân Đường,

màn đêm tăm tối, đèn lồng đỏ tỏa ra ánh sáng, ánh trăng phản chiếu trên dòng sông Tiểu Thanh, bầu không khí ảm đạm, khô khan.

Cô nhìn thấy gương mặt của anh, nửa sáng nửa tối, không nhìn rõ, nhưng cũng không dám nhìn kỹ.

Nhớ lại cảm giác bị anh đè vào tường, hình như anh đã gầy đi một chút.

Chỉ là, khi mùi hương nhàn nhạt trên người anh và mùi thuốc lá cùng nhau len lỏi vào mũi cô, cô thật sự muốn đầu hàng, muốn dang tay ôm lấy anh.

Làm sao lại có người, xa cách chín tháng, vừa gặp mặt đã làm người ta không cách nào chống đỡ nổi.

Sự quen thuộc khó tả và khao khát này, đúng là khiến người ta bất lực.

Bạch Chỉ vỗ vỗ gương mặt nóng bừng của mình, ép buộc bản thân không được nghĩ về chuyện đó nữa, lại lên giường nằm.

Nhưng mà, trở mình tới lui rất lâu cũng không ngủ được, lại xem điện thoại, tự hỏi anh có nhắn tin hay gọi cho mình không.

Cứ vậy, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, sáng hôm sau thức dậy, còn hơi nghi ngờ mình đang mơ.

Bạch Chỉ trở mình, thấy bó hoa trên bàn vẫn còn đó mới yên tâm.

Nghĩ lại, vẫn cảm thấy bản thân mình thật buồn cười.

Làm gì thế, thật sự nghĩ tro tàn sẽ cháy lại hay sao?

–

Bạch Chỉ luôn muốn ngày nghỉ phải thật nhàn nhã, cô thức dậy trễ hơn, nấu bữa sáng và ăn cùng bà ngoại, giống như không có việc gì phải lo nghĩ.

Thú vui hàng ngày của bà ngoại là thêu đệm giày, nếu thêu xong mà không dùng hết, bà ngoại sẽ bán đi.

Dù sao cũng là giết thời gian, người nhàn rỗi thường nghĩ ngợi linh tinh, Bạch Chỉ để bà ngoại thêu, chỉ nhắc bà chú ý cho mắt nghỉ ngơi.

Hôm nay Bạch Chỉ cũng giúp bà ngoại thêu, nhưng nhớ đến cuộc gặp gỡ đêm qua, lại không khỏi phân tâm.

Không cẩn thận, kim đâm vào đầu ngón tay, cơn đau đột ngột lan ra, cô chạy vào nhà rửa vết thương.

Không biết hôm đó cô đã nhìn điện thoại bao nhiêu lần, cũng không biết đã ngước mắt nhìn ra cổng bao nhiêu lần.

Cuối cùng, điện thoại không có động tĩnh, cổng nhà cũng không có động tĩnh.

Không biết là do hụt hẫng hay buồn bực, trong lòng Bạch Chỉ rất khó chịu.

Rốt cuộc anh muốn làm gì, tại sao lại đột ngột xuất hiện?

Xuất hiện, tặng hoa cho cô, cũng không nói sẽ làm gì, lại đột ngột biến mất.

Cô không có cơ hội nói ra những lời mà mình đã chuẩn bị, chẳng hạn như, "Em không thích anh, đừng dây dưa với em nữa".

Bạch Chỉ quá buồn bực, ăn cơm tối xong, cô nói với bà ngoại một tiếng, sau đó lại đi ra ngoài dạo phố.

Nhớ lại tối qua ông Năm đã nói qua điện thoại, tối nay sẽ bày trí lại mặt tường bên ngoài tiệm ảnh, Bạch Chỉ cũng đến đó phụ giúp.

Lúc đến nơi mới phát hiện, ngoại trừ bức ảnh cô đã tháo xuống, mấy bức ảnh khác vẫn được treo trên tường, hình như ông Năm cũng không có ý định bày trí lại mặt tường bên ngoài.

Bạch Chỉ tò mò, chạy đến hỏi.

Ông Năm vẫn đang chụp ảnh cho khách, thấy cô đến, ông cười hỏi cô ăn cơm chưa.

"Dạ rồi, ông Năm ăn chưa ạ?" Bạch Chỉ bước vào, giúp thu dọn đồ đạc, "Không phải ông nói tối nay sẽ bày trí lại mặt tường bên ngoài sao, con đã nói sẽ đến phụ giúp ông."

"À, chuyện đó." Ông Năm nâng kính, "Tạm thời chưa làm, ông hơi bận, lại đang bước vào tuần lễ vàng, ông không có thời gian, sợ ảnh hưởng đến trải nghiệm của du khách."

Bạch Chỉ: "…"

Tại sao lại không giống như lời ông nói trên điện thoại tối qua chứ?

Ở tiệm ảnh một lát, Bạch Chỉ buồn chán, lại ra ngoài đi dạo dọc bờ sông Tiểu Thanh.

Cứ đi tới, đi tới, đến trước cửa quán bar.

Thật ra, sau khi quay lại Nam Thành, có lẽ vì phải kiếm tiền, hoặc có lẽ vì đã trưởng thành, cô đã rất nhiều lần đến quán bar mà Phó Huyền Tây từng bước vào.

Quán bar đã thay đổi nhiều ca sĩ, nhưng họ đều hát tình ca.

Mỗi lần bước vào, cô sẽ gọi món cocktail đặc trưng của ngày đó, ngồi bên bờ sông mà Phó Huyền Tây đã ngồi, im lặng ngồi đó cả buổi tối.

Hôm nay lại tình cờ đi đến nơi này, khi Bạch Chỉ chuẩn bị bước vào, chợt phát hiện có một người ngồi ở bàn bên kia.

Mặc áo sơ mi trắng mềm mại thoải mái, một tay đỡ trán, không nhìn lên sân khấu trong quán, chỉ nhìn xa xăm.

Trong thoáng chốc, hình ảnh này trùng khớp với anh năm hai mươi tuổi.

Bạch Chỉ đứng đó, không tiếp tục bước vào.

Lát sau, điện thoại reo, cô lấy ra nhìn, là giáo sư ở viện nghiên cứu.

"Thầy Hà."

"A Chỉ, thế này, trước đây thầy từng nói có một vườn hoa tư nhân ở ngoại ô Nam Thành, bây giờ chủ vườn hoa mời chúng ta ghé thăm."

Bạch Chỉ hơi ngạc nhiên, trước đây cô từng nghe nói, chủ vườn hoa này không mở cho người ngoài tham quan: "Thật sao thầy, khi nào ạ?"

"Chín giờ sáng mai tập trung, đúng lúc đang là Lễ Quốc khánh, chủ vườn hoa cũng vừa quay lại Nam Thành, sau thời gian này, chúng ta không có cơ hội ghé thăm nữa, em có muốn đi không? Thầy thống kê số người tham gia."

Bạch Chỉ không do dự, đồng ý ngay: "Dạ đi! Cảm ơn thầy Hà."

Sau khi cúp máy, Bạch Chỉ quay đầu nhìn.

Không biết từ lúc nào, bên cạnh anh đã có mấy người phụ nữ vây

quanh bắt chuyện.

Họ mặc váy ngắn xinh đẹp, tóc xoăn rất vừa vặn, thân trên nghiêng về phía trước, không biết đang nói gì.

Nhưng từ góc độ của Bạch Chỉ nhìn sang, cổ áo sâu như vậy, nhất định sẽ lộ ra khe rãnh mê người.

Nhưng mà, anh chỉ mở điện thoại ra, đưa cho mấy người phụ nữ kia nhìn.

Không biết là nhìn thấy cái gì, nhưng họ đều rời đi, dù không cam tâm lắm.

Bạch Chỉ đứng đó quan sát một lát, thấy anh chuẩn bị đứng dậy, cô xoay người rời đi trước.

–

Phó Huyền Tây rời khỏi quán bar, chậm rãi đi ra khỏi Xuân Đường cổ trấn.

Trịnh Tinh Dã gọi hỏi: "Tôi con mẹ nó làm công cụ của anh phải không?"

"Nói gì thế?"

"Lúc anh không ra mặt, tôi con mẹ nó thay anh bảo vệ cô gái của anh, bây giờ anh hết bận, lại đến đó hưởng thụ thành quả, còn tôi chẳng có gì cả."

Phó Huyền Tây cong môi mỉm cười: "Cảm ơn."

"Cút, ngày mai tôi giết anh, tôi cướp lấy cô ấy."

"Ừm…" Phó Huyền Tây dài giọng, "Cậu không có cơ hội."

“Tại sao?”

“Cô ấy chỉ thuộc về tôi.”

“Mẹ nó… Đồ lòng dạ nham hiểm.”

Sau đó Trịnh Tinh Dã mắng cái gì đó, Phó Huyền Tây cũng không thèm nghe, anh cúp máy ngay.

Người anh em của anh, trông không đứng đắn, cũng không đáng tin, nhưng đến lúc gặp chuyện, so với Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên, anh ta đáng tin hơn nhiều.

Nửa năm qua, trong lúc anh không ra mặt được, là Trịnh Tinh Dã đã thay anh bôn ba qua bao nhiêu chiến trường không khói súng, uống hết chai rượu này đến chai rượu khác, vượt qua bao nhiêu đêm tối.

Chỉ có điều, cái miệng đó không chịu thiệt.

Phó Huyền Tây mím môi, ngẩng đầu nhìn ánh trăng.

Có lẽ cũng hiểu được, Trịnh Tinh Dã còn hơi lẫn lộn về cái gọi là động lòng.

Thích một người, chỉ vì cô ấy chính là cô ấy, không phải là vì cô ấy mang bóng dáng của người mình thích.

Nghĩ đến đây, Phó Huyền Tây không khỏi nhớ đến Bùi Tu Niên và người phụ nữ tên Keiko Sakurada mà anh đã gặp ở Nhật Bản.

Nửa năm qua anh vô cùng bận rộn, thật sự không có thời gian để ý đến chuyện này.

Phó Huyền Tây mở cửa xe, ngồi vào, khởi động xe, cuộc gọi được kết nối: “Quý Dung…”

–

Lúc này, Keiko Sakurada ở Nhật Bản xa xôi đang chu toàn việc nhà.

Bà ấy lần mò đến đáy hộp, bất chợt nhớ ra gì đó, lại lục lọi chiếc hộp, tìm thấy một chiếc ví cũ.

Ví nữ, màu đen.

Có một bức ảnh kẹp trong ngăn đựng thẻ.

Là một bức ảnh nho nhỏ, chưa được ép nhựa, bị ẩm một chút, mép ảnh hơi mục, nhưng cũng may gương mặt bé nhỏ ở giữa bức ảnh vẫn rõ ràng.

Trên bức ảnh, có một đứa bé tầm mấy tháng tuổi, cũng có thể phân biệt được, đó là một bé gái.

Keiko Sakurada đưa bàn tay phải, nhẹ nhàng chạm vào bức ảnh, ánh mắt lạc vào hồi ức.

Lát sau, cánh cửa sau lưng mở ra, một người đàn ông bước vào.

"Nhớ con bé à?" Người đàn ông ngồi sau lưng bà ấy, ôm bà ấy vào lòng, "Muốn quay về nhìn con bé một chút không?"

Nước mắt dâng tràn lên mắt của Keiko Sakurada, lại nhanh chóng tan biến, bà ấy lắc đầu: "Không cần, cứ coi như con bé không có mẹ đi, em cũng không xứng đáng có con bé."

"Không phải lỗi của em, là do tên súc sinh kia." Người đàn ông xoay người bà ấy lại, ôm vào lòng, nhẹ nhàng an ủi, "Đã qua rồi, đừng buồn nữa."

–

Bạch Chỉ dậy sớm làm bữa sáng, còn chuẩn bị nguyên liệu cho bữa trưa.

Trước khi rời đi, cô dặn dò bà ngoại chỉ cần nhóm lửa nấu canh là được.

Bạch Chỉ đến viện nghiên cứu mới biết, hôm nay chỉ có năm người tham gia.

Hôm qua mới nhận được thông tin này, nhiều đồng nghiệp đã đi du lịch, không kịp quay về, chỉ còn vài người có thời gian.

Họ ngồi trên xe của thầy Hà, là một chiếc SUV năm chỗ ngồi, một đàn anh trong viện nghiên cứu làm tài xế.

Thầy Hà dẫn đoàn, ngoài Bạch Chỉ, còn có hai nam một nữ, đều làm việc ở viện nghiên cứu trước cô, cô gọi họ là đàn anh, đàn chị.

Khu vườn nằm ở vùng ngoại ô xa xôi, đi từ thành phố đến đó mất một tiếng.

Trên đường đi buồn chán, mọi người bắt đầu trò chuyện.

Bạch Chỉ nghe chữ được chữ mất, thỉnh thoảng lại cười phụ họa.

Không biết tại sao, chủ đề lại chuyển hướng sang cô: "A Chỉ, em có người mình thích không?"

"Hả?" Bạch Chỉ ngây người một lát, "Tạm thời em không nghĩ đến chuyện yêu đương."

"Em xinh đẹp như vậy, hẳn là hồi đại học có rất nhiều nam sinh theo đuổi, em không thích chàng trai nào sao?"

"Em…"

Thầy Hà thấy Bạch Chỉ xấu hổ, vội ra tay giải vây: "Đủ rồi, đàn anh, đàn chị mà lại đi soi mói chuyện yêu đương của đàn em sao? Chuyện hôn nhân đại sự của chính mình thì giải quyết thế nào?"

Tiếng cười ha hả phát ra trong xe, đề tài nói chuyện nhanh chóng thay đổi.

Bạch Chỉ quay đầu nhìn ra bên ngoài, dòng xe dần dần thưa thớt, họ sắp ra khỏi thành phố.

Chiếc xe đột ngột giảm tốc độ, Bạch Chỉ ngẩng đầu nhìn, hóa ra trước mặt có đèn giao thông.

Cuối cùng chiếc xe dừng lại, bên phải đột nhiên có một chiếc xe chạy đến, dừng hơi cao hơn chiếc xe cô đang ngồi.

"Mẹ nó, đây không phải là mẫu mới nhất sao?" Đàn anh chỉ vào chiếc xe dừng bên cạnh.

Bạch Chỉ cũng nhìn sang, thấy kính bên ghế lái hạ xuống, một bàn tay thon dài kẹp điếu thuốc vươn ra ngoài, thong thả gác trên cửa xe.

Hình như điếu thuốc vừa được châm lửa, mới hút một hơi, còn dư một đoạn rất dài.

Đàn chị ngồi trước thở dài: "Bàn tay này đẹp quá."

Bạch Chỉ bất chợt nhớ đến bàn tay của Phó Huyền Tây, không hiểu sao lại cảm thấy thật quen thuộc.

Nhìn kỹ lại, thấy bàn tay kia kẹp điếu thuốc, ngón trỏ nhẹ nhàng nâng lên, gõ gõ điếu thuốc, tàn thuốc rơi xuống, sau đó, ngón tay lại nhịp nhịp trên thân xe.

Bạch Chỉ ngây người.

Động tác búng tàn thuốc và dáng vẻ chờ đợi đèn xanh này, không phải là Phó Huyền Tây sao?

Cô định nhìn kính chiếu hậu, xem có thể phát hiện được điều gì không, nhưng đột nhiên đèn chuyển sang xanh, bàn tay kia cũng thu vào, chiếc xe nhanh chóng rời đi khỏi tầm mắt của cô.

Cô thoáng nhìn thấy biển số xe, không phải là dãy số mà cô biết.

Chắc chỉ là trùng hợp thôi.

Bạch Chỉ không dám nghĩ.

–

Khu vườn tư nhân có tên "Quy Uyển", gần mười một giờ, họ mới đến nơi.

Quy Uyển chiếm một diện tích cực kỳ lớn, liếc mắt một lượt, không nhìn ra điểm cuối ở đâu.

Xe chưa vào đến, từ xa xa đã nhìn thấy một cánh cổng, có người gác cổng.

Chiếc xe đến gần, dừng lại, người gác cổng đi đến hỏi mấy câu, sau đó mở rào chắn cho họ vào.

Qua khỏi cổng sẽ có mấy con đường, sau khi đi theo bảng chỉ dẫn đến bãi đỗ xe, đã có người ở đó chờ sẵn.

Bạch Chỉ xuống xe, chuẩn bị đi tham quan theo sự hướng dẫn của nhân viên tại khu vườn.

Một người phụ nữ mặc đồng phục từ đâu đi đến gọi cô: "Thưa cô,

chủ khu vườn này muốn mời cô đi qua bên kia một chuyến."

Mấy đồng nghiệp đều tò mò nhìn sang.

Còn thầy Hà lại nở nụ cười, khoát tay: "Đi đi, A Chỉ."

Vốn dĩ Bạch Chỉ còn cảm thấy hơi lo lắng, nhưng nghe thầy Hà nói, cô cũng trấn tĩnh lại một chút, gật đầu: "Phiền cô dẫn đường."

Họ đứng ở chân núi, Bạch Chỉ im lặng, vừa đi vừa nhìn ngắm, thấy rất nhiều loài thực vật hiếm, đều được chăm sóc rất cẩn thận.

Dù sao cô cũng đi một mình, tuy thầy Hà đã lên tiếng, nhưng vì lý do an toàn, Bạch Chỉ vẫn âm thầm ghi nhớ con đường mình đi qua.

Đi bộ không lâu, đã nhìn thấy một tòa nhà mô phỏng kiến trúc Trung Hoa cổ, mặt đường thay đổi, từ mặt đường xi măng sang đường mòn rải sỏi.

Bầu không khí tĩnh lặng hơn, còn có thể ngửi thấy hương hoa.

Bạch Chỉ theo người phụ nữ, đi qua hành lang dài đằng đẵng, dừng trước một cánh cửa gỗ.

Người phụ nữ ra hiệu cho cô tự đi vào: "Cô Bạch, ông chủ của chúng tôi đang đợi cô ở bên trong."

Cô ấy nói xong cũng rời đi trước, để lại Bạch Chỉ đứng một mình trước cửa.

Bạch Chỉ khẽ nhíu mày, không biết bên trong sẽ như thế nào, hơi do dự.

Đầu năm nay, Bùi Tu Niên bám riết lấy cô, cô bị ảnh hưởng, bây giờ lại sợ nếu mở cửa, gương mặt của Bùi Tu Niên sẽ xuất hiện.

Cô đứng ngoài cửa, âm thầm lắng nghe, bên trong không có động tĩnh, thậm chí cô còn nghi hoặc, không biết bên trong có người không.

Bạch Chỉ chỉ muốn rời đi, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cô lại vươn tay ra, nhẹ nhàng gõ cửa: "Xin chào, xin hỏi có ai không?"

Không có tiếng trả lời.

Là không nghe thấy, hoặc nghe thấy mà không trả lời, hay là không có ai cả?

Bạch Chỉ quyết định gõ cửa thêm một lần nữa.

"Xin chào, xin hỏi ngài muốn gặp tôi sao?"

Vẫn không có tiếng trả lời.

Hôm nay trời âm u, ánh đèn cũng mờ mịt.

Trên sân bên ngoài hành lang,có một cây bạch quả to thật to, cản bớt ánh sáng, càng làm khung cảnh xung quanh u ám hơn, thâm trầm hơn, tĩnh lặng hơn.

Đầu tháng mười trên núi, không khí mang theo hơi lạnh.

Bạch Chỉ mặc áo hoodie màu vàng nghệ và quần jean xanh, bị khung cảnh xung quanh dọa sợ, không khỏi rùng mình.

Đột nhiên lại nhớ đến bộ phim kinh dị tối qua vừa xem vì không ngủ được, càng thấy sợ hơn, cô xoa xoa cánh tay, bỏ chạy.

Chân vừa nhúc nhích, cánh cửa trước mặt đột nhiên mở ra, có người dùng sức kéo cô vào.

"Á ——" Bạch Chỉ sợ hãi hét to, giây tiếp theo, một hơi ấm quen

thuộc chặn tiếng thét chói tai của cô lại.

Lưng bị đè lên cánh cửa gỗ, vừa đau vừa tê dại.

Bạch Chỉ sợ hãi mở mắt, một gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt cô.

Anh vẫn mặc áo trắng quần đen, nghiêng người về phía trước thế này, mấy sợi tóc rơi trước trán, che đi nửa hàng chân mày kiếm mi, nhưng lại không che được cơn sóng ngầm trong đáy mắt anh.

Ánh sáng bên trong còn u ám hơn bên ngoài, anh cũng không bật đèn.

Tựa như mãnh thú ẩn nấp trong đêm đen, cả người anh toát ra sự kiểm soát, là cảm giác áp bức, không cho người ta chống cự lại.

Một tay của anh che trên môi cô, chặn miệng cô lại, cô chỉ có thể khe khẽ kêu mấy tiếng.

Bạch Chỉ chật vật, nhưng không chống cự được, chỉ có thể vặn vẹo một lát.

Nhưng giây tiếp theo, đầu gối của anh tách hai chân cô ra, làm cô không cách nào giãy dụa được nữa.

"Bạch Chỉ." Anh cúi đầu, ghé đến gần, hơi thở ấm nóng mơn man vành tai cô, ngứa ngáy hết sức, thanh âm trầm khàn, tựa như đang cố ý kiềm chế điều gì đó, "Anh đợi em rất lâu rồi."

Không hiểu tại sao vừa nghe thấy giọng nói của anh, bao nhiêu sợ hãi trong lòng Bạch Chỉ tan biến gần hết.

Chỉ là bị anh che miệng thế này, không nói chuyện được, làm cô cảm thấy hơi khó chịu.

Bạch Chỉ phát ra mấy tiếng "hức hức" chống đối, nhìn anh chằm chằm, ra hiệu cho anh buông tay.

Chớp mắt một cái, bàn tay che miệng cũng buông ra.

Bạch Chỉ hít thở, sau khi hoàn hồn, cô mới sợ hãi chất vấn: "Anh làm gì vậy, dọa em sợ muốn chết."

Giọng nói của cô vốn dĩ mềm mại, dù đang chất vấn người ta cũng không thấy lên giọng, chỉ hơi hờn dỗi một chút.

Phó Huyền Tây cúi đầu, dịu giọng: "Còn chạy sao?"

"Em tưởng anh là biến thái, lại còn không lên tiếng." Bạch Chỉ trách móc xong, cảm thấy tình cảnh này không đúng lắm.

Tại sao lại có cảm giác, hai người họ liếc mắt đưa tình, hệt như trước khi chia tay?

Cô cảm thấy thế này không được, mình phải hung dữ hơn một chút, thoáng chốc lại trở mặt: "Buông em ra!"

Phó Huyền Tây đứng gần quan sát.

Gương mặt này, nhìn không ra tức giận, nhưng hết lần này tới lần khác lại quyết tâm giả vờ bày ra bộ dạng cực kỳ tức giận.

Là gương mặt anh nhung nhớ đã lâu, mà chỉ xuất hiện trong những giấc mơ.

Vẫn khiến người ta động lòng.

Đột nhiên lại cảm thấy thật yên bình.

Thậm chí còn muốn trêu chọc một chút.

“À.” Anh phối hợp, trả lời một tiếng, “Buông tay ra, hay là…”

Ánh cúi đầu, rũ mắt, “Buông chân?”

Bạch Chỉ nhìn gương mặt bình thản của anh, đã biết mình không dọa được anh.

Vừa tức giận vừa bất lực, cô lên giọng: “Tất nhiên là buông hết rồi!”

“Không buông thì sao?”

“Anh!”

“Nhìn vào mắt anh!” Anh đưa tay nâng cằm cô, buộc cô nhìn anh, “Em có thích anh không?”

Đôi mắt của anh quen thuộc như vậy, gần gũi như vậy.

Đã có vô số đêm muộn, Bạch Chỉ từng lạc lối trong đôi mắt sâu như đại dương này, không thể tự kiềm chế.

Cô kìm nén cảm xúc trong đáy lòng, tàn nhẫn, lạnh lùng, nói: “Không thích.”

“Không thích ai?”

“Anh.”

“Ai không thích?”

“Em.”

“Bây giờ nói lại cho anh nghe.”

Bạch Chỉ chưa từng nghĩ anh sẽ ép buộc cô thế này.

Làm sao cô nói ra được đây?

Thích anh, trải qua năm dài tháng rộng, đã dần dần trở thành một loại bản năng,

Một loại bản năng mà cô không cách nào chống lại được.

"Không nói được à? Hay là…" Anh dừng lại, "Không muốn nói ?"

"Em, không…" Bạch Chỉ hít một hơi thật sâu, "thích anh."

"Không được tách ra, nói liên tiếp một câu."

"…" Bạch Chỉ không nói được, lâu thật lâu mới góp nhặt đủ dũng khí, "Em không ——"

"Im miệng."

"Không phải anh ——"

"Anh nói, im miệng."

Bạch Chỉ: "…"

Lâu thật lâu, không có động tĩnh gì.

Bạch Chỉ cảm thấy mình thật sự làm anh tổn thương, trong lòng cũng hơi khó chịu.

Nhưng có lẽ cũng nên tranh thủ cho kịp thời cơ.

Cô ngẩng đầu, định thừa thắng xông lên, một nhát cắt đôi.

Đột nhiên, bàn tay đang vây giữ lấy cô cũng thu lại.

Phó Huyền Tây quay đầu, bước đến chiếc sofa bên cạnh, nói hai

tiếng: “Đến đây.”

Bạch Chỉ nhìn bóng lưng của anh, không cử động.

“Đến đây.” Phó Huyền Tây ngồi xuống sofa, “Chúng ta tính sổ đi.”

_____

Tác giả có lời muốn nói:

Phó tổng: Được lắm, lưỡng tình tương duyệt, cô lại viết thành tui ép buộc yêu.

Nghi Nghi:…

Chương 50: Đến nơi đến chốn

Do dự một hồi, Bạch Chỉ vẫn bước về phía sofa.

Cô không ngồi xuống, mà đứng cạnh anh, còn hơi hoang mang: "Tính sổ gì chứ?"

Phó Huyền Tây hất cằm, ra hiệu cho cô ngồi xuống: "Ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng đi."

Đó là hai chiếc ghế sofa nhỏ, đặt đối diện nhau, chính giữa có một bàn trà nhỏ bằng gỗ, trên mặt bàn có một bộ ấm chén uống trà.

Ban đầu cũng không nghĩ nhiều, chỉ sợ phải ngồi cạnh anh, bây giờ lại mặt đối mặt như vậy, mới phát hiện khung cảnh này thật giống như đang đàm phán.

Cảm giác này thật kỳ lạ, đến mức cô phải mấp máy môi, mở miệng nói: "Anh có điều kiện gì?"

Phó Huyền Tây đang rót trà, nghe thấy lời này, lại ngẩng đầu nhìn cô: "Điều kiện à? Em có thể đáp ứng được điều kiện gì?"

"…" Bạch Chỉ nghĩ ngợi một lát, "Anh nói trước đi."

Phó Huyền Tây đẩy tách trà đến trước mặt cô, ra hiệu cho cô uống: "Có sợ anh hạ độc em không?"

Bạch Chỉ dùng hành động thay thế câu trả lời.

Cô cầm tách trà uống một ngụm, màu trà trong trẻo, mùi vị êm dịu.

"Anh nói đi." Cô đặt tách trà xuống, liều mạng quyết tâm, "Chỉ cần em có thể làm được, em nhất định sẽ ——"

“Trở về bên anh.” Không đợi cô nói xong, Phó Huyền Tây đã cắt ngang, “Nếu không thì, chúng ta tính toán tiền bạc.”

Bạch Chỉ nghĩ tới nghĩ lui, lúc cô rời đi, hình như cũng không mang theo thứ gì.

Sao lại đến mức phải tính toán tiền bạc?

Hay là lễ tốt nghiệp ngày đó, anh tặng chiếc nhẫn kim ngọc thủy cho cô, bây giờ hối hận rồi, muốn đòi lại.

“Vậy anh tính toán trước đi.” Bạch Chỉ cảm thấy miệng khô khốc, lại cầm tách trà uống một ngụm, “Để em xem thế nào.”

Phó Huyền Tây cười lạnh, lấy từ đâu ra một quyển sổ, ném sang.

Bạch Chỉ: “…”

Sao lại có sổ sách thật thế này?

Cô không nghĩ nhiều, cầm lên nhìn qua, lập tức im lặng.

Trên đó có ghi, anh đã dành bao nhiêu thời gian cho cô.

Thời gian của anh tính bằng giây, xem xét giá hữu nghị cho cô, còn giảm giá, một giây là năm mươi hai ngàn.

Cái này, không phải là tống tiền sao?

Nhưng sau đó nghĩ lại, thân phận như anh, mỗi giây trôi qua đều tạo ra giá trị cực kỳ lớn.

Lòng bàn tay của Bạch Chỉ toát mồ hôi, bắt đầu nghiêm túc đếm xem có bao nhiêu số không.

Đếm xong bị hoa mắt, suýt nữa ngất xỉu.

Cô còn cố nói lý với anh: "Đâu thể tính như vậy được, dù sao chúng ta ở bên nhau, em cũng tốn thời gian mà."

"À, vậy sao, một giây của em giá bao nhiêu, anh tính toán xong sẽ khấu trừ cho em."

Bạch Chỉ: "…"

Nếu tính toán dựa trên số lương mấy ngàn tệ một tháng của cô, có lẽ cả đời này cũng không trả hết.

"Thế này đi." Bạch Chỉ nghĩ ngợi một hồi, hẳn là anh cũng không muốn lấy tiền của cô, chỉ muốn cô trở về bên anh, chắc cũng có thể ngả lá bài tình cảm, "Lúc chúng ta ở bên nhau, anh có thấy vui không?"

Phó Huyền Tây nhướng mày, dài giọng nói: "…Tạm được."

"…" Bạch Chỉ không cam tâm, "Tạm được thôi sao?"

"Vui."

"Vậy thì, ngàn vàng không mua được hạnh phúc, có phải là ——"

"Em nói đúng." Phó Huyền Tây cắt lời cô, "Ngàn vàng không mua được, cho nên mang vạn vàng ra mua, chúng ta khấu trừ khoản này, em cứ lật tiếp đi."

Bạch Chỉ: "?"

Như thế này thì biết phải làm sao đây?

Cô cúi đầu, lật sang trang¸ thật sự thấy thêm một trang ghi chép.

Lần này, giá của mỗi giây là năm trăm hai mươi.

Cô nhìn xuống, thấy tổng giá trị, vẫn muốn nhéo nhéo ấn đường.

Vào giờ phút này, cô mới hiểu ra, gian thương là cái gì.

"Hình như anh còn chưa tính những thứ khác?" Bạch Chỉ liếm khóe môi, khẽ nhíu mày, "Khi chúng ta bên nhau, chẳng lẽ không có lúc nào anh cảm thấy đặc biệt vui vẻ sao?"

Phó Huyền Tây nhìn cô một hồi lâu, gật đầu: "Cũng có."

Bạch Chỉ thở phào nhẹ nhõm: "Nếu nói như vậy ——"

"Em lật tiếp đi, gấp trang này lại."

Bạch Chỉ: "…"

Cô lật trang tiếp theo, vì muốn lát nữa nắm chắc phần thắng, cô còn lật thêm hai trang, nhìn xem đằng sau còn có gì nữa.

Cũng may đã đến trang cuối.

Bạch Chỉ nghiêm túc nhìn lại, lần này, mỗi giây trị giá năm tệ hai.

Rẻ hơn nhiều.

Cô còn cảm thấy mình có thể gồng gánh nổi.

Nhưng nhìn thấy tổng giá trị, chỉ muốn ném quyển sổ đi.

Tại sao lại là một triệu!

Cô cảm thấy có gì đó không đúng, cẩn thận so sánh đơn giá của ba trang này, phát hiện càng về sau thì đơn giá càng cao.

“Anh ăn gian, về sau lại tăng giá!”

Phó Huyền Tây uống trà, nhàn nhạt nói: “Dù sao đơn giá không giống nhau, chất lượng sẽ khác biệt, thời gian cũng không hề tương đồng.”

Bạch Chỉ: “…”

Đúng là không phục mà.

Cô ném quyển sổ đi, không chơi với anh nữa: “Em không bồi thường được, anh muốn làm gì thì làm.”

“Thật sao? Trở về bên anh, em không cần phải bồi thường nữa.” Phó Huyền Tây đặt tách trà xuống, cầm ấm trà rót thêm cho cô, “Suy nghĩ một chút đi.”

“Không cần.” Bạch Chỉ nói, “Anh ưu tú như vậy, không cần phải nhớ mãi không quên một cô gái bình thường như em.”

“Anh tương đối chung thủy, thích ai là thích mãi, rất khó quên.” Anh dừng lại, nhìn về phía cô, “Không như ai đó, đánh trống bỏ dùi.”

Bạch Chỉ: “…”

Đâu phải cô muốn đánh trống bỏ dùi.

Nếu thân thế của cô, năng lực của cô mà tương xứng với anh, cô sẽ không bao giờ buông tay.

“Chọn đi, trở về bên anh, hay là bồi thường một triệu tệ cho anh.” Phó Huyền Tây nhịp nhịp ngón tay trên bàn trà, “Có lẽ anh phải nhắc nhở em, thời gian hiện tại của anh cũng tính tiền.”

Bạch Chỉ: “?”

“Giá hữu nghị, yên tâm đi, nhưng em đừng đợi quá lâu, tốt nhất là nên lựa chọn nhanh lên.”

“Không chọn!”

Bạch Chỉ đứng dậy định rời đi, cổ tay đã bị giữ lại.

Anh dùng sức kéo cô ngã về sau, lao vào lồng ngực ấm áp của anh.

“Chọn xong mới được đi.”

Phó Huyền Tây đỡ cô đứng dậy, bảo cô ngồi lên ghế sofa bên cạnh.

Bạch Chỉ cảm thấy anh điên rồi.

“Anh có thể làm bạn trai cũ tốt một chút được không?”

“Không được.”

“…” Bạch Chỉ hít một hơi thật sâu, “Vậy thì ít nhất làm bạn trai cũ bình thường một chút được không?”

“Anh không làm bạn trai cũ.”

Bạch Chỉ không muốn dây dưa chuyện này với anh nữa, giả vờ xem thời gian: “Thầy của em thấy em đi lâu như vậy sẽ lo lắng, hôm khác em chọn sau.”

“Yên tâm đi, anh xin phép thầy cho em đến đây rồi.”

Bạch Chỉ: “?”

Cô nghĩ tới nghĩ lui, hình như cũng hiểu ra gì đó: “Anh quen thầy Hà sao?”

Phó Huyền Tây không phủ nhận: “Ừ.”

Cho nên, tất cả chuyện này đều là một tay anh lên kế hoạch.

Bạch Chỉ phản ứng, nhưng trước mắt cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Kinh ngạc, nhưng cũng không hoảng sợ.

Tức giận, nhưng hình như cũng không tức giận lắm.

Chỉ cảm thấy rất giống lời Trịnh Miểu Miểu từng nói.

Khi đó, cô không để trong lòng, cảm thấy anh là người trăm công ngàn việc, không có thời gian giở thủ đoạn thế này.

Bây giờ xem ra, đúng là cô quá ngây thơ.

"Em chọn một triệu." Bạch Chỉ liều mạng, "Khi nào kiếm đủ, em sẽ đưa cho anh."

Không biết Phó Huyền Tây lấy máy POS từ đâu ra, bảo cô quẹt thẻ: "Xin lỗi, chút tiền lẻ này, anh không cho em thiếu được."

Chút tiền lẻ này.

Bạch Chỉ nắm chặt bàn tay: "Nếu là tiền lẻ, anh cần gì phải ——"

"Thương nhân sẽ không chịu thiệt một đồng nào."

Bạch Chỉ: "…"

"Anh không cảm thấy mình rất vô lý sao?" Bạch Chỉ bất lực xoa trán, "Làm khó bạn gái cũ, thật thô lỗ."

Phó Huyền Tây nhíu mày, tựa như đang suy nghĩ nghiêm túc: "Đối xử với bạn gái cũ quá quân tử, bạn gái sau này sẽ ghen."

Bạn gái, sau này.

Trái tim của Bạch Chỉ đột nhiên thắt lại.

Cũng có một thời khắc nào đó, cô đã nghĩ, hỏi nhiều như vậy làm gì, chỉ cần đồng ý với anh là được, dù sao người thua thiệt cũng không phải là cô, người bị ngăn cản cũng không phải là cô.

Nhưng giây phút này, cô không chấp nhận được.

Anh nên tiến đến một tương lai rực rỡ hơn, một cuộc sống tốt đẹp hơn, chứ đừng vướng víu vì cô, gian nan tiến bước.

Lúc Bùi Tu Niên biến thái kia xuất hiện trở lại, cô cũng không muốn làm phiền anh.

Bạch Chỉ hít sâu một hơi: "Phải làm sao anh mới buông tha cho em?"

"Rất đơn giản, anh cũng nói rồi, trở về bên anh, hoặc bồi thường một triệu cho anh."

"Ngoài hai sự lựa chọn này, còn có sự lựa chọn khác không?"

"Không."

Bạch Chỉ tức giận đến suy sụp, cầm lấy chiếc túi trong tay đánh anh: "Anh bắt nạt em! Tại sao anh cứ bắt nạt em mãi thế! Em ghét anh!"

Vừa đánh vừa khóc, bị Phó Huyền Tây ôm vào lòng.

Đến gần vòng tay quen thuộc, cảm nhận nhiệt độ và mùi hương trên cơ thể anh, Bạch Chỉ còn khóc to hơn, nắm chặt áo anh, giống như muốn khóc cho hết bao nhiêu tủi hờn mà cô đã chịu trong suốt chín tháng qua.

Phó Huyền Tây nhẹ nhàng cọ cọ cằm mình trên đỉnh đầu cô thật lâu, bất lực nói: "Ở bên anh, em cảm thấy tủi thân lắm sao?"

"Em không muốn!" Bạch Chỉ vừa khóc vừa nói.

"Anh là thế thân à?"

"Anh là thế thân! Anh ta tốt hơn anh gấp ngàn lần vạn lần!"

Phó Huyền Tây ôm chặt người đang giãy dụa trong lòng, cười hỏi: "Ai?"

"Dù sao cũng không phải là anh!"

Phó Huyền Tây cúi đầu, cô đang vùi mặt vào ngực anh, bị anh nâng lên, nhìn hai mắt đỏ hoe của cô, anh hỏi: "Là ai?"

Bạch Chỉ quay đầu, không nhìn anh, thút tha thút thít nói: "Một người rất tốt."

"Chuyện gì xảy ra với bức ảnh của anh?"

Nói đến chuyện này, Phó Huyền Tây còn hơi hoang mang.

Ông chủ tiệm ảnh không nói rõ, chính anh cũng không nghĩ đến, càng không nhớ ngày đó đã gặp một cô bé.

"Chỉ đơn giản là cảm thấy anh đẹp mắt sao?" Phó Huyền Tây nhướng mày, "Cho nên em mới giữ gìn như vậy?"

"Không phải." Bạch Chỉ hít mũi, "Vì anh giống người đó, cho nên em mới làm vậy."

"Bạch Chỉ." Phó Huyền Tây đẩy cô ngồi xuống, không cho cô né tránh, "Đừng nói lung tung."

“Em không nói lung tung, anh tin hay không thì tùy anh.”

“Em có nghĩ anh nên tin không?”

“Không tin cũng được.”

“…”

Phó Huyền Tây không biết nói thế nào.

Sự kiên nhẫn của anh cũng có giới hạn, hết thảy đều dành cho Bạch Chỉ.

Cô từng rất ngoan ngoãn, hiện tại lại hung hăng gây sự.

Anh tức giận đến mức thái dương đau nhức, chỉ hỏi: “Bây giờ người đó ở đâu?”

“Không phải chuyện của anh, anh ấy vĩnh viễn sống trong lòng em.”

“Vậy là anh ta đã chết rồi sao?”

Bạch Chỉ tức giận đánh anh một cái: “Anh không được nói bậy!”

“…”

Cô nói thật như vậy, suýt nữa anh đã tin.

Đã lâu rồi không bên nhau thế này, khi hai người ngồi nói chuyện với nhau, trái tim đóng băng lâu ngày của Phó Huyền Tây hình như đã hóa thành một nắm cát mềm mại.

Anh rất muốn làm rõ một số chuyện, chẳng hạn như bức ảnh kia, lý do tại sao năm nào cô cũng khắc một đường, hay là nguyên nhân thật sự tại sao cô lại rời bỏ anh.

Còn cả chiếc điện thoại mà cô đã đánh rơi xuống biển sâu, rốt cuộc bên trong cất giấu cái gì, lại khiến cô khóc thảm thiết như vậy.

Nhưng rõ ràng Bạch Chỉ cực kỳ không hợp tác, bất kể anh hỏi thế nào, cô cũng không chịu trả lời.

Mất đến nửa buổi chiều, Phó Huyền Tây bỏ cuộc, gọi người mang thức ăn đến.

Bạch Chỉ cũng không ăn, chỉ nói đồng nghiệp thấy cô biến mất quá lâu sẽ nghĩ lung tung, cô muốn quay lại.

Phó Huyền Tây bị cô chọc giận đến đau đầu, khoát tay thả cô đi.

–

Sau khi Bạch Chỉ rời đi, Phó Huyền Tây nhận được cuộc gọi của Quý Dung.

"Phó tổng, tìm ra rồi." Giọng điệu của Quý Dung hơi do dự, "Nhưng có lẽ kết quả cũng không tốt lắm."

Phó Huyền Tây bước đến cửa sổ, mở ra, gió lạnh ùa vào, xoa dịu cơn đau đầu của anh.

"Nói đi."

Quý Dung do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định nói thẳng: "Keiko Sakurada đúng là mẹ của cô Bạch, nhưng bà ấy bị cưỡng bức…"

Đầu ngón tay của Phó Huyền Tây đang xoa trán thì dừng lại, anh ngước mắt, nghi ngờ mình nghe nhầm: "Cưỡng bức sao?"

Quý Dung: "Phải, mà người đó…"

Sau khi cúp máy, Phó Huyền Tây ngồi đó trầm mặc lâu thật lâu.

Sau đó anh đứng dậy, cầm chìa khóa xe ra ngoài.

–

Bạch Chỉ đi tìm đồng nghiệp, họ vừa ăn trưa xong, đàn anh còn đang ca ngợi: "Chủ khu vườn này tốt bụng quá, không chỉ cho chúng ta ghé thăm, mà còn cung cấp cơm trưa và nơi nghỉ ngơi."

"Phải đấy! Bữa cơm trưa này không khác nào cơm trưa ở khách sạn năm sao! Tôi cũng rất thích phòng nghỉ trưa, đúng là đến đây hưởng phúc mà!"

Thầy Hà mỉm cười cắt ngang: "Được rồi, đừng say mê như vậy, buổi chiều lại đi tham quan một vòng, sau đó về sớm một chút."

Ông ấy quay đầu, nhìn thấy Bạch Chỉ đi đến, ông ấy vẫy tay: "A Chỉ, đến đây, em đến thật đúng lúc, chúng ta cùng đi đi."

Nghĩ đến vừa rồi Phó Huyền Tây thừa nhận quen biết với thầy Hà, toàn bộ chuyện này đều là thầy Hà hợp tác với anh lên kế hoạch, Bạch Chỉ cảm thấy hơi buồn bực.

Nhưng nửa năm qua, thầy Hà đối xử rất tốt với cô, cô cảm thấy mình không nên cư xử thế này.

Bạch Chỉ tươi cười đi qua, giả vờ như không có chuyện gì, cùng trò chuyện với mọi người, có người hỏi cô đi đâu làm gì, thầy Hà lại chuyển chủ đề.

Mãi đến bốn giờ rưỡi chiều, họ mới quay về.

Đàn chị hơi tò mò: "Chúng ta có cần chào tạm biệt chủ của khu vườn này không? Hôm nay không gặp anh ấy, rời đi thế này có phải là không hay lắm không?"

Thầy Hà khoát tay, nói không cần: "Cậu ấy vừa nhắn tin cho thầy, bảo có việc, đã đi trước."

"Bận rộn thật đấy, đang là Lễ Quốc khánh mà cũng không được nghỉ."

"Đây chính là thế giới của người giàu."

Bạch Chỉ hơi hoang mang, không phải vừa rồi anh đã ở đây sao, bây giờ lại rời đi nữa rồi?

Cô lấy điện thoại ra, thấy một tin nhắn mới: [Anh có việc, phải bay sang Nhật, khi nào quay về sẽ liên lạc với em.]

Bạch Chỉ: "…"

Ai hứa hẹn gì với anh chứ?

Nhưng trong lòng lại không thể không cảm thấy vui vẻ.

–

Nghỉ Lễ Quốc khánh, Bạch Chỉ không chạy lung tung, lại mang bó hoa hồng kia làm thành hoa khô, xếp cùng chỗ với bó hoa trước đó.

Chiếc nhẫn kim ngọc thủy được nhận vào ngày tốt nghiệp cũng được cất cùng với chiếc kẹp tóc được nhận vào ngày sinh nhật.

Bạch Chỉ rảnh rỗi, lại mang chiếc kẹp tóc ra nhìn ngắm.

Cũng quên hỏi anh, đây có phải là quà của anh không.

Tuy trong lòng đã có câu trả lời, nhưng vẫn hơi tò mò, tại sao anh lại tặng cô một chiếc kẹp tóc?

Sau lễ, Bạch Chỉ không nghe được tin tức gì về Phó Huyền Tây.

Anh giống như lông vũ bay trong gió, nhẹ nhàng lướt qua mặt hồ, khuấy động từng gợn sóng, sau đó lại bay đi xa, không để lại dấu vết nào.

Bạch Chỉ ép buộc bản thân không được nghĩ đến anh nữa, nghiêm túc tập trung vào công việc.

–

Sau khi Phó Huyền Tây đến Nhật Bản, anh đích thân hẹn gặp Keiko Sakurada.

Anh xuất hiện đột ngột, bị Keiko Sakurada từ chối mấy lần, cuối cùng anh nhắc đến Bạch Chỉ, bà ấy mới miễn cưỡng gặp mặt.

Chồng bà ấy rất yêu bà ấy, sợ bà ấy gặp nguy hiểm, nhất quyết đi cùng bà ấy.

Phó Huyền Tây không ngăn cản, hẹn gặp họ trong một căn phòng riêng rất trang nhã.

Keiko Sakurada năm nay bốn mươi mốt tuổi, nhưng nhìn bề ngoài chỉ khoảng đầu ba mươi, rất trẻ trung xinh đẹp.

Chồng bà ấy đối xử với bà ấy rất tốt, phụ nữ được bao bọc bởi tình yêu thương, gương mặt cũng hiện ra nét hạnh phúc.

Theo thông tin mà Quý Dung điều tra được, tên cũ của Keiko Sakurada là Thư Nhung, là trẻ mồ côi, đến từ Nam Thành, sau đó theo người nhà dọn đến Lâm Nghi, học trường Trung học số 1 Lâm Nghi, cùng trường với Bùi Tu Niên.

Khi đó, Keiko Sakurada mười bảy tuổi, đang học lớp mười một, mà Bùi Tu Niên mới mười bốn tuổi đã vào lớp mười.

Hai người họ cùng tham gia hội học sinh, vậy nên cũng tiếp xúc với nhau rất nhiều, nhưng lúc đó Bùi Tu Niên mới biết yêu, hẳn là đã yêu thầm bà ấy.

Sau đó, Keiko Sakurada tốt nghiệp cấp ba, biến mất vào kỳ nghỉ hè, Bùi Tu Niên hoàn toàn mất liên lạc với bà.

Bùi Tu Niên si tình nhiều năm trời, mọi người trong giới đều biết anh ta có bạch nguyệt quang, nhưng không ai thật sự hiểu rõ, bạch nguyệt quang này là người như thế nào.

Keiko Sakurada biến mất là vì đã xảy ra chuyện lớn.

Trong tiệc tốt nghiệp, bà ấy uống nhiều rượu, đi nhầm vào phòng của Thịnh Hồi Ngôn, thái tử gia nhà họ Thịnh.

Mà một công tử như Thịnh Hồi Ngôn, đương nhiên nghĩ rằng có người đưa phụ nữ đến cho mình, hoặc là người phụ nữ đó tự lao vào vòng tay hắn.

Keiko Sakurada lại say, có phản kháng cũng chỉ giống như trò vui, hai người phát sinh quan hệ.

Sáng hôm sau, Keiko Sakurada tỉnh lại, phát hiện bản thân mình mất đi sự trong sạch, tâm trạng suy sụp, mất hết hy vọng, một mình quay lại Nam Thành.

Người chồng hiện tại của bà ấy là đàn anh khóa trên hồi bà ấy còn đi học ở Nam Thành, đã yêu thầm bà ấy nhiều năm, biết bà ấy trở về, ông ấy đã rất vui mừng, luôn ở bên cạnh bà ấy.

Không lâu sau đó, Keiko Sakurada phát hiện mình có thai.

Vốn dĩ muốn phá, nhưng bà ấy còn trẻ tuổi, sức khỏe không tốt, vậy nên bác sĩ bảo bà ấy suy nghĩ lại, nếu phá thai, sau này sẽ rất khó

có thai.

Sau đó, Bạch Chỉ được sinh ra.

Nhưng dù sao, bà ấy chưa kết hôn đã sinh con, lại còn trẻ tuổi như vậy, rất dễ bị dèm pha.

Đối mặt với ánh mắt dòm ngó của người xung quanh, hai người họ quyết định rời khỏi Nam Thành.

Khi đó, Bạch Chỉ mới mấy tháng tuổi, chồng của Keiko Sakurada đã đoạn tuyệt với gia đình mình, từ chối nuôi dưỡng con riêng của bà ấy.

Cuối cùng, bà ngoại hiện tại của Bạch Chỉ đã nhặt cô từ bệnh viện về.

Phó Huyền Tây nghe Quý Dung nói xong, không nghĩ Keiko Sakurada có bất kỳ tình cảm khó dứt bỏ nào đối với Bạch Chỉ.

Cũng không nghĩ Bạch Chỉ muốn có một người mẹ như vậy.

Tuy anh rất thương cảm cho hoàn cảnh của Keiko Sakurada, nhưng vào thời khắc bà ấy bỏ rơi Bạch Chỉ ở bệnh viện, bà ấy đã không còn xứng đáng với với sự thương cảm của anh.

Lần này anh đến đây, muốn giải quyết dứt điểm mối hiểm họa ngầm: "Bản thân tôi hy vọng dì sẽ không bao giờ quấy rầy Bạch Chỉ, cô ấy sẽ sống một cuộc đời hạnh phúc, nhưng dì không nên liên quan đến niềm hạnh phúc này."

Trong nửa tiếng đồng hồ, Keiko Sakurada đã biết về tình hình hiện tại của Bạch Chỉ, gương mặt ướt đẫm nước mắt, được chồng bà ấy ôm vào lòng an ủi.

"Tôi có lỗi với con bé, cậu yên tâm, sau này tôi sẽ không tìm con bé,

cứ coi như con bé không có mẹ đi.”

“Tôi nghĩ dì hiểu lầm rồi.” Phó Huyền Tây gõ gõ ngón tay lên ly cà phê, “Đương nhiên là cô ấy có một người mẹ rất tốt, nhưng người đó không phải là dì.”

“Được, tôi hiểu rồi.” Keiko Sakurada nói, lấy một chiếc thẻ đặt lên bàn, đẩy về phía anh, “Cái này… Tôi đền bù cho con bé.”

Phó Huyền Tây rũ mắt, nhẹ nhàng liếc nhìn, không chạm vào chiếc thẻ: “Không cần, trước đây hai người không có quan hệ gì, nhưng tôi vẫn rất biết ơn dì vì đã mang cô ấy đến thế giới này, để cô ấy đến bên tôi.”

“Coi như…” Keiko Sakurada nghẹn ngào, “Giúp tôi cảm ơn bà ngoại con bé vì đã nuôi dưỡng con bé.”

Lúc đó, bà ấy đã chờ ai đó đến mang Bạch Chỉ về, sau đó mới rời đi, thấy bà cụ là một người rất nhân hậu, bà ấy mới yên lòng.

Phó Huyền Tây nhíu mày.

Anh có thể từ chối thay Bạch Chỉ, nhưng không thể từ chối thay bà ngoại của cô.

Nhưng cuối cùng, anh vẫn không cầm chiếc thẻ, lại đứng dậy rời đi: “Tôi nghĩ cũng không cần, sau này đã có tôi rồi.”

Keiko Sakurada hoàn toàn sụp đổ, khóc lớn trong vòng tay của chồng.

Lẽ ra bà nên hiểu, không cách nào xóa bỏ được chuyện cũ.

Lúc này, Bùi Tu Niên ở Lâm Nghi xa xôi cũng nhận được tin tức.

Anh ta cho người theo dõi nhất cử nhất động của Phó Huyền Tây.

Bây giờ lại nghe tin anh đến Nhật Bản, gặp một người phụ nữ trông rất giống Bạch Chỉ.

"Bùi Quang, đặt vé đến Nhật Bản."

Bàn tay anh ta run rẩy, dọa Bùi Quang sợ hết hồn.

———————

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Huyền Tây: Bộ tui chết rồi hả?

Tại sao có mấy cục cưng lại nghĩ Bùi Tu Niên là ba của Bạch Chỉ vậy, người ta mới có 35, 36 tuổi, làm sao mà có một đứa con gái 20 tuổi được!

Chương 51: Yêu là gì

Sau khi đến Nhật Bản, Bùi Tu Niên không gặp Phó Huyền Tây.

Phó Huyền Tây giải quyết xong việc, lại quay về Lâm Nghi, không trở lại Nam Thành.

Chớp mắt một cái đã đến cuối tháng mười.

Bùi Tu Niên từ Nhật Bản trở về, ngã bệnh nặng.

Ngoài Bùi Quang, không ai biết nguyên nhân.

Lúc đó nhận được tin tức, anh ta đã đi cùng Bùi Tu Niên đến Nhật Bản.

Vào giây phút nhìn thấy người phụ nữ đó ở Nhật Bản, Bùi tiên sinh vô cảm nhà họ lại run rẩy.

Đúng rồi, hoàn toàn không nhận sai người, đó chính là mối tình đầu, là bạch nguyệt quang Thư Nhung mà Bùi tiên sinh nhớ mãi không quên suốt hai mươi năm ròng rã.

Chỉ là bây giờ, bà ấy đang sống hạnh phúc viên mãn cùng chồng và con trai.

Hai người họ ở lại Nhật Bản nửa tháng, mỗi ngày đều theo dõi người ta.

Nhìn Thư Nhung đi làm, tan ca, nhìn Thư Nhung cùng chồng và con trai đi dạo phố, đến công viên giải trí, xem phim, đi tản bộ ban đêm.

Cuộc sống của họ hạnh phúc lãng mạn như một bộ phim, thêm một người là quấy rầy, thiếu một người là tiếc nuối.

Như vậy cũng đủ để thấy, những năm qua, người phụ nữ này đã sống một cuộc đời viên mãn.

Nhưng Bùi tiên sinh si tình nhà họ chỉ dõi theo từ phía xa, còn không dám lướt ngang qua bà ấy.

Bùi tiên sinh trên thương trường đã giở bao nhiêu thủ đoạn tàn nhẫn mà vẫn bình chân như vại, vậy mà lại thận trọng đề phòng trước tình yêu thầm kín đã kết thúc trong vô vọng.

Cũng là vào những thời khắc này, Bùi Quang thật sự hiểu, đó chính là tình yêu.

Yêu là thận trọng, không dám quấy rầy, sợ bị từ chối.

Yêu là dẫu cho có ghen đến phát điên, nhưng vì muốn người ta sống tốt, vẫn âm thầm tìm đến quản lý cấp cao ở công ty của chồng người ta, cho họ thăng chức tăng lương.

Chứ không phải đem hết thủ đoạn hủy hoại tình cảm của người đó.

Cũng không phải là Bùi tiên sinh nhà họ làm ra bao nhiêu chuyện kia để nhắm vào cô bé tên Bạch Chỉ.

Suốt nửa tháng ở Nhật Bản, Bùi tiên sinh nhà họ tháo xuống lớp ngụy trang, trở nên thâm tình, trầm lặng, ít nói.

Những thông tin điều tra lại biến thành mấy tờ giấy, Bùi tiên sinh bình tĩnh tự tay đốt cháy tất cả.

Bùi Quang đứng một bên nhìn, lại nơm nớp lo sợ cho nhà họ Thịnh.

Bùi tiên sinh nhà họ, sinh ra cái gì cũng có, chỉ duy nhất không có tình yêu.

Ngoại trừ bản thân Bùi Tu Niên, không người nào biết được, anh ta đã chuẩn bị tỏ tình với Thư Nhung trong bữa tiệc tốt nghiệp đó.

Anh ta luôn gọi người đó là đàn chị, rất kiềm chế, rất có chừng mực, Thư Nhung ngày đó hiền hòa như dòng nước, đơn thuần, xinh đẹp, luôn duy trì mối quan hệ đàn chị, đàn em với anh ta.

Đêm đó là tiệc tốt nghiệp của Thư Nhung, khối mười một đã nhập học.

Bùi Tu Niên trốn tiết buổi tối, mua hoa, đợi bên ngoài khách sạn nơi Thư Nhung tham dự tiệc tốt nghiệp.

Cả đêm đó, không đợi được Thư Nhung.

Gọi điện thoại, cuộc gọi bị tắt, không ai nghe máy.

Sau đó hoàn toàn mất liên lạc.

Lần duy nhất anh ta rung động trong đời, cứ vậy mà chấm dứt.

–

Phó Huyền Tây từ Nhật Bản quay về Lâm Nghi.

Việc làm ăn ở công ty bận rộn, anh trăm công ngàn việc, đến tận tháng mười một mới có thời gian rảnh rỗi.

Nhưng lần này, đi tìm Bạch Chỉ lại không hay lắm.

Lâm Nghi hơi hỗn loạn.

Sau khi từ Nhật Bản quay về, Bùi Tu Niên ngã bệnh nửa tháng trời, mãi đến tháng mười một mới tiến triển tốt hơn một chút.

Mà điều đầu tiên anh ta làm sau khi hồi phục, chính là trả thù Thịnh

Hồi Ngôn.

Phó Huyền Tây vừa đi công tác Thụy Sỹ trở về, nghe nói nhà họ Thịnh rơi vào dầu sôi lửa bỏng, bị Bùi Tu Niên làm cho phá sản.

Anh không nghĩ Bùi Tu Niên sẽ phát hiện ra chuyện này, cảm thấy hơi đau đầu, cũng vì anh không muốn Bạch Chỉ biết chuyện.

Bây giờ, Thịnh Hồi Ngôn là người đứng đầu nhà họ Thịnh, ban đầu có ba người con, hai gái một trai, nhưng hiện tại chỉ còn Thịnh Tuyết và con trai Thịnh Từ.

Mấy năm trước, vì chuyện Thịnh Vũ nhảy lầu tự sát, hai nhà luôn có hiềm khích, nhưng hai năm qua đã dần dần chuyển biến tốt đẹp hơn.

Nhà họ Thịnh không giàu có như nhà họ Phó, tuy Thịnh Hồi Ngôn có năng lực hơn Phó Kính Chi, nhưng con trai Thịnh Từ lại phóng túng ham chơi, không thể so sánh được với Phó Huyền Tây.

Lần này Bùi Tu Niên ra tay còn tàn nhẫn hơn trước đây ra tay với Phó Huyền Tây, không khác nào ép người ta vào đường cùng.

Giành lấy dự án, cắt tài nguyên, thu mua cổ phần, làm đứt gãy nguồn vốn…

Trịnh Tinh Dã ngồi ở Ngày Đêm Không Mưa, còn thấy khó hiểu: "Cái gã họ Bùi này điên rồi à? Có ai đụng đến nhà họ Bùi sao?"

Phó Huyền Tây cầm ly rượu, uống một ngụm, sắc mặt nhàn nhạt, không hề dao động.

Nhưng Trịnh Tinh Dã đã quá hiểu anh, thấy phản ứng của anh như vậy, hẳn là anh đã biết chuyện gì đó, liên tục huých khuỷu tay vào anh: "Anh nói đi, đã có chuyện gì?"

Phó Huyền Tây dựa người vào sofa, giọng điệu bình thản: "Cái gì?"

"Đừng con mẹ nó giả vờ, chắc chắn là anh biết gì đó." Trịnh Tinh Dã cầm ly rượu, uống một ngụm, "Tôi không thể đứng nhìn nhà họ Thịnh bị anh ta tàn sát như vậy."

Phó Huyền Tây nghiêng đầu liếc anh ta, cười nhạo.

Anh không có ý định để tâm đến chuyện này.

Trịnh Tinh Dã hoảng loạn muốn chết: "Con mẹ nó, anh có thể đừng đục nước béo cò được không?"

Phó Huyền Tây cũng không có ý định đục nước béo cò, nhưng chuyện thế này, biết nói làm sao bây giờ?

Dù sao cũng có liên quan đến Bạch Chỉ.

Trịnh Tinh Dã bực bội hết sức, tuy anh ta cũng không có tình cảm gì với nhà họ Thịnh, nhưng dù sao đó cũng là gia đình của Thịnh Vũ, Thịnh Vũ không có ở đây, anh ta muốn thay Thịnh Vũ bảo vệ họ.

Hiện tại, cái gã họ Bùi kia mẹ nó điên rồi, không biết kiếm đâu ra sức lực mà con mẹ nó tàn sát nhà họ Thịnh như vậy.

"Đừng nhúng tay vào." Phó Huyền Tây nói, "Để anh ta tự sinh tự diệt."

Lúc anh nói lời này, giọng điệu và ánh mắt đều lạnh lẽo.

Trịnh Tinh Dã nhìn thấy cũng phải sửng sốt: "Anh là người như vậy sao?"

Sau đó lại lớn giọng: "Đó là gia đình của Thịnh Vũ mà!"

Thì sao?

Phó Huyền Tây cong môi, gương mặt mỉa mai châm chọc.

Nghĩ tới nghĩ lui, đó cũng là gia đình của Bạch Chỉ mà.

Phó Huyền Tây liếc Trịnh Tinh Dã: "Cậu muốn giúp thế nào?"

"Tôi không biết, tôi con mẹ nó mở ngay một quán rượu." Trịnh Tinh Dã hơi bực bội, uống một ngụm rượu lớn, "Về nhà hỏi ba tôi đã."

"Cậu nghĩ ba cậu giải quyết được chuyện này sao?"

"Nhất định phải giải quyết!"

"..."

Phó Huyền Tây không biết nói gì, chỉ nâng ly rượu chạm vào ly của anh ta.

Nhìn từ góc độ nào đó, anh ta đúng là một người bạn cực kỳ trung thành.

Nhiều năm như vậy, trải qua muôn hoa đua nở, chuyện gì trên đời cũng va chạm vào, vậy mà người trong lòng vĩnh viễn chỉ có một.

–

Bạch Chỉ lại đi cùng đồng nghiệp một chuyến, lần này đến vùng núi ở một thành phố khác, ở đó một tháng, cực kỳ vất vả.

Sau khi quay lại Nam Thành, ban lãnh đạo cho họ nghỉ một tuần.

Trước đó bận rộn, không có cảm giác gì, nhưng bây giờ rảnh rỗi, không khỏi nghĩ ngợi lung tung.

Buổi sáng thức dậy, không khí bên ngoài lành lạnh, Bạch Chỉ nhấc

chăn lên một chút, sau đó lại đắp chăn, lười biếng cuộn tròn trong chăn.

Cô lấy điện thoại ra, mở khóa màn hình, phát hiện hôm nay đã là ngày hai mươi mốt tháng mười một.

Sinh nhật của Phó Huyền Tây là ngày hai mươi hai tháng mười một.

Phó Huyền Tây đã rời đi được một tháng rưỡi, ngoài tin nhắn ngày đó anh nói sẽ đến Nhật Bản, sau đó cũng không nhận được tin tức gì.

Bạch Chỉ bĩu môi, nghĩ hẳn là người này không cam tâm bị cô đá, cố tình chơi đùa với cô, làm gì có chuyện muốn cô quay về bên cạnh, chỉ toàn là nói suông.

Có lẽ là đợi cô đồng ý, anh sẽ cười nhạo cô.

Mặc dù nghĩ vậy cũng giống như lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng Bạch Chỉ cảm thấy cũng có khả năng là như vậy.

Cũng không nằm lì trong chăn quá lâu, Bạch Chỉ cắn răng chịu lạnh xuống giường, nghĩ tới nghĩ lui, không biết có cần mua điều hòa không.

Chủ yếu là muốn lắp một cái bên phòng ngủ của bà ngoại, dù sao bây giờ cũng có khả năng tài chính để lo liệu.

Ăn sáng xong, Bạch Chỉ lái xe đạp đến cửa hàng đồ gia dụng, tìm một chiếc điều hòa.

Đắt tiền, rẻ tiền, cái nào cũng có, nhân viên bán hàng hỏi phòng cô rộng bao nhiêu, sau đó giới thiệu một chiếc điều hòa nho nhỏ cho cô, hơn một ngàn tệ.

Là một thương hiệu nhỏ, Bạch Chỉ chưa từng nghe qua, nhưng vì giá

cả hợp lý, cô quyết định mua.

Chủ yếu là vì cô không hiểu rõ về đồ điện gia dụng, sau đó Bạch Chỉ mới nghĩ, có lẽ nên hỏi Tô Trạch Thụy xem anh ấy có rảnh rỗi không, hẳn là anh ấy sẽ hiểu rõ hơn cô.

Nhưng nghĩ lại, giá tiền như vậy còn đòi hỏi gì nữa.

"Mấy ngày này tôi ở nhà, nhưng cứ đến lắp càng sớm càng tốt." Bạch Chỉ trả tiền xong, nói chuyện với nhân viên bán hàng.

"Được rồi, nhưng dạo này có rất nhiều người mua điều hòa, đợi trưởng nhóm lắp đặt về, tôi sẽ hỏi thử, đến lúc đó tôi gọi cho cô." Nhân viên bán hàng đưa cho cô một quyển sổ nhỏ, "Vui lòng để lại thông tin liên lạc."

Bạch Chỉ viết số điện thoại, tên và địa chỉ, sau đó rời đi, ra ngoài mua nhu yếu phẩm hàng ngày.

Không ngờ người ta lại năng suất như vậy, buổi trưa cô vừa về đến nhà, chuẩn bị nấu ăn, đã có người của cửa hàng gọi cho cô, nói buổi chiều sẽ đến lắp đặt điều hòa.

Bạch Chỉ cúp máy, đi nấu ăn, vừa rửa rau xong, điện thoại lại reo.

Tưởng là thợ lắp điều hòa gọi, Bạch Chỉ còn không nhìn màn hình, bật loa ngoài, để sang một bên, cầm dao cắt rau củ.

"Alo, tôi nghe đây."

Người bên kia im lặng, mấy giây sau, một giọng nói trầm thấp vang lên: "Bạch Chỉ."

Bạch Chỉ dừng tay, nhìn tên người gọi trên màn hình.

Vẫn là dãy số mà cô chưa lưu tên.

Là Phó Huyền Tây.

Cô sợ hết hồn, lập tức cầm điện thoại lên, tắt loa ngoài, áp lên tai, còn chột dạ nhìn ra cửa một cái.

"Sao?" Bạch Chỉ thấp giọng, "Em chưa gom đủ tiền."

"…" Phó Huyền Tây dừng lại một lát, "Đang nấu ăn à?"

"Dạ."

"Anh cũng không ngại ăn cơm của em để khấu trừ tiền đâu."

Bạch Chỉ buộc miệng thốt ra: "Anh đang ở Nam Thành sao?"

"Nói chính xác thì, anh đang ở gần nhà em."

Bạch Chỉ: "!"

Lời này dọa cô sợ muốn chết, không còn tâm trí nấu ăn nữa, lại cầm điện thoại đi ra cửa: "Anh đang ở đâu?"

"Định ra đón anh à?"

"Ra đuổi anh."

Phó Huyền Tây cười khẽ: "Tại sao không ở bên cạnh anh mấy tháng, em lại nói năng hung dữ thế này?"

"…" Bạch Chỉ còn nghĩ, không phải trước đây sợ anh đuổi đi nên mới ngoan ngoãn như vậy sao, "Anh đang ở đâu?"

"Trước cổng nhà em."

Anh dứt lời đúng lúc Bạch Chỉ mở cổng, Phó Huyền Tây đang đứng

bên ngoài.

Anh mặc áo khoác đen, không cài nút, để lộ áo sơ mi trắng bên trong, hai tay đều xách theo đồ đạc, là cái gì đó màu đỏ đỏ, hình như là quà tặng.

Thật hiếm thấy, bình thường anh ra ngoài, luôn có người giúp anh xách đồ đạc, còn anh thì đi tay không.

Bóng dáng cao gầy thẳng tắp, khe khẽ mỉm cười, đôi mắt thâm trầm, giống hệt như vì sao, làm trái tim người ta rung động.

Bạch Chỉ hít một hơi thật sâu, đóng cổng.

Vừa nhận ra có gì đó không đúng, cô lại bước ra ngoài cổng, đứng bên ngoài, khép cổng lại.

Bà ngoại vẫn đang thêu đệm giày trong sân, Bạch Chỉ thấp giọng hỏi: "Anh đến đây làm gì?"

Phó Huyền Tây khẽ nhướng mày: "Không mời anh vào nhà sao?"

"Không."

"Cái tên họ Trịnh kia vào được, anh thì không vào được sao?" Phó Huyền Tây cười nhạo, "Em như vậy là tiêu chuẩn kép đấy."

Bạch Chỉ: "…"

Không biết có phải bà ngoại nghe thấy động tĩnh không, lại ngồi trong sân hỏi: "A Chỉ? Bạn con đến à?"

Bạch Chỉ định quay đầu bảo không phải, nhưng Phó Huyền Tây đã lên tiếng trả lời: "Dạ phải, bà ngoại."

Nói xong, cũng không quan tâm đến ánh mắt của Bạch Chỉ, lại lách

qua, đi vào nhà: "Phiền em nhường đường."

Bạch Chỉ không để ý, bị anh chen vào.

Ban đầu, bà ngoại còn tưởng là Trịnh Tinh Dã, nhưng ngẩng đầu lên lại nhìn thấy một chàng trai đẹp mắt như vậy, bà hơi ngạc nhiên: "Không phải Tiểu Trịnh sao?"

Bà mỉm cười, đôi mắt cong cong: "Ngồi đi, ngồi đi, con là bạn của A Chỉ à? Là người ở đâu?"

Lại nói với Bạch Chỉ sau lưng anh: "Mau đi rót nước, lấy ghế cho người ta đi."

Bạch Chỉ giận dỗi nhìn bóng lưng của Phó Huyền Tây, nhưng không quát tháo ầm ĩ như trước đó đã mắng Trịnh Tinh Dã, chỉ bĩu môi, ngoan ngoãn lấy ghế cho anh.

"Anh muốn uống gì?" Bạch Chỉ nghĩ ngợi một hồi, trong nhà cũng không có gì, "Chỉ có nước lọc, hay là em cắt cam cho anh?"

Nói xong lại hối hận, sao lại nhiệt tình thế này?

Phó Huyền Tây nghe thấy lời này, mỉm cười ẩn ý: "Vậy thì… phiền em cắt cam."

Bạch Chỉ xoay người vào nhà, đột nhiên phát hiện có người đi theo, lúc quay đầu nhìn lại, thấy Phó Huyền Tây xách đồ đi vào, anh hỏi: "Để ở đâu đây?"

"…" Bạch Chỉ chỉ về tủ tivi bên kia, "Anh để ở đó là được."

Cô xoay người vào bếp cắt cam cho anh, lẩm ba lẩm bẩm, không biết là nói gì.

Phó Huyền Tây theo cô vào bếp rửa tay, nghiêng đầu nhìn cô, lấy

một con dao từ đồ cắm dao, vươn tay cầm quả cam: "Để anh làm."

Bạch Chỉ né tránh, không cho anh động tay: "Ai lại để khách làm, anh ra ngoài ngồi đi."

Lời này thật sự rất đau lòng, trước đây ngủ cùng giường, cô quấn quýt lấy anh như con gấu túi, bây giờ lại gọi anh là khách.

Phó Huyền Tây im lặng một lát, trước khi xoay người rời đi, anh đưa bàn tay còn dính nước lạnh chạm vào má cô.

Thanh âm vô cùng trầm thấp: "Bé nhím nhỏ."

Cảm giác lành lạnh truyền lên da mặt, Bạch Chỉ vô thức rụt cổ lại.

Đến lúc cô hoàn hồn, Phó Huyền Tây đã đi ra, cô mới cảm giác da mặt nóng bừng.

Lúc cô bưng đĩa cam ra ngoài, Phó Huyền Tây đã ngồi đối diện trò chuyện với bà ngoại.

"Bà thêu hoa mẫu đơn sao ạ? Tinh tế thật, tay nghề của bà tuyệt vời quá, rất giống bà nội của con."

Anh khác với Trịnh Tinh Dã, Trịnh Tinh Dã là người rất biết ăn nói, vậy nên lời anh ta nói ra đều nghe như dỗ dành xã giao cho người ta vui.

Còn anh trông vô cùng đứng đắn, lên tiếng khen ngợi thế này, làm người ta có cảm giác lời anh nói là thật.

Bà ngoại được tâng bốc, hơi ngại ngùng: "Thật sao? Trước đây Tiểu Trịnh cũng nói vậy, bà còn tưởng nó dỗ cho bà vui."

Nói xong mới thấy không đúng lắm: "À, phải rồi, đó là bạn của A Chỉ."

Ánh mắt của Phó Huyền Tây hướng về phía Bạch Chỉ: "Cậu ấy cũng là bạn của con."

Bạch Chỉ luôn có cảm giác ánh mắt của Phó Huyền Tây nhìn cô không được thân thiện lắm, sau khi đặt đĩa cam xuống, cô xoay người vào bếp nấu cơm trưa.

Cô lại không tập trung nấu cơm, liên tục quan sát động tĩnh bên ngoài.

Không ngờ lại hài hòa vui vẻ như vậy, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng bà ngoại cười.

Khóe môi của Bạch Chỉ khẽ cong lên, cô chưa từng nghĩ một người cao quý như anh lại có thể nhẫn nại dỗ bà ngoại vui.

–

Thức ăn hôm nay đều là do Bạch Chỉ mới mua, đãi ngộ tốt hơn Trịnh Tinh Dã, rất nhiều món là sở trường của cô.

Bà ngoại nồng nhiệt mời Phó Huyền Tây: "Tiểu Phó, con ăn nhiều một chút, đừng ngại, cứ xem như nhà mình đi."

Bạch Chỉ suýt phun sữa đậu nành.

Tiểu Phó?

Chắc chỉ có mình bà ngoại gọi anh như vậy.

Bàn ăn hình chữ nhật, Phó Huyền Tây ngồi phía bên trái.

Bạch Chỉ quay đầu nhìn, thấy anh thật sự chấp nhận cái tên này, khóe môi nở nụ cười khe khẽ, anh còn múc canh giúp bà ngoại, trìu mến dặn dò: "Canh hơi nóng, bà đợi một chút hẵng ăn, chờ canh

nguội.”

Ăn xong không lâu, thợ lắp đặt điều hòa cũng đến nhà, tiếng xe ba gác vang lên lạch cạch, Bạch Chỉ đi ra mở cổng, mời họ vào nhà.

Cô mua hai chiếc điều hòa, có hai người thợ đến nhà, mỗi người vác một chiếc điều hòa.

Phó Huyền Tây đang ngồi, thấy vậy lại đến gần hỗ trợ.

Người thợ liếc mắt một cái, thấy quần áo và khí chất của anh không hề tầm thường, lại tránh sang một bên: “Không cần, không cần, bọn tôi tự làm được, bẩn quần áo của cậu mất.”

Phó Huyền Tây vẫn bước đến, giúp vác chiếc điều hòa vào nhà, giọng nói trầm thấp: “Không sao.”

Bạch Chỉ cũng hỗ trợ người thợ kia, vừa vào cửa đã nghe người thợ trêu chọc: “Hai vợ chồng trẻ tốt bụng thật đấy.”

Bạch Chỉ: “…”

Cô vội vàng nhìn biểu cảm của Phó Huyền Tây, đúng lúc anh cũng nhìn cô, làm cô sợ hãi, lập tức cúi đầu, không dám nhìn nữa.

Bạch Chỉ mang nước đến cho hai người thợ, còn cắt trái cây cho họ.

Tiễn thợ lắp đặt điều hòa ra về xong, Bạch Chỉ nhìn thời gian, thấy gần đến giờ nấu cơm tối.

Thừa dịp bà ngoại ra ngoài đi dạo với mấy bà cụ khác, cô quay đầu hỏi Phó Huyền Tây: “Khi nào anh mới đi?”

“Không cho anh ăn cơm tối à?” Phó Huyền Tây cúi đầu nhìn cô, muốn véo má cô một cái, “Không định bồi thường một triệu tệ cho anh à? Hay là định trở về bên anh?”

Bạch Chỉ xoay người vào nhà, ra hiệu cho anh nhìn nhà của cô: "Anh cũng thấy điều kiện gia đình em khó khăn, em kiếm đâu ra một triệu tệ cho anh?"

Phó Huyền Tây theo cô vào nhà, đóng cánh cửa sau lưng: "Vậy nên em phải trở về bên anh rồi."

"Không." Bạch Chỉ quay đầu, "Cuộc sống của em là thế này, rất nhạt nhẽo, rất nhàm chán, nhưng em thật sự thích như vậy, anh nhìn xem, hôm nay em mua được điều hòa mới, sau này sẽ càng ngày càng tốt hơn."

Phó Huyền Tây tựa người lên khung cửa nhìn cô: "Còn anh thì sao?"

"Nếu anh quay về sống cho đàng hoàng, nhất định sẽ tốt hơn em."

Phó Huyền Tây im lặng nhìn cô, không đáp lời.

Bạch Chỉ hơi xấu hổ, ngồi xuống né tránh ánh mắt của anh: "Thật ra, em chưa từng nghĩ sẽ có kết cục tốt đẹp với anh."

"Trong toàn bộ kế hoạch tương lai của em, quãng đời còn lại, chưa từng có anh." Bạch Chỉ nói xong, thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn anh, "Anh hiểu không?"

Phó Huyền Tây vẫn không trả lời, đột nhiên đứng dậy, bước về phía cô.

Lúc này, ngoài trời hơi tối, anh đi ngược chiều ánh sáng đến gần cô, bóng dáng cao lớn che chắn tầm nhìn, bất chợt làm người ta cảm thấy bị dồn ép.

Bạch Chỉ thấp thỏm lo lắng, vô thức rúc vào lưng ghế sofa.

Bóng dáng đó bao trùm lấy cô, mùi hương nhàn nhạt len lỏi vào

mũi, Bạch Chỉ ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt đen thâm trầm.

Phó Huyền Tây chống tay lên mặt tường sau lưng cô, vây giữ cô trong một không gian nhỏ xíu.

Sau một hồi lâu, anh thở dài khe khẽ: "Bạch Chỉ, em thật biết cách làm người ta tổn thương."

Nghe thấy lời này, trái tim của Bạch Chỉ thắt lại.

Thật ra cô không muốn, nhưng rất khó lòng vượt qua nỗi buồn.

Ngay từ đầu cô đã biết, bất kể làm tình nhân hay làm bạn gái anh đều không quan trọng.

Vì cũng chỉ là tạm bợ, cô làm anh vui vẻ, không mang đến gánh nặng cho anh, vậy nên mới liều mạng tiến đến gần.

Từ khi còn nhỏ, cô chưa từng muốn trở thành gánh nặng cho bất kỳ ai, vậy nên cô luôn cố gắng tiến về phía trước.

Trước khi gặp lại anh, cô cũng không hề nghĩ, gia đình anh xa vời khó với như vậy.

Bạch Chỉ định mở miệng, Phó Huyền Tây bất chợt cúi đầu, đôi mắt lấp lánh như ngàn sao rực rỡ nhìn cô chăm chú.

"Bạch Chỉ." Anh gọi cô, thanh âm trầm thấp lại mê hoặc.

Bạch Chỉ không khỏi nuốt nước bọt, nhẹ giọng trả lời: "Dạ?"

Đột nhiên Phó Huyền Tây thu tay về, ngồi xuống cạnh cô.

Cảm giác dồn ép biến mất, Bạch Chỉ cảm thấy hơi thở thông thoáng hơn.

Nhưng đột nhiên anh không nói gì, làm trong lòng cô ngứa ngáy hết sức, không khỏi tò mò: "Anh định nói gì sao?"

Phó Huyền Tây nhàn nhạt nói: "Không có gì."

Bạch Chỉ: "Vậy anh gọi em làm gì…"

Lặng thinh.

Bạch Chỉ buồn bực, nói "Em đi nấu cơm", sau đó đi vào bếp.

Phó Huyền Tây ngước mắt nhìn bóng lưng của cô, khóe môi cong lên.

Suy cho cùng, cũng chỉ là một cô bé.

Không có thủ đoạn, không có chiêu trò, còn không giữ được bình tĩnh.

Chương 52: Yêu thương tỏ tình

Không khí trên bàn ăn rất hài hòa, ăn xong, Phó Huyền Tây cũng không ở lại thêm mà về thẳng khách sạn.

Phó Huyền Tây tắm xong, điện thoại của anh reo không ngừng, đầu tiên là Quý Dung gọi báo cáo tình hình các dự án, sau đó là Trịnh Tinh Dã gọi phàn nàn anh.

Phó Huyền Tây ném khăn lau tóc sang một bên, lục lọi tủ đựng rượu, lấy một chai rượu đỏ và một chiếc bình chiết rượu.

Bên ngoài hơi lạnh, anh ngồi lên sofa.

Trịnh Tinh Dã nổi điên trong điện thoại, nhưng Phó Huyền Tây không bận tâm, anh bật loa ngoài, đặt sang một bên, chậm rãi rót rượu đỏ, bật tivi, tiện tay tìm một chương trình nào đó.

"Anh biết không, Bùi Tu Niên con mẹ nó điên rồi! Ông đây có cảm giác anh ta muốn chơi đến mức cả nhà họ Bùi phá sản, mà như vậy là anh ta cũng muốn hủy hoại cả nhà họ Thịnh!"

Phó Huyền Tây: "Ừ."

"Anh còn ừ nữa! Anh không biết nói cái gì khác sao?" Anh không quan tâm, Trịnh Tinh Dã bị chọc giận, "Tôi nghe nói anh lại đến Nam Thành à?"

Phó Huyền Tây: "Ừ."

"Đừng con mẹ nó ừ nữa được không, tôi van xin anh đấy, nói vài câu với tôi đi."

"…." Phó Huyền Tây cầm điều khiển, chuyển kênh, "Cậu bảo tôi nói,

tôi sẽ nói cậu đừng xía vào nữa, tìm chuyện gì làm đi.”

“Anh đừng ở đây mẹ nó giả vờ, tôi biết hết rồi, có phải là vì ba của Thịnh Vũ hồi còn trẻ đã ——”

“Tinh Dã.” Giọng nói của Phó Huyền Tây trở nên lạnh lẽo.

Trịnh Tinh Dã thấp giọng chửi bậy, lại nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, nhưng anh cũng biết mà, tôi đâu thể phớt lờ được, giúp tôi đi.”

Phó Huyền Tây véo sống mũi, im lặng một hồi lâu.

Trịnh Tinh Dã ngả lá bài tình cảm: “Tôi nghĩ A Chỉ cũng không muốn ——”

“Tôi không định nói cho cô ấy biết.”

Trịnh Tinh Dã thở dài: “Đâu thể giấu cô ấy mãi được?”

Bản thân Phó Huyền Tây cũng hiểu rõ.

Anh rất muốn mang đến cho cô địa đàng trần gian (*), nhưng có những chuyện xảy ra, không thể nào che đi dấu tích.

(*) Còn gọi là “utopia”, là một cộng đồng hoặc xã hội gần lý tưởng hoặc hoàn hảo trên mọi mặt.

Không biết qua bao lâu, Trịnh Tinh Dã cũng không nói gì, anh ta đang đợi.

Rốt cuộc, Phó Huyền Tây cũng phiền muộn đồng ý: “Chờ một thời gian đi.”

Cuối cùng Trịnh Tinh Dã cũng có thể thở phào nhẹ nhõm: “Tôi đã biết phải tìm anh mà, Thẩm tiểu tam và thằng nhóc họ Tần kia đều vô dụng.”

Phó Huyền Tây không buồn nghe anh ta nịnh hót, cúp máy ngay.

Không lâu sau, Quý Dung lại gọi, giọng điệu phấn khích: "Phó tổng, tìm thấy chiếc điện thoại rồi!"

Phó Huyền Tây dừng rót rượu: "Chiếc điện thoại đó sao?"

"Phải! Một ngày sau hôm đó, chúng tôi đi tìm nhưng không thấy, không ngờ có ngư dân vớt lên."

"Lúc đó ông ấy cũng không biết là còn dùng được không, mang về nhà sấy khô, cứ để như vậy, ông ấy định mang đi bán sắt vụn, nhưng sau đó, con trai ông ấy thích khám phá đồ điện tử, mang đi sửa lại, đã có thể khởi động máy."

Quý Dung rất phấn khích: "Đúng là kỳ diệu, đúng lúc chúng tôi đang tìm kiếm không ngừng, sau đó về nhà người ngư dân đó ăn cơm, tình cờ nhắc đến mới phát hiện trùng hợp như vậy.

"Con trai của người ngư dân nói dù sao điện thoại của cô Bạch cũng không còn tốt lắm, chỉ có chống nước là tốt, nhưng kỹ thuật của cậu ấy có hạn, cậu ấy nói bên trong có nhiều thứ không khôi phục được.

"Phó tổng, anh nghĩ bọn tôi nên đưa cho anh hay tìm người khôi phục dữ liệu trước?"

Đáy mắt của Phó Huyền Tây nổi sóng, nhưng vẫn giữ giọng điệu bình tĩnh: "Cậu tự tay mang đến cho Tiểu Vũ, khôi phục xong thì đưa cho tôi, đi ngay bây giờ đi."

"Được rồi, tôi đi ngay."

Phó Huyền Tây cúp máy, có một cảm xúc gì đó dâng trào trong lồng ngực.

Tâm trạng này, cảm giác này, làm anh không cách nào bình tĩnh nổi.

Trải qua rất nhiều thời khắc khó khăn, anh chưa từng thấp thỏm chờ mong như bây giờ.

–

Bạch Chỉ tắm xong, bà ngoại vẫn chưa ngủ, đang ngồi bên bếp lửa đợi cô.

Người già sợ lạnh, cho nên bà ngồi đó sưởi ấm.

Thấy cô bước ra, bà ngoắc tay gọi cô đến: "A Chỉ, đến đây, bà ngoại có chuyện muốn hỏi con."

Nghe thấy lời này, không hiểu sao Bạch Chỉ lại thấy bất an.

Cô lau tóc, bước qua ngồi cạnh bà ngoại, tò mò hỏi: "Sao vậy, bà ngoại?"

"Có phải con thích Tiểu Phó không?" Bà ngoại rất thẳng thắn, không hề vòng vo né tránh, "Trước đây hai đứa từng yêu nhau à?"

Bạch Chỉ siết chặt khăn lông, chớp mắt, cúi đầu, giọng nói không tự tin: "Dạ không có."

"Còn nói không có? Cứ nhìn ánh mắt của con đi, bà ngoại trải qua một đời gian khó, mắt không còn tốt như trước kia, nhưng cũng không có mù."

Bạch Chỉ: "…"

Không ngờ bà ngoại nhìn thấu nhiều chuyện như vậy, Bạch Chỉ đành phải thú nhận: "Trước đây bọn con yêu nhau, nhưng đã chia tay lâu rồi."

“Chia tay rồi mà còn đến nhà tìm con sao?” Bà ngoại nắm tay cô, vỗ vỗ lên mu bàn tay cô, “Bà thấy thằng bé rất tốt, trông rất đứng đắn, rất lễ phép.”

“Chỉ có điều…” Bà ngoại chần chừ, “Cách ăn nói và bề ngoài của thằng bé như vậy, rõ ràng là con nhà giàu sang, chỉ sợ gia đình thằng bé không đồng ý.”

Tuy bàn tay của bà ngoại thô ráp, nhưng rất khô ráo ấm áp, nắm lấy tay Bạch Chỉ, rất ấm áp.

Tựa như có một thế lực nào đó đang động viên, cô giả vờ như không có chuyện gì: “Con biết, bọn con đã chia tay, bây giờ là bạn bè, bà ngoại đừng lo.”

Sau đó, bà ngoại nói chuyện khác, Bạch Chỉ cúi đầu lắng nghe.

Người già ngủ ít, nhưng buồn ngủ rất sớm, Bạch Chỉ bảo bà đi ngủ sớm, còn mình thì ngồi bên bếp lửa sưởi ấm, sẵn tiện hong khô tóc.

Lát sau, tay chân ấm lên, da mặt hơi khô.

Bạch Chỉ lấy điện thoại ra, thấy đã gần mười một giờ rưỡi đêm.

Nửa tiếng nữa sẽ đến sinh nhật của Phó Huyền Tây.

Còn lại nửa tiếng, cô phân vân, cuống quýt, giày vò, hoảng loạn, khẳng định rồi phủ nhận.

Mãi đến khi đồng hồ điện thoại hiển thị mấy số không, cô cũng không kiềm lòng được, bấm gọi dãy số kia.

Sợ quấy rầy giấc ngủ của bà ngoại, cô cầm điện thoại và chìa khóa ra khỏi nhà.

Đóng cổng lại, cuộc gọi đã được kết nối.

“Chúc mừng sinh nhật.” Cô nói, “Hai mươi chín tuổi, sinh nhật vui vẻ.”

Hình như Phó Huyền Tây đã cười khẽ: “Chắc cũng không cần nhắc anh bao nhiêu tuổi.”

Bạch Chỉ không nhịn cười được, hơi thở của cô hóa thành làn sương trắng tản ra.

“Được rồi, tại em hết, anh ngủ sớm đi, em chỉ gọi chúc mừng anh, về trước nhé.”

“Bạch Chỉ.” Phó Huyền Tây gọi cô, “Em ở bên ngoài à?”

“Dạ, em sợ quấy rầy bà ngoại, bà đang ngủ.”

“Ở đâu?”

“Ngay ngoài cổng thôi, không xa đâu, anh đừng lo ——”

Bạch Chỉ nói xong, ngước mắt, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng cao lớn ngoài đầu hẻm, trông rất quen thuộc.

Cô cầm điện thoại trong tay, ngây ngốc nhìn, quên cả lời mình định nói.

“Anh không lo.” Anh nói, “Anh nhìn thấy em.”

Bạch Chỉ không trả lời, chỉ ngơ ngác nhìn về phía trước.

Lớp sương mù lững lờ trước đầu hẻm, ánh đèn mờ mịt, bóng dáng cao lớn quen thuộc đó, từng bước, từng bước đến gần.

Anh giẫm lên ánh trăng vụn vỡ trên mặt đường, vầng sáng nhàn nhạt bao bọc lấy anh, không nhìn rõ mặt, chỉ thấy được đường nét.

Nhưng những đường nét này đã quá quen thuộc với cô, liếc mắt một cái đã nhận ra.

Anh vững vàng tiến đến, bước chân rất dài, vạt áo khoác cong lên theo bước chân của anh, như gợn sóng trong đêm.

Thanh âm trầm thấp mê hoặc của anh vang lên trong điện thoại: "Mặc đồ ngủ chạy ra ngoài, không lạnh à?"

Bạch Chỉ hoàn hồn, khoang mũi hơi chua xót, có lẽ là vì quá lạnh, hoặc là vì lý do khác.

"Không lạnh." Cô nói, "Em chỉ ra ngoài một chút, về nhà ngay đây."

"Em gọi chỉ để chúc mừng sinh nhật anh sao?"

"Dạ."

"Bạch Chỉ." Thanh âm của anh mang theo ý cười, "Thích anh vậy à?"

Bạch Chỉ vô thức phản bác: "Không thích…"

"Anh không thích nghe hai từ này."

"…"

"Nếu như anh nói." Anh đã đến trước mặt cô, vậy mà vẫn không cúp máy, kiên định đứng trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô, "Nhất định phải là em thì sao?"

Bạch Chỉ quay đầu, né tránh ánh mắt của anh, cúp máy.

"Anh muốn có quà." Phó Huyền Tây nhìn bàn tay trống trơn của mình, chỉ cầm duy nhất chiếc điện thoại, "Em có chuẩn bị không?"

“Không có.”

“Vậy anh muốn đòi quà.”

“Anh muốn nhận cái gì?”

Phó Huyền Tây nhét điện thoại vào túi áo khoác, khẽ nghiêng đầu, dang tay ra: “Một cái ôm.”

Bạch Chỉ ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh đèn đường mờ mịt chiếu sáng một bên mặt của anh, gương mặt anh nửa sáng nửa tối.

Hình như gương mặt này lại gầy đi rồi.

Trải qua mấy trăm ngày đêm không có anh, cô cũng khao khát cái ôm này.

Bây giờ anh đứng trước mặt cô, bảo cô ôm anh một cái.

Cô nghĩ mình nên từ chối, nhưng lại không thể khống chế được thân thể.

Cô nắm bàn tay, sau đó lại thả lỏng, cuối cùng lại nâng lên, nghiêng người ôm anh.

Vừa chạm vào eo anh, bị anh dùng sức kéo đến, cả người ngã vào ngực anh.

Ôm nhau quang minh chính đại thế này, Bạch Chỉ vùi đầu vào lồng ngực của anh, hai mắt nóng lên, một giọt nước mắt rơi xuống, thấm vào áo khoác của anh.

Cánh tay của anh vòng qua eo cô, càng lúc càng ôm chặt, tựa như mang cô khảm vào thân thể anh.

Tối nay, Phó Huyền Tây không hề có ý định quay lại.

Cuộc điện thoại của Quý Dung làm anh không cách nào ngồi yên được, anh thay quần áo, cầm chìa khóa xe ra ngoài, lái thẳng một đường đến Xuân Đường cổ trấn.

Nhận được cuộc điện thoại của cô, cũng không có gì ngạc nhiên, người con gái anh thích luôn mang trái tim mềm mại như vậy.

Chỉ không ngờ lại trùng hợp đến thế.

Anh định lặng lẽ đứng ngoài cổng nhà cô một lúc, sau đó lại yên lặng rời đi như mọi ngày, vừa rẽ một góc đã thấy bóng dáng gầy gò nhỏ xíu của cô.

Đã gần một năm kể từ lần cuối cùng ôm nhau thế này.

Không ai muốn rời xa, đồng điệu, tĩnh lặng.

Họ ôm nhau dưới ánh đèn đường trong đêm, lâu thật lâu cũng không có ai lên tiếng.

Cuối cùng, Bạch Chỉ buông tay, rũ mi, không nỡ: "Em phải về rồi."

Phó Huyền Tây cũng không ép buộc cô ở lại, anh buông tay, xoa tóc cô: "Ngủ sớm đi."

"Dạ." Bạch Chỉ ngẩng đầu, nhìn anh thật nhanh, sau đó lại dời mắt, "Anh cũng vậy, về sớm đi."

Cổng nhà vang lên một tiếng, ngăn cách ánh mắt của họ.

Phó Huyền Tây đứng bên ngoài một lát, lại lẳng lặng rời đi.

–

Sáng hôm sau, Bạch Chỉ vừa nấu ăn vừa nghĩ ngợi, lúc ăn sáng lại nói với bà ngoại: "Bà ngoại, hôm nay là sinh nhật của Tiểu Phó, anh ấy một mình đến đây có việc, chúng ta mừng sinh nhật anh ấy, được không bà?"

Nói xong lại bật cười, vì muốn bà ngoại biết mình đang nói đến ai, cô cũng gọi anh là Tiểu Phó.

Phó Huyền Tây mà nghe được, có lẽ sẽ mắng cô.

Bà ngoại cười vui vẻ, đồng ý: "Tất nhiên rồi, nhưng con phải mua bánh kem loại ngon một chút, bà nghe người ta nói, phải mua loại làm bằng bơ động vật mới ngon."

Bạch Chỉ gật đầu nói dạ, ăn sáng xong lại ra ngoài ngay.

Đầu tiên là đến tiệm bánh đặt một chiếc bánh thật đắt tiền, sau đó lại đi chợ.

Vừa rời khỏi tiệm bánh đã nhận được cuộc gọi của Phó Huyền Tây: "Em đang ở đâu?"

Bạch Chỉ nói hôm nay định tổ chức tiệc sinh nhật cho anh, báo địa chỉ với anh.

"Đợi anh." Hình như Phó Huyền Tây đang lái xe, "Anh ở gần đây."

Bạch Chỉ cúp máy, ngoan ngoãn đứng chờ tại chỗ.

Không lâu sau đó, một chiếc xe dừng lại trước mặt cô, biển số giống hệt biển số mà lần trước đã nhìn thấy trên đường đến Quy Uyển.

Sở dĩ trước đó không nhận lầm người, chính là anh.

Bạch Chỉ mở cửa ghế phụ, ngồi vào, trong lúc thắt dây an toàn, nhìn

thấy một chiếc túi giấy trước kính chắn gió, cô lấy xuống: "Như vậy sẽ chắn tầm nhìn mất."

Cô nói muốn đặt lên ghế sau, Phó Huyền Tây bảo cô mở ra: "Cho em."

Bạch Chỉ bất ngờ: "Không phải hôm nay là sinh nhật của anh sao, còn mua cái gì cho em?"

Nói xong, cô cúi đầu mở ra, thấy bên trong có bánh ngọt.

"Sợ em đói bụng." Phó Huyền Tây xoay vô lăng, "Nếu không đói bụng thì cứ để đó."

Da mặt Bạch Chỉ nóng lên.

Nhớ lại lời mình vừa nói, lại cảm thấy mình hơi tự phụ.

Không khác nào đêm mùng một năm đó, họ cùng nhau đến siêu thị mua thức ăn, chỉ là khi đó, thân phận của họ hơi khác.

Bạch Chỉ sóng bước bên anh, nhưng không nắm tay anh.

Mua thức ăn xong, xuống lầu, về nhà.

Hôm nay là ngày hiếm hoi thời tiết đẹp, đột nhiên cô có ảo giác như đang chung sống cùng anh.

Cơm trưa rất phong phú, ăn xong lại cùng nhau thổi nến, bà ngoại nói muốn ngủ trưa, Bạch Chỉ đưa Phó Huyền Tây ra ngoài đi dạo.

Bạch Chỉ đưa Phó Huyền Tây đi dạo trong Xuân Đường cổ trấn, đang là mùa vắng khách du lịch, không có nhiều du khách, mặt trời đã ló dạng, mang đến cảm giác thật nhàn nhã làm sao.

Nhưng có lẽ Phó Huyền Tây thích hoạt động giải trí khác hơn, hỏi cô

có muốn đi cưỡi ngựa không.

Bạch Chỉ hoang mang lo sợ: "Em không biết cưỡi ngựa."

"Có anh đây rồi." Phó Huyền Tây nắm tay cô.

Bạch Chỉ cúi đầu, nhìn vệt nắng xế chiều cuối thu đầu đông, bàn tay thon dài trắng trẻo của anh nắm chặt cổ tay cô, trái tim đã rung động.

Vào thời khắc đó, cô cũng quên né tránh, lặng lẽ cho phép anh làm như vậy, theo anh rời đi.

Họ ra trang trại ngựa ở ngoại ô, Bạch Chỉ lớn lên ở Nam Thành, nhưng từ trước đến nay chưa từng nghe qua nơi này.

Đi vào trong, bên trái là dãy nhà mái ngói hai tầng, bên cạnh là khu huấn luyện, bày biện vài dụng cụ.

Đây là lần đầu tiên Bạch Chỉ đến nơi này, còn cảm thấy lạ lẫm, chưa kịp đọc kỹ đã bị Phó Huyền Tây kéo đi chọn ngựa.

Cô cũng không hiểu gì, Phó Huyền Tây chọn cho cô một con ngựa nâu ngoan ngoãn hiền lành, còn anh chọn một con ngựa trắng.

Sau đó cô vào phòng thay quần áo, thay một bộ trang phục chuyên dụng để cưỡi ngựa và dụng cụ bảo hộ, lúc đi ra ngoài lại thấy Phó Huyền Tây đứng chờ, nói đã tìm được huấn luyện viên cho cô.

Huấn luyện viên tầm ba mươi mấy tuổi, tốt bụng, kiên nhẫn, chia sẻ với cô vài kiến thức cưỡi ngựa cơ bản, chậm rãi dẫn ngựa của cô đi.

Bạch Chỉ ngẩng đầu, thấy Phó Huyền Tây đã cưỡi ngựa chạy mất tăm.

Trong lòng cô còn hơi oán trách, vừa đến nơi đã đẩy cô cho người

khác, còn mình thì phóng khoáng rong ruổi.

Nhưng không lâu sau, Phó Huyền Tây cưỡi ngựa quay về.

Anh mặc bộ quần áo cưỡi ngựa màu trắng, đội nón trắng, cưỡi một con ngựa trắng, ghìm dây cương, ngựa trắng ngẩng đầu dừng lại.

Cô vừa xuống ngựa, ngẩng đầu nhìn anh.

Anh ngồi trên lưng ngựa, đưa tay về phía cô: "Lên đây, anh đưa em đi một vòng."

"Em không…" Bạch Chỉ từ chối, như vậy thì quá thân mật.

"Đến đây." Phó Huyền Tây vẫn vươn tay ra, có lẽ là vì vừa cưỡi ngựa quay về, trông anh vô cùng thư thả, thoải mái, giọng điệu kiên quyết, "Muốn anh xuống ôm em lên à?"

Phó Huyền Tây duỗi chân dài xuống ngựa, vỗ vỗ lưng ngựa, ngựa trắng hiểu ý khuỵu xuống.

Anh không nói lời nào, hai tay nhấc cô lên lưng ngựa.

Bạch Chỉ giật mình kêu một tiếng, trời đất quay cuồng, ngựa trắng đứng thẳng dậy, cô chỉ biết dựa vào bản năng, nắm lấy dây cương, giữ vững cơ thể.

Cô chưa kịp nói lời nào, Phó Huyền Tây đã bước lên bàn đạp, ngồi lên lưng ngựa, từ phía sau vòng tay qua người cô, bao bọc bàn tay đang nắm dây cương của cô, kéo dây cương cho ngựa quay đầu.

Lưng Bạch Chỉ áp vào lồng ngực của Phó Huyền Tây, sợ muốn chết, tim đập thình thịch, vừa muốn bảo anh thả cô xuống, lại cảm giác cả người run lên, ngựa trắng bắt đầu tăng tốc.

"Anh đừng ——"

Bạch Chỉ sợ hãi dựa lưng ra sau, cố tìm điểm tựa, tránh bị ngã.

Cảm giác được người trong vòng tay đang áp sát vào mình, khóe môi của Phó Huyền Tây khẽ cong lên, anh cúi đầu xuống, giọng nói vang lên bên tai cô: "Em nắm chặt vào, anh sẽ tăng tốc."

Nắm chặt vào?

Bạch Chỉ chưa kịp nghĩ, ngựa trắng đã tăng tốc, làm cô sợ hãi, càng áp sát vào người Phó Huyền Tây, hai tay nắm chặt dây cương.

Xóc nảy, run run, chạy, phi nhanh như gió.

Ban đầu Bạch Chỉ thấy sợ, nhưng sau khi làm quen một chút, lại cảm thấy tự do thoải mái.

Dần dần không còn sợ hãi, mở mắt ra ngắm nhìn thế giới.

Khu cưỡi ngựa rất rộng lớn, đến mức bây giờ Bạch Chỉ cũng không biết đã đi đến nơi nào, xung quanh không có ai.

Theo vó ngựa phi, chỉ nhìn thấy cây cối điên cuồng lùi xa phía sau, gió lướt qua gò má, lạnh lẽo như băng.

Không biết là vì ngựa chạy quá nhanh, hay là vì Bạch Chỉ quá phấn khích, nhịp tim của cô cũng bắt đầu tăng tốc, tựa như sắp lao ra khỏi lồng ngực.

"Anh chậm một chút…" Thanh âm tan biến trong làn gió.

Phó Huyền Tây từ chối nghe lời, còn ngả người về phía trước, hoàn toàn vây giữ cô trong vòng tay, lại tăng tốc.

Bạch Chỉ sợ đến phát khóc.

Cô không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là ác ý của anh.

Dù sao anh cũng luôn luôn bắt nạt cô.

Cuối cùng, ngựa trắng cũng dần dần giảm tốc độ, bắt đầu bước chậm, khóe mắt của Bạch Chỉ tràn ngập nước mắt sinh lý.

Cô vùng vẫy đòi xuống: "Thả em ra, anh chỉ toàn bắt nạt em thôi."

"Em chắc không?" Một tay của Phó Huyền Tây buông dây cương ra, từ phía sau đưa tay nâng cằm cô, "Nhìn xung quanh đi, em có biết đường quay lại không?"

Lúc này, Bạch Chỉ mới lo lắng nhìn, ngoài cây cối ra, xung quanh hoàn toàn không có gì.

Lỡ miệng nói ra lời không nên nói, cô giả ngốc, mím môi không nói nữa.

Phó Huyền Tây không cần nhìn cũng đoán ra dáng vẻ tủi thân khổ sở của cô, đôi mắt anh còn mang theo ý cười.

"Anh phát hiện ra một vấn đề." Anh thong thả lên tiếng.

Bạch Chỉ buồn bực: "Vấn đề gì?"

Phó Huyền Tây nghiêng người về phía trước, cúi đầu, ghé vào tai cô: "Không thể nuông chiều em được."

Bạch Chỉ phát hiện ra ý đồ xấu của anh, cả người cứng đờ, từ chối nói chuyện tiếp.

Chuyến cưỡi ngựa này thật sự mệt mỏi, trên đường về, Bạch Chỉ ngồi trên ghế phụ giận dỗi.

Cô cũng không biết là giận cái gì, chỉ là tạm thời không muốn nói

chuyện với người đang lái xe bên cạnh.

Phó Huyền Tây không chủ động bắt chuyện với cô, lúc về đến Xuân Đường cổ trấn, anh mời cô: "Ăn tối xong, có thể ra ngoài được không?"

Bạch Chỉ không thèm nghĩ ngợi đã từ chối: "Không."

"Bạch Chỉ." Phó Huyền Tây dừng xe dưới tán cây ven đường, "Anh biết ba anh đã tìm em."

Bạch Chỉ ngạc nhiên, quay đầu nhìn anh.

Phó Huyền Tây cũng quay đầu, bắt gặp ánh mắt của cô.

"Có lẽ ông ấy đã nói gì đó với em, làm em hiểu lầm, cho nên em nghĩ ngợi lung tung."

"Không có." Bạch Chỉ né tránh ánh mắt của anh, quá thâm tình, cô không chịu nổi, "Ông ấy đã tìm em, nhưng em không bị ông ấy ảnh hưởng."

"Anh chỉ muốn nói với em, bất kể ông ấy có nói gì, chỉ cần em nhớ ___"

Anh dừng lại một lát.

"Em theo anh, trời có sập, anh cũng sẽ bảo vệ em, em không cần để ý đến bất kỳ ai."

Bàn tay của Bạch Chỉ run rẩy, cô nhét hai tay vào túi, nhưng càng che càng lộ.

Chớp mắt một cái, hơi ấm đã bao trùm tay trái của cô.

Cô cúi đầu nhìn, anh nắm tay cô.

“Em chỉ cần làm một việc.” Ngón tay thon dài của anh đan vào tay cô, “Hết lòng yêu anh.”

Hốc mắt của Bạch Chỉ nóng lên, cô quay đầu nhìn ra cửa sổ.

“Cho nên.” Anh siết chặt tay cô, “Em có muốn yêu anh không?”

———————

Tác giả có lời muốn nói:

Tui cũng không biết đời này có gặp được một người đàn ông nói với tui là dù trời sập cũng sẽ bảo vệ tui không.

Chương 53: Tái hợp

Thật sự rất khó từ chối người mình thích.

Trong lòng Bạch Chỉ nghĩ, không biết tại sao người này lại có thể sống một cuộc đời dịu dàng và thâm tình như vậy.

Đứng từ xa đã khiến người ta rung động, nhưng lại phải đến gần, đối xử dịu dàng thâm tình.

Cô mới hai mươi hai tuổi, làm sao có thể cưỡng lại được.

Cô rất muốn nói, cô cảm thấy bản thân mình không xứng với anh, nhưng anh đã chặn lời cô, không chừa một khe hở nào cho cô viện cớ.

Nghĩ tới nghĩ lui, hình như chỉ có một lý do: "Bà ngoại em chỉ có một mình, em ——"

Phó Huyền Tây đột nhiên bật đèn trong xe: "Chờ anh một chút."

Không gian tối tăm trong xe đột nhiên được thắp sáng, không thể che giấu được gì.

Phó Huyền Tây nghiêng người cầm lấy chiếc máy tính bảng trên ghế sau, mở khóa, bấm vào album ảnh.

Bạch Chỉ tò mò nhìn sang, thấy ảnh nền, trông hơi quen mắt.

Cô chưa kịp nhớ ra đó là gì, Phó Huyền Tây bất chợt đưa máy tính bảng sang: "Nhìn xem."

Bạch Chỉ cầm máy tính bảng nhìn.

Kiến trúc gần giống như hẻm Thanh Thủy nơi cô sống.

Cô không hiểu: "Đây là…"

"Anh tạo nên một Xuân Đường cổ trấn ở Lâm Nghi." Phó Huyền Tây ra hiệu cho cô kéo sang ảnh tiếp theo, "Vốn dĩ muốn làm em bất ngờ, nhưng chúng ta chia tay, anh không có cơ hội."

Bạch Chỉ lướt ngón tay sang trái, kéo từng bức ảnh, còn có video.

Từng chút, từng chút, trông thật quen thuộc, lại hơi xa lạ.

Từng địa điểm dường như trùng khớp với nơi cô lớn lên.

Cô bấm vào video, trên, dưới, trái, phải, kỹ thuật quay chụp giống hệt như phim phóng sự, tỉ mỉ, tinh tế, rất có cảm giác ống kính.

Ngay cả dòng sông kia cũng giống hệt sông Tiểu Thanh.

Thật sự là sao y bản chính của Xuân Đường cổ trấn.

Ngón tay của Bạch Chỉ dần dần siết chặt máy tính bảng, đôi mắt đau xót, cuối cùng cũng không kiềm được nước mắt, một giọt rơi xuống màn hình.

Rồi đến giọt thứ hai, giọt thứ ba.

Nước mắt hệt như ngọc trai, một giọt, lại một giọt, không ngừng rơi xuống, đọng trên màn hình.

Phó Huyền Tây rút một tờ khăn giấy, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, ôm cô vào lòng, vỗ lưng cô.

"Anh nghĩ, dù sao cũng còn nhiều người dựa dẫm vào anh để kiếm cơm, anh không thể bỏ họ lại để đến Nam Thành, Bạch Chỉ, em cũng biết chuyện này không thể."

“Nhưng nếu anh không làm gì cả, chuyện gì cũng bắt em phải nhượng bộ anh, bảo em đưa bà ngoại đến Lâm Nghi, như vậy rất ích kỷ, anh cũng không thể làm được.”

“Anh không có năng lực phi thường để bứng Xuân Đường cổ trấn mang đến Lâm Nghi, nên anh làm ra một nơi tương tự.”

“Như vậy thì bà ngoại sẽ bằng lòng chuyển đến đó, cũng không để bà chịu nhiều thiệt thòi, dù sao bà cũng sẽ được sống ở một nơi hơi quen thuộc một chút.”

“Đương nhiên, đó chỉ là hoàn cảnh lý tưởng nhất, nếu bà ngoại không muốn sống ở đó, bà cũng có thể ở lại nơi này, nếu em cũng muốn ở lại, vậy thì cứ ở lại, anh có xe, có máy bay riêng, có rất, rất nhiều chuyến bay, tàu cao tốc, tàu hỏa, dù thế nào cũng có thể gặp được em.”

“Chỉ cần chúng ta đồng lòng, em cũng biết mà, ngàn núi muôn sông cũng không thể ngăn cách.”

“Cho nên, em có muốn yêu anh hay không, anh cũng sẽ ủng hộ em.”

Bạch Chỉ vùi đầu vào vai anh, khóc không ngừng, càng lúc càng khóc lớn.

Cô chưa từng nghĩ, cũng không dám nghĩ.

Những ngày đó cô đếm ngược đến thời khắc biệt ly, anh đã bắt đầu tính toán cho tương lai của cả hai.

Cũng không dám nghĩ.

Cô nói mình yêu người khác không được nên mới đến lượt anh, khi anh đứng trước món quà mà anh dự định dành cho cô, tâm trạng

của anh như thế nào?

Phó Huyền Tây nghe cô khóc đứt ruột đứt gan, nước mắt nước mũi đều dây vào áo anh, vừa đau lòng vừa buồn cười: "Sao lại khóc như trẻ con thế này, anh không cố ý làm em khóc đâu."

"Biết nói thế nào bây giờ, anh chỉ muốn em yêu anh, trở về bên anh, không có ý làm em khóc như vậy."

"Nếu biết em chỉ khóc mà không nói gì, anh đã không nói những lời vừa rồi, ép buộc em đồng ý là xong, dù sao cũng không thể nuông chiều em được."

Bạch Chi nắm lấy vải áo bên eo anh, hít mũi, vẫn không thể ngừng khóc, vừa nức nở vừa xin lỗi: "Xin lỗi, đều là lỗi của em."

"Đều là lỗi của em, trách em không có chính kiến, trách em tự cho là mình đúng, là lỗi của em, em cảm thấy mình không xứng với anh, khụ khụ…"

Gió lạnh len lỏi vào trong, Bạch Chỉ ho hai tiếng.

Phó Huyền Tây cười: "Sao thế?"

Anh ôm Bạch Chỉ, xoay người cô lại, vươn tay cầm lấy chai nước trên cửa xe bên phía cô, mở nắp, đưa lên miệng của cô: "Uống một chút đi."

Lại nói: "Khóc lâu như vậy, có phải là mất nước rồi không?"

Bạch Chỉ không khóc nổi nữa.

Không khí buồn bã cảm động, lại bị mấy lời của anh phá tan.

Đúng là cô khóc nhiều nên khát nước, uống hai ngụm nước.

Lại cảm thấy rất lúng túng, ghé đầu tựa lên vai anh, không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Phó Huyền Tây véo eo cô một cái, tuy cô mặc quần áo dày, véo cũng không có cảm giác gì, nhưng lại cảm thấy vui tay.

"Hỏi em đấy, em có muốn yêu anh không?"

Bạch Chỉ chớp đôi mắt đỏ hoe, nước mắt trong suốt còn đọng trên hàng mi dài.

Miệng nhỏ mím lại, kiên định đáp lời: "Dạ muốn."

Nghĩ lại, cảm thấy chưa đủ, còn luồn tay vào áo anh, giống như đang đòi công lý, thấp giọng hỏi anh: "Anh sẽ yêu em chứ?"

"Bạch Chỉ." Thanh âm của Phó Huyền Tây vang lên bên tai cô, "Đừng giả ngốc với anh."

"Đâu có."

"Không yêu em thì có làm nhiều việc như vậy không? Chơi vui chưa?"

Gương mặt ướt đẫm nước mắt của Bạch Chỉ lại nở nụ cười, ngón tay còn đùa dai, véo cơ bụng anh một cái: "Anh không nói anh yêu em."

"Hừ…" Phó Huyền Tây giữ tay cô lại, "Anh yêu em không dùng lời nói."

Bạch Chỉ không phản ứng, không nghi ngờ gì, lại nói: "Nếu anh không nói, làm sao em biết anh có yêu em hay không?"

Phó Huyền Tây siết chặt tay cô, bóng gió nói: "Làm chuyện kia không cảm nhận được sao?"

Rốt cuộc Bạch Chỉ cũng hiểu ra.

Lời của anh mờ mờ ám ám như vậy, cô muốn mắng anh là lưu manh cũng không được.

Cũng vì anh đã làm nhiều việc vì cô mà.

Trời đã tối, Phó Huyền Tây đưa cô về nhà, không đi vào.

Bạch Chỉ đứng trước cổng nhà, do dự không muốn vào: "Anh không vào sao?"

"Anh mà vào nhà, lát nữa lại chạy ra ngoài với em, em không sợ bà ngoại nghĩ nhiều à?"

Bạch Chỉ: "…"

"Vậy anh…" Bạch Chỉ quay đầu nhìn vào sân, thấp giọng nói, "Vậy em ăn xong sẽ ra ngoài, nấu cơm cho anh."

Cô thật sự nói được làm được, sau khi vào nhà nấu cơm tối cho bà ngoại, cô cũng không ăn nhiều.

Bà ngoại hỏi Tiểu Phó đâu.

"Anh ấy xong việc nên trở về rồi ạ, người ta bận rộn mà." Cô cũng chưa biết nói chuyện hai người họ tái hợp với bà ngoại thế nào, "Đúng rồi, bà ngoại, bạn cùng phòng đại học của con đến đây du lịch, tối nay con ra ngoài, sẽ không về nhà đâu bà."

Bà ngoại nhìn hai mắt ửng đỏ của cô, như có điều suy nghĩ, bà húp canh: "Được rồi, nhớ chú ý an toàn."

"Dạ, ban đêm đi ngủ, bà cũng nhớ phải đóng cửa thật kỹ nhé."

Bạch Chỉ cảm giác như mình ra ngoài yêu đương vụng trộm, dọn

dẹp nhà bếp xong, cô quay về phòng, lấy mấy bộ quần áo rồi ra ngoài.

Vừa định gọi cho Phó Huyền Tây, mới phát hiện người ta không hề rời đi, còn đứng ngoài cổng, làm cô giật mình.

"Anh không rời đi sao?"

"Ừ."

"…"

Bạch Chỉ nhét túi giấy vào tay anh, đè lấy vai anh, bảo anh quỳ xuống: "Em muốn anh cõng em."

Phó Huyền Tây cầm túi giấy, cúi người, ra hiệu cho cô leo lên: "Sao bây giờ em còn làm nũng nhiều hơn trước đây thế?"

Bạch Chỉ áp người lên lưng anh, hai tay vòng qua cổ anh, cười híp mắt, vừa lòng mãn nguyện: "Gần một năm rồi! Em muốn vậy cũng không được sao?"

Cô gầy teo, Phó Huyền Tây cao lớn, hình như anh cõng cô như vậy cũng không hề tốn sức.

"Là do em tự chuốc lấy mà, cũng tại anh nuông chiều em quá, làm em không biết trời cao đất dày, dám đòi chia tay, còn muốn tự do."

"Hì hì." Bạch Chỉ biết mình đuối lý, chỉ cười cho qua chuyện, nghĩ đến vừa rồi thu dọn đồ đạc, nhìn thấy chiếc kẹp tóc, cô không khỏi tò mò: "Sinh nhật em hồi tháng sáu năm nay, có phải anh đã đến đây không?"

"Ừ."

"Có phải anh tặng kẹp tóc cho em không?"

"Ừ." Phó Huyền Tây dừng lại một lát, "Hình như em rất thích nó."

Bạch Chỉ ngây người: "Sao anh biết?"

Hình như cô chưa từng dùng chiếc kẹp tóc đó trước mặt anh.

"Anh tặng mà, chắc chắn là em thích."

"…" Bạch Chỉ nghẹn lời, "Sao anh lại tặng kẹp tóc cho em?"

"Cái tên họ Trịnh kia nói ngày đầu em đi làm, cậu ấy đưa em đi, em buộc tóc đuôi ngựa, trông rất xinh xắn."

Đâu chỉ có vậy, còn chụp ảnh gửi cho anh.

Đó là một thời khắc rất quan trọng đối với cô, nhưng anh không phải là người đầu tiên chia sẻ điều đó.

Vậy nên khi chọn quà sinh nhật, anh chọn một chiếc kẹp tóc.

Chỉ cần cô sử dụng, cũng giống như anh đang đi cùng cô.

Vì không thể gặp nhau, cứ để tình yêu của anh ở bên cạnh cô, giúp cô dũng cảm giữa tháng năm cô độc.

Sau đó anh ghé đến nơi này rất nhiều lần, nhìn cô buộc tóc đuôi ngựa đi vào viện nghiên cứu.

Đúng là xinh xắn thật.

Còn dùng chiếc kẹp tóc mà anh đã tặng.

Bạch Chỉ lại nghĩ đến ảnh nền trên máy tính bảng của anh: "Đó là bức ảnh chúng ta chụp ở Florence, phải không anh?"

"Ừ."

Bạch Chỉ thở dài: "Cũng may anh chụp bằng điện thoại của anh."

Lại đưa tay đòi lấy điện thoại của anh: "Cho em xem điện thoại của anh."

"Trong túi áo khoác rồi, anh cõng em, không lấy được." Phó Huyền Tây dừng lại, sợ cô phụng phịu giận dỗi, "Hay là em xuống trước?"

"Không chịu." Bạch Chỉ lập tức lắc đầu như trống lúc lắc, hai chân cong lại, vòng qua người anh, "Không cho anh ném em xuống."

"Hừ." Đáy mắt của Phó Huyền Tây tối lại, anh véo véo cô, "Thả lỏng một chút."

"Em không muốn." Bạch Chỉ càng siết chặt hơn, đột nhiên muốn bám lấy anh, hai tay vòng qua cổ anh cũng ôm chặt, giống như bóp cổ anh, "Anh đừng hòng."

"…" Phó Huyền Tây nhướng mày, buông tay ra, không ôm cô nữa, "Vậy em tự ôm chặt vào."

"Á…" Bạch Chỉ sợ hãi, áp người lên lưng anh, trước đó học từ Trịnh Miểu Miểu, bây giờ cô giở giọng nũng nịu, "Anh đỡ em đi."

Phó Huyền Tây sợ chọc người ta khóc, đưa hai tay ôm chặt cô, "Em đúng là bị chiều hư rồi."

Ánh trăng trong trẻo như dòng nước, vào một đêm cuối thu đầu đông, hai chiếc bóng, một lớn một nhỏ, xếp chồng lên nhau trên mặt đường lát đá của cổ trấn.

Dần dần đi xa, biến mất khỏi tầm mắt của Tô Trạch Thụy.

Anh ấy đóng cửa, mẹ anh ấy đang dọn thức ăn, anh ấy vào nhà hỏi

mẹ: “Khi nào thì xem mắt vậy mẹ?”

–

Trước khi về khách sạn, Bạch Chỉ lại kéo Phó Huyền Tây đi siêu thị.

Vốn dĩ Phó Huyền Tây muốn nói: “Em muốn cái gì, gọi người giao đến không được sao?”

Nhưng cúi đầu nhìn sang, thấy cô rất hào hứng, lại nuốt xuống mấy lời đó.

Mua một ít rau, còn mua vài nguyên liệu làm bánh.

Sinh nhật của Phó Huyền Tây năm ngoái, Bạch Chỉ học nghề của dì Xuân rất lâu, nhưng cuối cùng cũng không thể làm ra một chiếc bánh đẹp mắt.

Lần này cô không cam tâm, muốn làm cho đàng hoàng.

Thấy cô tự tin như vậy, Phó Huyền Tây cong môi, chuẩn bị tinh thần dọn dẹp tàn dư.

Hai người họ xách mấy túi lớn, đi về phía thang máy VIP, đúng lúc quản lý khách sạn đi xuống, cửa thang máy mở ra, thấy Phó tổng cao quý nhà mình xách hai túi thức ăn mua từ siêu thị, anh ta tròn mắt kinh ngạc.

“Phó tổng! Anh đang…” Quản lý vội vàng vươn tay giúp xách đồ, “Tôi giúp anh mang lên.”

Phó Huyền Tây né tránh: “Không cần, làm việc của cậu đi.”

Quản lý vẫn hơi run sợ, hết nhìn anh lại nhìn Bạch Chỉ.

Cuối cùng cửa thang máy đóng lại, anh ta vẫn chưa hoàn hồn.

Là Phó tổng sao, Phó tổng huyền thoại nhà họ, Phó tổng không nhiễm khói lửa nhân gian sao?

Anh ta vừa nhìn thấy cái gì vậy?

Thần tiên cũng hạ phàm ăn ngũ cốc à?

Chớp mắt một cái, hình tượng xa vời không với tới đó lại hóa thành người thật, lại còn vô cùng bình dị gần gũi?

Quản lý hoang mang sờ đầu, xoay người rời đi.

Bạch Chỉ cúi đầu nhìn chiếc túi nhỏ trong tay cô, sau đó nhìn hai túi lớn trong tay Phó Huyền Tây, lại đưa tay cầm lấy: "Hay là để em cầm, bị nhân viên của anh nhìn thấy thì không hay."

Phó Huyền Tây nghiêng đầu nhìn cô, buồn cười: "Anh bắt bạn gái cầm thì không ảnh hưởng đến hình tượng à?"

Cũng đúng.

Bạch Chỉ liếm khóe môi, không nói gì nữa.

–

Lần cuối đến căn hộ khách sạn này là mùng một năm ngoái, không ngờ phải đợi đến hai năm sau mới quay lại.

Hình như vẫn như cũ, cách bày trí căn phòng cũng không thay đổi nhiều.

Bạch Chỉ bảo Phó Huyền Tây đặt đồ đạc lên bàn, không nói anh mang vào bếp.

Phó Huyền Tây không biết cô đang nghĩ gì, vậy nên cứ đặt lên bàn.

Không ngờ cô bé này lại sợ anh mệt, anh vừa đặt đồ đạc lên bàn, cô lại chuyển từng món vào bếp.

"Đi có mấy bước chân mà cũng sợ anh mệt à?" Phó Huyền Tây mang thức ăn đặt lên đảo bếp, ngón tay lành lạnh véo véo gương mặt ấm áp của cô, "Quá xem thường người khác."

Bạch Chỉ cong khóe môi: "Không phải là sợ anh mệt."

Cô nói lời này ngọt ngào như vậy, Phó Huyền Tây có cảm giác như lông vũ lướt qua trái tim mình.

Không quan tâm cô đang thu xếp đồ đạc vừa mua, anh lại đứng sau lưng cô, vòng tay qua eo cô, tựa cằm lên vai cô, hít một hơi.

"Thơm." Anh nói, tranh thủ cắn cắn cằm cô, "Mềm."

Bạch Chỉ vừa lấy đồ đạc mình cần, vừa né tránh anh, cất những món khác đi, nở nụ cười ngọt ngào: "Cái gì thơm mềm, em đâu phải thức ăn?"

"Không phải sao?" Phó Huyền Tây luồn tay vào vạt áo của cô, cảm thấy ấm áp, muốn nhắm mắt hưởng thụ, "Anh thấy rất ngon."

Bạch Chỉ cảm nhận lồng ngực ấm áp của anh, da mặt nóng lên, vẫn nhớ anh chưa ăn cơm tối, đành phải tỉnh táo lại: "Cơm em nấu ngon hơn."

"Em làm việc của em." Bàn tay lành lạnh dần dần di chuyển lên trên, hơi thở ấm nóng phả bên tai, thanh âm trầm thấp mê người vang lên bên tai, làm cô ngứa ngáy hết sức, "Anh ăn món của anh."

Bạch Chỉ: "…"

Còn tâm trí nấu cơm không?

Cảm giác này quá quen thuộc, anh không cần làm gì, tuyết cũng tan ra.

"Đừng ——" Thanh âm của Bạch Chỉ đột nhiên thay đổi, nhịp tim cũng bị đè nén.

Nếu nhất định phải diễn tả cảm giác này, có lẽ là, tuyết phủ anh đào.

Lành lạnh, nhưng làm trái tim người ta run rẩy.

"Hôn trước đã." Cô chưa kịp hoàn hồn, anh đã nhấc cô ngồi lên đảo bếp, "Nhớ em, không thể chờ được."

Lời vừa phát ra, hơi ấm đã bao phủ lên cánh môi của Bạch Chỉ.

Phó Huyền Tây cúi đầu nghiêng người, che chắn gần hết ánh sáng trước mắt cô, anh nắm lấy tay cô.

Bạch Chỉ ngẩng đầu, một tay của anh giữ sau gáy cô, hôn cô dịu dàng mà cuồng nhiệt.

Hơi ấm bao phủ cánh môi, môi dưới còn bị cắn nhè nhẹ, cô vô thức hé mở môi son, chớp mắt một cái đã bị người ta chiếm lấy.

Ngay cả hơi thở cũng bị cướp mất, hôn thôi mà cũng làm người ta khó lòng kiềm chế như vậy.

Bạch Chỉ khe khẽ kêu một tiếng, còn làm anh hôn quyết liệt hơn.

Lâu thật lâu sau, nụ hôn mới kết thúc, Bạch Chỉ níu lấy áo anh, vùi đầu vào ngực anh, hơi thở nặng nề, mất hết sức lực, tựa như xương cốt đều mềm nhũn.

Phó Huyền Tây nhẹ nhàng xoa gáy cô, cực kỳ dịu dàng.

Đáy mắt lại chứa chan tình yêu và ham muốn.

Sau một hồi lâu, Bạch Chỉ buông anh ra, quay sang nấu ăn.

Đầu tiên là chuẩn bị nguyên liệu làm cốt bánh, cho vào lò nướng, chỉnh thời gian và nhiệt độ, nhờ Phó Huyền Tây trông chừng, còn mình thì bắt đầu nấu cơm tối.

Phó Huyền Tây cũng không ra ngoài, ngồi bên cạnh trông chừng, Bạch Chỉ làm gì, anh cũng trìu mến ngắm nhìn, nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

Bạch Chỉ bị anh nhìn chằm chằm, cảm thấy mất tự nhiên, lại ra đảo bếp lấy sô cô la: "Giúp em nấu sô cô la đi."

Phó Huyền Tây khẽ nhướng mày, không nói gì, lấy tô thủy tinh ra đun cách thủy.

Anh cầm đũa, chậm rãi khuấy, sô cô la trong tô dần dần chảy ra.

Mùi hương ngọt ngào của sô cô la tỏa ra, anh gọi Bạch Chỉ: "Bạch Chỉ, muốn nếm thử không?"

Bạch Chỉ quay đầu, thấy anh cầm đôi đũa trước mắt cô, một lớp sô cô la lỏng dính trên đầu đũa.

Cô không nghĩ nhiều, thật sự mở miệng nếm thử.

Phó Huyền Tây lại đùa dai, nâng đôi đũa lên cao: "Ngẩng đầu lên."

Bạch Chỉ trừng mắt liếc anh, thật sự ngẩng đầu, anh lại nâng đôi đũa cao hơn.

Cô giận dỗi: "Không ăn, anh giữ lại ăn đi."

Phó Huyền Tây cười, hạ thấp đôi đũa: "Em không ăn được, cũng không biết liếm liếm sao?"

Bạch Chỉ thấy anh giở "trò trẻ con", cũng không thèm chấp nhặt, nghiêm túc lè lưỡi liếm sô cô la trên đũa.

Sô cô la nâu nâu, mang theo vị ngọt.

Bạch Chỉ nghiêm túc thưởng thức, để tránh người ta hỏi cô cảm thấy thế nào.

Phó Huyền Tây im lặng nhìn cô, đầu lưỡi nhỏ xinh xắn chạm vào sô cô la trên đũa, nhanh chóng thu về.

Hai mắt anh tối lại, khẽ nghiêng tay một cái, sốt sô cô la còn lại trên đầu đũa dính lên khóe môi cô.

Bạch Chỉ thấy khóe môi ươn ướt, quay đầu định trách móc, đột nhiên có bóng người ghé đến gần, anh nâng cằm cô, còn hôn cô mãnh liệt hơn trước.

Anh liếm sạch sẽ sốt sô cô la trên môi cô.

Còn hung hăng cắn lên khóe môi cô, thanh âm trầm khàn khó tả: "Lẽ ra không nên cho em nấu ăn, lâu như vậy rồi mà anh vẫn chưa được ăn món mình thích."

Bạch Chỉ đỏ mặt: "Không phải anh đã ăn nhiều sô cô la rồi sao?"

"Nhiều?"

"Vậy… Vậy trong tô kia, anh muốn ăn thì ăn." Bạch Chỉ đối diện với ánh mắt thâm sâu của anh, khí thế càng ngày càng đi xuống, "Vậy, vậy có được không…"

Phó Huyền Tây cúi đầu nhìn cô, ý tứ trong lời nói hết sức rõ ràng:

“Đây là món anh muốn ăn à?”

“Vậy, vậy bây giờ cũng chỉ có cái này là ăn được.” Bạch Chỉ ho hai tiếng, giả vờ bình tĩnh, “Nếu không được, em nấu cho anh một tô mì.”

“Em bớt một lời cũng không được à?”

“Hả?” Bạch Chỉ ngơ ngác ngước mắt nhìn anh, “Lời gì?”

Phó Huyền Tây nhìn đôi môi đỏ tươi của cô, yết hầu trượt xuống, anh lại dời mắt: “Không có gì.”

Anh quay đầu khuấy sô cô la, Bạch Chỉ càng hoang mang hơn.

Đang định cúi đầu cắt rau tiếp, đột nhiên anh nhúng đầu đũa vào sô cô la: “Đưa tay ra.”

Bạch Chỉ đưa tay, tò mò hỏi: “Anh làm gì thế?”

Vừa dứt lời đã thấy anh dùng đầu đũa dính sô cô la, viết lên tay cô.

Ngón tay của Bạch Chỉ bị anh giữ lấy, cô muốn rút tay lại xem anh viết gì, nhưng làm thế nào cũng không được.

Anh chấm đầu đũa vào sô la mấy lần mới viết xong hai từ.

“Của anh.”

Bạch Chỉ không hiểu: “Anh làm gì thế?”

“Đóng dấu, của anh.”

“Thế này làm sao em cắt rau?” Bạch Chỉ bĩu môi, “Anh viết lên mu bàn tay em, còn viết lên lòng bàn tay em, em không cầm dao được nữa.”

“Thật sao?” Phó Huyền Tây khẽ nhướng mày, cầm tay cô đưa lên miệng, “Anh đói rồi.”

———————

Tác giả có lời muốn nói:

Nghi Nghi: Nấu ăn quá phiền phức.

Chương 54: Chỉ có yêu

Thì ra cũng có người chơi trò này sao!

Bạch Chỉ thật sự dùng hết sức lực, giải cứu bàn tay ra khỏi miệng của Phó Huyền Tây.

"Anh, đi ra ngoài!" Bạch Chỉ cố gắng không nhớ đến cảm giác ẩm ướt, mềm mại, trơn nhẵn trên tay cô, xoay người rửa tay.

Phó Huyền Tây cúi đầu nhìn cô, khóe miệng còn dính sô cô la, trông hơi… phóng đãng, mê người.

Cô bé trước mặt không nhịn được cười, da mặt đỏ bừng.

Phó Huyền Tây nhướng mày, đưa ngón trỏ lau sô cô la trên khóe môi, liếc mắt, đưa tay, bôi lên khóe môi của Bạch Chỉ.

Không đợi người ta mắng, anh đã biến mất tăm.

Bạch Chỉ vừa tức giận vừa xấu hổ, đưa mu bàn tay lau qua khóe môi, hứng nước rửa mặt.

Nấu một bữa cơm tối, vừa lâu vừa hỗn loạn, mười giờ rưỡi mới được ăn.

Bạch Chỉ cẩn thận bưng bánh kem lên, tuy không tạo hình gì, chỉ quét kem, trang trí trái cây và sô cô la.

Nhưng nhìn thế nào cũng thấy đẹp hơn chiếc bánh năm ngoái, cô rất hài lòng.

"Đợi một chút." Bạch Chỉ đột nhiên nhớ ra mình chưa lấy nến, lại chạy vào đảo bếp, nhìn tới nhìn lui, tìm thấy nến, thắp lên, "Anh

mau cầu nguyện đi.”

Phó Huyền Tây nghe lời cô, chắp tay trước ngực cầu nguyện.

Thổi nến xong, Bạch Chỉ lại bật đèn, căn phòng sáng lên.

“Ăn trước đi, em nghĩ anh đói lắm rồi.” Bạch Chỉ nói ra lời này, còn cảm thấy hơi áy náy, “Đều tại em, nấu ăn lâu như vậy.”

Cô vừa nói vừa điên cuồng gắp thức ăn vào chén của Phó Huyền Tây, Phó Huyền Tây vừa cầm đũa, đã thấy chén cơm tràn ngập thức ăn.

“…Bạch Chỉ.” Phó Huyền Tây đau đầu, đưa tay xoa trán, “Đừng gắp nữa.”

“Anh gầy đi rồi, anh không biết sao?” Bạch Chỉ đặt đũa xuống, hai tay chống cằm, ngẩng mặt nhìn anh, “Nhìn mặt mũi của anh kìa, không còn chút thịt nào cả.”

Phó Huyền Tây: “…”

Có lẽ anh thật sự chiều hư cô rồi.

Thật ra, bình thường anh ăn rất ít, nhưng Bạch Chỉ cứ ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm như vậy, anh không chịu nổi.

Vừa thấy anh định đặt đũa xuống, cô đã bĩu môi tủi thân: “Em nấu ăn lâu như vậy…”

Phó Huyền Tây: “…Anh ăn.”

Ăn xong, Bạch Chỉ mang bánh kem mà mình làm ra, bảo Phó Huyền Tây nếm thử.

Phó Huyền Tây no căng bụng, nhìn thấy thức ăn đã đau đầu, nhưng

vẫn giữ mặt mũi cho cô, nếm thử một chút.

Bạch Chỉ mong chờ: "Anh thấy thế nào?"

"Cũng được." Phó Huyền Tây liếm khóe môi, thấy cô hơi thất vọng, anh vươn tay kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn cô, "Rất ngon."

Bạch Chỉ phát hiện ra, anh rất thích hôn cô.

Trước khi chia tay cũng vậy, bây giờ tái hợp cũng vậy.

Mà lúc hôn, anh không đứng đắn lắm, bàn tay rất lộn xộn.

Bạch Chỉ né tránh, giữ tay anh lại, thở hổn hển, nói muốn xem điện thoại của anh.

"Chờ một chút." Phó Huyền Tây đưa tay vào túi, lấy điện thoại ra, đưa cho cô, "Em xem đi."

"Mật khẩu là gì?"

"Dấu vân tay của em."

Bạch Chỉ ngạc nhiên: "Anh cài đặt khi nào thế?"

Phó Huyền Tây ôm cô vào lòng, điều chỉnh vị trí ngồi của cô, còn tranh thủ hôn cô: "Vào đêm nào đó em ngủ rất say."

Bạch Chỉ: "…"

Cô thử đưa ngón tay cái lên nút cảm ứng, đúng là mở ra thật.

Ý định ban đầu của cô chỉ là muốn xem điện thoại của anh lưu giữ bao nhiêu ký ức của họ, nhưng không ngờ màn hình khóa và ảnh nền đều là bức ảnh chụp cô trước xe cà phê trên đường phố Florence.

Ngây người một lát, Bạch Chỉ giả vờ bình tĩnh, mở album ảnh ra.

Có ảnh anh chụp từ phía sau lúc họ đi lên dãy núi Alps, ảnh chụp giữa những dây đèn giăng đầy trời ở Zurich vào đêm trước Giáng sinh, ảnh chụp trên đường phố Florence, ảnh chụp trên hòn đảo mùa hè giữa ngày đông.

Thật nhiều, thật nhiều.

Những ký ức này theo mấy bức ảnh, ùn ùn kéo đến, dần dần lấp đầy những khoảng trống trong tâm trí.

Sau đó cô kéo đến một đoạn video, mở ra, là nhà thờ Grossmünster ở Zurich.

Bạch Chỉ vẫn nhớ, đó là mùa hè năm ngoái.

Chiều hôm đó, họ lên tầng cao nhất của nhà thờ, gió rất mạnh, mùa hè ở Zurich không quá nóng nực, gió thổi qua càng làm người ta cảm thấy dễ chịu.

Khi đó, cô nghe có người nói tiếng Ý bên cạnh, tuy không hiểu, nhưng cô đã xem qua nhiều bộ phim Ý, có thể phân biệt được.

Tò mò hỏi Phó Huyền Tây, mới biết người Thụy Sỹ nói nhiều ngôn ngữ, ngôn ngữ chính thức là tiếng Đức, ngoài ra còn có tiếng Pháp, tiếng Ý, tiếng Romansh.

Cô nhớ trước đây đã hỏi anh biết ngôn ngữ nào, chưa từng nghe anh nói tiếng Ý, còn mè nheo đòi anh nói tiếng Ý cho cô nghe, nhưng anh từ chối, còn véo mặt cô: "Em xem anh là ca sĩ opera à?"

"Không nói thì không nói." Cô kiêu ngạo xoay người, đứng trên tầng cao nhất của nhà thờ, cảm nhận làn gió mùa hè của Zurich thổi qua người.

Đoạn video này chính là lúc cô xoay người, không để ý.

Gió thổi qua vạt váy trắng của cô như sóng biển, còn lờ mờ nghe thấy giọng nói của anh lọt vào.

Đó là câu nói tiếng Ý mà cô muốn nghe nhất.

Anh nói: "Ti amo (Anh yêu em)."

Thanh âm của anh rất nhẹ nhàng, bay theo làn gió.

Cho nên, cô đang quay lưng về phía anh, không hề nghe thấy.

–

Bạch Chỉ cảm thấy khó thở.

Cô có cảm giác mình đã bỏ lỡ rất nhiều thời khắc anh vô cùng yêu cô.

Thoát ra khỏi album ảnh, phát hiện còn có một album ảnh bị khóa lại.

Cô không có thói quen nhìn trộm bí mật của người khác, vậy nên cô đưa điện thoại đến trước mặt Phó Huyền Tây, hỏi ý kiến của anh: "Em xem album ảnh này được không?"

Phó Huyền Tây bấm điều khiển, tìm chương trình tivi, nghe cô hỏi như vậy, anh thong thả liếc nhìn, ánh mắt khẽ rung động.

Trái tim của Bạch Chỉ trùng xuống, mặc dù vẫn rất tò mò, nhưng cũng rất ngoan ngoãn, chuẩn bị đặt điện thoại xuống: "Vậy em không xem ——"

"Được." Phó Huyền Tây chen ngang, "Mật khẩu vẫn là dấu vân tay

của em.”

Anh nói xong, vỗ vỗ lên lưng cô: “Anh vào phòng tắm.”

Bạch Chỉ xoay người, ngồi xuống sofa, mở khóa album ảnh.

Chớp mắt một cái, đã ngây ngốc kinh ngạc.

Toàn bộ album ảnh này đều chỉ có cô.

Những video này, những bức ảnh này, đã bắt đầu từ khi nào?

Là từ ngày họ chia tay.

Trong những bức ảnh này, cô không còn mặc váy áo màu trắng như anh yêu thích, mỗi bức ảnh, cô lại mặc quần áo có màu sắc khác nhau, kiểu dáng khác nhau.

Có khi cô buộc tóc đuôi ngựa, có khi thắt bím thấp, có khi lại xõa tóc.

Cô đang mỉm cười, hoặc ngây ngốc, vô cảm.

Dáng vẻ nhàn nhã, dáng vẻ bụi bặm trong núi, dáng vẻ mạnh mẽ lúc cô xắn ống quần vượt sông.

Cô lái xe đạp, cô dừng bên đường mua trái cây, cô ôm quyển sách dày cộp chen chúc trên xe buýt, cô tay không dạo phố.

Còn có đêm trước buổi bảo vệ khóa luận tốt nghiệp, lúc cô ăn tối ở Thôi Thượng Các trong tòa nhà Thượng Đức, cô luôn cảm giác có ai đó theo dõi mình.

Hóa ra là anh, hóa ra là anh.

Họ ở cùng một tòa nhà, trên cùng một tầng, hai nhà hàng đối diện

nhau, nhưng cô không nhìn thấy anh.

Hóa ra anh đã đến lễ tốt nghiệp, ngồi dưới khán đài, nhìn cô bước lên sân khấu nhận bằng.

Anh ẩn mình giữa đám đông, không bị cô phát hiện.

Chỉ lặng lẽ đứng từ xa dõi theo cô, ghi lại ngày quan trọng của cô.

Bạch Chỉ cắn răng nghẹn ngào, khoang mũi chua xót, cô kéo xuống, thấy một album video.

Bấm vào, hình ảnh hơi nhòe, hơi tối tăm mịt mù, không rõ là buổi sáng hay buổi tối.

Cô cúi đầu, đưa ngón trỏ lên miệng, dùng răng cắn, ngăn bản thân mình khóc không ngừng.

Video lóe sáng, sau đó cô đã thấy rõ đó là nơi nào.

Cũng nhớ, đó là khoảnh khắc nào.

Đầu năm, Trịnh Tinh Dã và Bùi Tu Niên đều đã rời khỏi Nam Thành, cô được nhận vào làm thực tập sinh ở viện nghiên cứu, dường như hết thảy đều tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Sau đó, buổi tối mùa xuân lành lạnh, cô tăng ca tại một phòng thí nghiệm ở ngoại ô.

"Chúng ta gọi lẩu uyên ương được không? Dạo này tôi mọc mụn, không thể ăn cay được!"

"Được rồi, muốn ăn cái gì? Tôi xem thử."

"Nhất định là thịt bò!"

“Khoai tây, khoai tây!”

“Nếu tôi nói muốn ăn xiên rau ngò, liệu có ai ám sát tôi không?”

“Sao cậu dám! Tôi bẻ đũa không cho cậu ăn!”

…

Bầu không khí trong phòng thí nghiệm ngày đó cực kỳ hòa hợp, tuy phải tăng ca, nhưng không ai than thở, giống như đang làm một việc mà họ cực kỳ hưởng thụ.

Sau đó, lẩu được giao đến, mọi người vào phòng ăn, chuyển ghế, xếp đũa, rót nước, hệt như đang ăn liên hoan.

Phó Huyền Tây ẩn mình ngoài vườn giữa đêm tối, lặng lẽ đứng nhìn sau một bụi hoa mai mùa đông, cửa sổ được mở ra để thông gió, anh còn có thể nghe người bên trong nói chuyện: “Chà, là lẩu Tự Phúc Hiên!”

Một chàng trai giơ ngón tay cái trước mặt thầy Hà: “Thầy Hà tốn kém rồi.”

“Chà… Chắc là thầy Hà kiếm được nhiều tiền lắm! Nghe nói bò viên Tự Phúc Hiên đều do đầu bếp nhà họ tự tay làm, cực kỳ đắt tiền, lại còn giới hạn số lượng, sao lại mua được nhiều thế này!”

“Còn lòng bò và tráng miệng nữa! Trời ơi, tự nhiên tôi cảm thấy tăng ca thật tuyệt vời, tôi yêu tăng ca, tôi muốn tăng ca mỗi ngày!”

Phó Huyền Tây châm một điếu thuốc, hút được một nửa, sợ mùi khói bay vào, anh dập điếu thuốc.

Nghe thấy lời này, không khỏi nhíu mày.

Tăng ca mỗi ngày cái gì, cô bé nhà anh đã gầy đến vậy rồi, còn phải

tăng ca mỗi ngày sao.

Gọi người đặc biệt làm bò viên cho cô, cô cũng không ăn nhiều, chỉ gắp một miếng khoai tây, ăn từng chút từng chút, giống hệt như mèo.

Nhìn thấy, thật đau lòng.

Nhưng bầu không khí trong phòng thí nghiệm thật sự rất tốt, cô là người nhỏ tuổi nhất, tiền bối luôn miệng hỏi cô có muốn ăn cái này không, ăn cái kia không.

Còn giúp cô rót nước, lấy trái cây cho cô.

Lại lôi kéo cô vào mọi chủ đề trò chuyện, thỉnh thoảng lại chọc cho cô cười, không hề phớt lờ cô.

Phó Huyền Tây rất hài lòng, định tắt điện thoại.

Bận rộn công việc muốn chết, thấy cô sống tốt, định rời đi trước, nhưng lại nhìn thấy gương mặt vui vẻ của cô bé nhà mình đột nhiên thay đổi biểu cảm, giọng nói run rẩy: "Sao? Bà ngoại ngất xỉu ạ?"

Bầu không khí sôi nổi trong phòng thí nghiệm bị gián đoạn, mọi người quan tâm cô, an ủi cô, bảo cô đừng lo, hỏi cô có cần họ lái xe đưa về không.

Phó Huyền Tây nhíu mày lo lắng, cầm chìa khóa trong tay, giây tiếp theo, lại nghe giọng nói vờ bình tĩnh của cô: "Không, không cần, anh trai em sẽ đến đón em."

Cô vội vàng cầm túi xách chạy ra ngoài, không để ý đến chuyện gì nữa.

Cứ như vậy, băng qua khoảng sân rộng, ngang qua Phó Huyền Tây, chỉ cách một bụi hoa mai mùa đông.

Khi đó, họ chỉ cách nhau chưa đầy một mét, bụi hoa mai mùa đông không cao, còn không che được nửa người anh.

Anh quên tránh đi, cô cũng không nhìn lại.

Đêm đó tuyết rơi, dần dần nặng hạt.

Giữa cơn mưa tuyết, cô chạy khuất khỏi tầm nhìn của anh, không quay đầu nhìn lại.

Phó Huyền Tây không phủi tuyết trên vai, cất bước đi theo cô.

Nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú nhã nhặn lái một chiếc xe máy, dừng lại, đưa mũ bảo hiểm cho Bạch Chỉ.

Thanh âm cách xa, nhưng từng chữ đều lọt vào tai anh:

"Đã gọi xe cấp cứu đưa bà đến bệnh viện, anh mang xe đi bảo dưỡng rồi, lên đi, anh đưa em đi đường tắt."

Bạch Chỉ cầm lấy mũ bảo hiểm, đội lên, không chút do dự, ngồi lên xe.

Xe máy chạy đi, Phó Huyền Tây nắm chặt ngón tay lạnh cóng, lên chiếc xe sau lưng mình.

Lúc cầm vô lăng, ngón tay cũng không mềm mại như mọi ngày, đành phải kiên trì đuổi theo chiếc xe máy đang chở cô gái của anh.

Đường tắt này chính là đoạn đường dài quanh núi.

Tuyết đã bao phủ núi rừng nhiều ngày liền, một khoảng không mênh mông, phản chiếu ánh trăng sáng ngời, còn có ánh đèn đường lạnh lẽo.

Phó Huyền Tây đặt điện thoại cạnh kính chắn gió, máy quay vẫn mở.

Anh nghĩ mình nên tắt đi, nhưng lại không động tay.

Hình như là rất lạnh, anh bật điều hòa trong xe, một lúc sau, ngón tay lạnh buốt mới khôi phục được trạng thái bình thường.

Anh cầm vô lăng, đạp ga, đạp phanh, giống như đang nhìn đường, nhưng cũng giống như không nhìn đường.

Tại sao lại có một người có thể kiểm soát tầm nhìn của anh chứ?

Trong tầm mắt của anh, chỉ còn lại núi rừng bao la giữa tuyết trắng, tuyết bay đầy trời, xe gắn máy rẽ hết ngã này đến ngã khác.

Cô gái của anh ôm eo người khác.

Phó Huyền Tây đã đọc rất nhiều sách, từng tranh cãi với mấy ông chú lớn tuổi trong hội đồng quản trị.

Anh đã nhìn thấy rất nhiều khía cạnh của cuộc đời, có tốt, có xấu, có cả không tốt không xấu.

Nhưng bất kể là trải qua chuyện gì trong quá khứ, hay là có năng lực vượt trội nào, anh cũng không cách nào miêu tả chuẩn xác.

Trên hành trình gió sương mưa tuyết đó, anh đã cảm thấy như thế nào.

Trên đường đi, anh cũng không sử dụng hệ thống định vị, chỉ tiến lên theo chiếc xe máy kia.

Đêm đó tuyết bay đầy trời, cả đoạn đường núi, đèn đường cũng không sáng lắm, con đường phía trước mờ mịt mông lung, không phân biệt được phương hướng.

Bên cạnh là vách núi, sương mù dày đặc, có một giây phút nào đó, anh đã nghĩ bánh xe sẽ trượt trên tuyết, lao xuống vách núi.

May mà đi đường bình an, theo chiếc xe máy kia đến bệnh viện Nam Thành.

Anh đi theo cả một quãng đường, cả hai người trên xe máy đều không phát hiện ra anh.

Cũng tốt.

Điện thoại hết pin, tự động tắt, anh cầm chìa khóa xe, bước xuống, theo họ vào bệnh viện.

Tiếc nuối, chua xót đan xen với vui mừng, bình lặng.

Anh nghĩ, may mà trong lúc cô hoang mang, lo sợ, tứ cố vô thân, bên cạnh lại có một người đàn ông trầm tĩnh, không để cho cô một mình đấu tranh, một mình sụp đổ.

Nhưng cũng cảm thấy.

Thật đáng tiếc, người bên cạnh cô không phải là anh.

Đêm đó, anh gặp bác sĩ tìm hiểu tình hình, may mà không có vấn đề gì nghiêm trọng, bà ngoại đã tỉnh lại, là tình trạng nhồi máu não thường gặp ở người già.

Lúc ra khỏi bệnh viện, anh thấy cô bé nhà mình mệt mỏi ngồi cạnh giường bệnh, người đàn ông bên cạnh lại làm hết việc này đến việc kia.

Ông cụ giường bên trêu chọc: "Cháu ngoại và cháu rể của bà hiếu thảo quá."

Anh không nghe nữa, đi ra khỏi cổng bệnh viện.

Điện thoại trong xe đã sạc được một lúc, tự động mở lên, anh mở album ảnh ra xem, không ngờ đã quay đoạn video này dài như vậy.

Không nỡ xóa, cứ để đó.

Bây giờ Bạch Chỉ nhìn thấy video, cô bước ngang qua anh, chỉ chừa lại bóng lưng vội vã.

Cô ngồi trên xe máy lo lắng cho bà ngoại, cũng chỉ chừa lại cho anh một bóng lưng.

Suốt đoạn video dài một tiếng chín phút này, cô chưa bao giờ, chưa bao giờ quay đầu nhìn anh lấy một lần.

Họ đã từng gần nhau như vậy, nhưng cô không hề cảm nhận được sự hiện diện của anh.

Bạch Chỉ nghĩ đến chuyện này, càng cảm thấy mình không xứng, nước mắt rơi không ngừng, rơi xuống màn hình điện thoại, tầm nhìn mờ mịt hư vô.

Bỗng nhiên lại cảm thấy hoang mang.

Cô phải làm thế nào, mới có thể xứng với tình yêu mà anh đã lang bạt kỳ hồ để trao cho cô?

Album ảnh được khóa bảo vệ này, anh một lòng ghi lại.

Xuân, hạ, thu, đông.

Anh chưa từng vắng mặt trong bất cứ mùa nào của đời cô.

Chỉ có cô, chỉ có cô vẫn luôn bỏ lỡ.

Bạch Chỉ lau nước mắt trên màn hình, tình cờ bấm vào danh bạ.

Cô đứng ở hàng đầu, được lưu tên là một từ tiếng Anh ——

Aurora.

———————

Tác giả có lời muốn nói:

Aurora: Cực quang, ánh rạng đông, là bất kỳ tia sáng nào, nói chung là ánh sáng.

Chương 55: Tiệm nhập giai cảnh

Trước đây ở ký túc xá, nghe bạn cùng phòng nói chuyện, Bạch Chỉ vẫn nhớ đến lời của Hứa Giai Ngọc: "Bạn trai cũ của tớ cái gì cũng khô khan, nhưng lúc lưu thông tin liên lạc của tớ, anh ấy luôn thêm một chữ A phía trước."

"Tớ hỏi anh ấy lý do, anh ấy nói, làm như vậy thì lúc nào tớ cũng xếp đầu tiên, sẽ tìm được ngay, khi đó tớ rất cảm động. Nhưng anh ấy quá gia trưởng, tớ không chịu được nên chia tay."

Cho nên, Bạch Chỉ cũng không hiểu, Phó Huyền Tây muốn cô xếp đầu tiên, hay thật sự xem cô là ánh sáng.

Phó Huyền Tây ra khỏi phòng tắm, cô đã lau khô nước mắt, điều chỉnh cảm xúc.

Hình như còn chưa kịp trấn tĩnh lại, Bạch Chỉ tựa lưng lên sofa, cầm điện thoại của anh, ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, trông vừa tủi thân vừa đáng thương.

Phó Huyền Tây nhìn thấy cô đã cong môi cười, vừa đi vừa dang hai tay, đến trước mặt cô, cúi người ôm cô.

"Xem xong chưa?" Anh cúi người, hôn lên khóe môi cô, "Tại sao mỗi ngày em đều khóc nhiều như vậy chứ, anh vừa vào phòng tắm, em đã khóc đỏ mắt đỏ mũi rồi."

Bạch Chỉ nghĩ mình khóc đủ rồi, nhưng nghe anh nói lời này, không hiểu sao lại thấy tủi thân, chớp mắt một cái, nước mắt lại rơi xuống.

"Anh hung dữ với em… Anh ghét bỏ em…" Cô nhẹ giọng nói, nghẹn ngào tủi thân, không khác nào bị người ta bắt nạt.

Phó Huyền Tây càng nghe càng buồn cười: "Vậy anh đền tội cho em."

"Anh đền tội thế nào! Tại sao anh không gọi cho em… Anh đến tìm em nhiều lần như vậy, tại sao anh không gọi cho em, tại sao…"

Phó Huyền Tây xoa lưng cô, hình như cũng không để bụng: "Chuyện quá khứ, đã qua rồi, có muốn đi tắm không?"

"Dạ muốn." Bạch Chỉ hít mũi, "Anh bế em đi."

Phó Huyền Tây bế cô đến phòng tắm, vặn nước nóng, điều chỉnh nhiệt độ, Bạch Chỉ một mực quấn lấy anh, không chịu bước xuống.

"Bạch Chỉ." Phó Huyền Tây vừa ôm cô vừa lấy khăn, sợ cô bị ngã, "Em giống hệt như gấu túi vậy."

"Không cần biết giống cái gì, từ giờ về sau em sẽ quấn lấy anh." Bạch Chỉ vòng tay qua người anh, ôm chặt, "Anh chủ động tìm em, anh mà vứt bỏ em thì anh là người xấu, em không cho anh vứt bỏ em."

"Ừ, không vứt bỏ em." Phó Huyền Tây chuẩn bị xong, cúi đầu nhìn cô, cô vừa khóc xong, hai mắt còn ngấn nước.

Anh đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào: "Mắt có đau không?"

Bạch Chỉ chớp chớp, nghiêm túc cảm nhận: "Một chút xíu."

"Tìm cái gì đó bôi cho em." Phó Huyền Tây đi lấy khăn mặt, Bạch Chỉ giật giật áo anh, "Sao thế?"

"Anh hôn lên mắt em, sẽ không đau nữa."

Nghe thấy lời này, Phó Huyền Tây khẽ nhướng mày, khóe môi cong lên: "Lại làm nũng à?"

“Anh có hôn không?” Bạch Chỉ cong môi, véo véo eo anh, lại không véo được, cảm thấy hơi bực bội, “Không hôn thì thôi.”

“Anh tìm bạn gái hay là tìm tổ tông đây?” Phó Huyền Tây kéo khăn tắm, trái lên bồn rửa mặt, đặt cô ngồi lên đó, cúi đầu hôn mắt cô, “Mặn.”

Bạch Chỉ cúi đầu né tránh: “Vậy không hôn nữa.”

Phó Huyền Tây nâng cằm cô, xoay mặt cô sang, không nói không rằng, lại cúi đầu hôn cô.

Trán, mắt, sống mũi, miệng, tai ——

Phó Huyền Tây dừng lại, nhìn một lát, phát hiện cô đeo hoa tai.

Trước đó không để ý, tưởng cô đeo kẹp tai như trước đây, bây giờ nhìn mới phát hiện, đây là loại hoa tai đâm xuyên qua vành tai.

Đầu ngón tay của Phó Huyền Tây nhẹ nhàng chạm vào, còn thấy hoa tai hơi kéo vành tai xuống một chút, làm vành tai hơi dài hơn.

“…”

Phó Huyền Tây khẽ nhướng mày, bình tĩnh một chút: “Em bấm lỗ tai à?”

Thật ra, giọng điệu của anh rất bình tĩnh, không nghe ra cảm xúc gì, nhưng Bạch Chỉ vẫn sợ.

Còn nhớ lại phản ứng của anh khi nhìn thấy hình xăm của cô.

Phó Huyền Tây lại hỏi: “Bấm khi nào?”

“Là…” Bạch Chỉ mấp máy môi, “Đêm chia tay.”

“Chuyện đầu tiên em làm sau khi chúng ta chia tay là đi bấm lỗ tai sao?” Ngón tay của Phó Huyền Tây mân mê hoa tai của cô, “Em nổi loạn à?”

“…”

Bạch Chỉ ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười nịnh hót: “Em qua giai đoạn nổi loạn rồi, từ giờ về sau sẽ ngoan ngoãn.”

Phó Huyền Tây rũ mắt nhìn cô rất lâu, bất chợt mỉm cười: “Em muốn bấm thì cứ bấm, anh chỉ sợ em đau.”

Hả?

Bạch Chỉ ngây người.

Bây giờ anh dễ tính vậy sao?

Nước tràn đầy bồn tắm, Phó Huyền Tây bế cô đi qua: “Muốn anh ở bên cạnh em không?”

“Không muốn anh ở bên cạnh em, muốn anh giúp em.” Bạch Chỉ cầm lấy tay anh, đặt lên vạt áo cô, lâu rồi không làm chuyện này, cô còn đỏ mặt, “Được không anh?”

Phó Huyền Tây rũ mắt, hai tay cô trắng trẻo mềm mại, nắm lấy tay anh, đặt lên vạt áo bên eo cô.

“Bạch Chỉ.” Anh ngẩng đầu nhìn cô, dáng vẻ nghiêm túc, “Cũng không phải không được.”

Bạch Chỉ hoang mang, lẽ nào anh không thích?

“Nhưng hai tay anh rất đắt tiền, em phải trả thù lao.”

“Không phải em sẽ…”

Thù lao?

Phó Huyền Tây thấy cô không hiểu, lại nói: “Em tìm người giúp đỡ, không phải nên nói chuyện dễ nghe một chút sao?”

Bạch Chỉ: “…”

Lời này hình như hơi quen tai.

Nhưng vì vừa nhìn thấy bao nhiêu thứ cảm động trên điện thoại của anh, trong lòng Bạch Chỉ bây giờ rất mềm mại, chuyện gì cũng bằng lòng nhượng bộ anh.

Cô nghiêm túc suy nghĩ, thử gọi anh: “Anh trai?”

“Cục cưng?”

“Anh yêu?”

“Bạn trai yêu dấu của em?”

“Đủ rồi đấy.” Anh nói.

Vạt áo của cô đột nhiên bị kéo lên, gió lạnh lùa vào.

Đầu ngón tay của anh ấm áp, có lẽ từ nhỏ đến lớn sống an nhàn sung sướng, vậy nên da thịt anh rất nhẵn nhụi, không sần sùi thô ráp.

Chạm rất nhẹ, như vải lụa mỏng lướt qua, hơi ngứa.

Anh đặt cô vào bồn tắm, xung quanh là nước ấm, cả người cô đều được thả lỏng.

Phó Huyền Tây kéo chiếc ghế bên cạnh đến, ngồi xuống, gác khuỷu tay lên đầu gối, nghiêng người về phía trước, hỏi cô: "Còn cần phục vụ gì nữa không?"

Cả người Bạch Chỉ ngâm trong nước ấm, chỉ lộ ra gương mặt, làn da trắng như tuyết cũng ửng hồng.

Hai mắt ngấn nước, còn mang theo ý cười e thẹn, cô ngẩng đầu, kéo tay anh: "Tắm chung."

Khung xương của cô nhỏ, tuy trông cô gầy gò, tay chân mảnh khảnh, nhưng chạm vào rất mềm mại, cũng có da thịt.

Ánh đèn phòng tắm chiếu vào cánh tay cô, trông giống hệt như dương chi ngọc thượng hạng, không tì vết.

Chưa thả bóng tắm vào bồn tắm, nước vẫn trong vắt, có thể nhìn thấy mọi thứ ẩn giấu dưới làn nước.

Xương quai xanh mảnh mai, bụng dưới không có mỡ thừa, còn…

Không phải là thức ăn ngon mời người đến thưởng thức hay sao?

Yết hầu của Phó Huyền Tây trượt xuống, anh vô thức liếm môi.

"Được rồi." Anh nói, thanh âm trầm khàn.

Nước trong bồn tắm lại tràn ra một chút.

Như sóng biển, từng đợt, từng đợt đánh lên bờ.

Vào thời khắc quan trọng, kẻ đầu têu mới hoảng hốt bảo dừng lại: "Đợi đã, đợi một chút, không có đeo…"

…

Dấu chân ướt đẫm in trên sàn nhà, đèn ngủ sáng lên.

Mùi huân hương nhàn nhạt trong không khí, không còn nước nóng, chỉ có điều hòa sưởi ấm.

Bạch Chỉ quay đầu nhìn Phó Huyền Tây, thấy anh lục lọi chiếc hộp trong tủ đầu giường.

Nhịp tim của cô đột nhiên tăng tốc, cô dời ánh mắt, chỉ dám nhìn lên trần nhà.

Mép giường bên kia lún xuống.

Lúc bàn tay ấm áp nắm lấy cổ chân cô, suy nghĩ đầu tiên của Bạch Chỉ chính là ——

Cũng may hồi nhỏ có học một khóa vũ đạo trong trường, dây chằng dẻo dai, có thể chịu được sức kéo này.

Không thì, dựa theo thói quen của anh, không biết đã đứt gân bao nhiêu lần rồi.

Đi qua một đường hầm lâu ngày không người qua lại, thật sự rất khó khăn, phải thận trọng, phải chậm rãi.

Cũng may, anh là người khai phá đường hầm này, từng tấc đều quen thuộc.

Tiệm nhập giai cảnh (*).

(*) Dần dần đến đoạn thú vị, dần dần đi đến cảnh đẹp.

Đêm không đủ dài.

Bạch Chỉ ngước mắt hoảng hốt, bên ngoài, trời đã sáng từ lúc nào rồi.

Không ngờ! Cả đêm không ngủ!

Cô nằm trên gối, người bên cạnh không mệt mỏi chút nào, còn nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau.

–

Ngủ một giấc thật sâu, lúc tỉnh giấc, Bạch Chỉ tưởng mình du hành thời gian.

Sao có thể! Lại tối nữa rồi!

Cô vội vàng ngồi dậy tìm điện thoại, vừa nhúc nhích đã cảm giác như bị xe cán quá, chỗ nào cũng đau nhức, chưa ngồi dậy đã ngã xuống.

Người bên cạnh bị cô đánh thức, trở mình, ôm cả người cô vào lòng, cánh tay vòng qua eo cô, giọng nói của vang lên bên tai cô: "Đói à?"

"Không phải, em… bà ngoại."

Bạch Chỉ khóc không ra nước mắt, cả ngày hôm nay không quay về, không biết bà ngoại có lo lắng không.

"Anh gọi giúp em rồi." Phó Huyền Tây nhắm mắt, hôn lên gáy cô, "Nói em ở cùng anh."

Bạch Chỉ: "???"

Không phải chứ, sao lại…

"Anh nói gì?"

Nói cả đêm qua hai người họ ở khách sạn à?

“Anh nói, em bị anh bắt cóc.”

Bạch Chỉ hít một hơi: “Em ——”

“Đùa thôi.” Phó Huyền Tây nghiêng người về phía trước, “Anh nói có việc cần em hỗ trợ, tối nay sẽ đưa em về.”

Bạch Chỉ cảm giác được cơ thể anh thay đổi, suy sụp hết sức.

Không phải người ta nói đàn ông càng lớn tuổi thì càng suy yếu đi sao? Tại sao anh hai mươi chín tuổi mà không khác gì hai mươi tuổi thế?

–

Lại ấy ấy một hồi.

Bạch Chỉ được người ta thay quần áo, đánh răng, rửa mặt, chuyện gì cũng không phải động tay.

Phó Huyền Tây đưa cô về nhà, nói sáng mai sẽ đến đón cô.

“Đi đâu?”

“Hóng gió.”

Bạch Chỉ: “?”

Phó Huyền Tây mân mê vành tai cô: “Anh có một chiếc xe mới, ngày mai cho em xem.”

Bạch Chỉ vào nhà, cảm thấy hơi chột dạ, túm chặt quần áo, sợ bà ngoại thấy dấu tích trên cổ.

Hình như bà ngoại không nhìn ra cái gì, hoặc là cái gì cũng nhìn ra, nhưng không muốn hỏi nhiều, chỉ hỏi cô có muốn ăn canh không.

Sáng hôm sau, Bạch Chỉ nhìn thấy xe mới của Phó Huyền Tây ——

Là một chiếc mô tô màu đen.

Bạch Chỉ chưa từng thấy anh lái xe hai bánh, còn hơi ngạc nhiên: "Anh biết lái mô tô sao?"

"Cái gì mà anh không biết?" Phó Huyền Tây đưa mũ bảo hiểm màu hồng cho cô.

Quá tự phụ, Bạch Chỉ bị anh chọc cười.

Cô đội mũ bảo hiểm, ngồi lên xe, hai tay vòng qua eo anh, ôm thật chặt, gò má áp lên lưng anh.

Không biết có phải vì hôm nay lái mô tô hay không, anh mặc áo khoác đen, trông như mới hai mươi tuổi.

Mặc màu đen thế này, trông thật phóng khoáng.

Đây là khía cạnh mà Bạch Chỉ chưa từng nhìn thấy.

"Ôm chặt chưa?" Phó Huyền Tây quay đầu hỏi cô.

Bạch Chỉ gật đầu: "Ôm chặt rồi."

Động cơ gầm lên một tiếng, chiếc xe đột ngột lao đi.

Bạch Chỉ áp người lên lưng anh, gió lạnh ùa đến, bị cơ thể anh chặn lại, không thổi vào người cô.

Bờ lưng anh vững chãi, che gió che mưa cho cô.

Cô không biết anh định đi đâu, mãi đến khi xe chạy đến con đường núi kia mới nhận ra.

Đây là con đường mà đêm đó anh đã lái xe theo sau.

Khi đó, cô ngồi sau xe của Tô Trạch Thụy, chỉ chừa lại bóng lưng cho anh.

Anh nói đó là chuyện quá khứ, đã qua rồi.

Nhưng thật ra vẫn luôn để trong lòng, muốn lái mô tô đưa cô đi một lần nữa.

Gió lạnh cuối thu đầu đông len lỏi qua ngọn cây, tiếng mô tô gầm vang như đang mở ra phần ký ức chưa hoàn thiện đó.

Phó Huyền Tây đột ngột dừng xe bên đường.

"Sao vậy anh?" Bạch Chỉ không hiểu.

"Có lạnh không?" Phó Huyền Tây cầm lấy tay cô đang ôm eo anh, nhét vào túi áo khoác của anh.

Lúc này, Bạch Chỉ mới cảm giác được ngón tay của mình lạnh cóng, nhét vào túi áo khoác của anh, được nhiệt độ cơ thể anh sưởi ấm.

Bên cạnh nơi họ dừng xe là vách núi, rất ít cây cối, không nhiều xe qua lại, cảm giác hơi hoang vu.

Bạch Chỉ không thích cảm giác hoang vu này, cào cào lên áo anh: "Chúng ta mau đi thôi."

Phó Huyền Tây cũng không lái đi ngay, lại nhìn cô qua kính chiếu hậu.

Anh đội mũ bảo hiểm, Bạch Chỉ không nhìn thấy sắc mặt của anh, chỉ nghe anh gọi: "Bạch Chỉ."

“Dạ?”

“Ôm eo anh có thoải mái hơn không?”

Bạch Chỉ: “…”

“Chẳng lẽ là không?” Phó Huyền Tây kéo kính chắn gió trên mũ bảo hiểm lên, “Đừng để anh nhìn thấy em ôm eo người đàn ông khác lần nào nữa.”

“…” Bạch Chỉ hắng giọng, cố tình trêu chọc anh, “Cũng đâu thể như vậy được, thỉnh thoảng bọn em đi thực địa, đàn anh lái xe máy, em phải ——”

Phát hiện ánh mắt kia càng ngày càng lạnh lẽo, càng ngày càng hung dữ, Bạch Chỉ bỏ cuộc: “Sẽ không ôm nữa.”

Nhưng trong lòng chỉ muốn bật cười, người này đang ghen sao?

Phó Huyền Tây tháo găng tay, nhét tay vào túi áo khoác, nắm lấy tay cô, thấy tay cô không còn lạnh cóng, anh lại đeo găng tay vào, nắm tay ga: “Em chỉ được ngồi sau xe của anh.”

“Dạ, em biết rồi.”

–

Phó Huyền Tây dành mấy ngày nghỉ với Bạch Chỉ xong, đã quay lại Lâm Nghi.

Trịnh Tinh Dã chỉ muốn gọi anh mười cuộc một ngày, còn quá đáng hơn người xưa truyền lệnh, không khác nào một vị vua bất tài ngu ngốc, triệu hồi người ta quay về kinh thành.

Người ta còn chưa đến sân bay, tài xế riêng của Trịnh Tinh Dã đã có mặt, đón anh xong, lại lái xe đi.

Phó Huyền Tây gọi Quý Dung, hỏi điện thoại sửa xong chưa.

Trịnh Tinh Dã không hiểu chuyện gì, lại nói: "Điện thoại gì, bao nhiêu tiền, hiệu nào, tôi mua cho anh?"

Phó Huyền Tây liếc anh ta, bảo anh ta im miệng.

Quý Dung nói Tiểu Vũ còn đang khôi phục, cũng không biết khi nào mới xong, thật sự là quá lâu rồi.

Trịnh Tinh Dã lắng nghe nãy giờ, Phó Huyền Tây vừa cúp máy, anh ta đã hỏi ngay: "Điện thoại gì mà phải sửa?"

Phó Huyền Tây không muốn giải thích với anh ta, chỉ hỏi tình hình Lâm Nghi dạo này thế nào.

Nói đến chuyện này, Trịnh Tinh Dã không ngậm miệng được, nói liên tục, làm Phó Huyền Tây đau đầu hết sức.

"Tôi bảo cậu nói năng ngắn gọn dễ hiểu một chút, chứ đâu phải ngồi đây lý giải lời cậu nói." Phó Huyền Tây châm một điếu thuốc, lại hạ kính xe thông gió.

Thật ra anh không nghiện thuốc lá, chỉ khi nào cảm thấy phiền muộn mới hút một điếu.

Mấy ngày trước đó ở Nam Thành, Bạch Chỉ luôn ở bên cạnh, anh không hút nhiều.

Trịnh Tinh Dã chậc lưỡi: "Anh con mẹ nó trọng sắc khinh bạn, không thể đối xử với tôi nhẹ nhàng kiên nhẫn một chút sao? Đâu phải anh không biết dạo này tôi khó chịu thế nào."

"Liên quan gì đến tôi, đã bảo cậu đừng xía vào rồi."

“Được rồi, không cãi nhau với anh nữa, dù sao lúc nào anh cũng bạc bẽo thế này, vậy mà đối xử với A Chỉ nhà mình ——” Anh ta nhìn thấy ánh mắt của Phó Huyền Tây trong kính chiếu hậu, lại đổi giọng, “A Chỉ nhà anh, anh đối xử với cô ấy rất nhân từ.”

“Đừng nói nhảm nữa.” Phó Huyền Tây đưa tay ra khỏi cửa xe, búng tàn thuốc, “Tôi sẽ để mắt.”

“Tôi đợi anh nói lời này đấy!”

Phó Huyền Tây nói để mắt thì sẽ thật sự để mắt.

Nhưng bây giờ anh không biết Bùi Tu Niên đang nghĩ gì, không biết anh ta có đi tìm Bạch Chỉ không.

Cũng không biết Bạch Chỉ biết được sự thật sẽ nghĩ gì, tính cách của cô như vậy, không biết nhà họ Thịnh xảy ra chuyện, cô có mềm lòng không.

Đến lúc đó đừng trách anh thấy chết mà không cứu.

Phó Huyền Tây véo sống mũi, đích thân gọi cho Bùi Tu Niên hẹn gặp mặt.

“Hôm nay ngọn gió nào thổi qua, Phó tổng tiếng tăm lẫy lừng lại chủ động gọi cho tôi.” Bùi Tu Niên vừa bắt máy đã mỉa mai công kích.

Phó Huyền Tây không để ý anh ta châm chọc, đi thẳng vào vấn đề: “Chúng ta nói chuyện đi.”

–

Hẹn gặp nhau ở quán cà phê, Phó Huyền Tây cũng không ngại đến trước, dù sao anh cũng là người gọi điện thoại, là anh hẹn gặp.

Bùi Tu Niên giở trò, bắt anh đợi mười phút mới đến.

“Xin lỗi, trên đường kẹt xe.” Bùi Tu Niên cười giả tạo, giọng nói không hề áy náy, “Để cậu đợi lâu.”

Phó Huyền Tây cũng cười: “Không lâu, cũng chỉ có mười phút tám giây, anh là người lớn, thế này cũng không sao mà.”

Ngồi gần cửa sổ, bên ngoài là khu phố thương mại sầm uất của Lâm Nghi.

Bùi Tu Niên ngồi ghế sofa đối diện, Phó Huyền Tây đẩy thực đơn về phía anh ta, bảo anh ta gọi món.

“Tôi nghĩ anh cũng đã hiểu rõ chuyện năm đó.” Phó Huyền Tây áp dụng phương thức nói thẳng vấn đề, làm Bùi Tu Niên cũng phải nói thẳng, không thể giở trò vòng vo.

Làm gì có ai nham hiểm hơn anh ta.

Bùi Tu Niên giả ngốc: “Tôi không hiểu, Phó tổng đang nói gì vậy?”

“Hiểu hay không, trong lòng anh biết rõ, tôi cũng không quan tâm anh làm gì với nhà họ Thịnh, chỉ nhắc anh một chuyện.” Phó Huyền Tây nhịp nhịp ngón tay trên bàn cà phê, “Đừng làm Bạch Chỉ tổn thương, chuyện khác thì tùy ý anh.”

“Cậu nói vậy, tôi càng không hiểu, tôi đã làm gì khiến Bạch Chỉ tổn thương sao?” Sắc mặt của Bùi Tu Niên hoang mang, “Tôi cũng hy vọng cô ấy sống tốt.”

Đây là lý do Phó Huyền Tây không thích giao thiệp với Bùi Tu Niên, anh ta quá dẻo miệng.

“Vậy anh định làm gì nhà họ Thịnh?”

Bùi Tu Niên dựa lưng lên sofa, để lộ ánh mắt lạnh lẽo: “Tôi có làm gì

đâu, tôi là một công dân gương mẫu mà."

Lại nhìn anh, nở nụ cười: "Phó tổng quan tâm đến nhà họ Thịnh như vậy, có phải là vì còn tình cảm với vị hôn thê cũ không?"

Sắc mặt của Phó Huyền Tây lạnh lẽo: "Không cần phải kéo người đã khuất vào, tôi vì cái gì, hẳn là anh hiểu rõ."

Bùi Tu Niên cũng vòng vo đủ rồi, cuối cùng mới nói thẳng: "Thịnh Hồi Ngôn nhất định phải trả giá."

Về điểm này, Phó Huyền Tây cũng có cái nhìn giống anh ta.

Nhưng mà: "Những người khác vô tội."

Bùi Tu Niên cười nhạo: "Phó tổng nhân từ, nhưng tôi thì không."

Cuộc trò chuyện này không quá hài hòa, nhưng cũng không xảy ra tranh cãi.

Cuối cùng, ngoài chuyện không làm tổn thương Bạch Chỉ, hai người họ không thống nhất được cái gì.

Phó Huyền Tây không thể không can thiệp.

Lúc Bùi Tu Niên dừng tay, nhà họ Thịnh đã bị tổn hại nặng nề, anh ta lấy đi rất nhiều cổ phần, nhưng ít ra họ còn giữ trong tay hơn một nửa số cổ phần.

Chuyện xưa đến đây cũng phải kết thúc, tuy nhà họ Thịnh vẫn không hiểu tại sao Bùi Tu Niên lại làm như vậy.

–

Phó Huyền Tây đi Ý.

Tuế Diểu gặp anh, chuyện đầu tiên bà hỏi chính là chuyện tình cảm: "Bạch Chỉ đâu?"

"Dạ đi làm rồi." Phó Huyền Tây cởi áo khoác, vào bếp phụ giúp, "Đợi cô ấy được nghỉ, con đưa cô ấy đến đây gặp mẹ."

Tuế Diểu nghiêng đầu cười: "Tái hợp rồi à?"

"Dạ." Phó Huyền Tây luôn luôn thoải mái trước mặt bà, khóe mắt, chân mày đều chan chứa ý cười, "Đương nhiên là như vậy rồi."

Tuế Diểu không nhịn được cười: "Lộn xộn."

"Nhưng mẹ vẫn vui cho con, con cần một người như con bé để sống cùng con suốt quãng đời còn lại, con bé rất yêu con, những chuyện khác đều không quan trọng."

"Sao mẹ biết?" Phó Huyền Tây tò mò, "Hai người mới sống cùng nhau được ba ngày."

"Con không biết sao, con có bịt miệng thì tình yêu cũng toát ra từ trong ánh mắt." Tuế Diểu dọn cá hồi sốt bơ và rau củ ra đĩa, "Khi nào mới cầu hôn?"

"Mẹ vừa học được món mới." Tuế Diểu quay đầu nhìn Phó Huyền Tây, "Muốn nấu cho con bé."

"Món gì ạ?"

"Cơm mẹ nấu."

Chương 56: Lửa cháy lan ra đồng cỏ

Đầu tháng mười hai, đường phố nước Ý đã tràn ngập không khí Giáng sinh.

Lần này Phó Huyền Tây đi công tác Thụy Sỹ, tiện đường ghé thăm Tuế Diểu, đêm trước ngày rời khỏi Ý, anh đang thu dọn đồ đạc, lại nhận được cuộc gọi của Bạch Chỉ.

"Bây giờ là hai giờ đêm ở Trung Quốc, em gặp ác mộng nên tỉnh giấc, hay là chưa ngủ?"

"Buổi tối em uống nhiều nước, đi tiểu đêm, hơi nhớ anh, em nghĩ chắc là bây giờ anh vừa ăn tối xong, nên em gọi anh."

"Không ngủ được, là muốn anh ngủ cùng em à?" Phó Huyền Tây xếp quần áo, sắc mặt vui vẻ, "Vậy phải đợi vài ngày rồi."

"…"

"Sắp đến sinh nhật dì." Bạch Chỉ nói, "Anh đi Ý mà cũng không nói trước với em, nếu nói trước thì em đã chuẩn bị quà sinh nhật cho dì rồi."

Bây giờ cô tự kiếm tiền, cực kỳ tự tin.

Tuy tiền lương không cao, nhưng cũng giúp cô thoát khỏi cảnh nghèo khó túng quẫn, mà cô chỉ sống cùng bà ngoại, chi tiêu ở Nam Thành cũng không quá cao, đời sống rất thoải mái.

Phó Huyền Tây vừa xếp hành lý, vừa trả lời cô: "Anh cũng vừa quyết định đến đây thôi, ngày mai sẽ bay sang Thụy Sỹ, anh có việc."

Bạch Chỉ nhỏ giọng hỏi anh: "Chắc là dì không biết chúng ta chia tay

đâu, phải không anh?”

“Em nghĩ thế nào?” Phó Huyền Tây cười, kéo khóa vali, dựng thẳng lên, nhìn ra bên ngoài, “Mẹ đang nướng bánh, em có muốn nói chuyện với mẹ không?”

Bạch Chỉ lập tức từ chối: “Không, không, không, em chưa chuẩn bị tinh thần, đợi em chuẩn bị, đến sinh nhật dì, em sẽ gọi cho dì.”

“Được rồi.” Phó Huyền Tây nhớ lại lời của Tuế Diểu, “Mẹ nói vừa học được món mới, muốn nấu cho em, đợi đến Giáng sinh, anh xem có tranh thủ được thời gian hay không, sẽ đưa em sang đây.”

Lại nói chuyện thêm một chút, Bạch Chỉ ngáp dài.

Phó Huyền Tây không cho cô thức khuya: “Ngủ đi, anh xem mẹ đang nướng bánh gì.”

Hương sữa béo ngậy lan tỏa trong không khí.

Phó Huyền Tây đi theo mùi hương vào nhà bếp, Tuế Diểu đang đóng gói mấy chiếc bánh.

Từng chiếc túi trong suốt, đáng yêu, nhỏ nhắn mở ra, bên cạnh còn có một xấp hình dán và mấy chiếc hộp rỗng.

“Đây là cái gì vậy mẹ?” Phó Huyền Tây nhìn vào lò nướng, “Mẹ nướng bánh quy Margaret sao?”

“Ừ.” Tuế Diểu nhìn thời gian, thấy sắp nướng xong, bà bảo anh đeo găng tay vào, lấy bánh ra, “Nướng một ít bánh quy, con có thể mang về cho Bạch Chỉ.”

Phó Huyền Tây đeo găng tay, mỉm cười kéo khay nướng bánh ra: “Đúng là mẹ chồng chu đáo.”

“Mẹ chồng cái gì? Mẹ là mẹ tương lai của con bé.” Tuế Diểu đưa mấy chiếc túi rỗng qua, “Đợi bánh nguội một chút, mỗi túi sẽ chứa một cái bánh, sau đó xếp vào hộp, dán hình lên.”

“Mẹ không thấy mất thời gian sao?”

“Mất thời gian cái gì? Như vậy mới bảo quản được lâu, mà hình dán rất dễ thương đáng yêu, mấy cô bé đều thích như vậy, nhìn thôi cũng thấy vui mắt.”

“Dạ, được rồi.”

Phó Huyền Tây làm theo lời mẹ, Tuế Diểu đã bắt đầu nướng một mẻ mới.

Làm bánh quy mạn việt quất, bánh que sữa, còn có một hộp bánh quy Roman Shield.

“Mẹ quên hỏi.” Tuế Diểu mím môi, “Con bé không bị dị ứng hạnh nhân chứ?”

“Dạ, không dị ứng.”

“Vậy thì được, nếu con bé bị dị ứng, hộp bánh quy Roman Shield sẽ là của con.”

“…” Phó Huyền Tây, “Mẹ nói vậy là có ý gì?”

“Ý tốt.” Tuế Diểu rửa tay, bảo người giúp việc dọn dẹp nhà bếp, sau đó hối thúc anh đi ngủ, “Mau đi ngủ đi, ngày mai còn có chuyến bay.”

“Chậc.”

Phó Huyền Tây nhìn đống bánh quy đủ loại hình thù, cảm thấy hơi buồn cười.

Mẹ anh chưa từng kiên nhẫn với anh như vậy.

–

Sau khi xử lý xong công việc ở Thụy Sỹ, Phó Huyền Tây không ở lại thêm một ngày nào, chuyến bay quay về Trung Quốc hạ cánh ở Nam Thành.

Bạch Chỉ không được nghỉ, vẫn còn đi làm.

Phó Huyền Tây đến sân bay, quản lý đích thân lái xe đến đón anh, nhưng anh đuổi người ta ra, tạm thời chiếm lấy chiếc xe.

Quản lý gãi đầu, quay người gọi taxi.

Lúc này, Bạch Chỉ vừa bắt đầu vào giờ làm việc buổi chiều, Phó Huyền Tây xem thời gian, đi ăn trưa trước, gói một ít thức ăn nhẹ, tự mình lái xe đến viện nghiên cứu.

Bảo vệ nhận ra anh, mở cổng cho anh vào.

Đỗ xe vào bãi đỗ xe trong sân xong, Phó Huyền Tây cầm mấy túi giấy lớn tìm người ta.

Bạch Chỉ không biết anh đã về nước, càng không biết anh hạ cánh ở Nam Thành, còn đến viện nghiên cứu.

Cô vừa làm thí nghiệm xong, ra ngoài đi vệ sinh, đột nhiên thấy Phó Huyền Tây xuất hiện trước mắt, cô tưởng mình thức khuya nên bị ảo giác.

"Hả!" Bạch Chỉ giơ tay vẫy vẫy trước mặt anh, "Là người thật sao?"

Phó Huyền Tây vẫn nhớ, đêm đó gặp lại nhau sau mấy tháng trời chia tay, cô cũng hỏi anh: "Là người thật sao?"

Rốt cuộc anh có chỗ nào không giống người thật chứ?

"Bạch nhãn lang." Phó Huyền Tây cầm mấy chiếc túi bằng một tay, tay kia vỗ vỗ đầu cô, "Anh mang thức ăn đến cho em, em lại mắng anh."

"Sao anh về nước mà không nói với em một tiếng?" Bạch Chỉ cúi đầu cười cười, nhìn xem anh mua cái gì, "Anh mua gì thế?"

"Mua mấy món, chia cho đồng nghiệp của em, mẹ anh làm bánh cho em, anh để trong xe rồi." Phó Huyền Tây vòng tay qua eo cô, bước đến phòng ăn.

Thầy Hà cũng có mặt, thấy anh ôm Bạch Chỉ đi đến, thầy Hà cười đùa trêu chọc: "Không nhìn thấy thầy à?"

Bạch Chỉ muốn tránh, nhưng Phó Huyền Tây còn ôm cô chặt hơn: "Chúng ta đâu có làm gì trái thuần phong mỹ tục."

Anh đặt thức ăn lên bàn: "Em mua thức ăn nhẹ cho thầy và học trò của thầy, lát nữa sẽ có người mang thêm thức ăn, nước uống."

"Chậc, chậc, thầy được hưởng phúc sao?"

"Thầy…" Da mặt Bạch Chỉ nóng lên, đứng sau lưng Phó Huyền Tây, giật giật áo anh, ra hiệu cho anh tìm cớ chuồn đi.

Thầy Hà đã nhìn thấy Bạch Chỉ làm gì, lại đứng dậy nhìn thời gian, đi ra cửa: "Thầy gọi mọi người vào ăn, hai đứa muốn đi đâu yêu đương thì đi đi, dù sao cũng sắp đến giờ tan ca."

Đúng là có cảm giác như được ân xá, Bạch Chỉ lập tức cầm lấy túi xách, kéo Phó Huyền Tây đi.

"Em đi vệ sinh trước, anh đợi em một chút."

Bạch Chỉ ở trong nhà vệ sinh rất lâu, trang điểm, xịt nước hoa, sửa sang tóc tai, quần áo, hài lòng rồi mới ra ngoài.

Trời lạnh, hôm nay cô mặc một chiếc váy kaki, áo khoác đen, mang một đôi ủng ngắn màu đen.

Trẻ trung, trông như chưa tốt nghiệp đại học.

Lúc ra khỏi nhà vệ sinh, đã thấy Phó Huyền Tây đứng cạnh cột đá chờ cô.

Anh cũng mặc áo khoác đen, vai rộng, eo thon, chân dài, lưng thẳng, nhàn nhã đứng đó, không khác nào người mẫu.

Có lẽ là đợi hơi lâu, anh đã châm một điếu thuốc, nhưng không hút nhiều, điếu thuốc trên tay đã cháy thành một đoạn tro dài, sắp rơi xuống đất.

Không biết có phải là ai đó nhắn tin cho anh không, anh cúi đầu gõ lên điện thoại.

Bạch Chỉ im lặng đến gần xem anh nhắn tin với ai.

Cô vừa kịp nhìn thấy giao diện WeChat, Phó Huyền Tây đã phát hiện ra, anh đưa tay xoa mặt cô, cũng không hề né tránh.

Cho nên Bạch Chỉ nhìn thấy đoạn trò chuyện.

Thịnh Tuyết: [Khi nào anh quay về Lâm Nghi, gặp nhau đi.]

Anh trả lời: [Có chuyện gì sao?]

Thịnh Tuyết: [Có.]

Anh trả lời: [Nói qua điện thoại đi.]

Thịnh Tuyết: [Phải nói trực tiếp.]

Vậy thôi, sau đó cũng không còn gì khác.

Bạch Chỉ tò mò: "Sao anh không trả lời cô ấy?"

Phó Huyền Tây cúi đầu nhìn, ném điện thoại sang cho cô: "Anh không biết trả lời thế nào, khó quá, em trả lời đi."

Bạch Chỉ không tin, chỉ vào người mình: "Em sao?"

"Ừ."

"Em trả lời thế nào bây giờ…" Bạch Chỉ cầm điện thoại như cầm củ khoai tây nóng hổi, "Em còn không quen cô ấy."

Phó Huyền Tây mím môi, giống như đang thay cô lo lắng: "Vậy thì nguy hiểm lắm."

Bạch Chỉ: "Tại sao?"

"Bạn trai em đào hoa, em cũng không xử lý, sau này trở thành bà Phó thì biết làm thế nào?"

"…" Da mặt Bạch Chỉ nóng lên, lập tức phản bác, "Ai muốn làm bà Phó của anh chứ?"

"Chuyện sớm muộn thôi mà." Phó Huyền Tây nắm tay cô đi ra ngoài, "Tạm thời không trả lời, anh chưa quay lại đâu, chắc là cô ấy cũng không có chuyện gì."

Bạch Chỉ cúi đầu, thấy Thịnh Tuyết gửi thêm một tin nhắn: [Tôi biết hết rồi.]

"Cô ấy nói cô ấy biết hết rồi." Bạch Chỉ giơ điện thoại đến trước mặt

Phó Huyền Tây, "Cô ấy biết chuyện gì thế?"

Ánh mắt của Phó Huyền Tây tối lại, anh cầm điện thoại, gõ mấy từ trả lời, sau đó nhét điện thoại vào túi: "Chắc là chuyện đầu tư trước đây, nhà họ Thịnh gặp khó khăn, anh giúp một tay."

Bạch Chỉ không nghĩ nhiều, chỉ gật đầu: "À, vậy sao."

–

Ra khỏi viện nghiên cứu, lên xe, Phó Huyền Tây lấy chiếc túi giấy trên ghế sau, đưa cho Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ tò mò mở ra, thấy mấy chiếc hộp trong suốt bên trong, tròn, vuông, cao thấp, còn có hình dán.

Phó Huyền Tây vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế lái, Bạch Chỉ đã mở hộp bánh Roman Shield.

Dáng vẻ ngạc nhiên: "Trời ơi! Dì còn biết làm cái này nữa sao?"

Phó Huyền Tây thắt dây an toàn, mỉm cười: "Làm cái này có gì khó à?"

"Mấy ngày trước tan làm, em đến tiệm bánh cùng đồng nghiệp, thấy có bán cái này, em mua một ít, cực kỳ ngon, đến bà ngoại cũng thích."

Bạch Chỉ lấy ra một cái, đút cho Phó Huyền Tây trước.

Phó Huyền Tây cúi đầu cắn một miếng, hết nửa cái bánh, Bạch Chỉ rút tay về, cho nửa cái còn lại vào miệng.

Bánh được gói rất cẩn thận, không bị ẩm, giòn tan trong miệng, ngọt ngọt mặn mặn, hạnh nhân kết hợp cùng caramel, hương vị rất phong phú, làm người ta hạnh phúc vô cùng.

Bạch Chỉ ngẩng đầu, nhắm mắt, thỏa mãn nhún vai: "Ngon quá!"

Phó Huyền Tây thấy buồn cười, bảo cô xem mấy món khác: "Còn có mấy loại bánh khác, mẹ anh nướng bánh mất mấy tiếng đồng hồ, mẹ chưa từng đối xử kiên nhẫn với anh như vậy."

"Đừng ghen tị nha." Bạch Chỉ cúi đầu, lấy túi bánh mạn việt quất, mở ra, cầm bánh, đưa đến miệng anh: "Anh trai, ăn trước nhé?"

Tuế Diểu cắt bột thành từng miếng nhỏ, nướng ra chiếc bánh mạn việt quất nhỏ hơn mấy chiếc bánh ngoài thị trường.

Phó Huyền Tây mở miệng, ăn cả cái bánh, tình cờ ngậm đầu ngón tay của Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ thu tay về, đỏ mặt: "Sao anh lại ăn hết rồi?"

Cô cúi đầu, nhìn đầu ngón tay ươn ướt của mình, hình như vẫn còn cảm giác ấm áp mềm mại, làm tim cô đập nhanh hơn.

"Cũng không chừa một chút cho em." Bạch Chỉ nhỏ giọng lẩm bẩm, đưa ngón tay lên miệng, liếm hết vụn bánh quy.

Bất kể là vô tình hay cố ý, đều đủ để trêu chọc người ta.

Ánh mắt của Phó Huyền Tây tối lại, anh tháo dây an toàn, nghiêng người, nâng cằm cô hôn.

Đầu lưỡi dây dưa, còn thì thầm bên tai cô: "Cho em nếm thử."

Hai mắt Bạch Chỉ lại ngấn nước, cô liếm khóe môi, dũng cảm nói: "Rất ngọt."

Ánh mắt của Phó Huyền Tây tối lại, hai tay véo eo cô: "Em điên rồi."

–

Dù mới giữa tháng mười hai, nhưng Giáng sinh đến gần, không khí Giáng sinh tràn ngập đường phố.

Thật ra, người Nam Thành không ăn mừng Giáng sinh, dù sao cũng là ngày lễ của nước ngoài, nhưng vì có nhiều hoạt động diễn ra, hàng quán luôn tận dụng cơ hội để kiếm tiền, ngay cả ngày lễ độc thân cũng tổ chức chương trình khuyến mãi.

Vẫn còn sớm, Phó Huyền Tây lái xe dạo phố, ngang qua công viên giải trí Nam Thành, thuận miệng hỏi Bạch Chỉ có muốn vào chơi không.

Bạch Chỉ cúi đầu cắn miếng bánh que sữa, liếc mắt ra ngoài, nhìn thấy một vòng đu quay thật cao.

Cô nhớ ra, nghe nói gần đây người ta làm tuyết nhân tạo ở nơi này.

"Dạ muốn." Bạch Chỉ lại nhìn thời gian, "Nhưng đi chơi buổi tối sẽ vui hơn, hay là chúng ta ăn cơm tối xong lại đến."

Còn hỏi: "Lần này anh đến đây, khi nào sẽ quay lại Lâm Nghi?"

Phó Huyền Tây nhớ đến tin nhắn WeChat của Thịnh Tuyết, ngón tay nhịp nhịp trên vô lăng: "Ngày mai."

Bạch Chỉ hơi thất vọng: "Được rồi, vậy tối nay em nói với bà ngoại một tiếng, ăn cơm tối xong sẽ ra ngoài."

Phó Huyền Tây nâng cằm cô, an ủi: "Mấy ngày nữa anh lại gặp em."

Bạch Chỉ vui vẻ trở lại, mỉm cười gật đầu: "Dạ."

Bạch Chỉ về nhà một mình, Phó Huyền Tây không có ý định ghé vào nhà cô, cho nên không vào, lại đợi bên ngoài.

Buổi tối, hai người họ đến công viên giải trí Nam Thành.

Vì gần đến Giáng sinh, cả công viên đều tràn ngập không khí Giáng sinh, đủ loại đèn màu giăng đầy trời, còn có một cây thông Noel rất cao bên phải cổng ra vào.

Có rất nhiều du khách, chủ yếu là người trẻ, hoặc phụ huynh đưa con cái đến chơi.

Nhiều cô gái đi ngang qua, đội mấy chiếc cài tóc lấp lánh, có bán ngay trước cổng ra vào, Phó Huyền Tây chọn cài tóc có hình con tuần lộc nho nhỏ cho Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ rất thích, bảo anh chụp ảnh cho cô.

Đầu tiên là chơi đu quay.

Đu quay cao một trăm mét, bên trong có sofa nhỏ, có gối ôm, ở giữa có một chiếc bàn nhỏ, trên bàn là cà phê và trà sữa của hai người họ.

Đu quay chầm chậm nâng lên, cảnh đêm của Nam Thành dần dần hiện ra trước mắt.

Đột nhiên Bạch Chỉ nhớ đến năm ngoái, sau Giáng sinh, họ đến New York, lúc đó đứng trên Tháp Tự Do, là tòa nhà cao nhất New York, nhìn xuống cảnh đêm của Manhattan, cô đã tuyệt vọng đếm ngược đến ngày biệt ly.

Mà khi đó, còn không đầy một tuần nữa, cô sẽ rời xa Phó Huyền Tây.

Lúc đó còn nghĩ, đời này sẽ không gặp lại anh, nhưng không nghĩ mình yêu một người ưu tú như vậy.

Anh sẵn lòng trèo đèo lội suối, vượt qua muôn khó vạn nguy, chỉ để được gặp lại cô.

"Phó Huyền Tây." Bạch Chỉ đan tay với anh, ngước mắt nhìn anh, "Anh biết không, trước đó em thật sự nghĩ chúng ta sẽ không có tương lại."

"Nhưng chúng ta thật sự có tương lai, nghĩ lại mới thấy em thật may mắn, được anh thích."

Cô càng nghĩ càng cảm thấy hạnh phúc: "Em thật may mắn! Em là người may mắn nhất trên thế giới."

Phó Huyền Tây ngây người.

Đây là lần đầu tiên anh nghe cô nói cô cảm thấy may mắn.

Mà lại còn cảm thấy may mắn vì anh thích cô.

Bạch Chỉ tựa vào vai anh, quay đầu ngắm nhìn thế giới bên ngoài đu quay.

Ánh đèn đủ màu sắc trên đỉnh đầu, chiếu lên gương mặt thanh tú của cô, trông vô cùng sinh động.

Dưới chóp mũi xinh xắn, môi mềm cong lên, mỉm cười hạnh phúc.

Phó Huyền Tây chưa từng nghĩ, có người lại cảm thấy hạnh phúc vì được anh thích.

Chưa từng nghĩ một người sinh ra đã bị bỏ rơi lại không hề oán trời trách đất, không hề hoài nghi về cuộc đời, không hề cảm thấy thế giới này nợ mình cái gì.

Cô ấm áp lương thiện, kiên cường mạnh mẽ.

Giống đồng cỏ bất tận trên thảo nguyên, dẫu cho lửa cháy lan ra đồng cỏ, thời khắc gió xuân mơn man trên đồi, ngọn cỏ cũng có thể tái sinh từ đống tro tàn.

Cô không cam chịu, lại chăm chỉ nỗ lực.

Không muốn sống một cuộc đời nhàn hạ, lại còn sợ mình cản đường người khác.

Rất khó thỏa mãn, lại cảm thấy may mắn vì được yêu.

Biết điều, hiểu chuyện, cho nên cô vô cùng nhạy cảm trước nỗi đau.

Nếu như cô kêu than thế giới này nợ cô thứ gì đó, anh sẽ cố gắng bù đắp toàn bộ bất công.

Nhưng cô lại cảm thấy rất thỏa mãn.

Giống như tất cả năng lực của anh mang đến trước mặt cô đều trở nên vô dụng.

Bên ngoài, tuyết nhân tạo bay đầy trời, ánh đèn đầy màu sắc chiếu sáng khắp không gian, toàn bộ công viên tựa như một giấc mộng.

Phó Huyền Tây nâng cằm Bạch Chỉ, cúi đầu hôn cô trên đỉnh đu quay.

Nụ hôn kết thúc, anh áp trán mình lên trán cô, hơi thở hòa quyện.

Anh khẽ gọi cô: "Bạch Chỉ."

"Dạ?"

"Đợi anh."

"Sao?"

“Đợi anh cho em một mái nhà.”

–

Sáng hôm sau, Phó Huyền Tây đưa Bạch Chỉ đi làm, sau đó ra sân bay.

Trước khi anh lên máy bay, Thịnh Tuyết gọi: “Nói chuyện đi.”

Phó Huyền Tây bảo cô ấy gửi địa chỉ.

Máy bay hạ cánh, Quý Hải đến đón anh, Phó Huyền Tây bảo anh ta lái xe đến nơi Thịnh Tuyết hẹn gặp.

Hiếm hoi lắm mới có một ngày Thịnh Tuyết không mặc váy đỏ, lại mặc váy kaki và áo khoác trắng.

Bề ngoài của cô ấy vô cùng xinh đẹp, mặc áo trắng chỉ khiến người ta cảm thấy lạnh lùng mê hoặc, không hề mang nét đẹp thuần khiết.

Phó Huyền Tây đến nơi, cô ấy đã ngồi đợi, thấy anh đến, cô ấy nhìn thời gian, mỉm cười, nói anh rất đúng giờ.

“Cô muốn nói gì?” Phó Huyền Tây cởi áo khoác, ngồi xuống sofa đối diện cô ấy, gọi một ly latte.

Anh mặc áo sơ mi trắng, không thắt cà vạt, thong thả ngồi lên chiếc sofa nhỏ, trông rất phóng khoáng.

Mỹ nhân xung quanh bị anh hấp dẫn, liếc mắt trêu ghẹo.

“Không có gì, tôi chỉ muốn cảm ơn anh.” Thịnh Tuyết áp tay lên ly cà phê sưởi ấm, ngồi thẳng dậy, vô cùng nhã nhặn.

Cô ấy là con gái út của nhà họ Thịnh, từ nhỏ đã được cưng chiều

hết mực, cá tính vô cùng mạnh mẽ.

Sau khi du học trở về, cô ấy đảm nhận một vị trí trong công ty của nhà họ Thịnh, cả ngày ngồi chơi xơi nước, khi nào có hứng thú thì đi quay quảng cáo và mấy bộ phim kinh phí thấp.

Phần lớn thời gian, cô ấy thích phiêu du khắp chốn.

Sắc mặt của Phó Huyền Tây nhàn nhạt: "Không phải là vì cô."

"Tôi biết." Thịnh Tuyết cười, "Là vì Bạch Chỉ, em gái tôi."

Phó Huyền Tây liếc cô ấy, thanh âm lạnh lùng: "Đừng thấy người sang bắt quàng làm họ."

"Vô lý." Thịnh Tuyết vén tóc sau tai, "Ba tôi gây chuyện, tuy không muốn thừa nhận, nhưng đó cũng là sự thật mà."

Phó Huyền Tây không trả lời.

"Tôi biết anh chưa từng thích tôi, cũng chưa chắc anh thích chị gái tôi." Thịnh Tuyết uống một ngụm cà phê, cà phê dính trên môi, "Nhưng tôi vẫn phải nói."

Cô ấy ngẩng đầu nhìn Phó Huyền Tây: "Tôi cũng không thích anh."

"Thì sao?"

"Thật lòng mà nói, tôi thích ai, chắc anh cũng nhìn ra được, không thì với tính cách của anh, nếu anh nghĩ tôi thích anh, anh sẽ không đến đây."

"Phải, chị gái của tôi rất thích anh, nhưng tôi khác chị ấy, tôi thích tự do, không thích tiền của anh."

Phó Huyền Tây nhướng mày, im lặng không nói.

Phục vụ bưng cà phê lên, đặt trước mặt anh, anh uống một ngụm.

"Ban đầu tôi cố ý tiếp cận anh, đúng là vì muốn trả thù anh, nhưng sau đó cũng không còn muốn trả thù nữa."

Phó Huyền Tây nhướng mày: "Nói tiếp đi."

"Anh cũng biết, Trịnh Tinh Dã luôn thích cướp lấy người phụ nữ bên cạnh anh, cho nên ——"

Thịnh Tuyết quay đầu nhìn ra cửa sổ, đôi mắt chua xót: "Tôi cũng muốn anh ấy cướp lấy tôi."

Phó Huyền Tây cười mỉa: "Không phải cái gì cậu ấy cũng cướp đâu."

"Anh biết không, tôi rất ngưỡng mộ Bạch Chỉ." Thịnh Tuyết dời mắt, nhìn anh, "Tuy cô ấy không được may mắn, nhưng có rất nhiều điểm tương đồng với chị tôi."

Phó Huyền Tây xùy một tiếng, không trả lời.

"Trịnh Tinh Dã đến Nam Thành tìm cô ấy, tôi biết anh ấy quay về Nam Thành là để giúp anh đối phó với Bùi Tu Niên, nhưng không chỉ là vì anh."

"Là vì Bạch Chỉ."

Phó Huyền Tây rũ mắt, siết chặt ly cà phê.

"Khi anh ấy uống rượu tiếp khách thay anh, ngẩng đầu uống hết ly này đến ly khác, uống đến bất tỉnh nhân sự, uống đến nhập viện, cũng không hề oán trách lời nào ——"

"Đó là lúc tôi ngưỡng mộ Bạch Chỉ nhất."

“Từ nhỏ tôi đã kiêu ngạo, không chịu sống giống như chị tôi. Chị ấy yên tĩnh nhã nhặn, tôi lại phô trương chói mắt, luôn muốn làm chính mình.”

“Nhưng tôi chưa từng nghĩ, sẽ có ngày tôi lại muốn trở thành chị ấy, muốn anh ấy quay đầu nhìn tôi.”

Phó Huyền Tây không muốn nghe: “Cô gọi tôi đến đây là để kể chuyện cho tôi nghe à?”

“Không, tôi muốn nhờ anh giúp một việc.”

Vòng vo hồi lâu, Phó Huyền Tây hơi buồn ngủ, nhắm mắt véo véo sống mũi: “Cô nói đi.”

Thịnh Tuyết đứng dậy, ghé đến gần.

Hơi thở xa lạ quanh quẩn bên người, Phó Huyền Tây đề phòng mở mắt.

Thịnh Tuyết nhanh tay chụp ảnh cùng anh: “Tôi muốn thử một lần cuối cùng.”

Thịnh Tuyết chưa nói xong, Phó Huyền Tây đã lùi về phía sau.

Ánh mắt chán ghét, nhưng cũng nhờ được dạy dỗ tốt, nên không thể hiện rõ ràng lắm.

“Xin lỗi.”

Nói xong, anh cầm áo khoác rời đi, không quay đầu nhìn lại.

Chương 57: Không có quy luật

Nghỉ trưa, Bạch Chỉ và đồng nghiệp đến nhà ăn ăn trưa.

Mãi đến lúc đó mới có thời gian nhìn điện thoại, vừa thấy đã bất ngờ.

Nhiều năm rồi mới thấy có người gửi tin nhắn ảnh…

Bạch Chỉ cầm đũa, tò mò bấm vào.

Giây tiếp theo, miệng cũng ngừng nhai.

Mấy giây sau, Bạch Chỉ cúi đầu ăn tiếp, chuyển bức ảnh cho Phó Huyền Tây.

Cô không muốn hiểu lầm anh ăn chơi đàn đúm, thẳng thừng hỏi anh: [Đây là cái gì?]

Phó Huyền Tây vừa ra khỏi tiệm cà phê, thấy bức ảnh và tin nhắn của Bạch Chỉ, trán giật giật, anh gọi cho cô.

"Hiểu lầm thôi." Anh nói, "Em có tin anh không?"

Bạch Chỉ giả vờ nghiêm túc: "Em không tin, anh giải thích đàng hoàng."

Phó Huyền Tây cúi đầu rút một điếu thuốc, vừa ngậm vào miệng, định châm lửa, lại gặp phải ông chủ của một công ty nhỏ, nhiệt tình đến gần châm lửa cho anh.

Thấy anh nói chuyện điện thoại, người đó biết điều, không quấy rầy, Phó Huyền Tây giơ bàn tay đang kẹp điếu thuốc, tỏ ý chào hỏi.

Lại quay ngoắt, nói chuyện với Bạch Chỉ qua điện thoại, giọng điệu dỗ dành: "Thật sự là hiểu lầm mà…"

Ông chủ kia giật mình, ngạc nhiên nhìn anh.

Đã đi xa mà vẫn còn ngẩn người, thần thánh cũng dỗ dành người khác sao?

Từ đầu Bạch Chỉ đã không tin bức ảnh đó, vừa nhìn đã biết có người cố tình gây sự, cô giả vờ nghiêm túc, bảo Phó Huyền Tây giải thích, nhưng người ta vừa mở miệng, cô đã cười trước.

"Ai nhắn thế, một số điện thoại lạ gửi cho em." Bạch Chỉ húp một ngụm canh, không muốn ăn lắm, cô nói với đồng nghiệp một tiếng, sau đó cầm điện thoại ra khỏi nhà ăn.

Phó Huyền Tây lên xe, Quý Hải kiên nhẫn chờ đợi, nhìn qua kính chiếu hậu, thấy tiên sinh nhà mình đang cười.

Chậc.

Quý Hải nghĩ thầm, là hương vị của tình yêu đây mà.

"Ai nhắn không quan trọng, em tin anh không làm chuyện này là được."

Phó Huyền Tây dập điếu thuốc, bảo Quý Hải lái xe về công ty.

Quý Hải hỏi anh: "Anh không cần nghỉ ngơi sao?"

"Tôi còn có việc."

–

Bạch Chỉ nghĩ ngợi về bức ảnh rất lâu, cô gái kia trông rất giống Thịnh Tuyết.

Chỉ là trước đây, Thịnh Tuyết luôn ăn mặc xinh đẹp quyến rũ mê người, lần này rất thùy mị, toát ra khí chất lạnh lùng.

Cô nhớ đến tin nhắn cuối cùng trên điện thoại mà hôm qua Phó Huyền Tây đã cho cô xem: [Tôi biết hết rồi.]

Không khỏi tò mò, biết cái gì?

Tại sao hôm nay Phó Huyền Tây vừa quay lại Lâm Nghi đã đi gặp cô ấy.

Xem xét thời gian, hình như là vừa xuống máy bay đã hẹn gặp cô ấy.

Bạch Chỉ vừa muốn hỏi cho rõ ràng, lại nghe Phó Huyền Tây bên kia nói bận, đành phải gác lại chuyện này trước, định tối nay anh xong việc, cô sẽ gọi cho anh hỏi thử.

Đương nhiên cô tin anh không có quan hệ mập mờ gì với Thịnh Tuyết, nhưng cô không khỏi tò mò.

Chiều nay, công việc không quá bận rộn.

Hết giờ làm việc, Bạch Chỉ cầm túi xách đi ra, tạm biệt từng đồng nghiệp, đi tìm xe đạp của mình.

Cô đã mua một chiếc xe đạp, gửi trong bãi đỗ xe.

Nhưng không biết hôm nay xảy ra chuyện gì, lốp xe gặp vấn đề, xẹp lép, không lái đi được.

Bạch Chỉ thở dài, nghĩ có lẽ mình nên mua một chiếc xe điện.

Cô cong môi cười, đứng dậy đi bộ ra cổng viện nghiên cứu, định bắt xe buýt.

Đã vào mùa đông, mặt trời không ló dạng, bầu trời u ám, gió lạnh ùa đến, thổi lên mặt còn cảm thấy hơi đau.

Bạch Chỉ cúi đầu, buồn chán đứng xem dự báo thời tiết, thấy tuyết đã rơi trên núi Chung Minh, ngày mai tuyết cũng sẽ rơi ở Nam Thành.

Thời tiết không có quy luật. Mùa đông năm ngoái không có nhiều tuyết, ngày nào mặt trời cũng lên cao, làm người ta cảm thấy không giống mùa đông chút nào, kết quả là rét tháng ba bù đắp cho toàn bộ những những hạt tuyết không được rơi xuống.

Bạch Chỉ xem dự báo thời tiết tuần sau, thấy chủ yếu là có tuyết, trong lòng cô còn bật cười, xem ra rét tháng ba năm sau sẽ không quá lạnh.

Đang định cất điện thoại, lên xe, đột nhiên Bạch Chỉ va vào lồng ngực của ai đó, người kia nhẹ nhàng đỡ vai cô.

"Xin lỗi, tôi ——" Cô muốn nói xin lỗi, nhưng vừa ngước mắt đã dừng lại, "Sao lại là anh?"

Người trước mặt mặc áo khoác đen, đội mũ đen, mang giày da, trông lịch sự nhã nhặn.

Không phải là cáo già Bùi Tu Niên thâm độc thì còn là ai nữa?

Bạch Chỉ vô thức lùi lại, không bỏ chạy.

Bùi Tu Niên phát hiện ra cử động của cô, mỉm cười, xoay người đứng cạnh cô, thong thả nói: "Tâm sự nhé?"

Bạch Chỉ thấy anh ta không tỏ thái độ thù địch, nhưng vẫn hơi sợ, lại tránh sang bên, cách xa anh ta một chút.

“Chúng ta không có gì để nói cả.” Cô nói, “Cũng đâu phải bạn bè thân thiết đến mức có thể tâm sự với nhau.”

“Bạch Chỉ, cô không cần sợ, tôi sẽ không làm hại cô.” Bùi Tu Niên thở dài, tỏ ra tổn thương, “Cô tự nghĩ xem, tôi đã làm gì quá đáng với cô chưa?”

Bạch Chỉ nghĩ ngợi, đúng là không có.

Ngoài chuyện thỉnh thoảng lại làm phiền cô, làm trái ý cô, đến gần cô, thật ra cũng không làm hại gì cô.

Nhưng anh ta chưa từng nương tay với Phó Huyền Tây.

Nghĩ đến đây, Bạch Chỉ vẫn hơi tức giận: “Tôi là thường dân, Bùi tiên sinh cũng đâu thể kiếm chác gì từ tôi, tất nhiên cũng không cần làm hại tôi rồi.”

“Phải, nếu tôi không làm hại cô, cô còn sợ gì chứ?” Bùi Tu Niên ngẩng đầu nhìn sương mù giăng đầy trời, đưa tay ra hiệu cho cô tiến lên, “Cô cũng biết tôi không muốn ép buộc cô chuyện gì.”

Bạch Chỉ vẫn muốn từ chối: “Tôi không đi thì sao?”

“Chà, vậy tôi đành phải làm người xấu, giống như cô mong muốn.”

Ý nói, có rất nhiều thủ đoạn để ép cô phải đi, cô đành phải chủ động cất bước.

“Nếu như bây giờ tôi kêu cứu, báo cảnh sát, anh nghĩ tôi có trốn thoát được không?” Bạch Chỉ ngẩng đầu nhìn anh ta, nghiêm túc hỏi.

Hình như Bùi Tu Niên không nghĩ cô sẽ hỏi như vậy, ngây người một lát, sau đó lại cười.

Nếu anh ta không làm kinh doanh, đi làm giảng viên đại học, hẳn là sẽ được rất nhiều người tôn kính, cũng sẽ khiến rất nhiều nữ sinh si tình.

Cũng phải nói, dáng dấp của anh ta ưa nhìn, xuất thân từ một gia đình giàu có, khí chất cao quý.

Bây giờ anh ta mỉm cười như vậy, đưa tay nâng kính, che giấu ánh mắt thủ đoạn khôn khéo, thật sự làm người ta không cách nào biết được anh ta đáng sợ đến mức nào.

"Bạch Chỉ." Anh ta mỉm cười nhìn cô, "Đừng trẻ con như vậy, mặc dù rất đáng yêu."

Bạch Chỉ: "…"

Cô biết, dù cho có làm như vậy cũng vô dụng, trừ khi Phó Huyền Tây xuất hiện ngay bây giờ.

"Đi thôi." Cô nói, "Đừng đi xa quá, tôi chọn chỗ, ở gần đây."

Bùi Tu Niên gật đầu: "Tùy cô."

Bạch Chỉ chọn một quán cà phê mà cô hay đến cùng đồng nghiệp, gần khu phố thương mại.

Rất đông người, rất nhộn nhịp, đảm bảo an toàn.

Cô không tin Bùi Tu Niên dám làm gì cô ở một nơi như vậy.

Sau khi ngồi xuống, hai người họ chọn thức uống, Bạch Chỉ chủ động hỏi anh ta: "Anh muốn gì?"

"Cô nhìn thấy bức ảnh chưa?" Bùi Tu Niên hỏi.

Bạch Chỉ không quá ngạc nhiên, đã có cảm giác là anh ta gây sự,

giống như anh ta đang chứng minh suy đoán của cô.

"Tôi thấy rồi." Cô nói, sắc mặt bình tĩnh, "Anh không phải giở thủ đoạn như vậy, tôi sẽ không hiểu lầm anh ấy đâu."

Bùi Tu Niên dựa lưng lên sofa, khẽ cúi đầu nhìn cô, đưa tay nâng kính.

Anh ta cười, cũng không có phản ứng gì khác: "Đúng như dự đoán."

"Còn chuyện gì nữa không?" Bạch Chỉ hỏi.

"Cô không tò mò hôm nay hai người họ nói gì à?"

"Tò mò, lát nữa về nhà, tôi sẽ hỏi anh ấy, chuyện này không liên quan gì đến Bùi tiên sinh. Anh bận rộn như vậy, còn quan tâm đến chuyện tình cảm của người khác sao?"

Cà phê được mang lên, hai người họ ngừng nói chuyện, phục vụ đặt cà phê xuống, rời đi, Bạch Chỉ cầm ly cà phê, uống một ngụm.

Cô muốn xem, rốt cuộc Bùi Tu Niên muốn làm gì.

Bùi Tu Niên cũng uống một ngụm, rũ mi sau cặp kính, mang theo ý cười: "Tôi không quan tâm đến chuyện tình cảm của người khác."

"Thật sao?"

"Tôi chỉ quan tâm đến cô."

Bạch Chỉ nhíu mày, cảm thấy lời này quá mập mờ, trong lòng hơi khó chịu: "Mong Bùi tiên sinh đừng nói như vậy, nếu không, chúng ta đừng trò chuyện nữa."

Bùi Tu Niên gật đầu: "Tôi chỉ hy vọng cô sống tốt."

“Chỉ cần anh không quấy rầy tôi, cuộc sống của tôi sẽ rất tốt đẹp.”

Bùi Tu Niên cong môi cười: “Cô miệng lưỡi sắc bén thế này, chỉ có mình tôi được trải nghiệm thôi sao?”

Nói xong, Bùi Tu Niên dựa lưng lên soda nhìn cô, rơi vào trầm tư.

Cô không giống mẹ.

Vậy cũng tốt, không phải là người chịu thua thiệt.

Bạch Chỉ không thể kiên nhẫn trò chuyện cùng Bùi Tu Niên, nói xin lỗi, sau đó cầm túi rời đi, còn thanh toán tiền nước.

Bùi Tu Niên không giữ cô lại, cũng không đuổi theo cô, để cô rời đi như vậy.

Cô về đến nhà, bà ngoại cũng vừa đi dạo về, Bạch Chỉ ôm cánh tay bà, đi vào nhà, hỏi bà ngoại tối nay muốn ăn gì.

Bà ngoại nói ăn gì cũng được, Bạch Chỉ nấu mì.

Dọn dẹp nhà bếp xong, cô đi tắm, lúc tắm xong, bà ngoại đã hơi mệt, muốn đi ngủ, Bạch Chỉ đỡ bà vào phòng, đắp chăn, mở điều hòa cho bà.

Lửa cháy lách tách trong bếp lò, Bạch Chỉ ngồi sưởi ấm và hong khô tóc.

Cầm điện thoại lên, thấy Phó Huyền Tây vừa gọi nhỡ.

Bạch Chỉ gọi lại, điện thoại reo hai tiếng đã có người bắt máy.

“Em vừa tắm xong.” Bạch Chỉ nói, “Thấy anh gọi đến.”

“Anh ăn cơm.” Phó Huyền Tây nói, “Sẵn tiện hỏi em đã ăn chưa.”

Vốn dĩ muốn hỏi anh tại sao hôm nay lại đi gặp Thịnh Tuyết, nhưng nghe thấy bên kia có người gọi Phó tổng, hình như anh có việc, cô chủ động bảo anh đi làm việc, sau đó cúp máy.

Lát sau lại nghĩ, thật ra cô không nên hiểu chuyện như vậy.

Cô nên mè nheo với anh, hỏi anh tại sao lại đi gặp Thịnh Tuyết.

Quan trọng nhất là, nói cho anh biết, hôm nay Bùi Tu Niên đã đến đây.

Nhưng cô không nói gì cả.

–

Ngày hôm sau, tuyết thật sự rơi.

Năm nay tuyết rơi rất sớm, còn nặng hạt, chưa đến Giáng sinh, mặt đường đã phủ đầy tuyết trắng.

Hơi bất thường.

Bạch Chỉ đẩy cổng, ra ngoài đi làm, ngọn cỏ nhỏ bên góc cổng đã bị tuyết mịn phủ lên.

Hôm qua Bạch Chỉ đi xe buýt về nhà, hôm nay cũng phải đi xe buýt đến cơ quan.

Không biết tại sao, cô vừa xuống buýt lại bị ngã, khập khiễng bước vào viện nghiên cứu, làm hết buổi sáng, ăn trưa xong, thầy Hà nhìn thấy cô, bảo cô buổi chiều đến bệnh viện kiểm tra, không cần phải làm việc.

Bạch Chỉ cũng thấy đau, cầm túi xách rời đi.

Đang định bắt xe đến bệnh viện, một chiếc xe đen đã dừng trước mặt.

Cô định tránh sang một bên, cửa xe mở ra, chớp mắt một cái, cô đã bị người trong xe kéo vào.

Lúc này, Phó Huyền Tây đang trên đường đến sân bay, không gọi được cho Bạch Chỉ.

Mãi đến lúc đó anh mới biết, Bùi Tu Niên đã đến Nam Thành.

Tuy không biết mục đích của anh ta là gì, nhưng chắc chắn có liên quan đến Bạch Chỉ.

Trịnh Tinh Dã đi cùng anh đến Nam Thành, không dám gặp bà ngoại, sợ bà lo lắng.

Đang định đến viện nghiên cứu, lại nhận được cuộc gọi của Bùi Tu Niên.

"Đến không?" Anh ta hỏi.

Phó Huyền Tây bình tĩnh: "Ở đâu?"

Bùi Tu Niên nhiệt tình thông báo địa điểm: "Núi Chung Minh."

"Cụ thể hơn đi."

"Cậu tự tìm hiểu đi, Tiểu Phó." Bùi Tu Niên cười, "Chắc là cậu sẽ không báo cảnh sát đâu, phải không?"

Giống như đang hỏi, nhưng thật ra lại là uy hiếp, dặn dò.

Trịnh Tinh Dã ném điếu thuốc, chửi bậy: "Đồ chó, đừng con mẹ nó làm bậy!"

Bùi Tu Niên phớt lờ, cúp máy.

Phó Huyền Tây ném điện thoại sang một bên, xoay vô lăng, lái xe đến núi Chung Minh.

Anh chưa từng đến nơi đó, bảo Trịnh Tinh Dã bật định vị.

"Anh ta con mẹ nó rốt cuộc định làm cái gì, báo cảnh sát được không?" Trịnh Tinh Dã vừa mắng vừa cúi đầu nhập địa điểm lên điện thoại.

Phó Huyền Tây không trả lời.

Chương 58: Đạt được ước nguyện

Hiện tại là bốn giờ chiều, vì tuyết đang rơi, trời sụp tối từ sớm, vô cùng u ám.

Phó Huyền Tây cảm giác hai tay cứng đờ, không đủ sức cầm vô lăng, phải mở điều hòa trong xe.

Bầu không khí trong xe ấm lên, sau khi hơi ấm bao bọc, Phó Huyền Tây mới cảm thấy ngón tay cứng đờ của mình có thể tự do hoạt động.

Ánh mắt chăm chú nhìn con đường phủ đầy tuyết trắng, bên ngoài, xe cộ tấp nập, đèn xe chớp nháy liên tục.

Gần đến Giáng sinh, lẽ ra bầu không khí phải sôi nổi nhộn nhịp, nhưng hiện tại tuyết rơi, trông vô cùng hoang vắng.

Anh rất giỏi che giấu cảm xúc, tuy giờ phút này trông vô cùng điềm tĩnh, nhưng trong lòng anh đã thấp thỏm lo lắng, như sóng thần cuồn cuộn.

Không biết tại sao lại là núi Chung Minh, cũng không biết ngọn núi đó như thế nào, trời lạnh thế này, Bùi Tu Niên muốn làm gì?

Anh còn bình tĩnh như vậy là vì Thư Nhung.

Bùi Tu Niên yêu Thư Nhung, có lẽ anh ta sẽ không làm gì quá đáng với Bạch Chỉ.

Nhưng nhỡ đâu người này nổi điên, không chiếm được Thư Nhung, cho nên chiếm lấy Bạch Chỉ…

Trái tim của Phó Huyền Tây trùng xuống, anh đạp ga, vượt đèn đỏ.

Trịnh Tinh Dã nghiêng đầu nhìn sang, thấy ánh mắt thâm trầm đó, anh ta không hùng hổ chửi mắng nữa, chỉ lẳng lặng ngậm miệng.

Họ biết Bùi Tu Niên đến Nam Thành cũng là vì đối phương chủ động để lộ thông tin, giống như cố tình gọi họ đến.

Thật lòng mà nói, Trịnh Tinh Dã cũng không đoán được Bùi Tu Niên muốn làm gì, luôn cảm thấy người này điên rồi.

Có khi nào là lừa Phó Huyền Tây vào bẫy, làm hại anh, trả thù anh.

Cũng đâu nhất thiết phải như vậy.

Vì không nghĩ ra lý do, Trịnh Tinh Dã mới cho rằng anh ta điên rồi.

Chẳng lẽ là muốn cướp Bạch Chỉ? Vậy thì tại sao lại để lộ thông tin, dẫn dụ người ta đến làm gì?

Theo định vị, Phó Huyền Tây đã lái xe đến chân núi Chung Minh.

Có đường núi quanh co, có bậc thang để leo lên, hai người họ quyết định xuống xe.

Phó Huyền Tây gọi Bùi Tu Niên: "Ở đâu?"

Bùi Tu Niên bình tĩnh lạ thường: "Không phải đã nói rồi sao, cậu tự tìm, cũng chỉ quanh quẩn trong ngọn núi này thôi."

Dừng một lát, lại nói: "Bây giờ đã là năm giờ chiều, đến chín giờ tối mà cậu không tìm thấy, tôi sẽ đổi địa điểm."

Trịnh Tinh Dã không thể không mắng vào điện thoại, nhưng Bùi Tu Niên vẫn phớt lờ, cúp máy.

"Làm sao bây giờ?" Trịnh Tinh Dã chống hông, nghiến răng nghiến

lợi, “Hay là chúng ta chia nhau ra tìm, tìm thấy thì gọi điện thoại.”

Nghe giọng nói của Bùi Tu Niên, cũng biết là không thể đi đường bình thường mà tìm được nơi đó, chỉ có thể tìm ở hang cùng ngõ hẻm, không có lối mòn.

Năm giờ chiều mùa đông, có tuyết rơi, đèn đường chỉ được lắp đặt quanh đường núi và bậc thang, bầu trời tối tăm.

Phó Huyền Tây quay lại xe, lấy đèn pin, nhét vào tay Trịnh Tinh Dã: “Đi cẩn thận.”

Trịnh Tinh Dã cúi đầu nhìn, muốn trả lại cho anh, nhưng anh đã quay lưng rời đi, hướng về ngọn núi.

–

Giờ này, trong một căn nhà gỗ đơn sơ ở lưng chừng núi, Bùi Tu Niên đang ngồi trên ghế, lại đứng dậy phủi quần áo.

Trên chiếc bàn gỗ nhỏ bên cạnh có một chồng tài liệu, gió len lỏi qua khe hở cửa sổ, ngọn nến dao động, ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra trên chồng tài liệu.

“Bạch Chỉ.” Bùi Tu Niên cúi đầu nhìn đồng hồ, “Sáu giờ rồi, ăn một chút nhé?”

Bạch Chỉ hung hăng liếc anh ta, quay đầu: “Không ăn.”

Tay chân cô bị trói ngược vào chiếc ghế gỗ, chỉ chừa lại cái đầu không bị trói.

Bùi Tu Niên cúi đầu nhìn cô, lại ngồi xuống thở dài: “Việc gì cô phải hành hạ bản thân như vậy chứ?”

“Tôi thật sự không muốn làm hại cô, ăn một chút nhé? Tôi cởi trói

cho cô, đừng chạy là được.”

“Cô cũng biết tôi có người bên ngoài, cô không chạy được đâu.”

Bạch Chỉ phớt lờ.

Bùi Tu Niên dựa vào chiếc ghế bên cạnh, khẽ gật đầu, nhìn cô trong ánh nến mờ mịt.

Ánh mắt mông lung, lại rất chăm chú.

Giống như anh ta muốn nhìn cô thật kỹ, nhưng cũng giống như anh ta đang tìm hình bóng của ai đó trong cô.

Có lẽ là do trời lạnh, hôm qua cô buộc tóc đuôi ngựa, hôm nay lại xõa tóc. Tóc dài rũ xuống, che nửa gương mặt cô.

Tóc của cô rất đẹp, dù cho ánh sáng u ám mờ mịt, tóc cô vẫn mượt mà sáng bóng, giống hệt mẹ mình.

Không muốn nhìn anh ta, nhất quyết quay mặt đi, chỉ chừa lại góc mặt.

Điểm này cũng rất giống mẹ cô.

Ngay cả lông mi dài và đường nét gương mặt cũng giống.

Bùi Tu Niên nhìn một hồi, lại rơi vào hồi ức xưa cũ.

Lát sau, anh ta hoàn hồn, lại nhìn thời gian, đã bảy giờ tối.

Bùi Tu Niên nhìn ly nước trên bàn, hỏi Bạch Chỉ: “Uống nước nhé?”

Bạch Chỉ vẫn không nói một lời, hình như là nhất quyết im lặng đến cùng.

“Không hạ độc cô đâu, làm gì có nhiều thuốc như vậy cho cô.” Bùi Tu Niên nói, cầm chai nước trên bàn, mở nắp, đưa lên miệng Bạch Chỉ, “Uống một chút đi.”

Bạch Chỉ quay đầu, không chịu uống.

Bùi Tu Niên không có cách nào khác, đành phải thu tay về, đóng nắp, đặt lên bàn.

Bạch Chỉ nhớ đến cuộc điện thoại mà anh ta gọi cho Phó Huyền Tây, hơi tức giận: “Anh gọi anh ấy đến đây, rốt cuộc là muốn làm cái gì?”

Bùi Tu Niên nhướng mày: “Ăn một chút đi, tôi sẽ nói cho cô biết.”

Bạch Chỉ không ăn, cũng không hỏi nữa.

Lại im lặng một hồi, Bùi Tu Niên nhìn thời gian, chỉ còn một tiếng nữa là đến giờ.

Bùi Tu Niên nở nụ cười, đá ghế của Bạch Chỉ: “Bạch Chỉ, xoay đầu lại, có chuyện muốn nói với cô.”

Thấy Bạch Chỉ phớt lờ, anh ta lại thở dài: “Liên quan đến Phó Huyền Tây.”

Bạch Chỉ đột ngột quay đầu nhìn anh ta, ánh mắt trong trẻo kiên cường, ẩn giấu cơn giận dành cho anh ta.

Bùi Tu Niên nhắm mắt, tháo kính, chậm rãi đặt lên bàn gỗ nhỏ bên cạnh.

Đời này của anh ta, có lẽ sẽ không còn cơ hội nhìn thấy người con gái nào ngước mắt nhìn mình như vậy nữa.

“Đừng lo, tôi không làm gì cậu ấy cả.” Bùi Tu Niên cười chua chát, mở mắt nhìn Bạch Chỉ, “Cậu ấy rất tốt, rất yêu cô.”

Bạch Chỉ: "Tôi biết."

"Cho nên cô phải hạnh phúc."

Bùi Tu Niên nghĩ thầm: Ít nhất phải hạnh phúc hơn mẹ cô.

Bạch Chỉ nghĩ, lời này hơi bất ngờ.

Không biết tại sao, cô luôn cảm thấy Bùi Tu Niên cất giấu quá nhiều bí mật trong lòng.

Nói dễ nghe hơn, có lẽ anh ta có câu chuyện riêng.

Nhưng cô không hiểu, cũng không đoán ra được, trước đó cũng chưa từng tò mò.

Cô nhíu mày, hoang mang nhìn Bùi Tu Niên.

Anh ta ẩn mình trong ánh nến mờ mịt, không nhìn rõ sắc mặt, nhưng cả người đều toát ra hơi thở bất lực, tuyệt vọng, đau đớn.

Bạch Chỉ thật sự bối rối.

Nếu không phải cô chắc chắn rằng trước đây không quen biết Bùi Tu Niên, hẳn là cô đã nghĩ mình phụ lòng anh ta, làm anh ta yêu mà không có được nên hóa điên, muốn cầm tù cô.

Bùi Tu Niên lại nhìn thời gian, đã tám giờ rưỡi.

Anh ta đứng dậy, sửa sang quần áo, cúi đầu nhìn Bạch Chỉ lần cuối.

Hoặc là, nhìn gương mặt trông giống hệt Thư Nhung.

"Tạm biệt, Bạch Chỉ."

Anh ta nói.

Sau đó mở cửa đi ra.

Gió tuyết điên cuồng ùa vào, Bạch Chỉ nghiêng đầu, lúc mở mắt ra, cánh cửa đã đóng lại.

Ngọn nến bị thổi tắt, căn nhà gỗ chìm vào bóng tối.

Nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng phát ra, Bùi Quang hỏi: "Vẫn chưa đến chín giờ, không đợi nữa sao, tiên sinh?"

Thanh âm của Bùi Tu Niên xa dần: "Không đợi, cậu ấy sẽ đến đúng giờ."

Không gian xung quanh chìm vào im lặng, chỉ còn gió tuyết len lỏi que khe cửa sổ, phát ra tiếng rít.

Nên sợ mới phải, Bạch Chỉ nghĩ vậy.

Nhưng cô không còn thời gian sợ hãi, chỉ thấy lo lắng.

Phó Huyền Tây sẽ tìm được cô chứ?

–

Bên này, Phó Huyền Tây và Trịnh Tinh Dã đã đi tìm ba tiếng rưỡi.

Chỉ còn nửa tiếng, trái tim của Phó Huyền Tây thắt lại.

Anh bật đèn pin trên điện thoại đi tìm Bạch Chỉ, bây giờ gần hết pin.

Trước đó cũng không nghĩ đến tình huống này, còn mang giày da lên núi, áo khoác ướt đẫm gió tuyết, hơi ẩm thấm vào giày, vừa nặng vừa lạnh.

Không khí núi rừng vô cùng ẩm ướt, không thấy tăm hơi của mặt trăng, gió thét gào, làm người ta sợ hãi.

Phó Huyền Tây tắt đèn pin trên điện thoại, mò mẫm bước đi trong bóng tối.

Tuyết rơi, con đường hơi trơn trượt, anh bẻ mấy cành cây làm gậy leo núi.

Vì con đường này không thường xuyên có người qua lại, cho nên cây cối um tùm rậm rạp, lá rụng mục nát, thường xuyên bước hụt.

Phó Huyền Tây dựa vào ý chí mạnh mẽ, giữ cho bản thân mình bình tĩnh, từng chút, từng chút nhớ về năm mười tám tuổi đã chơi PUBG.

Phải cố gắng phân biệt phương hướng trong bóng tối, cẩn thận không rơi vào bẫy, tránh mọi vật thể nguy hiểm từ nhánh cây rơi xuống.

Phải làm sao để tiến lên nhanh chóng và an toàn nhất có thể.

Cả ngày chưa ăn gì, dạ dày trống rỗng, leo núi vượt gió tuyết, thể lực bị tiêu hao rất nhiều.

Hình như lại bắt đầu đau dạ dày.

Phó Huyền Tây nhắm mắt, hít một hơi, ra sức phớt lờ mọi cảm xúc đang cản đường anh.

Kể cả cơn đau này.

Anh đưa ngón tay cứng đờ giữ lấy thân cây, xem đây là điểm tựa để giảm bớt tiêu hao thể lực, sau đó lại dùng gậy gỗ trong tay chống xuống đất thăm dò.

Không biết chính xác đã bao lâu trôi qua, chỉ biết, có lẽ không còn

nhiều thời gian.

Lúc này, anh cực kỳ hy vọng Bùi Tu Niên sẽ là người tốt.

Cả đời này, có rất nhiều việc anh không cần phải gửi gắm hy vọng, mọi chuyện đều dễ như trở bàn tay.

Chỉ cần đưa mắt nhìn một lần, hết thảy những gì quý giá nhất đều được mang đến trước mặt.

Ngay cả tuổi hai mươi gian khó, anh cũng dùng thực lực của bản thân để vượt qua, chưa từng ảo tưởng.

Trong đầu chưa từng đặt ra hy vọng, chưa từng mong muốn hão huyền.

Ngay cả khi Bạch Chỉ chia tay với anh, anh cũng chưa từng mong cô sẽ quay lại, chỉ nghĩ, cô hạnh phúc là đủ.

Nhưng vào thời khắc này, gió tuyết tấn công, thể lực cạn kiệt, ý thức cũng dần dần mờ mịt.

Anh lại hy vọng Bùi Tu Niên có thể làm người tốt, thả cô gái của anh ra.

Đừng chạm vào cô, đừng làm cô tổn thương.

Mỗi lần nghĩ đến khả năng Bùi Tu Niên yêu mà không có được nên hóa điên dại, đối xử với Bạch Chỉ như thế thân của Thư Nhung, anh không cách nào bình tĩnh nổi.

–

Tình trạng của Trịnh Tinh Dã tốt hơn Phó Huyền Tây một chút.

Trước khi lên núi, Phó Huyền Tây đưa đèn pin cho anh ta, cho nên

mặc dù con đường gian nan hiểm trở, nhưng cũng không quá tối tăm.

Ánh đèn pin chiếu xa, anh ta quét qua một lượt sẽ nhìn thấy hết, biết đường đi, ít tiêu hao sức lực hơn.

Thể lực và ý chí đều còn, điện thoại cũng còn pin.

Anh ta dừng lại, tựa lên cây nghỉ ngơi.

Mẹ nó, không ngờ Bùi Tu Niên lại biến thái như vậy.

Trịnh Tinh Dã mắng thầm mấy câu, thở mạnh một lát, lại tiếp tục lên đường.

Anh ta biết rõ, mình đi chuyến này không hoàn toàn là vì tình nghĩa anh em.

Vì cái gì, anh ta không dám nghĩ lại, cũng không thể nghĩ sâu xa.

Đầu năm nay, sau khi quay về từ Nam Thành, anh ta thường xuyên nằm mơ.

Có khi mơ thấy Thịnh Vũ, có khi mơ thấy Bạch Chỉ, có khi mơ thấy hai người họ đi cùng nhau.

Nhưng cả hai đều không yêu anh ta.

Họ vĩnh viễn chừa lại bóng lưng, góc mặt cho anh ta, trong lòng, trong mắt đều tràn ngập hình bóng người anh em tốt của anh ta.

Có khi trong mơ, họ hỏi anh ta: "Trịnh Tinh Dã, trong hai người bọn em, anh ủng hộ ai ở bên cạnh anh ấy?"

Anh ta chỉ muốn mắng.

Ông đây không ủng hộ ai ở bên cạnh anh ấy cả, cút đi.

Nhưng vẫn phải cười nói: "Anh kém cỏi lắm à? Thích anh không được sao?"

Giọng điệu đùa giỡn, sợ người ta tưởng thật, không chơi với anh ta nữa.

Có khi nghĩ lại, anh ta cũng cảm thấy bản thân mình cặn bã thật.

Rõ ràng không ai yêu anh ta, vậy mà lại mơ về cả hai người.

Cho nên, có một quãng thời gian rất dài, anh ta không rõ mình thích ai.

Thịnh Vũ sao?

Hình như không phải, nếu không thì tại sao lại không thể quên được Bạch Chỉ?

Bạch Chỉ à?

Cũng không phải, anh ta luôn nhìn thấy hình bóng của người khác trong cô.

Nhưng không thể không thừa nhận, khi nghe tin Bạch Chỉ bị Bùi Tu Niên giấu đi, trong lòng anh ta vô cùng hoảng loạn và tức giận.

Dọc đường đi, Trịnh Tinh Dã suy nghĩ miên man, leo đến lung chừng núi, nhìn thấy một căn nhà gỗ nhỏ.

Dường như giữa chốn tối tăm, trực giác mách bảo.

Có lẽ Bạch Chỉ ở trong đó.

Anh ta chạy hai bước, đột nhiên dừng lại.

Khi đó, gió tuyết chưa ngừng, phả xuống gương mặt anh ta, che mờ tầm mắt.

Anh ta cúi đầu nhìn thời gian, tám giờ năm mươi sáu phút tối.

–

Phó Huyền Tây nhìn thấy căn nhà vào lúc tám giờ năm mươi sáu phút năm mươi sáu giây.

Hai người yêu nhau luôn thần giao cách cảm, hình như có một thời khắc, anh có cảm giác Bạch Chỉ bị giam giữ bên trong căn nhà.

Hình như còn cảm giác được tay chân cô bị trói, bóng tối bao trùm.

Phó Huyền Tây không cách nào giả vờ bình tĩnh được nữa, lê hai bàn chân lạnh buốt, từng bước, từng bước tiến về phía căn nhà gỗ.

Trịnh Tinh Dã nhìn thấy anh.

Thật ra là đang đợi anh.

Anh ta cúi đầu nhìn đèn pin trong tay, màu đen, dài, có thể chiếu rất xa.

Năm mười tám tuổi, nghe nói họ chơi PUBG, Thịnh Vũ đã tặng anh chiếc đèn pin này, Trịnh Tinh Dã cũng có một cái giống hệt.

Lúc đứng dưới chân núi, sắp lên núi, Phó Huyền Tây không ngần ngại nhét chiếc đèn pin này vào tay anh ta, mà đó chính là công cụ sinh tồn duy nhất của anh.

Đột nhiên Trịnh Tinh Dã hiểu ra.

Tại sao lại có nhiều người yêu Phó Huyền Tây như vậy.

Anh sẽ luôn luôn tin tưởng anh em của mình vô điều kiện, đối mặt với hiểm nguy, cũng sẽ trao hy vọng sống sót cho đối phương.

Anh không yêu Thịnh Vũ, nhưng sẽ không phụ lòng cô ấy.

Giữ chiếc đèn pin mà cô ấy tặng trên xe suốt mười năm ròng rã.

Anh sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn không phụ bất kỳ tình cảm nào, sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn ấm áp, cao thượng.

Trịnh Tinh Dã bỗng nhiên muốn buông bỏ Thịnh Vũ.

Anh ta ngửa mặt mỉm cười, thở ra một làn hơi trắng xóa.

Thịnh Vũ đã không có được tình yêu mà cô ấy hằng mong muốn, vậy thì để Bạch Chỉ đạt được ước nguyện đi.

Trịnh Tinh Dã bật đèn, soi sáng đường đi cho Phó Huyền Tây chạy đến căn nhà gỗ.

Ánh sáng chói mắt chiếu rọi con đường trước mặt, bóng tối tan biến, Phó Huyền Tây nhắm mắt, quay đầu.

Trịnh Tinh Dã đứng trong bóng tối, lên tiếng: "Nhanh lên, chỉ còn một phút nữa thôi!"

Phó Huyền Tây quay đầu, không dừng bước.

Bạch Chỉ nghe tiếng Trịnh Tinh Dã, cô gọi to: "Phó Huyền Tây!"

Thanh âm xuyên qua màn đêm, tiến vào trái tim của Phó Huyền Tây.

Chớp mắt một cái, hình như anh được tiếp thêm sức mạnh, chạy nhanh về phía căn nhà gỗ.

Giây phút cánh cửa gỗ mở ra, Trịnh Tinh Dã cúi đầu nhìn thời gian.

Chính xác, 21:00:00 giờ Bắc Kinh.

Bạch Chỉ nghe tiếng cửa gỗ đột ngột mở ra, ánh sáng chiếu vào.

Ở trong bóng tối lâu, Bạch Chỉ chưa kịp thích ứng, nhắm mắt lại.

Lúc mở mắt ra, anh đã ôm cô vào lòng.

Hốc mắt của Bạch Chỉ nóng bừng, nước mắt rơi xuống, cô nghẹn ngào gọi: "Phó Huyền Tây…"

Anh lại làm em liên lụy rồi.

Cô cảm giác cái ôm này vừa quen thuộc vừa xa lạ, không ấm áp như trước, hình như cả người đã lạnh cóng rồi.

Không dám nghĩ, đoạn đường anh đi qua, đã vượt qua phong ba bão táp khó khăn thế nào.

Phó Huyền Tây không đứng vững được nữa, quỳ gối dưới chân Bạch Chỉ, ôm cô thật chặt.

Cả người cứng đờ, ngoại trừ trái tim đập liên hồi, như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh nhắm mắt, ôm chặt lấy cô, cảm thấy mọi lo lắng, sợ hãi đều tan biến.

Thật lâu.

Anh cúi đầu, đôi môi lạnh buốt khô khốc hôn lên trán cô.

Quá trình cởi trói hơi gian nan, bàn tay run rẩy, không cách nào cầm

được sợi dây thừng để cởi trói.

Mãi đến khi Trịnh Tinh Dã bước vào, hai người họ cùng ngồi xuống phối hợp, rốt cuộc mới cởi trói được.

Giây phút sợi dây thừng được cởi bỏ, Bạch Chỉ lao vào vòng tay của Phó Huyền Tây, Phó Huyền Tây cũng ôm chặt lấy cô.

Trịnh Tinh Dã quay đầu, chiếu đèn pin vào bàn, thấy còn nửa cây nến, anh ta lấy bật lửa ra thắp nến.

"Đây là cái gì?" Trịnh Tinh Dã cầm lên xem, giây tiếp theo, hai mắt mở to, "Thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần?"

Lúc này, Phó Huyền Tây mới ngẩng đầu nhìn qua.

Trịnh Tinh Dã lật mấy trang, vô cùng sửng sốt.

"Tiêu rồi, tiêu rồi, Bùi Tu Niên thật sự điên rồi, anh ta chuyển nhượng cổ phần của mình cho A Chỉ!"

Nghe thấy lời này, Phó Huyền Tây và Bạch Chỉ đều ngây người.

"Có một bức thư." Trịnh Tinh Dã tình cờ làm rơi chiếc phong bì bằng giấy xi măng, trên đó có viết "Phó Huyền Tây đích thân mở ra".

Trịnh Tinh Dã đưa cho Phó Huyền Tây: "Của anh."

Ngón tay lạnh buốt của Phó Huyền Tây dần dần hồi phục, mở phong bì, thấy bức thư bên trong ——

Huyền Tây, cháu trai tài giỏi của nhà họ Phó:

Kiến tín như ngộ.

Tôi biết cậu không muốn gặp tôi, cũng không sao, tôi viết bức thư

này là vì có việc cần nhờ vả.

Trước đây tôi đã phân chia cổ phần của tôi trong tập đoàn nhà họ Bùi, còn lại ba mươi phần trăm, tặng cho Bạch Chỉ.

Ngoài ra, còn hai mươi phần trăm cổ phần của nhà họ Thịnh, cũng tặng cho cô ấy.

Xin đừng từ chối, cũng không phải tặng cho vô điều kiện.

Tôi giành lấy cổ phần của nhà họ Thịnh, trả lại cho chủ của số cổ phần đó, Bạch Chỉ.

Là thứ mà cô ấy nên có được, xứng đáng có được.

Còn cổ phần của nhà họ Bùi là do tôi tự nguyện tặng.

Từ bây giờ, tôi không còn muốn dính líu đến khói lửa nhân gian, tập đoàn nhà họ Bùi trong tay tôi mấy năm qua, có người sợ hãi, cũng có người ghen ghét, tôi không có mặt ở đó, sẽ không tránh được người ta dòm ngó.

Người nhà của tôi không tàn nhẫn như tôi, chỉ sợ không bảo vệ được gia sản, xin hãy thông cảm cho sự ích kỷ của tôi, tôi đã kéo Bạch Chỉ xuống nước.

Sau này, Bạch Chỉ sẽ trở thành một trong những cổ đông lớn của tập đoàn nhà họ Bùi, xin hãy vì tình cảm với cô ấy mà trông nom tập đoàn nhà họ Bùi một chút.

Nếu không tránh được oan gia ngõ hẹp, xin hãy giơ cao đánh khẽ.

Tôi đã quyết tâm xuất gia tu hành tại chùa Chung Minh.

Mọi thiện ác, đúng sai của quá khứ, đều hóa thành tro tàn.

Còn mong sau này, người có tình sẽ trở thành người nhà.

—— Bùi Tu Niên

Trong lúc ba người họ đọc bức thư, tiếng chuông xa xăm vang lên từ chùa Chung Minh trên đỉnh núi.

Họ cùng nhau nhìn về nơi tiếng chuông vang lên.

Bên trong chính điện của chùa Chung Minh, dưới tượng Phật từ bi.

Thắp ngàn ngọn nến, soi sáng chính điện.

Bùi Tu Niên lặng lẽ quỳ gối trên đệm, ánh mắt trầm tĩnh, không vui không buồn.

Bước qua đủ loại sân si, lúc này đều buông bỏ.

Chú tiểu gõ mõ, sư thầy lần tràng hạt, tụng kinh.

Trụ trì mặc áo cà sa, đứng bên cạnh Bùi Tu Niên, nhắc nhở lần cuối: "Thí chủ đã nghĩ kỹ chưa?"

Thanh âm của Bùi Tu Niên bình tĩnh lạ thường: "Con đã quyết định."

"Như vậy, thầy cho phép con nhập môn."

Trụ trì nói xong, có người cầm máy cạo tóc khom lưng xuống.

Ba ngàn sợi phiền não, nhè nhẹ rơi xuống đất.

Bùi Tu Niên nhắm mắt, chắp tay trước ngực.

Tiếng chuông thứ hai vang lên.

Trụ trì từ bi lên tiếng: "Từ nay về sau, thầy ban cho con pháp danh

và sự giác ngộ.”

Buông bỏ tiền duyên, hiểu thấu chuyện đời.

Tiếng chuông thứ ba vang lên.

Người đàn ông khiến bao người khiếp sợ, đã rơi một giọt nước mắt dưới tượng Phật.

Cả đời này, ăn ngon mặc đẹp, núi vàng biển ngọc, khuấy đảo đất trời, thủ đoạn nham hiểm.

Kết quả là, tiền bạc tiêu tan, xuất gia, nương nhờ cửa Phật suốt quãng đời còn lại.

Điều mà người trần khó buông bỏ nhất, vẫn chỉ có tình yêu.

Ai có thể đoán định được, rốt cuộc, vạn vật đều hóa thành hư vô.

_____

Tác giả có lời muốn nói:

Bây giờ A Chỉ nhà mình cũng là người có tiền, có thể yêu đương không kiêng nể, không sợ hãi.

_____

P/s: Cắt đi “ba ngàn sợi phiền não” đại khái là cắt tóc làm lại từ đầu á. Còn “Kiến tín như ngộ” đã giải thích trước đó rồi nên mình không giải thích lại nữa nha.

Chương 59: Cả ngày dài

Lúc tiếng chuông thứ ba kết thúc, ba người họ đã ra khỏi căn nhà gỗ, tiến lên đỉnh núi.

Dọc theo đường mòn, đi lên bậc thang.

Tuy cũng khó lên, nhưng còn dễ hơn mò mẫm ở nơi không có lối mòn.

Đến cổng chùa Chung Minh, tuyết rơi nặng hạt hơn, gió lạnh cắt da cắt thịt.

Trong chùa thắp hương, khói hương lan tỏa trong gió lạnh.

Một nhóm sư thầy mặc tăng bào bước ra, người đi đầu cầm một dây pháo, người phía sau cầm nến, hương và giấy vàng.

Họ cầm những thứ này, đi quanh lư hương trước cổng chùa, tụng kinh cầu phúc, nến, hương, giấy vàng, pháo đều được thắp lửa.

Tiếng nổ lách tách vang lên giữa ngọn núi cô độc, ánh lửa không ngừng phát sáng, nổ vang, chiếu sáng cả góc trời.

Tựa như… kết cục đã được định đoạt.

Bạch Chỉ không thể lý giải cảm giác trong lòng, cô tiếp tục đi vào trong cùng Phó Huyền Tây và Trịnh Tinh Dã.

Chùa Chung Minh có lịch sử hàng trăm năm, bên trong có rất nhiều sảnh đường, tràn ngập khói hương, vừa vào cổng chùa, đã thấy sân trước có hai hàng nến, hương sáng trưng.

Dù cho giờ phút này gió tuyết còn thổi, ánh nến vẫn cháy mãnh liệt.

Bên trong, có cây đại thụ cao chót vót, trên đó treo vô vàn ruy băng đỏ cầu phúc, không ngừng đong đưa trong làn gió.

Tiếp tục đi vào trong, bước lên bậc thang, sải chân đi qua cánh cửa.

Mỗi sảnh đường, mỗi khoảng sân đều được ánh nến chiếu sáng.

Có một sư thầy đứng bên cạnh chờ đợi, khi gió tuyết thổi tắt ánh nến, sư thầy sẽ thắp lên.

Cuối cùng, họ nhìn thấy Bùi Quang trước lư hương của chính điện.

Người đàn ông trung thành với Bùi Tu Niên, sống chết có nhau, không hiểu gì về tình yêu, bây giờ hai mắt đỏ hoe, tay cầm một ngọn đuốc nhỏ, cúi người thắp từng ngọn nến.

Dáng hình của anh ta vẫn cao lớn, bóng lưng vẫn rộng, nhưng hình như lại thiếu đi điều gì đó.

Là tín niệm, hay là ý nghĩa của quãng đời về sau?

Không ai trên thế giới này "yêu" Bùi Tu Niên hơn Bùi Quang.

Không phải là bất kỳ loại tình cảm nào, mà là cảm xúc đã theo tháng năm thấm nhuần vào lòng anh ta, hòa vào xương tủy, hóa thành bản năng, cực kỳ tin tưởng.

Ba người họ hiểu ý, đứng yên tại chỗ, không tiến lên.

Bùi Quang xoay người, ngước mắt, trong gió tuyết đầy trời, nhìn thấy ba người họ đứng dưới mái hiên chùa, sắc mặt anh ta không hề ngạc nhiên.

Hình như đã biết họ sẽ đến, là chuyện đã đoán trước.

Anh ta kiên định bước về phía họ, giọng điệu bình tĩnh: "Tôi chờ ba người lâu rồi."

Là vì ——

"Tiên sinh nói ba người nhất định sẽ đến, bảo tôi chờ ở đây."

Xem đi, kế hoạch cuối cùng của anh ta, tính toán cũng chuẩn xác như vậy.

Họ được đưa đến phòng tiếp khách, Bùi Quang bảo họ ngồi, rót trà nóng cho họ.

"Tiên sinh nói ba người trải qua sương tuyết, bảo tôi chuẩn bị trà nóng và cơm chay, nếu không chê, lát nữa ba người có thể đến phòng ăn thưởng thức."

"Tiên sinh còn bảo tôi hỗ trợ các vấn đề liên quan đến việc chuyển nhượng cổ phần, ba người cứ yên tâm."

"Tiên sinh còn nói, từ bây giờ sẽ xuất gia tu hành, pháp danh Liễu Ngộ, chuyện thế tục không còn liên quan đến anh ấy, cho nên sẽ không gặp lại ba người."

Bạch Chỉ là người đầu tiên lên tiếng: "Tại sao lại là chùa Chung Minh?"

Cô cảm thấy, hình như có bí mật gì đó.

Bùi Quang mở to đôi mắt đỏ hoe, giọng điệu tiếc nuối: "Bởi vì, tiên sinh đã từng lạy Phật cùng tình yêu duy nhất của đời mình ở nơi này."

"Anh ấy muốn vĩnh viễn quên đi ký ức sâu đậm đó."

Bạch Chỉ cầm ly trà nóng, lại cảm thấy lạnh lẽo.

Cô chớp mắt, nhỏ giọng nói: "Nhưng mà, tại sao lại tặng cổ phần cho tôi?"

Lúc ở trong căn nhà gỗ, cô đã hỏi Phó Huyền Tây và Trịnh Tinh Dã chuyện này, hai người họ nhìn nhau, đồng thanh nói không biết.

Cho nên, cô quyết định lên núi hỏi chuyện.

Bùi Quang nhìn Phó Huyền Tây và Trịnh Tinh Dã, bắt gặp ánh mắt của hai người họ, anh ta cũng hiểu ra, chỉ trả lời qua loa.

Chỉ nói: "Vì cô trông rất giống người mà tiên sinh yêu, tiên sinh làm những chuyện trước đây, cảm thấy rất có lỗi, vậy nên anh ấy đền bù cho cô."

"Trễ rồi, tôi còn có việc." Bùi Quang đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Trước khi mở cửa, anh ta dừng lại, không quay đầu, nói lời cuối cùng ——

"Tiên sinh nói, anh ấy không cố ý làm tổn thương cô, chúc cô sau này vĩnh viễn hạnh phúc."

Cánh cửa mở ra rồi lại đóng.

Tiếng bước chân của Bùi Quang xa dần.

Bạch Chỉ hoang mang.

–

Đêm đó họ xuống núi, Bùi Quang lái xe đưa họ về, im lặng suốt đoạn đường.

Bạch Chỉ gọi cho bà ngoại, nói cô không sao, còn nói hôm nay tụ tập

bạn bè, tối nay sẽ không về.

Cô còn hơi hoang mang, cảm giác hình như có chuyện gì đó rất quan trọng, nhưng không đoán ra được, không biết về nhà phải đối mặt với bà ngoại thế nào.

Ba người họ đến khách sạn của Phó Huyền Tây.

Trịnh Tinh Dã ở phòng riêng, Phó Huyền Tây đưa quần áo cho Bạch Chỉ, bảo cô đi tắm trước.

Còn gọi khách sạn mang thức ăn lên, giờ phút này, bao nhiêu mệt mỏi vừa tan biến lại lan tỏa khắp người.

Anh nhắm mắt, dựa lưng lên sofa, đột nhiên không muốn nhúc nhích, dù cho còn phòng tắm khác, anh cũng không muốn đi tắm.

Hơi đau đầu, nếu cô nhất quyết hỏi đến cùng về thân phận của mình, anh nên nói thế nào đây?

Bạch Chỉ tắm xong đi ra, tóc còn ướt, nước chảy xuống.

Cô quấn khăn trên tóc, thấy Phó Huyền Tây dựa người ngồi đó, vẫn mặc quần áo ướt, cô vội vàng bước đến, bảo anh đi tắm.

"Nếu anh không muốn tắm, hay là thay quần áo nhé?" Bạch Chỉ cúi người chạm vào quần áo của anh, lành lạnh, hơi ẩm ướt, "Sợ anh bị cảm, em gọi người ta giao thuốc ngừa cảm cúm đến, được không?"

Phó Huyền Tây mở mắt, thấy Bạch Chỉ cúi người nhìn anh, ánh đèn trên đỉnh đầu.

Trước đó cô đã mua một bộ đồ ngủ mềm mại, để lại ở đây, bây giờ cô mặc bộ đồ này, lọn tóc ướt rơi trước trán, dính vào gò má ửng hồng vì hơi nước nóng.

Giống hệt như búp bê.

Còn định đưa tay kéo cô vào lòng, nhưng cúi đầu nhìn quần áo của mình, thôi bỏ đi, nên đứng dậy đi tắm thì hơn.

"Anh gọi thức ăn, lát nữa người ta mang đến, em mở cửa nhé."

"Dạ."

Bạch Chỉ muốn lấy điện thoại, vừa về đến nơi, Phó Huyền Tây cắm sạc ngay, bây giờ đã đầy pin.

Cô bấm vào ứng dụng giao hàng, đặt thuốc ngừa cảm cúm, sau đó đi sấy tóc.

Đúng lúc khách sạn mang thức ăn lên, cô mở cửa, nói người ta đặt lên bàn, sau đó chạy đến phòng tắm hỏi Phó Huyền Tây: "Anh tắm xong chưa? Thức ăn đến rồi."

Tiếng nước chảy bên trong đột ngột dừng lại.

Bạch Chỉ tưởng anh không nghe rõ, đang định nhắc lại, khóa cửa đã chuyển động, một bàn tay đưa ra, kéo cô vào.

Bạch Chỉ bị đè vào tường phòng tắm, chưa kịp nhìn rõ, hơi thở đã bị chặn lại.

Lòng bàn tay ươn ướt luồn vào vạt áo cô.

Bàn tay đi lên, che phủ nơi đó.

Bạch Chỉ chống hai tay lên người anh, nhưng dưới bàn tay xoa nắn của anh, cô mất đi sức lực, bắt đầu dựa dẫm vào anh.

Anh có thói quen tập thể hình, cơ bắp rất đẹp, chạm vào cũng vô cùng tuyệt vời.

Bạch Chỉ không để móng tay dài, không nắm được.

Cô nhắm mắt, cảm giác đầu lưỡi ươn ướt len lỏi vào miệng cô, khám phá từng tấc, cũng không dịu dàng lắm.

Dần dần, hơi thở của cô nặng nhọc, cô khe khẽ kêu lên.

Anh buông môi cô ra, áp trán lên trán cô, bàn tay đột ngột dùng sức.

Bạch Chỉ cắn môi, kêu khẽ một tiếng, nghe anh nhỏ giọng thì thầm: "Về Lâm Nghi với anh."

Không nghĩ anh đột ngột nói ra lời này, Bạch Chỉ ngây người một lát: "Em…"

"Không được thương lượng." Phó Huyền Tây nâng cằm cô, cắn nhẹ một cái, "Chuyện này mà xảy ra thêm lần nào nữa, anh điên mất."

"Vậy công việc của em…"

"Lâm Nghi có nhiều việc tốt hơn."

"Bà ngoại…"

"Ngày mai anh đến nói chuyện với bà."

"Em…"

"Bạch Chỉ." Phó Huyền Tây rũ mắt, nhìn cô chăm chú, đáy mắt của anh phản chiếu bóng dáng của cô, "Trở về bên anh, đừng làm anh lo lắng nữa."

"Xa như vậy, có chuyện gì, anh không đến kịp. Nếu như em gặp sự cố gì, anh phải xử lý thế nào?"

Trước đây anh nói cô muốn ở lại Nam Thành thì cứ ở lại, bây giờ nhất định bảo cô quay về Lâm Nghi sống cùng anh.

Bạch Chỉ biết, tối nay anh đã rất sợ hãi.

Suốt nửa tiếng sau khi Bùi Tu Niên rời đi, nến bị gió thổi tắt, không gian chìm vào bóng tối, gió tuyết không yên tĩnh.

Suốt nửa tiếng đồng hổ đó, cô nghĩ đến anh, nghĩ đến quá khứ có anh, nghĩ đến tương lai cùng anh.

Không còn phải nghi ngờ gì nữa, cô muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh, muốn đồng hành với anh suốt đoạn đường còn lại.

Đời này, kiếp sau.

Bạch Chỉ ôm eo anh, áp mặt vào lồng ngực anh, cảm thấy bình tĩnh và quyết tâm hơn bao giờ hết.

"Dạ."

–

Đêm đó, hai người họ ôm nhau ngủ, ngủ say cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, bị tiếng chuông cửa dồn dập đánh thức.

Bạch Chỉ nhíu mày, cọ cọ vào lồng ngực của Phó Huyền Tây, lẩm bẩm: "Hình như có người bấm chuông."

Phó Huyền Tây nghiêng người ôm chặt cô, cũng không mở mắt: "Đừng để ý."

Lát sau, tiếng chuông cửa dừng lại, điện thoại trên tủ đầu giường lại reo.

Bạch Chỉ không ngủ được nữa, vươn tay lấy điện thoại, đưa cho Phó Huyền Tây: "Điện thoại của anh reo."

Phó Huyền Tây mở loa ngoài, ném sang một bên: "Nói."

"Mẹ nó, mười giờ rồi, hai người còn ngủ à?" Giọng của Trịnh Tinh Dã ồn ào như tiếng kèn, "Mau dậy thôi, chúng ta đi ăn chung."

"Cút đi ăn một mình đi." Phó Huyền Tây bị quấy rầy, cũng không ngủ được nữa, hai mắt còn nhắm, tay đã bắt đầu lộn xộn.

Bạch Chỉ đẩy anh ra, thì thầm: "Điện thoại…"

Trịnh Tinh Dã còn phê bình, giáo dục họ qua điện thoại: "Còn trẻ, đừng lười nhác cả ngày trời…"

Anh ta còn chưa kịp dứt lời, Phó Huyền Tây đã đưa tay cầm lấy điện thoại, cúp máy, ngăn cản giọng nói của anh ta.

Lần này thật sự không ngủ được nữa.

Phó Huyền Tây mở mắt, dừng hai giây, sau đó quay đầu nhìn Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ nghiêng đầu, mắt hạnh long lanh nhìn anh.

Bốn mắt nhìn nhau một giây, Phó Huyền Tây đột nhiên mỉm cười, véo má cô: "Sao trông em ngốc thế?"

Mới sáng sớm đã bị nói ngốc, Bạch Chỉ không vui, đưa tay véo véo người anh: "Anh mới ngốc, anh mới ngốc!"

Phó Huyền Tây cũng không né tránh, thoải mái để cho cô bắt nạt.

Mấy giây sau, Bạch Chỉ cảm giác người anh nóng như lửa đốt.

Lúc hoàn hồn, da mặt cô ửng đỏ, định rút tay lại, nhưng Phó Huyền Tây đã nắm lấy cổ tay cô.

"Làm gì vậy, đồ bạc tình bội nghĩa?"

Bạch Chỉ nhỏ giọng phản bác: "Ai bội tình bạc nghĩa…"

"Định đánh anh à, sao không tiếp tục đi?" Phó Huyền Tây nắm tay cô, đưa xuống dưới, "Tiếp tục đi."

Bạch Chỉ: "…"

Mười một giờ, hai người họ thu dọn đồ đạc, rời khỏi phòng.

Cửa vừa mở ra, Trịnh Tinh Dã bị đẩy ngã, Bạch Chỉ sợ hết hồn, lùi lại hai bước: "Anh làm gì thế!"

Phó Huyền Tây đá đá Trịnh Tinh Dã trên sàn nhà: "Đừng ăn vạ (*)."

(*) Nguyên văn là "碰瓷", bính âm là "pèng cí", Hán Việt là "bính từ", ý chỉ những người dàn cảnh ngã trước đầu xe để ăn vạ đòi tiền.

"Mẹ nó!" Trịnh Tinh Dã xoa mông, mắng, "Có thể đối xử với tôi như con người được không?"

Phó Huyền Tây: "Cậu có phải con người không?"

"Đồ chó, trở mặt không quen à?" Trịnh Tinh Dã vừa mắng vừa đứng dậy, nhìn tới nhìn lui hai người họ.

Một hồi lâu sau, anh ta nheo mắt ghét bỏ: "Tôi nói này, có thể che chắn một chút được không?"

Anh ta chỉ lên cổ và xương quai xanh của mình: "Hai người có muốn thể hiện tình cảm cũng đâu thể nào làm vậy được. Che chắn sơ sài

qua loa thế này, muốn cho ai xem?”

Bạch Chỉ: “…”

Cô cũng không muốn, nhưng ở đây không có nhiều quần áo.

Bạch Chỉ cúi đầu, lẳng lặng kéo cổ áo lên.

Phó Huyền Tây phản ứng vô cùng bình tĩnh, chỉ nhướng mày: “Cậu ghen tị thì cứ nói thẳng, cũng không cần vòng vo như vậy.”

”…” Trịnh Tinh Dã quay mặt đi, nhắm mắt, lúc quay đầu lại, suýt tức chết, “Ông đây làm anh em với anh đúng là khổ tám đời, mời tôi một bữa đi, tôi chết đói rồi.”

Phó Huyền Tây nói: “Buổi tối đi, trưa nay tôi ghé thăm bà ngoại.”

“Tôi cũng đi.” Trịnh Tinh Dã cố chấp.

“…” Phó Huyền Tây thấy anh ta cứng đầu như vậy, cũng không nói nên lời, “Lần đầu tiên tôi ghé thăm bà với tư cách là bạn trai của cô ấy, cậu đi theo làm gì?”

Trịnh Tinh Dã tiến lên phía trước, bảo họ theo sau: “Tôi là bạn mà, chắc là bà ngoại nhớ tôi lắm.”

Bạch Chỉ quay đầu, nhìn thấy Phó Huyền Tây nhíu mày, lại cười cười, kéo tay anh: “Đi thôi.”

–

Thật ra Trịnh Tinh Dã chỉ nói suông, vừa xuống lầu với hai người họ, anh ta đã chuồn đi mất.

Hỏi anh ta đi đâu, anh ta đắc ý nhướng mày: “Chậc, anh đây mà không có chỗ đi sao?”

Anh ta chắp tay sau lưng, lảo đảo rời đi, còn nói: "Đương nhiên là đi tìm mấy em gái chơi cùng rồi."

Bạch Chỉ: "..."

Không biết có phải vì cả năm nay có Bạch Chỉ bên cạnh chăm sóc hay không, nhưng sức khỏe của bà ngoại tốt hơn mấy năm trước.

Bạch Chỉ đưa Phó Huyền Tây về nhà, bà ngoại chuẩn bị nấu ăn.

"Bà ngoại!" Bạch Chỉ chạy đến, đỡ bà ngoại ngồi xuống, "Có người đến đây thăm bà kìa."

Đây không phải là lần đầu tiên Phó Huyền Tây đến đây, biết đồ đạc mình mang sang nên đặt ở đâu.

Bà ngoại thấy anh đến đã vui vẻ hết sức, bảo anh ngồi xuống, nói Bạch Chỉ rót nước: "Sáng nay bà vừa nấu nước, con thả lá trà vào đi."

Phó Huyền Tây hỏi thăm sức khỏe của bà ngoại, Bạch Chỉ bưng trà ra, do dự nói: "Cái này chỉ là trà bình thường thôi, nếu anh không muốn uống, em sẽ đi cắt cam cho anh."

"Không sao." Phó Huyền Tây biết cô lo lắng, sợ anh uống không quen, tuy cũng đúng là như vậy, nhưng anh không muốn làm phiền cô, nhất là khi ở trước mặt bà ngoại.

Uống một ngụm trà xong, Phó Huyền Tây giải thích lý do mình đến nhà.

Nghe lời giải thích này, bà ngoại cũng không bất ngờ.

Bạch Chỉ hơi lo lắng: "Bà ngoại? Bà không nghĩ..."

“Bà nhìn ra lâu rồi.” Bà ngoại liếc cô một cái, “Lần đầu tiên Tiểu Phó đến đây, bà đã thấy hai đứa có vấn đề.”

Phó Huyền Tây cong môi nhìn Bạch Chỉ.

“Được rồi.” Bà ngoại cười, bảo Bạch Chỉ đi nấu cơm, “Con có bạn trai, bà ngoại mừng còn không kịp, huống hồ chi bạn trai con lại đứng đắn như vậy.

Bạch Chỉ: “…”

Đứng đắn.

Lời này.

Cô nhìn Phó Huyền Tây, thấy anh không có phản ứng gì mới nhẹ nhõm một chút.

Chờ Bạch Chỉ đi nấu ăn, Phó Huyền Tây mới nói tiếp những chuyện khác.

Chủ yếu là muốn bày tỏ ý định đưa cả Bạch Chỉ và bà ngoại rời khỏi Nam Thành, nhưng sợ bà không đồng ý.

Phản ứng đầu tiên của bà ngoại là im lặng.

Năm nay bà đã gần bảy mươi, người già rất hay nhớ nhà.

Huống hồ chi, lá rụng phải về cội, đương nhiên bà cũng lo, sau khi đến một thành phố xa lạ, không biết có thể quay về quê nhà được không.

Nhưng bà hiểu tính cách của Bạch Chỉ, nếu bà không đi, Bạch Chỉ nhất định cũng sẽ không thể yên tâm rời đi.

Dù sao cũng phải có một người vất vả, thật ra bà ngoại suy nghĩ rất

thoáng, chi bằng để bà vất vả.

Cuộc sống của người trẻ nên hạnh phúc tốt đẹp.

Nghĩ như vậy, bà cũng đồng ý: "Được rồi, bà ngoại tin tưởng con."

Phó Huyền Tây thở phào nhẹ nhõm.

Anh bàn bạc hợp đồng mấy triệu tệ, cũng chưa từng căng thẳng như vậy.

Tuy ngoài mặt giả vờ bình tĩnh, nhưng trong lòng sợ hãi hết sức.

Anh mở ảnh và video đã quay chụp từ trước, nghiêm túc giới thiệu với bà ngoại: "Bà nhìn xem, nơi này rất giống Xuân Đường cổ trấn.

Bà ngoại càng xem càng yên tâm.

Có người đã nghiêm túc chuẩn bị thế này, bà còn lo lắng gì nữa chứ?

Chỉ là ban đầu bà không nghĩ, thằng bé này trông không thiếu cơm ăn áo mặc, hóa ra gia cảnh lại giàu có đến mức này…

Không khỏi lo lắng: "Còn người nhà con…"

"Bà ngoại đừng lo, mẹ con rất thích cô ấy, mẹ còn nói đã học món mới để nấu cho cô ấy."

Còn thái độ của ba anh như thế nào cũng không quá quan trọng.

Bà ngoại gật đầu: "Tốt quá."

Bà không nghĩ nhiều, bởi vì từ xưa đến nay, quan hệ mẹ chồng, nàng dâu mới dễ xảy ra xung đột.

Mà mẹ anh thích A Chỉ, chắc là cũng không thành vấn đề.

–

Ăn trưa xong, bà ngoại đi nghỉ trưa, Bạch Chỉ nhìn tuyết rơi, hỏi Phó Huyền Tây có muốn đến trường cũ của cô không.

Thật ra cô có tâm tư thầm kín.

Trước đây đi học, nam sinh, nữ sinh mới biết yêu, họ sẽ yêu đương hoặc lén lút yêu đương, dù trường học không cho phép yêu sớm.

Trong bầu không khí học hành căng thẳng, vụng trộm thích một người, hình như là một chuyện rất thú vị.

Khi đó, bạn cùng bàn của cô là một nữ sinh rất xinh đẹp, yêu thầm đàn anh.

Cô ấy thường xuyên đi đường vòng sang khu phòng học bên kia, chỉ để nhìn đàn anh một cái.

Nhiều bạn học nói, tình yêu thầm kín của cô ấy quá hèn mọn, quá đắng cay.

Bạch Chỉ lại cực kỳ ngưỡng mộ.

Lúc đó, cô thật sự muốn mỗi ngày đều được nhìn thấy Phó Huyền Tây trong trường, giống như bạn cùng bàn.

Dẫu cho phải đi đường vòng để nhìn trộm anh.

Yêu thầm không đau khổ chút nào, đau khổ là khi con người không biết hài lòng.

———————

Tác giả có lời muốn nói:

Yêu thầm không có đau khổ chút nào.

Chương 60: Độc nhất vô nhị

Trường Trung học số 1 Nam Thành có lịch sử hàng trăm năm, cổng trường mang hình dáng một quyển sách mở ra, lát gạch đỏ, vô cùng hoành tráng.

Hai giờ mười lăm phút chiều, họ đến cổng trường.

Trường Trung học số 1 Nam Thành cho học sinh thời gian nghỉ trưa rất dài, từ mười hai giờ trưa đến hai giờ rưỡi chiều, tổng cộng hai tiếng rưỡi.

Lúc họ đến nơi, trường còn chưa vào giờ học, học sinh không học bán trú bắt đầu đi vào cổng trường, chính là thời gian trong trường nhộn nhịp nhất.

Vì cổng trường mở rộng, không có vật cản, xe của họ vào thẳng bên trong.

Bạch Chỉ chỉ về phía tay phải: "Bãi đỗ xe bên này."

Phó Huyền Tây lái xe về phía cô chỉ, đùa giỡn: "Bạch Chỉ, anh phỏng vấn em một chút."

"Hả?" Bạch Chỉ hoang mang, "Phỏng vấn sao?"

"Dẫn bạn trai về trường cũ, cảm giác thế nào?"

Bạch Chỉ liếm môi, nghiêm túc suy nghĩ.

Ngoài xe, một nhóm học sinh mười mấy tuổi mặc đồng phục mùa đông màu xanh trắng bước vào cổng, cười đùa vui vẻ.

Cô nhớ lại năm mình mười mấy tuổi.

Thật ra cô không có nhiều bạn, mối quan hệ của cô và bạn học cũng bình thường, cô lại học ngoại trú, không có bạn cùng phòng.

Phần lớn thời gian, cô đeo cặp xách, một mình đến trường, một mình về nhà, chỉ thỉnh thoảng gặp được bạn học trên đường mới đi cùng họ.

Nhưng những lúc đó, cô cũng chưa từng cảm thấy đơn độc.

Mỗi khi cô đơn, cô luôn nghĩ đến người con trai mặc áo sơ mi trắng.

Thật kỳ diệu làm sao, chỉ gặp anh một ngày, ký ức đó lại sưởi ấm cô suốt bảy năm trời.

Nhưng ngày đó, cô chưa từng nghĩ họ có duyên như vậy, càng không nghĩ sẽ có ngày được ở bên cạnh người mà mình thầm thương trộm nhớ.

Còn cùng nhau quay về trường cũ.

Những hồi ức mờ ảo hư vô, anh xuất hiện để lấp đầy khoảng trống đó, biến mọi giấc mộng trở thành sự thật.

Tựa như anh vẫn luôn ở bên cạnh cô.

"Giống như một giấc mơ." Bạch Chỉ suy nghĩ nghiêm túc, sau đó trả lời, "Rất đẹp, nhưng cũng rất vô thực."

Khi cô nói lời này, Phó Huyền Tây vừa lái xe vào bãi đỗ xe.

"Giống như một giấc mơ?" Phó Huyền Tây nhướng mày, ngạc nhiên, "Sao lại giống như một giấc mơ, chẳng lẽ em chưa từng nghĩ sẽ đưa bạn trai đến trường cũ à?"

"Không phải." Bạch Chỉ cong môi, "Em chưa từng nghĩ sẽ đưa anh về

trường cũ.”

“Vậy, anh là giấc mơ à?”

“…”

Bạch Chỉ tháo dây an toàn, chuẩn bị xuống xe, Phó Huyền Tây nắm lấy cổ tay cô, mở ngăn đựng đồ, lấy một đôi găng tay.

“Đeo găng tay đi, không lạnh à?” Anh vừa nói vừa cúi đầu đeo găng tay cho cô.

Đeo xong, cũng không biết là làm gì, lại xoa xoa nắn nắn ngón tay, vỗ vỗ vào lòng bàn tay.

Đợi anh mang găng tay xong, Bạch Chỉ định chạy ra, bị anh giữ lại, không cho cô đi.

“Sao thế?”

Phó Huyền Tây ghé đến gần, hôn lên khóe môi cô: “Hôn một cái.”

–

Bãi đỗ xe được chia thành nhiều khu, ô tô và xe đạp được chia thành hai khu khác nhau, lộn xộn nhưng rất có trật tự.

Ra khỏi bãi đỗ xe ô tô, thấy mấy chiếc xe đạp nhiều màu sắc bên này, Bạch Chỉ chỉ cho Phó Huyền Tây xem: “Em từng lái xe đạp đi học, mỗi lần tan học phải tìm xe rất lâu, có quá nhiều chiếc giống nhau.”

Phó Huyền Tây cười: “Em không biết nhìn vị trí à?”

“Không phải, quá nhiều người chen chúc xô đẩy, em không phân biệt được.”

Ra khỏi bãi đỗ xe, vẫn còn mấy phút nữa mới đến giờ lên lớp, bên ngoài cổng trường, rất nhiều người ùa vào.

Có người chạy, có người vừa ăn vừa chậm rãi bước đi, không sợ trễ học.

Bạch Chỉ nhìn thấy, đột nhiên bật cười: "Em nhớ trước đây cũng đợi đến sát giờ lên lớp mới vào trường, nhưng em chạy nhanh, chưa từng đi trễ."

Phó Huyền Tây bất ngờ, quay đầu nhìn cô, mỉm cười, sau đó nắm chặt tay cô,

Cô đeo găng tay hình nhân vật hoạt hình, rất đáng yêu, không thể tưởng tượng được dáng vẻ cô vắt chân lên cổ chạy vào lớp.

"Anh không tin sao?" Bạch Chỉ thấy anh không tin, hơi buồn bực, "Em là á quân cuộc thi chạy ba ngàn mét, sau đó là quý quân cuộc thi chạy năm mươi mét."

"Ồ, A Chỉ nhà mình giỏi vậy sao?"

"Đương nhiên, em giành giải nhì cuộc thi chạy ba ngàn mét, được thưởng hai trăm tệ. Ngày đó nhận được tiền thưởng, em đã mua bút và sổ, còn mua xôi và mứt ngó sen mà bà ngoại thích.

Giữa mùa đông lạnh lẽo, hơi thở của cô hóa thành làn khói trắng bay lên, lượn lờ trong không trung.

Trông rất phấn khích.

Phó Huyền Tây nghiêng nghiêng ánh mắt, chân thành nhận xét: "Đương nhiên A Chỉ nhà mình là tuyệt nhất."

Da mặt Bạch Chỉ ửng đỏ, môi mấp máy, cô dời mắt, không nói nữa.

Anh luôn gọi đầy đủ họ tên cô, hôm nay đã gọi cô là A Chỉ đến hai lần liên tiếp.

A Chỉ nhà mình.

Chậc.

Bạch Chỉ cúi đầu, không thể ngăn khóe môi cong lên.

–

Hai người họ vòng qua khu phòng học, tiến về phía hành lang bên kia.

Chuông vào lớp vừa reo lên, mọi người tập trung vào lớp học, sân trường không còn một ai, yên tĩnh trầm lặng, để lộ hơi thở học đường nghiêm túc.

Tuyết đọng trên bồn cây còn chưa tan, hương hoa mai mùi đông nhẹ nhàng tươi mát, làm tâm trạng người ta trở nên thư thái.

Đột nhiên Bạch Chỉ nhớ về lần đầu tiên đến Nguyệt Mê Tân Độ, cũng tầm giờ này, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi hương hoa mai mùa đông.

Tính tới tính lui, đã gần một năm không đến đó.

Cô lại nghĩ đến Quy Uyển, tò mò hỏi: "Khu vườn tư nhân của nhà anh có kiếm tiền không? Hay chỉ mở ra vì thích một khu vườn?"

Nếu thích như vậy, sao không làm một cái ở Lâm Nghi?

Làm ở Nam Thành, xa như vậy, chạy tới chạy lui, không phải là phiền phức lắm sao?

“Không kiếm tiền, chỉ là thích nên mở một khu vườn.” Phó Huyền Tây rũ mắt, nắm chặt bàn tay cô qua lớp găng tay, “Nói đúng hơn, đó là khu vườn của bà ngoại anh, sau đó để lại cho mẹ anh, mẹ anh để lại cho anh.”

Thì ra là vậy.

Bạch Chỉ không hỏi nữa, kéo anh xuống một sườn dốc dài, lá ngô đồng vào mùa này đều rụng xuống, không ngăn cản ánh sáng, con đường thông thoáng, rực rỡ.

“Anh nhìn kìa, đó là sân thể dục của bọn em.” Bạch Chỉ chỉ sang bên kia sông về phía một sân thể dục, có lưới bảo vệ bao bọc, “Mỗi lần học tiết thể dục, bọn em phải chạy năm vòng trên đường chạy bên kia.”

Phó Huyền Tây ngước mắt nhìn sang, giờ này có nhiều lớp đang học thể dục, chơi bóng rổ, bóng chuyền, tennis, tập thể dục dụng cụ trên sân bóng.

“Muốn xem anh chơi bóng rổ không?” Anh quay đầu hỏi Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ “hả” một tiếng, ngẩng đầu tò mò nhìn anh: “Anh biết chơi bóng rổ sao?”

Vì anh luôn mặc quần áo trang trọng, trông không giống một người thích vận động, mặc dù anh cũng biết chơi nhiều môn thể thao, chẳng hạn như trượt tuyết.

Phó Huyền Tây nhướng mày: “Khó lắm à? Anh từng là thành viên chủ lực trong đội bóng rổ của trường đấy.”

Hai mắt Bạch Chỉ sáng rỡ, vô cùng mong chờ: “Vậy anh có muốn ___”

Cô chưa kịp dứt lời, Phó Huyền Tây đã nắm lấy cổ tay cô kéo vào

trong.

Bạch Chỉ thấy anh đi qua thương lượng với người trong sân, hình như thật sự muốn thể hiện tài năng với cô.

Hôm nay anh mặc áo khoác đen, là phong cách mà bình thường anh rất ít khi mặc, đã cố tình mua trước khi về nhà cô hôm nay.

Khi đó, cô không che được dấu hôn trên cổ, cho nên anh đã đưa cô đi mua một chiếc áo cổ lọ trước khi về nhà.

Lúc cô thử áo xong đi ra, anh cũng đã chọn được chiếc áo khoác này.

"Thế này trông trẻ trung hơn một chút." Anh nói, "Sợ bà ngoại nghĩ anh lớn tuổi, xem anh là một ông già khó tính."

Làm cô bật cười.

Anh lớn tuổi chỗ nào, mới tròn hai mươi chín tuổi chưa đầy một tháng.

Cũng chỉ lớn hơn cô sáu, bảy tuổi, nói như vậy không khác nào anh đã bảy mươi, tám mươi tuổi.

Nhưng mặc thế này, đúng là trông rất trẻ trung, giống như sinh viên đại học.

Phó Huyền Tây thương lượng rất nhanh, đã lấy được quả bóng rổ của người khác.

Sau khi cúi người đập bóng vài lần thử cảm giác, anh gọi cô: "Bạch Chỉ, nhìn này."

Thanh âm của anh xuyên qua bầu trời mùa đông, Bạch Chỉ ngước mắt, mấy nam sinh cũng nhìn lại theo tiếng gọi của anh.

Vượt qua thanh xuân của họ, trùng khớp với thanh xuân của cô.

Như có ai đó làm ảo thuật trong đầu, biến chiếc áo khoác đen của anh thành áo bóng rổ màu đỏ vàng.

Là năm mười sáu, mười bảy tuổi của cô và anh.

Khi đó, Bạch Chỉ cảm thấy thanh xuân của mình được anh lấp đầy.

Mọi thiếu nữ đều có những ý niệm riêng về lãng mạn, ngày đó xem trận bóng rổ ở trường trung học, nam sinh trong lớp cũng gọi tên đối tượng mình thích xuyên qua đám đông.

Cô tình cờ nghe thấy, cũng tưởng tượng anh cầm quả bóng rổ, gọi tên cô trên sân bóng.

Lúc đó, Bạch Chỉ chưa từng nghĩ sẽ có một ngày ảo mộng thiếu nữ của mình trở thành sự thật.

Vượt qua quãng đường chông gai, cuối cùng cũng ở bên người mình thầm thương trộm nhớ.

Bạch Chỉ lấy điện thoại ra quay phim, chụp ảnh, ghi lại năm hai mươi chín tuổi tràn đầy sức sống của anh.

Chơi một lát, anh chạy đến, mồ hôi lấm tấm trên trán, anh cởi áo khoác, đưa cho cô: "Cầm giúp anh đi."

Bạch Chỉ lấy khăn giấy trong túi áo ra, lau mồ hôi cho anh, sau đó mở nắp bình giữ nhiệt mà cô đã cầm theo lúc xuống xe, đưa nước ấm cho anh uống.

Phó Huyền Tây xoa đầu cô, lại chạy ra sân bóng.

Nam sinh xung quanh nở nụ cười ao ước với anh: "Anh trai à, bạn

gái của anh tuyệt vời quá, vừa xinh đẹp vừa dịu dàng.”

“Anh tốt số.” Anh nói, “Đàn chị của bọn em rất hiền lành, chỉ thích anh.”

“À…” Nam sinh cười nói ồn ào.

Bạch Chỉ mỉm cười nhìn họ, sau đó cúi đầu nhìn áo khoác của anh trong tay cô.

Cảm giác này thật kỳ diệu làm sao, tựa như quay về thời niên thiếu mới biết yêu, được ôm chiếc áo khoác của người con trai mình thích, trái tim sẽ loạn nhịp.

Lúc Phó Huyền Tây chơi bóng rổ xong quay lại, cả người nóng hừng hực, Bạch Chỉ đưa áo khoác cho anh: “Mặc vào đi, đừng để bị cảm.”

Cô nói ra lời này tự nhiên như vậy, không khác nào chị gái đang quan tâm săn sóc.

Phó Huyền Tây ngây người một lát, sau đó lại cười, cầm lấy áo khoác, mặc vào.

Bạch Chỉ chọn mấy bức ảnh, cập nhật lên vòng bạn bè, ghi chú thích: [Bên anh ấy]

Kéo xuống vòng bạn bè, bao nhiêu thông báo lại ùa đến.

Bạn bè, bạn học, quen biết, không quên biết, tất cả đều bấm like, bình luận:

“Trời ơi! Về trường Trung học số 1 sao? Lâu rồi tớ chưa quay lại, nhớ…”

“Bạn trai cậu đẹp trai quá đi!”

“Ngưỡng mộ quá, học sinh xuất sắc đăng lên vòng bạn bè cũng phải là cơm chó chất lượng thế này.”

…

Bạch Chỉ cúi đầu cười, Phó Huyền Tây tò mò đến gần: “Em nhìn gì thế?”

Sau đó, một bình luận hiện ra, là Trịnh Tinh Dã, giọng điệu oán trách: “Mẹ nó hai người! Lại không đưa tôi đi chơi cùng!”

Sau đó lại bình luận thêm một dòng: “Cái gã họ Phó kia sắp ba mươi mà còn chơi với chơi với mấy đứa con trai mười mấy tuổi, như vậy không phải là bắt nạt à? Giả vờ trẻ trung cái gì!”

Phó Huyền Tây cầm lấy điện thoại của Bạch Chỉ, chặn Trịnh Tinh Dã.

Trịnh Tinh Dã gọi ngay: “Có phải cái gã họ Phó kia chặn anh không?”

Phó Huyền Tây: “Phải.”

“…” Trịnh Tinh Dã im bặt, “Yêu đương vào, anh còn chó hơn trước.”

Phó Huyền Tây không thèm quan tâm, bấm cúp máy.

Lát sau, Trịnh Miểu Miểu gọi.

Điện thoại vẫn nằm trong tay của Phó Huyền Tây, anh liếc nhìn tên người gọi, bấm nghe máy.

Giọng nói phấn khích của Trịnh Miểu Miểu phát ra trong điện thoại: “Mẹ ơi, A Chỉ! Hai người tái hợp khi nào thế? Sao không ai nói với tớ cả!”

“Chú nhỏ của tớ cũng thật là, gần ba mươi rồi mà vẫn còn giả vờ trẻ

trung, muốn thể hiện tài năng bóng rổ trước mặt bạn gái, chậc chậc chậc.”

Bạch Chỉ: “…”

Cô nhìn sắc mặt u ám của Phó Huyền Tây, trong lòng nghĩ, Miểu Miểu chỉ còn cách cầu nguyện mới thoát được.

“Miểu Miểu.” Phó Huyền Tây thấp giọng nói, giông bão sắp kéo đến.

“Chú, chú nhỏ…”

“Con…” Trịnh Miểu Miểu cười cho qua chuyện, “Con, con có việc, cúp máy trước, chú với A Chỉ cứ việc chơi đi, chúc hai người sớm sinh quý tử, trăm năm hạnh phúc!”

Nói xong, cô ấy cúp máy, không cho Phó Huyền Tây có cơ hội lên tiếng.

Hai người quay lại xe, sắc mặt của Phó Huyền Tây không còn tươi sáng như trước.

Bạch Chỉ vừa đi vừa vụng trộm quan sát anh, cảm thấy hơi bất an.

Hình như là không vui vẻ lắm.

“Anh đừng nghe họ nói.” Bạch Chỉ tháo găng tay, đan tay với anh, “Em không thấy anh già chút nào, trông rất trẻ trung.”

Cô kéo tay anh lên nhìn ngắm: “Tay anh, mặt anh, chỗ nào cũng rất trẻ trung.”

Cô vừa dứt lời, bảo vệ đang đi tuần tra, thấy hai người họ tay trong tay, bảo vệ hô to: “Lớp nào? Lớp mấy? Không được phép yêu sớm! Buông tay ra!”

Bạch Chỉ ngây người một lát, quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện bảo vệ đang nói họ.

Cô nhanh như chớp, kéo tay Phó Huyền Tây quay đầu chạy.

"Dừng lại! Lớp nào đấy! Nếu không dừng lại, chú sẽ bảo giáo viên phê bình trước toàn trường, sẽ phạt hai đứa!" Bảo vệ vừa đuổi theo vừa hét to, "Dừng lại!"

Làm sao Bạch Chỉ dừng lại được, cô kéo Phó Huyền Tây chạy thật nhanh, không lâu sau đã đến khu vườn nhỏ của trường, bỏ lại bảo vệ phía sau.

"A, mệt quá." Bạch Chỉ cúi người, thở hổn hển, "Lâu rồi em chưa chạy thế này."

Cô ngẩng đầu nhìn Phó Huyền Tây, hình như anh không mệt chút nào, chỉ hụt hơi một chút, còn chu đáo vươn tay vỗ lưng cô trấn an.

"Thấy chưa, em đã nói anh không già mà." Lúc này, Bạch Chỉ vẫn còn tâm trạng an ủi anh, "Bảo vệ còn tưởng anh là học sinh cấp ba."

Cô vừa thở vừa nói, rõ ràng là mệt như vậy rồi, vẫn còn muốn an ủi người khác.

Phó Huyền Tây cong môi: "Anh không có giận."

Đương nhiên anh hiểu, bảo vệ hiểu lầm họ yêu sớm, nhưng không phải anh yêu sớm, mà là Bạch Chỉ yêu sớm.

Năm nay Bạch Chỉ mới hai mươi hai, dáng vẻ trẻ trung, nhỏ nhắn, hôm nay ăn mặc cũng rất ra dáng học sinh, đột ngột nhìn thấy, nghĩ cô là học sinh cấp ba cũng không có gì lạ.

Còn anh, quên đi thôi.

Nhiều năm bôn ba qua bao nhiêu thăng trầm trên thương trường, nếu đổi quần áo mà có thể trông như học sinh, vậy chẳng phải uổng công lăn lộn suốt bao nhiêu năm trời sao?

Bạch Chỉ hít mũi, chạy một đoạn như vậy, gió lạnh lùa vào mũi, lành lạnh, nghèn nghẹt.

"Vậy sao anh nghiêm túc thế? Em còn tưởng anh giận."

"Em không nghĩ Trịnh Miểu Miểu không phân biệt được người trên kẻ dưới sao?" Phó Huyền Tây xoa xoa vành tai cô, đưa hai tay che chắn gió lạnh trên tai cô.

Đương nhiên không phải là vì Trịnh Miểu Miểu không biết phân biệt người trên kẻ dưới.

Chẳng qua là cảm thấy, bỏ lỡ tuổi thanh xuân của cô, thật đáng tiếc.

Bạch Chỉ bật cười, chắc là Trịnh Miểu Miểu cúp máy xong cũng phát điên mất thôi, sợ là cô ấy đang luôn miệng nói "tiêu tồi, tiêu rồi".

–

Hai người họ đi dạo quanh trường, Bạch Chỉ giới thiệu khu phòng học mà trước đây cô đã ngồi học cho Phó Huyền Tây, còn ghé qua thư viện, căn tin, nhà ăn.

Nhưng bây giờ vẫn đang là giờ học, họ không lên lầu tham quan được.

Vừa định rời đi, trên đường đến bãi đỗ xe lại gặp được chủ nhiệm năm lớp mười hai, là một người đàn ông tầm năm mươi mấy tuổi.

Thành tích học tập của cô luôn rất tốt, tuy tính cách không hoạt bát hướng ngoại, nhưng giáo viên rất thích cô.

Chủ nhiệm vừa nhìn đã nhận ra cô, thấy Phó Huyền Tây bên cạnh, thầy còn chủ động chào hỏi: "Bạch Chỉ?"

Bạch Chỉ vội vàng đứng thẳng, giống như phản ứng theo bản năng, còn suýt buông tay Phó Huyền Tây.

Cũng nhanh chóng nhớ ra mình tốt nghiệp đã lâu mới không buông tay anh.

Cảm giác như bị thầy giáo bắt gặp yêu sớm.

"Thầy Trình."

"Cùng bạn trai về trường chơi sao?" Chủ nhiệm hiền lành, cười nói.

Phó Huyền Tây chủ động chào hỏi thầy, ba người họ trò chuyện một lát mới lên xe.

Bạch Chỉ vỗ vỗ ngực: "Sợ muốn chết, suýt chút nữa em còn tưởng đang đi học mà bị bắt gặp yêu sớm."

Phó Huyền Tây thấy dáng vẻ sợ hãi của cô, buồn cười: "Yêu sớm thì sao?"

"Bị phê bình, còn bị phạt nữa!"

"Thật sao?" Phó Huyền Tây thuận miệng nói, khởi động xe, xoay vô lăng, vòng xe lại, "Anh rất muốn yêu sớm với em."

Nói đến chuyện này, Bạch Chỉ nhớ ra mình chưa từng hỏi về lịch sử tình trường của anh, cho nên cô hỏi: "Trước đây anh có yêu sớm không?"

"Không có." Phó Huyền Tây thật thà trả lời.

Bạch Chỉ không tin: "Thật không? Không có ai theo đuổi anh sao?"

Phó Huyền Tây nhìn cô qua kính chiếu hậu, thấy cô tò mò, anh muốn trêu chọc một chút: "Cũng nhiều."

Bạch Chỉ cảm thấy hơi khó chịu.

Nghĩ đến chuyện những cô gái kia sớm chiều được gặp anh, cô đã cảm thấy ghen tị.

"Vậy anh không thích ai sao?"

"Ừm…" Phó Huyền Tây cố tình dài giọng, thấy sắc mặt buồn bực của Bạch Chỉ, anh cười khẽ, "Không thích."

Bạch Chỉ lại vui vẻ, đột nhiên nghe anh hỏi: "Em thì sao?"

"Hả?"

"Em có yêu sớm không?"

"…" Bạch Chỉ mím môi, nghĩ ngợi nghiêm túc, không biết yêu thầm có được tính là yêu sớm không.

Thật lâu sau, cô mới do dự trả lời: "Cũng không hẳn."

Phó Huyền Tây nhìn sang: "Kể đi."

Bạch Chỉ: "…"

"Trước đây, em rất, rất thích một người." Bạch Chỉ uống một ngụm nước ấm trong bình giữ nhiệt, ánh mắt lạc vào hồi ức.

Phó Huyền Tây không cắt lời cô, chỉ đợi cô kể tiếp.

Bạch Chỉ đậy nắp bình giữ nhiệt, lấy điện thoại ra, kết nối Bluetooth: "Chờ em tạo không khí, em sẽ phát nhạc."

Phó Huyền Tây: "…"

Bạch Chỉ đã tạo tài khoản trên ứng dụng nghe nhạc trước đây của cô, vậy nên tuy điện thoại cũ đã mất, nhưng sau này cô tìm lại tài khoản, cũng tìm thấy danh sách nhạc cũ.

Vẫn là danh sách nhạc trước đó, nhưng cô phát một ca khúc không quá vui tươi.

Là "Thế Giới Tươi Đẹp Ôm Trọn Lấy Em".

Cô đã phát đi phát lại ca khúc này kể từ ngày họ chia tay, ứng dụng nghe nhạc cũng nhắc nhở đây là ca khúc cô đã nghe gần đây nhất.

Trước đó đã phát được một phần ba ca khúc, cô cũng lười tua lại, chỉ bấm phát.

Bạch Chỉ tựa lưng lên ghế, chăm chú nhìn con đường phía trước, kể về quá khứ, giọng điệu bình tĩnh.

"Em biết phải giải thích tình yêu dành cho anh ấy thế nào đây, thật ra em cũng không hiểu rõ, vì không có ai dạy em thế nào là thích và yêu, em chỉ biết, trái tim em đập nhanh hơn bình thường."

"Có lẽ cuộc sống của em trước đây rất khó khăn, hàng xóm đều nói vậy, nhưng kể từ khi em thích anh ấy, em đã không còn cảm thấy khổ sở nữa."

"Có một bài hát tên 'Thế Giới Tươi Đẹp Ôm Trọn Lấy Em', giờ ăn cơm tối ngày nọ, trạm phát thanh của trường phát bài hát này, khi đó, anh ấy là người đầu tiên em nghĩ đến."

"Tựa như toàn bộ những gì tốt đẹp nhất của thế gian này đều hội tụ vào anh ấy, lấp lánh, khó quên. Mỗi khi cuộc sống của em quá khó khăn, em sẽ nghĩ về anh ấy."

“Thầy giáo nói phải cố gắng vươn đến người mình thích và mọi điều mình thích. Em cố gắng học hành, nỗ lực sống tốt, tất cả đều là vì em luôn cảm thấy, chỉ cần em chăm chỉ, em có thể đến gần anh ấy.”

“Anh biết không.” Bạch Chỉ quay đầu nhìn anh, hai mắt long lanh, “Khi đó em hoàn toàn không có thứ gì trong tay, chỉ có thể gắng học hành chăm chỉ.”

“Thật ra, mặc dù từ nhỏ, cuộc sống của em đã rất khó khăn, nhà rất nghèo, nhiều ước mơ không thể trở thành sự thật, nhưng em chưa từng cảm thấy tự ti vì những điều đó.”

“Em tự ti là vì em thích anh ấy.”

“Anh ấy quá tốt đẹp, nhưng cũng quá xa vời.”

“Giống như mặt trời giữa mùa đông, mặt trăng ngày rằm, ánh sao đêm hè, chính là những điều đẹp đẽ nhất trong mọi điều đẹp đẽ, đi vạn dặm mới có một.

“Mặt trời, mặt trăng, ánh sao, tất cả đều soi sáng em, nhưng chưa từng thuộc về em.”

“Anh ấy là ánh sáng duy nhất soi rọi thế gian, còn em là bóng tối u ám che phủ chúng sinh.”

“Tình cảm của em, giống như… không biết lượng sức mình.”

Trong xe chỉ còn lại giọng ca sĩ dịu dàng hát lên lời ca: “Dẫu biết không thể, nhưng vẫn muốn em cảm nhận được, ánh sao xen thêm cầu vồng.”

Còn có tiếng nức nở hòa trong tiếng nhạc.

Thanh âm của Phó Huyền Tây trầm khàn, như đĩa nhạc cũ đã bị

xước: “Người đó ——”

Anh nuốt nước bọt, nhìn qua kính chiếu hậu, về phía cô bé đã rơi nước mắt ướt đẫm gương mặt: “Có phải là anh không?”

“Phải.” Bạch Chỉ nghẹn ngào, “Vẫn luôn là anh.”

“Chiếc điện thoại rơi xuống biển.” Phó Huyền Tây siết chặt vô lăng, “Có gì bên trong.”

“Chúng ta, thanh xuân đã qua.”

Là lưỡi liềm của nông dân, là chén vỡ của ăn mày, là đòn gánh.

Người ta xem như giẻ rách, em dựa dẫm vào đó mà sống.

———————

Tác giả có lời muốn nói:

Phó tổng càng tò mò trong điện thoại có gì hơn.

———————

“Thế Giới Tươi Đẹp Ôm Trọn Lấy Anh” của Bách Tùng

Chương 61: Có chuyện tốt

Rốt cuộc, ngày đó kết thúc trong trầm mặc.

Sau khi rời khỏi trường, Phó Huyền Tây đưa Bạch Chỉ về nhà.

Sắc mặt và cử chỉ của anh đều rất bình tĩnh, tựa như không có chuyện gì xảy ra, cũng giống như không nghe thấy gì.

Chỉ là ngày đó anh ăn cơm tối trên máy bay.

Sau khi về đến Lâm Nghi, anh đi tìm Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ là bậc thầy về dữ liệu, anh ta thường sống ẩn dật, không ra khỏi nhà, hoặc là biệt tăm biệt tích, người bình thường rất khó tìm được anh ta.

Phó Huyền Tây cũng không phải là ngoại lệ.

Từ lúc giao điện thoại cho anh ta đến giờ cũng đã rất lâu rồi, không biết anh ta không để ý hay thật sự không giữ gìn chiếc điện thoại nữa, nói chung là, Phó Huyền Tây đến cửa nhà, anh ta đã biến đi đâu mất.

Quý Dung theo sau, thấy ông chủ nhà mình toát ra vẻ nặng nề trầm mặc, cũng rùng mình.

Nhưng không còn cách nào khác, Tiểu Vũ thật sự không có ở nhà.

Phó Huyền Tây gọi mười cuộc, cuối cùng anh ta mới nghe một cuộc.

Giọng đàn ông trẻ tuổi vừa tỉnh ngủ truyền đến: "Anh trai…"

Ngáp dài một tiếng: "Có chuyện gì thế?"

Phó Huyền Tây xoa trán, giọng điệu nghiêm túc: "Điện thoại đâu?"

"Điện thoại nào? À… Tôi nhớ ra rồi, anh chờ một chút, tôi tìm xem."

Quý Dung: "…"

Phó Huyền Tây quay đầu, tức giận nhìn Quý Dung: "Không phải đã dặn dò cậu nói cái này rất quan trọng à?"

"Tôi có nói, nhưng mà…" Quý Dung nuốt nước bọt, "Anh ta…"

"Bỏ đi." Có lẽ vì đã biết Tiểu Vũ là người như thế nào, Phó Huyền Tây cũng không muốn tức giận với Quý Dung, "Khi nào xong?"

"Để tôi xem thử." Giọng điệu của người bên kia rất bình tĩnh, không hề hoảng loạn, "Hai ngày nữa đi, tôi quên mất mình để đâu rồi."

"Hai ngày nữa đúng không? Không tìm ra cho tôi, tôi bẻ cổ cậu."

"Anh trai à… Anh xem, sao anh lại bạo lực như vậy, yên tâm đi, để tôi lo liệu, chuẩn bị ổn thỏa cho anh!"

Phó Huyền Tây không thèm tranh cãi với anh ta, cúp máy ngay.

Quý Dung thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc mình cũng không bị trách.

"Phó tổng, bây giờ đi đâu?" Quý Dung nhìn thời gian, "Gần mười một giờ đêm rồi, anh có muốn ăn khuya không?"

"Đặt vé đi Ý đi."

"Hả?" Quý Dung hơi bối rối, không phải anh vừa từ Ý về sao?

Phó Huyền Tây nhìn anh ta, khẽ nheo mắt: "Quý Dung, cậu làm việc càng ngày càng tệ."

Quý Dung run rẩy.

Có không…

Chứ không phải vì anh yêu đương vào, tâm trạng mới thất thường như vậy hay sao?

–

Phó Huyền Tây không về nhà, đến khách sạn gần sân bay ngủ lại.

Tắm xong, đã gần một giờ sáng, anh cầm điện thoại lên xem, thấy Bạch Chỉ đã nhắn tin chúc ngủ ngon trước khi cô đi ngủ.

Đã quá trễ, anh sợ nhắn tin trả lời sẽ làm phiền người ta, cho nên anh không trả lời.

Không ngủ được, anh ngồi ngẩn người trên sofa.

Trước đây anh thường xuyên ngẩn người như vậy, nhưng từ khi gặp Bạch Chỉ, mỗi lần ngẩn người đều là vì cô.

Hôm nay nhìn thấy cô khóc, anh cũng không hỏi: "Giữa chúng ta, rốt cuộc có quá khứ thế nào?"

Trí nhớ của anh rất tốt, nhưng mấy năm gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, hình như bộ não đã tự động bỏ qua những ký ức ít quan trọng.

Thật sự không thể nhớ, trước đây đã trải qua quá khứ cùng cô.

Đến mức, cô khắc cốt ghi tâm suốt mấy năm trời.

Cô nói chiếc điện thoại bị mất cất giấu thanh xuân đã qua của họ, anh càng nóng lòng xem bên trong ẩn chứa bí mật gì.

Lại nhớ đến cảnh tượng năm ngoái ở trên du thuyền, cô đã đau khổ bật khóc sau khi điện thoại rơi xuống biển, không ngờ lại là vì anh.

Phó Huyền Tây cũng không biết mình đang nghĩ gì, đầu óc hỗn loạn.

Đột nhiên lại ngưỡng mộ mẹ mình, không bị tình cảm trói buộc, thật sự tự do phóng khoáng.

Ngủ hết mấy tiếng, lúc tỉnh dậy, trời còn chưa sáng.

Lâm Nghi cũng đón trận tuyết đầu mùa, nhìn qua cửa sổ khách sạn, thấy tuyết đang rơi, cảm giác lạnh lẽo.

Đây là mùa đông thứ ba của anh và cô.

Phó Huyền Tây rửa mặt, thay quần áo xong, xuống lầu ra sân bay.

Trước khi lên máy bay, còn gọi cho Tuế Diểu, bảo bà chuẩn bị, anh muốn đưa bà về nước.

Tuế Diểu hoang mang: "Mẹ đã nói khi nào con kết hôn mẹ mới về, sao còn bảo mẹ về?"

"Mẹ không về đây giúp con chuẩn bị cầu hôn, làm sao con kết hôn được?"

Tuế Diểu: "…"

Dù sao cũng quá đường đột.

"Nhưng con biết mà, mẹ cũng không giỏi những chuyện này." Tuế Diểu dừng lại, hình như đang suy nghĩ rất nghiêm túc, "Hay là mẹ hỏi kinh nghiệm của bạn mẹ?"

"Mẹ." Phó Huyền Tây nhìn ra cửa kính trong phòng chờ, máy bay hạ

cánh, lăn bánh, "Thật ra con không muốn mẹ giúp con chuẩn bị."

"Con chỉ nghĩ, thời khắc quan trọng như vậy, con cũng muốn cô ấy có một người mẹ."

–

Chuyến bay an toàn thuận lợi, đến nhà Tuế Diểu ở Florence vào lúc bốn giờ sáng.

Tuế Diểu chưa ngủ, còn ngồi trên sofa phòng khách chơi violin.

Phó Huyền Tây vô cùng mệt mỏi, nhưng thấy cảnh tượng này, cũng không nhịn được cười: "Mẹ không sợ quấy rầy người khác sao?"

Tuế Diểu căng thẳng lạ thường, bà đặt violin xuống, nhích sang một bên, bảo anh ngồi xuống: "Sao lại đường đột thế?"

"Mẹ thức khuya như vậy chỉ để hỏi con câu này sao?" Phó Huyền Tây dựa vào sofa, nhắm mắt thư giãn, "Con không muốn cô ấy chờ đợi."

Tuế Diểu bảo người giúp việc mang thức ăn, nước uống lên, bà gác khuỷu tay lên lưng ghế, nhìn góc mặt của anh, thấy anh mệt mỏi, bà vẫn hơi lo.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Mẹ." Phó Huyền Tây mở mắt, trong ánh mắt ẩn chứa rất nhiều cảm xúc mà bà cũng không rõ, "Mẹ nói xem, một cô gái phải thích một người đến mức nào mới có thể nhớ nhung vương vấn suốt bảy năm trời?"

Tuế Diểu khẽ nhíu mày, nghĩ ngợi một hồi lâu, sau đó lắc đầu: "Mẹ không biết."

Phó Huyền Tây nghe thấy lời này, đột nhiên bật cười: "Cũng phải, mẹ là một người phụ nữ phóng khoáng độc lập, sao con lại hỏi mẹ câu này chứ, có hỏi cũng như không."

Tuế Diểu không để bụng lời anh nói, dù sao đó cũng là sự thật.

Nhưng bà không khỏi tò mò: "Bảy năm sao?"

"Dạ, cô ấy đã nhớ con suốt bảy năm trước khi bọn con bên nhau."

Tuế Diểu mím môi, rũ mắt, tính toán cẩn thận.

"Lúc đó con bé mới mười ba, mười bốn tuổi." Tuế Diểu thấy hơi khó tin, "Con làm gì người ta, còn nhỏ như vậy, mẹ thật sự…"

Bà quay đầu nhìn Phó Huyền Tây, ánh mắt phức tạp: "Con còn cầm thú hơn cả ba con sao?"

Phó Huyền Tây: "…"

Người giúp việc mang sữa nóng lên, Phó Huyền Tây đi một quãng đường dài như vậy, đúng là hơi khát nước, anh uống một ngụm.

Dừng lại một lát, anh bất lực giải thích: "Con cũng muốn biết mình đã làm gì mà đáng để cô ấy nhớ con lâu như vậy."

"Con không hỏi à?" Tuế Diểu thật sự không giỏi đối mặt với cảm xúc, đối với bà, chuyện này quá nhạy cảm, còn hơi phiền phức.

"Dạ không, cô ấy khóc không ngừng, con không dám hỏi."

Tuế Diểu: "…Con làm cái gì mà người ta khóc?"

"Con đến trường cô ấy, nhắc đến chuyện yêu sớm, cô ấy nói về con, giống như một vị thần, hoặc là ngàn vì sao lấp lánh."

Phó Huyền Tây rũ mắt, cảm thấy hơi đơn độc, cũng hơi áy náy: "Nhưng con không thể nhớ ra cô ấy."

Tuế Diểu nghe xong lời này, chỉ muốn kéo đàn tiếp.

"Con ăn cơm trước đi." Bà chỉ về phía thức ăn mà người giúp việc vừa bưng lên, "Sau đó đi ngủ, chúng ta sẽ nói chuyện sau.

–

Thật ra, sau khi Phó Huyền Tây thức dậy, họ cũng không nói nhiều.

Nhắc đến vấn đề tình cảm, Tuế Diểu giống như học sinh ban xã hội đi thi môn tự nhiên, còn đi nhầm phòng thi.

Trong lúc thu dọn đồ đạc, bà bảo Phó Huyền Tây xếp quà mà bà đã chuẩn bị cho Bạch Chỉ vào vali: "Mẹ tự tay mua cái này đấy, nếu cầu hôn thành công, mẹ sẽ mua thêm một cái nữa."

"…" Phó Huyền Tây đau đầu hết sức, "Mẹ nói cái gì tốt lành hơn được không? Chuyện này không có nếu, chỉ có nhất định thành công."

"Được rồi." Tuế Diểu đè vali xuống, kéo khóa, không thèm nhìn anh, "Nhất định thành công."

Hai người họ lên chuyến bay đêm, quay về nước.

Lúc máy bay đạt đến độ cao ba mươi ngàn thước, Tuế Diểu vẫn cảm thấy không chân thật.

Mãi đến khi máy bay hạ cánh, một lần nữa đặt chân lên mảnh đất này, cảm giác cận hương tình khiếp (*) mới đột ngột ùa về.

(*) Là cảm giác xa quê lâu ngày, lúc đặt chân về quê nhà lại cảm thấy hồi hộp lo lắng.

Tuế Diểu dừng tại chỗ.

Phó Huyền Tây quay đầu nhìn bà, thấy bà nắm tay kéo vali bằng hai tay, đầu ngón tay trắng bệch, đột nhiên anh hiểu ra.

"Mẹ đừng lo, cứ về Nguyệt Mê Tân Độ với con." Phó Huyền Tây khoác vai bà, giống như ôm bà trong vòng tay, nhẹ nhàng vỗ về trấn an.

Tuế Diểu ngẩng đầu nhìn anh, bắt gặp ánh mắt của anh, trong lòng mới dần dần bình tĩnh lại.

Phó Huyền Tây dời mắt, dẫn bà tiến về phía trước, chỉ chừa lại góc mặt.

Tuế Diểu luôn nhìn anh.

Ánh đèn ở cổng ra sáng rực rỡ, soi rọi góc mặt của anh, rất đẹp, rất chững chạc.

Cũng không biết từ khi nào, chàng thiếu niên tự do phóng khoáng của bà lại trưởng thành thế này, có thể một mình gánh vác mọi việc, còn có thể chăm sóc người khác.

Tuế Diểu theo anh về phía cổng ra, thấy Quý Dung và Quý Hải đến chào đón.

"Chào mừng bà chủ về nước!"

"Bà chủ vất vả rồi!"

Hai người họ cười nói chào hỏi, cầm lấy toàn bộ hành lý.

Dì Xuân đã đứng bên cửa rất lâu, nhìn quanh, vào giây phút nhìn thấy Tuế Diểu xuất hiện, đôi mắt thâm trầm của dì ấy lại long lanh

nước mắt.

"Bà chủ!"

Từ trước đến nay, dì Xuân luôn bình tĩnh mỉm cười, bây giờ cũng phấn khích chạy về phía Tuế Diểu, ôm bà thật chặt.

Hốc mắt của Tuế Diểu nóng bừng, bà ôm lấy dì ấy: "A Xuân vất vả rồi."

Hai người họ cùng nhau lớn lên, từ nhỏ, dì Xuân đã sống ở nhà họ Tuế, tình cảm của hai người vô cùng đặc biệt.

Trước đây Tuế Diểu ly hôn, sang nước ngoài định cư, bà cũng giao Phó Huyền Tây cho dì Xuân chăm sóc.

Dì Xuân không chỉ là người giúp việc, mà còn là một thành viên trong gia đình.

Dì Xuân tách ra trước, nước mắt tràn mi, miệng nở nụ cười: "Nhìn xem, đi cả quãng đường dài như vậy, chắc là vừa lạnh vừa đói rồi, tớ đã nấu món cậu thích nhất, mau vào thôi."

Quý Dung và Quý Hải mang hành lý vào nhà xong, định rời đi, Tuế Diểu gọi họ lại: "Hôm nay chúng ta ăn cơm cùng nhau đi."

Hai người họ nhìn Phó Huyền Tây, thấy Phó Huyền Tây gật đầu, họ mới vui vẻ ở lại.

Ăn xong, Phó Huyền Tây nói Tuế Diểu lên lầu đi ngủ, nhưng bà không ngủ được, vừa ôn lại chuyện xưa với dì Xuân, vừa luôn miệng lẩm bẩm muốn tham quan căn nhà mà nhiều năm rồi bà chưa từng quay về.

Anh cũng không chen vào, còn có chuyện quan trọng hơn.

“Quý Dung, Tiểu Vũ thế nào rồi?”

Quý Dung trả lời: “Trước khi ra sân bay, tôi đã hỏi cậu ấy, cậu ấy nói cần thêm một chút thời gian.”

Phó Huyền Tây nhìn đồng hồ, thấy đã quá nửa đêm.

Hình như mấy ngày qua đã không được nhìn thấy ánh mặt trời.

“Được rồi, các cậu về nghỉ ngơi trước đi.” Anh vỗ vai Quý Dung, “Cảm ơn.”

Đêm đó, Phó Huyền Tây không thể ngủ sâu, hình như đã lạc vào rất nhiều giấc mơ.

Sáu giờ sáng tỉnh dậy, trời còn chưa sáng, ánh đèn bên ngoài xuyên qua khe hở của rèm cửa, tạo thành một tia sáng trên sáng nhà, vụn vỡ thành nhiều hình thù khác nhau.

Phó Huyền Tây ngẩn người một lát, sau đó vươn tay lấy điện thoại, tự dưng rất muốn gọi cho Bạch Chỉ.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không muốn đánh thức người ta sớm như vậy, đành phải bỏ cuộc.

Bấm vào WeChat, cuộc trò chuyện với Bạch Chỉ đã kết thúc vào mấy ngày trước.

Hai ngày nay liên tục lệch múi giờ, chủ yếu dành thời gian trên máy bay, thật sự không có cách nào liên lạc được.

Cũng may cô rất thông cảm cho anh, biết anh bận rộn công việc, không những không giận hờn cãi vã, còn khuyên nhủ anh chú ý nghỉ ngơi, ăn uống thật ngon.

Phó Huyền Tây thấy tin nhắn cuối cùng của cô: [Ăn cho thật béo

tròn.]

Không khỏi cong môi.

Trước khi gặp cô, anh chưa từng nghĩ mình sẽ ở bên một cô gái nhỏ tuổi như vậy.

Nhắc đến đây, cũng phải nói, kết bạn WeChat trở lại cùng cô cũng không dễ.

Rõ ràng cô là người chặn anh, xóa kết bạn với anh, cuối cùng lại bảo anh phải chủ động thêm số cô, gửi lời mời kết bạn cho cô.

Anh không để bụng, vừa gửi lời mời kết bạn vừa hỏi: "Tại sao phải là anh kết bạn với em mới được?"

"Vì trước đây em là người kết bạn với anh, có qua có lại mới công bằng." Dáng vẻ của cô rất nghiêm túc, giống hệt như trẻ con đang tính toán so đo.

"À, em đang đòi lại công bằng từ anh sao?"

"Dạ, vì chỉ có anh mới cho em sự công bằng."

Phải rồi, cô biết rõ khi ở bên anh, mọi cán cân đều sẽ nghiêng về phía cô.

–

Phó Huyền Tây thật sự không thể ngủ được, anh nhấc chăn, xuống giường.

Kể từ ngày đó chia tay với Bạch Chỉ, anh ít khi quay về Nguyệt Mê Tân Độ, thường xuyên ngủ lại ở vô số khách sạn và những căn hộ khác nhau.

Anh có rất nhiều bất động sản, lớn nhỏ, xa gần, nơi nào cũng có người chuyên chăm sóc bảo dưỡng.

Lần đầu tiên Quý Hải đón Bạch Chỉ, vốn dĩ anh định tùy ý chọn một địa điểm nào đó cho cô trú chân, nhưng cuối cùng lại vô thức bảo Quý Hải đưa cô đến Nguyệt Mê Tân Độ.

Đây là nơi duy nhất anh xem là nhà.

Sau này nghĩ lại, thật ra có rất nhiều chuyện đã được số phận định đoạt ngay từ đầu.

Cô là người con gái đầu tiên và duy nhất anh đưa về Nguyệt Mê Tân Độ.

Phó Huyền Tây thấy chiếc hộp đựng đồ đạc mà Bạch Chỉ để lại vào ngày chia tay, mọi thứ đều hoàn hảo như lúc ban đầu.

Tựa như cô chưa từng rời đi, chỉ tạm thời cất đi những thứ này trong một quãng thời gian ngắn ngủi.

Anh cầm lấy một chiếc ống dài, mở nắp, dốc ngược, là hai câu chúc mà trước đây mẹ anh đã viết cho họ.

[Vạn sự như ý, bình an hạnh phúc]

Khi đó còn nghĩ cô không cần, vậy nên mới để lại, không mang đi.

Bây giờ nhìn lại hai câu chúc này mới thật sự hiểu ra.

Không phải là không cần, mà là cô muốn để lại tất cả những lời chúc phúc tốt đẹp nhất cho anh.

Anh lại bất chợt nhớ đến mùa đông năm ngoái, ngồi trong cáp treo trên dãy Alps, cô nhìn cảnh tuyết bao la bên ngoài, giọng điệu bình tĩnh, hỏi anh: "Anh đã từng nghe bài hát này chưa?"

“Bài gì?”

“Buông Tay.” Cô nhìn anh, sau đó đột ngột quay đầu cười, “Chắc là anh chưa nghe rồi, anh không nghe những thể loại nhạc thế này.”

Vốn dĩ anh muốn hỏi, sao đột nhiên lại nhớ đến bài hát này.

Nhưng anh chưa kịp trả lời, cô đã nhanh chóng thay đổi đề tài.

Phó Huyền Tây lấy điện thoại ra, mở ứng dụng nghe nhạc, gõ hai từ kia.

Một năm sau khi cô nhắc đến bài hát này, anh mới nghe thử lần đầu tiên.

Giọng ca sĩ nam khàn khàn, tràn ngập cảm xúc: “Tình yêu cuối cùng anh dành cho em, chính là để em ra đi.”

Anh không nghe những bài hát thế này, luôn cảm thấy níu kéo tình cảm là một chuyện vô cùng nhàm chán.

Nhưng vào giờ phút này, đột nhiên lại hiểu ra.

Chẳng trách sao, một năm trời chia tay, cô chưa từng tìm anh, sợ làm phiền anh, muốn trả lại toàn bộ tự do cho anh.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên giữa không gian yên tĩnh.

Phó Huyền Tây cầm lấy điện thoại, người gọi là Tiểu Vũ.

“Anh trai, xong rồi.” Giọng điệu của Tiểu Vũ phấn khích, lại hơi khàn khàn, rõ ràng là cả đêm không ngủ, “Giải quyết xong hết rồi, có rất nhiều ảnh.”

Phó Huyền Tây siết chặt điện thoại, giọng nói run rẩy: “Gửi cho tôi.”

“Được rồi! Gửi vào hộp thư điện tử của anh, nhớ kiểm tra.”

Tiểu Vũ nói xong, cúp máy.

Căn phòng lại rơi vào tĩnh lặng.

Ngoài cửa sổ, trời dần sáng lên, lớp sương mù mỏng bao bọc ánh đèn vàng, phát ra ánh sáng mông lung mờ ảo.

Làn gió buổi sáng lành lạnh len lỏi qua cánh cửa sổ khép hờ, thổi qua một góc rèm, tia nắng sớm nhàn nhạt chiếu vào.

Phó Huyền Tây lại xếp đồ đạc vào hộp.

Chỉ là lần này, trong lòng anh nhẹ nhõm, vui vẻ, tràn đầy mong đợi.

Cuối cùng Nguyệt Mê Tân Độ sẽ lại có một bà chủ.

Chính là người con gái đầu tiên anh đưa về nơi này.

Anh đã luôn giữ gìn quá khứ và ký ức của họ, ở đây đợi cô quay về.

Ngàn vạn nhân duyên đến rồi đi, người yêu nhau lại bỏ lỡ nhau.

Nhưng còn Bạch Chỉ.

Thanh xuân đã qua của chúng ta, hình như… anh đã tìm lại được.

Và rất, rất nhiều năm sau này, chúng ta sẽ vĩnh viễn không bỏ lỡ lần nữa.

———————

Tác giả có lời muốn nói:

Lu la la la la ~

Tui rất yêu Phó tổng, là người đàn ông mà chuyện gì cũng sẽ chuẩn bị rất chu đáo, cho tui một người như vậy đi

Tui đón Tuế Diểu về nước, A Chỉ nhà mình cũng sẽ có một người mẹ!

———————

“Buông Tay” của Lý Thánh Kiệt.

Chương 62: Bí mật của em

em

Đã lâu không có ai dùng máy tính ở Nguyệt Mê Tân Độ, không biết có phải là do hiệu ứng tâm lý hay không, nhưng Phó Huyền Tây luôn có cảm giác máy khởi động hơi chậm.

Đợi rất lâu, giống như một thế kỷ dài đằng đẵng.

Cuối cùng, màn hình máy tính củng chuyển từ đen thành xanh, sau đó sáng lên, yêu cầu nhập mật khẩu.

Các biểu tượng lần lượt xuất hiện.

Phó Huyền Tây dời chuột, bấm mở hộp thư điện tử.

Thư mới nhất là thư của Tiểu Vũ, năm phút trước.

Có ký hiệu chưa đọc, chờ người ta mở ra.

Phó Huyền Tây đưa con trỏ đến biểu tượng thư mới, bấm chuột trái hai lần để mở.

Cảm giác này thật kỳ diệu làm sao, bởi vì cuộc đời anh quá suôn sẻ, ngay cả khi tra cứu kết quả thi đại học cũng không căng thẳng thế này.

Rất nhiều điều không đòi hỏi quá nhiều nỗ lực, cho nên cũng không có bất kỳ thấp thỏm chờ mong nào.

Nhưng vào thời khắc này, hình như anh đã hiểu được cảm giác tra cứu kết quả thi đại học mà người ta thường nói.

Hóa ra là, bàn tay cầm chuột sẽ run rẩy, phải giữ thật chặt, kiềm chế sự căng thẳng.

Mở thư ra, trong đó có một tệp nén.

Tựa như có người đã cẩn thận chuẩn bị một bất ngờ, còn gói lại, anh phải mở từng lớp, từng lớp.

Anh bấm tải xuống, đợi giải nén.

Cảm giác như quá trình này cực kỳ khó khăn.

Giống như đang thèm đậu hũ, dù có hấp tấp thế nào cũng không thể ăn đậu hũ nóng.

Phải đợi.

Dùng chân thành và tình yêu, bồi đắp cho sự kiên nhẫn.

Anh nhìn thanh tiến độ nhích từng chút từng chút, cảm thấy hơi mất kiên nhẫn.

Còn hơi khát nước.

Phó Huyền Tây gọi điện thoại nhờ dì Xuân bưng nước lên, anh không muốn rời khỏi máy tính giây nào, cứ nhìn chằm chằm vào máy tính.

Nóng lòng muốn biết, rốt cuộc cô đã thích anh trong tuyệt vọng như thế nào suốt bao nhiêu năm trời.

Không biết đã đợi bao lâu, cuối cùng cũng giải nén thành công.

Xuất hiện rất nhiều thứ, không chỉ có ảnh.

Nhìn qua một lượt, có rất nhiều thư mục, Tiểu Vũ đã chu đáo phân

chia thành các thư mục album ảnh, video, văn bản.

Giống như truy tìm kho báu, cuối cùng mở được cánh cửa vào nơi lưu giữ kho báu đó, lại bị hoa mắt.

Phó Huyền Tây không biết bắt đầu từ đâu.

Anh vừa định mở thư mục album ảnh, có người gõ cửa, dì Xuân mang sữa đậu nành nóng vào: "Dì làm sữa đậu nành, con có muốn ăn gì không?"

"Cảm ơn dì Xuân, dì hỏi mẹ con là được rồi, con không sao."

"Được rồi, vậy dì xuống trước." Dì Xuân đặt ly sữa đậu nành lên miếng lót cách nhiệt trên bàn máy tính, sau đó quay đầu rời đi.

Phó Huyền Tây cầm ly sữa đậu nành, uống một ngụm, hơi nóng, lại đặt xuống.

Lần này, anh bấm vào thư mục album ảnh

Không biết ảnh được sắp xếp theo thứ tự nào, Phó Huyền Tây bấm vào bức ảnh đầu tiên, thấy cảnh hoàng hôn mà Bạch Chỉ đã chụp trên chiếc du thuyền rời khỏi hòn đảo hồi năm ngoái.

Những ký ức gián đoạn dường như đang được kết nối lại, tâm trí của anh lại nghĩ đến bầu trời hoàng hôn trên chiếc du thuyền ngày đó.

Tiếp tục kéo xuống.

Những bức ảnh ghi lại một năm bên nhau của họ, rất nhiều ký ức đẹp đẽ.

Mùa hè và mùa đông ở Zurich, Thụy Sỹ, chơi tuyết trên dãy núi Alps, dạo phố ở Paris, Pháp, tham quan Nhạc viện Florence, đón năm mới

ở Quảng trường Thời đại, New York.

Đuổi theo ngọn sóng trên hải đảo, ngắm nhìn bình minh trên bờ biển.

Ngày đó, bình minh đẹp vô cùng, họ sóng vai nhau nằm trên bờ biển, thức dậy quá sớm, còn hơi buồn ngủ.

Bạch Chỉ nằm cạnh anh, chân tay đều quấn lấy anh, tựa đầu lên lồng ngực anh, nhìn bầu trời tối tăm ở nơi xa, đột nhiên nói: "Em nghĩ, nếu có một cơn sóng thần ập đến cuốn chúng ta đi thì tốt biết mấy."

Khi đó anh hơi bất ngờ, tò mò không biết tại sao cô lại có ý nghĩ kỳ lạ như vậy: "Chưa tỉnh ngủ à?"

Nhưng cô chỉ cười, rúc vào lòng anh, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Đùa thôi, anh phải sống thật tốt mới được."

Buổi sáng hôm đó đã cảm thấy cô có gì đó là lạ, mà nói đúng hơn, cả quãng thời gian đó đều cảm thấy cô là lạ.

Nhưng khi đó, anh chỉ nghĩ cô bé nhà mình đa sầu đa cảm, cũng không để ý lắm.

Bây giờ nhìn lại, hình như vạn vật đều có dấu vết.

Chỉ là anh quá tự tin, chưa từng tưởng tượng trong lúc họ yêu nhau, cô đã nghĩ đến ngày ly biệt.

Kéo xuống nữa, còn có ảnh họ tham gia vô số bữa tiệc tối cùng nhau, còn chụp lại sảnh đấu giá.

Hình như, mọi khoảnh khắc bên anh đều đáng để ghi nhớ.

Kéo xuống nữa.

Anh nhìn thấy bức ảnh chỉ chụp mình anh.

Dựa trên góc độ này, hình như là chụp trộm.

Khán đài tối tăm, anh ngồi giữa đám đông, hướng mắt về phía diễn viên trên sân khấu.

Anh ẩn mình giữa biển người, lại hóa thành tiêu điểm độc nhất trong ống kính của cô.

Vạn vật xung quanh đều mờ ảo, hình như chỉ có anh tỏa sáng giữa bóng tối.

Nhớ ra rồi.

Đó là lần đầu tiên họ cùng xem nhạc kịch, cô nói muốn đi vệ sinh, hẳn là lúc quay lại đã chụp trộm.

Phó Huyền Tây mỉm cười, không ngừng kéo chuột.

Xem từng bức ảnh, tất cả đều liên quan đến anh, không có ngoại lệ.

Bên ngoài đã hửng sáng, anh uống một ngụm sữa đậu nành nguội, mở thư mục video.

Giống như thư mục album ảnh, chủ yếu ghi lại những khoảnh khắc thường ngày của họ khi ở bên nhau.

Đều là những ký ức quý giá của một năm bên nhau.

Nếu như từ đầu đã nghĩ đến ngày ly biệt, mất đi những kỷ niệm này, đúng là làm người ta đau đớn khôn nguôi.

Nhưng anh cảm thấy, hẳn là có gì đó còn quan trọng hơn cả những thứ này.

Phó Huyền Tây nhìn thư mục cuối cùng, rơi vào trầm tư.

Giống như đã bước đến giai đoạn cuối cùng của quá trình truy tìm kho báu.

Đã kiểm tra toàn bộ phòng chứa kho báu, chỉ chừa lại chiếc rương ở trung tâm phòng chứa.

Rương kho báu được đặt trước mặt anh.

Tâm sự thiếu nữ đã phủ lớp bụi tháng năm, chờ anh mở ra.

Con trỏ di chuyển đến thư mục, anh bấm chuột trái hai lần.

Chớp mắt một cái, rất nhiều thứ hiện ra.

Phó Huyền Tây nhìn lướt qua, thấy đa số là tài liệu học tập của cô, tiêu đề đều liên quan đến các thí nghiệm.

Anh kéo xuống, xem xét thật kỹ, sợ mình sẽ bỏ qua thứ gì đó rất quan trọng.

Đột nhiên.

Anh bắt gặp một tệp tin tên "Nhật Ký", con chuột ngừng lại.

Điện thoại reo, Tiểu Vũ gọi đến: "Đúng rồi, anh trai, tôi quên nói, chủ chiếc điện thoại là con gái phải không? Hình như rất thích anh, viết rất nhiều dòng nhật ký về anh."

"Tôi xem một lượt, thấy đều liên quan đến anh, tôi tổng hợp thành một tệp cho anh, anh tự xem đi."

"À, phải rồi, hình như còn có một bức thư, tôi không biết là cô ấy chưa viết xong hay là dữ liệu đã bị mất, bức thư không có đoạn kết.

Anh tự xem đi, chắc là có hết trong đó.”

Tiểu Vũ là người rất rõ ràng thẳng thắn, chưa từng dài dòng lê thê, nói xong, anh ta cũng không quan tâm Phó Huyền Tây có nghe hay không, cúp máy ngay.

Ánh mắt của Phó Huyền Tây lại hướng về phía màn hình máy tính.

Lần này, anh không do dự nữa, mở tập tin tên “Nhật Ký”.

Những tâm sự thiếu nữ phủ bụi lâu ngày, vượt qua thời gian, hiện ra trước mắt.

Thứ sáu, ngày 18 tháng 10 năm 2019, trời mưa

Hôm nay là một ngày thật đáng nhớ.

Bây giờ nghĩ lại, còn tưởng như đã nằm mơ.

Đó là… anh trai mà bảy năm rồi mình chưa gặp lại, PHT.

Anh ấy vẫn đẹp trai và tốt bụng như xưa, cứu mình khỏi bóng tối.

Anh ấy lấy đi chuỗi hoa nhài của mình, xem như thù lao.

Mình nhớ lần đầu gặp nhau, anh ấy đã tặng mình chuỗi hoa nhài đẹp nhất.

Chẳng lẽ giữa cõi vô định, chúng ta lại gặp nhau lần nữa sao?

Cho nên, số phận đã dẫn mình đến phòng riêng của anh ấy ở Đại Vũ?

Thật hy vọng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh ấy.

Thứ năm, ngày 24 tháng 10 năm 2019, trời nắng

Hôm nay là tiết sương giáng, anh ấy hỏi mình có thể mua thêm một chuỗi hoa nhài cho anh ấy không.

Thật ra, bây giờ hoa nhài đã không còn nở nữa, nhưng cũng may, mình tìm hết chợ hoa gần đây, gặp được người tốt, đã tặng mình một chuỗi hoa nhài.

Mình gọi cho anh ấy, anh ấy hẹn gặp mình ở nhà hàng Tây White House, bọn mình đã cùng nhau uống trà chiều.

Chiều nay, hoàng hôn thật đẹp, ánh nắng xuyên qua tán lá bạch quả bên ngoài cửa sổ vòm, chiếu sáng góc mặt khôi ngô tuấn tú của anh ấy.

Không khác nào một cảnh phim, mà mình là khán giả duy nhất.

Buổi tối, anh ấy mời mình đi xem nhạc kịch.

Giữa vở nhạc kịch cảm động, hình như mình đã nghe thấy nhịp tim của anh ấy.

Anh ấy cầm tay mình, viết tên của anh ấy trên lòng bàn tay mình —— Phó Huyền Tây.

Chắc là, anh ấy cũng có một chút hứng thú với mình?

Thứ sáu, ngày 15 tháng 11 năm 2019, trời nắng

Hôm nay vì cứu bạn cùng phòng, mình ngã xuống nước, bất tỉnh.

Nói thế nào bây giờ, thật ra mình không vĩ đại vậy đâu.

Mình cứu cô ấy là vì cô ấy có mối liên hệ với anh ấy, mình không muốn anh ấy buồn vì cô ấy xảy ra chuyện.

Người như anh ấy, nên vĩnh viễn chói mắt, tràn đầy sức sống.

Chứ không phải khó chịu nhíu mày, trầm mặc u uất.

Lúc tỉnh dậy, thấy anh ấy trong phòng bệnh.

Lạ quá, anh ấy nói muốn hôn mình.

Mình né tránh.

Mình không chấp nhận được, anh ấy và bạn cùng phòng của mình yêu nhau.

Tháng 12 năm 2019, tâm trạng của mình giống như thời tiết

Gần đây, mình phát hiện ra, mình đã nhầm lẫn.

Anh ấy và bạn cùng phòng của mình chỉ là chú cháu, không có chuyện gì sai trái cả, là do mình hiểu lầm thôi.

Mà hình như anh ấy đang theo đuổi mình.

Nhưng cũng không giống lắm, giống như đang trêu chọc mình thôi, hơi hờ hững.

Anh ấy hỏi mình có muốn theo anh ấy không.

Mình nói có.

Mình cũng biết chuyện này không hay lắm, giống như sinh viên đại học sa ngã vì tiền.

Có lẽ anh ấy cũng sẽ hiểu lầm, nhưng không sao.

Mình chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy một thời gian là đủ rồi, dù chỉ là một quãng thời gian ngắn ngủi.

Có lẽ sau khi chia tay, mình sẽ buồn, nhưng mình cũng sợ sau này sẽ nuối tiếc vì không có được.

Tháng 1 năm 2020

Dạo này mình ở bên cạnh anh ấy, nhưng lại có cảm giác như anh ấy rất xa mình.

Chẳng lẽ mình đã làm gì không tốt, khiến anh ấy không thích mình nữa?

Mình sẽ rất ngoan, rất nghe lời, hy vọng anh ấy có thể thích mình lâu một chút.

Tết, ngày 3 tháng 2 năm 2020, trời nắng

Hôm nay là mùng một Tết, cũng là ngày may mắn của mình.

Trước khi gặp anh ấy, mình cũng không tưởng tượng được, anh ấy lái xe hàng ngàn dặm xuyên đêm, chỉ để đến gặp mình.

Anh ấy mua rất nhiều kẹo hồ lô, tặng hoa cho mình, còn cho mình chơi pháo hoa que.

Có lẽ anh ấy sẽ không bao giờ hiểu được, khi anh ấy ngậm thuốc lá, cúi đầu thắp pháo hoa que cho mình, anh ấy hấp dẫn thế nào.

Có phải là, anh ấy cũng hơi thích mình không?

Phó Huyền Tây kéo xuống tận cùng, thấy nhật ký kết thúc vào ngày Giáng sinh năm 2020.

Ngày 25 tháng 12 năm 2020, tuyết rơi

Hôm nay ở Florence, Ý, tại nhà của mẹ anh ấy.

Mẹ anh ấy thật xinh đẹp, thật dịu dàng, giống hệt người mẹ trong trí tưởng tượng của mình.

Hôm nay là sinh nhật bà, mình chúc bà vĩnh viễn mạnh khỏe, hạnh phúc.

Ăn xong, mọi người mở một buổi nhạc hội trong vườn, ca hát, xem phim, ăn gà nướng, uống rượu đỏ.

Một buổi tối thật lãng mạn.

Chỉ tiếc là phải kết thúc rồi.

Ý mình là, bọn mình.

Hy vọng sau này anh ấy sẽ gặp được một người cực kỳ ưu tú, môn đăng hộ đối, hai người yêu nhau, vĩnh viễn hạnh phúc.

Mình hy vọng anh ấy có thể nhớ đến mình, như vậy, mình sẽ rất hạnh phúc.

Lại sợ anh ấy nhớ đến mình thì anh ấy sẽ không hạnh phúc.

Phó Huyền Tây.

Chúc anh một đời bình an hạnh phúc.

–

Ánh mắt của Phó Huyền Tây vương vấn trên dòng nhật ký cuối cùng, trong lòng cảm thấy ngột ngạt khó nói.

Giống như dùi trống kêu oan rơi xuống, anh chính là bị cáo.

Anh tưởng những ngày đó, họ đều vui vẻ hạnh phúc, bao nhiêu năm

qua, anh chưa từng cảm thấy thoải mái, vui vẻ như những ngày đó.

Hóa ra, những điều tốt đẹp và hạnh phúc đều chỉ thuộc về một mình anh.

Cô luôn luôn, luôn luôn đếm ngược từng ngày.

Đột nhiên lại thấy thật khó chịu.

Anh cứ tưởng mình mang lại cảm giác an toàn cho cô như vậy là đủ, khi nào có thời gian cũng đều ở bên cạnh cô, cũng chưa từng dan díu với người phụ nữ khác bên ngoài.

Trong mọi sự kiện cần bạn đồng hành, cô là người phụ nữ duy nhất ở bên cạnh anh.

Anh đưa cô đi gặp người quan trọng nhất trong đời mình, giới thiệu mẹ mình với cô, muốn cho cô cảm nhận được hơi ấm tình mẹ.

Nhưng mà, anh đã bỏ quên nội tâm nhạy cảm và tự ti của thiếu nữ.

Anh sinh ra đã có tất cả, chưa từng trải qua nghèo khó, cũng không thể đồng cảm được, thậm chí lúc ngẩng đầu nhìn bầu trời sao, anh cũng sẽ không đánh mất sự tự tin.

Lẽ ra anh nên hiểu.

Anh mua đồ đắt tiền cho cô, đến bây giờ cô vẫn không có hứng thú, cũng chưa từng chủ động đòi hỏi.

Dù cho có mua cho cô, cô cũng chỉ lấy một chút để anh không tức giận, nhưng đến tận bây giờ, cô cũng không hề đòi hỏi, luôn muốn mua cái gì rẻ nhất.

Có lẽ những lúc đó, anh tự cho mình đúng, đã làm tổn thương lòng tự trọng của cô.

Anh cứ tưởng những lúc đó tặng cô thật nhiều thứ, đều là muốn nói cho cô biết, anh có đầy đủ năng lực để chăm sóc cô.

Nhưng chưa từng nghĩ, trong mắt cô, đó chính là khoảng cách không thể vượt qua, càng làm cô nhận ra, giữa hai người họ có một khoảng cách rất lớn.

Phó Huyền Tây chống trán, nhắm mắt một hồi lâu.

Sau khi thoát khỏi Nhật Ký, lại mở ra một lá thư.

Lá thư cũng có tiêu đề, là ——

"Gửi Phó Huyền Tây năm hai mươi tám tuổi"

Xin chào, Phó Huyền Tây hai mươi tám tuổi.

Bây giờ là sáu giờ sáng ngày 22 tháng 11.

Đầu tiên, chúc anh sinh nhật hai mươi tám tuổi thật vui vẻ.

Thật vui vì có thể tham gia vào tuổi hai mươi bảy của anh, tiếc là năm anh hai mươi tám tuổi, em không thể tiếp tục ở bên cạnh anh.

Nói ra cũng hơi xấu hổ, vốn dĩ em định viết thư từ biệt bằng chữ hành khải mà anh đã dạy em, nhưng em không giỏi, học không tốt lắm, viết ra chỉ sợ mất mặt, anh sẽ biết em là học sinh kém.

Cho nên, để em viết thư này bằng phương thức điện tử, không lộ ra khuyết điểm của em.

Có rất nhiều lý do em viết thư này, anh không cần hiểu đâu.

Xem như, em để lại chút gì đó với anh.

Có lẽ anh đã quên, nhưng em vẫn nhớ.

Đó là mùa hè năm 2012.

Cuối tháng năm, Xuân Đường cổ trấn đón chào vị khách quý hóa nhất.

Là một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, gương mặt lười biếng, nói năng rất dịu dàng, nụ cười cực kỳ đẹp.

Anh ấy tên là Phó Huyền Tây.

Là anh.

Sáng hôm đó mưa phùn lất phất, dưới mái hiên bên bờ sông Tiểu Thanh, anh đã giữ một cô bé lại để mua hoa nhài.

Không may, đó không phải là mùa cao điểm du lịch.

Cô bé bán hoa nhài từ bảy giờ sáng đến chín giờ, đi từ đầu hẻm đến cuối hẻm, chỉ bán được năm chuỗi.

Cũng may, cô bé đó chính là em.

Ngón tay thon dài trắng trẻo của anh nhẹ nhàng giữ lấy giỏ hoa, nụ cười nở trên môi: "Hoa đẹp quá, bán hết cho anh đi."

Anh mua hết hoa nhài ế của em, còn hào phóng cho em tiền thừa.

Khi đó, dòng sông nhỏ bên mái hiên chảy róc rách, nhưng cũng không êm tai bằng giọng nói của anh.

Anh nói: "Em gái, bên ngoài nguy hiểm lắm, mau về nhà đi."

Anh còn nói: "Không có cô gái nào không thích hoa cả, anh trai tặng em."

Anh chọn ra chuỗi hoa đẹp nhất tặng em, ngón tay của anh hoàn hảo như bạch ngọc, lướt qua lòng bàn tay của em, tựa như mang theo một dòng điện.

Lúc đó, hình như tâm tư của em rối bời, nhịp tim mất đi tiết tấu ban đầu.

Ngày đó em mới mười ba tuổi, không hiểu yêu từ cái nhìn đầu tiên là như thế nào.

Chỉ nhìn một lần, em đã lưu luyến đến bảy năm trời.

Hôm đó gặp anh, trời cũng ngừng đổ mưa, anh mang mặt trời đến.

Em vụng trộm đi theo anh cả ngày trời, thấy anh tiêu rất nhiều tiền, mua hết đồ chơi của ông cụ ven đường, tặng cho mấy đứa trẻ đi ngang qua.

Em còn thấy anh phóng khoáng dạo bước qua những con phố, kẹt giữa biển người nhốn nháo, lơ đãng ngoái đầu, ánh mặt trời thiên vị anh.

Ngày đó, ánh mắt lười biếng của anh luôn chan chứa ý cười, áo sơ mi trắng rộng rãi, vừa cao quý vừa phóng khoáng, rất giống Thám hoa lang kiêu ngạo mà em thường tưởng tượng.

Lúc đó em không đọc nhiều sách, chỉ có thể nghĩ đến một câu ——

"Kỵ mã ỷ tà kiều, mãn lâu hồng tụ chiêu." (*)

(*) Là hai câu thơ trong Bồ Tát Man Kỳ 4 của nhà thơ Vi Trang, tạm dịch là: Cưỡi ngựa tựa bên cầu, áo hồng vẫy khắp lầu. Đại ý là chàng trai cưỡi ngựa dựa vào cây cầu nhỏ, các cô gái đều bị dáng vẻ oai phong của anh ấy mê hoặc. "Hồng tụ chiêu" còn có nghĩa là kỹ nữ.

Anh chỉ lướt qua thôi, vậy mà đã lọt vào mắt xanh của bao nhiêu chị gái xinh đẹp.

Ngay cả các em gái nhỏ cũng chỉ về phía anh, bảo anh thật đẹp mắt.

Còn nhìn thấy anh lười biếng ngả lưng trên ghế mây trong quán trà, một tay đỡ trán, nghe biểu diễn bình đàn (*), ánh nắng chiều vàng óng xuyên qua khe hở của cửa sổ gỗ, cực kỳ thiên vị anh.

(*) Bình đàn (còn được gọi là Tô Châu Bình đàn, Thuyết thư, hay Nam từ) là một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, bắt nguồn từ Tô Châu. Người biểu diễn vừa kể chuyện, vừa hát và vừa đàn, lưu hành phổ biến ở các vùng Giang Tô, Chiết Giang, Trung Quốc.

Rất đông người ngồi đó, nhưng nắng chỉ soi sáng mình anh.

Dưới ánh mặt trời, áo sơ mi trắng của anh hóa thành màu vàng óng nhàn nhạt, anh nhắm mắt, góc mặt giống hệt như một tác phẩm điêu khắc.

Thượng đế khắc họa tỉ mỉ, anh vô cùng hoàn hảo.

Em nghĩ anh luôn là như vậy, lười biếng, vô tư, bình tĩnh, miệng nở nụ cười.

Nhưng do ngày đó em may mắn, đã có thể nhìn thấy sự nhiệt huyết trong con người anh.

Đứa con của người qua đường đột nhiên phát bệnh, giữa tiếng xôn xao của mọi người, anh cõng đứa bé chạy đến trạm xá duy nhất của Xuân Đường cổ trấn.

Mặt trời dần dần khuất bóng, anh cõng đứa bé trên lưng, lướt qua

Xuân Đường cổ trấn nhộn nhịp, xuyên qua Xuân Đường cổ trấn đông đúc ầm ĩ, băng qua Xuân Đường cổ trấn thơm mùi bánh ngọt.

Áo sơ mi trắng bay phấp phới theo làn gió, tràn ngập trong mắt em, mỗi bước chân của anh đều chạm đến trái tim em.

Nếu khi đó anh quay đầu, chắc chắn anh đã nhìn thấy một cô bé mặc váy trắng đi theo anh.

Cô bé đó cũng chạy theo anh, nhịp tim cũng hỗn loạn như anh.

Đó là em năm mười ba tuổi, vô cùng ngốc nghếch.

Em muốn làn gió thổi qua anh cũng sẽ thổi qua em, muốn sự nhiệt huyết của anh sưởi ấm em.

Khi màn đêm buông xuống, anh lại mang dáng vẻ công tử lười biếng.

Anh luôn chói mắt như vậy, dù cho chỉ ngồi cạnh cửa sổ trong một quán bar bên sông, nhàn nhã uống cocktail, được ca sĩ mời lên sân khấu biểu diễn guitar.

Em đang trốn trong một góc mà anh không thể nhìn thấy, không có tia sáng nào chiếu lên người em.

Nhưng khi anh ung dung tự tại bước lên sân khấu, cầm lấy guitar điện từ tay ca sĩ, em nghĩ anh đã tỏa sáng rực rỡ, soi rọi tâm tư thầm kín của em.

Em còn nhớ ca khúc mà anh đã biểu diễn, tên "Rừng Na Uy".

Khi đó, mọi người trong quán bar đã hát theo anh, em lặng lẽ trốn một góc dõi theo anh, anh ngồi giữa sân khấu, tỏa sáng rực rỡ.

Một ngày trước đó, em đã trải qua một chuyện cực kỳ khó khăn.

Bạn học bị bắt gặp gian lận thi cử, nhưng cậu ấy vu khống em chuyền đáp án cho cậu ấy.

Không có người nào làm chứng cho em, cũng không có chứng cứ chứng minh sự trong sạch của em.

Kết quả thi của em bị hủy, em mất học bổng.

Khi đó, em thật sự rất cần học bổng một trăm tệ kia.

Thật trùng hợp làm sao, ngày đó em gặp anh, anh mua hết hoa cho em, còn đưa em một trăm tệ.

Anh tiện tay đưa một trăm tệ cho em, nhẹ nhàng như đưa tờ giấy trắng, nhưng với em, đó là chính là nắng hạn gặp mưa rào.

Sau này trải qua quãng thời gian khó khăn, em luôn nghĩ về anh.

Anh làm em tin, thế giới này luôn có ánh sáng.

Nhưng em phải làm sao mới tìm được anh, em cũng không biết.

Em không biết tên anh, không biết phương thức liên lạc, cũng không biết chúng ta có bao giờ gặp lại hay không.

Em chỉ biết một điều, tên anh là PHT.

Chính là cái tên anh đã lưu lại ở tiệm ảnh Xuân Đường.

Em không biết chuyện này có được xem là yêu thầm hay không, vì chưa có người nào dạy em yêu là gì.

Em lục tung thư viện trường, tìm thấy rất nhiều sách có liên quan đến tình yêu, nói về tình yêu thầm kín thời học sinh, nói về yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng mà, không một quyển sách nào dạy cho em, mới gặp một lần đã đơn phương rung động có được xem là yêu thầm hay không, có được xem là thích hay không.

Em tạm gọi nó là chấp niệm, chấp niệm của một kẻ trộm không nhìn thấy ánh mặt trời.

Sau này, em thật may mắn, được gặp lại anh, được anh yêu.

Nhưng chúng ta không đi cùng con đường, em chỉ có thể đồng hành cùng anh qua một đoạn đường vô cùng ngắn ngủi.

Giống như ngày đó, em chỉ có thể theo anh đến cổng ra vào của Xuân Đường cổ trấn, nhìn bóng lưng của anh rời xa.

Đó là khoảng cách mà em vĩnh viễn không vượt qua được.

Có lẽ đó là chuyện thường tình của đời người, không có gì lạ.

Nhưng lại trở thành điều kỳ diệu của đời em, không có gì sánh bằng.

Ngày hôm đó.

Thần May Mắn mở cửa sổ của căn phòng tối tăm nơi em bị giam giữ, rải xuống tia sáng mang tên Phó Huyền Tây.

Thần Phật biết em tu hành cực khổ giữa thế gian, đã phái anh xuống đây.

Sau này vượt qua ba chướng ngại, ánh sáng sẽ len lỏi qua từng chướng ngại vật.

Ma quỷ gào thét ầm ĩ trong đêm đã tan biến, em ngước nhìn anh, theo đuổi anh.

Từ đó về sau, không còn sợ hãi.

Dẫu cho anh là thung lũng không tiếng vọng, là đại dương mà chim biển không thể vượt qua, là hoang mạc không phân biệt phương hướng, anh là đáp án cho mọi hiểm nguy của thế gian này.

Em sẽ vĩnh viễn không đánh mất dũng khí chạy về phía anh.

Vì anh là người em có thể đánh cược hết thảy để theo đuổi, không gì sánh bằng.

Em muốn nói với anh ——

–

Bức thư kết thúc tại đây.

Phó Huyền Tây lại kéo chuột xuống, thấy không còn gì cả.

Một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống bàn máy tính.

Người đàn ông chưa từng rơi lệ, bây giờ nước mắt ướt mi.

Anh gọi một cuộc, người bên kia nhanh chóng bắt máy, giọng nói phụ nữ dịu dàng êm tai của tác giả bức thư này truyền đến: "Alo?"

"Cuối bức thư đó, em muốn nói gì với anh?" Vừa dứt lời, Phó Huyền Tây mới phát hiện giọng mình khàn khàn.

Hệt như một người không biết chơi đàn nhị, chỉ tiện tay kéo đàn.

Người bên kia sợ hãi: "Anh sao thế?"

Phó Huyền Tây hít một hơi: "Chiếc điện thoại rơi xuống biển, thanh xuân đã qua của chúng ta, anh tìm lại được rồi."

Chương 63: Cuối bức thư (Hoàn)

Sáng hôm đó, Nam Thành cũng có tuyết rơi, một lớp tuyết trắng tích tụ trên mái ngói khắp Xuân Đường cổ trấn, vương trên mái hiên, giống như một bức tranh tuyệt đẹp.

Bạch Chỉ dậy sớm nấu ăn.

Không biết mấy ngày nay Phó Huyền Tây bận việc gì, hình như thường xuyên ngồi máy bay, luôn bị lệch múi giờ.

Cô còn hơi lo, anh làm việc và nghỉ ngơi lộn xộn thế này, sợ cơ thể không chịu được.

Đúng lúc cô định gọi anh, anh lại chủ động gọi cô.

Nhưng cuộc điện thoại này, nghe thấy thanh âm trầm khàn của anh, cô ngây người một lát.

"Ý anh là…" Bạch Chỉ không biết tại sao lại đột ngột lo lắng, tựa như cổ họng nghẹn lại, "Anh đã nhìn thấy bức thư em viết cho anh sao?"

Phó Huyền Tây không trả lời, lại hỏi: "Cuối bức thư đó, em muốn nói gì với anh?"

"Tạm biệt, không bao giờ gặp lại, đã đến ngày biệt ly, hay là ——" Phó Huyền Tây nghẹn ngào khàn giọng.

"Chính là, hy vọng có thể gặp lại anh, qua năm năm tháng tháng."

Cũng đúng, nhưng cũng không đúng.

Hốc mắt của Bạch Chỉ nóng bừng, giọt nước mắt trong suốt rơi xuống bồn nước.

Cửa sổ nhà bếp không đóng chặt, gió lạnh và bông tuyết len lỏi vào nhà, làm gò má cô lạnh buốt, hơi đau.

Cô đưa mu bàn tay lau mặt, muốn nói gì đó, nhưng lại không phát ra được âm thanh nào.

"Em nói đi." Anh nói.

"Em…" Bạch Chỉ nuốt nước bọt, cố tìm lại âm thanh, "Em chỉ, em chỉ muốn nói với anh, nói với anh…"

Cô đứng không vững, đành bám vào bàn ăn ngồi xuống đất, vùi mặt vào đầu gối, lặng lẽ khóc một hồi.

"Anh rất, rất tốt, cho nên, dù không có em, em vẫn muốn anh hạnh phúc."

"Em muốn nói với anh, gặp được anh chính là điều may mắn nhất đời em, anh nhất định phải vĩnh viễn tỏa sáng rực rỡ."

"Còn có rất nhiều chuyện muốn nói với anh, nhưng sợ anh nghĩ em tham lam."

"Làm sao em có thể nói hết được, em muốn nói chuyện cả đời với anh."

"Em không viết hết bức thư này, bởi vì nó chỉ chứa đựng được đôi lời, không chứa được tâm tư của của em, cho nên, nó vĩnh viễn không có kết thúc."

"Em đã nghĩ mình sẽ kết thúc bức thư này, đợi ngày rời đi, em sẽ gửi cho anh, nhưng nghĩ đến chuyện rời xa anh, em lại hóa thành một kẻ hèn nhát."

"Em sợ gửi cho anh, anh sẽ đau lòng vì em."

“Em muốn anh nhớ đến em, lại sợ anh khó chịu, nhưng nghĩ đến chuyện anh sẽ quên em, em lại thấy khó chịu.”

“Phó Huyền Tây…” Bạch Chỉ sụt sùi, hít mũi một cái.

“Trên con đường chạy về phía anh, em đã vô cùng kiên cường.”

“Nhưng trên con đường rời xa anh, em là một kẻ hèn nhát.”

“Sau khi chúng ta chia tay, em ngồi trên xe về nhà, băng qua núi rừng, đồng bằng, em đã tự hỏi, chuyến đi này có ngày về hay không.”

“Em muốn có ngày về, nhưng không dám có ngày về.”

Nói xong lời này, Bạch Chỉ nghẹn ngào, không phát ra âm thanh nào nữa.

Điện thoại vẫn áp lên tai, giọng nói trầm khàn của Phó Huyền Tây truyền đến: “Bé nhát gan.”

Bạch Chỉ hít mũi, trả lời: “Dạ.”

“Vậy em có muốn trải qua năm năm tháng tháng của anh không?”

“Muốn, em muốn.” Bạch Chỉ chớp mắt, nước mắt lại rơi, “Em muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh.”

“Phó Huyền Tây, tuyết lại rơi ở Nam Thành rồi, em nhớ anh, muốn ngắm tuyết cùng anh.”

Tiếng bước chân của anh truyền qua điện thoại.

Anh nói ——

“Khi chuyến bay từ Lâm Nghi đến Nam Thành hạ cánh, chúng ta sẽ cùng nhau ngắm tuyết.”

–

Đó là một buổi sáng không thể nào quên.

Hóa ra tình yêu thầm kín khó lòng nhìn thấy ánh mặt trời, cũng có một ngày, giấc mộng trở thành sự thật.

Hóa ra không phải thung lũng không có tiếng vọng, không phải chim biển không thể băng qua đại dương, không phải hoang mạc không thể phân biệt phương hướng.

Anh cũng không phải đáp án cho mọi hiểm nguy của thế gian này.

Tất cả đều sẽ đến, cô phải nỗ lực chờ đợi.

Chỉ cần cô bước theo phương hướng của anh, anh sẽ soi sáng con đường phía trước, sẽ thay cô san bằng núi sông, sẽ che chở cô khỏi gió tuyết.

Anh là tia sáng xuyên qua bầu trời, là đáp án xua tan sương mù, rẽ mây tìm mặt trời.

Bạch Chỉ lau nước mắt, cong môi mỉm cười.

Cô mở cửa sổ nhà bếp, gió tuyết điên cuồng ùa vào, thổi mái tóc dài của cô bay loạn xạ.

Rõ ràng trời lạnh cắt da cắt thịt, không hề dịu dàng, cô lại cảm thấy thật thoải mái, chỉ muốn hét to, muốn bật cười.

Bà ngoài ngồi trên ghế bên ngoài nhà bếp, nhìn cô rất lâu, rốt cuộc không nhịn được nữa, lên tiếng gọi cô: “A Chỉ, thất tình à?”

Bà không dám đến gần, chỉ dám nhìn xa xa, sợ cháu gái nhỏ suy sụp.

Bạch Chỉ quay đầu, nhìn thấy bà ngoại, tự dưng hơi xấu hổ.

Nhưng giây tiếp theo, cô đã chạy về phía bà ngoại, cúi người ôm bà, vừa khóc vừa cười.

"Bà ngoại, ước mơ của con đã trở thành sự thật rồi, con không còn đơn độc nữa, anh ấy đã nhìn thấy quá khứ của con, bọn con đã không bỏ lỡ nhau!"

"Con rất thích anh ấy, bà ngoại, chúng ta đến Lâm Nghi cùng anh ấy nhé? Con muốn được ở bên cạnh bà ngoại, cũng muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh ấy."

Bà ngoại nắm lấy hai tay cô, gương mặt phúc hậu của bà đã xuất hiện nhiều nếp nhăn, lúc mỉm cười, nếp nhăn càng sâu hơn.

"Được rồi, được rồi, chúng ta đến bên thằng bé thôi."

Có gì không tốt đâu.

Từ lâu bà đã biết, cháu gái hiếu thảo, ngoan ngoãn của bà yêu thầm ai đó rất, rất lâu.

Bây giờ cô đạt được ước nguyện, cũng xem như tháo gỡ nút thắt duy nhất trong lòng cô.

Cả đời này, A Chỉ nhà bà đã quá vất vả rồi.

Chỉ hy vọng quãng đời còn lại sẽ suôn sẻ bình an, mọi chuyện như ý.

Bàn tay thô ráp, ấm áp của bà ngoại xoa mặt, xoa tóc cô, họ ôm nhau trong một buổi sáng ấm áp.

Người ta thường nói, hết lòng nỗ lực, cũng sẽ có ngày khó khăn qua đi.

Cuối cùng, mọi cay đắng của cô cũng kết thúc.

–

Phó Huyền Tây cúp máy, xuống lầu, Tuế Diểu đã thức dậy.

Thấy hai mắt anh đỏ hoe, bà hơi ngạc nhiên.

Từ khi còn nhỏ, con trai bà chưa từng mè nheo, trưởng thành càng không khóc, mới sáng sớm, sao lại thế này?

"Muốn ăn bánh hoa quế không?" Tuế Diểu lắc lắc chiếc bánh hoa quế vừa ra lò, "Dì Xuân làm đấy."

"Dạ không." Phó Huyền Tây trấn tĩnh lại, nghiêm túc suy nghĩ chuyện mình cần làm, "Mẹ, đến Nam Thành với con đi."

Tuế Diểu: "Bây giờ sao?"

"Dạ ngày mai." Phó Huyền Tây gọi cho Quý Dung, "Mẹ cứ chuẩn bị quà biếu đi, còn lại con sẽ lo liệu."

Tuế Diểu: "…"

Bà nhanh chóng hiểu ra, gật đầu: "Được rồi."

Quý Dung bắt máy: "Phó tổng?"

"Đăng ký đường bay đến Nam Thành đi." Phó Huyền Tây véo véo sống mũi, "Càng sớm càng tốt."

Nói đột ngột như vậy, nhưng vì điểm đến là Nam Thành, dường như

Quý Dung hiểu ngay tức khắc, anh ta không hỏi thêm, chỉ trả lời: "Tôi làm ngay."

Sau khi cúp máy, Phó Huyền Tây vẫn không dừng lại, tiếp tục gọi cho Thẩm Tư Ngôn.

Tuế Diểu ngồi một bên ăn bánh hoa quế, uống sữa đậu nành nóng, nghe con trai cưng lần lượt thông báo từng người.

"Ngày mai xuất phát, đúng rồi, hôm nay cậu chuẩn bị đi."

"Ừ, phải, dẫn theo mọi người, có quà càng tốt."

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, ừ, đi cùng nhau."

"Cầu hôn."

"Đừng nói cho cô ấy biết, giữ mồm giữ miệng, liên lạc với bạn cùng phòng của con đi."

"Tối nay đến Nguyệt Mê Tân Độ, sáng mai cùng khởi hành."

"Liên hệ quán bar kia, bao trọn cả quán hết hôm nay và ngày mai."

Tuế Diểu không biết cả đêm không nhìn thấy anh, anh đã trải qua chuyện gì trên lầu.

Nhưng thấy anh sắp xếp mọi việc rõ ràng trật tự thế này, thật sự cảm thấy anh đã trưởng thành rồi.

Bà luôn biết con trai mình rất ưu tú, không có bà cũng sẽ ưu tú.

Cho nên khi ly hôn Phó Kính Chi, bà không hề lo lắng về anh, cũng không quá áy náy hay cảm thấy nợ đời cái gì.

Nhưng vào thời khắc này, chớp mắt một cái đã thấy anh trưởng

thành, chững chạc như vậy, vẫn hơi xúc động.

Không biết mấy năm qua, cuộc sống của anh vất vả thế nào.

Đơn đăng ký đường bay được thông qua rất nhanh, theo quy định, kết quả sẽ được thông báo trước chín giờ tối, vậy mà mới buổi trưa đã được thông qua.

Thẩm Tư Ngôn, Tần Trạch Nguyên, Trịnh Tinh Dã, Trịnh Miểu Miểu và vài người nữa đều được gọi đến Nguyệt Mê Tân Độ, bao gồm cả bạn cùng phòng Hứa Giai Ngọc và Phùng Di của Bạch Chỉ.

Hiện tại, hai người họ đều làm việc ở Lâm Nghi, Trịnh Miểu Miểu lái xe đón họ.

Nguyệt Mê Tân Độ là nhà riêng của Phó Huyền Tây, ngoại trừ bạn bè thân thiết, bình thường không đón khách, chưa từng sôi nổi như bây giờ.

Dì Xuân vô cùng bận rộn, Tuế Diểu tìm thêm vài người nữa đến giúp.

"Mẹ nó, không phải chứ, sao lại cầu hôn đột ngột như vậy?" Trịnh Tinh Dã vừa vào cửa đã bắt đầu lớn giọng, còn phấn khích hơn chính mình cầu hôn.

Thẩm Tư Ngôn và Tần Trạch Nguyên đến sau, hai người họ vô cùng sửng sốt.

Trịnh Miểu Miểu đưa hai cô bạn cùng phòng đến, cũng không cảm thấy ngạc nhiên, chỉ thấy hào hứng.

Trên đường đi, ba người họ thảo luận chuyện này sôi nổi, cô ấy là người hiểu rõ nhất, nhiệt huyết kể cho hai cô bạn cùng phòng: "Đây là hoàng tử và cô bé Lọ Lem ngoài đời thực sao?"

Tuế Diểu cầm ly trà nóng, mỉm cười nhìn xung quanh, cả căn nhà nhộn nhịp xôn xao, bà rất thích.

Phó Huyền Tây là người lãnh đạo, giao việc cho mọi người rất rõ ràng và trật tự.

Bao gồm đêm nay diễn tập thế nào, ngày mai khởi hành và phối hợp thế nào, rất rõ ràng chi tiết, không khác nào chuẩn bị thương lượng một hợp đồng trị giá hàng triệu tệ.

Chuyện vui thế này, mọi người cũng vô cùng hợp tác.

Anh giải thích mọi việc xong, lại đưa cổ tay lên nhìn thời gian, sau đó quay đầu nói với Tuế Diểu: "Con đi trước, mẹ để mắt đến mọi người nhé, ngày mai gặp lại."

Trịnh Tinh Dã kêu gào: "Hả? Sao lại đi rồi?"

"Tôi đã đồng ý hôm nay ngắm tuyết cùng cô ấy, nếu không đi, sợ là không kịp."

Mọi người trong nhà: "?"

Phó Huyền Tây rời đi, không quay đầu nhìn lại.

Một chiếc chuyên cơ đã được đặt để ngày mai họ đến Nam Thành, còn anh đặt vé của hãng hàng không Hoa Nam, chiều nay anh sẽ lên máy bay một mình.

Đến nơi cô đã hẹn.

–

Bạch Chỉ và bà ngoại đang thu xếp đồ đạc.

Cô suy nghĩ đã xong, lần này Phó Huyền Tây đến đây, cô và bà

ngoại sẽ cùng đi với anh.

Khi Phó Huyền Tây gọi, cô đang thu xếp quần áo trong phòng.

"Ra mở cửa đi."

Bạch Chỉ vội vàng ném điện thoại, chạy ra ngoài.

Trời đã tối, anh một nắng hai sương đến gặp cô.

Hai tay Bạch Chỉ nắm lấy chốt cửa, ngẩng đầu nhìn anh.

Ngoài trời, tuyết vẫn vẫn chưa ngừng, rơi trên vai anh, mang theo hơi lạnh.

Anh nhét hai tay vào túi áo khoác, khẽ rũ mắt nhìn cô, cực kỳ bình tĩnh, không hề dao động.

Bạch Chỉ mím môi: "Anh ăn gì ——"

Cô chưa kịp dứt lời, anh đã kéo cô vào lòng.

"Anh đến trễ." Anh nói, "Cảm ơn vì đã một lòng chờ anh."

Giọng anh run run, Bạch Chỉ biết sắc mặt bình tĩnh, không dao động vừa rồi của anh là giả.

"Em chờ không lâu." Bạch Chỉ rúc vào lồng ngực anh, cánh tay ôm chặt hai bên eo anh, "Chờ anh là một điều vô cùng hạnh phúc."

Hai bà cháu cô cũng chưa ăn cơm tối, nhất quyết đợi anh.

Trong tủ lạnh không còn nhiều thức ăn, Bạch Chỉ nấu mì, ba người ăn một bữa tối đơn giản.

Ăn xong, hai người họ ngắm tuyết dưới mái hiên ngoài sân, Bạch Chỉ

nói với Phó Huyền Tây về kế hoạch của mình, đổi lấy nụ cười trên khóe môi của anh.

Khi đó, cô không biết, đây không còn là hành trình đơn độc của mình cô nữa.

Trong lúc cô bất chấp mọi thứ, chuẩn bị rời khỏi quê hương, anh cũng đã tập trung bạn bè và người nhà, chuẩn bị cầu hôn cô, đưa cô về nhà.

Bà ngoại đi ngủ trước, cho Phó Huyền Tây ở lại trong nhà tối nay.

"Cái gì thế?" Anh nhìn chiếc lọ thủy tinh trên bàn trong phòng cô, bên trong chứa ngàn con hạc giấy đủ màu sắc, "Em xếp à?"

Bạch Chỉ ngẩng đầu, ngây người, sau đó lại cười: "Dạ, anh có muốn mở ra xem không?"

Phó Huyền Tây thật sự mở ra xem.

Con hạc giấy màu đỏ đầu tiên viết: [Hôm nay trên đường, mình suýt tông vào đuôi một chiếc xe, nhưng không sao, chúc anh ấy mỗi chuyến đi đều được bình an]

Con hạc giấy màu xanh thứ hai viết: [Hôm nay mình mua dưa hấu rất ngọt, hè đến rồi, chúc anh ấy mùa hè vui vẻ]

Con hạc thứ ba, con hạc thứ tư…

Không có ngoại lệ, tất cả đều có liên quan đến anh.

Đâu chỉ có vậy, anh còn nhìn thấy quyển sổ lưu giữ một bức ảnh.

Bạch Chỉ không còn giấu diếm nữa, đều cho anh xem.

"Bạch Chỉ." Phó Huyền Tây thong thả tựa vào bàn, cúi đầu nhìn cô,

“Anh muốn nói với em một chuyện.”

Bạch Chỉ vừa xếp quần áo vừa nhìn anh: “Chuyện gì?”

“Anh là đấng cứu thế, không gì là không thể với anh, và anh là của một mình em.” Phó Huyền Tây xếp hạc giấy lại như cũ, đặt vào lọ, “Cho nên.”

Ánh mắt anh kiên định nhìn cô: “Bất kể chuyện gì xảy ra, anh đều có thể giải quyết, sau này em không cần lo lắng cái gì, cứ yên tâm ở bên cạnh anh.”

“Hiểu chưa?”

Bạch Chỉ bật cười: “Sao đột nhiên anh lại tự phụ rồi?”

“Bởi vì anh phát hiện em không tin tưởng anh lắm.” Phó Huyền Tây đi qua đóng cửa phòng, sau đó quay đầu lại, nhướng mày nhìn cô, “Không thì tại sao lúc rời đi, nhớ anh cũng không dám nói?”

Da mặt Bạch Chỉ nóng lên, cô nhỏ giọng: “Em đâu có…”

“Em phải hiểu một chuyện.” Phó Huyền Tây đến gần cô, nhấc cô đặt lên bàn, cúi đầu nhìn cô, “Anh yêu em.”

Anh từng nói yêu cô bằng rất nhiều ngôn ngữ, nhưng chưa từng nói yêu cô bằng tiếng Trung.

Bạch Chỉ ngây người một lát.

Không thể không nói, anh đúng là con cưng của trời, có đôi mắt thâm sâu như vậy, lúc chăm chú nhìn người ta, dường như có thể hút người ta vào.

Thanh âm trầm thấp như nhạc công xuất sắc chơi cây đàn violin tốt nhất, rất êm tai.

Bạch Chỉ ngẩng đầu, chớp mắt, hai mắt long lanh ngấn nước.

"Em cũng yêu anh."

Bàn tay anh đỡ gáy cô, đôi môi ấm áp chạm vào nhau, anh trao cho cô một nụ hôn dịu dàng.

–

Buổi chiều hôm sau, Phó Huyền Tây nói có việc phải ra ngoài, bảo Bạch Chỉ ở nhà đợi anh.

Bạch Chỉ chỉ nghĩ anh có việc phải làm, dù sao thì, hình như công việc của anh trải rộng toàn thế giới.

Đúng lúc hôm nay còn phải đi làm thủ tục nghỉ việc, trước đó đã nói chuyện với thầy Hà.

Bạch Chỉ nói với bà ngoại một tiếng, sau đó cầm đồ đạc ra ngoài.

Hôm nay không có tuyết, lúc cô đến viện nghiên cứu, mặt trời đã ló dạng.

Mọi thủ tục đều rất suôn sẻ, Bạch Chỉ lấy đồ đạc, tạm biệt thầy và từng đồng nghiệp, cảm ơn họ vì đã giúp đỡ cô.

Lúc rời khỏi viện nghiên cứu, cô còn dừng ngoài cửa, lưu luyến quay đầu, chụp một bức ảnh.

Về đến nhà, Bạch Chỉ cất đồ đạc, đến tủ lạnh xem còn đủ nguyên liệu nấu cơm tối không.

Cũng may là đủ cho tối nay.

Phó Huyền Tây vẫn chưa về, trời đã gần tối.

Mùa đông, trời tối sớm, cô định gọi anh, điện thoại cô đã reo.

“Em đến cổng ra vào của Xuân Đường cổ trấn đi.”

Bạch Chỉ cởi tạp dề, hỏi: “Sao vậy anh?”

“Có việc.”

“Được rồi, đợi em một chút.”

Bạch Chỉ sửa soạn một chút, mái tóc vừa buộc lên chuẩn bị nấu ăn, bây giờ lại buông xõa, cô nhìn mình trong gương.

Hôm nay đến viện nghiên cứu, cô đã trang điểm, mặc áo khoác trắng, áo len màu be và váy khaki.

Son môi hơi nhạt.

Bạch Chỉ lấy son môi ra, đứng trước gương tô điểm lại, sợ Phó Huyền Tây đợi lâu, cô cầm chìa khóa ra ngoài.

Trời đã tối, cũng may đêm nay có trăng sao.

Bạch Chỉ đi đến cổng ra vào của Xuân Đường cổ trấn, trăng sao trên bầu trời đuổi theo bước chân cô chạy về phía trước.

Trên đường có mấy cây thông Noel, đèn màu và quà Giáng sinh tỏa sáng lấp lánh.

Dòng người chen chúc trên đường, đa số là khách du lịch ghé chơi.

Đột nhiên Bạch Chỉ nhớ ra, ngày mai là Giáng sinh.

Cũng là sinh nhật của Tuế Diểu.

Lúc nhìn thấy Phó Huyền Tây, còn muốn nói với anh, ngày mai phải nhớ gọi cho mẹ anh mới được.

Bạch Chỉ vừa đi vừa suy nghĩ, đi mãi mới đến cổng ra vào của Xuân Đường cổ trấn, lại ngây người.

Giữa mùa đông, Phó Huyền Tây chỉ mặc áo sơ mi trắng, đứng đợi ở đó.

"Anh không lạnh sao?" Cô vội vàng đến gần anh.

Phó Huyền Tây giơ tay: "Em đứng đó đi."

"Sao thế?" Bạch Chỉ hoang mang, nhưng cũng ngoan ngoãn dừng lại, đứng đó tò mò nhìn anh.

"Em nói, em chỉ có thể đứng nhìn bóng lưng của anh rời xa." Phó Huyền Tây từng bước, từng bước đến gần cô, "Anh muốn nói với em, không phải, anh sẽ bước về phía em."

Ban đầu, Bạch Chỉ hơi hoang mang.

Khi nghe thấy lời này, hình như đã hiểu ra.

Có lẽ anh đang nhắc đến bức thư không hồi kết mà cô đã viết.

"Thật ra cũng không cần ——" Bạch Chỉ cắn môi, mỉm cười, hốc mắt nóng lên, "Không cần."

Phó Huyền Tây lại bước đến trước mặt cô, nắm tay cô, bước vào trong Xuân Đường cổ trấn.

"Cuối ngày hôm đó, em nhìn bóng lưng anh rời xa. Cho nên ngày hôm nay bắt đầu khi anh bước về phía em."

Bắt đầu?

Bạch Chỉ quay đầu nhìn anh, hơi hoang mang, bắt đầu cái gì?

Lại nhìn thấy chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh anh đang mặc, thấy hơi lo: "Đang là mùa đông, sao anh không mặc áo khoác? Chúng ta mau quay về thôi, ngoài trời lạnh quá."

Lúc đi đến đường Liễu Nhứ, Phó Huyền Tây cúi đầu nhìn điện thoại, nói anh có việc phải đi trước, bảo cô đến Bất Tỉnh Mộng chờ anh.

Bất Tỉnh Mộng là quán bar bên dòng sông.

Tuy Bạch Chỉ không hiểu, nhưng cô vẫn làm theo.

Bây giờ trên đường có rất đông du khách, vô cùng nhộn nhịp, trên đường đến Bất Tỉnh Mộng, Bạch Chỉ còn mua hai cái bánh trứng gà.

Từ xa xa đã nhìn thấy rất nhiều đèn lồng tỏa sáng bên ngoài Bất Tỉnh Mộng, hai hàng đèn lồng trải dọc con sông, làm người ta có cảm giác như rơi vào giấc mộng không bao giờ tỉnh.

Bạch Chỉ sợ bánh trứng gà bị nguội, cô cầm trong tay, nhét vào túi áo khoác giữ ấm.

Bất Tỉnh Mộng nằm cạnh bờ sông, có mấy bậc thang trước cửa, bên cạnh trồng một bụi trúc, tạo nên bầu không khí yên tĩnh mà sống động.

Bạch Chỉ bước lên bậc thang, đi vào trong, phát hiện hôm nay Bất Tỉnh Mộng không đông khách.

Bình thường chật kín, nhưng hôm nay còn vài ghế trống.

Ngay cả ca sĩ cũng không hát những bài tình ca cuồng nhiệt, chỉ nhẹ nhàng ngân nga một bản nhạc êm tai.

Cô đến quầy bar gọi thức uống, hỏi người pha chế thức uống đặc biệt của hôm nay là gì.

"Gặp em ngày tỉnh mộng." Người pha chế đẩy ly rượu nhiều màu sắc, còn điểm xuyết một bông hoa nhài.

Rất đẹp.

Bạch Chỉ cười, nói cảm ơn, sau đó tìm ghế trống, cầm ly rượu ngồi xuống.

Lúc ngước mắt nhìn lên, mới phát hiện mình ngồi đối diện trung tâm sân khấu.

Vừa định nhắn tin cho Phó Huền Tây hỏi khi nào anh đến, đột nhiên đèn tắt ngóm.

Tiếng nhạc ngừng lại, quán bar rơi vào tối tăm tĩnh lặng.

Cúp điện sao?

Bạch Chỉ cầm điện thoại trong tay, nhìn quanh, thấy các hàng quán khác đều sáng đèn.

Có lẽ dây điện trong quán bar gặp vấn đề.

"Chào mừng các bạn đến với Bất Tỉnh Mộng tối nay." Ca sĩ đứng chính giữa sân khấu, bỗng nhiên cất giọng, "Tối nay, chúng ta có một vị khách đặc biệt, sau đây, tôi nhường lại sân khấu cho anh ấy."

Khách trong quán bar nhìn về phía sân khấu, Bạch Chỉ cũng tò mò nhìn lên.

Hình như có người bước lên.

Sau đó có tiếng đàn guitar.

Nhạc công trong ban nhạc cũng bắt đầu đệm đàn, chớp mắt một cái, quán bar đã sôi nổi trở lại.

Bạch Chỉ nghe ra, đây chính là khúc dạo đầu của "Rừng Na Uy".

Ánh đèn từ từ sáng lên trên sân khấu, soi rọi người chơi guitar ở trung tâm.

Áo trắng, gương mặt lười biếng, giống hệt năm đó.

Là Phó Huyền Tây.

Ánh sáng bao bọc lấy anh, nhưng anh còn chói mắt hơn cả ánh sáng.

Dường như anh đã biết cô ngồi ở đâu, ánh mắt tràn ngập ý cười nhìn cô.

Đột nhiên, một nhóm người bước ra từ phía sau sân khấu.

Không nhìn rõ mặt, chỉ thấy mọi người đều bật đèn pin trên điện thoại, chiếu ánh đèn qua từng ly nước có màu sắc khác nhau, tạo nên một cột đèn màu sắc.

Từng người, từng người bước về phía cô, đặt từng chiếc điện thoại trước mặt cô.

Chớp mắt một cái, ánh đèn màu sắc của quán bar cũng chiếu vào người cô.

Lúc này Bạch Chỉ mới nhìn rõ, họ không phải là người xa lạ.

Là Tuế Diểu, Trịnh Miểu Miểu, Trịnh Tinh Dã…

Còn có bạn cùng phòng của cô.

Sao họ đều đến đây thế?

"Mọi người…"

Bạch Chỉ vội vàng đứng dậy, bị Tuế Diểu giữ lại, ấn cô ngồi xuống.

Họ ngồi bên cạnh cô, ai cũng mỉm cười.

Bạch Chỉ nhìn lên sân khấu, Phó Huyền Tây vẫn chơi "Rừng Na Uy", trìu mến nhìn cô.

Hình như cô đã hiểu.

Trong bức thư đó, cô đã viết: [Em đang trốn trong một góc mà anh không thể nhìn thấy, không có tia sáng nào chiếu lên người em.]

Cho nên, anh muốn nhìn cô, trong mắt chỉ có cô, một mực nhìn cô.

Cũng muốn mọi ánh đèn đều hướng về phía cô.

Hốc mắt của Bạch Chỉ đau xót, cô khẽ cong môi, vừa muốn khóc vừa muốn cười.

Trong quán bar còn có khách khác, sợ mình mất bình tĩnh, cô cúi đầu, cầm ly rượu uống một ngụm, che giấu cảm xúc.

Lúc "Rừng Na Uy" kết thúc, Tuế Diểu đột ngột đứng dậy, đi lên sân khấu, ngồi sau dàn trống.

Bạch Chỉ chăm chú nhìn lên sân khấu.

Phó Huyền Tây gảy dây đàn, thử micro.

Sau khi xác nhận micro vẫn hoạt động, anh khẽ nghiêng người về phía trước, thanh âm trầm thấp ngọt ngào: "Ca khúc tiếp theo là

dành cho Bạch Chỉ.”

“Anh muốn nói với em, em mãi mãi là người tuyệt vời nhất.”

Khúc dạo đầu vang lên, Bạch Chỉ lắng nghe, là “Nothing On You”.

Đột nhiên, mọi vị khách trong quán bar đều đứng dậy, bước đến trước sân khấu, cởi áo khoác, để lộ quần áo mỏng manh xinh đẹp bên trong.

Tiếng nhạc vang lên, họ cùng nhau nhảy múa.

Đây là lần đầu tiên Bạch Chỉ nghe Phó Huyền Tây hát.

Giọng hát mê hoặc của anh thật êm tai, vừa hát tình ca, vừa trao ánh mắt thâm tình cho cô ——

“Beautiful girls all over the world, I could be chasing but my time would be wasted, they got nothing on you baby, nothing on you baby.”

Bạn bè xung quanh cũng lắc lư mấy “cột đèn màu sắc”, ngân nga cùng anh, toàn bộ ánh mắt đều hướng về phía cô.

Bạch Chỉ đã hiểu.

Anh đang bù đắp cho toàn bộ những nuối tiếc của cô ngày đó: không ánh sáng, không được anh chú ý, bị mọi người phớt lờ, không có bạn bè…

Anh muốn nói với cô, cô cũng chói mắt, cũng đáng giá.

Sau đó tỉnh mộng, cô được Trịnh Miểu Miểu và bạn cùng phòng dẫn ra ngoài.

Rẽ một góc đường Thanh Hà, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phó Huyền

Tây mặc áo sơ mi trắng, xuất hiện từ phía bên kia, giống như lần đầu gặp anh.

Lần này, anh cũng mắc kẹt giữa biển người nhốn nháo, nhưng đã không còn quay lưng về phía cô, cũng không ngoái đầu lại nữa.

Anh kiên định bước về phía cô, cúi người ôm cô.

Cuối cùng, anh đưa cô đến mái hiên, nơi cô nhìn thấy anh lần đầu tiên.

Đèn lồng rực rỡ dưới mái hiên, sông Tiểu Thanh chảy róc rách.

Đám đông giải tán, chỉ còn mình cô.

Cô chưa kịp nhìn xung quanh, Phó Huyền Tây đã đột ngột xuất hiện từ bên kia mái hiên.

Vào thời khắc này, pháo hoa nở rộ trên bầu trời, trời đêm sáng rực như ban ngày.

Du khách bên kia bất ngờ, xôn xao ngước nhìn bầu trời, có người hét to: "Trời ơi! Có người cầu hôn, là Marry Me!"

"Còn có Cả đời bình an, năm năm tháng tháng!"

"Nhìn kìa! Bên kia có drone!"

Bạch Chỉ cũng nhìn lên bầu trời.

Drone xếp thành tên cô giữa bầu trời đêm, còn có một nhóm drone bay xung quanh tên cô.

Nhìn kỹ lại, chính là "Marry Me".

Tuế Diểu cùng Trịnh Miểu Miểu và mọi người chạy sang bờ sông bên

kia, vẫy pháo hoa que, hét to: "Cưới đi! Cưới đi!"

Du khách đều bị thu hút, phải nhìn sang bên này.

Đột nhiên, dưới mái hiên, đèn bật sáng như ban ngày, cách bố trí giống hệt như khung cảnh lần đầu họ gặp gỡ.

Bạch Chỉ ngẩng đầu nhìn Phó Huyền Tây, anh đã bước đến trước mặt cô.

Không biết từ khi nào, hai mắt đã ướt đẫm, trở nên mơ hồ, nhìn anh cũng cảm thấy vô thực.

Nhưng nghe anh nói rất rõ ràng, tựa như tiếng vọng mà cô nhớ mãi không quên, vượt qua chín năm trời, hồi đáp lại cho cô ——

"Hoa đẹp quá, bán hết cho anh đi."

"Người đẹp, có thể gả cho anh không?"

Anh nở nụ cười lười biếng, hình ảnh này trùng khớp với hình ảnh lần đầu họ gặp nhau.

Khi đó, anh đưa một chuỗi hoa nhài vào tay cô: "Em gái, bên ngoài nguy hiểm lắm, mau về nhà đi."

Bây giờ, anh đeo một chiếc nhẫn vào ngón giữa của cô:

"Em gái, bên ngoài nguy hiểm lắm, mau về nhà với anh đi."

Đoạn đường này trăm khó vạn nguy, nhưng cũng may ——

Đoàn tàu trong tôi chưa từng lệch đường ray, nên cho phép gió tuyết, bão táp, đá lở và sai lầm.

[Hoàn chính văn]

———————

Tác giả có lời muốn nói:

“Beautiful… Baby” trong bài “Nothing On You”

Đoàn tàu trong tôi chưa từng lệch đường ray, nên cho phép gió tuyết, bão táp, đá lở và sai lầm. —— “Ánh trăng rơi trên tay trái” của Dư Tú Hoa

———————

Chương 64: Ngoại truyện 1

Ngày Giáng sinh cũng là sinh nhật của Tuế Diểu.

Bạch Chỉ đưa bà ngoại lên chuyên cơ riêng của Phó Huyền Tây, trở lại Lâm Nghi, ba giờ chiều về đến Nguyệt Mê Tân Độ.

Tuế Diểu không nói về chuyện sinh nhật, mọi người cũng không nhắc đến.

Nhưng vừa xuống xe, phát hiện Nguyệt Mê Tân Độ đã được trang trí, rất có không khí Giáng sinh.

Dải ruy băng trong sân không có dòng chữ "Giáng sinh vui vẻ", mà là "Chúc mừng sinh nhật".

Tuế Diểu ngạc nhiên quay đầu, bắt gặp ánh mắt chan chứa ý cười của Phó Huyền Tây.

"Làm sao có thể quên mẹ được." Anh nói.

"Thật sự là…" Tuế Diểu nhìn xung quanh, cảm động mỉm cười.

Quý Hải và Quý Dung tranh công: "Mọi người vất vả rồi, xem chúng tôi chuẩn bị gì này, trông có đẹp không?"

"Đẹp lắm, đẹp lắm!"

…

Đêm đó, mọi người ca hát, uống rượu, chìm đắm trong niềm vui.

Đã rất lâu rồi, Tuế Diểu mới đón sinh nhật ở Trung Quốc, lần này về nước, thấy con trai cầu hôn thành công, lại gặp được mấy bạn nhỏ

đã lâu ngày không gặp, bà vô cùng vui vẻ, hào hứng.

Sau khi cười đùa trong sân một lát, bà nhờ người mang hết nhạc cụ trong phòng chứa nhạc cụ ra, tự mình biểu diễn cho mọi người.

Phó Huyền Tây cầm lấy cây đàn guitar.

Bạch Chỉ có cảm giác thật quen thuộc, rất giống cây đàn cô đã tặng anh hồi sinh nhật năm ngoái.

Còn nhớ lúc nghe anh chơi đàn, cô đã ôm ý nghĩ đó là lần đầu và cũng là lần cuối nghe anh chơi guitar, không ngờ một năm trôi qua, cô lại được nghe anh chơi đàn lần nữa.

Nhưng cô lại không nghĩ, ngoại trừ cô, Hứa Giai Ngọc và Phùng Di, mọi người đều có thể chơi nhạc cụ.

Trịnh Miểu Miểu chơi violin, Trịnh Tinh Dã chơi bass, Thẩm Tư Ngôn chơi lục lạc, Tần Trạch Nguyên chơi trống, Tuế Diểu chơi piano, giống hệt một ban nhạc nhỏ.

Bạch Chỉ quay đầu hỏi bà ngoại: "Bà buồn ngủ chưa? Bà có muốn đi ngủ không?"

Bà ngoại ít khi nhìn thấy khung cảnh nhộn nhịp thế này, khoát tay lia lịa, mỉm cười trả lời: "Không buồn ngủ, không buồn ngủ."

Nghĩ đến chuyện Bạch Chỉ có nhiều bạn bè thế này, mọi người tụ tập vui vẻ, bà cảm thấy rất hạnh phúc, không hề buồn ngủ.

Chơi đùa sôi nổi đến tận mười hai giờ đêm, bà ngoại bị đưa đi ngủ, những người còn lại đã ngà ngà say, lần lượt vào phòng ngủ cho khách.

Bạch Chỉ và Phó Huyền Tây quay về phòng ngủ trước kia của họ.

Hôm nay trở lại nơi này, cô vẫn chưa nhìn lại phòng ngủ, bây giờ bước vào căn phòng ngủ đã một năm trời chưa nhìn thấy, cảm giác vừa lạ lẫm vừa quen thuộc ùa đến.

"Em đi tắm trước, hay là anh?" Phó Huyền Tây cởi áo khoác, ném lên ghế sofa trong phòng ngủ, thấy cô ngây người đứng đó, không nghe anh nói, anh lại hỏi, "Em có nghe không?"

"Hả?" Bạch Chỉ hoàn hồn, ngáp dài một tiếng, vươn tay làm nũng, "Em hơi mệt, hay là anh giúp em tắm đi."

Phó Huyền Tây đang bật máy tạo độ ẩm, nghe thấy lời này, anh ngây người, quay đầu nhìn cô: "Anh giúp em tắm sao?"

"Đùa thôi." Bạch Chỉ bật cười, đi lấy quần áo, "Phải rồi, vali của em đâu?"

Phó Huyền Tây chỉ về phía phòng treo quần áo: "Bên kia."

Bạch Chỉ đi sang bên đó, nhưng lúc bước ngang qua anh, anh nắm lấy cổ tay cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Sao thế?"

Phó Huyền Tây cúi đầu, đôi mắt sáng như ngàn vì sao: "Anh cũng không biết có làm được không."

"Hả?"

"Không phải em bảo anh giúp em tắm sao?"

Da mặt Bạch Chỉ nóng lên, cổ tay nhẹ nhàng di chuyển: "Em chỉ nói vậy thôi, anh không cần để bụng đâu."

"Nhỡ đâu anh để bụng thì sao?"

"..."

Bạch Chỉ không nói gì, cúi đầu nhìn ngón chân của mình.

Phó Huyền Tây cười khẽ, buông tay cô: "Anh đùa với em một chút, trễ rồi, tự tắm đi, anh mà giúp em, có khi không nhịn được mà táy máy tay chân với em, tắm sớm, ngủ sớm đi."

"Dạ."

Bạch Chỉ thở phào nhẹ nhõm, chạy đi tìm vali.

Cô thu xếp đồ đạc của mình và bà ngoại vào hai vali và một túi hành lý, còn để lại rất nhiều thứ ở nhà.

Tuy đã quyết định chuyển đến Lâm Nghi, nhưng Nam Thành vẫn là quê nhà, sau này còn quay lại, cho nên cũng không thể chuyển hết đồ đạc đi được.

Vừa bước vào phòng, Bạch Chỉ đã thấy vali được đặt trong góc phòng treo quần áo, còn có túi hành lý, chỉ không mang đồ đạc của bà ngoại lên.

Bạch Chỉ ngồi xuống, mở khóa kéo vali, chuẩn bị lấy quần áo ra, cất đi.

Trong lúc thu xếp đồ đạc, cô nhìn thấy một chiếc hộp đựng đồ dưới tủ quần áo.

Trước đây cô đã dùng chiếc hộp này, còn tưởng sau khi cô rời đi, Phó Huyền Tây sẽ vứt bỏ chiếc hộp, không ngờ vẫn còn ở đây.

Bạch Chỉ hơi tò mò, không biết anh đã cho thứ gì vào trong, cô mở ra.

Nhưng lúc mở ra, nhìn thấy bên trong, cô ngây người.

Cô chưa từng nghĩ, bên trong đều là đồ đạc của mình.

Hai câu chúc mà Tuế Diểu đã tặng, những chiếc nhẫn anh đã đeo vào tay cô, còn có chiếc vòng tay của Tuế Diểu…

Đều là những thứ cô đã trả lại cho anh khi rời đi, bao gồm cả chiếc kẹp tai anh đã tự tay tháo ra, anh vẫn giữ gìn cẩn thận trong chiếc hộp này.

Một năm trôi qua, cũng chưa từng vương một hạt bụi nhỏ, từng thứ, từng thứ đều được anh cất giữ cẩn thận.

Nói cách khác, dù cho trước đây cô đã viện một cái cớ hết sức vụng về và làm anh tổn thương để rời đi, anh vẫn nhẹ nhàng cất giữ những ký ức của họ.

Hình như anh chưa từng chán ghét cô.

Bạch Chỉ cảm thấy trái tim mình hẫng mất một nhịp, hốc mắt đau xót.

"Sao lại tìm quần áo lâu thế? Không đi ngủ à?" Phó Huyền Tây thấy cô không ra ngoài, tự mình tìm cô.

Lại nhìn thấy cô ngồi cạnh chiếc hộp đựng đồ, cúi đầu nhìn đôi kẹp tai, hình như đang ngây người.

"Em làm gì thế?" Phó Huyền Tây nhẹ giọng, ngồi xuống cạnh cô, cầm lấy đôi kẹp tai trong tay cô, "Bây giờ em không cần thứ này nữa."

"Lần sau anh sẽ mua khuyên tai hoặc hoa tai cho em, để không phí công em bấm lỗ tai." Phó Huyền Tây lại đặt kẹp tai vào trong hộp, mỉm cười, "Cũng không thể để em chịu đau vô ích được."

Bạch Chỉ lao vào vòng tay anh, nghẹn ngào nói xin lỗi: "Xin lỗi anh."

Phó Huyền Tây ngây người một lát, sau đó ôm cô, vỗ lưng cô: "Em không làm gì có lỗi với anh, bất kể thời điểm nào, em cũng không cần xin lỗi anh."

Anh dịu dàng như vậy, không để bụng chút nào, Bạch Chỉ càng cảm thấy áy náy.

Cô chớp mắt, giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, thấm ướt vai áo của Phó Huyền Tây.

Hơi ẩm truyền đến, Phó Huyền Tây khẽ thở dài, ôm cô vào phòng tắm: "Hình như vẫn cần anh giúp mới được."

Anh thuần thục cởi quần áo của cô, giúp cô tắm rửa, sau đó quấn khăn quanh người cô, ôm cô về giường, lấy máy sấy, sấy tóc cho cô.

Không có gì mờ ám, chỉ có sự dịu dàng của anh.

Bạch Chỉ cũng rất ngoan ngoãn, bảo giơ tay là giơ tay, bảo cúi đầu là cúi đầu.

Hợp tác vui vẻ, Phó Huyền Tây quấn cô trong chăn, xoay người đi tắm.

Anh ra khỏi phòng tắm, Bạch Chỉ vẫn còn thức đợi anh.

Đợi anh nằm xuống bên cạnh, cô quấn quýt ôm anh.

"Đừng lộn xộn." Phó Huyền Tây nhắc nhở, "Trễ rồi, ngủ sớm đi."

"…" Bạch Chỉ đỏ mặt, "Em đâu có nghĩ gì… Chỉ muốn ôm anh đi ngủ."

"Được rồi." Phó Huyền Tây cười, ôm cô vào lòng, cọ cọ cằm lên trán

cô.

Bạch Chỉ rúc vào lòng anh, buộc bản thân không nghĩ gì, không hỏi gì, ngoan ngoãn đi ngủ.

Nhưng lâu thật lâu, cô vẫn mở mắt, không cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Không biết Phó Huyền Tây đã ngủ chưa, cô không dám gọi anh, anh cũng rất mệt, cô sợ mình quấy rầy anh, muốn anh ngủ ngon.

Cô chậm rãi, nhẹ nhàng trở mình, xoay lưng về phía anh, định len lén mất ngủ.

Vừa nằm nghiêng, một bàn tay to lớn đã kéo cô vào lòng.

Lưng áp vào lồng ngực rộng lớn của anh, lúc anh nói chuyện, lồng ngực run run: "Không ngủ được à?"

"Dạ." Bạch Chỉ không ngờ anh vẫn còn thức, "Em hơi buồn, nghĩ đến trước đây rời bỏ anh, em cảm thấy thật có lỗi."

Thật ra nói lời này nghe hơi đạo đức giả, dù sao người tự cho mình là đúng, người rời đi cũng là mình.

Nhưng Bạch Chỉ không muốn cô đơn một mình, cho nên đã quyết định sau này nghĩ cái gì đều sẽ kể với anh.

"Nói gì thế?" Phó Huyền Tây hôn lên gáy cô, "Một mối quan hệ đâu phải là chuyện của một người, phải có hai người mới duy trì được, tách ra một thời gian ngắn cũng là chuyện tốt."

"Chuyện tốt?"

"Không phải sao? Trong những ngày chúng ta chia tay, anh càng cảm nhận rõ ràng hơn, anh thích em, anh yêu em, anh muốn có em,

muốn em yêu anh.”

“Trước đó, anh không có cảm giác mạnh mẽ như vậy, chẳng qua anh nghĩ, cô gái này thật tốt, mình rất thích cô ấy, sau này cứ giữ cô ấy bên mình.”

“Nhưng lúc đó, anh cũng không nghĩ đó là yêu, cũng chưa từng nghĩ sẽ kết hôn với em, chỉ đơn giản là muốn giữ em bên mình, muốn em đi cùng anh.”

“Mấy năm trước ba mẹ anh ly hôn, anh cũng không còn khao khát kết hôn nữa. Sau đó em rời đi, anh phát hiện hình như anh đã yêu em rồi, không chỉ muốn em ở bên cạnh, mà còn muốn cưới em, muốn nhân danh tình yêu, trói buộc em cả đời.”

“Cũng muốn em yêu anh như anh yêu em.”

“Bạch Chỉ, sau này vĩnh viễn ở bên cạnh anh, luôn đồng hành cùng anh nhé, anh cảm thấy không có điều gì trên thế giới có thể làm anh hạnh phúc hơn chuyện này.”

Bạch Chỉ xoay người, vùi mình vào lồng ngực anh.

“Dạ.”

–

Người Ý nghỉ lễ Giáng sinh từ 22 tháng 12 đến giữa tháng một, vốn dĩ Tuế Diểu định qua Giáng sinh sẽ rời đi, nhưng Phó Huyền Tây và Bạch Chỉ giữ bà lại cùng đón năm mới.

Không bỏ qua giao thừa được, nhưng bỏ qua Tết dương lịch thì tạm được.

Tuế Diểu nghĩ lại, có lẽ cũng không có vấn đề gì, đồng ý ở lại.

Vốn dĩ bà quay về là để chứng kiến con trai cầu hôn thành công, ngoài ra cũng không có chuyện gì khác.

Gia đình mẹ của Tuế Diểu cũng không còn gì để quay về, còn nhà cũ, bà chỉ dự định ghé thăm ông nội Phó một chuyến.

Mà bà cũng không muốn có bất cứ liên hệ nào với ông chồng cá mặn Phó Kính Chi kia.

Nhưng bà không tìm Phó Kính Chi, Phó Kính Chi đã đích thân đưa ông nội Phó đến Nguyệt Mê Tân Độ.

Hôm nay là ngày 31 tháng 12 năm 2021, ngày cuối cùng của năm 2021.

Sáng sớm, Bạch Chỉ đã kéo Phó Huyền Tây xuống giường, bắt đầu chuẩn bị đón năm mới.

Đầu tiên phải gọi người quét dọn Nguyệt Mê Tân Độ từ trong ra ngoài một lượt, sau đó chuẩn bị cơm trưa và bữa tối hôm nay, còn phải lên kế hoạch họp mặt gia đình đón năm mới.

Thật ra cô cũng không biết có nên ghé thăm ba Phó và ông nội Phó hay không, nhưng Phó Huyền Tây không chủ động nhắc đến, cô cũng có cảm giác không hay, dù sao cô vẫn luôn nghe nói mối quan hệ giữa họ không tốt lắm.

Nghĩ đến hôm nay đón năm mới, lát nữa cũng nên hỏi thử.

Mặc dù đã được cầu hôn, nhưng kết hôn không chỉ là chuyện của hai người, cô cũng đâu phải là người không hiểu chuyện.

Ăn sáng xong, Phó Kính Chi đích thân đưa ông nội Phó đến, Bạch Chỉ đang cầm mấy câu đối mà Tuế Diểu đã viết, hỏi nên dán ở đâu, vừa quay đầu lại, đã thấy hai người bước vào.

“A…” Bạch Chỉ ngây người một lát, sau đó mỉm cười, “Con chào ông, con chào bác.”

Cô chưa từng gặp ông nội Phó, nhưng đã gặp Phó Kính Chi, thấy ông ấy đỡ ông cụ đi vào, mà dáng vẻ của ông cụ rất giống Phó Huyền Tây, khí chất vô cùng xuất chúng, cô cũng đoán được đó là ai.

“A Chỉ?” Tuế Diểu đi đến, “Câu đối ——”

Chưa kịp dứt lời, Tuế Diểu đã nhìn thấy ba chồng cũ và chồng cũ, đã nhiều năm rồi không gặp.

Bà ngây người một lát, nhưng nhanh chóng hoàn hồn.

“Ngài đến rồi.” Tuế Diểu cười vui vẻ, dùng kính ngữ, không gọi ông nội Phó là ba hay là bác, sau đó xoay người gọi dì Xuân, “Dì Xuân, chuẩn bị trà đi.”

“Đã lâu không gặp, ngài có khỏe không ạ?” Tuế Diểu đích thân bước đến, đỡ ông nội Phó ngồi lên sofa, “Con đã dự định ngày mai sẽ ghé thăm ngài.”

Suốt buổi, bà không hề tương tác với Phó Kính Chi.

Phó Kính Chi hơi xấu hổ, buông tay ông nội Phó cũng không được, mà không buông cũng không được.

Người ngoài mà nhìn thấy, còn tưởng họ là một đôi vợ chồng tình cảm dịu dàng, cùng nhau đỡ ông cụ.

Bạch Chỉ lẳng lặng theo sau, tìm bóng dáng của Phó Huyền Tây.

Cô vừa bảo anh ra ngoài sân treo đèn, không biết bây giờ đã treo xong chưa.

Vừa rồi cô gọi ông, cô đã phát hiện ánh mắt của ông nội Phó hướng về cô, quan sát một lượt.

Nhưng ông cụ không phải người đơn giản, không thể hiện nhiều cảm xúc, cô không biết ông nghĩ thế nào về cô.

Hài lòng hay không hài lòng, đều không thể hiện cảm xúc gì cả.

Nhưng mà, lúc cô gọi ông xong, ông đã gật đầu một cái, hình như còn mang theo ý cười, nhưng cũng không rõ ràng lắm.

Bạch Chỉ vừa lo lắng vừa bất an, chỉ mong Phó Huyền Tây xuất hiện sớm.

Không biết có phải Phó Huyền Tây tâm linh tương thông với cô không, hay là dì Xuân đã đi gọi anh, trong đầu Bạch Chỉ vừa nghĩ vậy xong, anh đã lập tức xuất hiện.

"Ông nội, ba." Anh mặc quần áo ở nhà màu xám bạc, dáng vẻ ung dung tự tại, từ cửa đi vào, thấy họ đến nhà, hình như anh cũng không bất ngờ.

Bạch Chỉ nháy mắt ra hiệu với anh, lại bắt gặp anh ngoắc ngoắc gọi cô sang.

Cô đành phải ngoan ngoãn đi sang, anh vòng tay qua vai cô, giới thiệu với hai người đang ngồi trên sofa: "Ông nội, ba, đây là bạn gái của con, Bạch Chỉ."

Bạch Chỉ hiểu chuyện, lại chào một lần nữa: "Con chào ông, con chào bác."

Lúc này, ông nội Phó mới nghiêm túc quan sát Bạch Chỉ một lần nữa, sắc mặt nhẹ nhàng hơn trước, mỉm cười gật đầu: "Chào con."

Vì trước đây đã âm thầm gặp mặt, bây giờ nhìn thấy Bạch Chỉ, Phó

Kính Chi vẫn còn hơi xấu hổ, chỉ gật đầu.

Tuế Diểu bảo dì Xuân bưng trà ra, tự tay đưa ly trà cho ông nội Phó: "Vốn dĩ con định sau này mới quay về, nhưng Huyền Tây lớn như vậy rồi, cũng phải thành gia lập thất."

Nghe nói đến đây, ông nội Phó ngước mắt nhìn Bạch Chỉ.

Dừng một lát, ông nói: "Nghe nói đã cầu hôn rồi?"

Trong lòng Bạch Chỉ co rúm, da đầu tê dại, sợ ông phản đối.

"Dạ, đã cầu hôn mấy ngày trước, con chứng kiến chuyện đó." Tuế Diểu mỉm cười trả lời, "Con dâu này, con rất hài lòng."

Ông nội Phó gật đầu: "Thật sự đã đến lúc thành gia lập thất rồi."

Không hề phản đối, vượt ngoài dự kiến của Bạch Chỉ.

Đúng lúc định thở phào nhẹ nhõm, lại nghe ông nói: "Nghe nói bà ngoại con cũng đến?"

Bạch Chỉ nhận ra ông đang hỏi cô, lập tức trả lời: "Dạ, con ——"

"Sao không thấy bà ấy đâu?"

"Là thế này." Tuế Diểu đáp lời, "Bà ngoại con bé hơi buồn chán, Quý Dung và Quý Hải đưa bà ra ngoài đi dạo, không biết ngài sẽ đến đây."

Ông nội Phó khẽ nhíu mày, nhìn Phó Huyền Tây: "Sao con đối xử với bà cụ như vậy? Bà thấy buồn chán, sao con không tự mình dẫn bà đi dạo?"

Phó Huyền Tây nhướng mày, vừa định lên tiếng giải thích, bà ngoại đã quay về cùng Quý Dung và Quý Hải.

Hình như ba người họ đi chơi rất vui vẻ, Quý Dung và Quý Hải, mỗi người nắm một tay của bà ngoài, cười sảng khoái, không biết đang nói chuyện vui gì.

Mọi người đồng loạt nhìn sang, nụ cười của Quý Dung và Quý Hải cứng đờ.

Dù sao bà ngoại cũng lớn tuổi rồi, tuy chưa đi đến nhiều nơi, cũng chưa gặp nhiều cảnh tượng hoành tráng, nhưng bà có nhiều trải nghiệm sống, đứng trước đông người như vậy mà vẫn bình tĩnh.

"Bà ngoại." Bạch Chỉ đi qua đỡ bà.

Ông nội Phó không tỏ ra tự cao tự đại, thấy bà vào nhà, ông không ngồi nữa, lại đứng dậy chào bà: "Chào bà."

Phó Kính Chi thấy vậy cũng đứng dậy.

"Chào ngài." Bà ngoại cười, "Là ông nội và ba của Tiểu Phó sao?"

Phó Huyền Tây giới thiệu từng người, chào hỏi một lượt xong, họ cùng nhau ngồi xuống sofa.

Hòa hợp bất ngờ.

Trước đây, thái độ của ông nội Phó luôn rất hờ hững, không đến mức hài lòng, nhưng cũng không quá phản đối, chỉ có Phó Kính Chi luôn phản đối.

Nhưng sau quá nhiều chuyện, Phó Kính Chi cũng biết mình không thể làm gì con trai, vậy nên ông ấy cũng không phản đối nữa.

Cả nhà ăn trưa vui vẻ, buổi chiều, ông nội Phó đưa Phó Kính Chi về nhà.

Trước khi đi, còn bảo họ sắp xếp thời gian về lại nhà cũ, xem như hai gia đình chính thức gặp mặt.

–

Ăn tối xong, Trịnh Tinh Dã gọi Phó Huyền Tây và Bạch Chỉ ra ngoài chơi, nói muốn đón năm mới cùng nhau.

Advertisement

Bạch Chỉ hơi do dự, vốn dĩ cô muốn đón năm mới với Tuế Diểu và bà ngoại.

Tuế Diểu khoát tay, bảo người trẻ thì cứ ra ngoài chơi, Tuế Diểu sẽ đưa bà ngoại đi xem pháo hoa.

Như vậy, Bạch Chỉ cũng không còn cảm thấy có gánh nặng trong lòng, đến Ngày Đêm Không Mưa cùng Phó Huyền Tây.

Ngày Đêm Không Mưa hôm nay có tổ chức hoạt động đón năm mới.

Là câu lạc bộ nổi tiếng ở Lâm Nghi, năm nào đón lễ Tết, Ngày Đêm Không Mưa cũng tổ chức rất nhiều hoạt động.

Hoạt động này được xem là phúc lợi, được miễn phí ăn uống, nhưng số lượng có hạn, còn tùy vào bình thường tiêu bao nhiêu tiền ở Ngày Đêm Không Mưa mới lấy được vé tham gia.

Cũng coi như một cách thức níu chân khách cũ.

Phó Huyền Tây đưa Bạch Chỉ đến đó, đương nhiên không cần vé, cứ đi thẳng một đường vào khu VIP.

Ngày Đêm Không Mưa có tổng cộng ba tầng, hai tầng trên cùng có

hình khuyên, ở trung tâm rỗng đến tầng cao nhất.

Lúc vào cửa đã thấy rất nhiều người, nhạc heavy metal tạo nên bầu không khí sôi động, ánh đèn chớp nháy điên cuồng, lướt qua nhiều gương mặt.

Trịnh Tinh Dã ngồi trên tầng hai, Phó Huyền Tây và Bạch Chỉ vừa đi lên, đã thấy Trịnh Miểu Miểu đánh bài với Tần Trạch Nguyên.

Thẩm Tư Ngôn ngồi một bên ồn ào: "Ra lá này, ra lá này!"

Trịnh Tinh Dã ngồi uống rượu, bật cười nhìn họ.

Không ngờ Thịnh Tuyết cũng ở đây.

Thịnh Tuyết cũng là người đầu tiên nhìn thấy họ đến.

Bạch Chỉ nhìn thấy nụ cười của cô ấy, có cảm giác là lạ.

Hình như không còn xem cô là mục tiêu như trước nữa.

"Chậc, rốt cuộc hai người cũng đến, đợi lâu rồi đấy." Trịnh Tinh Dã ngẩng đầu, nhìn thấy họ, lập tức vẫy tay, mỉm cười gọi họ sang.

Trịnh Miểu Miểu quay đầu, vẫy tay gọi Bạch Chỉ: "A Chỉ! Nhanh, nhanh, nhanh, đến nhìn bài giúp tớ đi, xem tớ phải làm sao mới thắng được cái gã họ Tần này!"

Bạch Chỉ bước đến, chào hỏi từng người, ngồi bên cạnh Trịnh Miểu Miểu.

"Ra lá này đi." Nhìn bài một lát, lại nhìn qua một lượt mấy lá bài đã đánh ra, cô rút thêm một lá bài.

Phó Huyền Tây ngồi bên cạnh cô, tò mò ghé sát vào: "Sao anh lại không biết em có thể đánh bài nhì?"

“Ở ký túc xá, em cũng đánh bài cho vui, không chơi thật đâu.” Bạch Chỉ cười.

“Chú nhỏ, chú không biết gì cả, A Chỉ nhà mình rất thông minh, đánh bài cũng như học hành thôi, có gì mà làm khó được cô ấy.”

Vừa dứt lời, cô ấy đã bật cười kêu lên: “Thắng rồi!”

Lại vươn tay ra: “Đưa tiền cho tôi!”

“Đánh bạc là phạm pháp, có biết không?” Tần Trạch Nguyên vỗ lên lòng bàn tay của cô ấy, lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong túi, đặt vào tay cô ấy, “Đây, trả bằng cái này.”

“Cái gì thế?” Trịnh Miểu Miểu bĩu môi, thu tay lại, cúi đầu mở hộp, bên trong có một chiếc vòng tay, da mặt lập tức nóng lên, “Chú làm gì thế!”

“Quà năm mới.” Tần Trạch Nguyên uống ly rượu bên cạnh, “Không phải lần trước em đăng ảnh chiếc vòng này lên vòng bạn bè, hỏi có đẹp không à?”

“Chậc…” Mọi người ồn ào ẩn ý.

Trịnh Miểu Miểu đỏ mặt, đóng hộp, trả lại: “Ai muốn ——”

Cô ấy chưa kịp dứt lời, Bạch Chỉ đã giữ lấy tay cô ấy, kéo lại.

“Cậu làm gì thế?” Bạch Chỉ nhỏ giọng, “Không phải cậu nói rất thích chiếc vòng này sao?”

“Vậy, vậy chú ấy…” Trịnh Miểu Miểu do dự một hồi lâu, cuối cùng cũng nhận lấy, “Bỏ đi, dù sao cũng là tiểu thư đây thắng.”

Trịnh Tinh Dã vỗ tay: “Mọi người đã đến đông đủ, hay là chúng ta

chơi một trò chơi đi.”

“Được rồi, chơi gì?”

“Thật hay thách?”

“Có phải con người không vậy?”

“Cái này…”

…

Nhóm người ồn ào, hoàn toàn khác với nhóm người ca hát nhảy mùa sôi nổi dưới tầng một.

Vào ngày cuối cùng của năm nay, cứ bỏ qua mọi chuyện tốt xấu đi.

“Tới, tới, tới, uống thôi!”

“Chúc chúng ta, năm 2022 ——”

“Dồi dào sức khóe!”

“Mỗi ngày hạnh phúc!”

“Vạn sự như ý!”

“Tiền vô như nước!”

“Mộng tưởng thành thật!”

“Bình an thuận lợi!”

“Oai phong như hổ!”

Tháng năm đổi dời, chỉ ước nguyện, mỗi năm đều tốt đẹp hơn năm

trước.

Chúc chúng ta mọi điều tốt đẹp.

_____

P/s: Tác giả viết truyện này vào năm 2021, 2022 nên ngoại truyện mới có nội dung chúc mừng năm 2022, là năm con hổ á.

Chương 65: Ngoại truyện 2

Buổi chiều ngày đầu năm mới, Bạch Chỉ đi cùng bà ngoại, Phó Huyền Tây và Tuế Diểu đến nhà họ Phó.

Gia đình cô và dượng của Phó Huyền Tây cũng cùng nhau quay về căn nhà này, xem như người lớn chính thức gặp mặt nhau.

Hiếm khi căn nhà này nhộn nhịp như vậy, đây là lần đầu tiên Tuế Diểu quay lại đây sau mấy năm ly hôn, mang thân phận khách ghé thăm, bầu không khí vô cùng hài hòa.

Ban đầu Bạch Chỉ hơi lo lắng, nhưng cũng may người lớn đều rất hiền lành, luôn cười nói với cô, không làm khó cô.

Bà ngoại lớn tuổi, cùng vai vế với ông nội Phó, cũng được các thế hệ nhỏ hơn đối xử phải phép.

Đối với Bạch Chỉ, thế này đã đủ thỏa mãn.

Cô không sợ mình chịu ấm ức, chỉ sợ bà ngoại không vui.

Nhưng cũng may, gia đình anh cho cô tất cả sự tôn trọng và yêu thương.

Ăn tối xong, họ tán gẫu, đánh bài một lát, sau đó quay về Nguyệt Mê Tân Độ, không ở lại nhà họ Phó qua đêm.

Tuế Diểu ở lại thêm mấy ngày Tết dương lịch, bàn bạc ngày cưới của Bạch Chỉ và Phó Huyền Tây, hứa sẽ quay về khi họ tổ chức hôn lễ, sau đó bà trở lại Ý.

Ngày nghỉ ở Ý khác với trong nước, bà phải trở lại đứng lớp.

Đám cưới dự kiến sẽ diễn ra vào đầu mùa xuân, Phó Kính Chi và cô của Phó Huyền Tây giúp chuẩn bị, Bạch Chỉ không cần phải lo lắng nhiều, chỉ phải đi chụp ảnh cưới.

Phó Huyền Tây chọn một hòn đảo ở phương Nam để chụp ảnh cưới, thời tiết nơi đó ấm áp, cô mặc váy cưới cũng không sợ lạnh.

Bạch Chỉ đến nơi mới biết, đó chính là hòn đảo mà họ đã từng ghé qua trước khi chia tay.

Tất cả như được tua ngược lại, tựa như kim đồng hồ xoay ngược chiều.

Có lẽ họ chưa từng xa nhau.

Đội ngũ chụp ảnh cưới chăm chỉ chụp ảnh cưới trên đảo hết hai ngày, xong việc thì rời đi trước.

Bạch Chỉ và Phó Huyền Tây không về cùng họ, mà ở lại chơi thêm.

Lần trước đến đây hơi gấp gáp, tâm tình cũng không tốt, còn cảm thấy hơi buồn.

Lần này, tâm tình đã tốt hơn trước nhiều.

Nhẹ nhõm, vui vẻ, làm người ta hạnh phúc đến mức muốn hát vang.

Những ai chưa từng trải qua nỗi tuyệt vọng như vậy sẽ rất khó hiểu được niềm hạnh phúc khi được tái sinh, cũng sẽ không cảm thấy phấn khích thế này.

Bạch Chỉ phấn khích đến nỗi, đêm đến không ngủ được, trời chưa sáng đã muốn rời khỏi giường.

Đêm hôm trước, Phó Huyền Tây có công việc phải xử lý, cho cô thức khuya một đêm, hôm sau xong việc, anh lại giày vò cô.

Bạch Chỉ bối rối, vừa thở hổn hển vừa mắng anh vô liêm sỉ.

"Nuông chiều em như vậy, em còn dám mắng anh sao?" Phó Huyền Tây lật người cô lại, thấp giọng nói.

Bạch Chỉ không ngừng nức nở, thanh âm bị chôn vùi trong chiếc gối.

Cô cảm thấy rất vô lý, người ta nói đàn ông càng lớn tuổi càng giảm khả năng, sao người này đã hai mươi chín tuổi rồi mà tinh thần và tinh lực vẫn dồi dào vậy chứ?

Đem hai người ra so sánh, cô mới là người không có khả năng.

Vui đùa trên đảo hai ngày, họ quay lại Lâm Nghi.

Gần đến Tết, Phó Huyền Tây bộn bề công việc, Bạch Chỉ lại rảnh rỗi bất ngờ.

Cô muốn sang năm đám cưới xong xuôi mới ra ngoài đi làm, bây giờ mỗi ngày đều ở nhà, không có việc gì làm, cô sẽ học nấu ăn.

Tay nghề nấu ăn của cô rất tốt, nhưng nói đến bánh ngọt và tráng miệng kiểu Tây, cô vẫn là người mới vào nghề, may mà cái gì dì Xuân cũng biết, còn nghiêm túc dạy cô.

Mỗi ngày, các loại nguyên vật liệu đều bày đầy bàn bếp và đảo bếp, cô rảnh rỗi quá đáng, tự tay làm vỏ bánh tart.

Còn tự tay nhồi bột làm bánh nướng.

Bà ngoại tạm thời sống ở Nguyệt Mê Tân Độ, có lẽ sợ bà buồn chán, Phó Huyền Tây tìm các bà cụ trạc tuổi bà ngoại để trò chuyện cùng bà.

Bạch Chỉ nghịch ngợm trong bếp xong, lại ra ngoài nghịch ngợm

vườn cây của Phó Huyền Tây.

Trước đây, anh chỉ giữ dì Xuân ở Nguyệt Mê Tân Độ, người giúp việc khác và người làm vườn đều đến theo giờ, xong việc sẽ rời đi.

Bây giờ thì tốt rồi, tiết kiệm được tiền thuê người làm vườn và người dọn dẹp, Bạch Chỉ đã làm hết cho anh.

Giao thừa, Bạch Chỉ và dì Xuân cùng nấu một bàn đầy thức ăn.

Phó Huyền Tây bận rộn công việc, phần còn lại đành giao cho người khác xử lý, khó khăn lắm mới có thời gian rảnh rỗi, muốn vào bếp xem thử, lại bị Bạch Chỉ đuổi ra ngoài.

"Anh ra ngoài ngồi đi, chờ em nấu cơm tối."

Phó Huyền Tây tựa vào khung cửa, cúi đầu nhìn cô, mỉm cười: "Anh ăn cơm mềm (*) à?"

(*) Ăn bám phụ nữ

"Sao chứ, em thấy anh vất vả, muốn anh ngồi nghỉ một lát." Bạch Chỉ vừa xào rau vừa trả lời anh, "Nếu muốn giúp, anh ra chơi với bà ngoại đi, dạo này bà rất có hứng thú với cây đàn guitar của anh."

"Được rồi."

Phó Huyền Tây xoay người đi tìm bà ngoại, lấy cây guitar của mình ra, còn tưởng anh định dạy bà chơi đàn thật.

Chính là cây guitar mà trước đây Bạch Chỉ đã tặng anh, sau đó rất ít khi chơi, trông vẫn như mới.

Bình thường, anh không phải là một người quá kiên nhẫn, nhưng đối với người quan trọng, anh lại cực kỳ nhẫn nại.

Sau khi hai người thảo luận về guitar xong, Bạch Chỉ và dì Xuân đã bắt đầu dọn món.

Sau Tết Tiểu niên ngày hai mươi bốn tháng chạp (*), mọi người đã bắt đầu bàn bạc về mâm cơm giao thừa.

(*) Là ngày cúng Táo Quân của Trung Quốc, được thực hiện vào buổi tối nên còn được gọi là Đêm Tiểu niên.

Ăn xong, dì Xuân không cho Bạch Chỉ làm gì nữa, tự mình dọn dẹp nhà bếp.

Bà ngoại xem tivi một lát, sau đó rửa mặt đi ngủ, Phó Huyền Tây cũng bảo Bạch Chỉ lên lầu nghỉ ngơi.

Bạch Chỉ nhìn thời gian, thấy chưa đến chín giờ: "Còn sớm mà, chúng ta xem tivi một lát đi."

"Đừng xem nữa." Phó Huyền Tây đứng dậy, cúi người bế cô, "Đi ngủ."

Cả người lơ lửng giữa không trung, Bạch Chỉ nhỏ giọng: "Dép của em!"

"Cần gì dép nữa, anh bế em, em không cần phải bước đi."

"Anh cũng đâu thể bế em mãi được."

"Ít nhất cũng có thể bế em khi anh có mặt."

"…"

–

Bạch Chỉ biết Phó Huyền Tây bế cô lên lầu, chắc chắn không chỉ để ngủ.

Dạo này anh vô cùng bận rộn, buổi tối về trễ, lúc anh tắm rửa xong, Bạch Chỉ đã ngủ.

Cũng không nỡ đánh thức người ta dậy, chỉ ôm cô vào lòng ngủ đến sáng, lại bận rộn đi làm.

Còn có mấy ngày anh đi công tác, cô phải ngủ một mình.

Rốt cuộc cũng có một chút thời gian rảnh rỗi, anh muốn quấy phá một chút.

Ban đầu, Bạch Chỉ còn chống cự, xô đẩy anh mấy lần, nhưng sau đó anh giữ tay cô lại, cô hoàn toàn không còn khả năng đấu tranh.

"Em không muốn à?"Anh thì thầm bên tai cô, hơi thở ấm nóng mơn man bên tai, mang theo cảm giác ngứa ngáy.

Bạch Chỉ thật sự… rất nhớ.

Nhưng cô xấu hổ, không dám thừa nhận, cứ lẩm ba lẩm bẩm, liên tục đá anh: "Anh muốn làm gì thì làm, đừng hành hạ em như vậy."

"Ừm…" Phó Huyền Tây dừng lại, kéo chăn, giống như không hề có ý định làm gì, "Em đã không muốn, anh cũng không ép."

Dừng một lát, anh lại nói: "Chuyện này chỉ vui nếu cả hai bên đều muốn, ngủ đi."

Bạch Chỉ ngơ ngác nhìn thái độ của kẻ đầu têu, vừa hoảng loạn, vừa tức giận, vừa xấu hổ, xoay người véo véo mặt anh: "Anh cố tình! Anh chỉ biết bắt nạt em."

Phó Huyền Tây nhìn cô, chỉ cười, cười một lát, anh kéo tay cô xuống, nắm chặt.

“Em muốn không?” Anh lại hỏi.

Bạch Chỉ đỏ mặt, lẩm bẩm: “Anh có thể đừng hỏi như vậy được không…”

“Vậy làm sao anh biết em có muốn hay không?”

Bạch Chỉ rúc vào lòng anh, vùi đầu vào lồng ngực của anh, nói nhỏ như tiếng muỗi vo ve: “Là anh thì đương nhiên em muốn…”

Nói đến cuối câu, thanh âm càng ngày càng nhỏ.

“Sao lại xấu hổ với anh?” Phó Huyền Tây nhấc chân, xoay người cô lại, “Làm gì còn chỗ nào anh chưa thấy, chưa chạm chứ?”

“…” Bạch Chỉ nhắm mắt, da mặt nóng lên, “Anh đừng nói nữa, nhanh lên ——”

“Hóa ra là em không đợi được.”

“…”

Bạch Chỉ quyết định không nói chuyện với anh nữa.

Người đàn ông này, bây giờ nói chuyện riêng với cô, càng lúc càng vô liêm sỉ.

Nhưng mà, Phó Huyền Tây không làm theo ý cô, lại đưa tay xuống, gảy đàn guitar.

“Phải không?”

“…”

Bạch Chỉ cắn môi, im lặng không nói.

“Không phải à?” Phó Huyền Tây dừng lại, “Vậy bỏ đi.”

Bạch Chỉ chỉ muốn đá anh, nhưng cô vừa giơ chân đã bị đè xuống, chỉ có thể nhỏ giọng trả lời: “Phải.”

“Vậy làm tiếp.” Phó Huyền Tây cúi đầu, cắn cắn cằm cô.

Advertisement

Nhẹ nhàng hôn lên trán, mắt, mũi, môi, tiếp tục di chuyển xuống dưới.

Bạch Chỉ bị hôn đến hoang mang rối bời, phản ứng hơi chậm chạp.

Giữa cơn mê đắm, cô cảm nhận nụ hôn lại đi đến nơi cô chưa từng nghĩ đến.

“Đừng ——“ Cô hoàn hồn một chút, đưa tay ngăn cản anh.

Nhưng mà, bàn tay vươn ra đã bị người ta nắm lấy, không thể cử động.

Cô không thể phản kháng được nữa, chỉ có thể chịu đựng.

Là một trải nghiệm chưa từng có.

Bạch Chỉ kìm nén một hồi lâu, nhưng không thể ngăn được nước mắt.

Tiếng khóc khe khẽ vang lên, Phó Huyền Tây ngẩng đầu nhìn cô, đôi môi ươn ướt, thanh âm trầm khàn: “Sao em lại khóc?”

“Em, em không muốn anh làm vậy…”

“Không thích à? Hay là không thoải mái?”

Thích, thoải mái.

Nhưng mà, Bạch Chỉ không biết phải nói thế nào.

Luôn cảm thấy, người như anh, rực rỡ chói mắt như ngàn vì sao, lại hạ mình làm chuyện này chỉ để khiến cô vui vẻ.

Hơi khó chịu.

Bạch Chỉ vòng tay qua cổ anh: “Anh ôm em đi.”

Phó Huyền Tây ôm cô, lại cảm thấy buồn cười: “Sao thế?”

Bạch Chỉ hít mũi, cắn cắn cằm anh: “Em giúp anh.”

“Hả?”

“Anh nằm xuống.” Bạch Chỉ đẩy anh, “Để em giúp anh.”

Phó Huyền Tây không nói gì, chỉ nằm xuống, gối tay sau đầu, nhàn nhã nhìn cô.

Bạch Chỉ học theo anh, hôn mãi.

Lúc cô cúi đầu giống như anh vừa làm, có một bàn tay phủ lên đầu cô.

Phó Huyền Tây xoa tóc cô, tựa như đang trấn an cô.

Hình như anh chấp nhận chuyện này dễ dàng hơn cô, không ra sức ngăn cản như cô.

Còn hơi dùng sức đè đầu cô xuống.

Kim đồng hồ trên tường chỉ mười hai giờ, căn phòng cũng yên tĩnh trở lại.

Bạch Chỉ thật sự mệt mỏi, rúc vào lòng anh, từ từ nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Không còn sức động một ngón tay.

Phó Huyền Tây còn năng lượng, bế cô đi tắm lần nữa, còn cho cô ngậm nước súc miệng.

"Dậy đi, đừng nuốt."

Súc miệng xong, cô không muốn di chuyển chút nào, ngủ đến tận trưa hôm sau.

–

Một ngày trước giao thừa, Phó Huyền Tây đưa Bạch Chỉ đi lĩnh chứng.

Trước đó, lúc nào cũng bận rộn, dường như chuyện này không có gì phải vội.

Đến lúc rảnh rỗi, dường như có hôn thú thì tốt hơn.

Họ đến sớm, không phải xếp hàng lâu, sau khi vào cửa, họ đi làm thủ tục, chụp ảnh, xuất trình chứng minh thư, đi đóng dấu lên giấy chứng nhận.

Cầm hai quyển sổ hồng nhỏ trong tay, Bạch Chỉ lập tức bảo Phó Huyền Tây cầm một quyển, hai người đặt hai quyển sổ sát vào nhau, chụp một bức ảnh, đăng lên vòng bạn bè.

Ghi chú: [Năm năm tháng tháng, ở bên anh ấy.]

Phó Huyền Tây đợi cô đăng xong, bấm like một cái.

Nghĩ lại, anh cũng tranh thủ đăng ảnh lần đầu, cập nhật lên vòng bạn bè, ghi chú: [Tình yêu của tôi.]

Tám trăm năm, chưa chắc anh đã đăng lên vòng bạn bè, rốt cuộc cũng cập nhật một lần, lại là giấy hôn thú chấn động.

Chớp mắt một cái, số lượt like và bình luận tăng vọt, không khác nào người nổi tiếng.

Ngoài bạn bè của anh, còn có đối tác làm ăn, bình luận chúc anh tân hôn vui vẻ, trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử.

Phó Huyền Tây đưa cho Bạch Chỉ xem, giọng điệu nhàn nhạt: "Người ta bảo chúng ta sớm sinh quý tử kìa."

Bạch Chỉ nhìn, sau đó đẩy tay anh ra: "Anh tự sinh đi."

Phó Huyền Tây nhướng mày, mỉm cười: "Làm sao anh tự sinh được? Em có sinh một mình được không?"

Bạch Chỉ: "…"

–

Sau khi về nhà, Phó Huyền Tây cất hai quyển sổ vào tủ, khóa lại.

Bạch Chỉ thấy anh khóa tủ, tò mò hỏi: "Anh khóa lại làm gì, nhỡ đâu cần dùng đến, lại phải mở khóa, không phải là phiền phức lắm sao?"

"Khóa lại cho an toàn, không cho em cầm chìa khóa." Phó Huyền Tây nói, nhét chìa khóa vào túi.

"Hả?" Bạch Chỉ hoang mang, "Sao không cho em cầm chìa khóa, nhỡ đâu em cần giấy hôn thú thì sao?"

“Thì hỏi anh.”

“…”

Bạch Chỉ vừa bực bội vừa buồn cười: “Sao anh giữ gìn kỹ thế?”

“Đương nhiên là phải giữ gìn rồi, anh lớn tuổi, kết hôn không dễ.” Phó Huyền Tây kéo cô vào lòng, hôn hôn, “Nhỡ đâu anh đưa cho em, em không vui, lại đòi ly hôn thì sao?”

“…” Bạch Chỉ nghĩ lời này thật buồn cười, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thật ngọt ngào, “Anh yên tâm, khó khăn lắm mới được ở bên anh, em không nỡ.”

“Vậy mới được.” Phó Huyền Tây cắn cắn môi cô, “Em mà còn rời đi như trước đây, anh sẽ không nương tay, sẽ không vụng trộm tìm đến em nữa đâu.”

“Vậy anh sẽ làm gì?”

“Bắt em về, nhốt lại, khóa lại, mỗi ngày chỉ được nhìn thấy anh.”

“Em không biết anh còn tiềm ẩn tính chiếm hữu luôn đấy.”

“Đàn ông càng lớn tuổi càng có xu hướng trở nên biến thái mà.” Phó Huyền Tây không nhịn cười được, lại nói, “Cho nên em phải cẩn thận.”

“Được rồi, em sẽ cẩn thận.” Bạch Chỉ ngẩng đầu, hai mắt sáng rỡ nhìn anh, “Ông xã.”

Hai mắt của Phó Huyền Tây lại tối đi: “Hả?”

“Ông xã?”

Phó Huyền Tây liếm môi: "Sau này cứ gọi như vậy đi."

"Em yêu anh, ông xã."

"Anh cũng vậy."

"Anh phải nói, anh cũng yêu em."

"Anh cũng yêu em."

"Còn muốn anh gọi em là bà xã."

"Bà xã."

"Nối lại đi."

"Anh yêu em, bà xã."

–

Hôm sau, lại về nhà họ Phó.

Ăn cơm tối xong, người giúp việc chuẩn bị pháo hoa trong sân.

Cũng vì vậy, sau hai năm trời, rốt cuộc Bạch Chỉ cũng được ngắm pháo hoa ở khoảng cách gần.

Không như trước đây, chỉ được nhìn anh qua màn hình, trong lòng chua xót.

Bạch Chỉ ngả người vào lồng ngực của Phó Huyền Tây, gọi anh giữa thanh âm pháo hoa nở rộ trên bầu trời: "Phó Huyền Tây."

"Ừm?"

"Sau này, mỗi năm chúng ta đều sẽ ngắm pháo hoa cùng nhau

chứ?”

“Đương nhiên.”

Đó là giao thừa năm 2022, cũng là giao thừa đầu tiên họ bên nhau.

Trước đây Bạch Chỉ không dám tưởng tượng, sau này sẽ có một ngày như hôm nay.

Vạn vật tựa như một giấc mộng, cô mỉm cười, Phó Huyền Tây véo véo cô.

“Bị ngốc à?”

“Anh véo em à?”

Phó Huyền Tây véo má cô: “Ừ.”

Bạch Chỉ cong môi, nghiêm túc cảm nhận: “Hình như không đau, chẳng lẽ em đang mơ?”

Rốt cuộc Phó Huyền Tây cũng hiểu ý cô, anh cúi đầu cắn khóe môi cô.

“Úi…” Bạch Chỉ bị cắn đau, lùi lại một chút.

“Còn nghĩ là mơ không?”

“Không còn, hì hì.”

Thật tốt.

Nhớ mãi không quên, mộng đẹp sẽ thành thật.

Chương 66: Ngoại truyện 3

Một tuần trước đám cưới, Tuế Diểu từ Ý quay về Lâm Nghi.

Đám cưới đầu xuân là do Phó Kính Chi và cô của Phó Huyền Tây, Phó Chức Cẩm, lên kế hoạch, rất chu đáo, rất kỹ lưỡng.

Tuế Diểu quay lại, cảm ơn Phó Chức Cẩm: "Em không ở trong nước, làm phiền chị rồi."

Mối quan hệ giữa bà và Phó Chức Cẩm rất tốt, tuy bà đã ly hôn với Phó Kính Chi, không còn qua lại nhiều, Phó Chức Cẩm nghe bà nói vậy, cũng không thể không bật cười: "Đó là cháu trai của chị mà, không phiền gì cả."

Phó Kính Chi hừ một tiếng: "Em cũng đóng góp mà?"

"Ừ." Phó Chức Cẩm cười, "Lần này Kính Chi cũng rất chu đáo."

Tuế Diểu nhìn Phó Kính Chi, giọng điệu nhàn nhạt: "Ông là ba nó, đây là chuyện nên làm mà."

Phó Kính Chi: "…"

Được thôi.

Mọi người chuẩn bị các công đoạn cuối cùng, bận rộn mãi đến buổi sáng ngày diễn ra đám cưới, Phó Huyền Tây đi đón dâu.

Bạch Chỉ làm lễ ở nơi mà Phó Huyền Tây đã tạo ra một Xuân Đường cổ trấn thứ hai.

Không khí và cách bày trí giống hệt như nơi cô lớn lên, còn mời hàng xóm cũ, bao gồm gia đình ông Năm và gia đình dì Chu.

Sáng hôm đó, Phó Huyền Tây dẫn theo một đoàn phù rể đến đón dâu, kể từ giây phút anh bước vào Xuân Đường cổ trấn thứ hai, đã bắt đầu bị làm khó đến tận cửa phòng cô dâu.

Trịnh Miểu Miểu dẫn theo Hứa Giai Ngọc và Phùng Di vào bên trong chặn cửa, đây là cơ hội hiếm hoi cho cô ấy làm khó Phó Huyền Tây, xem như trả thù.

Advertisement

Ai bảo chú nhỏ cứ ỷ mình lớn mà bắt nạt cô ấy!

Ầm ĩ một hồi, rốt cuộc mới mở cửa cho người ta vào.

Vào nhà lại phải chơi trò chơi, tìm giày cưới của cô dâu, phù rể phải chống đẩy.

Ồn ào sôi nổi, mọi người cười không dứt.

Cuối cùng, Phó Huyền Tây cũng đón được Bạch Chỉ, xe sang mở đường, đi đến khách sạn xa xỉ nhất Lâm Nghi.

Hôm nay, màn hình quảng cáo khắp thành phố đều phát livestream đám cưới xa hoa này, các sản phẩm của tập đoàn nhà họ Phó đều được giảm giá để chúc mừng, cả thành phố đều vui vẻ.

Đám cưới này là ngày vui của khách mời, ngay cả người qua đường cũng nhận được phúc lợi.

Buổi tối có tiệc mừng cưới, chỉ mời họ hàng và bạn bè thân thiết.

Tô Trạch Thụy đã đính hôn, còn đưa hôn thê đến.

Ngoài tiền mừng cưới, anh ấy và hôn thê còn tặng quà cưới, sau đó đùa giỡn: "Không ngờ anh lại chậm hơn em."

Bạch Chỉ đi qua mời rượu, e thẹn mỉm cười: "Em cũng chúc hai người được hạnh phúc."

Phó Huyền Tây đi sau cô, cũng nâng ly.

Trước đây, dì Chu luôn muốn Bạch Chỉ làm con dâu, nhưng sau đó biết là không được, dì ấy cũng rất thích con dâu hiện tại của mình.

Huống hồ chi, dì ấy luôn luôn rộng lượng, tốt bụng, cởi mở, bây giờ ý nghĩ đó tiêu tan, dì ấy vẫn cười nói vui vẻ, còn chân thành chúc phúc.

Bà ngoại ngồi bên cạnh, thấy cảnh này cũng không khỏi mỉm cười.

Hết thảy đều trọn vẹn, hạnh phúc, dường như đỉnh cao của cuộc đời cũng chỉ đến vậy thôi.

Tiệc mừng kết thúc, tạm biệt khách mời đâu vào đấy, nửa đêm mới về đến nhà.

Bạch Chỉ mang giày cao gót cả ngày, bắp chân đau nhức, mệt mỏi, không muốn nhúc nhích nữa.

Phó Huyền Tây cởi giày giúp cô, để cô nghỉ ngơi một lát, nghỉ ngơi đủ rồi thì đi tắm.

Bạch Chỉ nằm xuống một hồi, sau đó ngồi dậy, đếm bao lì xì.

Đếm bao lì xì cũng cảm thấy kinh ngạc, sao lại có người lì xì cả một chiếc thẻ thế?

Sau đó lại lấy máy tính ra tính toán, cảm thấy choáng váng: "Quá, quá nhiều rồi."

Phó Huyền Tây vừa dọn giường tân hôn, vừa thấy buồn cười: "Bấy nhiêu đó mà là nhiều sao?"

"Cái này không phải là nhiều à…"

"Em muốn quản anh, hay muốn quản tài sản của chúng ta?" Phó Huyền Tây nháy mắt, "Cái kia mới gọi là nhiều."

Bạch Chỉ lắc đầu nguầy nguậy, khoát khoát tay: "Bỏ đi, em không quản được, em giữ một chút tiền lẻ này để sinh hoạt là đủ rồi."

Phó Huyền Tây cười không ngừng: "Bây giờ lại thành tiền lẻ sao?"

"Đương nhiên, so với tiền của anh, đây chắc chắn là tiền lẻ."

"Của anh?" Phó Huyền Tây xoa bóp chân cô, "Không phải của chúng ta sao, Phó phu nhân?"

"Cũng đúng nhỉ…" Bạch Chỉ cười, tựa vào lồng ngực anh, "Của chúng ta."

–

Mấy ngày sau đám cưới, Tuế Diểu trở lại Ý, Bạch Chỉ bắt đầu đi làm.

Hai tháng nay, kỳ sinh lý của cô không xuất hiện, kiểm tra mới phát hiện, que thử thai có hai vạch.

Nhìn thấy hai vạch đỏ, cô hoang mang.

Lúc hoàn hồn, trong lòng lại dâng lên một cảm xúc kỳ lạ.

Vui vẻ xen lẫn với bối rối.

Cô còn chưa đầy hai mươi ba, thật sự chưa sẵn sàng làm mẹ.

Tuy chuyện này đã được lên kế hoạch, trước đó Phó Huyền Tây hỏi cô có muốn mang thai không, cô đã gật đầu đồng ý, cho nên mới không dùng biện pháp bảo vệ.

Nhưng bây giờ chào đón sinh mạng nhỏ, cảm giác mâu thuẫn này vẫn làm cô hơi hoảng loạn.

Cô không biết phải làm gì, trước mắt cứ gọi cho Phó Huyền Tây đã.

Phó Huyền Tây đang họp, nghe cô nói vậy, anh vô cùng vui mừng phấn khích, vội vàng chạy về nhà, đưa cô đi bệnh viện kiểm tra.

Cuối cùng được xác nhận là đã mang thai, một người chín chắn vững vàng như anh cũng lập tức ôm cô xoay mấy vòng.

Sau đó lại cẩn thận đặt cô xuống, chạm vào bụng cô: "Cẩn thận một chút thì hơn."

Lúc báo tin với người lớn trong nhà, ai ai củng vui mừng.

Ông nội Phó lập tức gọi Bạch Chỉ sang nhà họ Phó dưỡng thai, nhưng Phó Huyền Tây từ chối.

Ông nội Phó không còn cách nào khác, đành đưa bác sĩ và chuyên gia dinh dưỡng đến Nguyệt Mê Tân Độ, muốn tận mắt quan sát mới yên tâm.

Trước đó, bà ngoại chuyển đến Xuân Đường cổ trấn thứ hai, bây giờ cũng đã dọn về Nguyệt Mê Tân Độ.

Ông nội và bà ngoại mỗi ngày đều đối xử với Bạch Chỉ như báu vật quốc gia, làm Bạch Chỉ cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Sau đó đi bệnh viện khám thai, bác sĩ nói là thai đôi.

Kết quả là, cả nhà còn cẩn thận hơn, không khác nào tôn Bạch Chỉ làm thần thánh.

Cũng may, mọi chuyện đều thuận lợi, dự sinh vào cuối năm.

Ngày giao thừa, vừa ăn xong bữa cơm tất niên, Bạch Chỉ cảm thấy có gì đó không đúng.

Bác sĩ đến kiểm tra, không lâu sau đã có chuyển biến.

Tuế Diểu cũng đã về nước được mấy ngày, bây giờ đang vô cùng lo lắng.

Cả nhà thấp thỏm bên ngoài phòng chờ, giao thừa sắp kết thúc, năm mới sắp đến, rốt cuộc họ cũng nghe tin người bên trong đã sinh.

Mọi người dòm ngó, có người nhìn bé cưng, có người nhìn ba mẹ của bé cưng.

Sinh ra một cặp long phụng, anh trai và em gái.

Bạch Chỉ toát mồ hôi, yếu ớt nằm trên giường, Phó Huyền Tây chăm sóc cô trước, chứ không phải chăm sóc bé cưng trước.

"Bé cưng đâu rồi?" Bạch Chỉ vừa nhìn thấy anh, đầu tiên là hỏi câu này.

Phó Huyền Tây nhẹ nhàng lau mồ hôi cho cô: "Không phải bé cưng ở đây rồi sao?"

"Em nói bé cưng của em."

"Bé cưng của em ở bên ngoài." Phó Huyền Tây cúi đầu, hôn lên trán cô, "Bé cưng của anh ở đây."

Bao nhiêu mệt mỏi, đau đớn, khó chịu của Bạch Chỉ đều được trấn an bằng vài lời nói của anh.

"Em vất vả rồi, Bạch anh hùng."

Bạch Chỉ bị anh chọc cười, nhưng cô không còn sức, chỉ có thể cong môi.

Sau đó, người lớn vào thăm cô, quan tâm chăm sóc.

Suốt một tháng đầu, bao nhiêu chuyên gia dinh dưỡng và người giúp việc đã đến chăm sóc cô, Bạch Chỉ hoài nghi, có phải mình bị ngốc, không có năng lực chăm sóc bản thân, chỉ cần há miệng ăn cơm hay không.

Sau khi hết một tháng, vào tiệc đầy tháng, cả nhà tập trung lại bàn bạc tên em bé.

Trước đó đã nghĩ ra rất nhiều cái tên, nhưng mỗi người một ý, không ai chịu thua ai, không ai muốn dùng cái tên mà người khác đề xuất.

Sau rất nhiều thời gian, vẫn chưa tìm được tên cho hai em bé.

Sau đó, Phó Huyền Tây gợi ý mọi người viết cái tên mình thích lên một mảnh giấy, xếp lại, để đứa bé tự chọn.

Nghe cũng công bằng, không ai phản đối, mọi người đều lấy giấy bút, viết cái tên mình thích, cuối cùng, Bạch Chỉ cầm một đống giấy trên lòng bàn tay, đưa đến trước mặt bé cưng, đợi bàn tay nhỏ xíu của hai em bé cầm lấy.

Một nhóm người lớn, giống hệt như đang theo dõi xu thế của một mã chứng khoán rất quan trọng, mọi ánh mắt đều hướng về bàn tay nhỏ của hai bé cưng.

“Cầm lấy đi! Chắc chắn là cái tên của tôi!”

“Tên của tôi!”

“Của tôi!”

…

Người đầu tiên cầm lấy một mảnh giấy là anh trai, Bạch Chỉ nhẹ nhàng lấy mảnh giấy trong tay đứa bé, mở ra.

Là Phó Niệm Bạch.

Là cái tên mà Phó Huyền Tây đã đặt.

Cái tên vừa được đọc lên, mọi người thở dài, chỉ có Phó Huyền Tây cong môi cười vui vẻ.

Sau đó, em gái cũng cầm lấy một mảnh giấy, xung quanh lại tranh cãi kịch liệt.

Cuối cùng, Bạch Chỉ mở ra, thấy trên đó viết cái tên Phó Hỷ Lạc.

Tên này là do ông nội Phó đặt, là mong bé cưng cả đời bình an hạnh phúc.

Lần này có kết quả, ông nội Phó vui mừng, vươn bàn tay già nua ra, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt mềm mại của bé cưng: “Hỷ Lạc, Hỷ Lạc, mau lớn lên, ông cố đưa con đi ngắm nhìn thế giới.”

Bà ngoại cũng rất thích cái tên này, mà Hỷ Lạc trông rất giống Bạch Chỉ hồi còn nhỏ.

Cảm giác này thật kỳ diệu làm sao, hai mươi ba năm trôi qua, bà lại được nhìn thấy một đứa bé quen thuộc như vậy.

Phó Niệm Bạch và Phó Hỷ Lạc lớn lên trong tình yêu thương và sự quan tâm của cả gia đình, trở nên cực kỳ xinh đẹp, đáng yêu.

Ai nhìn thấy cũng mềm lòng.

Tuy Phó Niệm Bạch còn nhỏ, nhưng tính cách lại thâm trầm sâu sắc, không thích cười, không thích nói.

Nếu không phải bác sĩ đã nói không sao, Bạch Chỉ còn hơi lo thằng bé bị tự kỷ.

Phó Hỷ Lạc hoạt bát hơn nhiều, nói năng ngọt ngào, đáng yêu, mọi người rất thích, thường xuyên chọc người lớn cười không dứt.

Tuế Diểu nghỉ hưu ở Nhạc viện Florence, quay về nước định cư.

Hình như càng lớn tuổi, người ta càng có xu hướng hoài niệm và nhớ nhà, mà bà còn nhớ hai cục cưng nhỏ, đến nỗi bỏ hết mọi thứ ở Ý để quay về.

Sau khi về nước, bà sống ở Nguyệt Mê Tân Độ, ông nội Phó đã dọn đến đây từ lâu, Phó Kính Chi cũng có mặt.

Vốn dĩ họ là cặp vợ chồng trung niên đã ly hôn, không có tình cảm gì chen chân vào, cũng không còn tranh cãi quyết liệt.

Nhiều năm trôi qua, Phó Kính Chi càng lớn tuổi càng đàng hoàng hơn, làm người và làm việc tốt hơn trước nhiều.

Tuế Diểu không còn thành kiến với ông ấy như trước, sớm chiều gặp nhau, cũng xem như là bạn.

Chủ yếu là do Phó Hỷ Lạc còn nhỏ đã lém lỉnh, ngày nào cũng hỏi hai người họ: "Ông nội, bà nội, sao ông bà không nắm tay?"

"Ông nội, ngày mai là Lễ Tình nhân, ông phải tặng quà cho bà nội."

"Bà nội, ông cố nói, được tặng quà mà không đáp lễ là không phải phép, ông nội tặng quà cho bà, bà phải cười cười nha!"

…

Những lúc đó, Phó Niệm Bạch sẽ lẳng lặng ngồi một góc quan sát, đợi cô bé quay lại, sẽ thơm thơm lên mặt cô bé: "Em gái giỏi."

Phó Hỷ Lạc cười, hai mắt sáng rỡ: "Đương nhiên rồi, ông cố và bà cố đã nói, Hỷ Lạc là tuyệt nhất!"

–

Nhưng không phải lúc nào Hỷ Lạc cũng ngoan ngoãn.

Ngày đầu tiên đi nhà trẻ, cô bé đánh nhau với bạn, bị gọi phụ huynh.

Lúc Bạch Chỉ nhận được cuộc gọi của giáo viên, cô vô cùng bối rối: "Cô giáo, cô nói Hỷ Lạc nhà chúng tôi đánh bạn sao?"

"Phải rồi, mẹ của Hỷ Lạc, con bé đánh người ta phát khóc."

Bạch Chỉ: "…Được rồi, ngày mai chúng tôi sẽ phối hợp giải quyết chuyện này, làm phiền cô rồi."

Đêm đó, Hỷ Lạc cực kỳ tức giận.

Hỏi cô bé tại sao lại đánh bạn, cô bé bĩu môi, khí khái nói: "Bạn ấy nói anh trai con bị câm!"

Không ngờ lại là như vậy, một người đều hoang mang nhìn về phía Phó Niệm Bạch: "Em con nói đúng không?"

"…" Phó Niệm Bạch nhíu mày, "Dạ đúng."

Mọi người trong bàn ăn: "…"

Bạch Chỉ cũng đau đầu, đúng là con trai cô không nói nhiều, nhưng mắng thằng bé câm, cô cũng tức giận.

Hỷ Lạc nhỏ hít mũi, nghĩ lại còn thấy tủi thân: "Tại sao lại mắng anh trai con, bạn ấy muốn chơi với anh, muốn nói chuyện với anh, nhưng anh không để ý đến bạn ấy, vậy là bạn ấy mắng anh con câm."

Bạch Chỉ: "…"

Thật sự có chuyện như vậy sao?

"Vậy làm sao con đánh thắng bạn ấy?"

"Vì có người hỗ trợ con." Hỷ Lạc đắc ý cười một tiếng, "Nhiều người thích con, họ hỗ trợ con!"

Mọi người trong bàn ăn: "…"

Phó Huyền Tây nghe đến đây, không thể không hỏi: "Ai thích con? Nam hay nữ?"

"Nam hay nữ đều thích con."

Phó Huyền Tây: "…"

"Hỷ Lạc, qua đây, ba có chuyện muốn nói với con."

Bốn người chia thành hai nhóm, ngồi ở hai góc sofa, ba mẹ và con cái nói chuyện riêng.

Bên này, Phó Niệm Bạch chỉ im lặng lắng nghe, bên kia, Hỷ Lạc không ngừng hỏi: "Tại sao?"

“Các bạn thích con, con không được thích các bạn sao?”

“Con đâu có làm gì, các bạn thích con cũng không được ạ?”

“Con không cho con trai ôm con, họ đâu có dám.”

“Vì ai ôm con đều bị các bạn khác bắt nạt.”

Bạch Chỉ đang nói chuyện với Phó Niệm Bạch, nghe bên kia phát ra những lời này, cũng không khỏi cảm thấy bất lực.

Tại sao thời buổi này, dạy con lại khó như vậy chứ, cô nhớ hồi còn nhỏ, mình rất biết điều mà?

Không biết tính khí của Hỷ Lạc giống ai nữa.

–

Hôm sau, Phó Huyền Tây và Bạch Chỉ cùng đến trường.

Cô bé bị đánh trông rất đáng yêu, nhưng dáng vẻ không chịu khuất phục, nhìn thấy Hỷ Lạc, cô bé còn trừng mắt liếc nhìn.

Phó Hỷ Lạc đưa ngón trỏ kéo mi dưới xuống, lè lưỡi ra, làm mặt xấu: “Lêu lêu lêu!”

Bạch Chỉ nhìn thấy, nhắc nhở: “Hỷ Lạc.”

Hỷ Lạc lập tức thu tay về: “Con đây, mẹ.”

Ba của cô bé kia là cấp dưới của Phó Huyền Tây, không nghĩ con nhà mình bị con anh bắt nạt, cho nên anh ta tức giận chạy đến trường.

Lúc này nhìn thấy Phó Huyền Tây, anh ta vừa sợ vừa ấm ức.

Nếu thật sự muốn tính sổ, sợ sẽ mất việc, nếu không tính sổ, lại sợ không đòi được công bằng cho con gái.

Nhưng Phó Huyền Tây và Bạch Chỉ cũng là người hiểu chuyện, họ thân thiện chào hỏi, sau đó kể lại chuyện hôm qua.

Người đàn ông không ngờ có chuyện như vậy, khó tin hỏi con gái: "Là như vậy sao?"

Cô bé do dự bĩu môi, nhưng cũng thật thà thừa nhận: "Dạ."

Người đàn ông kia: "…"

Anh ta chưa từng nghĩ đến tình huống mất mặt như vậy, cảm thấy da mặt nóng bừng.

Con gái mình còn nhỏ tuổi như vậy, vì không theo đuổi được con trai mà đã mắng người ta, nhìn thế nào cũng thấy đó là lỗi của nhà họ.

Người đàn ông lập tức xin lỗi, nói về nhà sẽ phạt con gái thật nặng.

Cô bé không phục: "Bạn ấy cũng đánh con, sao bạn ấy không xin lỗi?"

Hỷ Lạc cười nhạo: "Cậu xin lỗi anh trai của tớ trước, hứa sau này không làm phiền anh ấy nữa, khi đó tớ sẽ xin lỗi cậu."

Cô bé đành phải xin lỗi.

Hỷ Lạc không chịu bỏ qua: "Cậu không nghiêm túc gì cả! Cô đã nói, làm việc gì cũng phải nghiêm túc!"

Cô bé hơi buồn bực, nhưng vẫn đi đến trước mặt Phó Niệm Bạch, nghiêm túc hơn: "Xin lỗi, Phó Niệm Bạch, tớ không nên mắng cậu, nhưng tớ thật sự rất thích cậu."

Người lớn ở hiện trường đều sửng sốt.

Phó Niệm Bạch im lặng, một lát sau mới mở miệng: "Ồ."

Cô bé: "Vậy cậu có tha thứ cho tớ không?"

"Cậu chưa xin lỗi em tớ."

"Bạn ấy đánh tớ…"

Hỷ Lạc kéo Niệm Bạch sang một bên: "Anh tớ sẽ không thích con gái hung dữ như cậu đâu."

"Cậu…" Cô bé cúi đầu, thở dài, "Được rồi, xin lỗi Hỷ Lạc."

Hỷ Lạc không ngờ cô bé lại xin lỗi nhanh như vậy, còn ngây người một lát.

Sau khi hoàn hồn, vẫn thấy hơi mất tự nhiên: "Bỏ đi, bỏ đi, ba tớ nói không nên đánh người khác, xin lỗi cậu."

Cô bé lại hỏi Phó Niệm Bạch: "Tớ xin lỗi rồi, cậu có thể tha thứ cho tớ không?"

Phó Niệm Bạch nhìn Hỷ Lạc, gật đầu: "Ừ."

Ba đứa trẻ tự xử lý vấn đề, làm mọi người xung quanh hơi ngạc nhiên.

Trên đường về, Bạch Chỉ không thể không hỏi: "Niệm Bạch, sao con không muốn chơi cùng bạn ấy?"

Phó Niệm Bạch mấp máy miệng nhỏ, khó hiểu: "Mẹ, mẹ không thấy toán học thú vị hơn các bạn ấy sao?"

Bạch Chỉ: "?"

Không thấy.

Tuy cô học toán cũng tốt, nhưng không có hứng thú với toán học lắm.

Nghĩ đến đây, Bạch Chỉ quay đầu hỏi Phó Huyền Tây: "Có phải trước đây anh rất thích học toán không?"

"Cũng được, anh không ghét môn nào cả."

"Vậy anh học giỏi nhất môn gì?"

"Em nên hỏi, có môn nào mà anh không giỏi không."

"…" Bạch Chỉ dừng lại, "Vậy có môn nào mà anh không giỏi không?"

"Không có."

"Hả?"

"Ngoại trừ cảm xúc, cái gì anh cũng phát huy tối đa tài năng của mình."

"…"

Hỷ Lạc che miệng cười: "Mẹ, có phải mẹ thích ba vì ba thông minh không?"

Bạch Chỉ cười: "Phải."

Thích toàn bộ con người anh, bao gồm cả tính cách kiêu ngạo này.

Chương 67: Ngoại truyện 4

Trịnh Miểu Miểu chưa từng nghĩ Tần Trạch Nguyên thích mình.

Nếu tính toán đàng hoàng, cô ấy nên gọi anh ta là chú nhỏ.

Mặc dù không có quan hệ máu mủ gì.

Hồi còn nhỏ, cô ấy biết mẹ mình nhận em trai kết nghĩa, hình như là vì hợp phong thủy.

Mẹ bảo cô ấy gọi người đó là chú.

Chú gì chứ, cũng chỉ lớn hơn cô ấy có sáu tuổi, đây không phải là đang ép người quá đáng sao?

Nhưng cũng có lúc gọi anh ta như vậy thật.

Tần Trạch Nguyên phóng khoáng hơn, có tiền hơn, cô ấy muốn cái gì mà không có được, đều có thể bảo anh ta mua cho.

Nhưng không phải là cho không, phải gọi anh ta là chú, không được do dự, phải ngoan ngoãn gọi chú.

Trịnh Miểu Miểu còn trẻ, biết cách làm nũng, gọi "chú" cả ngàn lần cũng được.

Tần Trạch Nguyên nghe người ta lặp đi lặp lại từ "chú", được dỗ dành đến mê mẩn, sẽ vung tay quẹt thẻ mua đồ.

Mua xong, Trịnh Miểu Miểu trở mặt, không nhận người quen, mở miệng gọi cái gã họ Tần, làm anh ta tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, đánh không được, mắng cũng không xong.

Nhưng mà, anh ta dễ mềm lòng, giây trước còn giận, giây sau vẫn một lòng hướng về người ta.

Cũng không còn cách nào khác, ai bảo anh ta thích nghe lời ngon ngọt?

Thích tấm lòng nhân hậu ngắn ngủi như pháo hoa của người ta, hưởng thụ một giây vui vẻ.

Năm hai mươi hai tuổi, Tần Trạch Nguyên mua một chiếc xe mô tô màu đen.

Ngày đó, Trịnh Miểu Miểu còn là học sinh trung học mười sáu tuổi, chỉ thích những thứ dữ dội thế này.

Lần này, không đợi Tần Trạch Nguyên dụ dỗ, cô ấy đã ngoan ngoãn gọi chú: "Chú, chú chở con đi hóng gió được không?"

"Không được." Tần Trạch Nguyên lắc lắc ngón trỏ, "Con còn nhỏ quá, không an toàn."

"Chú…" Trịnh Miểu Miểu giật giật vạt áo thun của anh ta, còn làm nũng, "Chở con, chở con."

Tần Trạch Nguyên không chống cự được nữa, cuối cùng vẫn mềm lòng, chở người ta lên đường.

Anh ta mạnh miệng nhưng dễ mềm lòng, nói không chở cô ấy, nhưng thật ra đã mua sẵn một chiếc mũ bảo hiểm cho cô ấy từ lâu rồi.

Cứ tưởng cô bé sẽ thích, không ngờ vừa lấy ra đã bị người ta chê: "Con không muốn cái này, xấu quá, con muốn mũ màu đen, giống chú đấy!"

Lúc đó cô ấy mới mười sáu tuổi, thích những thứ dữ dội, không thích

những thứ hồng phấn nữ tính.

Nhưng mũ màu đen đều là của anh ta, kích thước không phù hợp, cô ấy không thể đội được.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể dỗ ngọt, bảo cô ấy đội mũ hồng trước, sau đó sẽ mua một cái khác.

Cô ấy nghe dỗ dành, cũng đồng ý đội, sau đó lại đòi thêm điện thoại: "Gần đây có một chiếc điện thoại mới vừa ra mắt, chú mua cho con đi."

Mua, đương nhiên mua.

Sau đó, anh ta cho cô ấy chiếc điện thoại mới, còn kèm theo một bộ sách ôn thi đại học.

Ngày đó trong nhà họ Trịnh, tiếng cô ấy mắng cũng to như tiếng khóc, cuối cùng cổ họng cũng khàn khàn.

Tần Trạch Nguyên vừa buồn cười vừa đau lòng, mang nước ấm cho người ta thấm giọng, lại bị đánh, bị đá ra ngoài.

Một chiếc gối thô bạo đập vào người, sau đó lại có thêm mấy chiếc gối nữa.

Giọng nói khàn khàn tuyệt vọng của cô ấy mắng anh ta: "Cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy chú nữa."

Sau đó anh ta cút thật, mấy tháng trời không dám đến nhà cô ấy.

Gặp lại nhau vào đầu mùa đông.

Chị gái kết nghĩa của anh ta nói, cô bé nhà mình yêu sớm.

Hình như đang cãi nhau, không ăn không uống, ngày nào cũng

khóc.

Tần Trạch Nguyên cầm điện thoại mới mua, mang theo hoa đến trước cửa nhận tội ——

Nhận tội trước đây đã mang bộ sách ôn thi đại học đến, hại người ta khóc khàn cả giọng.

Có lẽ vì yêu sớm làm người ta quá buồn bực, hoặc có lẽ vì thời gian trôi qua đã quá lâu, tóm lại là, cơn giận của cô ấy đối với anh ta cũng đã biến mất.

Không còn đuổi anh ta đi nữa.

Nhưng cô ấy vẫn khóc, khóc đến mức mặt mày ướt đẫm nước mắt, trông thật đáng thương.

Khi đó, Trịnh Miểu Miểu vừa tròn mười bảy tuổi, bước vào độ tuổi trăng tròn, khóc cũng đẹp.

Nhưng lần này khác với lần trước, cô ấy chỉ khóc đến mức hốc mắt đỏ hoe, lẳng lặng rơi lệ, giọng nói vẫn rất êm tai, không bị khàn.

"Xùy." Tần Trạch Nguyên đặt bó hoa lên ghế sofa trong phòng cô ấy, ném chiếc điện thoại ra trước mắt cô ấy, dựa người vào bàn trang điểm, tỏ vẻ giễu cợt, "Lại khóc, có thể đàng hoàng một chút được không?"

Trịnh Miểu Miểu chỉ ngước đôi mắt đỏ hoe, liếc anh ta một cái, còn không thèm đuổi anh ta đi.

"Nói xem, con thích mấy thằng nhóc thế nào?"

"Anh ấy không phải thằng nhóc!" Trịnh Miểu Miểu bướng bỉnh phản bác, "Anh ấy rất đẹp trai!"

“À, thằng nhóc đẹp trai?”

Trịnh Miểu Miểu lau nước mắt: “Chú không được nói anh ấy như thế!”

“Thôi đi, một cô nhóc thích một thằng nhóc, vậy mà là yêu đương cái gì, có biết thích là gì không, còn học đòi yêu sớm à?”

Trịnh Miểu Miểu thút tha thút thít, trừng mắt với anh ta, không có sức uy hiếp, chỉ thấy đáng thương.

Tần Trạch Nguyên bị chọc cười: “Tuổi còn nhỏ, học hành chăm chỉ được không, yêu đương cái quái gì, con trai tuổi này không biết chịu trách nhiệm đâu.”

Sau đó còn hỏi: “Nó có nắm tay con không?”

Trịnh Miểu Miểu đỏ mặt: “Không phải chuyện của chú.”

“Vậy là nắm tay rồi.” Tần Trạch Nguyên rút một điếu thuốc, ngậm trong miệng, nhưng không châm lửa, lại nheo mắt nhìn cô ấy, “Còn làm cái gì nữa? Hôn à?”

“Không có, không có…”

“Vậy thì tạm được, mau chia tay đi.”

“Tại sao!”

“Chú là chú của con, con phải nghe lời chú, không thì chú sẽ đến trường đánh nó một trận, con nghĩ nó đánh thắng chú à?”

“Không cho chú làm vậy!” Trịnh Miểu Miểu hoảng loạn, “Xương cốt chú cứng như vậy, ai mà đánh thắng chú được chứ!”

“Vậy thì mau chia tay cho chú.”

Trịnh Miểu Miểu từ chối.

Đêm nọ, Trịnh Miểu Miểu và bạn trai đang đi trên đường, tự dưng bị ai đó tách ra, chàng trai kia còn bị dọa, không cho phép cậu ấy xen vào chuyện bao đồng.

Ban đầu chàng trai đó còn giãy dụa, sau đó lại thấy phe bên kia đông quân hơn, cậu ấy sợ hãi, quay đầu bỏ chạy.

Trịnh Miểu Miểu gọi, cậu ấy cũng không dừng lại.

Kẻ đầu têu, Tần Trạch Nguyên, chậm rãi bước đến: "Thấy chưa, đã bảo là không đáng tin mà."

Trịnh Miểu Miểu vừa khóc vừa mắng, vừa đấm vừa đá anh ta.

Anh ta cũng không né tránh, chỉ đứng đó, để mặc cho cô ấy đánh mắng, nước mắt nước mũi của cô ấy dây lên quần áo anh ta, anh ta cũng không tức giận.

Người ta khóc mệt rồi, anh ta đưa trà sữa: "Uống một ly nhé?"

Anh ta quá thấu hiểu con gái, con gái khóc mệt rồi sẽ khát, Trịnh Miểu Miểu cầm ly trà sữa, uống một hơi đã hết nửa ly.

Kể từ ngày đó, Trịnh Miểu Miểu bắt đầu học hành chăm chỉ, không yêu sớm nữa.

Nhưng cũng chỉ ngoan ngoãn đến hết kỳ thi đại học.

Thành tích của cô ấy tương đối tốt, chắc chắn được nhận vào đại học Lâm Nghi.

Ngày đó, các diễn đàn mạng còn phổ biến, cô ấy tham gia diễn đàn của đại học Lâm Nghi, quen biết không ít người.

Sau đó lại tham gia nhóm sinh viên năm nhất của đại học Lâm Nghi, gặp được bạn trai tương lai.

Lần này không phải là yêu sớm nữa, không ai có thể mang chuyện yêu sớm ra gây áp lực để cô ấy chia tay.

Nhớ đến trước đây yêu sớm thất bại, lần này yêu đương, cô ấy rất kín kẽ.

Phải rồi, cô ấy chơi trò yêu thầm.

Mặc dù yêu thầm không bao lâu đã chuyển sang yêu công khai, sau đó lại thành hai bên yêu đương.

Lúc Tần Trạch Nguyên bắt gặp cô ấy thân mật với bạn trai mới, mới biết cô ấy lại yêu đương.

Đó là một buổi chiều đầu thu.

Trịnh Miểu Miểu biết bạn trai thích xe mô tô, nhưng không có tiền mua, vậy nên cô ấy đã lấy tiền túi, mua một chiếc cho cậu ấy.

Bạn trai vui mừng suýt khóc, còn đề nghị chở cô ấy đi hóng gió.

Trên đường đi hóng gió, lại gặp Tần Trạch Nguyên cũng đang lái mô tô.

Chậc, còn có bạn gái nhỏ của anh ta.

Bốn người gặp nhau, tình cảnh hơi khó xử.

Ban đầu, Tần Trạch Nguyên còn không nhận ra Trịnh Miểu Miểu, cũng vì cô ấy đang đội mũ bảo hiểm màu hồng, mà trước đây cô ấy chưa từng đội mũ bảo hiểm màu hồng.

Nhưng sau đó lại dừng đèn đỏ, chàng trai kéo kính chắn gió trên mũ bảo hiểm lên, để lộ nửa gương mặt.

Tần Trạch Nguyên muốn nhìn xem dáng vẻ người đó thế nào, suýt nữa thì kêu lên.

Nhìn lại, còn thấy hai cánh tay ôm eo chàng trai đó, anh ta tức giận hết sức.

Khi đó, anh ta cũng không nghĩ Trịnh Miểu Miểu đã mười tám tuổi, đã có thể yêu đương.

Chỉ nghĩ tuổi cô ấy còn nhỏ, chưa được yêu đương, còn định dùng vai vế mà dạy dỗ cô ấy.

Còn chưa mở miệng, đèn xanh đã sáng, tiếng xe gầm rú vang lên, anh ta chỉ biết bỏ qua chuyện này.

Hóng gió xong, anh ta lái xe đến trường.

Gọi điện thoại bảo người ta ra, người ta nói đang ở trong thư viện học bài, không rảnh gặp anh ta, bảo anh ta đừng quấy rầy chuyện học hành.

"Học cái quái gì, ra đây." Tần Trạch Nguyên cười nhạo, "Con cũng to gan nhỉ?"

"Tôi thật sự đang học trong thư viện mà."

"Còn giả vờ à? Chiều hôm nay chú con mẹ nó đã nhìn thấy con, người đó là bạn trai con à? Ôm chặt như vậy mà?"

Trịnh Miểu Miểu hít một hơi, không biết anh ta nhìn thấy mình khi nào.

Vì Tần Trạch Nguyên che chắn đầy đủ, cô ấy lại quá tập trung vào

bạn trai mình, cho nên không để ý đến anh ta.

Khi đó, cô ấy đang ăn đồ nướng cùng bạn trai, đành phải bỏ về giữa chừng, còn nói với bạn trai là chú mình đã đến trước cổng trường.

Đi chậm thật chậm, đến cổng trường mới nhớ ra ——

Bây giờ cô ấy đã yêu đương được rồi mà, sao còn phải sợ cái gã họ Tần này chứ?

Nhưng dù sao, cũng đã đến nơi, vẫn nên gặp Tần Trạch Nguyên một chút.

Tần Trạch Nguyên thấy cô ấy mặc quần ngắn, anh ta tức giận: "Ăn mặc kiểu gì thế?"

Sau đó lại nhìn lớp trang điểm mắt của cô: "Vẽ vời cái gì vậy?"

Còn chỉ vào son môi đỏ: "Cái gì đây?"

Trịnh Miểu Miểu đi bộ một quãng đường, đã rất mệt rồi, không ngờ vừa dừng lại đã bị anh ta phê bình từ đầu đến chân, cô ấy nổi giận: "Cái gã họ Tần này, chú có bệnh à?"

"Chú là chú của con, nói năng kiểu gì thế?"

"Chú gì chứ? Chúng ta có máu mủ gì không?"

"Được rồi, vậy tại sao con lại gọi chú là chú nhiều lần vậy chứ?"

"Còn không phải là vì muốn chú mua đồ cho à? Chú thật sự nghĩ chú là chú tôi sao?"

"Hay nhỉ, đã kiêu ngạo còn hống hách." Tần Trạch Nguyên cười giận, "Lại yêu đương à?"

“Thì sao?” Trịnh Miểu Miểu cũng cười giận, “Chú lại muốn quản tôi à? Muốn tôi chia tay nữa sao?”

“Còn đi học, yêu đương cái gì?”

“Đi học thì sao? Bây giờ tôi là sinh viên đại học! Là sinh viên, chú có hiểu không? Yêu đương cũng là một tín chỉ, yêu đương thì sao chứ?”

Lời này vừa phát ra, Tần Trạch Nguyên hơi bối rối.

Cô bé trước đây luôn để mặt mộc, bây giờ đã bắt đầu tô son trát phấn, tự dưng nhận ra cô ấy đã lớn.

Thấy anh ta không nói gì, Trịnh Miểu Miểu hung hăng liếc anh ta: “Muốn gây sự thì gây sự đi, dù cho chú có đi tìm anh ấy, anh ấy cũng sẽ không vứt bỏ tôi đâu!”

Nói xong lời này, Trịnh Miểu Miểu quay đầu bỏ chạy.

Tần Trạch Nguyên chống hông đứng đó, nhìn bóng lưng của cô ấy đang bỏ chạy, không biết nói gì nữa.

Không phải chứ, sao đột nhiên lại trưởng thành rồi?

Buổi chiều gặp nhau trên đường, anh ta còn tưởng là người đẹp nhà nào, suýt nữa huýt sáo.

Ai mà ngờ, đó mẹ nó là cháu gái nhà anh ta.

Tần Trạch Nguyên chưa chấp nhận được, vẫn đứng trước cổng trường, chịu gió lạnh một hồi.

Ngày đó đi uống rượu với Thẩm Tư Ngôn mà còn nghĩ về chuyện này, Thẩm Tư Ngôn phải hỏi em gái nào làm anh ta thất thần thế.

Anh ta giật mình.

Em gái nào, là cháu gái mình mà!

Cháu gái mình!

Mặc dù không có quan hệ máu mủ.

Sau đó, Tần Trạch Nguyên nghĩ đến chuyện này rất lâu.

Nhưng anh ta không hiểu, tại sao vừa nghĩ đến đôi tay nhỏ nhắn ôm quanh eo chàng trai kia, còn ôm chặt như vậy, trong lòng anh ta lại xuất hiện một ngọn lửa cháy bừng bừng.

Cũng không hiểu, tại sao lúc nhìn thấy đôi chân trắng trẻo thon dài kia, muốn nhìn đi nơi khác, nhưng cũng không muốn nhìn đi nơi khác.

Sau đó, anh ta nghĩ, thôi đi, đúng là cô ấy mười tám tuổi rồi, đủ tuổi yêu đương, còn kiểm soát nhiều như vậy làm gì.

Dù cho có là chú ruột của cô ấy cũng không kiểm soát nhiều như vậy, huống hồ chi anh ta còn không phải ruột thịt.

Nhưng sau đó, anh ta cứ nhớ đến hoàng hôn đầu thu, nhớ đôi chân thon dài trắng trẻo, cánh tay mảnh mai ôm quanh eo người đàn ông kia, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đó.

Dù nghĩ thế nào cũng cảm thấy khó chịu.

Còn cảm thấy không đúng.

Cho nên sau này, anh ta càng mê đắm cảm giác chạy xe như gió.

Cảm giác hòa mình trong làn gió, đua với thời gian và cơn gió, tốc độ cực cao, nhịp tim cũng mất kiểm soát.

Anh ta càng đam mê các cuộc đua xe tranh tài.

Buộc bản thân không được nghĩ về những hình ảnh đó, không được nghĩ về cô ấy.

Bởi vì anh ta không thể giải thích được cảm giác kỳ lạ trong lòng.

Cảm giác đó không đúng.

Không đúng đến mức, anh ta nhìn bạn gái cũ cũng thấy chột dạ, cho nên dứt khoát chia tay.

Quá đáng đến mức không muốn ghé sang nhà họ Trịnh.

Anh ta tưởng đã rất nhiều thời gian trôi qua, nhưng nhìn lại mới phát hiện, mới có một tháng.

Tựa như, một ngày bằng một năm.

Sau đó, anh ta tìm được lý do để đến đại học Lâm Nghi ——

Anh ta phải đi nói chuyện với cô ấy, nam sinh trung học không biết chịu trách nhiệm, nam sinh đại học không đáng tin.

Bất kể có thích bao nhiêu, dù thế nào cũng không thể phát sinh quan hệ… sớm như vậy.

Cô bé này được nuông chiều từ nhỏ, nhỡ đâu mấy tên cặn bã dụ dỗ vài ba câu, sau đó lại chia tay, chẳng phải cô ấy sẽ khóc hết nước mắt sao?

Tần Trạch Nguyên lái xe đến đó, gọi điện thoại cũng không ai nghe máy, anh ta đỗ xe dưới lầu ký túc xá, nhìn từng nữ sinh bước ngang qua.

Phải rồi, đêm đó quản lý ký túc xá cũng đi ra, tưởng anh ta là lưu

manh đi tán gái.

Giải thích thật lâu mới thuyết phục được, anh ta lại ngồi trong xe chờ đợi.

Đợi đến mười giờ rưỡi tối, sắp đến giờ đóng cổng, cô ấy mới chậm rãi trở về.

Mà không đi một mình.

Thân mật ôm cánh tay của chàng trai kia, dáng vẻ giống hệt như chim non nép vào người ta, là hình tượng ngoan ngoãn nhất mà anh ta từng nhìn thấy.

Chính là vào thời khắc đó, anh ta đột ngột cảm giác ngực trái của mình nhói đau.

Cảm thấy, dù sao đây cũng là cô bé mình dỗ dành từ nhỏ đến lớn, vậy mà chưa từng nghe lời anh ta.

Tại sao vừa quay đầu lại, đã ngoan ngoãn với người con trai khác thế này?

Nếu chàng trai kia ưu tú hơn anh ta, hoàn hảo như Phó Huyền Tây nhà họ, anh ta còn có thể chấp nhận được.

Nhưng hết lần này đến lần khác, cũng chỉ tầm thường vậy thôi.

Thật con mẹ nó tủi thân mà.

Nói thế nào bây giờ, hẳn là người ta nghĩ cô ấy bị mù rồi.

Chàng trai kia, vừa thấy đã biết không tốt lành gì.

Dáng vẻ lưu manh, không khác nào mấy thằng nhóc lang thang trên đường.

Anh ta còn hoài nghi, không biết có phải cậu ấy vào đại học Lâm Nghi bằng cửa sau không.

Đâu chỉ có vậy!

Anh ta đỗ xe ở đó, dễ thấy như vậy, mà cô ấy còn không thèm liếc mắt nhìn một cái!

Bao nhiêu nữ sinh đi qua còn nhìn một chút, nhưng cô ấy lại hoàn toàn phớt lờ.

Anh ta bấm kèn mấy lần, cô ấy mới nhìn thấy.

Cô ấy do dự đến gần anh ta, vẫn nắm tay chàng trai kia không buông.

Lúc gặp mặt, câu đầu tiên đã gọi anh ta là chú, giống như sợ bạn trai hiểu lầm mối quan hệ của họ.

Tần Trạch Nguyên nhìn chằm chằm hai bàn tay đang nắm lấy nhau một hồi lâu, suýt nữa đã có một ngọn lửa bùng cháy trong mắt anh ta.

Sau một hồi lâu, anh ta dời mắt, bảo cô ấy đi lên lầu.

Trịnh Miểu Miểu khó hiểu: "Chú tìm tôi làm gì, chưa nói câu nào đã bảo tôi lên lầu?"

"Không thì con muốn làm gì? Nhìn thời gian đi. Đóng cổng rồi!"

Trịnh Miểu Miểu bực bội nhíu mày: "Chú muốn ăn nói ngang ngược phải không, cái gã… chú Tần."

"Hừ." Tần Trạch Nguyên cười nhạo, "Ngày mai lại đến tìm con."

Nói xong, anh ta lại mắng chàng trai kia: "Buông tay ra, cút về ký túc xá của cậu đi!"

Còn không đợi hai người họ phản ứng, anh ta đã quay đầu xe, rời đi.

Nhìn qua kính chiếu hậu, còn thấy Trịnh Miểu Miểu đuổi theo xe anh ta một hồi, mắng vài câu.

Không nghe rõ, đều bay theo làn gió.

Chỉ có hình ảnh hai người hôn nhau tạm biệt dưới lầu ký túc xá, hiện ra rõ ràng trong kính chiếu hậu.

Anh ta nghĩ, chắc là mình có vấn đề rồi.

Có lẽ là bị bệnh tim.

Nếu không thì, tại sao lại cảm thấy đau?

Chương 68: Ngoại truyện 5

Đêm đó, Tần Trạch Nguyên ngồi ở Ngày Đêm Không Mưa của Trịnh Tinh Dã, uống say như chết.

Trịnh Tinh Dã còn phải hỏi: "Cậu con mẹ nó thất tình cũng đâu cần phải như vậy, không phải cậu đá người ta sao?"

Nhưng không ai có thể bới móc được thông tin, tại sao đêm đó anh ta lại say như vậy.

Chỉ là đến cuối cùng, lúc đỡ anh ta vào giường, lại nghe anh ta lẩm ba lẩm bẩm, mắng người ta không có lương tâm, mắng người ta có mắt như mù.

Tần Trạch Nguyên say xỉn đến chiều hôm sau mới tỉnh.

Giống như đã tỉnh rồi, mà hình như cũng không hẳn.

Nhưng anh ta không đi tìm Trịnh Miểu Miểu nữa.

Chỉ là cảm thấy, cô ấy lớn rồi, muốn yêu đương thì cứ yêu đương đi.

Thật ra, yêu đương rất vui.

Ân ái cũng vậy.

Cô ấy muốn làm gì thì làm, chẳng sao cả, vui là được.

Nếu đến cuối cùng bị bỏ rơi, cô ấy muốn khóc, anh ta sẽ cho cô ấy mượn bờ vai để khóc.

Tần Trạch Nguyên nghĩ thông suốt, rốt cuộc cũng buông bỏ được, mặc dù cũng lờ mờ hiểu ra một chuyện ——

Hình như là, anh ta thích cô ấy.

Nhưng nói ra chuyện này, chắc là hơi biến thái, lại còn vô đạo đức, cho nên anh ta cũng không có ý định nói với ai, giữ lại trong đáy lòng.

Nói thế nào bây giờ, chú nhỏ thích cháu gái sao?

Mặc dù chỉ là trên danh nghĩa thôi.

Sau đó, Tần Trạch Nguyên hạn chế gặp mặt và liên lạc với Trịnh Miểu Miểu, cũng chỉ dám vụng trộm để ý cô ấy.

Còn không thể tự nhiên xoa đầu cô ấy như trước kia, tuy cô ấy cũng chưa từng thích như vậy.

Trước kia, anh ta không quan tâm cô ấy có thích hay không, đều ung dung tự tại xoa đầu cô ấy, mà bây giờ, không cần biết cô ấy có thích hay không, hình như anh ta cũng không dám đưa tay ra xoa đầu nữa.

Dường như chỉ có mình anh ta thay đổi.

Trịnh Miểu Miểu không hề thay đổi.

Lúc vui, cô ấy vẫn gọi anh ta là chú, không vui thì gọi là cái gã họ Tần.

Anh ta cảm thấy thế này cũng được, ít ra cô ấy không phát hiện được tâm tư của anh ta, sẽ không giữ khoảng cách với anh ta, cũng không chán ghét anh ta.

Chỉ cần anh ta muốn, anh ta luôn có thể duy trì mối quan hệ giống như trước đây.

Đôi lúc anh ta lại nghe cô ấy nói chuyện điện thoại với bạn trai, dịu dàng làm nũng, trao hết sự kiên nhẫn cho cậu ấy.

Lúc đó, Tần Trạch Nguyên cúi đầu mỉm cười, cảm thấy tình yêu thật sự có thể chinh phục được khó khăn thử thách.

Anh ta mỉm cười, nhưng khóe môi dần dần hạ xuống.

Sau đó, anh ta tham gia bao nhiêu cuộc tranh tài đua xe, nhận được rất nhiều giải thưởng, nhưng cô ấy chưa từng theo dõi một cuộc đua nào.

Đường núi quanh co hiểm trở, những thời khắc bứt tốc vượt lên, tiếng gió và tiếng vỗ tay, hoa tươi và những lời ca tụng, tất cả đều chỉ thuộc về một mình anh ta.

Không liên quan đến cô ấy.

Anh ta còn nghĩ, thanh niên yêu đương không lâu bền, huống hồ chi, đàn ông hiểu đàn ông, rõ ràng chàng trai kia đâu phải là người tốt, làm gì có chuyện tình yêu thay đổi con người?

Nhưng anh ta không ngờ, họ yêu nhau đến ba năm trời.

Ba năm ròng rã, cả một đời người, có bao nhiêu lần ba năm chứ?

Cô ấy cam tâm tình nguyện lãng phí.

Nếu như không phải anh ta nghe tiếng cô ấy khóc lóc dỗ dành bạn trai qua điện thoại, hẳn là anh ta đã nghĩ người kia là lãng tử quay đầu, muốn hết lòng yêu cô ấy.

Cho nên, đó đâu phải lưỡng tình tương duyệt, chỉ có một mình cô ấy cứu vãn tình hình.

Cô ấy mua đồ cho người ta, nói ngon nói ngọt dỗ dành người ta,

hèn mọn van xin, ra sức níu kéo, tình cảm không cân bằng.

Giống hệt như cách anh ta đối xử với cô ấy.

Nếu như tâm địa của anh ta xấu xa hơn, anh ta sẽ nghĩ đây là quả báo của cô ấy.

Nhưng anh ta không nỡ.

Làm sao có thể dùng từ này với cô ấy được?

Dù cho cô ấy có làm trời làm đất, anh ta vẫn thấy đáng yêu, sẵn lòng chịu đựng cô ấy, nuông chiều cô ấy.

Hết thảy mọi thứ, đều là anh ta cam tâm tình nguyện.

Mà đã là cam tâm tình nguyện, bất kể người ta có nhận hay không nhận, cũng không thể gọi là quả báo được.

Vốn dĩ Tần Trạch Nguyên nghĩ, hoặc là hù dọa chàng trai kia, bắt cậu ấy đối xử tốt với Trịnh Miểu Miểu, hoặc là rời xa Trịnh Miểu Miểu.

Nhưng rốt cuộc, anh ta chẳng làm gì cả.

Anh ta không muốn nhúng tay vào chuyện yêu đương của cô ấy, chỉ muốn cô ấy tự níu giữ, cho đến khi nào cô ấy không níu giữ được nữa.

Rồi cô ấy sẽ buông tay.

Dù sao, từ trước đến nay, cô bé này luôn được nuông chiều, từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ, đắng cay trong đời cô ấy đều chỉ liên quan đến chuyện tình cảm.

Kiểu gì cũng sẽ có một ngày cô ấy không chịu được nữa.

Cứ để cô ấy tự quyết định, anh ta mà nhúng tay vào, chắc chắn sẽ trở thành tội đồ, bị người ta chán ghét.

Cũng may, anh ta chờ được đến lúc cô ấy chia tay.

Có lẽ bao nhiêu tình cảm nồng nhiệt trong lòng cô ấy đều đã hao mòn, cho nên cô ấy không sụp đổ như anh ta tưởng.

Có lẽ cô ấy học được cách ngụy trang, không sụp đổ trước mặt anh ta, mà là đêm đến, cô ấy vụng trộm sụp đổ, trùm chăn khóc một mình.

Nhưng hình như cô ấy vượt qua nhanh hơn anh ta tưởng, đã nở nụ cười vui vẻ.

Khi đó, Tần Trạch Nguyên cũng cười.

Cảm giác như, rốt cuộc cũng nhìn thấy con mẹ nó ánh mặt trời trở lại.

Vào thời khắc trong lòng nhẹ nhõm, anh ta mới xác định một chuyện ——

Mình thật sự thích cô ấy rồi.

Mà chuyện này, hình như không có thuốc chữa.

Cho nên anh ta nghiêm túc suy nghĩ một hồi, quyết định không buông tay.

Giành lấy cô ấy, bất kể có bị mắng thế nào, bị gọi là biến thái cũng được.

Còn hơn lại đánh mất cô ấy lần nữa, phải nhìn cô ấy cười vui trong vòng tay người khác.

–

Lúc Trịnh Miểu Miểu cảm nhận được Tần Trạch Nguyên thích mình, cô ấy hoảng loạn.

Làm sao cô ấy biết anh ta thích mình?

Cũng không phải vì anh ta nói ra, dù sao anh ta cũng là người trong nóng ngoài lạnh.

Mà là vì cô ấy nhìn thấu ánh mắt của anh ta.

Cách anh ta nhìn cô ấy không bình thường.

Không giống ánh mắt người lớn dành cho trẻ con, cũng không phải ánh mắt bạn bè dành cho nhau.

Mà là, ánh mắt đàn ông nhìn phụ nữ.

Bình đẳng, nhưng cũng không bình đẳng.

Dịu dàng, nhưng cũng không dịu dàng.

Nồng nhiệt, nhưng cũng không nồng nhiệt.

Mà lại rất thâm tình, có lúc chan chứa ý cười, có lúc lại tràn ngập nỗi ưu tư.

Rất phức tạp, rất mâu thuẫn.

Nhưng cô ấy chưa từng nghĩ đến khả năng này.

Dù sao thì, tuy cô ấy luôn gọi anh ta là cái gã họ Tần, nhưng cũng có lúc gọi anh ta là chú.

Mặc dù chưa từng xem anh ta là người lớn trong nhà, nhưng cũng chưa từng xem là bạn.

Là một mối quan hệ rất đặc biệt.

Cho nên, khi cảm nhận được anh ta thích mình, Trịnh Miểu Miểu không biết nên làm thế nào.

Sợ mối quan hệ của họ trở nên kỳ quặc, cô ấy đành phải giả vờ không biết anh ta thích mình.

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, Trịnh Miểu Miểu phát hiện tình cảm của anh ta dành cho mình càng rõ ràng hơn.

Chẳng hạn như, nụ cười dành cho cô ấy càng dịu dàng hơn, càng nhượng bộ hơn, càng dung túng hơn.

Dù cho cô ấy có gọi anh ta là cái gã họ Tần, anh ta cũng chỉ cười hỏi: "Cái gì?"

Không giống trước đây, lúc nào cũng nói cô ấy không biết già trẻ lớn bé, mà dù có nói vậy, cũng dùng giọng điệu rất nhẹ nhàng, làm da đầu người ta tê dại.

Còn quỳ xuống cõng cô ấy.

Bờ lưng của anh ta rộng lớn ấm áp, mang đến cảm giác an toàn.

Anh ta cao lớn như vậy, ở trên lưng anh ta, cô ấy được ngắm nhìn bao nhiêu cảnh đẹp.

Mà cô ấy còn phát hiện, trên người anh ta có mùi rất dễ chịu.

Cô ấy bắt đầu chầm chậm cảm nhận, thật ra anh ta cũng tốt.

Ít ra thì, anh ta chưa từng bắt nạt cô ấy.

Chưa từng làm cô ấy tổn thương.

Trịnh Miểu Miểu áp người lên lưng anh ta, gọi: "Tần Trạch Nguyên."

"Cái gì?"

"Có phải chú thích tôi không?"

"..."

Trịnh Miểu Miểu vụng trộm quan sát vành tai của anh ta, đã bắt đầu ửng đỏ.

Cô ấy thấy buồn cười, còn cố tình trêu chọc: "Không nói sao? Vành tai đều đỏ lên rồi? Không thể nào, chú là người lớn mà."

"Phải." Anh ta nói, "Chú thích con, thì sao?"

Lần này, đến lượt Trịnh Miểu Miểu im lặng, hai tai ửng đỏ.

Sau đó, hai người họ không nói chuyện nữa, tựa như âm thầm thấu hiểu.

Nhưng kể từ ngày đó, Trịnh Miểu Miểu bắt đầu nghĩ về anh ta không ngừng.

Cô ấy nghĩ, người này đâu có khác gì chú nhỏ của mình, không biết anh ta thích mình từ khi nào.

Sau đó lại nghĩ, mình có thích anh ta không?

Cô ấy không hiểu, cũng không biết.

Vì đã quá quen thuộc rồi.

Nhưng cũng may, anh ta thừa nhận mình thích cô ấy, lại không yêu cầu cô ấy đưa ra câu trả lời.

Không nói là muốn cô ấy làm bạn gái, cũng không bảo cô ấy phải làm cái gì.

Giống như khẳng định một sự thật mà thôi, cô ấy cũng không cần làm gì.

Cho nên, Trịnh Miểu Miểu cũng không thèm suy nghĩ sâu sắc về chuyện này, cứ giả vờ không hiểu là được.

Dù sao thì, anh ta muốn chậm trễ thế này cũng là chuyện của anh ta, đâu phải cô ấy làm lãng phí thời gian của anh ta.

Chẳng lẽ còn muốn cô ấy nắm lấy cổ áo anh ta mà nói: "Này, sao không theo đuổi tôi đi?

Vậy thì quá thô thiển.

Mờ mờ ám ám như vậy, dù sao cô ấy vẫn cảm thấy vui vẻ, không ảnh hưởng gì đến cô ấy.

Mà ngược lại, còn có cảm giác yêu đương mập mờ.

Trải qua hai mối tình trước đó, cô ấy cũng chưa từng có cảm giác này.

Hai đoạn tình cảm đó, mối tình đầu là cái gì cũng không biết, sớm nở tối tàn, mối tình thứ hai hoàn toàn là do cô ấy đơn độc thỏa hiệp, thương tích đầy mình.

Tần Trạch Nguyên không gọi cô ấy là bạn gái, nhưng lại cho cô ấy cảm giác yêu đương.

Dung túng vô bờ, dịu dàng cưng chiều, lại cẩn thận giữ khoảng

cách, cho cô ấy cảm giác tôn trọng.

Muốn kiềm chế tình yêu với cô ấy, nhưng không cách nào kiềm chế được.

Làm cô ấy rất, rất thích.

Cô ấy còn mặt dày đến mức, hy vọng chuyện này cứ tiếp tục như vậy, ranh giới mong manh này sẽ không bao giờ bị xâm phạm.

Nhưng cũng đến lúc ranh giới đó bị xâm phạm.

Là đêm 31 tháng 12 năm 2021.

Đêm giao thừa, mọi người tụ tập ở Ngày Đêm Không Mưa của chú ruột Trịnh Tinh Dã nhà cô ấy.

Bầu không khí đêm đó rất sôi nổi, mọi người vui đùa, tán gẫu, uống rượu, nghĩ về tương lai.

Vạn vật thật tốt đẹp, cô ấy không cách nào kiềm lòng được, đã uống rất nhiều rượu.

Tần Trạch Nguyên liên tục ngăn cản, bảo cô ấy đừng uống, nhưng cô ấy cảm thấy quá hào hứng, bắt đầu uống không ngừng.

Đương nhiên, cuối cùng cũng say.

Mơ mơ màng màng, Trịnh Miểu Miểu vẫn nhớ, Tần Trạch Nguyên cõng cô ấy rời đi.

Vì anh ta cũng uống rượu, cho nên không lái xe, hai người họ ngủ trong căn phòng trên tầng ba của Ngày Đêm Không Mưa.

Không sai, là hai người họ.

Thật ra, đáng lẽ chỉ có mình cô ấy, nhưng cô ấy say, hơi xúc động, kéo Tần Trạch Nguyên lại, không cho người ta rời đi.

Tuy Tần Trạch Nguyên có uống rượu, nhưng không say, cho nên anh ta không muốn ở lại, sợ mất lý trí.

Nhưng Trịnh Miểu Miểu gào khóc ầm ĩ, kéo anh ta lại, nói anh ta mà rời đi, cô ấy sẽ khóc cho anh ta xem.

Tần Trạch Nguyên vừa tức vừa buồn cười, chỉ có thể ở lại với cô ấy.

Thật ra ban đầu cũng bình thường, nhưng sau đó cô ấy bắt đầu nói năng linh tinh, cuối cùng sự tình vượt ngoài tầm kiểm soát.

Trịnh Miểu Miểu ngồi bật dậy trên giường, nhất quyết hỏi anh ta: "Rốt cuộc chú có thích tôi không?"

Tần Trạch Nguyên nghĩ thầm, chuyện rõ rành rành như vậy, sao còn chưa nhìn ra ông đây thích em chứ?

Nhưng anh ta vẫn gật đầu: "Thích."

"Vậy sao chú không," Trịnh Miểu Miểu giữ lấy mặt anh ta, ngước đôi mắt say lờ đờ, "không hôn hôn tôi?"

Tần Trạch Nguyên cực kỳ có kinh nghiệm yêu đương, đã trải qua mấy mối tình, từ trước đến nay chưa từng gặp qua tình huống này, bị câu nói kia chọc cho đỏ mặt.

Đỏ đến tận mang tai.

Thậm chí, miệng lưỡi khô khốc, cả người nóng bừng.

"Đừng như vậy." Anh ta nói, "Uống say rồi, ngủ ngoan đi, đừng nói những lời như vậy có được không?"

“Chú không thích tôi.”

“Thích.”

“Vậy sao chú không hôn hôn tôi?”

“…”

Tần Trạch Nguyên bất lực.

Còn nghĩ thầm, nếu đây là người phụ nữ nào khác, đừng nói là hôn, có khi anh ta đã lột sạch quần áo của người ta.

“Ngoan nhé?” Anh ta nhẫn nại dỗ dành, “Ngủ ngoan đi, không thì ngày mai sẽ đau đầu ——”

Anh ta chưa kịp dứt lời, Trịnh Miểu Miểu đã giữ lấy mặt anh ta, hôn hôn.

Tần Trạch Nguyên ngây người.

Đây là lần đầu tiên mà anh ta con mẹ nó cảm giác như điện giật.

Anh ta không dám nhúc nhích, chỉ nhắm mắt.

Cảm giác này, giống như đang đảo ngược vị thế.

Anh ta giống như một cô bé mười tám tuổi thuần khiết, còn cô ấy giống như lãng tử đã trải qua bao nhiêu kinh nghiệm tình trường.

Chủ yếu là, anh ta không dám nhúc nhích.

Nhúc nhích thì sợ cô ấy không tiếp tục, lại sợ chính mình không kiềm lòng được mà ôm lấy cô ấy để chiếm thế thượng phong.

Anh ta đành phải yên tĩnh, cho cô ấy được lựa chọn.

Anh ta cũng không biết, ba năm yêu đương, cô ấy học cái gì, nhưng khi cô ấy vươn đầu lưỡi mềm mại lướt qua cánh môi của anh ta, anh ta suýt nữa thì phát điên.

Tần Trạch Nguyên cũng không nhớ nổi, đã bao lâu rồi mình không được hôn.

Hình như sau lần bắt gặp cô ấy hẹn hò chàng trai kia, anh ta không yêu đương nữa, cũng không hôn ai.

Đột nhiên bị hôn thế này, thật sự có cảm giác như đây là nụ hôn đầu đời.

Thậm chí, chớp mắt một cái đã có phản ứng khác.

Nhưng anh ta vẫn không chủ động.

Cũng không hẳn là không chủ động.

Ít ra anh ta cũng hơi xấu tính, lén lút mở miệng ra một chút.

Mà cô gái đang hôn anh ta cũng rất thông minh, tuy đã say, vẫn có thể len lỏi vào trong.

Nhưng cũng chỉ đến vậy thôi.

Tần Trạch Nguyên khao khát cô ấy hôn sâu hơn một chút, nhưng cũng chỉ có mình anh ta mong muốn như vậy.

Hình như cô ấy hoàn toàn không biết phải làm thế nào, ánh mắt say lờ đờ nhìn anh ta, còn long lanh nước mắt.

Vào thời khắc này, Tần Trạch Nguyên nghĩ, điên rồi thì điên luôn.

Anh ta vuốt mí mắt của cô ấy xuống, giữ lấy gáy của cô ấy.

Kiềm chế khao khát chiếm hữu, chỉ nhẹ nhàng đưa đầu lưỡi của mình chạm vào đầu lưỡi của cô ấy.

Vạn vật tựa như ngàn sao trên trời, không cách nào kiểm soát được.

Tựa như một người khát nước vô cùng, bước đi giữa sa mạc mênh mông, đột nhiên tìm thấy một dòng suối.

Anh ta điên cuồng uống nước, hôn sâu hơn.

Đến cuối cùng, còn cắn môi người ta.

Tần Trạch Nguyên vùi đầu vào hõm cổ của cô ấy, hít một hơi thật sâu, cảm nhận mùi hương tươi mát thuộc về cô ấy.

Lòng bàn tay nóng như lửa đốt, vẫn còn lơ lửng trên không trung, khát vọng và lý trí đang giao chiến với nhau.

Trên bờ vực sụp đổ, lý trí vẫn thắng thế.

Anh ta đắp chăn cho cô ấy, sau đó quay đầu đi vào phòng tắm.

Giữa mùa đông còn tắm nước lạnh, anh ta cảm thấy bản thân mình thật trâu bò.

Chưa có lần nào giống như lần này.

Người ta chạm đến giới hạn này, anh ta còn có thể kiềm chế, không làm gì cả, quay đầu vào phòng tắm, tắm rửa để giải quyết vấn đề.

Rốt cuộc còn có thể bình tĩnh vắt khăn nóng, lau mặt, lau tay cho người ta, trong lòng không hề vướng bận gì cả.

Cuối cùng còn có thể chịu vất vả, giúp cô ấy cởi giày rửa chân, thấy chân cô ấy lạnh, sợ cô ấy đi ngủ mà không ấm, còn nhét chân cô ấy

vào áo mình cho đỡ lạnh.

Nhìn gương mặt say ngủ của cô ấy, còn muốn đánh thức cô ấy, hỏi cho ra lẽ, tên bạn trai phiền phức của em có đối xử tốt với em không?

Anh ta cảm thấy, mình nhất định là Liễu Hạ Huệ thời hiện đại.

Không thể nào không phong thánh thần.

————————-

Tác giả có lời muốn nói:

Tui cũng phát điên rồi.

————————-

P/s: Liễu Hạ Huệ nổi tiếng là người có khả năng chống lại cám dỗ về sắc dục.

Theo điển tích, hôm nọ, Liễu Hạ Huệ dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ cởi áo của mình ra khoác lên người cô ấy rồi ôm vào lòng để cô ấy hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với phụ nữ, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

Chương 69: Ngoại truyện 6

Giữa trưa hôm sau, Trịnh Miểu Miểu mới tỉnh dậy, trong phòng chỉ có mình cô ấy.

Đầu đau như búa bổ, miệng lưỡi khô khốc, hai mắt lờ đờ đau nhức nhìn quanh, sau đó cô ấy quay đầu, thấy một ly nước trên bàn đầu giường.

Đúng lúc thấy khát, cô ấy vươn tay cầm ly nước.

Hơi bất ngờ, hóa ra là nước ấm.

Trịnh Miểu Miểu ngồi dậy, hai tay cầm ly nước, nghiêng đầu uống ừng ực cả ly, còn có mấy giọt nước chưa kịp nuốt vào, theo khóe môi, chảy xuống giường.

Cổ họng đau rát cũng dần dần trở nên thoải mái, dường như cô ấy cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Ý thức từ từ trở về, cô ấy bắt đầu nhớ lại chuyện xảy ra từ đêm qua đến giờ.

Hình như cô ấy đang tụ tập đón giao thừa cùng mọi người, sau đó chơi trò chơi, uống rất nhiều rượu, cô ấy say khướt, Tần Trạch Nguyên cõng cô ấy lên phòng ngủ.

Sau đó thì sao?

Trịnh Miểu Miểu nhắm mắt, vỗ vỗ đầu mình.

Hình như là, nhớ ra rồi.

Có phải cô ấy đã kéo Tần Trạch Nguyên đến gần, hỏi anh ta có thích

cô ấy không?

Sau đó, còn hôn anh ta?

Trịnh Miểu Miểu hít một hơi, cảm thấy mình điên rồi.

Cô ấy vội vàng xuống giường, nhìn thấy một đôi dép lê mới được đặt ngay ngắn cạnh giường.

Mang vào, cảm giác mềm mịn ấm áp, quần áo trên người vẫn giống hệt hôm qua, chỉ hơi nhăn nhúm một chút, còn lại cũng không có vấn đề gì.

Cả người nồng nặc mùi rượu, cô ấy chạy vào phòng tắm rửa mặt.

Hứng nước rửa mặt, nhìn vào gương, thấy khóe môi bị xước.

Trịnh Miểu Miểu đưa ngón tay nhẹ nhàng chạm vào khóe môi, xuýt xoa một tiếng, thật sự rất đau.

Đừng nói là, tối hôm qua anh ta hôn trộm cô ấy?

Hoàn toàn không có ấn tượng.

Chỉ nhớ cô ấy hôn anh ta, sau đó xảy ra chuyện gì, cô ấy cũng không nhớ.

Trịnh Miểu Miểu cúi đầu nhìn quần áo lần nữa, không có vấn đề gì, lại nhìn cổ mình, cũng không có dấu tích, cô ấy thở phào nhẹ nhõm.

Lại nhớ đến ly nước ấm trên bàn đầu giường.

Không cần nghĩ cũng biết ai chuẩn bị.

Nhưng mà, anh ta ở đâu?

Hôn xong bỏ chạy sao? Không muốn chịu trách nhiệm?

Trịnh Miểu Miểu lấy một bộ bàn chải đánh răng mới trong tủ, sau đó tức giận chạy đến bên giường xem điện thoại.

Cô ấy gọi Tần Trạch Nguyên, nhưng mới reo hai tiếng, người bên kia đã cúp máy.

Còn dám cúp máy của cô ấy nữa!

Trịnh Miểu Miểu tức giận chống hông, đang định gọi lại đã nghe tiếng bước chân ngoài cửa.

Cô ấy quay đầu, thấy chốt cửa chuyển động, sau đó, có người bước vào.

Bóng dáng cao lớn, quần áo gọn gàng, cầm hai chiếc túi lớn trong tay.

Còn ngửi thấy mùi thơm.

Trịnh Miểu Miểu định chất vấn mấy câu, bụng đã sôi ùng ục.

Người kia nhìn cô ấy chằm chằm, ban đầu còn hơi ngây người, sau đó bật cười: "Làm gì thế? Biết em đói, đây này, đã mua thức ăn sáng cho em."

Anh ta đóng cửa, đặt đồ đạc lên bàn, còn hỏi cô ấy đã rửa mặt chưa: "Rửa mặt xong thì đến ăn đi, ly nước ấm trên bàn đầu giường, em đã uống chưa?"

Trịnh Miểu Miểu định hung hăng xông lên, nhưng cô ấy mang dép bông, trông không hung hăng chút nào, lại còn bước đi lẹp xẹp, trông không khác nào trẻ con xuống giường trút giận.

"Được rồi, đã mười giờ rưỡi, thức dậy mà còn bực bội sao?" Tần

Trạch Nguyên nhìn cô ấy, lấy thức ăn sáng ra, mở nắp, bày ra, "Muốn ăn ngọt hay mặn, hay là cái gì cũng muốn ăn?"

Trịnh Miểu Miểu nhìn một lượt, anh ta mua trứng gà, sữa đậu nành, bánh hoa quế, tiểu long bao, bánh quẩy, còn có cháo và mì gạo.

"Muốn ăn hết." Cô ấy nói.

"Vậy em ăn trước đi." Tần Trạch Nguyên cắm ống hút, đẩy ly sữa đậu nành sang, "Uống một chút nhé?"

Trịnh Miểu Miểu cầm ly sữa đậu nành, không nóng hổi, nhưng vẫn ấm, cô ấy cúi đầu, ngậm ống hút, hút một ngụm, sau đó hỏi: "Anh thì sao? Anh ăn cái gì?"

"Em ăn thừa cái gì thì anh ăn cái đó." Tần Trạch Nguyên vừa nói vừa giúp cô ấy lột vỏ trứng, sắc mặt và giọng điệu vô cùng bình tĩnh.

Da mặt Trịnh Miểu Miểu nóng bừng, nhưng cô ấy không muốn thừa nhận, lại đưa bàn chân chạm vào anh ta, "Chúng ta không còn tiền mua thức ăn nữa sao?"

"Nói nhảm gì thế?"

"Vậy sao món nào cũng chỉ mua có một phần?"

"Không phải, anh không biết em muốn ăn cái gì, mỗi món cứ mua một phần thôi, anh nghĩ nhiều thức ăn như vậy, chắc em cũng không ăn hết, đừng lãng phí." Tần Trạch Nguyên đưa quả trứng đã lột vỏ cho cô ấy, "Phải tiết kiệm, có hiểu không?"

Trịnh Miểu Miểu cắn một miếng trứng, lắc đầu: "Không hiểu."

Lại nghĩ đến chuyện tình phong lưu trước kia của anh ta: "Cái này bao nhiêu tiền? Trước đây anh mua đồ cho bạn gái, không phải cứ thoải mái vung tay đến năm con số sao?"

Tần Trạch Nguyên nhìn cô, mỉm cười: "Mua đồ cho bạn gái, bỏ ra số tiền đó cũng hợp lý mà."

"Ồ." Trịnh Miểu Miểu không vui, "Người ta đáng giá hàng ngàn hàng vạn, còn em chỉ đáng giá mười mấy đồng."

"Được rồi, ghen cái gì." Tần Trạch Nguyên xoa tóc cô ấy, "Anh cũng chưa từng ra ngoài sáng sớm để mua thức ăn sáng cho cô gái nào khác ngoài em."

Trịnh Miểu Miểu bĩu môi: "Ai ghen, anh là ai chứ, em ghen làm gì?"

Lại cúi đầu uống một ngụm sữa đậu nành: "Mà chưa kể, ai biết anh nói thật hay không."

"Em đã không tin, anh cũng đâu thể làm gì được." Tần Trạch Nguyên lau tay, "Dù sao thì…"

Trịnh Miểu Miểu ngẩng đầu nhìn anh ta: "Hửm?"

"Anh chưa từng…" Tần Trạch Nguyên dừng lại, đưa tay lau khóe môi cô ấy, "Em ăn thế nào mà dính lung tung thế?"

Trịnh Miểu Miểu né về phía sau, da mặt nóng bừng, cô ấy cúi đầu, không dám nhìn anh ta, lại lẩm bẩm: "Ai cần anh quản?"

"Anh đâu dám quản em, sợ em quát tháo mắng anh, gọi anh là cái gã họ Tần, không chịu gọi một tiếng đàng hoàng."

"Gọi thế nào mới là đàng hoàng?"

Tần Trạch Nguyên thật sự bế tắc, lâu thật lâu sau mới tự cười mình: "Bỏ đi, cứ gọi là chú, nghe êm tai."

Chú.

Trịnh Miểu Miểu không vui: "Anh hôn em, còn bắt em gọi anh là chú, anh biến thái à?"

Tần Trạch Nguyên: "..."

Im lặng một hồi, anh ta mới nói: "Em hôn anh trước."

Lại cảm thấy phiền: "Bỏ đi, muốn gọi gì thì gọi, gọi là cái gã họ Tần cũng được."

Thấy thái độ của anh ta như vậy, Trịnh Miểu Miểu cũng không có ý định vạch trần tâm tư tình cảm giữa hai người họ.

Không biết tại sao lại giận, cô ấy lại đặt chén đũa lên bàn: "Không ăn nữa, anh cứ ăn từ từ đi."

Nói xong, cô ấy cầm lấy đồ đạc, quay đầu bước ra, đóng sầm cửa, không thèm nhìn lại.

Tần Trạch Nguyên ngây người một lát, cuối cùng vẫn không đuổi theo, lại yên tĩnh ngồi bên bàn, ăn thức ăn sáng mà cô ấy chưa ăn hết.

–

Sau đó, Trịnh Miểu Miểu bắt đầu phụng phịu giận dỗi, chiến tranh lạnh với Tần Trạch Nguyên hết ba ngày.

Ban đầu, cô ấy cũng không có ý định chiến tranh lạnh lâu như vậy, nhưng Tần Trạch Nguyên không giúp ích, không dám đi tìm cô ấy, cho nên cô ấy mới chiến tranh lạnh lâu thế này.

Ngày thứ ba, cô ấy đích thân đi tìm Tần Trạch Nguyên, kết thúc trận chiến tranh lạnh này.

Ngày đó, Tần Trạch Nguyên đang đánh bài trong Ngày Đêm Không Mưa, cô ấy đi đến, hất đổ bàn bài, dọa Trịnh Tinh Dã hết hồn: "Làm gì vậy?"

"Chú chơi với mọi người đi, con đưa anh ta ra ngoài."

Nói xong lời này, Trịnh Miểu Miểu nắm lấy cổ áo của Tần Trạch Nguyên, kéo anh ta ra ngoài.

"Nhẹ nhàng một chút được không, cổ của anh, em làm thế này, anh cảm giác như sắp đứt đầu rồi." Tần Trạch Nguyên khom lưng, cúi đầu, theo cô ấy ra ngoài, "Anh không làm phiền em, cũng đâu có trêu chọc gì em."

Trịnh Miểu Miểu không nói không rằng, kéo người ta vào bãi đỗ xe, đẩy vào.

Không đẩy được.

Cô ấy hơi xấu hổ, đành phải ra sức vừa đẩy vừa đạp người ta vào ghế sau.

Sau đó, cô ấy cũng chui vào, khóa cửa xe lại.

Tần Trạch Nguyên: "?"

Run lẩy bẩy, không hiểu sao còn hơi chờ mong điều gì đó.

"Em…"

"Im miệng!"

"…"

Chậc, hóa ra hoán đổi vị trí là thế này.

Trịnh Miểu Miểu lần mò trong bóng tối, mượn ánh đèn đường lờ mờ để nhìn anh ta.

Vẫn còn rất đẹp trai, nhưng mà, tại sao vào thời khắc quan trọng như vậy, da mặt dày lại biến mất tăm?

"Sao anh không đi tìm em!" Cô ấy hỏi.

Tần Trạch Nguyên cao lớn, chân dài, bị đè lên ghế sau như vậy cũng hơi bất công với anh ta.

Anh ta ngồi thẳng dậy, tìm tư thế thoải mái, sau đó nắm lấy tay cô ấy: "Em nhớ anh à?"

"Nhớ cái đầu anh!" Trịnh Miểu Miểu tức giận nói, "Anh có còn là đàn ông không?"

Trịnh Miểu Miểu rất xinh đẹp, mà còn là nét đẹp tinh tế, quyến rũ.

Tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, trắng trẻo, trong veo như dòng nước, giống hệt búp bê, tức giận thế này, gương mặt rất biểu cảm.

Tần Trạch Nguyên nhìn cô ấy, mỉm cười: "Tại sao anh không phải là đàn ông?"

"Anh trốn tránh, anh không tìm em!" Trịnh Miểu Miểu tức giận đến mức hốc mắt ửng đỏ, đôi môi run rẩy, trông như muốn khóc, tủi thân hết sức.

Tần Trạch Nguyên đau lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cô ấy: "Được rồi, được rồi, đừng tức giận, anh sai rồi, nhé?"

"Anh không nghiêm túc gì cả!"

"Không nghiêm túc chỗ nào?"

“Anh xin lỗi không nghiêm túc!”

“Được rồi, được rồi, anh không nghiêm túc, anh sai rồi, anh gây ra tội lỗi tày trời, anh rời đi mà không tạm biệt em, tiểu thư rộng lượng, tha thứ cho anh lần này được không?”

Trịnh Miểu Miểu lao vào lồng ngực của anh ta, bắt đầu khóc: “Sao anh lại làm vậy…”

Tần Trạch Nguyên hết hồn, ôm người ta trong lòng, dỗ dành một hồi lâu: “Sao thế, anh đâu có bắt nạt em.”

“Anh nói anh thích em, vậy mà anh không theo đuổi em…” Trịnh Miểu Miểu khóc hết nước mắt, “Anh chơi đùa với em hu hu hu.”

Tần Trạch Nguyên ngẩn người một lát.

Chuyện gì thế này?

Cô ấy cũng không hề nói cô ấy thích anh ta, làm sao anh ta dám theo đuổi?

Anh ta thể hiện tình cảm với cô ấy rõ ràng như vậy, còn tưởng nếu cô ấy cũng thích anh ta, chắc chắn sẽ nói với anh ta.

Tần Trạch Nguyên vỗ lưng Trịnh Miểu Miểu an ủi một lát, sau đó do dự hỏi: “Vậy em có thích anh không?”

“Không thích!”

Nhìn đi, vẫn là không thích.

Vậy anh ta còn theo đuổi cái gì?

“Được rồi.” Tần Trạch Nguyên nói, “Vậy anh không làm phiền em nữa, nhé? Sau này anh sẽ không nói thích em, chỉ vụng trộm thích

thôi, không để em phát hiện, được không?”

“Không được!”

Tần Trạch Nguyên cười giận: “Vậy em muốn thế nào, cái gì cũng không được, hay là giết anh đi.”

Trịnh Miểu Miểu không nói lời nào, chỉ rúc vào lòng anh ta mà khóc, khóc đến nước mắt nước mũi đều dây vào áo khoác của anh ta.

Tần Trạch Nguyên cúi đầu, nhìn cái đầu nhỏ của cô ấy, không thấy rõ mặt, chỉ thấy sau gáy.

Vừa khóc vừa thút tha thút thít.

Anh ta ngẩng đầu, chạm vào gáy của cô ấy, bất lực nói: “Đừng khóc nữa, nhé? Nếu em cảm thấy mất mặt, cảm thấy không vui vì anh không theo đuổi em, vậy thì anh sẽ theo đuổi em, em đồng ý hay không cũng chẳng sao, vui vẻ là được rồi.”

Vừa nói ra lời này, Tần Trạch Nguyên có cảm giác như bản thân mình là thiểm cẩu (*).

(*) Chỉ loại người biết rõ đối phương không thích mình, nhưng vẫn cố chấp bám theo.

Nhưng đâu còn cách nào khác!

Anh ta cũng không muốn làm thiểm cẩu.

Nhưng cô ấy rúc vào lòng anh ta mà khóc!

Khóc đến mức trái tim người ta mềm nhũn, tan chảy, vụn vỡ, dán rồi lại vỡ, không hề hoàn chỉnh, cảm thấy rất khó chịu.

Trịnh Miểu Miểu hít mũi, ngẩng đầu, hai mắt sưng đỏ, nắm lấy cổ

tay anh ta, cắn một cái.

"Úi…" Tần Trạch Nguyên hít một hơi, cũng không né tránh, còn cười, "Hả giận chưa?"

Trịnh Miểu Miểu nhìn biểu cảm của anh ta, chớp mắt, một giọt nước mắt lại rơi xuống.

"Sao cắn anh rồi còn khóc thế?" Tần Trạch Nguyên đưa tay còn lại lên, lau nước mắt cho cô ấy, "Tổ tông, đừng gọi tôi là chú nữa, gọi tôi là Tiểu Tần đi, tôi gọi ngài là tổ tông."

Trịnh Miểu Miểu bật cười, vừa khóc vừa cười, hai tay liên tục đánh lên người anh ta: "Sao anh lại đáng ghét thế!"

Tần Trạch Nguyên thấy cô ấy cười, cũng vui vẻ: "Vậy anh có được theo đuổi em không, tổ tông?"

"Theo đuổi từ từ thôi." Trịnh Miểu Miểu nghiến răng nghiến lợi, "Chờ xem em có chơi chết anh không!"

"Em thì có thủ đoạn gì chứ, bạn nhỏ?" Tần Trạch Nguyên lơ đãng, lại gãi trán, "Nhưng anh chưa từng theo đuổi ai, anh phải làm sao bây giờ?"

Trịnh Miểu Miểu trừng mắt nhìn anh ta: "Tùy anh!"

–

Tần Trạch Nguyên thật sự bắt đầu theo đuổi Trịnh Miểu Miểu.

Khỏi cần phải nói, theo đuổi công khai thế này, thật sự quá thú vị.

Không cần biết cô ấy có đồng ý hay không, ngày nào anh ta cũng hỏi: "Em có muốn làm bạn gái anh không?"

Tuy biết cô ấy không đồng ý, nhưng mỗi lần nghe anh ta hỏi như vậy, cô ấy đều cảm thấy vui vẻ.

Còn ngày ngày tặng hoa, tặng quà, chở cô ấy đi hóng gió, đưa cô ấy ra ngoài chơi, đi dạo phố, đi xem phim.

Nhưng anh ta không dám nắm tay cô ấy.

Hết lần này đến lần khác, bàn tay anh ta chạm vào bàn tay cô ấy, nhưng anh ta cong ngón tay lại, không dám nắm tay cô ấy.

Cũng có lúc, cô ấy cố tình hỏi trước mặt anh ta: "Ai đây, ai đây, anh có quen không? Em thấy rất đẹp trai, anh xin thông tin liên lạc cho em được không?"

Anh ta cảm thấy mình là người theo đuổi, có thể quang minh chính đại từ chối yêu cầu không hợp lý này.

Nhưng cuối cùng, anh ta vẫn đi hỏi thông tin liên lạc, tự tay đưa cho cô ấy, chọc cô ấy giận hết sức: "Anh sống cô độc suốt quãng đời còn lại đi!"

Không thể nào, tại sao vẫn là lỗi của anh ta vậy?

Tần Trạch Nguyên cay đắng, nhưng Tần Trạch Nguyên không dám nói.

Nhưng anh ta biết rút kinh nghiệm, lần sau gặp tình huống thế này, anh ta kiên quyết từ chối: "Xin cái đầu em, anh không quen."

Tần Trạch Nguyên cứ vậy theo đuổi cô ấy tận mấy tháng trời, mùa xuân ghé qua, đến đám cưới của Phó Huyền Tây và Bạch Chỉ.

Được lắm, anh em tốt cùng nhau lớn lên, người ta đã kết hôn rồi, còn mình anh ta là thiểm cẩu độc thân.

Tần Trạch Nguyên cảm thấy thế này không được, cho nên đã nói với Trịnh Miểu Miểu, anh ta sẽ không theo đuổi cô ấy nữa.

Hốc mắt của Trịnh Miểu Miểu đỏ lên: "Anh thích cô gái khác sao?"

"Không có." Tần Trạch Nguyên nghiêm túc nói, "Anh chỉ thích em."

"Vậy sao anh không theo đuổi em?"

"Em không đồng ý, anh còn theo đuổi em làm gì, em không nghĩ nếu làm thế này, anh sẽ rất mệt mỏi sao, không khác nào thiểm cẩu, mà anh đâu phải như vậy."

"Vậy em đồng ý!" Trịnh Miểu Miểu vừa khóc vừa la.

Tần Trạch Nguyên ngây người một lát: "Không cần… Anh thích em, làm thiểm cẩu cũng là chuyện của anh, không liên quan đến em, tại sao em phải đồng ý vì chuyện này chứ?"

Lại nói: "Anh sẽ không làm phiền em nữa, chúng ta sống cuộc đời của chúng ta, ai tìm được người mình thích, người còn lại sẽ chúc phúc, được không?"

"Anh rất mệt mỏi, nhưng anh già rồi, cũng không quan trọng nữa, em còn trẻ, đừng phí thời gian bên anh làm gì."

"Đi tìm người em thích đi, nhưng lần này cho anh gặp người đó, anh kiểm chứng giúp em, nếu sau này hai người kết hôn, anh sẽ tặng hai người một căn nhà."

Tần Trạch Nguyên thật sự suy nghĩ nghiêm túc: "Nếu em nghĩ một căn nhà là không đủ, anh cũng có thể tặng cho em một chiếc xe để làm của hồi môn, hay là em thích cái gì, anh sẽ chuẩn bị cho em."

Còn nói: "Nhưng cũng phải chừa lại một chút tiền cho bà xã của anh, tuy không biết sau này bà xã của anh là ai, nhưng chắc chắn

anh sẽ kết hôn, cũng không thể để người ta tủi thân được, đúng không?”

Trịnh Miểu Miểu chỉ nhìn anh ta, nghe anh ta nói muốn buông tay, sau này còn muốn cưới người khác làm bà xã.

Trong lòng cô ấy khó chịu, tựa như ngàn mũi kim châm chích, cứ khóc mãi.

Cô ấy khóc không ngừng, cuối cùng còn hung hăng vươn tay đẩy đẩy anh ta: “Em đã nói em đồng ý, sao anh còn không chịu!”

“Tại sao anh không quan tâm em! Sau này em không muốn gặp lại anh nữa!”

Cô ấy xoay người chạy đi, hai chân còn mang giày cao gót, vừa chạy được hai bước đã trật chân, ngã xuống đất.

Tần Trạch Nguyên vội vàng chạy đến đỡ cô ấy, bị cô ấy vừa đánh vừa mắng: “Anh cút đi! Không cho anh chạm vào em nữa!”

“Anh đỡ em dậy rồi cút đi sau có được không?”

“Không phải anh không muốn làm thiểm cẩu nữa sao? Anh thì khác thiểm cẩu chỗ nào chứ?”

Tần Trạch Nguyên ôm ngang người cô ấy, bế lên xe.

“Lại làm thiểm cẩu một thời gian nữa vậy.”

Chương 70: Ngoại truyện 7

Trịnh Miểu Miểu chưa từng thấy ai nói muốn tiếp tục làm thiểm cẩu một thời gian mà biểu cảm lại nhàn nhạt hờ hững thế này.

Rõ ràng cô ấy không biết lựa lời nói đàng hoàng, anh ta cũng không hề tức giận, không khó chịu chút nào!

Tựa như cô ấy vừa nói ra một lời hết sức bình thường, chỉ vậy thôi.

Cô ấy còn hoài nghi, chẳng lẽ anh ta không có cảm xúc sao?

Còn cảm thấy từ nay về sau, bước qua thời khắc này, giữa họ sẽ có một ranh giới rõ ràng.

Anh ta thật sự muốn buông tay.

Cho nên, khi anh ta mở cửa xe, đặt cô ấy vào ghế phụ, cô ấy đã vòng tay qua cổ anh ta, không cho anh ta đứng dậy rời đi.

"Một thời gian là bao lâu?" Cô ấy hỏi.

Tần Trạch Nguyên chưa kịp hiểu: "Cái gì?"

Trịnh Miểu Miểu nhìn chăm chú vào mắt anh ta, nghiêm túc hỏi: "Anh nói lại làm thiểm cẩu một thời gian nữa, là bao lâu?"

Tần Trạch Nguyên hiểu ra.

Anh ta cúi đầu, nhìn cô bé mà anh ta đã trông chừng từ nhỏ đến lớn, bây giờ đã trổ mã xinh đẹp, duyên dáng thế này, làm người ta vừa thấy đã mềm lòng.

Anh ta không cách nào đối xử tàn nhẫn với cô ấy được.

Trầm mặc một hồi.

Anh ta nói: "Đến hết hôm nay."

Trịnh Miểu Miểu nhìn thời gian, đã sáu giờ tối.

Chỉ còn sáu tiếng nữa là hết ngày.

Cô ấy sẽ dùng sáu tiếng này để xác nhận và cứu vãn tình cảm.

"Được rồi, là anh nói đấy nhé."

Tần Trạch Nguyên cong môi: "Ừ, là anh nói."

Anh ta lái xe đưa cô ấy đi mua thuốc, lại bế cô ấy đặt vào ghế sau, bật đèn trong xe, cúi đầu, nhẹ nhàng bôi thuốc lên mắt cá chân của cô ấy.

Thật ra, anh ta cũng không phải là một người thích ra lệnh, nhưng lúc ngồi đối diện cô ấy, anh ta cũng không thể không nói: "Sau này em đi chậm một chút, cẩn thận một chút, đâu còn là trẻ con nữa, đừng lúc nào cũng làm người ta lo lắng như vậy."

Trịnh Miểu Miểu cúi đầu, thấy anh ta nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô ấy, còn cố tình nói: "Em muốn vậy đấy, thì sao?"

"Thì anh chỉ nhìn thôi, biết làm sao bây giờ?" Tần Trạch Nguyên nhìn cô ấy, "Cứ làm vậy đi, để xem sau này ai chịu được em."

"Anh chịu được không?"

"Anh chịu được hay không chịu được, sau này cũng sẽ không bên em."

"Vậy sau này không ai chịu được em, em sẽ sống cô độc cả quãng

đời còn lại, không ai thích em, phải làm sao bây giờ?”

Tần Trạch Nguyên ngừng bôi thuốc cho cô ấy, sau đó lại cười: “Không đâu, sẽ có người thích.”

Trịnh Miểu Miểu hỏi: “Anh có thích không?”

“Đừng nói nhảm nữa.” Tần Trạch Nguyên bôi thuốc cho cô ấy, sau đó cất đi phần còn lại, “Muốn đi đâu, về nhà hay là nơi nào?”

“Em muốn đi xem phim.”

“Được rồi.”

Tần Trạch Nguyên đưa cô ấy đến rạp phim gần đó, mua vé xem phim tình cảm.

Chậc, còn là ghế tình nhân.

Trịnh Miểu Miểu cố tình cười anh ta: “Anh cũng biết lợi dụng em quá nhỉ?”

Tần Trạch Nguyên cầm vé trong tay, phất vào đầu cô ấy: “Sau này sẽ không lợi dụng nữa.”

Trịnh Miểu Miểu vươn bàn tay thon nhỏ trắng trẻo ra, ngẩng đầu nhìn anh ta: “Vậy anh có muốn lợi dụng nữa không?”

Cô ấy bị trật chân, ngồi trên sofa trong khu vực chờ, Tần Trạch Nguyên ngồi trên tay vịn, cúi đầu nhìn bàn tay của cô ấy, cảm thấy hơi động lòng.

Hình như chưa từng nắm tay chính thức.

Là mỡ tự dâng đến miệng mèo mà, sao không lợi dụng được chứ?

Tần Trạch Nguyên ho khẽ một tiếng, dời mắt, nắm tay cô ấy: "Em tự đưa ra đấy nhé."

Giống như cô ấy đang ép buộc anh ta nắm tay, cũng hơi xấu hổ.

Bàn tay của anh ta to lớn, hoàn toàn che phủ bàn tay của cô ấy.

Trong lòng bàn tay hơi sần sùi, có một bàn tay mịn màng trơn nhẵn.

Hơi lạnh, mà bàn tay của anh ta lại nóng lên, toát mồ hôi.

"Tần Trạch Nguyên." Trịnh Miểu Miểu cảm giác được độ ẩm trên tay anh ta, cố tình chớp mắt, "Anh nóng à? Hay là căng thẳng?"

Tần Trạch Nguyên mạnh miệng: "Ai căng thẳng? Chỉ là nắm tay thôi, có gì mà căng thẳng?"

"Ồ." Trịnh Miểu Miểu gật đầu, "Vậy là nóng rồi."

Cô ấy vừa nói vừa rút tay ra, "Anh thấy nóng, vậy đừng nắm tay nữa."

Chớp mắt một cái, Tần Trạch Nguyên đã siết chặt ngón tay, giữ tay của cô ấy: "Vì nóng nên mới phải nắm tay em."

"Anh vô lý thế?"

"Tay em lạnh, vừa đủ hạ nhiệt."

Trịnh Miểu Miểu cúi đầu, vụng trộm mỉm cười: "Được rồi."

–

Lát sau, đến giờ soát vé.

Tần Trạch Nguyên đứng dậy, định đỡ cô ấy đi qua, nhưng cô ấy lắc

đầu từ chối: "Em không muốn đi, khó chịu."

"Cõng em qua nhé?"

Trịnh Miểu Miểu lắc đầu: "Anh bế em qua."

Tần Trạch Nguyên nhìn quanh khu vực chờ, cũng có mấy cặp tình nhân, nhưng không ai sến súa như vậy.

Anh ta xấu hổ: "Thôi đi, ảnh hưởng xấu."

Trịnh Miểu Miểu giả vờ không vui: "Anh mà đối xử với em như vậy, sau này sẽ không có cơ hội nữa đâu."

Tần Trạch Nguyên thỏa hiệp, cúi người bế cô ấy: "Bế, bế, bế."

Trịnh Miểu Miểu cong môi, vòng tay qua cổ anh ta, cả người áp lên người anh ta.

Tần Trạch Nguyên lùi lại một chút: "Đừng dính sát vậy chứ."

Trịnh Miểu Miểu nghiêm túc: "Em sợ ngã."

"Sẽ không để em ngã đâu." Tần Trạch Nguyên cảm nhận cơ thể con gái mềm mại áp sát vào người anh ta, mùi hương nhàn nhạt len lỏi vào mũi, anh ta không chịu được nữa, "Em tế nhị một chút được không?"

"Em có làm gì đâu, sao lại không thế nhị, có phải anh nghĩ nhiều không?" Trịnh Miểu Miểu chớp mắt, trông ngây thơ hết sức.

Tần Trạch Nguyên: "…"

Được rồi, cứ coi như anh ta nghĩ sai đi.

Hai người họ thân mật như vậy, thu hút rất nhiều sự chú ý, nam, nữ,

già, trẻ, ai ai cũng nhìn họ, có người còn khe khẽ bàn luận.

Trịnh Miểu Miểu không sợ, vùi đầu vào lồng ngực của anh ta, không ai thấy mặt cô ấy, người mất mặt chỉ có Tần Trạch Nguyên.

Một người đàn ông hướng mắt về phía họ, bị Tần Trạch Nguyên mắng: "Nhìn cái gì, ghen tị à?"

Người đàn ông kia quay đầu, không dám nhìn lại.

Trịnh Miểu Miểu vùi đầu vào lồng ngực của anh ta, cười thành tiếng.

Cô ấy cười thế này, giống hệt một nhành hoa run rẩy, cách một lớp quần áo, Tần Trạch Nguyên còn cảm nhận được động tĩnh.

Vải quần áo cũng run run theo động tĩnh đó, hơi ngứa ngáy, thật con mẹ nó không chịu nổi mà.

Tần Trạch Nguyên nghĩ mình rước khổ vào thân rồi.

Sau khi soát vé xong, đi vào trong, Tần Trạch Nguyên đi rất nhanh, vừa đến chỗ ngồi đã đặt người ta xuống ghế, sợ chậm thêm một giây nữa sẽ không kiềm lòng được.

Trịnh Miểu Miểu nhìn thời gian, đã bảy giờ tối, chỉ còn năm tiếng.

Hai người họ mua ghế tình nhân, chỗ ngồi cạnh nhau, không có gì ngăn cách.

Trịnh Miểu Miểu cố tình nhích sát qua, ngồi cạnh Tần Trạch Nguyên.

Tần Trạch Nguyên cứng đờ.

Cô ấy lại nhích sát hơn nữa, vòng tay qua eo anh ta, siết chặt ngón tay.

Thanh âm rất thấp: "Chỉ còn năm tiếng thôi, anh muốn lợi dụng em thì nhanh lên."

Tần Trạch Nguyên ho khẽ, ngồi thẳng dậy, biểu cảm hết sức quân tử: "Anh đâu phải loại người đó."

"À." Trịnh Miểu Miểu định rút tay về, "Vậy bỏ đi."

Tần Trạch Nguyên giữ chặt tay cô ấy: "Nhưng nắm tay thì không có gì quá đáng."

Trịnh Miểu Miểu cong khóe môi, áp người vào cánh tay của anh ta, nhẹ nhàng tựa đầu lên vai anh ta: "Vậy tựa đầu lên vai cũng không có gì quá đáng, đúng không?"

Tâm trí của Tần Trạch Nguyên rối bời: "Ừ."

Tần Trạch Nguyên không thể tập trung vào nội dung của bộ phim, chỉ nhớ Trịnh Miểu Miểu muốn uống trà sữa, bảo anh ta đút, sau đó cô ấy muốn ăn bắp rang, cũng bảo anh ta đút.

Cuối cùng, bộ phim còn chưa kết thúc, cô ấy nói buồn ngủ, ngả đầu xuống đùi anh ta ngủ.

Tần Trạch Nguyên cúi đầu, trong rạp tối tăm, chỉ có ánh sáng từ màn hình chiếu phim chớp nháy liên tục.

Anh ta không nhìn thấy rõ gương mặt của Trịnh Miểu Miểu, nhưng dường như lại nhìn thấy rất rõ.

Hình như là ngủ thật rồi, đôi mắt tràn ngập tâm tư đã khép lại, mi dài rũ xuống, trông yên tĩnh và dịu dàng hơn lúc thức.

Cũng rất đáng yêu.

Tần Trạch Nguyên thở nhẹ, sợ đánh thức cô ấy.

Trịnh Miểu Miểu nhúc nhích, trở mình nằm nghiêng, xoay mặt vào người anh ta.

Tần Trạch Nguyên cứng đờ.

Anh ta không dám tin, cúi đầu nhìn, gương mặt của Trịnh Miểu Miểu hướng về bụng anh ta, anh ta còn có thể cảm nhận được hơi thở của cô ấy.

Không được, làm gì thế?

Nửa sau của bộ phim là quãng thời gian đau khổ nhất của anh ta.

Anh ta chưa từng nghĩ, xem phim thôi mà, có cần phải khó khăn vậy không?

Thậm chí đùi nhức mỏi, anh ta cũng không dám cử động.

Cuối cùng, thật sự không chịu được nữa, cảm giác như không nhúc nhích thì sẽ trở thành hóa thạch mất.

Anh ta chống tay xuống ghế, nhúc nhích một chút.

Trịnh Miểu Miểu áp mặt vào người anh ta, còn vòng tay ôm eo anh ta.

"…"

Giết tôi đi.

Cuối cùng, bộ phim kết thúc, Tần Trạch Nguyên được tái sinh, anh ta đưa tay chọc chọc mặt của Trịnh Miểu Miểu: "Dậy đi, hết phim rồi, chúng ta đi thôi."

"Đừng quấy rầy em." Trịnh Miểu Miểu giữ lấy bàn tay đang chọc

chọc lên mặt của cô ấy, bất mãn làu bàu.

“Thật sự phải đi rồi, lát nữa còn có người khác vào xem.” Tần Trạch Nguyên không còn cách nào khác, đành phải run chân, “Đứng dậy, nhanh lên.”

Rốt cuộc Trịnh Miểu Miểu cũng ngồi dậy, sắc mặt không vui: “Thật muốn giết anh chết đi.”

“Vậy cũng phải đợi ra ngoài đã.” Tần Trạch Nguyên đứng dậy, duỗi chân một cái, sau đó cúi người bế cô ấy, “Đi thôi, không đói à? Ra ngoài ăn thôi.”

Thật sự rất đói.

Trịnh Miểu Miểu bĩu môi, bảo anh ta xoay lưng lại: “Cõng em là được rồi.”

Tần Trạch Nguyên cũng mong vậy, cõng ít thu hút sự chú ý hơn bế.

Họ vào nhà hàng ở lầu dưới ăn tối, đã gần chín giờ.

Trịnh Miểu Miểu hơi buồn bực, cảm giác như không có tiến triển gì cả.

Cô ấy nghĩ ngợi, sẵn dịp phục vụ bưng thức ăn lên, cô ấy ngăn người đó lại, bảo anh ta mang lên một chai rượu mạnh.

Tần Trạch Nguyên: “?”

Trịnh Miểu Miểu nghiêm túc nói: “Càng mạnh càng tốt.”

“…” Tần Trạch Nguyên nhíu mày, “Em định uống rượu à?”

“Thì sao, không được uống à?”

Tần Trạch Nguyên nghĩ ngợi, muốn uống rượu thì uống đi, sau này anh ta sẽ không can thiệp được nữa.

"Uống ít thôi." Anh ta nhắc nhở, "Uống nhiều sẽ rất phiền phức."

Trịnh Miểu Miểu liếc anh ta: "Không cần anh chăm sóc."

Tần Trạch Nguyên: "Được rồi."

Rượu được bưng ra, Trịnh Miểu Miểu cầm một ly lớn và một ly nhỏ, rót đầy ly lớn, đẩy đến trước mặt Tần Trạch Nguyên, rót một ít rượu vào ly nhỏ, đặt trước mặt mình.

Tần Trạch Nguyên: "?"

"Vì sau này chúng ta mỗi người một ngả, cái này coi như là ly rượu vĩnh biệt đi." Trịnh Miểu Miểu nói, sau đó nâng ly, "Cạn ly."

Tần Trạch Nguyên nhìn ly rượu nhỏ của cô ấy, sau đó nhìn ly rượu lớn tràn đầy trước mặt anh ta, anh ta cười giận.

"Em trả thù anh đúng không? Tuy chúng ta mỗi người một ngả, nhưng đâu phải sau này không gặp nhau nữa, ly rượu vĩnh biệt cái gì? Em học ở đâu thế?"

Trịnh Miểu Miểu hết kiên nhẫn, thúc giục anh ta uống: "Chậc, không quan trọng, anh mau uống đi."

"Được thôi." Tần Trạch Nguyên cầm ly rượu tràn đầy trước mặt, chạm vào ly của cô ấy, một hơi uống cạn.

"Giỏi quá!" Trịnh Miểu Miểu nịnh hót, sau đó lại rót đầy.

Tần Trạch Nguyên không nghĩ cô ấy lại rót thêm ly nữa.

Mà lại con mẹ nó rót đầy.

Rượu này có độ cồn cao, tuy tửu lượng của anh ta tốt, nhưng cũng không thể chịu được thế này.

"Em mời anh một ly nữa, chúc anh sau này tìm được một người bạn gái dịu dàng, hiền lành, xinh đẹp, chu đáo." Trịnh Miểu Miểu nói, lại nâng ly mời anh ta, cho anh ta uống ly rượu này.

Vốn dĩ Tần Trạch Nguyên không định uống nữa.

Nhưng mà, khi nghe thấy lời của cô ấy, chúc anh ta sau này tìm được bạn gái tốt, trong lòng anh ta chua xót.

Cho nên, chẳng qua là cô ấy đã quen với lòng tốt của anh ta, quen với việc anh ta nuông chiều, dung túng cô ấy.

Đó là lý do mà cô ấy đồng ý.

Chứ không phải vì thích anh ta, dù chỉ là một chút.

Nếu thật sự thích, làm sao có thể nói ra những lời như vậy?

Tần Trạch Nguyên khó chịu một hồi lâu, sau đó cầm ly rượu, một hơi uống cạn.

Uống xong, anh ta chủ động đẩy ly đến trước mặt Trịnh Miểu Miểu: "Rót đầy nữa đi."

Lần này, Trịnh Miểu Miểu không rót.

Cô ấy biết tửu lượng của anh ta, nếu rót đầy nữa, chắc chắn sẽ say khướt.

Mà say khướt như vậy, cô ấy không đưa anh ta đi được, cũng không làm gì được.

Tần Trạch Nguyên thấy cô ấy không rót rượu, anh ta tự mình với lấy chai rượu, nhưng Trịnh Miểu Miểu cầm chai rượu né tránh.

Tần Trạch Nguyên không biết cô ấy giở trò gì, cũng không muốn so đo với cô ấy.

Chỉ cảm thấy, đêm cuối cùng này, nên để cô ấy vui vẻ, đừng tranh giành với cô ấy.

Ăn xong, Tần Trạch Nguyên hơi say, nhưng cũng không quá say.

Anh ta vẫn tỉnh táo tính tiền, còn có thể cõng Trịnh Miểu Miểu rời đi.

Nhưng anh ta uống rượu, không thể lái xe.

Lúc Trịnh Miểu Miểu vừa ra khỏi thang máy, đã nhìn thấy tầng một có khách sạn, bây giờ vào thang máy lại nhìn thấy, cô ấy bấm ngay tầng đó.

Tần Trạch Nguyên nhìn thấy, còn định nói gì đó, nhưng anh ta chỉ mấp máy môi, nuốt hết lời định nói xuống.

Bây giờ đầu óc mơ mơ màng màng, không thể suy nghĩ nhiều.

Mơ mơ màng màng đến khách sạn, Trịnh Miểu Miểu lại nói rõ ràng với lễ tân, cô ấy muốn thuê một căn phòng chủ đề.

Đầu óc của Tần Trạch Nguyên không tỉnh táo lắm, lúc anh ta đang tự hỏi tại sao phải thuê một căn phòng chủ đề, Trịnh Miểu Miểu đã cầm lấy thẻ phòng, còn chỉ đường cho anh ta đến đó.

"Nhanh lên, em muốn đi vệ sinh." Thấy anh ta chưa hiểu, Trịnh Miểu Miểu vỗ vỗ lên vai anh ta.

Rốt cuộc Tần Trạch Nguyên cũng hiểu, lúc này mới cõng cô ấy đến căn phòng chủ đề.

Trịnh Miểu Miểu quẹt thẻ phòng, mở cửa, cắm thẻ vào chỗ cắm thẻ trong phòng, căn phòng đột ngột sáng lên.

Bên trong là chủ đề hoa hồng, cả căn phòng màu đỏ, lãng mạn, cuồng nhiệt.

Tần Trạch Nguyên đứng ngoài cửa, không nhúc nhích, tại sao lại cảm thấy có gì đó là lạ?

"Vào nhanh đi." Trịnh Miểu Miểu lại hối thúc.

Tần Trạch Nguyên vào phòng, Trịnh Miểu Miểu lập tức đóng cửa lại.

Tiếng đóng cửa vang lên, Tần Trạch Nguyên không thể không quay đầu nhìn lại, anh ta luôn có cảm giác đâu đâu cũng là bẫy, hình như mình vừa vào hang sói.

Nhưng nghĩ lại, anh ta là đàn ông ba mươi tuổi rồi, còn sợ cái quái gì chứ.

Anh ta cõng Trịnh Miểu Miểu đến cửa phòng vệ sinh, định thả cô ấy xuống, Trịnh Miểu Miểu vội vàng vòng chân quanh eo anh ta, kẹp chặt: "Anh làm gì thế!"

"Không phải em muốn đi vệ sinh à?"

"Anh không cõng em, làm sao em vào được?"

"…" Tần Trạch Nguyên không biết nói gì, "Chẳng lẽ còn muốn anh cõng vào?"

"Anh không ngại thì cũng đâu phải không được."

"Em không biết xấu hổ!" Da mặt của Tần Trạch Nguyên đỏ lên, "Xuống nhanh lên, tự đi vào."

Không đợi Trịnh Miểu Miểu phản bác, Tần Trạch Nguyên đã thả cô ấy xuống.

Trịnh Miểu Miểu vừa đánh vừa mắng: "Anh đối xử với em như vậy à!"

Tần Trạch Nguyên đau đầu: "Không phải đâu, tổ tông à, ngài hai mươi mấy tuổi rồi, bắt tôi ôm ngài xi xi là không được."

Trịnh Miểu Miểu đỏ mặt: "Xi xi cái gì, anh mới xi xi, cả nhà anh mới xi xi!"

Nói xong, cô ấy đóng sầm cửa lại, đi vào ngồi lên bồn cầu, da mặt nóng bừng.

Không thể tin được, cô ấy lại to gan như vậy, dám chuốc anh ta uống say, còn đưa anh ta vào phòng khách sạn.

Tiếp theo là gì, ngủ với anh ta à ?

Trịnh Miểu Miểu nhớ lại vừa rồi giả vờ ngủ trong rạp phim, nằm trên đùi anh ta, mùi hương của anh ta len lỏi vào mũi cô ấy.

Không hề có mùi gì khó chịu, chỉ có mùi nước hoa nhàn nhạt, mùi nước giặt, hình như còn có một chút mùi thuốc lá.

Tóm lại là, không hề khó ngửi.

Đàn ông hai mươi tám, hai mươi chín tuổi có sự thu hút riêng của đàn ông trưởng thành, chưa kể trong lòng và trong mắt anh ta chỉ tràn ngập hình bóng của cô ấy.

Trước đây chưa từng nghiêm túc nhìn anh ta, lúc này nhớ lại, mới thấy thật ra anh ta cũng đẹp trai, là nét đẹp nam tính cường tráng, lúc cười, trông hơi thiếu đứng đắn.

Còn khiến người ta rung động.

Trịnh Miểu Miểu ở bên trong một hồi lâu, rửa mặt, đi ra.

Tần Trạch Nguyên ngồi trên ghế sofa hút thuốc, hình như say, hoặc là mệt mỏi, anh ta ngả đầu trên lưng ghế, nhắm mắt, ngón tay kẹp điếu thuốc, khói trắng bay lên, che hết nửa gương mặt.

Có lẽ cô ấy đóng cửa làm anh ta giật mình, anh ta quay đầu, mở mắt nhìn cô ấy.

Sắc mặt không nhạy bén lắm, hơi ngây ngốc.

Sau một hồi lâu, anh ta nheo mắt nhìn cô ấy, sau đó gọi: "Trịnh Miểu Miểu."

Đầy đủ họ tên.

Trái tim của Trịnh Miểu Miểu hẫng mất một nhịp.

Hình như đã rất lâu rồi, cô ấy mới nghe anh ta gọi cái tên này.

Không biết tại sao lại cảm thấy căng thẳng.

Trịnh Miểu Miểu kìm nén nỗi sợ hãi, giọng điệu lạnh lùng: "Sao?"

Anh ta ngoắc ngoắc: "Đến đây."

Trịnh Miểu Miểu cảm thấy dáng vẻ này của anh ta thật đáng sợ.

Giống như trong phim, ông chú nguy hiểm dụ dỗ thiếu nữ ngây thơ.

Bí ẩn, nguy hiểm, mà quyến rũ mê người.

Trịnh Miểu Miểu không biết anh ta định làm gì, cô ấy đứng bên cửa

phòng vệ sinh, không nhúc nhích.

Nghĩ ngợi một hồi, lại bĩu môi: "Anh muốn nói gì thì nói đi, ai biết anh gọi em đến để làm gì, nhỡ đâu anh muốn đánh em thì sao, anh vừa uống rượu, ai biết anh có say mèm hay không?"

Tần Trạch Nguyên cười, rất khẽ.

"Em sợ à?" Anh ta hỏi.

Trịnh Miểu Miểu gật đầu: "Đương nhiên."

"Em mà sợ cái gì." Tần Trạch Nguyên nói, "Em dám chuốc rượu anh, còn dám dẫn anh vào phòng khách sạn, em mà biết sợ sao?"

"…"

Tuy đúng là như vậy, nhưng Trịnh Miểu Miểu hơi xấu hổ.

"Đến đây." Tần Trạch Nguyên lại ngoắc ngoắc, "Anh không đánh em đâu, anh hứa."

Trịnh Miểu Miểu nghiêng người: "Không được, chân em đau, không đi được."

Tần Trạch Nguyên nghiêng đầu nhìn cô ấy: "Có cần anh đến bế em không?"

Nói xong lời này, anh ta dập điếu thuốc vào gạt tàn thuốc trên bàn, đứng dậy đi về phía cô ấy.

Trịnh Miểu Miểu không nghĩ anh ta sẽ làm như vậy, cô ấy chưa chuẩn bị tinh thần, sợ hãi đến mức phải lùi lại một bước, áp lưng vào tường.

"Em lùi lại làm gì?"

“Em không có…”

Bóng người cao lớn phủ xuống, che chắn ánh sáng, Trịnh Miểu Miểu cúi đầu, không dám nhìn anh ta, trái tim loạn nhịp.

Tần Trạch Nguyên đưa một tay ra, chống lên tường, cúi đầu nhìn cô ấy, mùi thuốc lá còn vương trên người của anh ta, bao bọc lấy Trịnh Miểu Miểu.

“Anh vừa suy nghĩ.” Tần Trạch Nguyên nói, “Hình như em mời rượu anh, nhưng em lại không uống.”

Trịnh Miểu Miểu: “…”

“Cho nên, em muốn ép anh uống rượu phải không?” Tần Trạch Nguyên nghiêng người về phía trước, hơi thở ấm nóng mơn man trên mặt của cô ấy, “Tại sao?”

“Em mời anh, nhưng em không dám uống, sợ ảnh hưởng đến cái chân đau của em.”

“Ồ.” Hình như đầu óc của Tần Trạch Nguyên lại không tỉnh táo, “Anh khát nước.”

“Anh uống nước nha.” Trịnh Miểu Miểu cúi người, chui xuống dưới tay anh ta để ra ngoài, đi khập khiễng đến tủ lạnh nhỏ, lấy chai nước cho anh ta, “Anh uống đi.”

Tần Trạch Nguyên im lặng không nói, Trịnh Miểu Miểu vặn nắp chai, chột dạ đưa sang: “Mở nắp cho anh rồi, uống đi.”

Tần Trạch Nguyên dụi mắt, quay đầu nằm lên giường, nhắm mắt, thở ra một hơi: “Không muốn uống, buồn ngủ.”

“…” Trịnh Miểu Miểu im lặng, tự mình uống một ngụm, “Anh như vậy

là sao!”

Cô ấy không phục, đi qua, nắm lấy cằm anh ta, đưa chai nước đến môi anh ta: “Uống đi!”

Tần Trạch Nguyên nghiêng đầu, nước chảy xuống giường.

Trịnh Miểu Miểu tức giận, cô ấy uống một ngụm lớn, không nuốt xuống, lại cúi đầu ghé đến gần anh ta.

Vốn dĩ cô ấy định đút nước bằng miệng cho anh ta, nhưng không ngờ Tần Trạch Nguyên đột ngột mở mắt, cô ấy sợ hãi, không nhịn được, phun nước vào anh ta.

“Khụ khụ khụ…”

Trịnh Miểu Miểu hốt hoảng ngồi thẳng dậy, đưa tay lau miệng: “Em không cố ý đâu.”

Tần Trạch Nguyên bị phun nước, lại tỉnh táo một chút, anh ta mở mắt nhìn trần nhà, tự chống tay lên giường, ngồi dậy, nhìn người kia đang quay lưng về phía mình: “Em…”

“Anh nói anh khát nước, em lấy nước cho anh, anh lại không uống, anh gây sự à?” Trịnh Miểu Miểu xoay người lại, đánh phủ đầu trước.”

Tần Trạch Nguyên thật sự khát nước, nhìn miệng nhỏ của cô ấy mở ra, lóng lánh nước, anh ta càng khát hơn.

“Vậy bây giờ anh muốn uống.” Anh ta vươn tay ra, “Đưa cho anh.”

Trịnh Miểu Miểu ném chai nước đi, tức giận: “Không cho!”

“Lại là lỗi của anh sao, anh đâu có chọc giận em, em là người phun nước vào người anh mà, anh không hề tức giận, em tức giận cái gì chứ?”

Tần Trạch Nguyên kéo cánh tay của cô ấy: “Em đến đây.”

Trịnh Miểu Miểu đuối lý, nhưng vẫn rất tự tin: “Bây giờ anh lại muốn làm cái gì nữa!”

“Mấy giờ rồi?” Anh ta hỏi.

Trịnh Miểu Miểu mở điện thoại, đưa cho anh ta xem: “Hơn mười giờ.”

Lại hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Muốn.”

“?”

“Xin lỗi.” Tần Trạch Nguyên liếm khóe môi, “Ý anh là, anh muốn hôn.”

Chương 71: Ngoại truyện 8 [Toàn văn hoàn]

Trịnh Miểu Miểu còn đang nghĩ, người này thật quân tử, trước khi hôn còn xin lỗi.

Vừa nghĩ vậy xong, cô ấy đã bị người ta dùng sức kéo qua, giây tiếp theo đã nép gọn vào lồng ngực ấm áp rắn rỏi của anh ta.

Đôi môi mang theo một chút mùi thuốc là và mùi rượu ghé đến gần, còn cạy mở răng của cô ấy.

"Ưm…" Trịnh Miểu Miểu khe khẽ kêu lên, môi dưới bị cắn, miệng hé mở.

Tựa như anh ta vừa thành thạo vừa mới lạ, dễ dàng câu dẫn đầu lưỡi của cô ấy, nhưng lại không biết kiểm soát sức lực.

Trịnh Miểu Miểu không thể ngồi vững, hai tay phải nắm lấy vai áo của anh ta, cả người như lơ lửng giữa không trung, cũng cảm thấy hơi đau rồi.

Một bàn tay to lớn giữ lấy gáy của cô ấy, bàn tay hơi sần sùi vén vạt áo của cô ấy lên, luồn vào trong.

Trịnh Miểu Miểu không chịu được, phải nghiêng người về phía trước, áp vào người anh ta.

Chớp mắt một cái, anh ta đã xoay chuyển tình thế, cô ấy ngã xuống tấm nệm mềm mại, hơi lún xuống.

Bóng dáng cao lớn phía trên che chắn trần nhà hoa hồng và ánh đèn, cướp lấy hơi thở của cô ấy.

Trịnh Miểu Miểu cực kỳ căng thẳng, không dám thả lỏng chút nào.

Sau một hồi lâu, hình như Tần Trạch Nguyên đã hôn đủ rồi, anh ta buông cô ấy ra, hơi thở dồn dập mơn man trên trán của cô ấy.

Hơi thở ấm nóng trên mặt, làm gương mặt nóng bừng của cô ấy càng nóng hơn.

"Làm sao bây giờ, anh có thể gia hạn thời gian được không?" Anh ta hỏi.

Trịnh Miểu Miểu còn hơi mơ màng, hai mắt mê mẩn nhìn anh ta: "Cái gì?"

"Anh không rời bỏ em được." Tần Trạch Nguyên lại hôn môi cô một cái, "Miểu Miểu, em cũng thích anh, có được không?"

"…" Trịnh Miểu Miểu nghẹn lời, còn hơi bực bội, "Chẳng lẽ anh không nhìn ra em cũng thích anh sao?"

Tần Trạch Nguyên mở to hai mắt, vô cùng kinh ngạc, không dám tin: "Em?"

"Anh giả vờ ngây thơ cái gì, đâu phải anh chưa từng yêu đương, sao còn không nhìn ra em thích anh chứ?"

"Vậy anh, anh, là anh…" Tần Trạch Nguyên nói năng lộn xộn.

Chuyện này thật sự quá bất ngờ, anh ta cảm giác như mình đang mơ, còn nghi ngờ, có phải anh ta uống rượu nên sinh ra ảo giác không.

"Mẹ nó…" Tần Trạch Nguyên chửi bậy, "Anh con mẹ nó, anh con mẹ nó tưởng em không bao giờ thích anh."

Trịnh Miểu Miểu rất ít khi thấy anh ta ngốc như vậy, cảm thấy hơi buồn cười: "Tại sao?"

“Vì mắt nhìn của em rất kém, anh nghĩ có lẽ em sẽ không thích anh.”

Trịnh Miểu Miểu: “…?”

“A… anh ngốc thật!” Tần Trạch Nguyên quá phấn khích, “Em thích anh thật sao?”

“Bây giờ không thích nữa!”

Cái gì, mắt nhìn kém là sao?

Tự khen mình, còn chê bai cô ấy, là có ý gì?

“Không được, em nói em thích anh, không thể đổi ý!”

Tần Trạch Nguyên bối rối, bắt đầu cởi quần áo của người ta.

“Ngày mai chúng ta kết hôn được không?”

“?”

“Ngày mai anh sang nhà em hỏi cưới.”

“?”

“Anh muốn…” Không biết từ lúc nào, Tần Trạch Nguyên đã chạm đến mấy chiếc nút kim loại, “Ăn thịt.”

Trịnh Miểu Miểu đỏ mặt, đẩy anh ta ra: “Anh cút đi!”

“Em cũng muốn phải không?” Ngón tay của Tần Trạch Nguyên buông nút áo ra, “Em ép anh uống rượu, có phải là muốn làm gì anh không?”

“Không có! Anh đừng tự phụ như vậy!”

“Nhưng anh hơi nóng.” Tần Trạch Nguyên nắm tay cô ấy, “Giúp anh đi.”

Trịnh Miểu Miểu: “…”

Vậy mà cô ấy còn nghĩ anh ta ngây thơ.

Cô ấy mới ngây thơ, đàn ông sắp ba mươi, làm sao ngây thơ được?

Trịnh Miểu Miểu rút tay ra, không làm theo ý anh ta: “Em không muốn.”

“Miểu Miểu.” Tần Trạch Nguyên thấp giọng dỗ dành, hôn lên khóe môi của cô ấy, “Miểu Miểu ngoan, giúp chú đi.”

Đầu óc của Trịnh Miểu Miểu nổ tung rồi.

“Anh đừng xưng là chú!” Cô ấy che miệng anh ta, “Anh biến thái!”

“Em có giúp không?” Tần Trạch Nguyên nghiến răng nghiến lợi, véo véo làn da của cô ấy, “Hửm?”

Trịnh Miểu Miểu hừ một tiếng, hai mắt long lanh liếc anh ta: “Anh vô lại, anh làm chuyện này với em.”

“Anh con mẹ nó muốn làm chuyện này lâu rồi.” Nghe được một tiếng thích, Tần Trạch Nguyên đã phát điên rồi, “Em ngoan một chút, nếu không, người chịu khổ sẽ là em thôi.”

Trịnh Miểu Miểu chỉ muốn mắng anh ta, cảm thấy mình bị anh ta lừa, bây giờ anh ta mới lộ ra bộ mặt thật.

Cô ấy cảm nhận được cơn kích thích mà anh ta mang đến, lúc rũ mắt, cô ấy chỉ nhìn thấy đỉnh đầu của anh ta, đôi lúc tóc đen lại cọ

qua cằm cô ấy.

Đầu óc của cô ấy lên xuống như sóng biển, cô ấy miễn cưỡng tìm lý do, nắm tóc anh ta đẩy ra: "Chưa tắm!"

Một câu, hai từ, trầm bổng du dương.

Giọng nói mềm mại nhẹ nhàng, thật sự rất khó thuyết phục người ta.

Cũng may, cuối cùng người này không làm càn, anh ta ngồi dậy, quỳ gối dưới chân giường, luồn hai tay dưới người cô ấy, kéo cô ấy ngồi dậy.

Thấy cô ấy xấu hổ, anh ta cũng không nhịn được cười, ghé đến hôn cô ấy: "Sao anh lại thích em thế này?"

"Anh im miệng!"

"Em sẽ làm gì để anh im miệng đây?"

Nghe thấy lời này, Trịnh Miểu Miểu chỉ muốn lấy kim khâu miệng anh ta lại.

Chỉ vì cô ấy nói thích anh ta, bây giờ anh ta lại nói mấy lời lưu manh vô lại, không thèm che giấu chút nào.

Lỗ tai nghe thấy cũng phải xấu hổ theo.

Tần Trạch Nguyên không trêu chọc cô ấy nữa, bế cô ấy đi tắm.

"Tắm chung được không?"

"Cút!"

"Được rồi!"

Trịnh Miểu Miểu tắm thật lâu mới xong, sau đó quấn khăn tắm, tóc còn ướt sũng.

Tần Trạch Nguyên đi lấy máy sấy, ngoắc ngoắc cô ấy: "Đến đây, anh sấy tóc cho em."

Trịnh Miểu Miểu dùng khăn mặt lau tóc, ghét bỏ: "Anh đi tắm đi, cả người toàn mùi rượu và thuốc lá."

Tần Trạch Nguyên cúi đầu, kéo cổ áo lên ngửi ngửi, nhíu mày: "Hình như là vậy thật."

Anh ta đứng dậy đi tắm, lúc đi ngang qua còn vỗ vỗ đầu cô ấy: "Đợi anh ra sấy tóc cho em."

"Thôi đi, ai biết anh sấy thế nào, nhỡ đâu hỏng tóc em."

"Không có, anh từng…" Tần Trạch Nguyên im bặt, sau đó bật cười, "Từ giờ chỉ sấy tóc cho em thôi."

Trịnh Miểu Miểu tức giận ném khăn vào người anh ta, nhưng anh ta bắt lấy, đưa lên mũi ngửi ngửi: "Thơm."

Trịnh Miểu Miểu không chịu được nữa: "Cút vào tắm đi!"

Si mê đến ngốc luôn rồi, hết nói nổi.

Nhưng Trịnh Miểu Miểu chưa từng được bạn trai sấy tóc, cũng rất chờ mong.

Cô ấy đang nằm trên giường tán gẫu với Bạch Chỉ, lát sau nghe tiếng cửa phòng tắm mở ra, cô ấy định ngồi dậy, nhưng lười.

Cơ thể ấm áp bao phủ lên lưng cô ấy, Tần Trạch Nguyên cọ cọ vào mặt cô ấy: "Ngồi dậy đi, sấy tóc cho em."

Trịnh Miểu Miểu không nhúc nhích: "Mệt quá, không dậy nổi."

"Xùy." Tần Trạch Nguyên cười, véo má cô ấy, "Lại bắt đầu làm nũng rồi."

Anh ta vừa nói vừa bế cô ấy đến sofa, đặt cô ấy ngồi lên đùi mình, thành thạo, nhẹ nhàng sấy tóc cho cô ấy.

Thấy cô ấy đang gõ màn hình điện thoại, anh ta thuận miệng hỏi: "Nhắn tin với ai thế?"

"A Chỉ, em hỏi thăm cô ấy và chú nhỏ thế nào rồi."

"Ghen tị à?"

"Không sao mà."

"Ngày mai chúng ta đi lĩnh chứng."

"Nằm mơ à?"

"Anh hiểu rõ em mà, muốn có em thì phải gài em vào tròng, không cho em quay đầu hối hận, bỏ chạy theo người khác."

Trịnh Miểu Miểu bật cười: "Vậy thì càng không thể đi lĩnh chứng, anh mà lấy được em, anh sẽ không kiêng nể, không trân trọng em."

"Làm gì có chuyện anh không trân trọng em? Anh con mẹ nó khác nào lột sạch sẽ trước mặt em, em muốn cái gì, anh đều cho em cái đó."

Tiếng máy sấy tóc dừng lại, Trịnh Miểu Miểu chạm vào tóc mình, sấy cũng được, rất nhẹ nhàng.

"Hình như mấy người bạn gái của anh dạy anh rất tốt."

“Vớ vẩn, ông đây tự học.”

Tần Trạch Nguyên lại bế cô ấy đặt lên giường, Trịnh Miểu Miểu đã nhắn tin với Bạch Chỉ xong, ném điện thoại đi, vẫn còn hơi căng thẳng.

“Em nói trước, em chưa từng làm chuyện kia, cho nên nếu anh muốn…”

“Đợi đã.” Tần Trạch Nguyên sửng sốt, ngắt lời cô ấy, “Chưa làm chuyện kia là sao?”

“Chưa từng cùng đàn ông làm ——”

“Vậy đây là lần đầu tiên?”

Không biết tại sao, Trịnh Miểu Miểu cảm thấy anh ta nói ra những lời này cực kỳ khó khăn, giống như đang nặn ra từng chữ, từng chữ.

“Chứ còn gì nữa.” Cô ấy nói, “Không thì còn có thể là gì?”

“Xin lỗi.” Tần Trạch Nguyên phấn khích, “Ý em là, em không cho người kia…”

“Em muốn đợi một thời gian, nhưng sau đó đã chia tay.”

“Mẹ nó…” Tần Trạch Nguyên cảm giác như vừa trúng số, giải độc đắc.

Anh ta cảm thấy đêm nay, Trịnh Miểu Miểu đã cho anh ta quá nhiều bất ngờ.

Anh ta còn muốn hát vang: Thiểm cẩu, thiểm cẩu, mãi là thiểm cẩu, mình có tất cả!

“Sao em lại ngoan như vậy…” Tần Trạch Nguyên cúi đầu hôn trán cô ấy, dịu dàng, tôn trọng, “Anh còn tưởng em không biết bảo vệ bản thân.”

“Hóa ra bé cưng Miểu Miểu nhà mình luôn bảo vệ bản thân rất tốt.”

Trịnh Miểu Miểu được bao bọc trong hơi ấm của anh ta, còn muốn ép buộc anh ta: “Bảo vệ bản thân cái gì, bây giờ cũng sắp rơi vào tay một tên lưu manh như anh rồi.”

“Không có.” Tần Trạch Nguyên đắp chăn cho cô ấy, “Anh không càn quấy nữa, đợi ngày mai lĩnh chứng xong mới làm tiếp.”

Trịnh Miểu Miểu: “…?”

Không được, suy nghĩ như vậy, hình như là nhanh quá rồi.

Làm gì có ai đồng ý ngày mai đi lĩnh chứng cùng anh ta!

Anh ta không sợ ngày mai đi hỏi cưới sẽ bị đánh chết sao!

Quan trọng nhất là, sao chuyện này lại bị bỏ lửng thế?

Trịnh Miểu Miểu tức giận đá anh ta, bị anh ta giữ chân lại: “Đừng lộn xộn, trễ rồi, ngủ sớm đi.”

Trịnh Miểu Miểu: “…”

Đáng ghét.

Lúc đi tắm, cô ấy đã tự làm công tác tư tưởng cho bản thân, thì ra đều phí công vô ích.

Trịnh Miểu Miểu tức giận trở mình, xoay lưng về phía anh ta.

Giây tiếp theo, đã bị anh ta nắm lấy vai xoay lại, ôm vào lòng: “Ngủ

trong lòng anh.”

“…” Trịnh Miểu Miểu cũng muốn gọi anh ta là Liễu Hạ Huệ thời hiện đại.

Cô ấy không tin là anh ta không nghĩ gì, định táy máy tay chân thử, nhưng bị người ta chặn lại: “Em sao thế, muốn cảm nhận thử sao?”

“…”

Bỏ đi.

Trịnh Miểu Miểu không thèm quan tâm đến anh ta nữa.

Cô ấy tức giận nhắm mắt ngủ, không muốn nói chuyện với người bên cạnh nữa.

Nghĩ lại, vẫn chưa hết giận, lại nhấc chân đá anh ta một cái, đột nhiên chạm phải nơi nào đó.

Còn chưa kịp nhận ra là cái gì, đã nghe tiếng người ta kêu rên đau đớn.

Trịnh Miểu Miểu chớp mắt, hình như đã hoàn hồn.

Da mặt nóng lên, lắp ba lắp bắp: “Anh…”

Có khi nào đã hỏng rồi không?

“Trịnh Miểu Miểu.” Tần Trạch Nguyên nghiến răng nghiến lợi, nhỏ giọng nói, “Em muốn khiêu khích anh đúng không?”

“Em..”

“Được rồi, vậy không ngủ nữa.”

Trịnh Miểu Miểu chưa kịp phản ứng, hơi thở đã bị người ta chặn lại.

Nụ hôn này còn mãnh liệt hơn nụ hôn trước đó, lại hơi dùng sức.

Lòng bàn tay của anh ta hơi thô ráp, còn mang theo hơi nóng, như đang thiêu đốt trên người cô ấy.

Trịnh Miểu Miểu muốn đẩy anh ta ra, bị anh ta giữ tay lại, đè trên đỉnh đầu, cô ấy không thể nhúc nhích.

"Anh đã cho em cơ hội, nhưng em không ngoan." Giọng nói trầm thấp của Tần Trạch Nguyên vang lên bên tai cô ấy, anh ta dùng đầu gối tách hai chân cô ấy ra.

"Em muốn dừng lại cũng vô ích, anh kiểm soát thế trận."

Trịnh Miểu Miểu hơi bối rối, nhưng cũng rất chờ mong.

Giọng nói run run: "Tắt đèn."

Cả căn phòng chìm vào bóng tối mập mờ, chỉ còn chừa lại đèn ngủ âm u.

Trịnh Miểu Miểu cảm thấy cả người mình không còn thuộc về mình, linh hồn thoát khỏi cơ thể, cô ấy cảm giác như mình là người qua đường đứng xem, mà cũng là người trong cuộc.

Cô ấy cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh ta, sự cuồng nhiệt của anh ta, còn nghe thấy anh ta vươn tay về phía tủ đầu giường lấy một chiếc hộp, sau đó có tiếng xé bao bì.

Cô ấy là người mà anh ta lưu luyến vấn vương đã lâu, đến giờ phút này, anh ta vẫn đối xử dịu dàng.

Giống như mũi tên chạm vào dây cung, anh ta ghé sát vào tai cô ấy, thì thầm: "Cố chịu một chút nhé."

Thời khắc đó đã đến, cô ấy muốn hét lên, nhưng bị nụ hôn cũa anh ta chặn lại.

Anh ta mang lại cảm giác rất trọn vẹn.

Sung sướng và thống khổ đan xen, mâu thuẫn.

Cô ấy nhắm mắt, nước mắt chảy xuống.

Nếu như cô ấy biết cuối cùng sẽ ở bên anh ta.

Cô ấy đã không bỏ lỡ nhiều năm như vậy.

Người như anh ta, dịu dàng, có thực lực, có kỹ năng, hẳn là rất hiếm có.

Trịnh Miểu Miểu cũng ngưỡng mộ bản thân mình, có thể nghĩ đến những điều này.

Tần Trạch Nguyên thể hiện rõ, anh ta là sói đói lâu ngày, mới biết đến mùi vị thức ăn, dù có kiềm chế thế nào, vẫn giày vò Trịnh Miểu Miểu đến suýt ngất xỉu.

Thậm chỉ nửa đêm, Trịnh Miểu Miểu mơ màng tỉnh giấc, cô ấy cũng không biết mình đang ở trần gian, thiên đường hay địa ngục.

Ngủ một giấc đến lúc mặt trời lên cao, khi tỉnh dậy, cả người đau nhức.

Mà còn rất khát nước.

Trịnh Miểu Miểu định giơ tay đánh người ta, nhưng không giơ tay được, muốn mở miệng, nhưng cũng không thể phát ra tiếng động.

Như vậy cũng đủ chứng tỏ, đêm qua họ điên cuồng thế nào.

Mấu chốt chính là, đó là lần đầu tiên của cô ấy.

Đồ súc sinh.

Trịnh Miểu Miểu mắng thầm người kia mấy lần, có bao nhiêu từ ngữ đều mang ra mắng, cuối cùng cũng mở miệng bảo anh ta mang nước.

Cô ấy vừa mở miệng, chưa kịp lên tiếng, hình như người kia đã đọc được suy nghĩ, vươn tay dài cầm lấy ly nước, đút cho cô ấy uống.

Trịnh Miểu Miểu uống rất nhiều nước, còn hơi tò mò: "Sao anh biết em muốn uống nước?"

Tần Trạch Nguyên thấy cô ấy không uống nữa, anh ta uống phần còn lại, sau đó trả lời: "Tối qua em hét nhiều như vậy, chưa uống nước đã ngủ mất, chắc chắn bây giờ rất khát nước."

Trịnh Miểu Miểu: "…"

Người này thật quá đáng.

"Anh không khát sao?" Cô ấy hỏi.

"Không." Tần Trạch Nguyên nhướng mày, thì thầm vào tai cô ấy, "Tối qua anh uống no rồi."

"!"

Tự dưng Trịnh Miểu Miểu đỏ mặt.

Ai đó trùm bao bố đánh anh ta một trận được không!

Sao lại có người vừa thức dậy đã cợt nhả như vậy chứ!

Nhưng mà, rõ ràng Tần Trạch Nguyên không thấy có gì sai, anh ta còn hôn lên gáy cô ấy, "Anh còn muốn…"

"Cút!"

"Được rồi, vậy anh không muốn nữa."

"…"

Súc sinh.

–

Cả ngày hôm nay chỉ ở trong khách sạn.

Đến tối, Tần Trạch Nguyên gọi thức ăn giao tận nơi, mở ra, đưa đến cho Trịnh Miểu Miểu, đút cô ấy từng chút, từng chút.

Ăn xong còn giúp cô ấy lau miệng, thưởng cho cô ấy một nụ hôn bên khóe môi: "Vậy ngày mai quay về, anh đến nhà em hỏi cưới, gả cho anh được không?"

Trịnh Miểu Miểu liếc anh ta, bĩu môi: "Anh chưa cầu hôn."

"Anh rất nóng lòng kết hôn với em mà, đợi ngày mai trở về, chúng ta đi lĩnh chứng xong, cái gì cũng sẽ cho em, như vậy không phải tốt hơn cầu hôn à?"

"Anh thì có gì?"

"Anh có rất nhiều tiền."

"…"

"Sau này đều là của em."

"…Em sẽ suy nghĩ." Trịnh Miểu Miểu nghĩ ngợi một lát, lại cười, "Nhưng trước tiên anh cũng nên suy nghĩ, làm sao nói với ba mẹ em chuyện anh đã ngủ với em."

"…" Tần Trạch Nguyên gãi trán, "Không thể nói chúng ta đang yêu đương sao, cứ phải nói chi tiết vậy à?"

"Cứ cho là anh nói chúng ta đang yêu đương đi, anh cũng không sợ sao?"

"Sợ gì chứ, chúng ta đâu phải ruột thịt, anh cũng đâu có lớn hơn em nhiều, chỉ hơn em có sáu tuổi."

"Ừm, chỉ sáu tuổi." Trịnh Miểu Miểu nhàn nhạt lặp lại.

"Sao nào?" Tần Trạch Nguyên véo má cô ấy, "Chê anh già à?"

Trịnh Miểu Miểu gật đầu: "Hơi già."

"Không phải tối qua đã hầu hạ em rất tốt sao?"

"…"

Trịnh Miểu Miểu cầm một chiếc gối, ném vào người anh ta: "Cái miệng của anh có thể đừng hư hỏng như vậy được không, nói năng đàng hoàng đi!"

Tần Trạch Nguyên bắt lấy chiếc gối, bật cười: "Không phải tối qua em rất hưởng thụ sao? Em bảo anh đi vào một chút, lại còn ——"

"Im miệng!" Trịnh Miểu Miểu xấu hổ đỏ mặt.

"Được rồi, được rồi, không nói chuyện này nữa." Tần Trạch Nguyên rất vui vẻ, "Vậy ngày mai anh đến nhà em hỏi cưới, được không?"

"Đến, đến, đến, em nói ba mẹ em đánh chết anh!"

“Yên tâm, có đánh chết anh, anh cũng cưới em.”

–

Hôm sau, Trịnh Miểu Miểu về nhà một mình.

Ba mẹ cô ấy hỏi cô ấy đi đâu, tại sao hai ngày trời không về nhà.

“Con ra ngoài chơi với bạn.” Nói xong, cô ấy chạy lên lầu.

Tần Trạch Nguyên thật sự dẫn ba mẹ anh ta sang hỏi cưới, làm ba mẹ Trịnh hơi bối rối.

Sau khi giải thích rõ ràng, không ai bất ngờ: “Tôi luôn có cảm giác, hình như hai đứa bọn nó hơi thích nhau.”

“Miểu Miểu kết hôn với Tiểu Tần, chúng tôi củng yên tâm.

…

Họ nói xong mấy lời khách sáo, người giúp việc lên lầu gọi Trịnh Miểu Miểu xuống.

Trước đó, cô ấy luôn hoạt bát, sôi nổi, nhưng hôm nay lại rất hiền lành, ngoan ngoãn chào hỏi: “Con chào chú, con chào dì.”

Hai nhà ăn trưa cùng nhau, người lớn bắt đầu bàn tính chuyện kết hôn, còn nói đến sính lễ.

Trịnh Miểu Miểu lên lầu, Tần Trạch Nguyên đi theo, vừa vào phòng, anh ta đã đè cô ấy lên cửa, hôn một hồi lâu.

“Anh buông ra, đây là nhà em mà!”

“Lát nữa đi lĩnh chứng nhé?”

“Anh vội như vậy làm gì?”

“Vội kết hôn với em, muốn đường đường chính chính ngủ với em.”

Trịnh Miểu Miểu véo anh ta: “Trong mắt anh không còn chuyện gì khác à?”

“Không còn, trong đầu toàn là em, chỉ nghĩ về em, mới xa nhau một buổi sáng, anh đã có cảm một giác một giây trôi qua như một năm.”

“…”

Bỏ đi.

–

Tần Trạch Nguyên thúc giục không biết mệt mỏi, Trịnh Miểu Miểu đành phải thỏa hiệp.

Đúng lúc Cục Dân chính sắp hết giờ làm, hai người họ nhận được hai quyển sổ màu đỏ.

Tần Trạch Nguyên vui mừng đến ngốc luôn rồi, còn chưa ra khỏi cổng Cục Dân chính, anh ta đã kéo cô ấy đến chụp ảnh, đang lên vòng bạn bè, chú thích: [Đã kết hôn]

Trịnh Miểu Miểu cũng có nhiều bạn chung với anh ta, chớp mắt một cái đã thấy vòng bạn bè của anh ta bùng nổ.

Họ làm thế này đúng là kết hôn chớp nhoáng.

Tuy hai người họ đã quen biết nhau nhiều năm, nhưng chưa từng nghe tin yêu đương, vậy mà lại thông báo đã đi lĩnh chứng, như vậy là đủ khiến mọi người xôn xao.

Trịnh Miểu Miểu nghĩ ngợi một hồi, cũng đăng ảnh lên vòng bạn bè, lập tức nhận được rất nhiều bình luận và lượt like.

Cô ấy không định trả lời, nhưng thấy Tần Trạch Nguyên đứng đó cười mãi, đang gọi điện thoại khoe khoang với mọi người, cô ấy mới dừng bước, trả lời mấy bình luận.

Trước ngày hôm nay, cô ấy cũng chưa từng nghĩ, sẽ có ngày mình kết hôn với một người đàn ông nhanh đến vậy.

Cũng chưa từng nghĩ sẽ kết hôn sớm thế này.

Nhưng dù cho hết thảy đều xảy ra bất ngờ, cô ấy vẫn cảm thấy vui vẻ.

Vui vẻ vì làm chuyện tốt.

Mà tất cả đều là nhờ có anh ta.

Nghĩ lại mới thấy, hình như anh ta luôn là người thúc đẩy cả hai tiến về phía trước, anh ta luôn luôn kiên trì, luôn luôn nhẫn nại, bao dung.

Cũng là anh ta, luôn luôn cho cô ấy dũng khí để làm lại, cho cô ấy cơ hội phạm sai lầm, cho cô ấy tự do trải nghiệm và học hỏi.

Anh ta mãi mãi đứng sau lưng cô ấy.

Chỉ cần cô ấy quay đầu, sẽ luôn luôn nhìn thấy anh ta, anh ta sẽ mỉm cười với cô ấy, dang tay đón chào.

Trịnh Miểu Miểu cảm thấy cuộc đời mình cực kỳ may mắn.

Sinh ra trong một gia đình tốt đẹp, được tự do, vô tư, không phải lo lắng cơm ăn áo mặc

Lớn lên hạnh phúc, lại có một người luôn luôn yêu cô ấy.

Không biết kiếp trước, cô ấy đã tích bao nhiêu công đức.

Cuối cùng, Tần Trạch Nguyên cũng nói chuyện điện thoại xong, lại dang hai tay ôm cô ấy: "Bà xã, ôm một cái."

Trịnh Miểu Miểu lao vào vòng tay của anh ta, ôm anh ta, dịu dàng, chân thành: "Cảm ơn anh vì đã luôn yêu em."

"Xùy." Tần Trạch Nguyên vui vẻ, "Có gì mà cảm ơn?"

"Anh nghiêm túc một chút đi, em khen anh, em cảm động, anh cũng không đàng hoàng được một chút à?"

"Anh muốn nói, nếu cần cảm ơn, anh mới là người phải cảm ơn." Tần Trạch Nguyên nói, đứng đắn hơn, "Cảm ơn em vì đã bằng lòng quay đầu nhìn anh."

"Cảm ơn anh vì đã bằng lòng đợi em."

"Anh chào đời trước em, cho nên anh đợi em là bình thường, anh cam tâm tình nguyện." Tần Trạch Nguyên vuốt ve vành tai của cô ấy, "Cảm ơn em vì đã bằng lòng yêu anh.

"Vậy thì, sau này anh vẫn nhường nhịn em, chiều chuộng em, dung túng em, có được không?"

"Em đừng nói nhảm, ngoại trừ em, anh còn có thể làm vậy với ai nữa?"

"Có anh thật tốt."

"Đương nhiên."

"Tần Trạch Nguyên, anh có thể đàng hoàng một chút được không?"

“Anh yêu em, Miểu Miểu.”

“Em cũng yêu anh.”

Thật may mắn, đời này gặp được anh.

Có thể dũng cảm, tự do phạm sai lầm, đến cuối cùng đã có được đáp án dành cho riêng mình.

Đâm đầu vào tường, xoay người lại, vẫn đạt điểm tối đa, giành chiến thắng.

[Hoàn toàn văn]

Nội dung từ **Chương 1: Cuộc hội ngộ định mệnh** đến **Chương 71: Ngoại truyện 8 [Toàn văn hoàn]**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh